

دهزگای چاپ و بلاوکردنهوهی

زنجیره ی روشنیبری

*

خاوهنی ښمتهیا: شهوکهت شیخ یهزین

سهرنووسیا: بهدران شههمهه ههیب

ناوونیشان:

دهزگای چاپ و بلاوکردنهوهی ئاراس، شهقامی گولان، ههولیر

دۆن کیشۆت

بهرگی دووهم

دۆن كيشۆت

به رگى دووهم

نووسىنى:

سىرقان تىس

وه رگىرانى:

ئەحمەد قازى

ناوى كىتەپ: دۆن كيشۆت - به رگى دووهم

نووسىنى: سىرقان تىس

وه رگىرانى: ئەحمەد قازى

بلا و كراوهى ئاراس - ژماره: ۷۰۰

هەلە گرى: فەرھاد ئەكبەرى

دەرھىنانى ھونەرىي ناوئەو: ئاراس ئەكرەم

به رگ: مریەم مۆتەقىبان

چاپى يەكەم، ھەولتەر ۲۰۰۸

لە بەرپۆئە بەرپۆئە گشتىي كىتەپخانە گشتىيە كان ژماره ۱۶۸ ی سالى ۲۰۰۸ ی دراوئەتئ

دیباجه‌ی به‌شی دووهم

سپاس بۆ خودا ئه‌ی خویننه‌ری گوره‌وار و خوڤه‌که‌مزان که تو ئیستا ده‌بی چهنده بی سهرانه چاوه‌روانی ئه‌م دیباجه‌یه بی، به‌و خه‌یاله که قسه و رسته و دسته‌واژه‌ی پر له تۆله‌کردنه‌وه و شه‌ره‌دندووکه و سه‌ره‌نه‌یشتی به‌نیسه‌ت نووسه‌ری به‌رگی دووهمی «دۆن کیشووت» تیدا بدۆزییه‌وه.^(۳۰۹) وه مه‌به‌ستی من هه‌مان که‌سه که ده‌لین نوتفه‌ی له تۆردیسلیاسدا «Tordesilas» گورا و له «ئاراگون» له دایک بوو. باشه! به‌لام راستت ده‌وی من ناتوانم ویستی تۆ به‌راورده بکه‌م، چون ئه‌گه‌ر ته‌وه‌ین و جینو له خوڤه‌که‌مزانترین دل‌کانیشدا تووریه‌ی و قین بورووژینی، دل‌ی من له‌و قاعیده‌یه هه‌لوارته‌یه. تۆ ده‌ته‌وی پتی بلیم: که‌ر، بی عه‌قل یا بی شه‌رم؟ من هه‌ر فکریشی لی ناکه‌مه‌وه. هیوادارم تاوانی خو‌ی سزای بداته‌وه و ببیته‌ پیحۆری نانی و خودا ئاخر و ئاقیبه‌تی به‌خیر بکا.

شتیکی که من نه‌متوانیوه لپی به‌دل نه‌گرم ئه‌وه‌یه که ئه‌و به‌ته‌وه‌ینه‌وه منی به‌پیر و به‌ک دست ناو بردوووه. وه‌ک ئه‌وه‌ی به‌ده‌ست من بووی که پیش به‌خولانه‌وه‌ی چه‌رخ‌ی زه‌مان بگرم و کاریک بکه‌م که ته‌مه‌ن به‌سه‌رمدا تی نه‌په‌ری، یا وه‌ک ئه‌وه‌ی من ده‌ستم له مه‌یخانه‌دا شکابی نه‌ک له شه‌ریکدا که له‌به‌ر شانازی، میژووی رابردوو و ئیستا به‌خوڤه‌وه نه‌دیته‌وه. ئه‌گه‌ر برینه‌کانی من له‌به‌رچاوی ئه‌وانه‌ی که ده‌یانین به‌جیلوه‌ی پر له شانازییه‌وه نادره‌وشینه‌وه، لانی که‌م ئه‌وانه‌ی ده‌زانن من له کوئی ئه‌و برینه‌نم هه‌لگرتوووه، قه‌درم ده‌زانن، چون بۆ سه‌ریان، کوژران له مه‌یدانی شه‌ردا باشتره له ئازادی له حالی

۳۰۹- وه‌ک له سه‌ره‌تای به‌که‌می ئه‌م کتیه‌دا باس کرا، پیش ئه‌وه‌ی سیروانتیس بتوانی به‌شی دووهمی داستانه‌که بنووسی، فیلبازیکی ده‌غه‌لبازی رۆحانی نوین به‌ناوی ئالسنو فیرناندن دوناولاندا Alansa Fernandez de Avelleneda یا به‌بیانوی ئه‌وه‌ی سیروانتیس پیر و شکسته‌یه و ناتوانی شاکاری خو‌ی ته‌واو بکا یا بۆ سوود بردن له ناویانگی ئه‌و نووسه‌ره‌ پایه به‌رزه، به‌رگی دووهمی نووسی و سالی ۱۶۱۴ له شاری تاراگون بلاوی کرده‌وه؛ به‌لام ئه‌و کاره له لایه‌ن خه‌لکه‌وه پیشوازیی لی نه‌کرا. پاشان سیروانتیس به‌رگی دووهمی نووسی. لیره‌دا سیروانتیس یادی ئه‌و ده‌غه‌لبازه‌ی کردووته‌وه.

هه‌لاتندا. من ئه‌وه‌نده‌م بروا به‌و بابته‌هیه که ئه‌گه‌ر ئه‌م‌پرو پیشنیار بکه‌ن کاریکی ناممکین بۆ من ئه‌نجام بدن، به‌باشتری ده‌زانم له‌و شه‌ره‌ سه‌یر و مه‌ترسیداره‌دا بووبیتم، به‌لام حازر نیم هه‌موو برینه‌کانم ده‌رمان بکرین به‌و مه‌رجه له‌و شه‌ره‌دا نه‌بووبیتم. ئه‌و برینه‌ کۆن و شوین برینه‌یه‌ی که له‌سه‌ر جه‌سته‌ی سه‌ربازیکن ئه‌ستیره‌گه‌لیکن که دیتران بۆ ئاسمانی شه‌ره‌ف و شانازی رینوینی ده‌کن. له لایه‌کی تره‌وه ده‌بی بزاین که هیچ که‌س به‌مووی سپی نابیته نووسه‌ر، به‌لکو به‌فام و تیگه‌یشتن، که به‌پتی عاده‌ت ده‌گه‌ل تیه‌پر بوونی زه‌مان هیز و مایه وه‌رده‌گرێ، ده‌توانی شت بنووسی.

شتیکی تریش هیه که منی ئازار داوه، ئه‌ویش ئه‌وه‌یه که ئه‌و منی به‌به‌غیل و سه‌سوود ناو بردوووه و وه‌ک شتیکی من نه‌زانم سه‌سوود به‌چ مانایه‌که، ماناکه‌ی لیک داوته‌وه؛ چون به‌راستی له دوو جوهر سه‌سوودی که له دنیا دا هیه‌یه من ته‌نیا ئه‌و سه‌سوودییه پاک و پیروزه ده‌ناسم که ئاره‌زوومه‌ندییه بۆ گه‌یشتن به‌که‌سیک یا پله و پایه‌یه‌ک که پتی ده‌لین «خۆزگه». له‌و بارودۆخدا یا له‌و سووره‌ته‌دا من چۆن هیش ده‌که‌مه سه‌ر که‌شیشیک به‌تایبه‌تی که ئه‌و بیجگه له عینوانی رۆحانی بوون، ده‌گه‌ل داووده‌زگای پیروزی «سینت ئوفیس»‌ی ئاشنا بی؟ ئه‌گه‌ر یه‌کی تر گوتوووه‌تی که من به‌و که‌سه‌ی که به‌رای ئه‌و مه‌علومه‌ چ که‌سیکه سه‌سوودیم دیتتی، به‌ته‌واوی به‌هه‌له‌دا چوووه، چون من نبووگی ئه‌مه‌یان ده‌په‌رستم و ئاسه‌واره‌که‌ی ریز لی ده‌گرم و به‌کاری بی پسانه‌وه و شه‌رافه‌تمه‌ندانه‌ی ئه‌و ئافه‌رین ده‌لیم.^(۳۱۰) به‌و حاله‌شه‌وه من له جه‌نابی نووسه‌ر زۆر زۆر سپاس ده‌که‌م که گوتوووه‌تی کتیه‌ی «داستانه نمونه‌کان»‌ی من Nouvelles exemplaires ئه‌وه‌نده‌ی که جه‌فه‌نگین «نمونه» نین. به‌لام به‌هه‌رحال شتیکی باشه و ئه‌گه‌ر «له هه‌ر باغه‌ی گولیکی» تیدا نه‌بایه، هه‌رگیز ئاوا باش نه‌ده‌بوو.

به‌بروای من، ئه‌ی خویننه‌ر، تو ئیستا ده‌فه‌رمووی که من زۆرم خو‌ به‌و باسه‌وه به‌ستووته‌وه و زۆرت له راده‌ی پیوست خو‌م به‌که‌م زانیوه و به‌ئه‌ده‌ب بووم، به‌لام من ده‌زانم که نابی غه‌میک له غه‌مان زیاد بکه‌م، وه غه‌میک که ئه‌و «گه‌وره‌واره» ده‌یخوا، ده‌بی زۆر گه‌وره بی، چون زاتی ئه‌وه‌ی نییه بیته نیو جه‌ماوه‌ر و خو‌ی به‌خه‌لک نیشان بدا و وه‌ک که‌سیک که قه‌ستی گیانی به‌رپه‌وه‌ری ولاتی کردبی، ناوی خو‌ی ده‌گۆرێ و ناوی زید و

۳۱۰- مه‌به‌ست «لۆپ دۆ ونیکا» نووسه‌ر و شاعیری هاوچه‌رخ‌ی سیروانتیس بووه. (مۆریس

مه‌وته‌نی خۆی ده‌شاریتته‌وه. تۆ ئە‌ی خۆیتنه‌ر ئە‌گه‌ر تووشی هاتی له‌ زبان منه‌وه پیتی بلی که من هیچ نه‌ره‌نجام و باش ده‌زانم که وه‌سه‌سه‌ی شه‌یتانی چۆن مروّف وه‌سه‌ر ته‌له‌ ده‌په‌ریتنی. بۆ نموونه‌ به‌هیزترین وه‌سه‌سه‌کانی ئە‌وه‌ ئه‌وه‌یه‌ که که‌سیک هه‌لخه‌له‌تیننی که ده‌توانی کتیبیک بنووسی و بلاوی کاته‌وه‌ که به‌بارستای نیوانگ، سه‌روه‌ت و به‌بارستای سه‌روه‌ت نیوانگی پی‌ ده‌ر بکا. ته‌نانه‌ت ده‌مه‌وی تۆ بۆ سه‌لماندننی ئە‌وه‌ راستیی به‌و زانایی و لیته‌اتووویییه‌ که پیتته‌وه‌ی شک ده‌به‌م، ئە‌وه‌ حیکایه‌ته‌ی بۆ بگێریتته‌وه‌:

«له‌ شاری «سیویل» دیوانه‌یه‌ک بوو که دیوانه‌بازییه‌کی زۆر خۆشی ده‌کرد، به‌جۆرێک که له‌ هیچ دیوانه‌یه‌کی ئە‌م دنیا به‌بینه‌داربوو. ئە‌م دیوانه‌یه‌ لوله‌یه‌کی نووک تیزنی له‌ قامیش ساز کرد هه‌ر کات سه‌گیکی دیتبایه‌ ده‌یگرت و لاقیکی له‌سه‌ر پاشوویییه‌کی سه‌گه‌که‌ داده‌نا و پاشوویییه‌کی تریشی به‌ده‌ست ده‌گرت و هه‌ردووک پاشوویی له‌به‌ر یه‌ک ده‌کیشاوه‌ و نووکه تیزه‌که‌ی قامیشه‌که‌ی تا ئە‌وه‌ جیگه‌یه‌ی بۆی ده‌رۆشیت ده‌ قوونی سه‌گ رۆده‌کرد و له‌سه‌ره‌که‌ی دیکه‌وه‌ فووی ده‌کرد تا هه‌یوانی به‌سته‌زمان وه‌ک تۆپ هه‌لده‌مه‌سا. کاتیک ئە‌وه‌ به‌لایه‌ی به‌سه‌ر ئە‌وه‌ سه‌گه‌ بێچاره‌یه‌ دینا، به‌له‌په‌ی ده‌ستی دوو شه‌پلاغه‌ی سه‌به‌ری له‌ زگی ده‌دا و به‌ره‌للای ده‌کرد و پاشان رووی ده‌ حازران، که ئە‌غله‌ب ژماریشیان زۆر بوو، ده‌کرد و ده‌یگوت: «ئێستا ئاگاهه‌ل پیتان وایه‌ سه‌گ با کردن کاریکی ئاسانه‌؟» وه‌ ئێستا من له‌ تۆ ده‌پرسم: گه‌لۆ، کتیب نووسین کاریکی چکۆله‌یه‌؟ ئە‌گه‌ر ئە‌م حیکایه‌ته‌، ئە‌ی هه‌قالی خۆیتنه‌ر، ده‌ گه‌ل حال و ئە‌حوالی ئە‌وه‌ جوړ نه‌هاته‌وه‌، ئە‌وه‌ یه‌که‌ی بۆ بگێره‌وه‌ که ئە‌وه‌یش هه‌ر حیکایه‌تی سه‌گیک و دیوانه‌یه‌که‌:

له‌ شاری «کوردۆوا» شیتیکێ دیکه‌ هه‌بوو که به‌پیتی عاده‌ت به‌ردیکی مه‌رمه‌ر یا هه‌ر به‌ردیک که زۆریش سووک نه‌بوو له‌سه‌ر سه‌ری خۆی داده‌نا و ده‌که‌وته‌ ری و هه‌ر که تووشی سه‌گیک بووایه‌ به‌رده‌که‌ی به‌سه‌ردا به‌رده‌داوه‌. سه‌گ ده‌ خۆل و خاک ده‌گه‌وزا و ده‌قرووسکانه‌ و وه‌ها هه‌لده‌هات که سی کۆلان ئە‌وه‌لاتریش رانه‌ده‌وستا. به‌لئی، جا یه‌کێک له‌وه‌ سه‌گانه‌ی که ئە‌وه‌ شیتته‌ به‌ردی به‌سه‌ردا ده‌دان، سه‌گی پیاویکی پارچه‌ (قوماش) فرۆش بوو که خاوه‌نه‌که‌ی زۆری خۆش ده‌ویست. به‌رد یه‌ک راست وه‌سه‌ری سه‌گ که‌وت و ئە‌وه‌ به‌سته‌زمانه‌ به‌نووژه‌ نووز و قرووسکه‌ قرووسک بۆی ده‌رباز بوو. خاوه‌نی سه‌گ که ئە‌وه‌ ره‌فتاره‌ بێ به‌زه‌بیبانه‌ی چاوی پیک هوت ده‌ره‌له‌بوو. ده‌ستی دا داریک و هه‌تا توانیی شیتته‌ی کوتا و ده‌ گه‌ل هه‌ر کوته‌کێک که لیتی ده‌دا ده‌یگوت: «ئە‌ی سه‌گ دز، ئە‌وه‌ له‌ تازیی من ده‌ده‌ی! ئە‌ی زالم مه‌گه‌ر کویری و نابینی سه‌گی من سه‌گی راوییه‌ بانی تازییه‌؟» وه‌ وێرایی

ئە‌وه‌ی په‌یتاپه‌یتا ناوی تازیی دووپات ده‌کرده‌وه‌، کابرای شیتتی خوری شوژ ده‌کوتا. ئە‌م ته‌می کردنه‌ کاری خۆی کرد و تا مانگیک که‌س شیتته‌ی له‌ هیچ کووچه‌ و کۆلانیک نه‌دیتته‌وه‌. ئاخیرییه‌که‌ی جاریکی تر، ئە‌وه‌جار به‌به‌ردیکی گه‌وره‌تره‌وه‌ سه‌ر و که‌له‌ی په‌یدا بوووه‌وه‌: ئە‌وه‌جاریش له‌ سه‌گان نیزیک ده‌بوووه‌وه‌ و زۆر به‌وردی سی‌ره‌ی لی ده‌گرتن، به‌لام زاتی نه‌ده‌کرد به‌رده‌که‌ به‌رداته‌وه‌وه‌ له‌به‌ر خۆیه‌وه‌ ده‌یگوت: «ئامان نه‌که‌ی! ئامان نه‌که‌ی! ئە‌وه‌ سه‌گه‌ تازییه‌!» وای لی هات هه‌ر سه‌گیک له‌ هه‌ر تۆزهمه‌ و جسنا‌تیک بووایه‌ ناوی تازیی لی ده‌نا و له‌وه‌ به‌دواوه‌ هیچ کات به‌ردی به‌رنه‌داوه‌.»

له‌وانه‌یه‌ ئە‌م نووسه‌ره‌ش به‌لایه‌کی ئاوا‌ی به‌سه‌ر بی و له‌مه‌وپاش نه‌ویری باری فکریی خۆی به‌شکلی کتیب، که ئە‌گه‌ر خراپ بی له‌به‌ردیش قورستره‌، به‌رداته‌وه‌. ئە‌وه‌شی پی بێژه له‌وه‌ی که هه‌ره‌شه‌ی لی کردووم که به‌کتیبی خۆی ریگه‌ی هه‌موو سوود و قازانجیکم لی ده‌به‌ستنی به‌قه‌دراییی په‌ره‌کایه‌ک ناترسم و خۆم به‌لوتف و چاوه‌دیری پش‌تیوان و وه‌لی نیعمه‌تی ناواری خۆم ده‌سپێرم و به‌نه‌یار جواب ده‌ده‌مه‌وه‌ که: «خودای مه‌زن پش‌تیوان و وه‌لی نیعمه‌تی من بپاریزی و سی‌به‌ری چه‌زره‌تی مه‌سیح له‌سه‌ر هه‌مووان که‌م نه‌کا!» به‌لئی، هه‌ر بژی «کۆنت دۆ لیمۆس» Cont de Lemos که ته‌قوای مه‌سیحایی و به‌خشه‌نده‌ییی ئە‌وه‌ که ده‌نگی داوه‌ته‌وه‌ و من له‌ تووش بوونی چاره‌ره‌شیی رزگار ده‌کا و بژی ده‌ست بلاوی و خیر و چه‌سه‌ناتی ده‌گوتن نه‌هاتووی «دون بێرناردۆ دۆ ساندووالی رۆژاس» don Bernardo de Sandovaly Rojas گۆسقو‌فی مه‌زنی تۆلد! گریمان له‌مه‌ودا هیچ چاپخانه‌یه‌ک له‌ دنیا‌دا نه‌مینی یان ئە‌گه‌ر هه‌شبی به‌ئهن‌دازه‌ی پیتته‌کانی قه‌سیده‌ی مینگۆریۆلگۆ (۳۱۱) کتیب دژی من چاپ بکه‌ن! ئە‌وه‌ دوو شازاده‌ بی ئە‌وه‌ی چاپلووسی من یا هیچ پتیه‌لاگوتنی تر کاریان تی بکا، ته‌نیا به‌ده‌لیلی دلپاکیی خۆیان، به‌ر عۆده‌ بوون که جوامێرانه‌ یارمه‌تیم بده‌ن، من به‌و باری ژبان‌ه‌وه‌ و به‌و لایه‌نگرانه‌وه‌ خۆم به‌خته‌وه‌ر و سه‌رکه‌وتووتر ده‌زانم له‌وه‌ی که به‌خت و یه‌غبال له‌ ریگه‌ی ئاسایی منی گه‌یانده‌بیتته‌ ئە‌وه‌په‌ری خۆی. شه‌رافه‌ت بۆ پیاوی فه‌قیر هه‌میشه‌ ده‌میتیتته‌وه‌، به‌لام خراپه‌کار لیتی بی به‌شه‌. فه‌قیری هیندیک ته‌م و مژ ده‌خاته سه‌ر ره‌سه‌نایه‌تی، به‌لام به‌یه‌کجاری ره‌شی هه‌لناگێرێ. فه‌زیله‌ت و گه‌وره‌ییی پیاوی فه‌قیر هه‌ر چۆنیک بی، به‌که‌لین و قه‌لشتاندا دزه‌ ده‌کا و سه‌رنجی ریز و قه‌دری پیاوی ئازاده‌ و تیگه‌یشتوو بۆ لای خۆی راده‌کیشنی و له‌ ناکامدا به‌ستینی له‌باری بۆ ده‌خولقی.

۳۱۱- قه‌سیده‌ی شیعیریکی درێژ و ره‌خنه‌یی بووه‌ له‌سه‌ر سولتانیکی بیکاره‌ و وه‌ نزم له‌ کاسپه‌ل که وێژه‌ره‌که‌ی نه‌ناسراوه‌. (مۆریس باردۆن)

ئە‌ی خوینەر؛ تۆ له‌وه زیاتر هیچی پێ‌مه‌ئێ و منیش له‌وه زیاتر هیچ به‌تۆ نایم. من ته‌نیا سه‌رنجت بۆ ئە‌وه راده‌کیشم که ئە‌م به‌شه‌ی دووهمی دۆن کیشۆت که پیشکەش به‌تۆی ده‌که‌م، به‌هه‌مان شیواز و له‌هه‌مان قوماشی یه‌که‌م براه، من له‌و به‌شه‌دا دۆن کیشۆت، تا ئاخ‌ر و تا پایان ده‌گه‌ڵ خۆم ده‌بهم و تا نه‌میرنم ده‌ستی لێ‌هه‌لناگرم، به‌ده‌ستی خۆم ئە‌سه‌په‌رده‌ی خاکی ده‌که‌م، تا ئیتر هیچ که‌س ده‌خه‌یالی ئە‌وه نه‌که‌وێ که کاری تازه‌ بده‌ته‌ پال ئە‌و، چون کاره‌ قه‌دیمییه‌کانی ئە‌و به‌سن؛ هه‌روه‌ه‌ه‌ئه‌وه‌نده به‌سه‌ که پیاویکی دروستکار باسی دێوانه‌یی و سه‌رشه‌تییه‌ رهمزاییه‌کانی ئە‌وی کردبێ. ئیتر پێ‌ویست نییه‌ هه‌ر که‌س هه‌ستا له‌ خۆیه‌وه ئە‌م کاره‌ بکا. زۆری شته‌کان، جا با به‌قیمه‌تیش بن، له‌ قه‌در و قیمه‌تیان که‌م ده‌کاته‌وه‌و نایابی و که‌می ئە‌وان، جا با به‌قیمه‌تیش نه‌بن قه‌در و بایه‌خیان ده‌باته‌ بان. له‌ بیرم چوووه‌ به‌تۆ بێژم چاوه‌روانی «پێ‌رسیلیس»^(٣١٢)، که من ئیستا خه‌ریکی ته‌واوکردنیم و هه‌روه‌ها چاوه‌روانی به‌شی دووی گالاته‌ به‌!

له‌مه‌ر ئە‌و کاره‌ی که‌شیش و ده‌للاک

بۆ چاک کردنه‌وه‌ی نه‌خۆشیی دۆن کیشۆت کردیان

سه‌ید حامید کوری نه‌نجه‌لی له‌ به‌شی دووهمی میژووی خۆیدا و له‌ باسی سێ‌یه‌مین ده‌رکه‌وتنی دۆن کیشۆتدا ده‌گێ‌رێ‌ته‌وه‌ که که‌شیش و ده‌لاک بۆ ماوه‌ی مانگیک هاتوچۆی دۆن کیشۆتیان نه‌کرد تا مه‌بادا بیره‌وه‌ریی رووداوه‌کانی رابردووی وه‌بیر بێ‌نه‌وه‌.

به‌لام به‌نه‌هینی و له‌ ده‌رفه‌تدا چاویان به‌خوشکه‌زا و که‌بیانویی دۆن کیشۆت ده‌که‌وت و رێ‌نوێ‌نیان ده‌کردن تا ئە‌و جیگه‌یه‌ی له‌ توانایاندا یه‌ ئاگیان له‌ پال‌ه‌وان بێ، ده‌رمانی بده‌نی و خواردنی به‌قه‌وه‌ت و به‌تام و بۆنی بۆ ساز بکه‌ن و شتی وای بده‌نی که بۆ به‌هێ‌زکردنی دل و می‌شکی سوودی هه‌بێ، چون کزی و که‌نه‌فتی و نه‌خۆشی ئە‌ویان ده‌دایه‌ پال بێ هێ‌زیی دل و می‌شکی. خوشکه‌زا و که‌بیانوو قه‌ولیان دا هه‌رچی له‌ ده‌ستیان بێ، بیکه‌ن و ته‌نانه‌ت ده‌یانگوت که له‌ ره‌فتار و کرداری ئە‌ورا وای گه‌هیشتوون که ئە‌رباب به‌ته‌واوی چاک بووه‌ته‌وه‌ و سلامه‌تی فکری و عه‌قلیی خۆی به‌ده‌ست هێ‌ناوه‌ته‌وه‌. ئە‌م هه‌واله‌ بوو به‌هۆی شادمانی و که‌یف سازیی ئە‌و دوو دۆسته‌ و له‌وه‌ی که دۆن کیشۆتیان، وه‌ک له‌ پێ‌شتر له‌م داستانه‌ گه‌وره‌به‌دا باسی کرا، له‌سه‌ر عاره‌به‌یه‌ک جادوو کردوو و هێ‌ناویانه‌ته‌وه‌ مالی خۆی، زۆر خۆشحال بوون و وای بۆ چوون که فکر و پیلانه‌که‌یان ته‌واو له‌ جێ‌ی خۆیدا بووه‌. له‌به‌رئ‌ه‌وه‌ گه‌رچی به‌لایانه‌وه‌ ناممکین بوو که پال‌ه‌وان به‌ته‌واوی چاک بووه‌ته‌وه‌، بریاریان دا چاویان پێ‌ی بکه‌وێ بۆ ئە‌وه‌ی بزانه‌ن تا چ راده‌یه‌ک چاک بووه‌ته‌وه‌و هاتووه‌ته‌وه‌ سه‌رخۆ. هه‌ر دووکیشیان هاوپه‌یمان بوون که به‌هیچ کلۆجیک ته‌نانه‌ت یه‌ک جاریش باسی پال‌ه‌وانانی سه‌رگه‌ردان نه‌که‌ن و ده‌ست له‌و برینه‌ وهرنه‌دن تا مه‌بادا ته‌قه‌له‌کانی هه‌لوه‌شێ‌ته‌وه‌ و ته‌شانا بێ‌ته‌وه‌.

به‌لێ، جا که‌شیش و ده‌لاک چوونه‌ خزمه‌ت دۆن کیشۆت و ئە‌ویان له‌ حالێ‌کدا دیته‌وه‌ که له‌سه‌ر ته‌خته‌خه‌وی خۆی دانیشتبوو و نیوته‌نه‌یه‌کی سه‌وزی له‌به‌ردا و شه‌و کلاویکی ره‌نگ سووری کاری شاری «تۆلد» له‌سه‌ر نابوو و دم و چاویکی وه‌ها وشک و تیکقویاو و پر چین و چرووکی هه‌بوو که ده‌نگوت مۆمیایی کراوه‌. دۆن کیشۆت زۆر به‌گه‌رمی وه‌ریگرتن و

٣١٢- سێ‌روانتی‌س کتیبی «پێ‌رسیلیس» ی «Persiles» له‌ هه‌ژده‌می ئاوریلی ١٦١٦ ته‌واو کرد و پێ‌شکیش نامه‌ی ئە‌و کاره‌شی هه‌ر ئە‌و رۆژه‌ نووسی و پێ‌نج رۆژ دواتر له‌ ٢٣ی ئاوریلدا کۆچی داوییی کرد، که‌وا‌بو مه‌جالی ئە‌وه‌ی نه‌بوو که به‌شی دووهمی گالاته‌ «Galathee» ته‌واو بکا. (مۆریس باردۆن)

له‌جوابی پرسیار و نه‌حوال پرسیدا وه‌لامی داوه‌که‌حالی زۆر باشه. به‌پیتی عاده‌ت وه‌که‌همیشه‌قسه‌و باس‌ده‌ستی پئی کرد و باسی شتیکیان کرد که نه‌مړۆ پئی ده‌لین مه‌سله‌ه‌تی ده‌سه‌لاتداری و شیوه‌ی حکومه‌ت کردن. یه‌کینک فلان که‌مایه‌سیی چاره‌سه‌ر ده‌کرد و نه‌وی تر فلان کاری به‌ئیراد ده‌زانی و یه‌کینک فلان پئوشوینی وه‌پیش ده‌ولت ده‌نا و فلان ره‌سمی ته‌که‌ز ده‌کرد؛ وای لی‌هات هه‌رسینک بوونه‌یاسادانه‌ری سه‌رده‌می نوئی و ده‌ستی «لیگۆرک»^(۳۱۳) و «سۆلۆن»^(۳۱۴) یان له‌پشته‌وه‌به‌ست و هه‌موو پئیکه‌وه‌پایه‌و بناغه‌ی هه‌ر چی یاسا و ده‌سه‌لاتدارییه‌هه‌لیان وه‌شانده‌وه‌و سه‌ر له‌نوئی مه‌مله‌که‌ه‌تیان به‌شیوه‌یه‌کی له‌بار و بئی هیچ‌عه‌یب و ئیرادیک‌ساز کرده‌وه. دۆن کیشۆت به‌وه‌ها فام و عه‌قل و تیگه‌یشتنیکه‌وه‌له‌سه‌ر مه‌سه‌له‌کان ده‌دا که نه‌و دووانه‌به‌ته‌واوی خاترجه‌م بوون و یه‌قینیان حاصل‌کرد که پال‌ه‌وان به‌ته‌واوی مانا عه‌قل و له‌ش ساغی خۆی وه‌ده‌ست که‌وتوه‌ته‌وه.

خوشکه‌زا و که‌بیانوش له‌م‌وتووێژانه‌له‌وی بوون و له‌حالی‌کدا له‌خۆشیان ده‌گریان بئی پسانه‌وه‌شوکی خودایان به‌جی دینا که نه‌ربابه‌که‌یان به‌مجۆره‌عه‌قل و هۆشی ته‌واوه‌و ئاوا پسپۆرانه‌له‌سه‌ر بابته‌کان ده‌دوئی. به‌لام‌که‌شیش که‌بریار بوو، باسی هه‌یچ‌بابه‌تیکی پال‌ه‌وانی نه‌کا، بریاری گۆری و بۆ نه‌وه‌ی تاکی کردنه‌وه‌که‌ی ته‌واو بکا و متمان‌ه‌ی ده‌ست که‌وی که‌دۆن کیشۆت عه‌یبی تیدا نه‌ماوه، باسه‌که‌ی گۆری و چه‌ند هه‌والئیکی گێراوه‌که‌ تازه‌له‌پیشه‌ختی ولاته‌وه‌گه‌یشتبوون. له‌وانه‌گوتی: خه‌به‌ری نه‌سه‌ح، سولتانی عوسمانی به‌هیتزیک‌ی زۆر گه‌وره‌ی ده‌ریایییه‌وه‌له‌بوغازی بۆس‌فۆروه‌وه‌پئێ که‌وتوه‌وه، به‌لام‌پوون نه‌بووه‌ته‌وه‌بۆ کوئی ده‌چی و له‌که‌س ئاشکرا نییه‌که‌نه‌م تۆفانه‌قورس و وێران که‌ره‌وه‌ لیواره‌کانی کام ولاتی مه‌سیحی ده‌که‌وئی. که‌شیش له‌دریژه‌ی قسه‌کانیدا گوتی، له‌به‌ر نه‌م ترس و هه‌راسه‌، که‌هه‌موو سالی ئیمه‌ی ئاگه‌دار و گوئی قولاغ^(*) راگرتوه‌وه، دنیای مه‌سیحیه‌ت خۆی چه‌کدار کرده‌وه‌و خاوه‌ن شکۆ فرمانی داوه‌ لیواره‌کانی ناپل و سیسیل و مالت باری به‌رگری به‌خۆوه‌بگرن و ناماده‌ی شه‌ر و کاره‌سات بن.

دۆن کیشۆت له‌جوابدا گوتی: «نه‌وه‌ی که‌خاوه‌ن شکۆ به‌وه‌خت ولاتی نه‌مین راگرتوه‌وه‌و

۳۱۳- Lycurgue یاسادانه‌ری نیوه‌نه‌فسانه‌یی ئیسپارت که‌ده‌لین له‌سه‌ده‌ی نۆیه‌می پیش زایندا ژیاوه.

۳۱۴- Solon یه‌کینک له‌حه‌کیمه‌هه‌وته‌وانه‌کانی یۆنان و له‌یاسادانه‌رانی به‌ناوبانگی ئاتین بوو که‌نیزامیتی تازهی له‌و‌شاره‌دامه‌زاند.

نه‌مری کرده‌وه‌نه‌هیلن دۆژمن ولاتی ئیمه‌خافلگیر بکا، نه‌ل‌به‌ته‌وه‌که‌سه‌ربازیک‌ی دهورنه‌ندیش^(*) و به‌نیح‌تیات جوول‌اوه‌ته‌وه‌وه، به‌لام‌نه‌گه‌ر جه‌نابی به‌پزیزان بیروپرای منی وه‌رگرتبا، من ریگه‌یه‌که‌م بۆ ده‌کیشا که‌سور ده‌زانم ئیستا به‌خه‌یال و فکری نه‌ودا تی نه‌په‌ریوه.» که‌شیش هه‌ر که‌گوئی له‌م‌قسانه‌بوو له‌دلی خۆیدا گوتی: «نه‌ی بیچاره‌دۆن کیشۆت! خودا به‌هاوارت بگا! وای تی ده‌گه‌م دیسان خه‌ریکی له‌تروپکی شتییه‌وه‌خۆت بخه‌یته‌وه‌قوولایی زه‌لکاوی که‌ریه‌تی و بئی عه‌قلی!» ده‌لاکیش که‌هه‌ر وه‌که‌شیشی بۆ ده‌چوو، له‌پال‌ه‌وانی پرسی که‌نه‌و ریگه‌ی باشته‌ره‌خاوه‌ن شکۆ ره‌چاوی بکا، چیه‌وه‌له‌م باره‌دا گوتی: «نه‌وه‌ی ده‌یفه‌رمووی پیم وایه‌هه‌ر وه‌که‌نه‌و قسه‌بئی سه‌ر و بنانه‌وان که‌ده‌رباری وشازاده‌کان ده‌یلن.» دۆن کیشۆت گوتی: «ردین تاشی پایه‌به‌رز! قسه‌ی من نه‌ته‌نیا بئی سه‌ر و بن نییه‌به‌لکو به‌په‌یچه‌وانه‌وه‌زۆریش به‌ریوچی و مه‌نتقییه.» ده‌لاک‌گوتی: «مه‌به‌ستم نه‌وه‌نه‌بوو که‌قسه‌ی جه‌نابت بئی ریوچی و نادرسته، به‌لکو ده‌مویست بلیم نه‌وه‌تاکی کراوه‌ته‌وه، که‌نزی که‌به‌هه‌موو، یا به‌شی زۆری نه‌و ریوینینیانه‌که‌ده‌وربه‌ر ده‌یدهن به‌پادشای خاوه‌ن شکۆ یا کاری نه‌کرده‌ن یا به‌زه‌ره‌ری پادشا و مه‌مله‌که‌تن.» دۆن کیشۆت گوتی: «زۆر باشه، به‌لام‌بیروپرای من نه‌سه‌یروسه‌مه‌ریه‌و نه‌کاری نه‌کرده، به‌لکو ریگه‌یه‌که‌که‌له‌وه‌ئاسانتر و دروستتر و عاقلانه‌تر هه‌شتا به‌زه‌ین و میشکی هه‌یچ کام له‌و فیل‌بازه‌به‌ناو سیاسه‌تمه‌دارانه‌دا رانه‌بردوه.» که‌شیش گوتی: «نه‌دی بۆچی پال‌ه‌وان له‌لیکدانه‌وه‌ی بیروپرا و پلانی خۆیانه‌دا دره‌نگ ده‌که‌ن؟» دۆن کیشۆت گوتی: «من نامه‌وی هه‌ر ئیستا و لی‌رده‌ا باسی فکر و پلانی خۆم بکه‌م و سه‌بینه‌ی به‌گوئی نه‌ندامانی شو‌رای حکومه‌تی بگاته‌وه‌و شانازی و پاداشی کاری من به‌نسیبی که‌سیکی تر بئی.» ده‌لاک‌گوتی: «نه‌گه‌ر نه‌من ده‌فه‌رمووی قه‌ولت پئی ده‌ده‌م، له‌به‌ر باره‌گای خودا قه‌ولی شه‌ره‌ف ده‌ده‌م که‌قسه‌کانی ئیوه‌نه‌به‌پاشا بلیم و نه‌به‌سین رۆک و نه‌به‌هیچ که‌س له‌نه‌ژادی مرۆف؛ وه‌من نه‌و سوینده‌له‌ته‌رانه‌یه‌که‌فیر بووم که‌که‌شیشیک‌بۆ پادشایه‌کی ده‌گوت و ده‌گه‌ل نه‌و ته‌رانه‌یه، پادشای له‌ناوونیشانی دزیک‌ئاگه‌دار ده‌کرده‌وه‌که‌سه‌ت «روویل» و ئیستریکی پادشای دزیوه‌و ئیستره‌که‌ی به‌ویزغه^(*) فراندوه^(۳۱۵)» دۆن کیشۆت گوتی: «من نه‌و ته‌رانه‌یه‌م نه‌بیستوه‌به‌لام‌نه‌و سوینده‌م زۆر پئی باشه‌و جه‌نابی ده‌لاکیش زۆر پیاویکی باشه.» که‌شیش گوتی: «گریمان ده‌لاک‌پیاویکی باش نه‌بئی، به‌لام‌من قه‌ول ده‌ده‌م و ده‌بم

۳۱۵- ئیشاره‌یه‌به‌ته‌رانه‌یه‌کی کۆن که‌نه‌مړۆ له‌بیر چووته‌وه‌وه. (مۆریس باردۆن)

بەزامن كە يەك وشەي لەم بارهوه له زاري نەيهته دەر و بەتەواوي لال بێ، ئەگەر وا نەبوو دەبێ جەریمە بداو قسەکانی خۆی وەدرۆ بخاتەوه. «دۆن کیشۆت گوتی: «ئەدی جەنابی کەشیش کێ دەبیتە زامنی جەنابت؟» کەشیش گوتی: «زامنی من کاری منە کە ئەو ئەرکەم دەخاتە سەر، پاز و نەینیی هەموو کەس بشارمەوه.» ئەوجار دۆن کیشۆت دەنگی لێ هەلێنا و گوتی: «بارەکه‌للا! ئەوهش بیروپرای من: خاوهن شکۆ یەکەم کارێ کە دەبێ بیکا ئەوهیه کە جارچییان وەرێ خا و فەرمانی لیبووردنی گشتی رابگەیهنی، تا تەواوی پالەوانانی سەرگەردان کە له ئیسپانی ئاواره‌ی دەشت و چۆلان له دەرباری ئەو کۆ ببه‌وه؛ گریمان زۆرتر له شه‌ش کەشیش نەین، له‌وانه‌یه ده‌ نیو ئەو شه‌ش کەسه‌دا یەکیک هەبێ کە بتوانی بەتەنیا بی تەواوی لەشکری سولتان تیک بشکینی. تەکا دەکەم بەرێزان بەوردی گوێ بدەنه دەلیل و مەنتیقی ئیمە. ئایا پیتان وایه ئەوه شتیکی تازیه کە پالەوانیک تاکي تەنیا دوو هەزار پیاوی شه‌ری تیک بشکینی، وه‌ک ئەوه‌ی دوو هەزار کەس به‌هه‌موویان ملیکیان بووی و پالەوان بەزەبری شمشیریک ئەو مله‌ی پەرانده‌ی یا ئەوان له‌به‌ر چاوی پالەوان وه‌ک هەویریکی بووین کە نانی بادامیان لێ دروست ده‌کن؟ ئەگەر به‌قسه‌ی من برۆا ناکەن برۆن مێژوو بخویننه‌وه، ببین کە لاپه‌رەکانیان چه‌ندی له‌م باسانه‌ تیدایه. من کارم به‌خه‌لکی نییه، به‌لام هەر چه‌ند ئەم قسه‌ به‌سوودی من نییه ده‌لێم کە ئەم‌رۆ ده‌بووایه دۆن بیلانیسی ناودار یا یه‌کێ تر له‌ بنه‌چه‌که‌ی پالەوانانی ئازا، ئامادیس گۆل زیندوو بایه. ئەگەر یه‌کیک له‌وانه‌ زیندوو بایه و سولتانی تورک خۆی ده‌گه‌ل ئەو رووبه‌روو بوووبوایه من بۆ خۆم حارز نەبووم سولتانی تورک بووایه‌م. به‌هه‌رحال خوداوه‌ندی عالم لوتف و مه‌رحمه‌تی خۆی له‌ به‌نده‌گانی خۆی درێخی ناکا، و کەسیک ده‌نیرێته‌ فریای ئەو نه‌ته‌وه‌یه کە هەر چه‌ند به‌هه‌یبه‌ت و سامناکی پالەوانانی سەرگەردانی قه‌دیم نه‌گا به‌لام له‌ ره‌شاده‌ت و دلاوه‌ریدا چیی له‌وان کەمتر نه‌بێ. خودای گه‌وره‌ دوعای من قه‌بوول ده‌کا و من هیچی تری له‌سه‌ر نارۆم.» خوشکه‌زا هاواری لێ به‌رز بووه‌وه: «یا چه‌زه‌تی مه‌ریه‌م! به‌مه‌رگی خۆم سویند ده‌خۆم کە وه‌لی نیعمه‌تی من دیسان قه‌ستی ئەوه‌ی کردوو به‌یته‌وه پالەوانی سەرگەردان!» دۆن کیشۆت گوتی: «من دەبێ ده‌کاری پالەوانه‌تیدا بمرم. لێ گه‌رێ سولتانی عوسمانی خوار و ژووری خۆی بکا و هەر کاتێ پێی خۆشه‌ با بێ و هەر چه‌ندی هیز و سپای هه‌شیه‌تی با بیانیه‌نی؛ من ئەوجاریش ده‌لێم خودا له‌گه‌ل من هاوڕییه‌ و دوعای من قه‌بوول ده‌کا.» ئەوجار ده‌لاک وه‌زبان هات و گوتی: «له‌ به‌رێزان تەکا ده‌کەم گویم لێ راگرن ده‌مه‌ه‌وێ نه‌قلێکتان بۆ بگێرمه‌وه. رووداویکی کورته‌ کە له‌ شاری «سیویل» رووی داوه. ئەو نه‌قله‌ش

بۆیه ده‌گێرمه‌وه کە ئەوه‌نده ده‌گه‌ل حال و رۆژی ئیمه‌ دیته‌وه کە به‌خۆم نییه‌ ده‌بێ بیگێرمه‌وه. دۆن کیشۆت ئیزنی دا و کەشیش و ژنه‌کان کە له‌وێ حازر بوون به‌تەواوی سه‌رنجه‌وه گوێیان هه‌لخست و ده‌لاک به‌م جۆره‌ ده‌ستی پێ کرد:

«له‌ شیتخانه‌ی سیویلدا پیاویک بوو کە خزمه‌کانی به‌بیانویی ئەوه‌ کە شیت بووه‌ ده‌ زیندانیان کردبوو. ئەو پیاوه‌ له‌ زانستی شه‌رع و دیندا له‌ زانستگه‌ی ئوسونا (۳۱۶) گه‌یشتبوووه‌ ده‌رجه‌ی ئیجتیهاد، به‌لام به‌بروای زۆران ئەگەر له‌ زانستگه‌ی سالامانکیشدا گه‌یشتبایه‌ ئەم پله‌ و پایه‌یه، دیسان له‌وه‌ی کە هه‌بوو کەمتر شیت نه‌ده‌بوو. پاش چه‌ند سال مانه‌وه‌ له‌ تیمارستان، به‌رپیزی خوینده‌واری زانا و ده‌خۆی گه‌یشت کە به‌تەواوی چاک بووته‌وه‌ و عه‌قڵی په‌ریو گه‌راوته‌وه‌ ناو سه‌ری. به‌و خه‌یاڵه‌وه‌ نامه‌یه‌کی بۆ ئوسقۆفی مه‌زن نووسی و به‌ئینشا و نووسینیکی زۆر جوان و ریکوپیک له‌به‌ری پاراوه‌ کە له‌و به‌ده‌ختی و پۆژه‌ره‌شییه‌ رزگاری بکا. به‌تایبه‌تیش کە خودای گه‌وره‌ روحی کردوو و نیعمه‌تی عه‌قل و شعوره‌که‌ی پێ داوته‌وه‌. زانای پایه‌به‌رز له‌ نامه‌که‌یدا ئەوه‌شی نووسیوو کە خزم و قه‌ومه‌کانی بۆ ئەوه‌ی مال و ملک و سامانه‌که‌ی بخۆن ئەویان خستووته‌ ناو ئەم کۆت و به‌نده‌ و به‌پچه‌وانه‌ی راستی و حه‌ق ده‌یانه‌وێ تا ئاخری ته‌مه‌نی هەر به‌شیت و خه‌رفاوی له‌ قه‌له‌م بدن. ئوسقۆفی مه‌زن به‌خوینده‌وه‌ی ئەم نامه‌ ریکوپیک و جوان و مەنتیقییه‌ متمانه‌ی په‌یدا کرد کە ئەو زانایه‌ شیت نییه‌ و یه‌کیک له‌ کەشیشه‌کانی خۆی کرده‌ مەعمور بچیته‌ لای به‌رپۆبه‌ر و به‌رپرسی ئەو شیتخانه‌یه‌ تا لیکۆلینه‌وه‌ بکا، بزانی ئەو نامه‌یه‌ ئەو چاره‌ره‌شه‌ نووسیویتی یا نه‌، ته‌نانه‌ت پێی ئەسپارد کە خۆی ده‌گه‌ل دێوانه‌که‌ قسان بکا و بزانی ئەگەر به‌راستی چاک بووته‌وه‌ و عه‌قل و هۆشیکی تەواوی هه‌یه‌ له‌و شیتخانه‌ی رزگار بکا. کەشیش ئەرکی خۆی به‌جێ گه‌یاند؛ سه‌ره‌رستی شیتخانه‌ پێی گوت کە ئەو پیاوه‌ ئیستناش هەر شیته‌ و ئەگەر هه‌زار نامه‌ی له‌و چه‌شنه‌ش بنووسی یا وه‌ک پیاویکی زانا و فره‌زان قسه‌ بکا، ئاخری شیتیه‌که‌ی گۆل ده‌کا و قسه‌ی وه‌ها بێ سه‌ر و بن و بێ جیورێ ده‌کا کە حه‌زی قسه‌کانی پیشووی خۆی له‌ بیر تۆ ده‌باته‌وه‌. ئەگەر ده‌لێی وا نییه‌ ده‌توانی له‌ گه‌ل خۆی قسان بکە. کەشیش تکای کرد کە با، خۆی ده‌ گه‌ل ئەو دێوانه‌یه‌ قسان بکا و مه‌سه‌له‌که‌ تاقی بکاته‌وه‌. به‌و مه‌به‌سته‌ ره‌یشته‌ لای دێوانه‌که‌ و زۆرتر له‌

۳۱۶- Osuna سیروانتیس لیره «یانه‌ی زانست - دار العلم» گچکه‌ی ئوسونا به‌کنیایه‌ مه‌سخه‌ره‌ ده‌کا، هه‌روه‌ک له‌ ده‌سپێکی کتیبی یه‌که‌میشدا زانکۆی سیگۆنزای خستووته‌ ژیر جه‌ه‌نگ و ته‌شه‌ر لێدان. (مۆریس باردۆن)

سه‌عاتیک قسه‌ی ده‌گه‌ل کرد. له ته‌واوی ئەو یه‌ک سه‌عاته‌دا شیتته قسه‌یه‌کی بی مانا و بی جیوری له زاری نه‌هاته دهر، به‌پێچه‌وانه‌وه قسه‌کانی ئەوه‌نده ریکوپیک و له جیی خۆیاندا بوون که که‌شیش قبوولی کرد به‌ته‌واوی چاک بووه‌ته‌وه. دێوانه له‌گه‌ل قسه‌کانیدا به‌که‌شیشی گوت: «به‌رێوه‌به‌ری شیتخانه ده‌گه‌لم دوژمنه و به‌تایبه‌تی منی لێره راگرتوووه تا ئەو دیاری و سه‌وقاتانه که خزمه‌کانم بۆی ده‌نێرن له ده‌ست نه‌دا، ناردرنی ئەو دیاری و سه‌وقاتانه‌ش له‌به‌رئه‌وه‌یه که شایه‌دی بدا من هیشتاش دێوانه‌م و با وه‌کوو ئەغله‌ب به‌عه‌قل و هۆشه‌وه ده‌مبیینی ده‌لێ هیشتاش چاک نه‌بوومه‌وه. گه‌وره‌ترین دوژمنی منیش له‌م پێوه‌ندییه‌دا ده‌وله‌ت و مائی زۆر و زه‌وه‌ندی منه. چون میرانگرانی من به‌خاتری سوود وهرگرتن له‌م سامانه زۆره راستییه‌کان ده‌نینه ژیر پێ و لایان وایه من هه‌ر شیتیم و سه‌رکیشم و نه‌بوومه‌ته‌وه مرۆقه‌که‌ی جاران.»

سه‌رتان نه‌هینمه ئیش، دێوانه ئەوه‌نده‌ی قسه‌ی حیسابی و ریکوپیک کرد که که‌شیشی له راستگویی سه‌رپه‌رشتی شیتخانه، دردۆنگ کرد و خزم و قه‌ومه‌کانی خۆشی وه‌ک تاقمییکی به‌تعام بێ به‌ری له هه‌ستیااری و سۆز و عاتیفه‌ی مرۆفانی پێ ناساند و خۆشی وها زانا و فه‌رزانه نیشان دا که که‌شیش بریااری دا بباته لای ئوسقوفی گه‌وره تا هوش له‌ نزیکه‌وه له راستییه‌کان ناگه‌دار بێته‌وه. که‌شیشی خیرخواز و ساده دل له‌سه‌ر ئەم بریویه که دێوانه به‌ته‌واوی چاک بووه‌ته‌وه تکای له به‌رپرسی شیتخانه کرد که جلوبه‌رگی پۆزی یه‌که‌م که زانای خۆینده‌وار به‌وانه‌وه هاتووته شیتخانه بده‌نه‌وه.

به‌رپرسه‌که له که‌شیشی ویت ئەم کاره نه‌کا و دیسان جه‌ختی له‌سه‌ر ئەوه کرده‌وه که ئەو زانایه ئیستاش هه‌ر شیتته، به‌لام ئەم قسانه هیچ کاریگه‌رییه‌کی له‌سه‌ر که‌شیش نه‌بوو. ناچار به‌رپرس، چون ئەمری ئوسقوفی مه‌زن له پشت مه‌سه‌له‌که بوو، ملکه‌چ بوو، ئەمری کرد جلوبه‌رگی خۆینده‌واری زانایان که هه‌ر تازه و نوێ بوون، بده‌نه‌وه به‌خۆی. خۆینده‌وار که خۆی له جلوبه‌رگی عاقلاندا دیت و لیباسی شیتخانه‌ی توور هه‌لدا‌بوو ئیزنی له که‌شیش وهرگرت ئیزن بدا له هاوبه‌ندییه‌کان مأل ئاواپی بکا. که‌شیش گوتی منیش له‌گه‌لت دیم و پیم خۆشه شیتته‌کانی ئەو شیتخانه‌یه ببینم. هه‌موویان به‌ریزیک پله‌کاندا سه‌رکه‌وتن و ئەوانه‌ی له ده‌روبه‌ریش بوون ره‌گه‌لیان که‌وتن. کاتیک خۆینده‌واری زانا گه‌یشته ئاستی قه‌فه‌سیک که دێوانه‌یه‌کی ترسناکی تیدا بوو (هه‌ر چه‌نده له سه‌عاته‌دا دێوانه‌ی تووره زۆر ئارام و بیده‌نگ بوو) رووی تی کرد و گوتی: «گوێ بده براکه‌م، ئەگه‌ر کار و فه‌رمایشته هه‌یه ئەوا من ده‌گه‌ریمه‌وه مائی خۆم. چون خودای گه‌وره و دلۆفان به‌لوتف و که‌رهمی

خۆی، هه‌ر چه‌ند من هیچ قابیل نیم، دیسان عه‌قل و شعوری پێ داومه‌وه. ئەوه ئیستا من ساغ و سلامه‌تم و عه‌قل و هۆشم ته‌واوه. تۆش ته‌وه‌کولت به‌خودا بێ و هیواکه‌ت به‌که‌رهم و گه‌وره‌یی ئەو بێ و بزانه هه‌ر وه‌ک منی شه‌فا داوه له‌وانه‌یه تۆش چاک بکاته‌وه. من نانی شه‌کرت بۆ ده‌نێرم و تۆش به‌ئیشتیا بیانخۆ! چونکا من پیم وایه هه‌موو شیتیه‌کانی ئیمه لێره‌وه ده‌ست پێ ده‌کا که زگمان به‌تاله و که‌لله‌مان پری بایه. به‌هه‌رحال غیره‌ت و ئازایه‌تیت هه‌بێ و بزانه که داماوێ و ناهومی‌دی له قه‌یران و نه‌هامه‌تیدا ساغی و سلامه‌تی مرۆف له ناو ده‌با و له مردنی نیزیک ده‌کاته‌وه.» قسه‌کانی خۆینده‌واری زانا گه‌یشته گویی دێوانه‌یه‌کی تریش که به‌رامبه‌ر به‌قه‌فه‌سی دێوانه‌ی تووره له قه‌فه‌سیکدا زیندانی بوو. ئەو دێوانه‌یه له‌سه‌ر هه‌سیریکی کۆن و شر که به‌رووتوقووتی له‌سه‌ری پراکشابوو هه‌ستا و به‌ده‌نگی بلند پرسی که ئەوه‌ی به‌عه‌قل و به‌جه‌سته به‌ته‌واوی چاک بووه‌ته‌وه و خه‌ریکه بریوا کێیه. زانای خۆینده‌وار گوتی: «هاورێ، ئەو منم که قه‌سته‌ی رۆیشتم هه‌یه. من ئیتر پێویستیم به‌مانه‌وه لێره نییه و قه‌ت شوکری خودای ته‌واو ناکه‌م.» دێوانه گوتی: «دۆستی خۆشه‌ویست، جه‌نابی خۆینده‌وار، ئاگات له قسه‌کانی خۆت هه‌بێ نه‌وه‌ک شه‌یتان فریوت بدا. به‌بروای من بکه‌وه سه‌ر ئەژنۆ و ئارام و ئاسووده له جیی خۆت دانیشه و له‌سه‌ر په‌ت و سینگی خۆت هه‌دا بده با تووشی زه‌حمه‌تی چوونه‌وه مأل و هاتنه‌وه‌ی ئێره نه‌بی.» خۆینده‌وار گوتی: «من باش ده‌زانم که چاک بوومه‌وه و ئیتر هیچ شتیک مه‌جبورم ناکا بگه‌ریمه‌وه ئێره.» دێوانه هاواری کرد که: چۆن! تۆ چاک بوویه‌وه؟ سه‌یره! سه‌یر! زۆر باشه! راستی خودا رینوینت بێ! به‌لام به‌ناوی ژوپیتێر خودای خودایان! به‌ناوی ژوپیتێر خودای خودایان که من نوینه‌ری گه‌وره‌یی و قودره‌تی ئەو له‌سه‌ر زه‌مینم، سویند ده‌خۆم که به‌سزای ئەم تاوانه گه‌وره‌یه که شاری «سیویل» پێی هه‌لساوه، یانی ده‌یه‌وی تۆ له‌م جیگه‌یه بباته ده‌ره‌وه و بتخاته‌وه ریزی خه‌لکی عاقل و فه‌رزانه، ئەو شاره وها سزا بده‌م و کاره‌ساتییکی وها ترسناکی به‌سه‌ر بێنم که بیره‌وه‌رییه‌که تا چه‌نای چه‌ن سه‌ده له بیر که‌س نه‌چێته‌وه! تۆ ئە‌ی خۆینده‌واری بێ که‌لگ و مێشک به‌تال، مه‌گه‌ر نازانی من هه‌ر چی به‌هوی ئەنجامی ده‌ده‌م و له عۆده‌ی دیمه‌ ده‌ر؟ من ژوپیتێری به‌خرۆش و نه‌عه‌ره‌تم و هه‌وساری هه‌لسوورانی هه‌ور و هه‌وره‌تریشقه به‌ده‌ست منه و ده‌توانم به‌وانه دنیا وێران بکه‌م، هه‌مووی سه‌روژێر که‌م! به‌لام نه، من له‌سه‌ر ئەم شاره بێ شعوره زۆرت له سزایه‌ک ده‌کار ناکه‌م. ئەویش ئەوه‌یه بۆ ماوه‌ی سی سالی ره‌به‌ق دلۆپیک، ته‌نیا دلۆپیک باران به‌سه‌ر ئەو شاره‌دا نابارینم و ده‌سپییکی ئەنجامی ئەم

سزايهش له پژ و سهعات و دهقيقهيهكرايه كه هم ههپهشهيهم له زاري دهرپهپوه. سهيره!... كه تو نازادي! تو ساغي! تو عاقلی! بهلام من ديلم! من نهخوشیكي ديوانه! زور باشه، با وایی! بهخو ئهگه له فكري ئهوه بكهوم كه دلپويكتان ناو بو ببارينم وهك ئهوه وایه كه بمهوی خوم له سیداره بدم.» عاقلان بهسهرنجهوه گوپیان بو قسهی ئهو شیتته راگر تبوو. بهلام خویندهواری ئیمه رووی ده كهشیش کرد و گوتی: «هزرهتی ئاغا، تو خوا نارپهحت نهبی و گوئی مهده قسهكاني هم ديوانهيه! ئهگه له ژوپیتیره و نایهوی باران بهسهر شاردا بباری، من نیپتون یانی باوکی ئاوهكان و كانیاوهكانم و ههركات پپویست بی خوم باران دهبارينم.» كهشیش گوتی: «ئهگه وایه باشتهر تو له شوینی خوت بمینیهوه، خوا یار بی له دهرفهتیكي تردا دیمهوه لات.» بهپرسي تیمارستان زور پیکهني تا ئهو پادهیهی كه كهشیش له بهر شهرم و خهجالهتی سوور هه لگه را. وه بهلام خویندهواری چارهپهشی ئیمهش کاربهدهستانی شیتخانه دست بهجی جلوبهريگان له بهر دارنی و خستیانهوه شوینی خوی! وه حیکایهتی ئیمهش هاته کوتایی.»

دۆن کیشوت گوتی: «باشه، جهنابی ئاغای دهلاک، ئهوه بوو ئهوه نهقلهی كه دهنفرموو دهگه ل حال و بارودۆخی ئیمه ئهوهنده یهکتر دهگرنهوه كه له گیرانهوهی خوت پی رانهگیری؟ ئاخ ئهی ئاغای ردین تاش! ئهی ریش تاش. چهنده کویره ئهوه كهسهی نه توانی له پشت بیژینگهوه ببینی! ئایا مومکینه جهنابتان نهزانن كه ههلسهنگاندنیکی كه خه لک له نیوان تیگهیشتن ده گه ل تیگهیشتن، نازایهتی ده گه ل نازایهتی، جوانی دهگه ل جوانی و پهسنايهتی دهگه ل پهسنايهتی، ههمیشه ناحهز و بیجی و ناماقولانهیه؟ من بهش بهحالی خوم ئهی دهلاکی بهریز ده لیم كه من نیپتونی خودای ئاوهكان نیم و چاوهروانیش نیم بهپیاویکی ماقوول و تیگهیشتموم دابنن، چون بههوش و تیگهیشتمو نیم، من ته نیا لهو رتبازهدا تی دهكوشم كه بهخه لکی دنیا حالی بکهم ئهوهی كه نایانهوی چاخی پالهوانانی سهرگهردان بوو بوژیننهوه، تووشی خهتایهکی گهوره دهبن. دهورانی خراب و بوگهني ئیمه شایانی ئهوه نییه كه له سهعهدهت و بهختهوهی له تاريف کردن نههاتووی دهورانیك سوود وهریگری كه پالهوانانی سهرگهردان، بهرگری له ولات و ناگه داری له کیژان و دستگرتنی ههتیوان و سزادانی بهدکاران و پاداش دان بهکهوتووان یان کردبووه ئهركی سهرهکیی خویان. زوربهی پالهوانانی سهرگهردانی هم سهردهمهی ئیستا له بهر خسه خشی لیباسی هریر و ئهتلهس و زهری و پارچهی گرانبایتر كه دهبهری دهکن، زورتر له زپی كه بو شهپ له بهری دهکن ههز وردهگرن. ئهمرۆ ئیتر پالهوانیکی سهرگهردان كه سهرتاپی

چهکار، له بیاباندا بخهوی و له گه ل ههواي سارد و گهرم و ناسازگار بسازی، بوونی نییه؛ ئیتر پالهوانیکی سهرگهردان نادۆزییهوه كه لهسهر پشتی سواره بهر، پال وه نيزهكهی بدا و بخهوی و بهخهونووچكه و ده بیره وه هوش چوون خوی بهسینیتتهوه؛ ئیتر پالهوانیک نهماوه له میشهیهك دهرپه ری و هه لکوتیتته ناو چیايهکی ئهسته م و ئهوهنده پروا تا دهگاته لیواری چۆل و هۆلی دهريا كه شهپۆله قهلسهكاني دهريا چهپۆكاني بهسهردا دهن و لهوی لۆتکهیهك بدۆزیتتهوه بی بايهوان و سهول و دهکه ل و سوکان (*). وه بهدلیکی نازاوه خوی بخاته ناو ئهوه لۆتکهیه و دهگه ل شهپۆلان و هه لچوون و داچوونی دهريا بهر بهرهكاني بکا و شهپۆلهكان جاریك بیگهیننه ئاسمان و جاریك بیهیننه ناو قوولایی گهرداویك، بهلام ئهوه وره بهر نهدا و بهغهزه ب و قینهوه دهگه ل تۆفانی سامناک و قورس و بهخروش بهشهپ بی، پاشان بی ئهوهی خوی فكري لی کردبیتتهوه، تی بگا كه سی ههزار فرسهخ لهو شوینه دور كهوتووتهوه كه لهوی سواری لۆتکه بووبوو و كهوتووته ولاتیکی كهس نه ناس و بی ناو و نیشان؛ ئهوه دم له لۆتکه بیتته دهر و پرواته سهر لیواری ئهوه سهرزهمینه نهناسراوه و دهگه ل پروادوی پر مهترسی و گهوره پروبهروو بیتتهوه كه نه ته نیا شایانی نووسین لهسهر کاغز بن به لکو دهبی لهسهر ته بهقی زیپین هه لکه ندرین و بنووسرینهوه. ئهمرۆ زهمانیکه كه ته مهلی و كه وه دنی بهسهر تیکۆشان و چالاکي، بیکاری و خویریگه ریهتی بهسهر کار و زحمه تدا، عهیب و رهزالت بهسهر تهقوا و فهزیلهت، و بی حهیايي بهسهر جوامیریدا، خهیا ل پلاو له کاری شهپ و بهر بهرهكانیدا، بهسهر کردهوی پیاوانه دا زال بوون و چهکی نازایان و بویران بیجگه له سهردهمی زیپیدا له نیو پالهوانانی سهرگهرداندا، درهوشانهوه و ترووسکهی نه بووه. ئهگه ر بیجگه لهوه شتیك ههیه بفرموون بزائم کی پاکداوینتر و نازاتر بوو له «ئامادیسی گۆل»؟ چ كهسیك له «پالمیرنی» ئینگلیستان بههوشتر و زانتر بوو؟ چ كهسیك بهخولق خوشی تهیرانی سپی هاته سهر دنیا؟ چ كهسیك عاشقتر و شهیداتر له «لیسوارت» Lisvart ی یۆنان بوو؟ چ كهسیك بهقهدهر «دۆن بیلیانس» بریندار بوو یا دوزمنی بریندار کرد؟ چ كهسیك بیباکتر و بهورتر له «پریونی دۆ گویل» Perion de govel بیندراوه. چ كهسیك بی پهرواتر له «فلیکس ماریسی دیرکانی» ده ئهوینداری و گوتویژی عاشقانه دهگه ل خاتونان بیندراوه؟ کام پالهوان راستگۆتر و پیاوتر له «ئیسپاندیان» بووه؟ کی ده غیرهت و بویریدا گه یاندوویهته «دۆن ژیرۆن ژیلیۆ دوتراس»؟ کی دلپرتره له «روودمۆن»؟ کی ههیه له ته دبیر و تیبینیدا بگاته «سوئانی سویرین»؟ نازاتر و بهجهرگتر له «رنۆکه» کی دیویهتی؟ کی ههیه وهك «رۆلان» هه رگیز ده شکان نههاتبی؟ چ

کەسێک بە ئەدەب و میهره بانتر له «رۆژه» بووه؟ پالەوانێک که به بڕوای «توورپن» دهکتیبی ئەستیره ناسیی خۆیدا، بنه ماله ی دووکه کانی «فیرار»^(۳۱۷) Ferrar له تۆرمه مه ی ئەوانن. ته وای ئه م ناوداران و پالەوانانه و زۆر که سی تریش که من ده توانم ناویان به رم پالەوانی سه رگه ردان بوون و ده سه رده می خۆیاندا شانازی و پروناکیی دنیای پالەوانی بوون. مه به سستی من له و پینشیا ره ی که ده مو یست بیده مه خزمه ت خاوه ن شکۆ ئەوه بوو که له م جو ره پالەوانانه له ده رباری خۆیدا کو بکاته وه. ئەگه ر ئەو ناوداران له ده رباری پادشادا بوایه ن، خاوه ن شکۆ پیدایه سستی به و هه موو خه رج و موخارجه نه ده بوو، چون پالەوان زۆر مه ردا نه خزمه تیان پێ ده کرد و سولتانی تورک بێجگه له وه ی پشیشی خۆی برینته وه، چاره یه کی پێ نه ده ما. جا، به و هه مووه شه وه که من ناچار ده بێ له سه ر جیگه ی خۆم بمیتمه وه، چون که شیش نایه وێ له شیتخانه ده رم بێنی وه ئەگه ر به فه رمایشی جه نابی ده لاک، ژوپیتیر ئیشتیای له باران باراندن نییه، من لیره حازرم و هه رکات ویستم باران ده بارینم؛ من ئەو قسه بۆیه ده کم که جه نابی «... سه لمانی» بزانی من ده قسه کانی ده گه م! ده لاک گوتی: «جه نابی ئاغای دۆن کیشۆت، به راستی مه به سستی من سووکایه تی کردن به پپوانه ی پیرۆزی چه زره تی جه نابت نه بوو، وه چون نییه تیککی خراپم نه بوو خودا پروحم پێ بکا. جه نابتان نابێ بره نجین و نارحه ت بن.» دۆن کیشۆت گوتی: «من خۆم زانی که تووره بم یا نه بم.» له م جیگه یه دا که شیش وه ده نگ هات و گوتی: «هه ر چه ند هیشتا لیوم هه لئه پچریوه، قسه یه ک بلیم به لام با به تیک هه یه که وه ک خۆره ده روونم ده خواته وه و ویژدانی شتواندووم، ئەو با به ته ش له فه رمایشته کانی دۆن کیشۆته وه له ده روونمدا سه ری هه لدا.» دۆن کیشۆت گوتی: «جه نابی که شیش هه ر چی دلت ده یه وێ بیه فرموو، ئیجازه ی هه موومان به ده ست ئیویه ه. که و ابوو فه رمایشته خۆتان به فرموون چون خودا به ردار نییه که سیک به ویژدانی نارحه ته وه بیده نگ بێ.» که شیش گوتی: «زۆر باشه، ئیستا که ئیزنتان دام، قسه ی خۆم ده کم که ئەویش ئەمه یه: من به هیه ک کلو جیک ناتوانم دلی خۆم رازی بکه م، ئەو شته قه بوول بکا که ئەو هه موو پالەوانه سه رگه ردا نه له دنیا دا هه بووبن و وه ک خه لکی ئەم جیهانه خاوه نی گوشت و پیتست و ئیسقان بووبن؛ به پچه وانه وه من وای بو ده چم که ته وای ئه م که سانه بێجگه له ئەفسانه و درۆ یا پر و پوچ شتیکی تر بووبن و

۳۱۷- توورپن کتیبی ئەستیره ناسیی نووسیوه و ناوبردنی دووکه کانی فیرار به «رۆژهش» قسه ی ئەو نییه، به لگو له کتیبی «رۆلانی تووره» نووسینی ئادیوست نه قل کردوه که رۆژه قاره مانی سه ره کی ئەوه. (لوویی ویا ردۆ)

سه ره بوورده.... و حیکایه ته کانی شه ئه فسانه ی ده ست په ره ره ده ی خه یالن که خه لکی به خه به ر یا باشتره بلیم نیوه خه و آوو بو ئەوانی تریان گێرا وه ته وه. دۆن کیشۆت گوتی: «ئوه ش هه ل و خه تابه کی تره که جه ما وه ریکی گه وه ره بڕوایان به بوونی پالەوانانی سه رگه ردان له دنیا دا نییه. به لام من زۆر تی کو شام و زۆرم لیکۆلینه وه ده گه ل زۆر تا قم و ده سته له خه لک کردوه تا راستیه کانی سه لیم و تیشکی پروناکی بخرمه سه ر ئەو مه سه له گرینگه. له م کاره گرینگه شمدا زۆر جار به هیه ک نه گه یشتووم، زۆر جاریش توانیومه له سه ر بنه مای راستی و حه قیقه ت پلانی خۆم دا به زینم. ئەم مه سه له یه وه ها زه ق و به رچا وه که به وێرانه وه ده لیم من ئامادیه سی گو لم به چاوی خۆم دیتووه؛ ده توانم بلیم که ئەو مرۆفیککی که له گه تی سه ی پیتست بووه به ریشتیکی ره ش و تۆپ و به نیگایه کی نیوه شیرین و نیوه تووره و وشک و بێ ره زایانه. له سه ر یه ک پیاویک بووه که ده گه ل قسه کردندا دره نگ ده ره ل بووه و زۆر زوو خا و بووه ته وه. من هه ر وه ک «ئامادیه سی گو ل» م پێ ناساندن، ده توانم با سی پالەوانی دیکه شتان بو بکه م و نیشان و علامه ت و تایبه تمه ندیه کانی تاکه تاکه یان بو ئیوه روون که مه وه. وه چون یه قینی ته واوم هه یه که ئەوه ی له باره یاندا ده یگێرنه وه، هه مووی بێ زیاد و که م دروسته، ده توانین وه ک فه یله سووفیک له پرووی ئاکار و هونه رنوینی و چالاکیه کانییه وه رهنگی روخسار و قیافه و تایبه تمه ندیه کانیان بپیننه به ر چا و.» ده لاک پرسی: «جه نابی دۆن کیشۆت، به رای ئیوه «مورگان» ی دیو چ جو ره هه یکه ل و قیافه یه کی هه بووه؟» دۆن کیشۆت گوتی: «له مه ر دیوان ده بی بلیم له بنه رهدا ئەو با سه هه یه که ئایا دیوه کانی له سه ر دنیا هه بوون یا نه بوون و له م باره وه بیره رای جیاواز گه لیک هه یه. به لام کتیبی پیرۆز که به قه ده ر زه رییه ک له راستی دوور نه که و ته وه ته وه ده لێ دیو هه یه. ئەوه ش له شوینیکدا یه که با سی حیکایه تی «گو لیاب»، دیوی فه له ستنی ده کا و ده لێ به رزیی بالای حه وت زه ر(*) و نیو بووه. دیاره قه د و قه واره یه کی ئەوتۆ سه یروسه مه ره یه. هه ره وها له دو رگه ی سیسیلدا لوولاکی ده ست و لاق ئیسقانی شان و پیل و پێ، دۆزرا وه ته وه که لیکیان دا وه ته وه هی دیوه کانی بووه و به رزیی بالایان به قه ده ر بورج و قه لای بووه. ئەم راستیه به ده لیلی ئەندازه (هه نده سه) ش مسۆگه ر ده کری. به و هه موو زانیاریه ی شه وه من ناتوانم به وردی پیت بلیم که قه د و قه لافه تی مۆرگانی دیو چه نده بووه، به لام نابێ زۆر گه وه بووبی چون له زۆر جی خویندوومه ته وه که ده بن میچدا خه وتووه و که سیکیش بتوانی ده ژیر میچ و له ناو خانووبه ردا بچا ویته وه، دیاره نابێ زۆر زه به لاح بووبی. که شیش گوتی: «ته وا و دروسته.» وه چۆن له و توره ات و هاته ران پاته رانه ی دۆن

کیشۆت زۆری حەز دەبرد ئەوجار باسی شکل و قیافەى «رینۆ دۆمۆتۆبان» و رۆلان و باقىي سوارانى دوازدهوانەى فەرەنسى که هەموو پالەوانى سەرگەردان بوون لىي پرسى: دۆن کيشۆت گوتى: «لەمەر» «رینۆ» دەتوانم بەراشکاوى بلیم که پياويكى دەموچاو پانى درشت و رەنگ سوور و سپى بووه، چاوى زيت و وريا بوون. پياويک بوو زۆر توورە و تۆسن و يار و ياومەرى جەرەدە و رينگران بووه. وه بەلام لەمەر رۆلان يا رۆتلان يا ئۆرلان (چون ميژوو هەر سيک ناوى لەسەر داناوە) من پيم وايە، يا بەيهقين عەرزت دەکەم که پياويكى ناونجى و چوار شانە بووه و له ئەژنۆکانيدا کهمیک خوارايى بەر چاو کهوتوو. روخسارى گەنم رەنگ، ريشى زبر و کورت و سوور و بەدەنى مووى زۆر بووه و نيگای ترسناک و پري هەرپەشە و قسەى کورت و برنەدە و خویشى پالەوانىكى دلۆڤان و بەئەدەب و بەتەربىهت بووه. کەشيش گوتى: ئەگەر جوانى و رەزاسووكيى «رۆلان» بەو ئەندازە بووه که جەنابت باسى دەکەى که واپوو جیگەى سەر سوورمان نيبه که خاتوون ئانژليک ئەوى نەويستوو و عاشقى جوانى و بەژن و بالاي تازەلاويكى عەرەب بووه که تازە خەتى سمیلانى داوه و گەنجينهى جوانى و جەمالى خۆى لەبەردەستى ئەو لاوه نەو نەمامە ناوه. بەراستى که ئانژليک لەودا که جوانى و رەزاسووكيى «میدور»ى لەسەرەوى هيبهت و توورپيى رۆلان داناو، بەتەواوى زهوق و سەليقهى خۆى نيشان داوه. دۆن کيشۆت گوتى: «جەناى کەشيش ئەو ئانژليکە ئافریدهیهى سووکهسەر و هەوسەباز بوو. کچيکى ئەهلى رابواردن و عەيش و نۆش بوو که هەر چەندى بەجوانى ناوبانگى رۆيشتبوو ئەوەندەش بەسووكى و بى بەند و بارى ناوى دەرکردبوو. ئەو بەچاوى سووک تەماشای هەزاران پياوى گەورە و پالەوانى بەرزەفر و هۆشمەندى دەکرد و خۆى دا دەست لاويكى عەرەب که ريشيکى نەرمى وهک بەرگنى (*) بەسەر چەناگەيهوه روا بوو. عەرەبەش غولامیک بوو که نە سەرەوت و سامانىکى بوو نە پلە و پایهيهک. تەنيا ئەوەندە نەبى که تا ئاخىر بۆ دۆستى خۆى وهفادار مایهوه. شاعیر و تەرانه بيژيکى بەناوبانگ که له پێهەلاگوتنى جوانى و جەمالى ئەودا له هەموو کەسى تى پەراندوو، يانى ئارديويسى گەورە کاتيک دەبينى که ئانژليک بەمجۆرە خۆى هیناوتە ريزى خوارەوه گەورەيهى و ناوبانگى خۆى دەژير پى ناوه، يا ناويرى، يان زات ناکا که سەرگوزەشتى شەرماوى ئەو پاش ئەو کارە ناحەزە بگيرپتەوه و بەدەنگ بيلى، ناچار ئەو کچه بەحالى خۆى بەرھەلدا دەکا و دەلى:

«بەلام چۆن ئەو عەسای پادشايى چينى وەرگرت، من له گوتنى ئەوه عاجزم، شايدە يەكى تر بەچەنگيکى باشتر نەغمەى ئەو رووداوە بلتەوه.»

بىگومان ئەم واژانە وهک دەنگيک له غەيبهوه بوون، چون شاعيران هەميشە خۆيان بە فريشتهى غەيبى دادەنن و پيشگويايهه کهى ئارديويسى وهراستگەرا. چون لەوان رۆژان بەدواوه يەکيک له شاعيرانى ناودارى ئەندلۆس تەرانهيهکى بەناوى فرميسکەکانى ئانژليک (۳۱۸) گوت و يەکيک له شاعيرانى کاستيل که هيج کەس له پروانگەى ناو و ئاوازەوه نەگەيهوتە ئەو، له تاريقى جوانى و جەمالى ئەودا بەنەغمە و سرود دەنگى دايە (۳۱۹) دەلاک لهو کاتەدا هەوداى قسانى بەدەستەوه گرت و گوتى: «جەناى دۆن کيشۆت ئايا دەنيو ئەو هەموو شاعيرانەدا که بەئانژليکيان هەلاگوتوو، کەس نەبووه هەجوى بکا؟ دۆن کيشۆت گوتى: «من واى بۆ دەچم ئەگەر «ساکريبان» يا رۆلان شاعیر بووايهن ئەو کارهيان دەکرد. چون يەکيک له تايهتەنديههکانى شاعيران ئەويه کاتيک کەوتنە بەر بى وهفایى و جەفای دلەبر، جا چ دلەبرەکەيان ئەم بى مەيليه نيشان بدا يا بيشارپتەوه، دە هەجویدا شيعران دەلین و بەقەسیدەى پر له تەوهين تۆلەى خۆيان دەکەنەوه، بەلام ئەو تەرزە تۆلەکردنەوانە له پياوانى ئاوا شايستە نييه. لەبەرئەوه من تا بەئەمرۆ هيج هەجوێکم لەمەر ئانژليک که دنياى سەرۆبن کردبوو، نەبيستوو. کەشيش گوتى: «بەراستى موعجيزهيه!» لهو کاتەدا دەنگى لەناکاوى هاوار هاواری خوشکەزا و کەيبانوو که چەند ترووکەيهک (*) بوو له مەجلیس دەر کەوتبوون له حەوشەوه گەيشتە گوى و حازران هەموو راست بوونەوه و بەدواى ئەم هەرا هەرايهدا رۆيشتن.

۳۱۸- فرميسکەکانى ئانژليک کارى «لووى بارانۆنۆ» شاعیرى ئيسپانيایى که دۆستى نزيكى سيروانتيس بوو.

۳۱۹- شاعیرى کاستيلى، هەمان لۆپ دۆ ويگا شاعیر و نووسەرى دەستپەرەنگين که ديوانه شيعريکى بەناوى Le her mosura de angelica نووسيوه. (مۆريس باردۆن)

مالەكەى وەدەر كەوتن. لە رینگەدا كەشيش بەدەلاكى گوت: «هاورئ هەربينا ديتت يەككەك لەو رۆژانە نەجيب زادهى گەورەى ئيمە لە قەفەس دەريەپى.» دەلاک گوتى: «هيچ شك دەودە نييه، بەلام من بەو سەرم لى ئەستور بوو ئەم مەيتەرە بى عەقلە چۆن خۆى بەهيوای دورگە ئاوارە دەکا و بەهيچ شتوويهەك حازر نييه دەست لەو خەيالە پووچەلە هەلبگرئ!» كەشيش گوتى: «خودا پرەم بەهەر دووكيان بکا، بەلام ئيمە دەبى وريا بين و بزانيں ئاخري كارى ئەو پالەوان و مەيتەرە بەكوئ دەگا، چون جارئ وەزعى ئەم دووانە بەجۆرئكە كە دەلئى هەر دووكيان لە قالبئكدا دروست كراون و ديوانەبييهكانى ئەرباب بەبئى كەريەتى و ساويلكەبييهكانى مەيتەرەكەى بايى توورئكە (*).» دەلاک گوتى: «ئەم فەرمایشته بەتەواوى دروستە، بەلام دەموئى بزنام ئیستا چ پیلانئك دادەرپۆزن.» كەشيش گوتى: «خەيالئ ئاسوودە بئى، خوشكەزا و كەيبانوو پیمان دەلئین دەيانەوئى چ بکەن، چون ئەوان لەو ژنانە نین لە پشت دەرگا و كەلئین و قوژبانان خۆ نەگرن و كوئ نەدەنە قسەكانيان.»

لەو كاتەدا دۆن كيشۆت سانكۆى بردبوو ژوورى خۆى و دەرگای لە هەمووان داخستبوو. كاتئك هەر دووكيان بەتەنيا مانەو پالەوان گوتى: «سانكۆ، بەوہى كە گويم لى بوو دەتگوت من تۆم لە مال و ژيان هەلبړيوه، زۆر نارەحت بووم، وە ئەگەر ديسان ئەو قسەيە بكەيتەو نەرەحتتريش دەبم، چون منيش وەك تۆ لە مالى خۆم نەبووم. ئيمە هەر دووكمان پئكەو سەفرمان كردوو و پئكەوہ بئير و بەويدا رۆيشتووین و چاك و خراپ هەر چى ديتوویمانە بۆ هەر دووكمان بوو. ئەگەر جارئك تۆيان هاوئشتووہتە ناو لئفە و هەليان پەراندووئى، سەد جار جەستەى منيان دەژئير دار و چۆماغدا وردوخاش كردووہ. بەهەر حال ئەمنيش هەر وەك تۆ بووم.» سانكۆ گوتى: «هەر چى دەگەل تۆيان كرد، هەمووى دە جئى خۆيدا بوو، چون خۆت دەتفەرموو بەلا و موسيبەتى گەورە و چكۆلە بۆ ميزاجى پالەوانانى سەرگەردان خۆشترە تا بۆ مەيتەرەكان.» دۆن كيشۆت گوتى: «سانكۆ تۆ بەهەلە چووئى، چون وەك پئيشينيان دەلئین «ئەگەر سەرت وەژان كەوت هەموو گيانت دەگەلى دئشى.» سانكۆ گوتى: «ئەرباب من بئجگە لە زمانى خۆم هيچ زمانئك نازانم.» دۆن كيشۆت گوتى: «مەبەستم ئەوہىە من كە ئەربابى تۆم وەك سەرى تۆ وام و تۆش وەك ئەندامئكى منى. بەو دەليلە نارەحتئى من ئى تۆش هەيە و منيش بەنارەحتئى تۆ تئك دەجم.» سانكۆ گوتى: «بەلئى بەپئى قاعيدە دەبئى هەر وابئى، بەلام لە كاتئكدا كە من، يانى ئەندامئكى تۆيان دەلئفەى هاوئشتبوو، سەمايان پئى دەكردم، سەرم كە جەنابتان بن لە پشت ديوارەكە

لەمەر شەرە دەندووكەى سەختى سانكۆپانزا

دەگەل خوشكەزا و كەيبانوى دۆن كيشۆت و باقىى رووداوە خۆشەكان

دەگيرنەوہ كە ئەو دەنگەى كە بەگوئى دۆن كيشۆت و كەشيش و دەلاک گەيشت لە كەيبانوو و خوشكەزا كە يەوہ بوو كە دەگەل سانكۆپانزا بەدەمەقالە هاتبوون؛ هۆيەكەى ئەوہ بوو سانكۆ دەيوست بەزۆر بئتە ناو مال و ئەوانيش دەرگايان قەپات كردبوو، نەياندەهئشت وەژووړ كەوئ. كەيبانوو دەنگى هەلئنابوو و دەگوراند: «ئەم رئگرە چبى لە ئيمە دەوئ؟ بړۆ كابر! وەدەر كەوہ! ئەوہ هەمووى خەتائى تۆيە ئەربابەكەمان فریو دەدەى و لەو دەشت و بيابانە دەيھئنى و دەبەي! ئەوہ هەمووى تۆ پئى دەكەى!» سانكۆ لە جوابدا گوتى: «بړۆ ئەى كەيبانوى شەيتان! ئەوہى فریوى خواردووہ و ئاوارەى دەشت و سەحرايە منم، نە ئەربابى تۆ. تۆ لەم بوارەوہ بەهەلەدا چووئى، چون ئەوہ كە من دەگەل خۆى لەو دنيايەدا دەخولئنتەوہ. ئەوہ كە بەفئيل و فریو لە مالى خۆم دەر دەكئشى و قەولى دورگەيەكى پئى داوم كە ئیستاش چاوەرپوانبى دەكەم.» خوشكەزائى دۆن كيشۆت گوتى: «ئەى سانكۆى غەزەب لئگيراو، خودا بتكوژئ بۆ خۆت و دورگەت! ئاخەر دورگە يانى چى؟ رەنگە دورگە خواردەمەنيەك بئى! دەك بەسندانت بئى چلئسى نەوسن! سانكۆ گوتى: «نە بابە، دورگە خواردەمەنى نييه، شتئكە كە دەبئى بەسەريدا دەسەلاتدارى بكەى؛ شتئكە بەتاقى تەنيا لە چوار شار باشتەرە و تەنانەت لە پلە و پایەى چوار دادوہرى دەربارى بەنرخترە.» كەيبانوو گوتى: «بەو حالەشەوہ، ئەى هەمبانەى فەساد و ئەى كووپەى خەيانەت! من ناھيئلم تۆ بئيتە ناو ئەو مالە. بړۆ مالى خۆت ئاوەدان كەوہ و زەوييەكانت شتو كەوہ و دەست لە دورگە و مورگە هەلگرە.»

كەشيش و دەلاک لەو هەرا هەرايە زۆر خۆشحال بوون، بەلام دۆن كيشۆت لە ترسى ئەوہى مەبادا سانكۆ زبان بكاتەوہ و قسەى بئى تام و بئى مانا زۆر بکا كە بەزەرەرى ئەربابەكەى بشكئتەوہ، ژنەكانى بئدەنگ كرد و سانكۆ وە ژووړ كەوت و كەشيش و دەلاک كاتئك تئى گەيشت كە دۆن كيشۆت لە جاران زياتر غەرقى هەوسبازبى پالەوانەتييه و پئى چەقاندووہ كە ببئتەوہ پالەوانى سەرگەردان، لە چاك بوونەوہى ئەو ناھومئد بوون و لە

راوه‌ستابوو، چاوی له سه‌مای من بریپوو و هه‌ستی به‌هیچ ئیش و ئازاریکیش نه‌ده‌کرد. له حالیکدا به‌پیتی فه‌رمایشتی خۆتان ئه‌گه‌ر ئه‌ندامانی به‌ده‌ن ده‌بی سهرئیشه هه‌ست پی بکه‌ن، سه‌ریش ده‌بی ده‌رووداویکی ئاوادا ئیش و ژانیک هه‌ست پی بکا. «دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ، ئایا مه‌به‌ستت ئه‌وه‌یه ئه‌و ده‌م که تۆیان ده‌لیفه‌که‌دا هه‌لداویشت، من هه‌ستم به‌هیچ ئازاریک نه‌ده‌کرد؟ ئه‌گه‌ر به‌پراستی مه‌به‌ستت ئه‌وه‌یه، ئه‌به‌دا قسه‌ی وا مه‌که، چون له‌و سه‌عاته‌دا زۆرت له‌ خۆت که ده‌ردی جه‌ستت ده‌چیشت من ئازاری پۆحیم ده‌دیت. به‌هه‌رحال با جارێ له‌و قسانه‌ بگه‌ڕێن، چون رۆژیک دێ پیکه‌وه‌ دابنیشین و ئه‌و باسانه بکه‌ین و هه‌لیان سه‌نگینین، جارێ پیم بلێ خه‌لکی ئاواپی له‌مه‌ر من ده‌لێن چی و بیروپرای گشتی و خه‌لکی عه‌وام و نه‌جیب زاده و ئه‌ربابه‌کان له‌سه‌ر من چۆنه؟ له‌مه‌ر ئازایه‌تی و زۆری باسکی من و فه‌تح و هۆنه‌ره‌کانم و هه‌روه‌ها له‌ باره‌ی ئه‌ده‌ب و نه‌زاکه‌ت و که‌سایه‌تی من ده‌لێن چی و له‌و بابه‌ته‌دا که من ده‌مه‌وێ ئاینی فه‌رامۆش کراوی پالئه‌وانانی سه‌ره‌گردان له‌ دنیا زیندوو بکه‌مه‌وه، چۆن داوه‌ری ده‌که‌ن؟ به‌کورتی سانکۆ من ده‌مه‌وێ هه‌رچی له‌و بابه‌تانه‌ به‌گویت گه‌یشتوو به‌ ئه‌وه‌ی لێی زیاد و که‌م بکه‌ی، جا با به‌زه‌ره‌ری منیش بی، بۆم بگه‌ڕێته‌وه. له‌ تابه‌تمه‌ندیه‌کانی پیاوی پادشا ئه‌وه‌یه که هه‌رچی ده‌بیین و ده‌بیینسن راستیه‌که‌ی بگه‌ڕێنه‌وه و له‌به‌ر دلخۆشیی ئه‌و شتیکی لێ زیاد نه‌که‌ن و یان له‌به‌ر ریزگرتن شتیکی لێ نه‌قرتین. سانکۆ ده‌مه‌وێ بزانی که ئه‌گه‌ر راستیه‌کان رووتوقوو و بی پازاندنه‌وه و لقووپ لێ زیاد کردن به‌گویتی شانزاده‌کان گه‌یشتبا، سه‌ده و سه‌رده‌می خۆشتر به‌سه‌ر ئیمه‌دا تێ ده‌په‌رین و ئه‌و سه‌رده‌م و زه‌مه‌نه‌ی به‌ناوی سه‌رده‌می زێرین ناوزه‌د کراوه‌ ده‌به‌رامبه‌ر ده‌ورانی ئیستادا، ناویکی بیجگه‌ له‌ سه‌رده‌می ئاسن پی نه‌ده‌دا. سانکۆ من ئه‌و قسانه‌م بۆ وشیاوی و ئاگه‌داربوونه‌وه‌ی تۆ گوت تا له‌مه‌ر ئه‌و پرسیاوه‌ی من له‌ تۆم پرسى به‌عه‌قلی تۆکه‌م و نییه‌تی پاک جوابم ده‌دیه‌وه. «سانکۆ گوتی: «ئه‌ربابی من، ئاماده‌م له‌ ناخی دل‌مه‌وه‌ فه‌رمانی تۆ به‌رپه‌ریم، به‌و مه‌رجه‌ی به‌ریزتان له‌وه‌ی عه‌رزتان ده‌که‌م، ناڕه‌حه‌ت نه‌بی. چون خۆت ده‌فه‌رمووی که من هه‌ر چی بیستووومه‌ بی زیاد و که‌م و هه‌ر چۆنێکی بیستووومه‌ به‌خۆتان بلێم. «دۆن کیشۆت گوتی: «من به‌هیچ کلۆجیک ناڕه‌حه‌ت نابم، که‌وابوو سانکۆ تۆ ده‌توانی به‌سه‌ره‌ستی و به‌تیرادیوی بی پیچ و په‌نا قسه‌م ده‌گه‌ڵ بکه‌ی. «سانکۆ گوتی: «زۆر باشه، که‌وابوو یه‌که‌م شتیکی که ده‌بی عه‌رزت بکه‌م، ئه‌وه‌یه که ئه‌و خه‌لکه‌ تۆیان پی دیوانه‌یه و منیش که‌ر و بی عه‌قل. نه‌جیب زاده‌کان ده‌لێن تۆ پیت له‌ به‌رپه‌ی خۆت زیاتر راکیشاوه و له‌ خۆرا له‌قه‌بی «دۆن» داوه‌ به‌خۆت و به‌چوار لوقاو

باغی ترێ و ره‌ز و دوو جه‌ریب (*) زه‌وی و شه‌ره‌ لیباسیکه‌وه‌ خۆت هه‌ناوته‌ نیو نیوان و لاسای ئه‌ربابان ده‌که‌یه‌وه‌. ئه‌ربابه‌کانیش ده‌لێن که پیتان خۆش نییه‌ نه‌جیبزاده‌کان بچه‌ ناو پیزی ئه‌وانه‌وه‌، به‌تایبه‌ت ئه‌و نه‌جیب زاده‌نه‌ی ته‌نیا به‌کاری مه‌یه‌تری و نوکه‌ری دین و که‌وشه‌کانیان به‌دووده‌ ره‌ش ده‌که‌نه‌وه‌و گۆره‌وی ره‌ش به‌ده‌زوی سه‌وز پینه‌ ده‌که‌ن. «دۆن کیشۆت گوتی: «ئه‌وه‌ که هه‌یچ پیتوه‌ندییه‌کی به‌منه‌وه‌ نییه‌، چونکه‌ من هه‌میشه‌ جلوه‌یه‌گی تازه و پاک و خاوین ده‌به‌ر ده‌که‌م و پینه‌م به‌لیباسه‌کانمه‌وه‌ نییه‌. ئه‌له‌یه‌ته‌ له‌وانه‌یه‌ جاروبار لیباسه‌کانم ده‌ شه‌ره‌کاندا به‌نوکه‌ نێزه و شمشیر بچهرین، نه‌که‌ له‌به‌ر کۆنی و پزیوی. «سانکۆ گوتی: «وه‌ به‌لام له‌مه‌ر ئازایه‌تی و زۆری شان و باهۆ ئه‌ده‌ب و نه‌زاکه‌تی حه‌زه‌تی ئیوه و هونه‌رنوینی و کاری خۆتان بیروپرای خه‌لک جو‌رباجو‌ره‌: هه‌ندیک به‌شیتت ده‌زانن، به‌لام شتیکی روح سووک و خوین شیرین، زۆر که‌س ده‌لێن ئازا و به‌جه‌رگی، به‌لام به‌خت و یه‌غبال ده‌گه‌لت سازگار نییه‌، ده‌سته‌یه‌ک ده‌لێن پیاویکی به‌ئه‌ده‌ب و نه‌زاکه‌تی و له‌ هه‌مان حالدا خه‌لک ئازار ده‌ده‌ی، به‌کورتی با پیت بلێم له‌ هه‌موو بواریکه‌وه‌ ئه‌وه‌نده‌مان باس ده‌که‌ن هه‌ر مه‌پرسه و شوپرت و شو‌مان ده‌شۆن (*) و چیمان بۆ تیدا نه‌هیشتووینه‌وه‌. «دۆن کیشۆت گوتی: «دیوته‌ سانکۆ، فه‌زیله‌ت و پاکی هه‌رچه‌ندی به‌رز و ته‌واوی، دیسانیش هه‌ر لۆمه و له‌قه‌می له‌سه‌ره‌. باوه‌ر که هه‌یچ کام له‌ پیاوانی گه‌وره‌ی قه‌دیمی نه‌یان‌توانیوه‌ له‌ تانه و ته‌شه‌ر، جا با که‌میش بووی، رزگاری بی. ژوول سیزار قه‌یسه‌ری پۆم که سه‌رداریکی ئاوا لیه‌هاتوو بوو، تاوانبار کرابوو که زۆر مله‌ور و گه‌وره‌بیخوازه‌ و لیباسی پاک و خاوین ده‌به‌ر ناکا و ئه‌خلاقێ خراپ و پیاویکی نه‌حاواوه‌یه‌. له‌مه‌ر ئه‌سکه‌نده‌ر که له‌به‌ر فه‌تح و زه‌فه‌ر ناوی «گه‌وره‌» یان پی دابوو، ده‌یانگوت مه‌یخۆره‌وه‌یه و هه‌موو کات مه‌ست و سه‌رخۆشه‌. که باسی هه‌یرکول ده‌هاته‌ گۆرێ، ده‌یانگوت می بازه و داوینپیسسه؛ له‌مه‌ر «گالائور» ی ئامادیسێ گۆل گوتیان که زۆرت له‌ ئه‌ندازه‌ تووره‌ و سه‌رکیشه‌ و به‌خودی ئامادیسێش ده‌لێن زۆر گرینۆک بووه‌. که‌وابوو ئه‌ی سانکۆ بی ئه‌نوی خۆم ئه‌و تۆمه‌تانه‌ی له‌ منی ده‌ده‌ن له‌ به‌رامبه‌ر ئه‌و هه‌موو تۆمه‌ت و تاوانباریه‌ که ده‌یده‌نه‌ پال گه‌وره‌پیاوانی دنیا هه‌ر هه‌یچ نییه‌ و ده‌بی فه‌رامۆشی بکه‌ی، به‌و مه‌رجه‌ی هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ بی که گوتت و چی تر نه‌بی. «سانکۆ هاواری لێ به‌رز بووه‌وه‌ که: «ئه‌ی ئه‌رباب هه‌شتا کویت دیوه؟» دۆن کیشۆت گوتی: «چۆن مه‌گه‌ر شتیکی تریش ماوه؟» سانکۆ گوتی: «قوربان که‌لله‌ی زل ئه‌وه‌ ده‌ بن لیفه‌دایه‌. تا ئیستا هه‌رچی عه‌رزم کردی هه‌ر ئه‌وه‌ بوو که به‌پراستی سزاواری تۆیه‌، به‌لام ئه‌گه‌ر ده‌ته‌وێ له‌ چه‌ند و چۆنی تۆمه‌ت و تاوانی که له‌مه‌ر تۆ بلاو کراوته‌وه‌. ئاگه‌دار

بیته‌وه هەر ئیستا ده‌چم و که‌سیکت بۆ بانگ ده‌که‌مه ئیره که هه‌موویت بێ که‌موزیاد و خالیک ئەم لاو ئەولا بۆ بگێریته‌وه. دوینی پاش نیوه‌رۆ کوری بارتۆلومی کراسکۆ Bartolome Carrasco که له سالامناک دهرسی خویندوو و ته‌واوی کردوو هه‌راوه‌ته‌وه گوند. کاتیک بۆ به‌خیر هاتن چوو مه‌ لای، گوتی که داستانی جه‌نابتیان به‌نیوی نه‌جیب زاده‌ی فه‌رزانه دۆن کیشۆتی مانش به‌کتیب بلاو کردوو ته‌وه. هەر وه‌ها گوتی که باسی منیشی ئیدا هاتوو و به‌ناوی ئاسایی خۆم سانکۆپانزا ناویان بردووم. هەر وه‌ها ناوی خاتوون دۆلسینه دۆتۆبۆرۆ و زۆر شتی تریش که هەر له نیو خۆماندا بوو، باس کراوه. بروام پێ بکه، من وه‌ک شیتان خاچم کیشا و سه‌رم سوپما که کابرای نووسه‌ر ئەم شتانه‌ی له کێ بیستوو و له کوێ زانیوه.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ من به‌متمانه‌وه پیت ده‌لیم که نووسه‌ری داستانی ئیمه‌ ده‌بێ هه‌کیمیکی جادووگه‌ر بێ. هیچ شتیک له‌به‌ر چاوی ئەوانه ون نییه و هه‌موو شت ده‌نووسن.» سانکۆ گوتی: «سو‌بانه‌للا! من به‌ته‌واوی بروام ئەوه‌یه که نووسه‌ر هه‌م هه‌کیم بوو هه‌م جادووگه‌ر، چون وه‌ک سامسۆن کاراسکۆی خویندکار ده‌گێریته‌وه، نووسه‌ری ئەو کتیبه‌ سه‌ید حامید بادمجان (۳۲۰) ییه.

دۆن کیشۆت گوتی: «ئەم ناوه‌ هی عه‌ره‌به‌کانی مه‌راکیشه.» سانکۆ گوتی: «بێگومان هەر وایه چونکه بیستوو مه‌ عه‌ره‌به‌مه‌راکیشیه‌کان، باینجان زۆر ده‌خۆن.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ پیم وایه تۆ له‌مه‌ر له‌قه‌بی ئەو سه‌یده به‌هه‌له‌دا چووی. ئەوه‌ش بزانه که «سه‌ید» به‌عه‌ره‌بی یانی «ئاغا.» سانکۆ گوتی: «ره‌نگه ئەوه‌ی ده‌یفه‌رمووی هەر وای به‌لام ئەگه‌ر پیت خۆش بێ هەر ئیستا ده‌چم ئەو خوینده‌واره‌ت بۆ دینم.» دۆن کیشۆت گوتی: «دۆستی خۆشه‌ویست، زۆرم پێ خۆشه، ئەوه‌ی گوتت منی زۆر نیگه‌ران کرد و تا نه‌زانم مه‌سه‌له‌که‌ چۆنه، پارووی نانم ناچیته‌ ناو زاری.» سانکۆ گوتی: «زۆر باشه، من ئیستا ده‌چم ده‌بیینه‌وه.» پاشان ئەربابی خۆی به‌جێ هیشت و به‌شوین خوینده‌واره‌دا چوو و زۆری پێ نه‌چوو، ده‌گه‌ل خۆی هینای و له نیوان ئەم سێ که‌سه‌دا وتووێژیکی شیرین ده‌ستی پێ کرد.

۳۲۰- سانکۆ له‌جیات «سه‌ید حامید ئەنجه‌لی» ده‌لی سه‌ید حامید باینجانی. چونکه له‌ زبانی ئیسپانیاییدا به‌هه‌لکه‌وت ئەو دوو واژه‌یه «ئهنجه‌لی و باینجانی» وه‌ک یه‌ک بێژ ده‌کرین.

له‌مه‌ر گوتووێژی پر له‌ بیکه‌نین و گالته‌ی

دۆن کیشۆت و سانکۆپانزا و سامسۆن کاراسکۆی خویندکار

دۆن کیشۆت زۆر ده‌فکروه‌ه چوو بوو، چاوه‌روانی هاتنی کاراسکۆی خویندکاری ده‌کرد و هیوادار بوو بابه‌تییکی زۆر له‌مه‌ر خۆی که به‌پیتی قسه‌کانی سانکۆ به‌کتیب بلاو کرابوو وه، له زاری خویندکاره‌وه ببیسی. دۆن کیشۆت نه‌یده‌توانی باوه‌ر بکا که کاریکی ئەوه‌ها کرابێ، چون ممکن نه‌بوو داستانی ئەو هه‌موو ئازایه‌تی و پالنه‌وانه‌تییه‌ به‌و هه‌رپه‌یه‌ چاپ و بلاو کرابیته‌وه؟ دۆن کیشۆت لای خۆی وای دانا کا، جادووگه‌رێکی هه‌کیم، جا چ دۆست چ دۆژمن، به‌هیزی سیحر و جادوو، ئاگه‌داری له به‌سه‌ره‌اتی ئەو ده‌ست که‌وتوو و داویتی به‌چاپخانه. به‌لام ئەگه‌ر جادووگه‌ر دروست بووبێ، کاره‌کانی ئەوی به‌گه‌وره‌یی نیشان داوه و هونه‌رنوینییه‌کانی بردوو ته‌ ریزی گه‌وره‌ترین هونه‌رنوینی و شاکاره‌کانی پالنه‌وانه‌تی که به‌دریژایی میژوو وینه‌ی نه‌بیندرا بێ و ئەگه‌ر دۆژمنیش بووبێ کاره‌کانی به‌بێ که‌ک و باپه‌خ هیناوه‌ته ئەژمار و وای نیشان داوه که کاری ئاوا خوێرییانه و بێ باپه‌خ له‌ لایه‌ن هیچ مه‌یه‌ته‌ریکی په‌ست و نانه‌جیب ئەنجام نه‌دراوه. دۆن کیشۆت له‌و فکرانه‌دا به‌خۆی گوت: «به‌و حاله‌شه‌وه تا ئیستا هه‌رگیز کاری مه‌یه‌ته‌رانیان ده‌کتیبه‌کاندا نه‌نووسیوه و ئەگه‌ر راست بکه‌ن و کتیبی ئاوا هه‌بێ، چون باسی پالنه‌وانیکی سه‌رگه‌ردانه، ناچار ده‌بێ به‌رز و به‌شکۆ نووسرابێ، ئەم فکره‌ هیندیکی ئارام کرده‌وه، به‌لام چون به‌وشه‌ی «سه‌ید» که له‌ پێش ناوی نووسه‌ردا هاتبوو، تێ گه‌یشت که ئەو یه‌کیک له‌ عه‌ره‌به‌مه‌راکیشیه‌کانه و له‌ هیچ کام له‌وانه ناتوانی چاوه‌روانی راستگۆییت هه‌بێ، دووباره‌ غه‌م به‌سه‌ریدا زال بووه‌وه، چون عه‌ره‌بی مه‌راکیشی ورد و درشت هه‌موویان درۆزن و ناراست و فی‌ل بازن، دۆن کیشۆت له‌وه ترسا که نه‌کا نووسه‌ر له‌مه‌ر دلداریه‌یه‌کانی ئەمه‌وه خراپ دوابێ و قسه‌ی سووک و بێ نه‌زاکه‌تی نووسی بێ. چون بێ ئەده‌بییه‌کی له‌م چه‌شنه‌ی وه‌ک سووکایه‌تی و ته‌وه‌ین به‌رامبه‌ر به‌خاتوون دۆلسینه دۆتۆبۆرۆ ده‌زانی و ئاره‌زووی ده‌کرد که نووسه‌ر ده‌ کتیبی خۆیدا ئیشاره‌ی به‌وه کردبێ که پالنه‌وان چهنده به‌خاوینی و پاکیه‌وه دل‌به‌ری خۆی خۆش ویستوو و له‌به‌ر خاتری ئەو خۆی ده‌ خاتوونانی هه‌رهمی پادشایان و کیژه‌ جوانه‌کانی پله‌به‌رز و نه‌جیب زاده نه‌گه‌یاندوو و هه‌وه‌س و مه‌یلی سه‌رکیشی غه‌ریزه‌ی

خۆی لغاو کردووه. بهلّی دۆن کیشۆت دهو فکرانه دا بوو که سانکۆپانزا و سامسۆن کاراسکۆ گه‌یشتن و پالّه‌وان زۆر به‌دلۆفانی و میهره‌بانییه‌وه وه‌ریگرتن.

خویندکار، گهرچی ناوی سامسۆن بوو، ره‌شید و که‌له‌گه‌ت و چوار شانه و تیکسپرماو نه‌بوو، به‌لام لاویکی زۆر سه‌گ و هه‌رامزاده و له‌بنه‌وه‌بهر^(*) بوو. زه‌رده‌ل و ره‌نگ په‌ریو بوو، به‌لام شوینه‌واری عه‌قل و زیره‌کی له‌نیوچاوانیدا دیاری ده‌دا. نزیك بیست و چوار ساله‌ ده‌هاته به‌ر چاو؛ ده‌م و چاو خه‌ر و لووت پان و زار گه‌وره بوو، ئەوانه‌ش هه‌موو نیشانه‌ی ئەوه بوو که پیاویکی گالته‌باز و شه‌یتان سیفه‌ت و ئیشتیا له‌جه‌فه‌نگ بوو. زۆری ئیشتیا له‌وه بوو گالته‌به‌ئهم و ئەو بکا و که‌یفی خۆیان پێ ته‌خت بکا و پێ بکه‌نی. وه‌ک ده‌بینین ئەم خوووخده‌یه‌ی له‌خزمه‌ت دۆن کیشۆت زۆر زوو نیشان دا. سامسۆن ده‌گه‌ل چاوی به‌دۆن کیشۆت که‌وت به‌په‌له‌ ره‌ویشه‌ به‌روه‌وه و خۆی هاویشه‌ سه‌ر پێی پالّه‌وان و گوته‌ی: «ئهی‌ چه‌زهره‌تی پالّه‌وانی ناودار، دۆن کیشۆتی مانش، تکه‌ ده‌که‌م ئیزنم پێ ده‌سه‌تی مباره‌کتان ماچ بکه‌م. سویندم به‌جلوبه‌رگی ره‌حمانی پیتروۆسی پیروۆز که‌ من ده‌به‌رم کردووه، گهرچی له‌ ره‌هه‌ندی سه‌یر و سلووک^(*) دینیدا بیجگه‌ له‌ چوار ئەرکی^(۳۲۱) سه‌ره‌تایی، ئیزنی کاری تریان پێ نه‌داوم، به‌لام ده‌زانم که‌ چه‌زهره‌تی به‌په‌رتان یه‌که‌یک له‌ ناودارترین پالّه‌وانانی سه‌رگه‌ردانن که‌ تا ئەمه‌رۆ هاتوویه‌ته‌ سه‌ر دنیا، یان له‌مه‌ودوا دین. خۆش به‌حالی سه‌ید حامید کوری نه‌جه‌لی که‌ داستانی دلاوه‌رییه‌ گه‌وره‌کانی ئێوه‌ی نووسیه‌وه‌ته‌وه، وه‌ ده‌ جار شه‌ره‌ف و شانازی به‌نسیبی ئەو پیاوه‌ پیره‌ بێ که‌ زه‌حمه‌تی وه‌رگیرانی ئەم داستانه‌ی له‌ زبانی عه‌ره‌بییه‌وه‌ بۆ سه‌ر زبانی عامیانه‌ی کاستیلی خۆمان وه‌عه‌ده‌ گرت، تا هه‌موو که‌س چه‌زی لێ وه‌ریگرن و پێوه‌ی سه‌رگه‌رم بن.»

دۆن کیشۆت سامسۆنی له‌به‌ر پێی خۆی به‌رز کرده‌وه و گوته‌ی: «به‌وه‌ قه‌راره‌ راسته‌ که‌ له‌مه‌ر من کتیبیک نووسراوه‌وه‌ نووسه‌ره‌که‌ش عه‌ره‌بیکی جادووگه‌ره‌؟» سامسۆن گوته‌ی: «به‌لّی قوربان، ئەو قسه‌ به‌ته‌واوی دروسته‌ و باش ئاگه‌دارم که‌ تا ئیستا دوازه‌ هه‌زار به‌رگی لێ چاپ کراوه. ئەگه‌ر باوه‌ر ناهه‌رمووی له‌ شاری لیسبۆن و بارسیلۆن و والانس که‌ ئەم کتیبه‌یان چاپ کردووه، نمونه‌تان بوئ و ته‌نانه‌ت ده‌شلین که‌ ئیستا له‌ شاری ئانۆرسدا له‌ ژیر چاپ دایه.^(۳۲۲) من به‌ش به‌حالی خۆم لام وایه‌ که‌ پاش ماوه‌یه‌کی که‌م،

۳۲۱- ئەم چوار ئەرکه‌ بریتین له‌: ده‌رگاوانی، دوعا خوینی، ده‌رکردنی جندۆکه‌ و مجیوری کلیسا.

۳۲۲- له‌ کاتیکدا که‌ سپروانته‌یس خه‌ریکی نووسینی ئەم به‌شه‌ بوو له‌ به‌رگی یه‌که‌م سێ چاپ له‌ مادرید، دوو چاپ له‌ لیسبۆن، دوو چاپ له‌ والانس، دوو چاپ له‌ بروکسێل و چاپیک له‌ میلاندا بلاو کرابوونه‌وه. (مۆریس باردۆن)

هیچ نه‌ته‌وه‌یه‌ک نامینی و هیچ زبانیکی نابێ که‌ ئەم کتیبه‌ی نه‌بێ و پێی نه‌نووسرای. دۆن کیشۆت گوته‌ی: «شتیکی که‌ ده‌بێ بیته‌ مایه‌ی خۆشحالی پیاوی گه‌وره‌ ئەوه‌یه، که‌ ده‌ ماوه‌ی ژبانی خۆیدا ناوبانگی خۆی بیسیته‌وه‌ و هه‌ست بکا که‌ ناوی پاکی و باس کردنی به‌چاکه‌ی زار به‌زار ده‌گه‌رێ و کتیبی له‌سه‌ر ده‌نووسن و بلاوی ده‌که‌نه‌وه. گوتم، باس کردنی به‌چاکه‌، ئەگه‌ر پێچه‌وانه‌ی ئەمه‌ بێ، هیچ مه‌رگیک ده‌ردناکتر و به‌کاره‌ساتتر له‌وه‌ نابێ.» خویندکار گوته‌ی: «ئەگه‌ر مه‌به‌ست ناوبانگی گه‌وره‌ و خۆش ناوی بێ، به‌په‌رتان تاجی شانازیان له‌ نیو هه‌موو پالّه‌وانانی دنیا ره‌فاندووه. چون نووسه‌ری عه‌ره‌ب به‌زبانی خۆی و وه‌رگیرێ مه‌سیحی به‌زاراوه‌ی مه‌له‌بندی خۆی له‌ تارێف کردنی نه‌جیبی و شه‌ره‌فته‌ی ئێوه‌دا به‌دریژی دواون و له‌ ئازایه‌تی و نه‌ترسیان له‌ به‌رامبه‌ر مه‌ترسیدا، له‌ خۆراگریان ده‌به‌رامبه‌ر باروودخی ناله‌باردا، له‌ سه‌بر و ئەه‌وه‌نیتان ده‌هه‌لگرتنی باری سه‌ختی سه‌ده‌مه‌ و زه‌بری گورچو بردا، وه‌ کورته‌ی به‌رمه‌وه‌ له‌به‌رزه‌ وه‌ی عاشقانه‌ و پاکیتان ده‌به‌ستینی دلداریدا به‌رامبه‌ر به‌دۆنا دۆلسینه‌ی نازدار زۆر شتیان نووسیه‌وه.» سانکۆپانزا قسه‌ی خویندکاری بری و گوته‌ی: «من تا ئیستا نه‌مبیسته‌بوو له‌قه‌به‌ی «دۆنا» بدن به‌خاتوون دۆلسینه‌ و ئەویان هه‌میشه‌ به‌ناوی ساده‌ی «خاتوو دۆلسینه‌ دۆ تۆ بۆزۆ» ناو بردووه؛ که‌وا بوو هه‌ر لێروه‌ه‌ داستانه‌که‌ هه‌له‌ی تێ ده‌که‌وی.» کاراسکۆ گوته‌ی: «ئەم ئیراده‌ زۆر گرینگ نییه.» دۆن کیشۆت گوته‌ی: «به‌لّی به‌راستی گرینگ نییه، به‌لام چه‌نابی خویندکار، پێم بلّی بزانه‌م له‌م میژووی رووداوانه‌دا له‌ کام یه‌ک له‌ فه‌تح و هونه‌رنوینیه‌کانی من زۆتر له‌ هه‌مووی تارێف کراوه؟» خویندکار گوته‌ی: «له‌م باره‌وه‌ بیه‌ر و بۆچوون و سه‌لیقه‌کان جیاوازن، چه‌معه‌تیک زۆتر سه‌رنج ده‌ده‌نه‌ سه‌ر رووداوه‌کانی ئاشه‌ باییه‌کان که‌ به‌په‌رتان لاتان وابوو غوول و دیوه‌زمن و هیندیک رووداوی «ئاودینگ»ه‌کانیان پێ سه‌یرتره، ئی وا هه‌یه‌ زۆتر باسی ئەو دوو له‌شکره‌ ده‌کا که‌ دواتر به‌میگه‌له‌مه‌ر ده‌رچوون و ئەوی تر داستانی ئەو چه‌نازه‌یه‌ی که‌ ده‌یانبرده‌ «سه‌گوپی» تا ئەسه‌په‌رده‌ی خاکی بکه‌ن. یه‌ک ده‌لّی رووداوی ئازاد کردنی «سزادراوه‌کان به‌کاری دژوار» له‌ هه‌مووی سه‌یرتره‌ و ئەوی تر ده‌لّی هیچ کام له‌ به‌سه‌ره‌اته‌کان ناگاته‌ زال بوون به‌سه‌ر ئەو دوو ره‌حمانیه‌ هه‌یولایانه‌ و شه‌ری بیسکایی ئازا. سانکۆ دیسان قسه‌ی خویندکاری بری و لێی پرسی: «چه‌نابی خویندکار به‌فرموو له‌و کتیبه‌دا باسی قه‌تارچیانیه‌ یانگواسی که‌ رۆسی نانت کاری دا ده‌ست ئیمه‌، کراوه‌ یا نه‌؟» خویندکار جوابی داوه‌: «بیکومان، چون ئەو جادووگه‌ره‌ هه‌موو شتیکی باس کردووه‌ و چیی به‌جێ نه‌هیشتووه‌. له‌و کتیبه‌دا هه‌ر چی رووی داوه‌ نه‌قل کراوه‌ و ته‌نانه‌ت

هه‌لبه‌ز دابه‌زی سانکوی میهره‌بانیشی له نیو لیفه‌که تیدا باس کراوه. «سانکۆ گوتی: «من ده لیفه‌دا هه‌لنه‌ده‌به‌زیمه‌وه، ده‌ه‌واداسه‌مام ده‌کرد.» دۆن کیشۆت گوتی: «وه‌ک من تیی ده‌گه‌م له‌م دنیا‌یه‌دا هیچ میژوویه‌کی مرؤف تووش نابی، که هه‌وراز و نشیوی تاییه‌تی خوی نه‌بی. به‌تاییه‌ت میژووی پالنه‌وانانی سه‌رگه‌ردان که هه‌موو کات پر له‌ رووداوی شیرین و ناخرخیر نییه.» خویندکار گوتی: «ده‌گه‌ل نه‌وه‌شدا له‌ نیو نه‌وانه‌ی که میژووی به‌سه‌رهاتی به‌پزتیان خویندووته‌وه‌ده‌سته‌یه‌ک ده‌لین هیندیک له‌ هه‌موو کوته‌ک و چۆماغ و تیه‌له‌دان و زه‌بره‌ی له‌ به‌پزتان دراوه‌ده‌بووایه‌ به‌شی زۆری نه‌نوسن و فه‌رامۆشی بکه‌ن.» سانکۆ گوتی: «راستگۆیی میژووی نه‌و پتووستییه‌ دینیتته‌ گۆرڅی که هه‌موو شت بگوتی.» دۆن کیشۆت گوتی: «نه‌خیر وانیه‌ و نووسه‌ران ده‌یان‌توانی به‌شیک زۆر له‌ رووداوانه‌ فری بدن. چون باس کردنی رووداوه‌گه‌لیک که قرتاندنیان زیانیک به‌میژوو ناگه‌یه‌نی زۆر پتووست نییه. نه‌گه‌ر راستییه‌که‌ت ده‌وی هه‌رگیز «نه‌ه» نه‌وه‌نده‌ خاوین و پارێزگار نه‌بووه که «ویژیل» باسی ده‌کا و هه‌رگیز «ئولیس» نه‌وه‌نده‌ کارزان و تیبین نه‌بووه که هۆمه‌ر گوتوویه‌تی.» سامسۆن گوتی: «به‌ته‌واوی دروسته، به‌لام له‌ نیوان شیعر گوتن و میژوو نووسیندا جیاوازی هه‌یه. شاعیر ده‌توانی رووداوه‌کان نه‌وه‌وه‌ جۆره‌ که بوون یا هه‌ن، به‌لکو نه‌و جۆره‌ی که ده‌بی بن حیکایه‌ت بکا یا بیان‌هۆنیتته‌وه، به‌لام میژوو نووس ده‌بی رووداوه‌کان، نه‌ به‌مجۆره‌ی که ده‌بی بن، به‌لکو نه‌و جۆره‌ی که بوون، بی زیاد و که‌م، بی نه‌وه‌ی به‌قه‌ده‌ر برووکه‌یه‌ک له‌ راستی لادا، بنووسی.» سانکۆ گوتی: «نه‌ی مالی و پیرانم، نه‌گه‌ر کاری نه‌و عه‌ره‌به‌ راست نووسین بووی، بیکومان ده‌گه‌ل باس کردنی نه‌و دار و چۆماغانه‌ی وه‌ نه‌ریاب که‌وتوون باسی کوته‌ک کاری و نه‌و تی هه‌ل‌دانانه‌شی کردوو که به‌ر من که‌وتوون، چون هه‌رگیز نه‌بوو که داریک له‌ نیوشانی نه‌و بدن و پاشان من خوری شۆر نه‌کوتم! به‌و حاله‌شه‌وه‌ جیگه‌ی سه‌رسورمان نییه، چون وه‌ک نه‌ریاب ده‌لی کاتیک سه‌ر ژان بکا، باقی نه‌ندامانیش تووشی نارحه‌تی ده‌بن.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ تو پیاویکی شوخی بازی و هه‌رکات به‌توئ شتیک وه‌بیر خۆت بخه‌یتته‌وه‌ بیرگه‌ت یاریده‌ت ده‌کا.» سانکۆ گوتی: «وه‌ نه‌گه‌ر به‌موئ زه‌بری کوته‌ک و چۆماغه‌کان که ویم که‌وتوون فه‌رامۆش بکه‌م، ناتوانم، چون به‌بوونی ئاسه‌وار و برینی نه‌و دارانه‌ له‌سه‌ر جه‌سته‌م له‌ بیه‌ر بردنه‌وه‌ چ سویدیکی هه‌یه؟» دۆن کیشۆت گوتی: «باشه‌ سانکۆ چی تر قسه‌ی به‌پز خویندکار مه‌بره، چون من ده‌مه‌وی تکای لی بکه‌م درێژه‌ به‌قسه‌کانی بدا و پیم بللی چی تریان نووسیوه.» سانکۆ گوتی: «وه‌ له‌مه‌ر منیش هه‌ر چی نووسیویانه‌ پیم بللی چون منیش یه‌کیک له‌ که‌سه

گرینگه‌کانی نه‌و کتیه‌م.» سامسۆن گوتی: «هاورڅی سانکۆ تو له‌ که‌سایه‌تییه‌ گرینگه‌کانی کتیه‌که‌ی، نه‌ له‌ که‌سه‌کان.» سانکۆ گوتی: «بیس‌میللا! نه‌وه‌ش بوو به‌مه‌لای دوازه‌ عیلم و ده‌ستی کرد به‌ئیراد گرتن! نه‌گه‌ر قه‌رار بی له‌ ورده‌ ئیرادانه‌مان لی بگری نه‌و داستانه‌ تا رۆژی قیامه‌ت ته‌واو نابی!» خویندکار گوتی: «سانکۆ خودا زه‌لیم بکا نه‌گه‌ر به‌درۆ وا بلیم. به‌و خودایه‌ی که له‌ ژووری سه‌رمانه‌ تو دوومه‌ین که‌سایه‌تییه‌ گرینگه‌ی نه‌و کتیه‌ی، ته‌نانه‌ت که‌سانیک هه‌ن که‌ قسه‌کانی تو‌یان پی له‌ قسه‌کانی قاره‌مانی یه‌که‌می کتیه‌که‌ خۆشتر و به‌پوچیتره‌. به‌لام جه‌ماعه‌تیکش هه‌ن که‌ پیمان وایه‌ تو بنیاده‌میکی زۆر ساده‌ و خۆش باوه‌ری و له‌وه‌ی که‌ پیت و ابووه‌ ده‌توانی ببیته‌ ده‌سه‌لاتداری دو‌رگه‌یه‌ک که‌ جه‌نابی دۆن کیشۆت، حازر له‌م دانیشته‌ندا، وه‌عه‌دی پی داوی، تووشی هه‌له‌ بووی.» دۆن کیشۆت گوتی: «تازه‌ سه‌ره‌تای کاره‌. وه‌ باوه‌ر بکه‌ هه‌ر چی رۆزگار زۆرتر به‌سه‌ر سانکۆدا تی په‌رڅی به‌هۆی نه‌و نه‌زمونانه‌ی که‌ به‌مرووری زه‌مان وه‌ده‌ستی دینی، ئاماده‌یی زۆرتی بۆ ده‌سه‌لاتداری گیر ده‌که‌وی.» سانکۆ گوتی: «نه‌ی نه‌ریاب، دو‌رگه‌یه‌کی که‌ من نه‌توانم به‌و ته‌مه‌نه‌ی ئیستا هه‌مه‌ کاروباره‌که‌ی هه‌لسوورپینم، به‌عومری نووحیشه‌وه‌ ناتوانم هه‌لی سوورپینم. عه‌بی کار له‌وه‌دا نییه‌ که‌ من عه‌قل و هۆشی راپه‌راندنی کاروباری نه‌و دو‌رگه‌یه‌م نه‌بی، به‌لکو له‌وه‌دایه‌ که‌ دو‌رگه‌ خۆشارنه‌وه‌کینم له‌گه‌ل‌دا ده‌کا.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ، تو کاره‌کان به‌خودای مه‌زن بسپیره، خاترجه‌م به‌ که‌ هه‌مووی به‌باشترین شیوه‌ جیه‌جی ده‌بن و ته‌نانه‌ت له‌وانه‌یه‌ باشتر له‌وه‌ی تو فکری لی ده‌که‌یتته‌وه، به‌په‌وه‌ بچن چون بی ویستی خوداوه‌ند گه‌لا به‌سه‌ر داره‌وه‌ ناله‌ریتته‌وه.» سامسۆن گوتی: «فه‌رمایشه‌که‌ت به‌جیه‌ی، نه‌گه‌ر خودا بیه‌وی سانکۆ له‌ جیات یه‌ک دو‌رگه‌ سه‌د دو‌رگه‌ی وه‌ده‌ست ده‌که‌وی.» سانکۆ گوتی: «به‌و خودایه‌ من هه‌ر به‌و ریخته‌وه‌ که‌ لیره‌ دانیشته‌ووم حاکم و نه‌میری وام دیتوووه‌ که‌ به‌پانییه‌ی (*) که‌وشی (*) خۆمیان نازانم. به‌و حاله‌شه‌وه‌ پیمان ده‌لین: خان و به‌گلهر و حه‌زه‌تی نه‌ریاب و خاوه‌ن شکۆ و هه‌موویان ده‌دوری زیودا نان ده‌خۆن.» سامسۆن گوتی: «نه‌و که‌سانه‌ی که‌ تو ده‌لیی خاوه‌ن دو‌رگه‌ نین، به‌لکو له‌و حاکم و ده‌سه‌لاتداره‌ ئاساییانه‌ن و هیچ نین. به‌لام نه‌وه‌ی ده‌بیتته‌ خاوه‌ن دو‌رگه‌ ده‌بی لانی که‌م «سه‌رف و نه‌حو» بزانی.» سانکۆ گوتی: «نه‌گه‌ر مه‌به‌ستت «سه‌رفه‌ کردن» و قازانج بردنه‌ من باشی لی ده‌زانم، به‌لام نازانم «نه‌حو» چ ئیشیکه‌ و بۆ چی باشه، چون تا ئیستا ناویم نه‌بیس‌توووه‌، به‌هه‌رحال باشتره‌ باسی شتیکه‌ نه‌که‌ین که‌ من نه‌زانم چیه‌ و کاری ده‌سه‌لاتداریش به‌خودای گه‌وره‌ ده‌سپیرم، نه‌و ده‌توانی من بنیتریتته‌ هه‌ر جیه‌ی که‌ زۆرتر

خاریکی عیبادت و خزمه‌تی ئو بم. کورتی که‌مه‌وه جه‌نابی کاراسکۆی خویندکار، عه‌رزى من ئه‌وه‌یه که من زۆر قه‌رزباری نووسه‌ری ئو داستانه‌م و زۆری لى مه‌منووم که به‌جۆریکی وای باس نه‌کردووم که بيمه هۆی نارحه‌تی و که‌سه‌ری خه‌لک، وه به‌ئیمانی خۆم سویند ده‌خۆم ئه‌گه‌ر ئو نووسه‌ره خراپی له‌سه‌ر نووسیبام، به‌هاواری په‌خنه‌ی خۆم کوپی ئو گه‌ردوونه‌م که‌ر ده‌کرد! سامسۆن گوتی: «ئه‌گه‌ر وا بووایه موعجیزه‌ت ده‌کرد.» سانکۆ گوتی: «من موعجیزه و غه‌یری موعجیزه نازانم؛ هه‌ر که‌س ده‌بی وریای نووسراوه و گوتار و قسه‌ی خۆی له‌سه‌ر که‌سانی تر بی و هه‌ر هاته‌ران پاته‌رانیکی به‌سه‌ر زار یا قه‌له‌مه‌که‌ی داها‌ت نه‌یلئ و نه‌ینووئ.» خوینده‌وار گوتی: «یه‌که‌یک له‌وه‌یه‌بانه‌ی ده‌و کتیبه‌دا دیته به‌ر چاو، ئه‌وه‌یه که نووسه‌ر داستانیکی لاه‌کیی به‌ناوی «کون پشکنی بی ته‌دبیر»ی په‌گه‌ل داستانه سه‌ره‌کییه‌که‌ی خستوو. ئه‌لبه‌ته نامه‌وئ بلیم ئو داستانه باش نووسراوه یا خراپ، به‌لکو مه‌به‌ستم ئه‌وه‌یه که جیگه‌ی ئه‌م داستانه ئو شوینه نییه و هیچ جۆره پێوه‌ندییه‌کی ده‌گه‌ل به‌سه‌ره‌اتی جه‌نابی دۆن کیشۆت نییه. سانکۆ گوتی: «مه‌رح ده‌به‌ستم ئو سه‌گ باوکه توور(*) و که‌له‌می تیکه‌ل کردوو.» دۆن کیشۆت گوتی: «له‌م باره‌وه ده‌بی بلیم نووسه‌ری داستانی من که نووسه‌ری میژووی منه نابئ چه‌کیمیکی جادووگه‌ر بی، به‌لکو به‌بروای من که‌ریکه له‌و ده‌شته و زۆری لى ده‌لئ و بی فکر لیک‌دنه‌وه و قوولبوونه ده‌ستی داوه‌ته قه‌له‌م و داستانی منی نووسیوه. کاری ئو وه‌ک کاری «ئۆربانیژای» وینه‌گری ئۆبیدا(۳۲۳) وایه که وه‌ختیک لیبان ده‌پرسی، ئه‌وه وینه‌ی کتیه ده‌یکیشئ، له جوا‌بدا ده‌یگوت: «ئه‌وه وینه‌ی هه‌ر که‌سه‌یکه که به‌م شوینه‌دا راده‌برئ.» ئه‌م وینه‌گه‌ر جاروباره‌ش وینه‌ی که‌له‌شپیریکی په‌سم ده‌کرد که زۆر دروست و ته‌واو بوو، له بنی ده‌نووسی: «ئمه وینه‌ی که‌له‌شپیره.» من وای تئ ده‌گه‌م که باسی به‌سه‌ره‌اتی منیش وه‌ک کاری ئه‌م وینه‌گه‌ریه و پێویستی به‌روون کردنه‌وه هه‌یه تا خه‌لک ده‌ماناکه‌ی بگه‌ن. خویندکار گوتی: «خیر، خیر. داستانی تۆ زۆر روون و ئاشکرایه و هیچ گری و گۆلیکی تیدا به‌دی ناگرئ. مندا‌لان کتیبی به‌سه‌ره‌اتی تۆ هه‌له‌ده‌نه‌وه، لاوان ده‌یخوینه‌وه و پیران ئافه‌رینی پئ ده‌لین. به‌کورتی داستانی به‌رپزتان ئه‌وه‌نده خویندراوه‌ته‌وه و ده‌ست به‌ده‌ست رویشتوووه و ئه‌وه‌ندی نیویانگ ده‌رکردوو تا بارگینیکی کز و لاواز و مرده‌لوخه‌ ده‌بینن هاوار ده‌که‌ن: «ئه‌وه‌تا، ئه‌وه‌تا رووسی نانت!» به‌لام ئه‌وانه‌ی که زۆرتر ئو کتیه‌ده‌خوینه‌وه نۆکه‌ره‌کانن. بروام پئ بکه له پاشخانه و قاوه‌خانه‌کانی هیچ خانیک نییه که کتیبی دۆن

کیشۆتی لى نه‌بی. هیشتا یه‌کیک له خویندنه‌وه‌ی کتیه‌که نه‌بووه‌ته‌وه، ئه‌وی تر ده‌برفینی و ده‌ست ده‌کا به‌خویندنه‌وه‌ی. راستیه‌که‌ی کتیبی به‌سه‌ره‌اتی به‌رپزتان باشترین و خۆشترین نامرازی خافلان‌دن و سه‌رگه‌رمییه و کتیبیک که که‌متر له‌وه زیانی بووبئ تا ئیستا نه‌بیندراوه، چون له ته‌واویدا واژه‌یه‌ک نادۆزییه‌وه پێچه‌وانه‌ی شه‌رافه‌ت و ئه‌خلاق نووسرابئ و هیچ فکریکی تیدا نییه، ده‌گه‌ل بنه‌ما و بیروراکانی ئاینی کاتۆلیک یه‌کتر نه‌گرنه‌وه.» دۆن کیشۆت گوتی: «نووسه‌ریک به‌پێچه‌وانه‌ی ئه‌م بنه‌مایانه بنووئ درۆزنه و میژوونوووسیکی به‌خۆی ئیجازه‌دا درۆ بنووئ ده‌بی وه‌ک ئه‌وانه‌ی سه‌که‌ی ته‌زویری دروست ده‌که‌ن، به‌زیندوویی بیانخه‌نه ناو ئاگر. من به‌راستی نازانم ئه‌م نووسه‌ره له‌به‌ر چ هۆیه‌ک به‌شوین داستانی لاه‌کیدا گه‌راوه له کاتیکدا له‌مه‌ر ژبانی من ده‌یتوانی زۆر شت بنووئ. بیگومان ئو نووسه‌ره ئو په‌نده‌ی له بیر بووه که ده‌لئ: «ده‌توانی ورگت به‌کا و وینه‌ش پر بکه‌ی،»، به‌هه‌رحال ئه‌گه‌ر راستان ده‌وی ده‌یتوانی به‌باس کردنی رووداوه‌کانی ژبان و روژگاری من و ئاه و ناله‌کانم کتیبیک بنووئ به‌قه‌ده‌ر «سه‌رجه‌می نووسینه‌کانی تووستادۆ»(۳۲۴). به‌لئ به‌رپزی خوینده‌وار به‌ره‌می قسه‌کانم ئه‌وه‌یه که بۆ نووسین و ده‌کردنی کتیبی میژوویی و باه‌تی تر نووسه‌ر ده‌بی عه‌قل و هۆش و تیکه‌په‌شتنیک ته‌واوی هه‌بی، شوخی و گالته‌کردن که ده‌گه‌ل لوتف و مه‌عنا تیکه‌ل بن، چ به‌نووسین و چ به‌گوتن، شپوه‌ی پیاوانی خاوه‌ن فکر و هۆشمه‌نده. له شانۆگه‌رییه کۆمیدیه‌کاندا سه‌رنج‌راکیشترین ده‌وری کایه‌کردن به‌عه‌ده‌ی ده‌لقه‌کی شانۆیه، چون ده‌ورگیر نه‌ ده‌بی ساویلکه‌ بی و نه‌ بی عه‌قل، تا بتوانئ ده‌وری خۆی بگیری. میژوو وه‌ک شتیکی پیرۆز وایه، چون ده‌بی راستینه و واقعی بی و له هه‌ر جیگه‌یه‌ک راسته‌قینه هه‌بی خوداش له وئ هه‌یه که سه‌رچاوه‌ی هه‌موو راستی و راسته‌قینه‌یه‌که. به‌و حاله‌شه‌وه که سانیک هه‌ن که یه‌ک به‌دوای یه‌کدا، ده‌ دوازه‌ کتیب ده‌نووسن، هه‌ر ده‌لئ نانی شیرینی په‌نجه‌کیش ده‌برژینن.» خویندکار گوتی: «له دنیا‌دا هیچ کتیبیک ئه‌وه‌نده خراپ نییه که نه‌توانی شتیکی باشی تیدا بدۆزیته‌وه.» دۆن کیشۆت گوتی: «بیگومان هه‌روایه به‌لام زۆریش وا هه‌یه که سانیک که به‌هۆی پله و پایه‌وه له نووسیندا ناویک ده‌رده‌که‌ن ده‌گه‌ل نووسراوه‌که‌یان چاپ کرد، پله و

۳۲۴- توستادۆ Tostado ناویانگی دۆن ئالونسۆ دو‌مادریکال Don Alonso de Madrigal ئوسقوفی شاری ئاویلابه که له زه‌مانی ژانی دو‌همدا ده‌ژیا. ئه‌و نووسه‌ریکی گه‌وره و پر مایه بوو و ئاسه‌واری زۆر به‌نرخه‌ی به‌جئ هیشت و له‌و روانگه‌وه که دۆن کیشۆت ده‌لئ به‌ناویانگ بوو. (مۆریس باردۆن)

پايه‌ي خويان له دست ددهن يا له گوره‌يي نوابانگيان كه م ده‌بښته‌وه. « سامسون گوتي: «دهليلي هم كاره پرونه، نه‌ويش نه‌ويه كاتيك نووسراويه‌يك به‌چاپ گه‌يشت خه‌لك له دهرفته‌دا ده‌خويننه‌وه و به‌ناساني عه‌ببه‌كاني ددوژنه‌وه و هر چنده‌ي نووسره‌كه‌ي به‌ناوبانگتر بڼي، خه‌لك به‌سرنج و ورد بينييه‌كي زورتره‌وه ناسه‌واره‌كاني ده‌خويننه‌وه. نه‌وانه‌ي كه به‌هوي نووغي خويان نيوبانگيان ولا‌تي ته‌نيوه‌ته‌وه و شاعيرانه‌ي گه‌وره و ميژوونووساني ناسراو، هممو كات له بواري به‌غيلي و هسوودي و ئيرادگرتني كه‌سانتيك دان كه كار و پيشه‌يان ره‌خنه‌گرتن و ئيراد ديتنه‌وه و داوهره‌ي له‌سهر ناسه‌واري ديترا، نه‌وانه‌ي خويان به‌ره‌ميكه‌ي فيكري خويان بلاو كرديته‌وه. « دون كيشوت گوتي: «نه‌وانه‌ي كه به‌هيچ جوړ سه‌ير نيه‌ي چون زور زاناي ديني هه‌ن كه بو وعز و خيتابه‌و چوونه‌ي سه‌ر ميمبه‌ر به‌كه‌لكي هيچ نايه‌ن، به‌لام بو ئيراد گرتن و تانه‌وته‌شهر ليدان له‌وانه‌ي كه به‌جتي نه‌وان ده‌چنه‌ي سه‌ر ميمبه‌ر وينه‌يان وه‌گير ناكه‌وي. « كاراسكو گوتي: «به‌پرز دون كيشوت، قسه‌ي راست هه‌ر نه‌ويه كه جه‌نابتان فه‌رمووتان، به‌لام من ده‌لتم برپا نه‌و ره‌خنه‌گره مي‌شك و شك و سه‌ختگرانه‌ي كه‌مترپان وه‌سواس و ئيراد گرتن له‌ خويان نيشان دابايه و به‌چاويكي ليدووردن و سينگ فراوانييه‌وه به‌سهر بابته‌كاندا چووبانه‌وه. من ده‌مويست نه‌وان له‌و په‌له‌ چووك و كه‌مبايه‌خانه كه له‌ سه‌رخوري ناسه‌واره‌كان جاروبار دهنيشن، چاويوشييان كرديبايه. نه‌وانه‌ي ده‌لتن «باشتر و ابو هومير له‌ جيات شيعر گوتن خه‌وتبايه» ده‌بوويه سه‌رنج بدنه‌ي نه‌و خاله‌ي كه نه‌و شاعيره‌ي گه‌وره چنده‌ي شه‌ونخووني كيشا تا نووري شكومه‌ندي به‌سهر ناسه‌واري خويدا بريژي و نه‌ونده‌ي له‌ دستي ديت نه‌هيلي بكه‌ونه قوژبني تاريخي و فه‌راموشييه‌وه. بي‌جگه له‌وه‌ش نه‌وه‌ي كه به‌پراي نه‌و ره‌خنه‌گرانه وه‌ك عه‌ب و ئيراد ديتته به‌ر چاو، له‌وانه‌يه وه‌ك خالتيك بڼي كه سروشت ده‌يخاته سه‌ر پوخسار و ده‌بښته هوي جواني و ره‌زاسووكي. به‌پي نه‌وه‌ي گوترا من ده‌لتم كه‌سيك برپار ددا كتيبيك بلاو بكاته‌وه، خوي ده‌گه‌ل مه‌ترسييه‌كي گه‌وره پوويه‌وو ده‌كاته‌وه، چون نه‌وه نامومكينه كه نووسيني نه‌و كتيبه ره‌زامه‌ندي ته‌واوي خوينه‌ران پيك بڼي. « دون كيشوت گوتي: «نه‌وه‌ي به‌سهره‌اتي مني نووسيوه بي‌گومان تاقميكي زور كه‌مي پازي كر دووه. « خويندكار گوتي: «به‌پيچه‌وانه‌وه، چون ژماره‌ي كه‌سانتيك كه له‌ داستاني به‌پريزان حه‌زيان وه‌رگرتوه ده‌ نه‌ژمار نايه‌ن. ده‌سته‌يه‌ك له‌م خوينه‌رانه نووسه‌ري داستان به‌وه تاوانبار ده‌كهن كه بي‌ر و هوشي كه‌مه و له‌ بي‌ري چووه بللي كي كه‌ري سانكو‌ي دزيوه. له‌ حيكايه‌ته‌كه‌دا هه‌ر نه‌ونده گوتراوه كه دزيك كه‌ري سانكو‌ي ده‌با و هينديك دواتر ديسان

ده‌بينن سانكو به‌سواري كه‌ره‌كه‌ي ديت و ده‌چي، بي نه‌وه‌ي گوترايته‌وه سانكو كه‌ره‌كه‌ي دست كه‌وتوه‌ته‌وه. (۳۲۵) هه‌روه‌ها ره‌خنه له‌ نووسه‌ر ده‌گرن كه پروني ناكاته‌وه نه‌و سه‌د نه‌شرفيه‌ي زيره‌ي كه سانكو له‌ چپاكاني «سي‌رامورنا» دا له‌ نيو چه‌مه‌دانا دوژيه‌وه چپان به‌سه‌ر هات. هممو خوينه‌ران ده‌پانه‌وي بزائن سانكو چي له‌و پاره‌يه كرد و چوني خه‌رج كرد و نه‌مه خالتيكي گرپنگه كه نه‌م كتيبه‌ي عه‌ب دار كر دووه. « سانكو گوتي: «ناغاي سامسون من ئيستا حال و هوسه‌له‌ي حيساب و كيتاب و نه‌زيله بيستم نيه‌ي، چون تووشي ژان كه‌ده‌يه‌كم كه نه‌گه‌ر هه‌رچي زووتره به‌دو شووشه شه‌پرابي كون، چاره‌ي نه‌كه‌م له‌سه‌ر چوارچيوه‌ي نه‌شكه‌نجه‌ي «سينت لوسي» (۳۲۶) چوارمخم ده‌كيشي. من له‌ ماله‌وه شتيك بو خوارن هه‌يه و خيزانم چاوه‌روانيم ده‌كا. كاتيك نه‌هارم خوار ديمه‌وه. نه‌وده‌م هه‌ر پرسياريك له‌مه‌ر سه‌د نه‌شرفه‌ي و ون بووني كه‌ره‌كه‌م له‌ من بكه‌ي، جواب ده‌ده‌مه‌وه. « نه‌وه‌ي گوت و زو خوي دهر باز كرد كه تووشي پرسيار و وه‌لام دانه‌وه‌ي تر نه‌بښته‌وه.

دون كيشوت داواي له‌ خويندكار كرد كه بميتته‌وه و نه‌هاريكه‌ي ساده‌يان هه‌يه پيكه‌وه بيخون. خويندكار نه‌م پيشنياره‌ي په‌سند كرد و بو نه‌هار مايه‌وه. نه‌و روزه نه‌هاري دن كيشوت دوو جووجه كوټري لي زياد كرابوو. له‌سه‌ر سفره زوريان باسي پاله‌وانه‌تي كرد. كاراسكو به‌كه‌يفي خانه‌خوي قسه‌ي ده‌كرد و له‌ فكر و بيروپراي نه‌و په‌يره‌ويي ده‌كرد. پاش نه‌هار هه‌ردووكيان بوي خه‌وتن. سانكو هاته‌وه و ديسان وتوويژه‌كان دريژه‌ي په‌يدا كرد.

۳۲۵- سيروانتيس ددان به‌وه دانه‌ي كه له‌ به‌رگي په‌كه‌مدا تووشي هه‌له‌ بووه. به‌لام ديسان تووشي نه‌و هه‌له‌يه ده‌بښته‌وه. نه‌لبه‌ته ئيمه نه‌مانده‌زاني كه‌ري سانكو چون دزراوه. به‌لام ده‌مانزاني كه دزه‌كه هه‌مان ژنييس دو پاسامونه، نه‌و زيندانييه‌ي كه دن كيشوت نازادي كرديوو. (موريس باردون)

۳۲۶- سينت لوسي Sainte Lucie په‌كيك له‌ ژناني پاريزگاري مه‌سيحي كه له‌ سه‌رده‌مي نيروندا له‌سه‌ر چوارچيوه‌يك به‌نه‌شكه‌نجه شه‌هيد كرا. (محمه‌د قازي)

ناتوانم هيچت عەرز بکەم، مەگەر ئەوێ بۆم کە نووسەر بەهەلدا چوو. یا لەوانەیه چاپخانه شتیکی قرتاندبۆی. «سامسۆن گوتی: «رەنگە هەر وابی، بەلام فەرموو بزائم چیت لەو سەد ئەشرەفییە کرد؟» سانکۆ گوتی: «لە کیسەکەم دەرھێنان و خەرجی ژن و مندالی خۆم کرد. هەر ئەو پارەیه بوو کە خیزانم ئەو هەموو سەفەر و دوورییە من قەبوول بکا و ئەگەر بۆ بوول و پارە و بۆ کەر و بارەبەر گەرابامەوہ چاوی دەر دینام. بەھەر حال ئەگەر روونکردنەوہی زۆرتان لێم بوو، حازرم تەنانەت جوابی پادشاش بەدەمەوہ. ئەو شتان تکا لێ دەکەم، هیندەم هەلم مەپێچن و لەو پارەیه مەپرسنەوہ، چۆن ئەگەر قەرار بۆ ئەو هەموو دار و کوئەکەیی و پیم کەوتووہ لەسەرتان حیساب بکەم و بۆ هەر دارە تەنیا چوار «ماراودی» داوا بکەم سەد ئەشرەفییە تریشم دەبۆ بەدەنی تا قەرەبووی نیوہی ئەوہی و پیم کەوتووہ، بکەنەوہ. کەوابوو هیچمان لە هیچ و با هەر کەس بەوہی بەسەری هاتووہ رازی بۆ و دەنگی لێ نەبە. «کاراسکۆ گوتی: «من تۆ دەکوژم نووسەری داستان لەوہی کە سانکۆ دەبۆ بەخەبەر بکەمەوہ تا ئەگەر ویستی بۆ جاری دووہم کتیبەکەیی چاپ بکاتەوہ ئەو شتانەیی تۆ باووی و بیگومان ئەو شتانە قەدر و قیمەتی کتیبەکەیی دەباتە بان.» دۆن کیشۆت پرسى: «راستی بەرێز خویندکار، هیچ هەلە و غەلەتی تریش دەو داستانەدا هەن کە دەبۆ نووسەر راستیان بکاتەوہ؟» خویندکار گوتی: «بیگومان هەبە، بەلام هیچ کامیان ئەوئەندە ئەوہی گوتم گرینگ نین.» دۆن کیشۆت پرسى: «راستی نووسەر قەولى نووسینی بەرگی دووہمی داستانەکەشی داوہ؟» سامسۆن گوتی: «بەلێ، دە فکری نووسینی بەرگی دووہمیشدا هەبە. بەلام دەلێ هیشتا باس و بابەتی پێویستی لەسەر رووداوەکانی دوابی دەست نەکەوتووہ و نازانی لای کۆ دەست دەکەوێ. هەر لەبەرئەوہ ئێمە کەوتووینە شک و گومان کە بەرگی دووہم بلۆ دەبیتەوہ بیان نا. بەھەر حال لە لایەک لەبەر ئەم ھۆیانە کە گوتراون و لە لایەکی ترەو بەدەلیلی ئەوہی هیندیک دەلێن «لەمەر کار و کردووەکانی دۆن کیشۆت ئەوہی گوتراوہ بۆ حەوت پشتمان بەسە و هیچ کات نەبێنراوہ بەرگی دووہمی کتیب باش دەر بچۆ» پیم وانیبە بەرگی دووہمی دۆن کیشۆت بنووسرێ و بلۆ بکریتەوہ. بەلام بەو حالەشەوہ جەماوەریک هەن کە لایەنی دلخۆشی و گەشبینییەکانیان بەسەر لایەنی کەسەر و رەشبینییەکیاندا زالە و دەلێن: «دوو بارە باسی ھونەر نوینییەکانی دۆن کیشۆتیمان بۆ بکەن. دوو بارە دۆن کیشۆتیمان بۆ سوار بکەنەوہ و سانکۆمان بۆ وەقسە بێننەوہ و هەر چی بۆ ئێمە پێی شاد و سەرمەست دەبین.» دۆن کیشۆت پرسى: «نووسەر خۆی بریاری چییە؟» سامسۆن گوتی: «دەفەرمووی بریاری چییە؟ دیارە دەبەوێ هەر چی

سانکۆ وەلامی پرسیارەکانی سامسۆن کاراسکۆ

دەداتەوہ، ھەر وەھا زۆر باسی تریش کە دەبۆ بگوترین و بزائین

سانکۆ ھاتەوہ مالى دۆن کیشۆت و دیسان وتووێژەکان دەست پێ کرانەوہ. سانکۆ گوتی: «لەوہیرا کە جەنابی سامسۆن گوتی وا تۆ دەگەم کە دەبەوێ بزائی کەری من کەیی دزرا و کۆ دزیی؛ من دە وەلامدا عەرزى دەکەم هەر ئەو شەوہی کە ئێمە لە دەست «دیوان خانەیی ھیرمانداد» ھەلەھاتین، پاش رووداوہکە، یانی پاش ئەوہی تووشی «سزادراوہکان بەکاری دژوار» بووین یا پاش تووش بوونی جەنازەبەک کە دەیانبردە «سەگویی» من و ئەرباب خۆمان دە قوولایی جەنگەلێکدا شار دەوہ، لەوێ لە حالێکدا ئەرباب پالی وە نێزەکەیی دابوو و منیش لەسەر پشتی کەرەکەم مات بوو بووم، وەک ئەوہی چوار دۆشەگی پەری قوویمان بۆ راخستبێن خرپ خەومان لێ کەوت. زۆر شەکەت بووین و بێر و بەویدا ھەلاتبووین. من خەوہکەم ئەوئەندە قورس و گران بوو کە دزی حەرامزادە ھاتبووہ سەرم و چوار داری وەبێن کورتانەکە دابوو و کەرەکەیی دەرکیشابوو. من ھەروا لەسەر کورتانەکە ما بوومەوہو خەبەرم نەبوو بووہوہ. دۆن کیشۆت گوتی: «ئەوہ کاریکی ئاسانە و شتیکی تازە نییە؛ هەر شتیکی لەو چەشنە بەسەر ساکریپان ھات. ئەوہش لە کاتیکدا بوو کە ئەو «ئالبیراک» Alberaque ی گەمارۆ دابوو. دزیکی بەناویانگ بەناوی «برونیل» brunel ھەر ئەو بەلایەیی بەسەر ئەویش ھینا و ئەسپەکەیی لە ژیری دەرکیشا. سانکۆ گوتی: «رۆژ بووہوہ و من دەگەل جوولامەوہ و بەخەبەر ھاتم دارەکان لە بن کورتان ترازان و من زۆر سەخت بەزەویدا کەوتم. پاشان بەدوای کەرەکەمدا گەرام و نەمدیتەوہ. ئەوچار غوربەتی ھەلێ گرتم و ئەوئەندەم غەمی کەرەکەم بوو کە ھۆل ھۆل دەستم کرد بەگریان و ئەگەر نووسەری داستان ئەوہی نەنووسیبۆ، بەسەر بابەتیکی زۆر گرینگدا بازی داوہ. بەلێ، جا نازانم چەند رۆژ لەو رووداو تۆ پەربوو کە لە کاتیکدا دەگەل شانزادە میکۆمیکۆنا سەفەرمان دەکرد کەرەکەیی خۆم ناسیبیوہ و دیتم کە «ژینیس دوپاسامۆن» ئەو جەردە و رێگرە بەدناوہ بەسواریی کەرەکەم لەو لاری دۆ. ئەو رێگرەش ئێمە لە زنجیری سینت ھیرمانداد رێگارمان کردبوو.» سامسۆن گوتی: «ھەلە کتیبەکە لەوہدا نییە، بەلکو لەوہدایە کە نووسەر پێش دۆزانەوہی کەرەکە دەلێ سانکۆ بەسواریی ھەمان کەر دەھات و دەچوو.» سانکۆ گوتی: «لەم بارەوہ

زوتره باقیی ئەم رووداوانه له هەر شوینیک بێ وه دەست بخا و پیکویکیان بکا و بیاندا بهچاپخانه، چون هەم قازانجیکی زۆری دەست دهکهوئ و هەمیش نیوبانگی هیندهی تریش بلۆ دەبیتهوه.» سانکۆ پرسى: «بۆ مهگەر نووسەر زیاتر له ههموو شت چاوی له پاره و قازانجه؟ ئەگەر وابێ نابی ئەوهی بلۆی دهکاتهوه، شتیکی باش بێته دهڕئ. کاری نووسەر لهو بوارهدا وهک کاری جلدروویهک وایه که بیهوی بۆشهوی جیژنی «پاک» جلوه‌رگ بۆ جهماوه‌ریکی زۆر ئاماده بکا و جل دروویهکی ئەوها ده‌لێ ده‌بێ به‌هه‌ر مه‌مه و ته‌قه‌ل ته‌قه‌ل کاره‌کان بکا و جله‌کان زۆر خراپ بدرۆی. بێجگه له‌وه‌ش من له‌سه‌ر ئەو برۆایه‌م کاری به‌په‌له و ئەجه‌له بایي تووریکه. که‌وابوو به‌و جه‌نابی ئاغای عه‌رهبه‌مه‌راکیشییه یا نازانم کوینده‌رییه بلێ، ئەوه‌ندهی بۆی ده‌کری وریای کاری خۆی بێ، چون من و ئەرباب له مه‌لات (*) و که‌ره‌سه‌ی بیناسازیی رووداوی جو‌راوجۆری پال‌هوانی ئەوه‌نده گیچ و ئاهه‌ک له‌سه‌ر ماله (*) داده‌نێن که نه‌ته‌نیا بتوانی کتییی دووه‌می پێ ساز بکا به‌لکو سه‌د کتییی تریش دابریژێ. بیکومان ئەو کاربایه پێی وایه که ئیمه لێره له‌سه‌ر جی‌وبانی نه‌رم پالمان لێ داوه‌ته‌وه و کات به‌فیرۆ ده‌ده‌ین. چ خه‌یالێکی پێ و پووچ! ئەی کاش به‌تابا و بیدیتبا ئیمه چ نه‌به‌ردیکن. شتیکی که من ده‌توانم بیلیم ئەوه‌یه که ئەگەر ئەربابی من گوئی دابا نسحه‌تی من ئیمه جاریکی تریش روومان له ده‌شت و بیابان ده‌کرد و زولم‌وژوریمان له جیهاندا له ناو ده‌برد. هه‌روه‌ک پال‌هوانانی سه‌رگه‌ردان پیشه‌ی خۆیان.»

هێشتا سانکۆ ئەو قسانه‌ی کۆتایی پێ نه‌هینابوو که ده‌نگی حيله حیلی پۆسی نانت به‌گوئی گه‌یشته. دۆن کیشۆت ئەو حيله حيله‌ی وه‌ک رووداویکی باش و خه‌به‌ریکی خۆش وه‌رگرت و بریاری دا، پاش سێ چوار پۆزی تر دیسان وه‌ده‌ر که‌وێته‌وه. پال‌هوان ویست و بریاری خۆی بۆ خۆینده‌وار باس کرد و راویژی ده‌گه‌ل کرد که سه‌فه‌ری پال‌هوانی خۆی به‌ره‌و چ ولاتیک و به‌چ شیوه‌یه‌ک ده‌ست پی بکا. خۆینده‌کار گوتی: «به‌رای من واباشه ده پێش هه‌موو جیکه‌یه‌کدا بچنه ئاراگۆن و خۆتان بگه‌یه‌ننه شاری ساراگۆس، چون زۆری پێ ناچی که له‌و شارهدا، به‌بۆنه‌ی جیژنی پاکي سین ژۆرژ، کێ به‌رکیتی پال‌هوانی به‌شیوه‌یه‌کی زۆر گرینگ به‌ریا ده‌کری و چه‌زهره‌تی به‌پیزتان ده‌توانن به‌شداریی تیدا بکه‌ن و له‌ نیو پال‌هوانانی ئاراگۆندا نیوبانگ ده‌ریکه‌ن و ئەوه‌ش مسۆگه‌ره که زال بوون به‌سه‌ر پال‌هوانانی ئاراگۆندا، وه‌ک ئەوه وایه به‌سه‌ر هه‌موو پال‌هوانانی جیهاندا زال بووی.» خۆینده‌کار بریاری دۆن کیشۆتی به‌بریاریکی باش و شه‌رافه‌تمه‌ندانه له قه‌لم دا و نسحه‌تی کرد که لایه‌نی ئیحتیات به‌ر نه‌دا و ئاگای له خۆی بێ و به‌خۆراگری و له‌سه‌رخۆیی ده‌گه‌ل رووداوه‌کان

رووبه‌روو بێته‌وه. چون ئیتر ژيانی ئەو هی خۆی نییه به‌لکو هی داماوان و بێ ئەنویانه که پیداوێستیان به‌باسکی توانای ئەو هه‌یه، تا پال‌هوان له به‌ده‌ختی و پۆژه‌په‌شیدا یارمه‌تیا ن بدا و لایه‌نگریان لێ بکا. سانکۆ هاواری لێ به‌رز بووه‌وه که: «به‌رێز سامسۆن، به‌خودا له‌به‌ر ئەو قسانه‌یه که من په‌نا ده‌به‌مه به‌ر شه‌یتان! ئەتۆ چۆن فکر ده‌که‌یه‌وه؟ ئەربابی من وه‌ک مندالی چلێس که بگاته هه‌رمی گولۆی و ده‌ دوازده‌یه‌کیان یه‌ک جێ و به‌دوای یه‌کدا بخوا، هێرش ده‌باته سه‌ر سه‌د که‌س و هه‌موویان سلار (*) ده‌کاته‌وه.

به‌لام به‌و حاله‌شه‌وه جه‌نابی خۆینده‌کار حه‌ق به‌جه‌نابتانه، هێرش بردن کاتی خۆی هه‌یه و پاشه‌کشه‌ش هه‌روا. وه‌ مرو‌ف نابی هه‌موو کات هێرش به‌ری و هاوار بکا که «سانتیاگۆ، پاشان ئیسپانیا!» (۳۲۷) له‌وه‌ش تێ په‌رێ وه‌ک من بیستوومه و په‌رنگه له ئەربابی خۆشم بیستبێ، نازایه‌تی ده‌که‌وێته نیوان ترسه‌نۆکی و بێ باکی. ئەگەر ئەوابی من هه‌رگیز نامه‌وئ که ئەربابی من بێ ده‌لیل له مه‌یدان هه‌لبی و هه‌روه‌ها ناشمه‌وئ له کاتیکدا که هێرش کردن خۆ شیت کردنه، هه‌لکو تێته سه‌ر دوژمن؛ به‌تایبه‌تی من به‌ئەربابی عه‌زیزی خۆم راده‌گه‌یه‌نم که ئەگەر بیه‌وئ ده‌گه‌ل خۆی بمبا، من به‌و مه‌رجه حازرم ده‌ خزمه‌تیدا بچم که ئەرک و کاره‌کانی شه‌ر بۆ خۆی وه‌ عۆده‌ی بگری؛ من هیچ به‌رپرسییه‌ک، بێجگه له‌وه‌ی ئاگه‌داری له‌و بکه‌م، وه‌ عۆده‌ی خۆم ناگرم. یانی ته‌نیا به‌خواردن و چه‌سانه‌وه‌که‌ی راده‌گه‌م و خاوینی بۆ راده‌گرم. له‌م لایه‌نه‌وه من ئاماده‌ی هه‌موو خزمه‌تیکم، به‌لام ئەگەر پیتان وابی ده‌ست ده‌ده‌مه شمشیر و به‌گژ دوژمندا ده‌چم، به‌ته‌واوی به‌هه‌له‌دا چوون. جه‌نابی سامسۆن من هه‌رگیز نه‌مویسووه له‌مه‌وداش نامه‌وئ، ناوبانگ و نیوبه‌ده‌ره‌ویی پال‌هوانان و زانایان وه‌ ده‌ست بێنم، به‌لکو هه‌موو ته‌قه‌لای من ئەوه‌یه ده‌ریزی باشتترین مه‌یته‌رانی جیهاندا بم که خزمه‌تی پال‌هوانانی سه‌رگه‌ردانیان کردووه. ئیستا ئەگەر ئەربابی من دۆن کیشۆت، به‌پاسی ئەو خزمه‌مه‌ته زۆرانه‌ی پیم کردووه بیانه‌وئ یه‌کیک له‌و دو‌رگانه که خۆی ده‌لێ وه‌ده‌ستی دینی بیداته من، له‌و لوتف و ئاور ویدانه‌ی ئەو زۆر مه‌منوون ده‌بم و ئەگەر نه‌شیدامی، مالی هه‌ر ئاوه‌دان بێ. پیاو رووتوقووت له‌ دایک ده‌بی و رووت وقووتیش له‌ دنیا ده‌پوا و نابێ بێجگه له‌ خوا چاوت له‌ ده‌ستی که‌س بێ. باوه‌ر که‌ن تامی نانی په‌عیه‌تی به‌لای منه‌وه له‌ نان و ته‌عامی پادشایان خۆشتره. له‌ کوئ مه‌لعوممه که له‌و ده‌سه‌لاتانه‌دا

۳۲۷- ئەم هاواره نه‌عه‌ره‌ته‌یه‌که که سه‌ربازانی ئیسپانیایی له شه‌ر ده‌گه‌ل عه‌ره‌باندا ده‌نگیان پێ درده‌بیری و هێرشیان ده‌کرد. مه‌به‌ست ئەوه‌یه سانتیاگۆ هی ئیمه‌یه و پاشان ئیسپانیا ده‌گرین. (مۆریس باردۆن)

شەیتانی رەجیم پێم وەبەر پێ ئەدا و بەرم ئەداتەو و ددانم نەشکینن؟ من که له دایک بووم کابرایەک بووم بەناوی سانکۆ و پێشم وایە هەر ئاوا دەمرم، بەلام بەو حالەشەووە ئەگەر خودا و راستان بێ هیچ زەحمەت و چەرمەسەرییەک، خوداوەندی عالەمیان دورگەیهک یا شتیکی دەو مایانەدا بەمن گەیاندا من ئەوەندەش بێ عەقل نێم که بلیم نامەوێ، چون قەدیمی گوتیانە: «ئەگەر گوتلیکیان بۆ هینای گوتلەوساری (*).» کەو ببیستەووە و ئەگەر نێعمەتیک هاتە بەر دەرگات زوو ببیستەووە. «خویندکار گوتی: «هاورێ سانکۆ قسەکانت وەک وەعزی پای میمبەر دەچێ. بەو حالەشەووە بەلوتفی خواوەند و کەرەمی ئەربابی خۆت هیوادار بەو ئەوێ بزانه که ئەرباب نە تەنیا دورگە بەلکو ولاتیکت پێ دەبەخشی.» سانکۆ گوتی: «بەلێ لوتفی ئەربابی من لەم ئاستانەدایە و من بەتێرادیوی دەتوانم عەرزێ جەنابی خویندکار بکەم، ئەگەر ئەرباب ولاتیکیشیم پێ بدا بەتەواوی له جێی خۆی دایە. من له بارودۆخی خۆم ئاگەدارم و ئەوەندە ساغ و سلامەتم که دەخۆم رادەبینم، ولاتیک بەرپێو بەرم و بەسەر چەند دورگە رابگەم و چەندین جار ئەم قسەیهەم عەرزێ ئەربابی خۆم کردووە.» سامسۆن گوتی: «بەلام سانکۆ، مائی دنیا خووووخدی مەرۆف زایە دەکا و له وانەیه کاتیک ولاتیکت دەست کەوێ دایکیش نەناسیتەووە.» سانکۆ گوتی: «ئەووە خەسلەتی کەسانیکێ پەست و بێ بنەچەکەیه، نەک ئەمن که رۆحم چوار قامکی رۆنی مەسیحییەت لەسەر نیشتوووە. تۆ هیندیکم بەتاقی کەو، بۆت روون دەبیتەووە که من دەگەل هیچ کەس روو ترش ناکەم.» دۆن کیشۆت گوتی: «خودا بکا هەر وابێ، دەبێ ئەو دەم که بوویتە دەسەلاتدار بزانی چ روو دەدا، ئەووەش زۆر دوور نییە چون من هەر له ئیستاو دەوڵەت و داوودەزگای تۆ بەچاوی خۆم دەبینم.»

بەلێ جا هەر دەگەل پالەوان لەو قسانە بوووە له خویندکاری تکا کرد که ئەگەر چێژی شیعریی هەیه غەزەلیکی مالوایی له گراوی خۆشەویستی دۆلسینە دۆتۆبۆزۆ، بۆ دابنێ، تا بینیریتە خەزمتی و بەتایبەتی تەلاش بکا یەکه یەکهی شیعەرەکان بەیهککێک له پیتەکانی ناوی «دۆلسینە دۆ تۆبۆزۆ» دەست پێ بکا. بەشێووەیهک که ئەگەر له کۆتاییدا پیتەکانی یەکهمی شیعەرەکان لەسەریەک دابنێ ناوی دۆلسینە دۆ تۆبۆزۆ لێ دروست بێ. خویندکار گوتی: «هەرچەند من شاعیریکی بەناو نێم، چون وەک دەلێن له سەراسەری ئیسپانیادا بێجگە له سێ شاعیر و لەتە شاعیریکی (٣٢٨) کەسی لێ نییە، بەلام حەولی خۆم

٢٢٨- مەبەستی سێروانتیس له ئەتکە شاعیر وێ دەچێ هەر خۆی بێ و ئەم قسەیهی لەبەر خۆ بەکەم زانی و ئەدەب گوتوووە.

دەدم. ئەووەش بزانی کۆسپێکی گەورە لەسەر رێگەدا هەیه، ئەویش ئەووەیه که ناوی دۆلسینە دۆ تۆبۆزۆ له حەفدە پیت پیک هاتوو (٣٢٩). من ئەگەر بمەوێ چوار چوارینە دابریژم که شازدە نیو شیعەر، یەکیک له پیتەکان دەمینتەووە. ئەگەر پینجینەش (*) دروست بکەم، دەبیتە بیست نیو شیعەر و سێ پیت کەم دینم. لەبەرئەووە ناچارم چوارینە بنووسم و یەکیک له پیتەکان بقرتینم.» دۆن کیشۆت گوتی: «بەهەر حال دەبێ ناوی ئەو روون و ئاشکرا بێ، چون ئەگەر وانەبێ هیچ ژنیک باوەر ناکا ئەو شیعەرانه بۆ دۆلسینە دانراون.»

له نێوانیاندا ریک کەوتن له هەموو بواریکەووە دابین بوو. بریار درا پاش هەشت رۆژی تر وەرپێ کەون. دۆن کیشۆت بەخویندکاری راسپارد که ئەو قسەیهی له هیچ کۆی باس نەکا، بەتایبەتی یەک وشەش لەم بوارەووە بەکەشیش و دەلاک و خوشکەزا و کەیانوو نەلێ، مەبادا ئەوان پێش بەو بریارە گرینگە بگرن. کاراسکۆ بەلێنی دا که بەپێی فەرماشتهکانی دۆن کیشۆت بچوولیتەووە و ئیجازە ی مەرەخەس بوونی خواست. ئەووەشی داوا لێ کرد که لەمەر هەر پێشهاتیکی باش یا خراب له دەرفەتدا ئاگەداری بکەنەووە. هەر سێک لیکهەلبران و سانکۆ رۆیشتەووە مائی، تا خۆی بۆ سەفەریکی تازه ئامادە بکا.

٣٢٩- له کوردیدا له پانزده پیت پیک هاتوووە.

لهمهړ ئهه وتووږځه که له نښوان سانکۆپانزا

و تریزای خیزانیدا رابرد و زور بابتهی خوځشی دیکهش

کاتیک دهگهینه نووسینی بهشی پینجهم، وهرگتیر^(۳۲۰)ی داستان دهلی که ئهه بهشه بهرایی ئهه ساختهیی و بی بنه رته، چونکو بهشپوهیه که ددهوی که له عقل و شعوری ئهه بهدوره و قسهی وها بهرز و گهوره دهکا که پیاو پتی بهعرزیهوه رهق دهبی^(*) و پیت وانیه ئهه قسهی ئهه پیاوه ساویلکیه بی. بهه حاله شهوه کاکي وهرگتیر دهلی من ناچار بووم وهرگتیرمهوه تا ئهه رکی خوځ ئهه مجورهی پیوسته راپه راندبی. له درتزهده وهرگتیر لهسهه^(*) دهروا و ئاوا دهلی:

سانکۆ وها شاد و خوځحال، بهرهو مال بووهوه که ژنه کهی له دوروهه لپی حالی بوو، له بهره ئهه خوځی پی رانه گیرا و پرسی: «هان، سانکۆی هاوسهرم، چیه وا شادی و ئاوا به خوځشی هاتوویهوه مال؟» سانکۆ گوتی: «ژنه کی، ئهه گهر خودا ویستبای من ئهه شادی و خوځشییهی که دهروخسارمدا دهیینی، نه مېوایه، ئاسودهتر و خوځحالت له ئیستا دهبووم.» ژن گوتی: «پیاوه که، من لیم حالی نییه تو چ دهلی و نازانم مبههستت له وهی که دهلی ئهه گهر ئهه شادی و خوځحالیته نه بوایه ئاسودهتر دهبووی چیه؟ من هه چنده کهر ونه فامم، به لام نازانم پیاو چوځ دهبی بهوه ئاسوده بی که شادی و خوځشی نه بی؟» سانکۆ گوتی: «گوئی بگره، «تریز» شادی و رهمه ندی خاتری من له وه دایه که دیسان برپارم داوه بکه ومه وه خزمهت ئهه ربابه کهم جه نابی دۆن کیشوت و ئهه ویش لی براوه بو جاری سییهم دهه که وی و به شوین رووداو و کاره ساته کاندای سهری خوځی هه لگرتی و بروا، ئهه لیه ته منیش وه دواوی دهکه وم، چون هه م فه قیر و دهسته نگین و هه میش هیوادارم وهک جاری پیشوو سه ده شه رفیی تریش وه دهست بینم و خه جی بکهین. له لایه که بهه فکره وه شادم و له لایه کیش غه می دوری له تو و مندا له کانم قورسای ده خاته سه دل و دهروونم. ئهه گهر خودا به ره حمه تی خوځی لیره داهاتیکی زور که میشی بو دابین کردبام که پی ژیا بام و

۳۲۰- مبههست له وهرگتیر ئهه عه ره بهیه که نووسراوه کانی سهید حامید کوری ئهه نهه لی بو سیروانتیس وهرگتیرا وه ته سهه ئیسا نیایی.

پیوست نهه به مجوره ئاواره ی دهشت و سههرا بووایهه و بو پاروه نانیک ئاواره ی هه ندهران بم، پیم خوځ بوو له مالی خوځ دهر نه که وم و دهگه ل مال و مندا لی خوځ رامبور دبايه. ئهه دم شادی و رهمه ندی من سهه ئه وه نه دهی ئیستا ده بوو. ئهه کارهش له لای خودا وه زور ئاسان بوو، به چاوتروو کاتیک جیبه جی ده بوو. به لام ئیستا خوځحالییه کهم دهگه ل غه م و په ژاره ی دوری له تو تیکه لای بووه، که وا بوو حهق به مننه که ده لیم ئهه گهر خودا بیوستبايه، ئهه شادی و خوځشییهه نه بی، ئاسودهتر ده بووم.» تریز گوتی: «له وه تا دهگه ل ئهه پال هوانه سه ره گه ردا نه که وتوو ی پیاو له قسه کانیشت حالی نا بی.» سانکۆ گوتی: «ئه وه نه ده سه که خودا له قسه کانم حالی بی، چون هه ره ئه وه که هه موو شت تی دهگا. ته نیا کاریکی که له تو دم دهوی ئه وه به که لهو سی روزه ی باقیدا که بو سه فه ره کهم ماوه چاک به که ره که رابگی، تا بتوانی باری چهک هه لگر. له ئیستا وه جیره و ئالیکی لی زیاد بکه و کورتانه که ی چا و پیدا بگره، ئهه گهر جیه که هه لوه شابی بیدوره وه، هه وساره که ی، جل و جوړه که ی ریکوپیک بی و بزانه که به هیوا ی خوا ئیمه ناچینه سهه داوه و زه ماوه ند به لکو ده چین به دوری دنیا دا بخوځینه وه و دهگه ل دیو و درینج و غولان به رهنگار بینه وه و جانه وه ری عاجباتی و پیاو خراپان له سهه زه وی نه هیلین؛ ده چین تا ویزه ی تیران و زرینگه ی شمشیران و نه عه رته ی شیران و قوروه ی سهگان و لووره ی گورگان بیسین و ئهه گهر خودا بکا توشی فه تارچییه کانی یانگواسی و عه ره بی جادوو گهر نه بین، ئهه وانمان هه ره پی هیچ نییه.» تریز گوتی: «پیاوه که ده زانم ئهه نانه ی که مه یته رانی پال هوانانی سه ره گه ردا ن ده یخوځ له ریگه ی دزییه وه دهست ناکه وی، به لکو مه راره ت و کویره وه ری پیوه ده بین و هه موو کات دهست به دوعا ده بم که زور زو له وه سه فه ره دور و پر مه ترسییه بکه ریته وه.» سانکۆ گوتی: «ژنه کی، ئهه گهر نه مزانیایه هه ره به زوانه ده بهه خاوه نی دورگه یه که، جیبه جی وه عه رزی ده که وتم و ده مردم.» تریز گوتی: «ئه ی خودا نه کا، قه زات وه من که وی! خودا نه کا تو شتیکت به سهه بی، بهه هه موو عه یب و ئیراده شه وه که هه ته، هه ره زیندو وه که ت له مردو وه که ت با شتره! تو زیندووی بی، با ئهه دورگه به زیاد نه بووه هه ره نه بی! بوچمه؟ تو کاتیک له دایک بووی دورگه نه بوو، حاکم نه بووی، تا ئیستاش خودا ژیا ندووتی، هه ره کاتیش خودا بیه وی به بی عینوانی ده سه لاتداری ده مری و یه کیچ هه ره ده بی ده قوولکه یه کت باویژی و دوو پیمه ره خوځت پیدا کا! ئهه دنیا یه پر له وه که سانه ی عینوانی ده سه لاتیان نییه و به ریپوهش ده چن و بو خوځیان پیاویکن. به رزترین چاشنی^(*) ژیان برسیه تیه و چون ئهه نیعمه ته لای هه موو فه قیریک هه یه، هه موو کات به ئیشتیا وه نان

دهخون. بهو حاله شهوه سانکۆ، له بیرت نهچی ئهگەر خوداوراستان بووی بهخاوهنی دورگه، ژن و منداله کانت نهچی فهرامۆش بکهی. له بیرت بی که کوره کهت «سانشیکۆ» Sanchico ئیستا گه یوه تههمهنی پازده سالی و کاتی ئهوه هاتوه که ئهگەر مامی، یانی که شیش بیهوی بیباته کلیسا، پرواته مهکتبه و دهرس بخوینی. ئهوهشت له بیر نهچی که کچه کهت «ماری سانکا» Mari- Sanca ئهگەر ئیستا بهمیردی بدهم زوو نییه و بهو کاره نامری، چون کهم کهم لیم حالی بووه که بههمان ئه اندازه که تۆ دهتهوی ببیته حاکمی دورگه، ئهویش تاسه میردی ههیه و کچ تهناهنه ئهگەر میردی خراپیش بکا لهوه چاکتره له ماله بابی دانیسی و هه زلیکردویی بکا. «سانکۆ گوتی: «ژنه تیوه، بروا بکه ئهگەر خودا شتیکم بداتی که ههر پرووکه یه که بۆنی دهسه لاتی لی بی، کچه کهم «ماری سانکا» ددهم به پیاوی و پایه بهرز و ماقوول که کهس نه توانی له «خاتوونی پایه بهرز» به دهر شتیکی تری پی بلی.»

تریژ گوتی: «سانکۆ من له گه ل ئهوه قسه یه تدا نیم. کچه کهت بده به که سیک که هاوشانی خۆی بی. ئهوه باشتره. ئهگەر تۆ له جیات ئهوه که وشه دارینه پر له که لین و کولینه که وشی جوان و سه ر ئاوه لای ئه عیانی ده پی که ی و کهوا شره که ی بکه یته کوله جهی مه خمر، ئهگەر له ناوی ساکاری ماریکا، که به سه ر زاری هه موانه وه به بیگه یه نیته چیگه یه ک که بیته «دۆنا ماریا» و به له قه بی «حه زه ته یه عه لیه» بانگی بکه ن، ئهوه تغیله به سه ته زمانه خۆی لی ون ده بی و له ههر ههنگاو ی کدا هه زار کاری ناشیانه و ساویلکانه لی رووده دا و هه موو ده سروتیری ده گهن و ده زانن که بنه و بنه چه کی سوآلکه ر و فه قیر بوون.» سانکۆ گوتی: «بیدهنگ به گیتزه! زهحمه تی ئهوه کاره ههر دوو یا سی سآله، له مه به دواوه وهک خانمیکی به پریز و پایه بهرز قسان دهکا و زبانی دهگۆری. تازه گریمان واش نه که وته وه، چ ئیرادیکی ههیه؟ لی گه ری ئهوه «خاتوونی پایه بهرز» بی، ههر چی ده بی با بی.» تریژا گوتی: «سانکۆ تۆ خۆت دهگه ل باری چین و تویری خۆت هه لسه نگینه و پیته له به ره ی خۆت درپژتر مه که و ئهوه پهنده ت له بیر نه چی که ده لی «قه ل چوو لاسای کۆتر بکاته وه، قوونی خوار و گپ بو» به راستی کاره ساته، ئابروو چوونه که کچه که مان بدهینه کابرایه کی نه جیب زاده یان «کۆنت» یکه که خاوهنی سی و شهش پارچه ئاوی بی و ههر که شتیکی پرووی دا و به که یفی ئاغا نه بوو ده ست بکا به جنیودان و قسه ی سووک و ئابروو به کچه تیوه که مانه وه نه هیلی و پی بی بلی کرمانجی پیخاوس و بهن کاله ریخاوی (*) و به باوکی بلی دیهاتی که ری پیمه ره له شان و به دایکی بلی ته شی ریس و په رۆ شۆری قوون مالان! نه خیر، نه خیر پیاوه که، من کچم بۆ رۆژیکی ئاوا گه وره نه کردوه. تۆ ههر ئه وه نده ت له سه ره پوولمان بۆ پهیدا که ی و

به میرد دانی کچه کهت به من بسپیهره. ئیمه ههر ئیستا یه کی وهک لۆپ تۆشو Lope tocho ی کوری «ژوان تۆشو» مان ده ژیر سه ر دایه. ئهوه کوره جحیل و شاده و به هیزه و که سیکه که ئیمه جدد و عابادی دهناسین و به سووکایه تی چاو له کچی من ناکا. کچه که ی ئیمه ش که هاوشان و هاوسه ری ئه وه، زۆر جوان ده گه لی ده حاویته وه. بیجگه له وهش هه موومان پیکه وه ده بین و ئاگامان له نه وه و نه تیجه کانمان ده بی و ژیانیکی ساکار و خۆش راده بویرین و چاو مان له روحمی خودای ده بی. له منه وه بیسه و لهو کاخ و کۆشک و دهر بارانه دا به میردی مه ده، ده نا نه ته نیا هاواری به گوپی که س ناگا، خویشی دهنگی خۆی گوتی لی نابی.» سانکۆ گوتی: «فلته فلته! له عه نه تی خودات لی بی، فلته فلته ئه ی ژنی باراباسی (۲۳۱) جوله که! بۆ ده ته وی پیش به میرد کردنی کچی من به که سیک بگری که ئه گه ر مندالیکیان بی به ناوی «حه زه ته یه شره ف» بانگی بکه ن؟ گوتی لی بی تریژ، من هه میسه بیستومه که خه لک به باب و باپیرانی ئیمه یان ده گوت هه ر که س دهر فه ت له ده ست بدا و له قه له به ختی خۆی بدا، حه قی گله یی و شکایه تی نییه. ئیستا که به خت و یه غبال به پی خۆی هاتوه و له دهر گامان ده دا چۆن ده بی دهر گای لی نه که یه نه وه؟ لی گه ری ئهوه با خۆشه ی هه لی کردوه، خه رمانی به ختی خۆمانی پی هه لباوین. (به ده لیلی ئه م چه شنه قسه کردنه و قسه کانی دواپی سانکۆ یه که وه رگپری داستان ئه م به شه به ساخته یی و لاوه کی داده نی) تۆ ئه ی بی عه قلی بی نهوا، فکر ناکه یه وه ئه گه ر من بهو قه لافه ته زه لامه وه خۆم بکه یه نمه حکومه تیکی نان و ئاودار که لهو زه لکاوی فه قیری و به ده ختییه رزگارمان بکا، کچه که مان ماری سانکا به مه یلی خۆم به شوو بدهم، هه موومان به خته وه ر ده بین و ده سه سینه وه؟ ئهوه دم ده بینی که چۆن تۆ به ناوی «دونا تریژا پانزا» بانگ ده که ن، فیس و نیفاده ت به حه وت ئیستر هه لئاگیری و به کویرایی چاوی ژنی نه جیبزاده کان له سه ر فه رش داده نیشی و پال به ده سه ته نوین و بالنج ده ده ی. ئه گه ر ناته وی بهو پله و پایه بگه ی ههر ئه وه ی که هه ی بهو وهک نه خشی فه رش و مافووره هه تا هه تاهه بمینه وه. به هه رحال وا باشتره له وه ی زۆرتر له سه ری نه رۆم، چون هه رچی ده ته وی بیلی، سانشیکا بته وی و

۲۳۱- باراباس Barabas جوله که ی پیاوکۆ که ده گه ل عیسا مه سیح له زینداندان بوو. کاتیک «قازی» رای گه یاند که به بۆنه ی جیژنی پاک یه کیک لهو دوانه ئازاد ده کرین بهو مه رجه ی خه لک یه کیان بۆ ئازاد بوون دیاری بکا. خه لک به جی عیسا ی بی گونا هه باراباسیان ئازاد کرد و داستانه که ی بۆ داوه ری کویرانه و نه زانی و دهمارگری خه لک بۆته پند و مه سه له. (محمه د قازی)

نهتهوئ هه دهیته کۆنتیس.» تریز له جوابدا گوتی: «سانکۆ تۆ هیچ دهزانی دهلیی چی؟ من ئهو قسانهم بهگویدا ناچی و دهزانم که پله و پایهی کونتی کهکه م مال و ویران دهکا. تۆ هه چی دهتهوئ بیکه، کههیفی خۆته، کهکههت بکه به «کۆنتیس» «دۆشیس» یا هه چی، بهلام من بهدهنگی بلند رادهگهیهنم که ئەم کاره بهدلخوازی من نییه و پیتی رازی نیم. بروانه براله، من ههمیشه لایهنگری یهکسانی و بهرامبهری بووم و ناتوانم ناز و فیس و ئیفادهی کهس ههلبگریم. ئەو پۆژهی که ئاوی تهعمیدیان بهسه رداکردووم، ناویان لی ناوم تریز؛ ئەوه ناویکه ساده و ساکار و بی لقوئوپ و شتی زیادی؛ باوکم کاسکارپۆژی ناوه و لهوهتا میردم بهتۆ کردووه، پیم دهلین تریز پانزا. بهههرحال خۆت زانی و سهلاح و مهسلهههتی خۆت، من بهتریزا رازیم و ناماده نیم ناوی «دۆنا» (۲۳۲) لهسه ر خۆم بکه مه بار، چونکه ئەم لهقه بهئوهنده قورسه که بهمن ههلبناگیرئ، خیر، خیر من نامهوئ قسه و یاسان وهداوی خۆم بدهم و ئەوانه ی ده لیبایی کۆنتیسیدا ده مبین لهسه ر پیگه یان پیم پی بکه نن و بلین: «چاو، چاو! ئەو سه لیته به راز له وه پینه چاو لی کهن، چۆن خۆی گرتووه! تا دوینی بوو ئەوهنده ی تهشی ده رست ئارهقه له سه رپرا ده هاته خوار و ده گه یشته لاقی و کاتیک ده رۆیشته نوێژی مهس، به جیگه ی رووسه ری داوینی کراسه که ی هه لده داوه و به سه ری خۆیدا ده دا، به لام ئەم رۆ کراسی ئەتله سی رهق و تهق ده به ر ده کا و لووتی ده عاسمانی ده کا و پیتی وایه نایناسین! ئەگه ر خوای مه زن ئەم شه ش یا پینج هه سته م بۆ رابگری باوه ر ناکه م هه رگیز خۆم ده بن به سته یکی (*). ئاوا باویم. تۆ، براله برو بیه حاکم و به سه ر دو رگه ی خۆت رابگه و هه ر چه ندی چه ز ده که ی وه سه ر که وه، به لام من سویندم به ئیسقانه کانی دایکم، ده گه ل که که م پیمان له و گونده ناچیته ده ر. ئەگه ر ژنی خۆش ناو به لاقی شکاو ده مالدا بمینیته وه و کچی نه جیب کاره کانی رابه رینی، ئەم موسیبه ته بۆ هه ردووکیان جیژنه. تۆ ده گه ل دۆن کیشۆت، ئەربایی خۆت وه داوی رووداوان بکه ون و ئیمه ش ده گه ل پۆژه ره شی خۆمان به جی بیله، خودا بۆ ئیمه ش گه وره یه و له برسان هه ر نامرین؛ به خودای سویند ده خۆم، ئیستاش نه مزانی ئەربایی تۆ ئەم له قه بی «دۆن» له کوی هیناوه، له حالیکدا باب و باپیری، هیچ کام، ئەو له قه به یان به خه ونیش نه دیتووه.» سانکۆ

۲۳۲- دۆنا ئۆراکا Dona Urraca پالهوانی ته رانه کۆنه کانی ئیسپانیا که ده لین باوکی فریدینای یه که م، پاشای کاستیل له میرات بی به شی کرد «۱۴۰۴» ئۆراکا وه کازی زیاره ته کانی «بیت المقدس» ی به ده سته وه گرت و هه ره شه ی له باوکی کرد که له ئیسپانیا ده جیته ده ر و روو له چۆل و بیابان ده کا. (مۆریس باردۆن)

گوتی: «ژنه تیوه، من یه قینم هه یه هه ر ئیستا یه کیک له و شه ی تانانه چووه ته ناو کلیشه ت. به راستی له عنه تی شه ی تان له ژنان! چاوت لی یه له به یانییه وه ده ستت کردووه به و قسه قۆرانه که هه چی سه روونی نییه! ئاخه ر له نیوان ئەو قسانه دا که من به تۆم گوت ده گه ل کاسکاژۆ، یا کراسی ئەتله سی و قولاب دووری و په ند و ناز و ده عیه و ئیفاده دا چ په یوه ندییه ک هه یه؟ وه ره، ئەه ی ژنه تیوه که ره نه فامه (وه من ئەگه ر پیت ده لیم که ر و نه فام حه قمه، چون ناتوانی ده قسه کانی من بگه ی و وه ک که سیک که له تاعوون هه لدی له خۆشه ختی ده سله مییه وه) من ئەگه ر به تۆم گوتبایه که که که مان له بورجیکی بلنده وه خۆی بخاته خواره وه یا وه ک شازاده خانم «دۆنا ئۆراکا» له چوار قورنه ی عاله مدا سه رگه ردان و ئاواره بی، تۆ حه قت بوو به قسه ی من نه که ی، به لام ئەگه ر من به موئ به چاوت رووکاتیک له قه بی «دۆنا» ی پیوه بنووسینم و بیکه م به خاتوونی ولاتیکی گه وره و له نیو کلۆشی گه م ده ری بینم و له سه ر ته ختیکی دابنیم که زۆر تر له هه موو ولاتیکی مه راکتیش سه رین و بالنجی مه خمه ری هه بی، بۆ ده بی به قسه م نه که ی؟» تریز گوتی: «میرده خۆشه ویسته که م، ده زانی بۆ به قسه ت ناکه م؟ وه ک له په ندی پیشینیاندا هاتووه که «په ره جوانه کانی تاوس دوژمنی قه سته سه ری خۆیه تی» خه لک که پیای فه قیر ده بین خشه کی (*). چاویکی لی ده که ن و تی ده پهن، به لام که ده گه نه ده وله مهن د راده وه ستن و به وردی تپی ده فکرن. جا ئەگه ر ئەم ده وله مهن ده رۆژیک له رۆژان فه قیر بووی ده یکه نه سرت و خورت و ئەوهنده ی به خراپ باس ده که ن هه ر مه پرسه، چون ئەوهندی له که ندوودا میش هه نگوین هه یه ئەوهنده ش له کۆلان و شه قامدا پیای زارش (*). و درۆزن و شلتاغ باز هه یه.» سانکۆ گوتی: «تریز گویت لی بی بزانه من چیت پی ده لیم، ئەوه ی پیت ده لیم هه مووی فه رمایشتی باوکی رۆحانی، یانی قسه ی جه نابی واعیزیکه که چه ندیک له مه ویه ر له گوندی ئیمه به بۆنه ی رۆژی «پاریز» به و خه لگه ی گوت. ئەگه ر باشم له بیس مابی ده یفه رموو، ته واوی ئەو شتانه ی که هه ن، یانی ئەوه که به چاو ده یانبینن، توندتر و هه ست پیکراوتر له و شتانه ی رابردوو، کاریگه رییان له سه ر ئیمه هه یه و سه رنجمان راده کیشی و له سه ر ده روونمان نه خش ده بی. (ئهم قسانه ی سانکۆش ده لیلیکی تر بۆ وه رگی ر که داستانی ئەم به شه به لاهوکی بزانی) سانکۆ ئاوا دریزه به قسه کانی ده دا: له ویوه ئەو به ره مه دپته ده ست که ئیمه کاتیک که سیکه به جه لال و شکۆ ده بینن که جلویه رگی رازاوه و گرانبایی له به ردایه و چه ند نۆکه ری ده خزمه تدا ده رۆن، وا به نه زه ر ده گا که ئەو که سه ئیمه وادار ده کا ریزی بۆ دابنن و هه ر چه ند له و ساته دا وه بیه ر خۆمان بینینه وه که

دهپیشدا ئه و كهسه مان ناسيوه و ئاگامان له وه بووه كه هم له باری بنه و بنهچه كه وه و هم له روانگه ی مالى دنياوه عيشايه خودای شك نه بردووه، به لام ده زانين كه رابردوو رويشتوو و پيوه ندييه كي دهگه ل ئيستا نيه و له وه كه سه هيچ شتيك بيچكه له وه ی ئيستا ههيه له بيرگه ماندا ناميني. وه ئه گه ر كه سيك كه مال و ساماني خو ی و پله و پايه و شكومه نديي خو ی له قوولاييي ته ندووراوی رۆژه ره شي و به دبەختيي خو ی ده ركيشاوه (دروست ده قي فه رمايشاتي واعيزه كه يه) تا بگاته ترۆپكي گه وره يي و به خته وه ري، دهگه ل هه موو كه س دلۆفان و روو خو ش بي و دهگه ل هه مووان پياوه تي و جواميري بكا و به گه وره يي و جه لالی خو ی، له لای نه جيپ و گه وره زانايان، نه نازي و فيس و ئيفاده لي نه دا، يه قين بزانه كه س رابردوو كه ي به چاويدا ناداته وه (*) و هه موو كه سايه تيي ئه مرۆي ئه ويان له به رچاو ده بي، مه گه ر ئه وان ه ي كه به غيل و به رچاو ته نگن كه هه ميشه له هه موو جيگه يه ك هه ن و عيلاجيان ناكري. «تريز گوتي: «ميرده خو شه ويسته كه م، من هيچ له قسه كانت تي ناگه م، هه ر چي ده ته وي و ابكه و چي تر به و نوتق و قسه زه لام زه لامانه سه رم مه يه شينه و ميشكي سه رم مه به! (*) وه به راس تي ئه گه ر «تي براوي» كه هه رچي ده لي و بايكي به ي... سانكو قسه كه ي بي بري و گوتي: «ژنه تيوه، ده بي بلي لي براوي نه ك تي براوي! (۳۳۳)» تريز گوتي: «باشه جا، لي م مه به به مه لاي دوازه عيلم، من هه روا ده زانم. كه وابوو پيت ده ليم ئه گه ر ده ته وي بي به حاكم و ده سه لاتدار و باشته كوره كه شت له گه ل خو ت به ي تا شيوه ي ده سه لاتداری له ئيستا وه فير بي، چون و باشته كوران شوغلي بابي خويان به چاكي فير بن و كاري ئه و ره چاو بكن.» سانكو گوتي: «كاتيك به ده سه لات گه يشتم به دواي كوره كه مدا ده ني م و ده يبه مه لاي خو م و پوول و پاره ش بو تو ده ني م، چونكه داووده زگاي من بي پوول نابي و ئه گه ر خو شم نه مي، چون حاكم و ده سه لاتدارم كه سانيك پهيدا ده بن كه به قه رز پيم بدن. ئه لبه ته له بيرت نه چي ده بي جلويه رگي به قيمه ت ده به ر كوره كه م بكه ي تا بنه چه كه ي فه قيري خو ي دا پوشي و پاك و خاوين بيته به رچاو.» تريز گوتي: «تو پاره بنيره، من كورپ بو ده كه مه چه پكه گول.» سانكو گوتي: «ئاخريه كه ي رازي بووي كچه كه مان بيته كو نتييس؟» تريز گوتي: «ئو رۆزه ي كه كچي خو م وه ك

۳۳۳- له زور جي كتيبي دۆن كيشوتدا، سيرواتييس به م جو ره گالته ي به واژه كان كردوو و به زبان قاره مانه ژير ده سته كانيه وه واژه كانی به هه له به كار هينا وه. ئيمه ش ليره دا «ملم» مان كه تريزا به «مسلم» ي بيژ ده كا به «تي براو» و «لي براوه» هينا بو ئه وه ي ئه مانه تي وه رگيرانمان پاراستي. (وه رگير)

كو نتييس ببينم وه ك ئه وه ي وايه به ده ستي خو م ده گۆري بنيم. ده گه ل ئه وشدا تو هه ر چي ده ته وي و ابكه، چونكه ئيمه ي ژن له و رۆزه وه كه له دا يك ده بين به باري قورسي ملكه چ بوون له به رامبه ر مي رده كانمانه وه ديينه سه ر دنيا، جا با مي رده كه ش كه ري گاران بي و ده هيچ نه گا! «تريز ئه وه ي گوت و دا ي له قله ي گريان وه ك ئه وه ي به راس تي سانيشكا مردي و ئه ويش خه ريكي به خاك ئه سپاردني بي.

سانكو بو لاواندنه وه و هيور كردنه وه ي ژنه كه ي گوتي كه هه ر چه ند كچي خو ي ده كاته كو نتييس، به لام په له ي ناكا و تا بتواني ئه و ئه ركه وه درهنگي ده خا. به لي جا، به مجوره وتوويز كو تاييي بي هات و سانكو گه راوه مالى دۆن كيشوت بو ئه وه ي ته داره كي رويشتن بيك بين.

جيهانهدا هه موو جوړه يه كه هه بى و گريمان ئيمه هه موو پالوان بين، ديسانيش له نيوان
 ئەم تاقمه پالوانه دهگه ل تاقمىكى تر دا جياوازي هه يه. له راستيدا دهرباريه كان پيويس
 ناكا قه سر و كاخي خويان به جى بهيلن و وهدر بكهون. ئەوان بى ئەوهى ديناړيك خه رج
 بكه و تووشى سه رما و سه خلت و برسپه تى و كوړه وهرى بن، ته نيا به ته ماشاكردى
 خه رپه تى جوگرافيايى، ته واوى دنيا دهگه رين، به لام ئيمه كه پالوانى سه رگه ردى
 راسته قينه ين له ژير گه رماى خوړه تاو و سه رماى سه ختا، له هه واى ئازاد و له به رامبه ر
 بى به زه ييه كانى ئاسماندا، پوژ و شهو، سوار و پياده، به په رگارى قاچه كانمان پانتايى
 زه وى ئەندازه دهگرين. ئيمه دوژمناى خويمان نه ته نيا له رووى شكلاه وه دهناسين به لكو
 گوشت و ئيسك و پيستى ئەوانيش دهناسين، ئيمه له هه ر دهر فه تيكدا و له نيو مه ترسى
 زوردا هيرش دهكه ينه سه ر دوژمن و گوځ ناده ينه ياسا و رپوشوځنى منالانه ي شمشير بازى
 و ياساى «دوئيل» (*) ده به رچاو ناگرين. چهنه نمونونه يه كه له و ياسا يانه ئەويه: هه ر كات
 دوژمن نيزه يا شمشيرى دريژى به دهسته وه بوو، يا دوعا و ته ليسمى پى بى، يا له ژير
 لياسه كانى شه ردا فيل و ته له كه يه كى دهكار كردي كه ئيمه لى بى خه به رين، ئيمه ده بى
 چ بكه ين، وه ئايا ده بى نيشانى خوړ كه دوژمن له سه ر سينگى خوځى رهم دهكا به شمشير
 دوو له ت بكه ين يا نه، وه قه رار و مه دارى ترى له و چه شنه ده شه رى ته نبه ته ندا و له
 كيبه ركى شمشير بازى نيوان دوو كه ساندا هه يه كه تو ليدان بى خه به رى و من ده زانم.
 من ده بى شتيكى تريش به تو فير بكه م وه ئەويش ئەويه پالوانى سه رگه ردى ته واو
 عه يار هه رگيز نابى ترس و خوځى له دلدا بى هه رچهنه له به رامبه ر خوځيدا دوو غوولى
 جهسته زه لام ببينى كه سه ريان له هه ووران تى په رپوه و له جياتى پى دوو بورج و له جيات
 باسك دوو دهكه لى كه شتى گه وريان هه بى و هه ر چاو كيشيان به ئەندازه ي به ردا شتيك بى
 و له چاوه كانيشيان زورتر له كووره ي ئاسنگه ران ئاور دهر په رى. به پيچه وانوه پالوانى
 سه رگه ردى ده بى به خوړاگرى و نه شه مزان (*) و به دلتيكى پر له غيرت و بوځريه وه
 ده سه به جى هيرشيان بكاته سه ر و بيان به زيڼى و جهسته يان له توپه ت بكا. ئەو ده بى هه موو
 ئەو كارانه زور زوو ئەنجام بدا، ته نانه ت ئەگه ر ئەو غوولانه له جيات چهك به پووله كه
 ماسپيه كى تايبه ت چه كدار بن كه ده لپن له ئەلماس تيزتره و برنده تره. يا به جيگه ي
 شمشير قه داره ي (*) دريژ و تيزى ده ميشقييان به دهسته وه بى، يا گورزى ئاسنينى سه ر
 پولايان پى بى، وه من له ته مهنى خوځمدا چه ن جار له و گورزانم ديتووه. به هه رحال ئەه
 دوستى خوځه ويستم، من ئەو قسانه بوځه به تو ده ليم كه تو بزاني پالوانى سه رگه ردى

لهمه ر ئەو رووداوى كه به سه ر دۆن كيشۆت دهگه ل خوشكه زا و كه بيانو هات، شه رحيك كه گرینگترين به شى ئەم داستانه يه

هاوكات دهگه ل دهمه قاله و شه ره قسه ي سانكو پانزا و خيزانى كه له به شى پيشوودا
 باسى كرا، خوشكه زاي دۆن كيشۆت و كه بيانو بى كار دانه نيشتبون، چون به هزار
 شپوه و نيشانه لتيان روون بوو كه خال و ئەرباب خه ريكه بو جارى ستيه م له ده ستيان
 دهر ده چى و كارى پالوانى سه رگه ردى ده ست پى ده كاته وه. ئەوان هه ول و ته قه لايان ئەوه
 بوو به هه ر جوړيك بى، پيش به و خه ياله خاوه بگرن، به لام مه خابن هه رچى ده يانكرد ئاو ده
 بيژينگ كردن و له خوړا خو ماندوو كردن بوو.

ده و روژهدا، دهگه ل زور بابته و قسه و باسى تر كه هاته گوځى، كه بيانو گوتى:
 «به راستى ئەربابى خوځه ويستم، ئەگه ر چه زره تى به ريزتان خوځان له و ماله دا نه به سننه وه و
 ديسان وهك روځيكى سه رگه ردى روو له دهشت و سه ررا كه نه وه و به توځى به دواى شتيكدا
 بروى كه به قه ولى خوځ «روودا» و به قه ولى من «به ده ختى و موسيبه ت»، ناچار له
 باره گاي خودا و پادشا ده ست ده كه م به هاوار و شكايه ت تا به لكو ئەوان چاره ي ئەم دهرده
 بكه ن.» دۆن كيشۆت له جوابى كه بيانوودا گوتى: «باجى خانم، من هيج نازانم خودا وهند چ
 جوابيكي هاوار و شكايه تى تو ده داته وه و ته نانه ت له جوابى خاوه ن شكوش بى خه به رم،
 به لام ده زانم ئەگه ر من پادشا بووايه م زه حمه تى جواب دانه وهى ئەو داخوازي و سكاللا
 قورانه م وه به ر خوځ نه دنا، به راستى يه كيك له ئەر كه زه حمه ت و تاقه ت پرووكينه كان كه بو
 پادشايان داندراوه، ئەويه كه مه جبوورن گوځ بدنه قسه ي هه موو كه س و جوابى
 هه موويان بدنه وه، وه من هيج نامه وځى كه كاروبارى من بيته هوى نارمه تى خاترى ئەو
 زاته.» كه بيانو گوتى: «ئەرباب پيم بللى ئايا له دهربارى پادشادا كه سيك له پالوانانى
 سه رگه ردى نيه؟» دۆن كيشۆت گوتى: «بو چى هه ن، ده بى هه شبن بو ئەوه ي تاج و ته خت
 و سه ربه رزى ولت بيارين.» كه بيانو گوتى: «زور باشه، ئەه بى بو جه نابت نابى به يه كيك
 له وانه تا بى مه ينه تى و كوړه وه رى و ئاواره يى و سه رگه ردى خزمه تى پادشاي وه لى
 نيعمه ت بكه ي؟» دۆن كيشۆت گوتى: «ئاخر كه بيانوى عه زيز، خو هه موو كه س ناتوانى
 بيته پالوانى دهربار و ته واوى دهرباريه كانيش نابى پالوانى سه رگه ردى بن. ده بى له و

پىكەو جياوازيان ھەيە. ئىستا راستى ئەو عاقلانەيە كە لە دنيادا شازادە يا پادشاھەك ھەبى كە دەستەى دووھى پالەوانانى زۆرتەر خوش نەوئى؟ يا باشترە بلیم پالەوانانى پىزى يەكەم، كە لە نيوانىندا پالەوانى وا ھەلكەوتوون كە نە تەنيا ولانى خۆيان بەلكو زۆر ولانى تریشيان نەجات داوہ.

خوشكەزا دەستى كرد بەقسە و گوتى: «ئاخ، ئەى وەلى نىعمەتى من، بۆ خاترى خودا ئەوئى بزانه كە تۆ ھەر چى دەربارەى پالەوانانى سەرگەردان دەيلیئى لە بنەرەتدا درۆيە و ھەمووى ئەفسانە و پروپوچە. شەرحى رووداوەكانى ئەوان گريمان ھەمووشى شايبانى سووتاندن نەبى، ھەق ئەوھيە كە مۆرى بەتالايان لى بدن و بەكتىبى شوينگۆر و رى ونكەر و خەراپ بىننە ئەژمار.» دۆن كيشۆت ھاوارى لى بەرز بووھو: «سویندم بەخوداى گەورە و بەتوانا و ھەميشە زىندو كە رسقمان دەدا، ئەگەر خوشكەزام نەبووايەى بەسزاي ئەو سووكايەتییە كفراويیەى كە بەپالەوانانت كرد ئەدەبم دەكردى و وھام تەمى دەكردى كە لەم ولاتە دەنگ بداتەوہ. چۆن! ئايا مومكىنە كچۆلەيەكى وەك قالۆنچە كە ناتوانى كەپۆى خۆى بسترى و بەزھمەت دەتوانى تەششى رستن دوازە جار لە دەستى خۆيدا بسوورپىنى، ئەوھندە بيشەرم و روودار بى كە بەسووكايەتى باسى داستانى پالەوانانى سەرگەردان بكا؟ ئەگەر ئامادىسى گەورە ئەو قسە پيسانەى بىستبا چى دەگوت؟ بەلام ئەگەر ئەو ئەم قسانەى بىستبايە چى پى نەدەگوتن، چون ئەو لە ھەموو پالەوانانى سەردەمى خۆى بەئەدەبتر و لەسەرخۆتر بوو، زۆرتەر لە ھەموو كەسش ئاگەدارى لە كىژان و كچانى لاو دەكرد. بەلام ئەگەر كەسكى تر ئەو قسانەى بىستبايە كاریكى دەكرد كە چى تر لەو غەلەتەنەكەى، چون پالەوانانى سەرگەردانىش ھەموويان بەئەدەب و دلۆقان نين و لە نيو ئەوانيشدا پياوى چەپەل و نىيەت خراپ زۆرە؛ ھۆيەكى ئەمەيە كە تەواوى ئەو كەسانەى ناوى پالەوانى سەرگەردان لە خۆيان دەنن، بەراستى بۆ پالەوان نابن، ھىندىك پالەوان وەك زىرى خالىس وان، ھىندىكىشيان قەلب و درۆزن و نانەجيب و دەبەرامبەر مەكى پالەوانەتيدا تاب ناھىن. كەسانىك لە چىنە پەست و خوارووھەكان ھەن كە بەناوى پالەوان ئەوھندە خۆيان با دەكەن كە دەتەقنەوہ و پالەوانانىكىش لە چىنە رەسەنەكان ھەن كە بەجىگەى ئارەقە خوين دەريژن تا وەك خەلكى ئاسايى بىنە بەر چاو. دەستەى يەكەم يا بەدەندانى ھەستى زىدەخووزى يا بەھوكمى فەزىلەت و تايبەتەندى پىش كەوتن كەشە دەكەن و سەردەكەون و دەستەى دووھم يا بەھۆى نەرمى و خۆ بەكەم زانى يا لەبەر ئەو عەيب و ئىرادانەى كە ھەيانە نزم دەبنەوہ و تيدا دەچن. بۆ ناسينەوہى باش و خراپى ئەم

دوو جۆرە پالەوانە كە ناوتكى يەكسانيان ھەيە، بەلام كار و كردهويان ئەو ھەموو جياوازيیەى تىدايە، عەقڵ و شعور و بەراوردكارىيەكى زۆر لازمە.

خوشكەزاي دۆن كيشۆت گوتى: «يا ھەزرەتى مريەم! يانى خالە خوشەويستەكەم، تۆ ئەو ھەموو شتە دەزانى؟ بەخودا قەسەم ئەگەر پىويست بى دەتوانى بچىتە سەر ميمبەر و مەوعىزە بكەى. ھەيف بەو ھەموو زانستەوہ رىگەى خۆت ون كر دووہ و ئەوھندە شىتى سەرى لى شىواندووى كە باوھكو پىرى، خۆت بەئازا و شەركەر دادەننى و ھەر چەند نەخۆش و پەككەوتەى، خۆت بەتوانا و بەھىز دەزانى و ھەر چەند كەمەرت دە زىر بارى پىريدا چەماوھتەوہ، دەتەوى لە چەوساوہ و زولم لىكراوان داكۆكى بكەى و بەتايبەتى ھەر چەند شىوالىە^(۳۳۴) نيت، بەلام خۆت پىت وايە كە ھەى؛ ئەلبەتە نەجيب زادەكان دەتوانن شىوالىە بن، بەلام نە كاتىك كە فەقىر و دەست تەنگن.» دۆن كيشۆت گوتى: «خوشكەزاي خوشەويستم، ئەوانەى گوتت ھەمووى دروستە و من لە بابەتى عەسل و نەسەبەوہ دەتوانم زۆر شتت پى بلیم كە سەرت سوو بىمىنى، بەلام بۆ ئەوئى كە بابەتە ئاسمانىيەكان دەگەل باسە مرۆفانىيەكان تىكەل نەبن خۆى لى لادەدەم. ئىستا ئەى دۆستانى ئازىز گويم پى بدن و قسەكانم بەوردى بخەنە بەر سەرنجى خۆتان. تەواوى رەگەز و بنەمالەكان لە دنيادا دەتوانن بكەينە چوار بەش: دەستەى يەكەم ئەوانەن كە دەسپىكىكى ھەزارانەيان ھەبووہ، بەلام وردە وردە گەشەيان كر دووہ و گەورە بوون و گەيشتوونە ترۆپكى جەلال و شكۆ، دەستەى دووھم كەسانىك ھەر لە سەرەتاوہ بەگەورەيى و دەسەلاتەوہ دەستيان پى كر دووہ و لە گەريانى ژياندا پىگەى خۆيان راگرتووہ و ئىستاش لە بارودۆخىكى باش دان. دەستەى سىيەم ئەوانە دەگرىتەوہ كە باوھكو سەرەتايەكى گەورە و بىوئەيان ھەبووہ و وەك قووچ (ھەرەم) بەسيفەر، يانى ھىچ، كۆتايىيان پى ھاتووہ. بەزبانىكى سادەتر يانى وردە وردە لىيان كەم بووھتەوہ تا وەك قووچ بوونە نوختە يا ھىچ. وە لە ئاخريدا دەستەى چوارەم كە ژمارەيان لە ھەمووان زۆرتەرە، نە سەرەتايەكى باشيان ھەبووہ نە لە رەوتى ژياندا بەجىيەك گەيشتوون و نە لە ئاخريشدا سەرکەوتنىك وە دەست دىن و برىتەن لە جەمبوروەى گەل و

۳۳۴- شىوالىە لىرە بە ماناى پالەوان نىيە، بەلكو مەبەست نەجيب زادەيەكى خاوەن عەسل و نەسەب و عىنوان و دەنگ و فەنگە كە پىوھندى بە دەربار يا خاوەن پلە و پاھى گەورەوہ ھەيە و دەولەمەند و دەسترويشتوو بى. لە چەند دىر پىشتريش دا كە دۆن كيشۆت پالەوانەكانى بە دوو بەشى جياواز داھش كر دووہ بە ھەلەدا چووہ، چون دەبووايە ئەو داھش كرنەى لە نيو نەجيب زادەكان دا بكردايە. (مۆرىس باردۆن)

خه‌لکی ئاسایی. له‌مه‌ر ده‌سته‌ی یه‌که‌م که ده‌سپێکیکی فه‌قی‌رانه و بی‌بایه‌خیان هه‌بووه و پاشان پێ‌گه‌یش‌توون و گه‌شه‌یان کردووه و ئیستاش ئه‌م بارودخه‌یان بۆ خۆیان راگرتووه، ده‌توانم خانه‌دانی سولتانه‌کانی عوسمانی (۳۳۰) به‌نموونه‌ی بێ‌نمه‌وه؛ ئه‌م بئه‌ماله‌یه‌ به‌شوانی ده‌ستیان پێ‌کرد و گه‌یش‌تنه‌ ئه‌و پێ‌گه‌ی که ئه‌وه‌تا ئیستا هه‌یانه. له‌خانه‌دانه‌کانی ده‌سته‌ی دووهم یانی ئه‌وانه‌ی به‌گه‌وره‌یی و ناو به‌ده‌ره‌وه‌یه‌یه‌وه ده‌ستیان پێ‌کرد و ئیستاش ئه‌و بارودۆخه‌یان راگرتووه بۆ ئه‌وه‌ی شتیکی لێ‌زیاد بکه‌ن، ده‌توانین وینه‌ و نموونه‌ی زۆر له‌ نێو شازاده‌کاندا ده‌ست‌نیشان بکه‌ین. ئه‌م شازادانه‌ به‌شێوه‌ی میرات گرتن بوونه‌ته‌ خاوه‌نی ئه‌م بارودۆخه‌ و تێده‌کوژن به‌سازان و بۆ کیشه‌ و هه‌را سنووری ملکه‌کانی خۆیان بپاریزن، له‌ ده‌سته‌ی سێ‌یه‌م که له‌ گه‌وره‌یی و جه‌لال و شکۆه‌ گه‌یش‌توونه‌ خالی سیفر ده‌توانین به‌هزاران نموونه‌ بکه‌ینه‌ به‌ر چاو. چون هه‌موو فیرعه‌ونه‌کان له‌ میسر و قه‌یسه‌ره‌کانی رۆم و ژماریه‌کی گه‌وره‌ی پاشایان و شازاده‌کان وه‌ک ئاشۆر و ماد و پارس و یۆنان و فه‌رمانه‌رواکانی ولاتی به‌رپه‌ی و ئه‌و هه‌موو سولتان و خوونکار و ئه‌عبان و گه‌وره‌ گه‌ورانه‌ تێدا چوون و تۆزیشیان نه‌ماوه و به‌زحمه‌ت ده‌توانین یه‌کیان بدۆزینه‌وه که ئه‌ویش له‌ حالی به‌دب‌ه‌ختی و فه‌وتاندایه‌. له‌ خانه‌دانی جه‌مبووره‌ی خه‌لک هه‌یچم پێ‌نییه‌ پیتان بلێم، ئه‌وه‌نده‌ نه‌بێ‌ بلێم خه‌ریکی ده‌رفرتان‌دن و زۆر کردنی مندال و نفوس زیاد ده‌که‌ن و هه‌یچ لێ‌هاتوویی و هونه‌ریکیان نییه‌ و بۆیه‌ نابن باسیان بکه‌ی. ئیستا ئه‌ی کچه‌ به‌سته‌زبانه‌کانی من له‌وانه‌ی گوتم ده‌مه‌وێ‌ ئه‌م به‌رهمه‌ بۆ ئیوه‌ وه‌رگرم که له‌ نێو ئه‌م خانه‌دان و ره‌گه‌زانه‌دا، شی‌واوی و هه‌را و هوریا‌یه‌کی گه‌وره‌ سه‌ری هه‌لداوه، به‌جۆریک که سه‌گ خاوه‌نی خۆی نانا‌سپه‌ته‌وه* و به‌راستی ته‌نیا ئه‌و بئه‌مالانه‌ به‌رواله‌ت گه‌وره‌ و به‌ناویانگ دینه‌ به‌رچاو که به‌هۆی فه‌زیله‌ت و سه‌روه‌ت و سامان و جوامیری تاکه‌کانی خۆیان ده‌توانن گه‌وره‌یی و ناو به‌ده‌ره‌وه‌یه‌یی خۆیان نیشان بده‌ن. گوتم به‌هۆی سه‌روه‌ت و سامان، چون که‌سێک که زۆری مائی دنیا خۆش ده‌وێ‌ و به‌ته‌معه‌ به‌ره‌زیل و به‌دکار ده‌ژمێردرێ‌ و ده‌وله‌مه‌ندیک که جوامیر و به‌خشنده‌ نه‌بێ‌، سواله‌که‌ریکی په‌سته‌ و هه‌یچی تر. له‌ راستیدا که‌سێک که خاوه‌نی مال و ملکه‌ و دارایی زۆره‌، به‌وه‌ خۆش به‌خت نابێ‌، خۆش به‌ختی به‌خه‌رج کردنی ئه‌و سامانه‌ ده‌ست ده‌که‌وێ‌. ئه‌ویش نه‌ خه‌رجی بیه‌ه‌وده‌ و له‌خۆرای به‌لکو ده‌بێ‌ بزانی له‌ کوێ‌ و له‌ چ واریکدا ده‌بێ‌ خه‌رج بکا. به‌کورتی بۆ پالنه‌وانانی فه‌قی‌ر ته‌نیا

۳۳۰- ده‌لێن عوسمان دامه‌زرینه‌ری خانه‌دانی عوسمانی له‌ سه‌ده‌ی چاره‌ده‌دا، سه‌ره‌تا شوان و پاشان رێگر بوو. (مۆریس باردۆن)

رێگه‌یه‌ک له‌ پێشدا هه‌یه‌ که خۆی به‌پالنه‌وان نیشان بدا، ئه‌ویش کارباشی و فه‌زیله‌ت و چاکه‌یه‌، یانی پالنه‌وان ده‌بێ‌ به‌ئه‌ده‌ب، باش بارهاتوو، دلۆفان و رووخۆش و مه‌جلیس خۆش بێ‌ و هه‌رگیز ئیفا‌ده‌ نه‌فرۆشێ‌ و بۆ شه‌رمی و بۆ حه‌یایی نه‌کا و قه‌دری خه‌لک بگرێ‌، به‌تایه‌تی ده‌بێ‌ خه‌رخواز و کارپاک و بۆ غه‌ره‌ز بێ‌. بایه‌خ و گرینگی دوو فلس پاره‌ که ئه‌و له‌ ناخی دل‌وه‌ و به‌نییه‌تی پاکه‌وه‌ ده‌یدا به‌سواله‌که‌ریک، زۆر زۆتر له‌و چاکه‌ و سه‌ده‌قه‌ باش‌تره‌ که زورنای پێوه‌ لێ‌ ده‌ده‌ن. سه‌خی بوون و جوامیری‌شی گه‌لیک له‌ هی ئه‌و که‌سه‌ زۆتره‌. له‌ دنیا‌دا هه‌یچ که‌سه‌ نییه‌ که پالنه‌وانێکی ئه‌وتۆ، به‌و خه‌سه‌له‌ته‌ باشانه‌وه‌ بێ‌نی و به‌پیاویکی گه‌وره‌ و دلۆفانی دانه‌ی. جا با بشزانی که فه‌قی‌ر و ده‌سته‌نگه‌. ئه‌گه‌ر پالنه‌وانێک وه‌ک گوتم وایی و به‌پیاوه‌تی و گه‌وره‌یی نێو ده‌رنه‌کا، مه‌حاله‌، وه‌ چۆن پاداشی فه‌زیله‌ت و پاکی تاریف و په‌سندانه‌، پیاوی دل‌گه‌وره‌ و شه‌ریف مومکین نییه‌ نه‌که‌ونه‌ واری تاریف کردن و په‌سندان. ئه‌ی کچانی من، ئاده‌میزاد دوو رێگه‌ی ده‌به‌ردایه‌ بۆ ئه‌وه‌ی ده‌وله‌مه‌ند و خۆشه‌ویست بێ‌. یه‌کیان رێگه‌ی زانست و فیر بوون و ئه‌وی تریش رێگه‌ی چه‌ک و ئه‌سه‌له‌. شاره‌زایی من له‌ چه‌ک و ئه‌سه‌له‌دا زۆتره‌ تا له‌ زانست و خویندندا و وه‌ک له‌ به‌هره‌ نه‌ی‌نییه‌کانی خۆم تێ‌ ده‌گه‌م به‌تالیعی ئه‌ستیره‌ی مریخ له‌ دایک بووم. که‌وابوو چاره‌نووسی من ئه‌وه‌ بوو که ئه‌م رێگه‌ بگره‌ به‌ر و ناچارم به‌پێچه‌وانه‌ی ویستی هه‌موو عاله‌م هه‌ر به‌و رێگه‌یه‌دا برۆم. ئیوه‌ ئه‌گه‌ر ده‌تانه‌وێ‌ من له‌ شتیکی بگێرنه‌وه‌ که خودایان مقه‌ده‌ریان کردووه و چاره‌نووس له‌ پێشی داناوم و به‌تایه‌تیش دل‌خوازی خۆمه‌، زحمه‌تی بیه‌ه‌وده‌ ده‌کیشن و له‌خۆرا خۆتان نارحمه‌ت ده‌که‌ن، چون هه‌رچه‌ند له‌ ئه‌رک و کویره‌وه‌رییه‌کانی پالنه‌وانانی سه‌رگه‌ردان ئاگه‌دارم له‌ نیعمه‌ت و سووده‌ بۆ پایانه‌کانی‌شی هه‌ر با خه‌به‌رم. من باش ده‌زانم که رێگه‌ی فه‌زیله‌ت و شه‌رافه‌ت ته‌نگ و باریکه‌ و رێگه‌ی په‌زاله‌ت و خراپه‌ به‌رفراوان و پان و به‌رینه‌. من باش ده‌زانم ئه‌و دوو رێگه‌یه‌، ده‌گه‌نه‌ دوو کۆتایی جیاوازی، یانی کۆتایی رێگه‌ پان و به‌رینه‌که‌ بئه‌بانه‌که‌ی بۆ شه‌ره‌فی و په‌زاله‌ته‌ و کۆتایی رێگه‌که‌ی تریش شه‌ره‌ف و گه‌وره‌یی و ژیا‌نی هه‌تا هه‌تاییه‌. به‌کورتی پیتان بێژم هه‌ر وه‌ک شاعیریکی گه‌وره‌ی کاستیلی گوتویه‌تی: «ته‌نیا به‌و رێگه‌ دژواره‌دایه‌ که ده‌توانی بگه‌یته‌ سه‌ر ته‌ختی بلندی ژیا‌نی هه‌تایی و هه‌رگیز لێ‌ دانا‌به‌زییه‌وه‌». منیش ده‌زانم که «سه‌ر چوونی ته‌خته‌، رۆینی سه‌ر داری پێ‌ ده‌وێ‌». (۳۳۱)

۳۳۶- ئه‌و شی‌عه‌ره‌ هی شاعیری نه‌میری کورد، ئه‌بولحه‌سه‌نی سه‌یفی قازی «سیف القضا‌ت» (وه‌رگێ‌ر)

خوشکه‌زای دۆن کیشۆت هاواری لى به‌رز بووه‌وه: «ئەى قور به‌سەرى منى به‌دبەخت! من نەمدەزانی وه‌لى نيعمه‌ته‌که‌م شاعيريشه! من نەمدەزانی که ئەو هەموو شتە دەزانی و بۆ هەموو کارێک دەبێ! من مەرج دەکه‌م ئەگەر بەننا بووايه دەیتوانى مالىک به‌گه‌وره‌بى قەسرێک دروست بکا.» دۆن کیشۆت گوتى: «خوشکه‌زای عەزیز، من متمانه‌ت پى دەدم که ئەگەر فکرى پالەوانى و گۆنگە‌لخوآزى هەسته‌کانى داگیر نەکردبام، کارێک له‌ دنیا‌دا نەدەما که نەیکەم و هیچ کار و هونەرێک نەدەما دەدەستمدا عاسيه بى*، به‌تایبه‌تى له‌ دروست کردنى پکه و قەفەس بۆ بالنده و چيلکه‌ى ددان ئاژنینه‌وه‌دا که‌س تاي نەدەکردم.»

له‌و کاته‌دا دەنگى کۆتانی دەرگا به‌گوێ گه‌يشت و کاتیک به‌کێک له‌ ژنه‌کان پرسى کييه له‌ دەرگا دەدا، دەنگى سانکۆ له‌ پشت دەرگاوه به‌رز بووه‌وه که منم؛ وه‌ که‌یيانوو ئەوه‌نده‌ى پق له‌ سانکۆ بوو، تا زانیى ئەوه، هە‌لات و خۆى شارده‌وه بۆ ئەوه‌ى چاوى به‌چاوى نەکه‌وئى. خوشکه‌زا دەرگای بۆ سانکۆ کرده‌وه و ئەرباب به‌ئامی‌زى ئاوه‌لاوه بۆ پیشوازی، رۆيشته به‌روه. پاشان هەر دووکیان له‌ وه‌تاغى دۆن کیشۆتدا دەستیان کرد به‌وتووێژیک که چى له‌ وتووێژى پیشوو که‌متر نەبوو.

له‌مه‌ر باب‌ه‌نگه‌ ئیک که دۆن کیشۆت

ده‌گه‌ل مه‌یه‌ترى خۆى باسى کرد و باقىی رووداوه‌ گرينگه‌کان

که‌یيانوو کاتیک سانکۆپانزای ده‌گه‌ل ئەربابى خۆى له‌ خه‌لوه‌ندا به‌دانیشتووئى دیت و زانیى که باسى چ ده‌کەن و چون فکرى کرده‌وه که ئاکامى ئەو دانیشتنه شتیک نيه‌ به‌جگه له‌ وه‌دەر که‌وتن و رۆيشتنى ستيه‌م له‌ لایه‌ن دۆن کیشۆته‌وه، به‌په‌له‌ چادره‌که‌ى هە‌لگرت و به‌دلیکی پر له‌ غه‌مه‌وه به‌هە‌لاتن خۆى گه‌يانده‌ مالى سامسۆن کاراسکۆى خوێندکار، چونکه ئەو خوێندکاره له‌به‌ر چاوى ئەو وێژاوه‌ریکی زه‌ه‌ربه‌ده‌ست و کارامه‌ بوو، وه‌ چون له‌ دۆستانى تازەى دۆن کیشۆت بوو، که‌یيانوو واى دەزانی که هیچ که‌س به‌قه‌دەر ئەو ناتوانى دۆن کیشۆت رازى بکا که ده‌ست له‌و کاره شیتانه‌يه هە‌لگرت. که‌یيانوو، خوێندکاری له‌ کاتى پياسه‌ کردن له‌ هه‌وشى مالى خویدا چاوى پى که‌وت و خۆى به‌سه‌ر که‌وشه‌کانى دادا. خوێندکار که په‌ژاره و په‌شيوئى و شىواوييه‌کى بى ئەندازەى له‌ روخسارى که‌یيانوودا دیت گوتى: «ئەى که‌یيانوو به‌رپێز چ بووه؟ چ قه‌وماوه، ده‌لێنى ئيزاريل پیت که‌وتوو و ده‌يه‌وئى گيانت لى بستينى!» که‌یيانوو گوتى: «ئاغای به‌رپێز گرفتاریه‌که‌م ئەوه‌يه که ئەرباب ديسان ده‌يه‌وئى هە‌لى. هیچ شکت ده‌وه‌دا نەبى که ئەو ديسان دەر‌باب ده‌بى.» سامسۆن پرسى: «ده‌کرئى بفرمووى له‌ کوئ هە‌لدئ؟» مه‌گەر دیواری ماله‌که‌ى بۆ ئەو کاره کون کردوو؟» که‌یيانوو گوتى: «ئەو به‌ده‌روازه‌ى شیتى خویدا هە‌لدئ، یانى ئەى به‌رپێز خوێندکاری خوشه‌ويستى من، ده‌مه‌وئى عەرزت بکه‌م که ئەرباب ئەوجاريش هە‌لدئ و ئەمه‌ش جارى ستيه‌مه که ده‌يه‌وئى وه‌ شوپن رووداوه‌گه‌لیک بکه‌وئى که خۆى ناوى لى ناون رووداوى پالەوانى و من به‌راستى نازانم که ئەم کارانه چۆن ده‌توانن رووداوى پالەوانى بن. جارى يه‌که‌م که هینایانه‌وه به‌ره‌و پشت سواری که‌ریان کردبوو و ئازای جه‌سته‌ى هە‌موو ورد و تیکشکاو بوو. جارى دووه‌م به‌سواری عاره‌به‌ى گا له‌ قه‌فه‌سێکدا گتپرایانه‌وه که ئەو خۆى پى وابوو ته‌لیسم کراوه. پیره‌مێردى به‌دبەخت هەر دووک جارن که هاتووته‌وه له‌ بارودۆخیکى وا دابوو که پیاو زگی پى دەسووتا و دایکیشى مابا نەیده‌ناسیبه‌وه! یانى به‌دم و چاویکی تیکفوپا و چرووک و ئیشک هە‌لاتوو و چاوى ده‌قووله‌وه‌چوو، وابوو که بۆ

ئەو‌هی‌هیندیک‌بیتە‌وه‌حال‌زۆرتەر‌له‌شە‌ش‌سە‌د‌هێ‌لکە‌مان‌دەر‌خوارد‌دا،‌وه‌ئە‌وه‌ش‌شتیک‌نییە‌من‌بیلیم،‌خودا‌بۆ‌خۆ‌ی‌ئاگە‌دارە‌و‌خە‌لک‌یش‌هە‌موو‌دە‌زانن‌و‌بە‌تایبە‌ت‌ئە‌و‌مریشکانه‌ی‌ئە‌و‌هێ‌لکانه‌یان‌کردووه،‌وه‌درۆ‌م‌ناخە‌نە‌وه. «خویندکار‌گوتی: «بە‌لێ،‌بە‌لێ،‌من‌بە‌تە‌واوی‌ب‌روام‌بە‌قسە‌کانت‌هە‌یە،‌چون‌مریشکە‌کانی‌مائی‌ئێ‌وه‌ئە‌وه‌ندە‌ی‌قە‌لە‌ون،‌ئە‌وه‌ندە‌ش‌بە‌ئە‌دە‌بن‌کە‌ئە‌گەر‌سە‌ریشیان‌ب‌بری‌درۆ‌یە‌ک‌ناکە‌ن. باشە،‌کە‌یبانوو‌چی‌تر‌هە‌یە‌بیفە‌رمووی؟ ئایا‌هیچ‌بە‌دە‌ختیە‌کی‌تر‌ب‌یجگە‌له‌چارە‌نووسی‌دۆن‌کیشۆت‌هە‌یە‌کە‌رووی‌دە‌ئێ‌وه‌کردبێ؟» کە‌یبانوو‌گوتی: «نە‌خ‌ی‌ر‌قوربان‌هەر‌ئە‌وه‌یە‌کە‌پێ‌م‌گوتی.» خویندکار‌گوتی: «زۆر‌باشە‌کە‌وابوو‌لە‌سە‌رە‌خۆ‌بگە‌رێ‌وه‌مائی‌خۆتان‌و‌خواردنیک‌ی‌گە‌رم‌و‌نە‌رم‌بۆ‌نە‌هاری‌من‌ساز‌بکە‌و‌ئە‌گەر‌دە‌زانی‌له‌پ‌یگە‌دا‌دوعای‌«سینتئا‌پۆلۆن»^(۳۳۷)‌ژی‌بخوینە؛‌منیش‌بە‌دواتدا‌دێ‌م‌و‌ئە‌و‌دە‌م‌موعجیزە‌ی‌ئە‌م‌کارە‌دە‌بینی. کە‌یبانوو‌گوتی: «یا‌حە‌زە‌تی‌عیسا!‌فە‌رمووت‌دوعای‌سینت‌ئا‌پۆلۆن‌بخوینم؟‌ئە‌و‌کارە‌کاتیک‌بە‌دە‌رد‌دە‌خوا‌کە‌ئە‌رباب‌دە‌دانی‌بیشی،‌بە‌لام‌ئە‌و‌ب‌یجگە‌له‌ئیش‌و‌دە‌ردی‌میشکی‌عە‌لە‌می‌تری‌لێ‌نییە!» کاراسکۆ‌گوتی: «ب‌رۆ‌کە‌یبانوو،‌من‌له‌خۆ‌مە‌وه‌ئە‌وه‌نالیم. ب‌رۆ‌یە‌ک‌و‌دووم^(*)‌دە‌گە‌ل‌مە‌که‌!‌تۆ‌کە‌دە‌زانی‌من‌دە‌رس‌خویندووی‌زانکۆ‌ی‌سالامانکم.» بە‌لێ‌جا‌کە‌یبانوو‌گە‌راوه‌مال‌و‌خویندکار‌دە‌سبە‌جێ‌رۆ‌یشتە‌لای‌کە‌شیش‌و‌پ‌یکە‌وه‌قسە‌یان‌کرد‌و‌پ‌لانیکیان‌دارشت‌کە‌له‌ج‌ی‌خۆ‌یدا‌باسی‌دە‌کە‌ین.

لە‌و‌کاتە‌دا‌کە‌دۆن‌کیشۆت‌و‌سانکۆ‌له‌خە‌لە‌وتدا‌بوون،‌وتوو‌یژیکیان‌پ‌یکە‌وه‌کرد‌کە‌م‌یژوو‌بە‌وردی‌و‌ب‌ی‌کە‌م‌وزۆر‌بۆ‌دا‌هاتوو‌رایگرتوو. سانکۆ‌بە‌ئە‌ربابی‌خۆ‌ی‌گوت: «ئە‌رباب‌ئاخ‌ری‌من‌توانیم‌ژنە‌کە‌م‌باردار^(۳۳۸)‌بکە‌م‌کە‌ئ‌یزنم‌بدا‌له‌خ‌زمە‌ت‌تۆ‌دا‌بۆ‌هەر‌شوینیک‌کە‌بفە‌رمووی‌له‌خ‌زمە‌تتدا‌بێ‌م.» دۆن‌کیشۆت‌گوتی: «سانکۆ‌«باردار»‌یانی‌چی،‌ب‌لێ‌«وادار»^(۳۳۹)». سانکۆ‌گوتی: «هەر‌چە‌ند‌له‌ب‌یرم‌نە‌ماوه‌بە‌لام‌پ‌ی‌م‌و‌ایە‌دوو‌سێ‌جار‌عە‌رز‌م‌کردووی‌ئە‌گەر‌له‌قسە‌کانم‌حالی‌دە‌بی‌ئیرادم‌لێ‌مە‌گرە‌و‌قسە‌م‌پ‌ی‌مە‌برە،‌ئە‌گەر‌تیشی

۳۳۷- دوعای‌ Sainte Apoline‌ که‌ شتیکی‌ وه‌ک‌ ویرد‌ بووه‌ له‌ کاتی‌ ددان‌ ئێ‌شە‌دا‌ دە‌یان‌خویند‌ و‌ پ‌تیان‌ وابوو‌ ئێ‌شە‌کان‌ ه‌ی‌ور‌ دە‌کاتە‌وه‌ (م‌ؤ‌ریس‌ بار‌دۆن‌)

۳۳۷- «بار‌ دار»‌ به‌ فارسی‌ یانی‌ ئ‌اوس‌ و‌ زگ‌ پ‌ر،‌ بۆ‌ ژنان‌ و‌ ل‌ی‌رە‌دا‌ سانکۆ‌ به‌ غە‌لە‌ت‌:‌ له‌ ج‌یگە‌ی‌ «وادار»‌ دە‌کاری‌ ه‌یناوه‌.

۳۳۹- «وادار»‌ له‌ کوردی‌ م‌وکریانیدا‌ دە‌کار‌ دە‌ک‌ری‌ و‌ له‌ فارسی‌ش‌ دا‌ هەر‌ ه‌ی‌ه‌ به‌ مانای‌ رازی‌ کردنی‌ کە‌س‌یک‌ بۆ‌ ئە‌نجامدانی‌ کاریک‌. (وه‌رگ‌ی‌ر)

ناگە‌ی،‌ ب‌لێ‌ سانکۆ‌یان‌شە‌یتان‌له‌قسە‌کانت‌حالی‌نا‌بم،‌دوو‌پاتی‌کە‌وه‌یا‌بە‌جوریک‌ی‌دیک‌بیلێ. وه‌ئە‌و‌دە‌م‌ئە‌گەر‌من‌نە‌متوانی‌ر‌وون‌و‌ئ‌اشک‌را‌مە‌بە‌ستی‌خۆ‌م‌بە‌یان‌بکە‌م،‌ئ‌یرادم‌لێ‌بگرە. چون‌من‌وه‌ک‌بۆ‌خۆت‌دە‌مناسی‌له‌بە‌رامبەر‌ئە‌مر‌و‌فە‌رمانی‌تۆ‌دا‌«د‌ل‌کە‌چ‌م.» دۆن‌کیشۆت‌گوتی: «باشە،‌سانکۆ‌من‌ئە‌وجارە‌ش‌ل‌یت‌حالی‌نە‌بووم‌و‌نە‌مزانی‌مە‌بە‌ستت‌له‌وه‌ی‌کە‌دە‌لێ‌د‌ل‌کە‌چ‌م‌چییە؟‌ئە‌وجار‌قسە‌کە‌ت‌بە‌ش‌ی‌وه‌یە‌کی‌تر‌دوو‌پات‌بکە‌وه.» سانکۆ‌گوتی: «ئە‌گەر‌ت‌ئ‌ ناگە‌ی‌دە‌لێ‌م‌چی،‌من‌ئ‌ی‌تر‌نازانم‌چ‌ب‌لێ‌م؛‌من‌هەر‌ئە‌وه‌ندە‌دە‌زانم،‌خودا‌بە‌هاوارم‌بگا.» دۆن‌کیشۆت‌گوتی: «ها،‌ها،‌ئە‌وجار‌حالی‌بووم،‌تۆ‌دە‌تە‌و‌ئ‌ب‌ل‌ی‌دە‌بە‌رامبەر‌من‌دا‌زۆر‌ملکە‌چی‌و‌هەر‌چی‌پ‌یت‌ب‌لێ‌م‌نالێ‌نا،‌بە‌پ‌ی‌ر‌ینوینییە‌کانم‌دە‌ب‌زوو‌یە‌وه‌و‌هەر‌چی‌ئە‌مر‌بکە‌م‌وادە‌کە‌ی.» سانکۆ‌گوتی: «مە‌رج‌دە‌بە‌ستم‌تۆ‌له‌سە‌رە‌تاوه‌لێ‌م‌حالی‌بووبووی‌و‌دە‌ترانی‌دە‌لێ‌م‌چی،‌بە‌لام‌هەر‌ویستت‌سە‌رم‌لێ‌ب‌ش‌ی‌وینی‌تا‌وادارم‌بکە‌ی‌هە‌زار‌قسە‌ی‌ب‌ئ‌ تام‌بکە‌م.» دۆن‌کیشۆت‌گوتی: «رە‌نگە‌هەر‌واب‌ی،‌بە‌لام‌بە‌هەر‌حال‌پ‌ی‌م‌ب‌لێ‌تر‌یز‌چی‌گوت؟» سانکۆ‌گوتی: «تر‌یز،‌قسە‌ی‌ئە‌وه‌بوو‌کە‌من‌دە‌ست‌له‌دە‌ستی‌تۆ‌بنێ‌م‌و‌تا‌ج‌یگە‌یە‌ک‌باش‌نە‌بینم‌هە‌نگاوی‌ت‌ئ‌نە‌نێ‌م؛‌دە‌یگوت‌کاتیک‌م‌رۆ‌ف‌زبانی‌خۆ‌ی‌گر‌ی‌دا‌و‌ج‌ی‌نە‌گوت،‌نووسراوه‌دە‌توانی‌بە‌ج‌ی‌ئە‌و‌قسان‌بکا؛‌دە‌یگوت‌له‌ئ‌یوان‌قسە‌و‌عە‌مە‌ل‌ج‌یا‌وازی‌زۆرە؛‌دە‌یگوت‌هەر‌کە‌س‌زوو‌دە‌گە‌ل‌تۆ‌کە‌و‌ئ‌زووش‌له‌تۆ‌هە‌ل‌دە‌بر‌ی،‌هە‌روه‌ها‌دە‌یگوت‌چۆ‌لە‌کە‌ی‌ناو‌دە‌ست‌باشترە‌له‌هە‌لۆ‌ی‌ئ‌اسمان،‌وه‌منیش‌دە‌لێ‌م‌ئە‌گەر‌نسخە‌تی‌ژن‌کورت‌و‌بە‌قازانج‌ب‌ی،‌هەر‌کە‌س‌دە‌کاری‌نە‌کا‌ش‌یت‌و‌د‌یوانە‌یە.» دۆن‌کیشۆت‌گوتی: «منیش‌دە‌گە‌ل‌ئە‌و‌قسە‌دا‌هە‌م،‌باشە‌هاور‌ی‌سانکۆ‌فە‌رموو‌دە‌ی‌ب‌لێ،‌بە‌راستی‌قسە‌کانت‌زۆر‌خۆ‌شن.» سانکۆ‌گوتی: «قسە‌ی‌بنە‌رە‌تی‌هەر‌وه‌ک‌خۆت‌له‌من‌باشتر‌دە‌زانی‌ئە‌وه‌یە‌کە‌ئ‌یمە‌هە‌موومان‌دە‌بی‌ب‌مرین،‌یانی‌ئە‌گەر‌ئە‌مرۆ‌زیندووی‌ن‌له‌وانە‌یە‌سبە‌ی‌نە‌بین،‌وه‌مە‌رگ‌یش‌پ‌یر‌و‌ج‌حیل‌ناناس‌و‌هیچ‌کە‌سی‌ش‌لە‌م‌ج‌ی‌هانە‌دا‌ناتوانی‌متمانە‌بە‌خۆ‌ی‌بدا‌کە‌زۆرتەر‌له‌وه‌ی‌خودا‌بۆ‌ی‌دیاری‌کردوو‌ه‌ب‌ژی‌و‌ب‌م‌ین‌ی،‌چونکو‌گو‌ی‌عی‌زرائیل‌کە‌رە‌و‌له‌و‌کاتە‌دا‌کە‌دەرگای‌مالمان‌دە‌کو‌ت‌بۆ‌سات‌یک‌یش‌لە‌سەر‌کە‌س‌راناوه‌ست‌ی‌و‌مۆ‌لە‌ت‌نادا‌و‌وه‌ک‌خە‌لک‌دە‌ل‌ین‌و‌رۆ‌حانییە‌کان‌لە‌سەر‌م‌یمبەر‌و‌له‌نی‌و‌م‌یح‌راب‌دە‌ل‌ین،‌هیچ‌شت‌یک‌ناتوانی‌ئە‌و‌له‌ک‌یشانی‌رۆ‌ح‌ی‌ئ‌یمە‌پە‌ژبوان‌بکاتە‌وه‌و‌دوعا‌و‌نە‌زر‌و‌نیاز‌و‌زۆر‌و‌ز‌ی‌ر‌و‌کلاو‌و‌عە‌سای‌ئۆس‌قۆ‌فی‌ژی‌کاری‌ت‌ئ‌ناکە‌ن.» دۆن‌کیشۆت‌گوتی: «ئە‌وه‌ی‌دە‌ی‌ل‌ی‌هە‌مووی‌راسته،‌بە‌لام‌نازانم‌مە‌بە‌ستت‌له‌و‌قسانە‌چییە؟» سانکۆ‌گوتی: «مە‌بە‌ستم‌ئە‌وه‌یە‌کە‌بە‌ر‌پ‌زتان‌م‌واجب‌و‌مانگانە‌یە‌ک‌بۆ‌من‌دیاری‌بکە‌ی،‌یانی‌تا‌ئە‌و‌رۆ‌ژە‌ی‌دە‌خ‌زمە‌ت‌دام

هه موو سه‌ری مانگان مووچه‌ی من له داهاات و ده‌راماتی خۆت بده‌ی به‌من. من ئەو شیوه خزمه‌ت کردنه‌م زۆرتر له خزمه‌تی به‌خۆراییی به‌لاوه په‌سه‌نده و نامه‌وئ ده‌ست مزدم به‌ئهنعام و خه‌لات و شتی وا پئ بده‌ی. چون پاداش و ئهنعام یا هه‌رگیز ناگا یا به‌ده‌گه‌من ده‌گا. به‌کورتی، ده‌مه‌وئ ده‌خۆم بگه‌م بزانه‌م چه‌م ده‌دریتئ یان نادریتئ. چون مریشک تا پراوکه‌ی(*) ده‌بن نه‌نئین هه‌لکه‌ ناکا و به‌واتای پئش‌ئینان «دلۆپ دلۆپ کۆ ده‌بیته‌وه ده‌بیته‌ ده‌ریا» و تا کاتیک که مرۆف داهااتیک که می هه‌بئ شتیک له خۆی مایه دانانئ. له راستیدا ئه‌گه‌ر خۆای کرد وا ها‌ته پئش (شتیک که من نه هیوام پئی هه‌یه و نه باوه‌ر) که جه‌نابت ئەو دورگه‌یه‌ی که زۆر له میژه وه‌عه‌ده‌ت داوه بده‌ی به‌من، ئەوه‌دم منیش ئەوه‌نده ئەمه‌گ نه‌ناس و سه‌له‌ نایم و قوولئ ناخوئنه‌مه‌وه و جه‌نابت ده‌توانی جیره‌ی مانگانه‌م له داهااتی دورگه‌ لئ وه‌ر بگریته‌وه. «دۆن کیشۆت گوتی: «هاورئ سانکۆ په‌ندیکه‌ی مه‌شه‌ووره ده‌لئ چه‌وه‌نده‌ری ئەوها، کووپه‌ی ئەوها(٣٤٠)». ...» سانکۆ گوتی: «هه‌ر چه‌ند من مه‌به‌ستی جه‌نابت له‌و قسه‌یه‌ تئ ده‌گه‌م به‌لام، حازرم گریو بگه‌م ده‌تویست بلئی» ئەوها کووپه‌یه‌ک، ئەوها چه‌وه‌نده‌ریک...» به‌هه‌رحال چۆنی بیلئیی ئیرادی نییه. چون به‌رئزتانیش ده‌مه‌به‌ستی من گه‌یشتوون. «دۆن کیشۆت گوتی: «وه‌ها ده‌مه‌به‌ستی تۆ گه‌یشتووم که گه‌یشتوومه قوولایی و به‌هانی فکری تۆ و ده‌زانم که به‌و هه‌موو په‌ند و قسه‌ نه‌سه‌ته‌قانه ده‌ته‌وئ چه‌م پئ پراگه‌یه‌نی. گویت لئ بئ سانکۆ، ئەگه‌ر ده‌یه‌کیک له‌و داستانه پالئه‌وانیانه‌دا واریکم دیتبایه‌ که به‌روونی یا به‌کینایه‌ نیشانی دابایه‌ که مه‌پته‌ران مانگانه‌ یا سالیانه‌ی دیاریکراویان هه‌بووه، منیش به‌نیشتیا و به‌مه‌یله‌وه مووچه‌یه‌کم بۆ دیاری ده‌کردی؛ به‌لام هه‌ر چه‌ند هه‌موو یا به‌شی زۆری میژووی پالئه‌وانانم خوئندووته‌وه، نایه‌ته‌ بیرم له‌ جیکه‌یه‌ک خوئندبیتمه‌وه که هه‌چ پالئه‌وانیکه‌ی سه‌رگه‌ردان مووچه‌ی بۆ مه‌پته‌ر دیاری کردبئ. من ته‌نیا ئەوه ده‌زانم که هه‌میشه مه‌پته‌ران به‌خۆراییی و به‌بئ ئەوه‌ی چاویان له‌ شتیک بووبئ، خزمه‌تیان کردووه و له‌ ده‌رفه‌تدا بئ ئەوه‌ی خۆیان خه‌به‌ردار بووبن، ئەگه‌ر به‌خت

٣٤٠- په‌ندیکه‌ی تورکییه «بیله‌ دیگ چوغوندور» ده‌لئین دوو که‌سی دۆزن تووشی یه‌ک بوون و ده‌ستیان کرد به‌ درۆی زه‌لام. یه‌کیان گوتی کووپه‌یه‌کم دروست کردووه که ده‌بئ له‌به‌ر گه‌وره‌یی و بلندی به‌ نه‌ردیوان پئی هه‌لبجی و ئەوه‌ند گه‌وره‌یه‌ ئەوه‌ند گه‌وره‌یه، ئەوی دی گوتی چه‌وه‌نده‌ریک چاندوووه ئەوه‌نده گه‌وره‌یه که به‌ هه‌زار که‌س له‌ جیی خۆی ته‌کان نادرئ و په‌نجا گه‌ز بلنده و درۆزنی ئەوه‌ل گوتی بۆ درۆ ده‌که‌ی چه‌وه‌ندری وا له‌ هه‌چ کوئ نه‌بیندراوه. دووه‌می جوابی داوه ئەو کووپه‌ ئەو چه‌وه‌نده‌ری ده‌وئ.(وه‌رگیز)

رووی ده‌ پالئه‌وان کردبئ، دورگه‌یه‌ک یا شتیکه‌ی ده‌و مایانه‌دا پاداشیان وه‌رده‌گرت و لانی که‌م ده‌بوونه‌ خاوه‌نی ملک و دارایی و عینوانیکیشیان پئ ده‌دا. ئیستا ئەی سانکۆ، ئەگه‌ر تۆ به‌و هیوا و ئاره‌زووانه‌وه ئاماده‌ی بگه‌رئیته‌وه لای من پئت، له‌سه‌ر چاوم و ئەگه‌ر پئت وایه‌ من ئەو دابونه‌ریتانه ده‌خه‌مه‌ پشتگوئ و پئسا و یاسای پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردان ده‌ژیر پئم، ده‌نیم ئاماده‌م ده‌ستت ماچ بگه‌م و ده‌وله‌ت زیاد و مال ئاوا. که‌ وابوو سانکۆی خۆشه‌ویست برۆوه لای تریز و بریاری منی پئ بیژه. ئەگه‌ر تۆ حازری بئ جیره و مووچه‌ خزمه‌تی من بکه‌ی و ئەویش قسه‌یه‌که‌ی نه‌بئ، ئەوه‌ زۆر باشه، ئەگه‌ریش نا، ئەوه‌ دۆستایه‌تیمان هه‌ر ده‌مینئ و ئەوه‌ش بزانه‌ کوتر خان تا دانه و ئاو هه‌بئ بئ کوتر نابئ. هه‌روه‌ها ئەی پۆله‌ی خۆشه‌ویستم، ئەوه‌ بزانه‌ که‌ چاوه‌روانی به‌جئ باشتره‌ له‌ دیداری بئ جئ و نه‌غدی خۆت به‌قه‌رز نه‌ده‌ی باشتره‌. سانکۆ، من ده‌گه‌ل تۆ بۆیه‌ ئاوا قسه‌ ده‌که‌م که‌ بزانی منیش ده‌توانم باران و له‌نگیزه‌ی په‌ند و مه‌سه‌لانت به‌سه‌ردا ببارئیم. به‌کورتی من ده‌مه‌وئ پئت بیژم و دۆستانه‌ پئت پراگه‌یه‌نم که‌ ئەگه‌ر ناته‌وئ وه‌دوای من بکه‌وی و به‌خۆراییی خزمه‌تی من بکه‌ی و وه‌ک من به‌شوئین به‌خت و به‌غبالدا سه‌رگه‌ردان و ئاواره‌ بی، برۆ به‌ئهمانی خودا که‌ خودا چاکه‌ت وه‌رئ بیئئ. بۆ منیش خودا که‌ریمه‌ و قاتی مه‌پته‌ریکی باشی وه‌ک تۆ نییه، به‌تایبه‌تی له‌وانه‌شه‌ وه‌ک تۆ فره‌ووئ و په‌خمه‌ نه‌بئ.»

سانکۆ هه‌ر که‌ بریاری تۆکه‌می ئەربابی خۆی بیست، هه‌ستی کرد که‌ دنیا له‌به‌ر چاوی ره‌ش هه‌لگه‌راوه‌ و هه‌وریکه‌ ره‌ش به‌رچاوی گرتوووه و مه‌لی دلئ هیزی فرینی نه‌ماوه، چون ئەو له‌ دلئ خۆیدا پئی وابوو که‌ ئەربابه‌که‌ی ئەگه‌ر هه‌موو گه‌نجی عاله‌می پئ بده‌ن حازر نابئ ده‌ست له‌و هه‌لبگری و بئ ئەو بکه‌وئته‌وه رئ. ده‌وکاته‌دا که‌ سانکۆ گئز و سه‌ر لئشئیاو له‌وئ راوه‌ستابوو، سامسۆن کاراسکۆ و به‌دوای ئەودا خوشکه‌زا و که‌بیانووه‌ هاتنه‌ ژوور. هه‌ر دووک خاتوون چاوه‌روان بوون بزانه‌ن خوئندکار چون دۆن کیشۆت له‌ سه‌فه‌ر په‌ژیاوان ده‌کاته‌وه. سامسۆن نیزیک بووه‌وه و چون وه‌ک هه‌میشه‌ به‌دوای گالنه‌ و شوخیدا ده‌گه‌را، پالئه‌وانی ده‌ ئامیز گرت و به‌ده‌نگی به‌رز گوتی: «ئهی سه‌رتۆپی هه‌موو پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردانی جیهان، ئەی پڕشنگی خۆری پالئه‌وانه‌تی و سپاییگه‌ری، ئەی شانازی و ئاوئینه‌ی نه‌ته‌وه‌ی ئیسپانیا، له‌ خودای مه‌زن ده‌پارئیمه‌وه ئەوانه‌ی کۆسپ و ته‌گه‌ره‌ ده‌خه‌نه‌ سه‌ر ریگه‌ی سه‌فه‌ری سئیه‌می تۆ، خۆیان وه‌ها بکه‌ونه‌ پئچ و خه‌می تاریکه‌ ریی ژیانی پڕ زه‌حمه‌ت و کوپره‌وه‌ری که‌ سه‌ر ده‌رنه‌که‌ن و خمیان(*) لئ بشئوئ و هه‌رگیز به‌ئاره‌زووی دلئ خۆیان نه‌گه‌ن.» پاشان رووی ده‌ که‌بیانووه‌ کرد و گوتی: «وه‌ تۆ ئەی

که یبانونوی میهره بان، ده توانی له خویندنی دوعای سینت ئاپۆلۆ چاوپۆشی بکهی و زهممهتی بی فایده نه کیشی، چون جهسته ئاسمانیهکان و گهردوونی گهردان وایان مقهدهر کردووه که جهنابی پالەوان دۆن کیشۆت فکری بهرز و تازهی خۆی بخاته گهر. من ئەگەر ئەم پالەوانه دلگهرم نه کهم و پپی رانهگهیهنم که زۆرتەر له وه زۆری باسک و شان و باهۆی بههیز و بهزه و رهممهتی دلّی خۆی بی کار و بی فایده رانهگهزی و ههرچی زووتره بگاته یاریدهی لینه و ماوان و بی دهرهتانان و کچانی بی میرد و ژنانی به میرد و ههزاران کاری لهم چهشنه که ئەرکی پالەوانانی سههرگهردانی جیهانه، باریکی قورس و گران به بارستای کپۆیکم له سههر و یژدانی خۆم داناوه. که و ابوو ئەهێ ئه ربابی دلۆفانی من دۆن کیشۆت، ئەهێ پالەوانی رهزاسووک، بۆ پیشه وه! ئەگەر به پیزتان ئەمرۆ وه پیکهون باستره له سبهینێ، وه ئەگەر بۆ وهگهزی خستنی نییهتی پاک و مه بهسته خیرخوازانه کانت که موکووریهک له ئارادایه، بندهی خۆت حازه به قیمهتی گیان و مائی خۆم ئەم کهم و کورتییانه له ئارادا نه هیلّم و ته نانهت ئەگەر پپووسته، وهک مه پتهر ده خزمهتدا بم، بۆ من جیگهی شانازی و سههره زبیه.

لێردها دۆن کیشۆت ده ستهبجی رووی ده لای سانکۆ کرد و گوتی: «سانکۆ پیم نه گوتی بۆ من قاتی مه پتهر نییه؟ چاوت بکهوه و بزانه کۆ حازه مه پتهریم بکا. ئەوه هه مان سامسون کارسکۆ خویندکاری بیوینه و ویزهوانی کۆرپازینه رهوه و مایهیی شادی و سرووری هه میشه ییی تالارهکانی زانکۆی سالامانکه، که سیکه که جهسته یهکی ساغ و سلامت و ماسوولکهی نهرم و چوست و چالاکه هه یه. لاویکه رازدار و ئارام که له گهرما و سههرما و تینویتی و برسیتیدا خۆراگر و بهتابشته و به کورتی ته وای تابه تمهندی و خهسلهتی باش که ده بی ده مه پتهری پالەوانانی سههرگهردانا هه بی، هه مووی هه یه. به لام خودای مه زن پپی خۆش نییه من به خاتری رازی کردنی هه واهه وه سی خۆم، کۆله کهی کۆشکی ئەدهب بپه رینم و کاسه ی زانست و هونهر تیک بشکینم و لقه خورما و چلی زهیتوون له سههری هونهره جوانهکان وه لا بهرم. نهخیر، نهخیر، با سامسونی جهوان له زیدی خۆیدا بمینته وه و ههر وهک مایه ی شانازی نیشتمانی خۆیه تی، مایه ی سههره زری و شانازی مووی سپی باوکی پیری خۆی بی. من به ههر مه پتهریک که به هه لکه وت تووشی بم، رازی ده بم، چون سانکۆ نایه وئ ئیتر ده گه لّم وه ری که وئ.» سانکۆ له کاتیکدا کولی گریانیه ده گه رووی مابوو و فرمیسکی ده چاوی گه رابوو، هاواری لی بلیند بوو که: «بۆ چی، بۆ چی، من پیم خۆشه ده خزمهت تۆدا بم. ئەهێ وای، ئەربابی عهزیز. من هه یج پیم خۆش

نییه خه لک پاش مله پیم بلین: ئەمه گناس نه بوو، شوکری خودا که من له ریزی ئەمهگ نه ناساندا نیم؛ هه موو دنیا به تابه تی خه لکی گونده که ی خۆمان ده زانن که ئەندامانی بنه ماله ی پانزا که من له تۆرمه ی ئەوانم، چۆن مرۆفیک بوون. من له کار و کرده وه ی باش و قسهکانی به ریزتانرا وا تی گه یشتووم که به رامبه ر به من نییه تی خیرتان هه یه و ده تانه وئ چاکه م ده گه ل بکه ن، ئەوهش که له مه ر جیره و مووچه و مواجیب گوتم بۆ رازی کردنی خیزانم بوو و هه یجی تر، چون کاتیک ئەم فکره چوو ده زهینی تریزاوه که به وه ی کاریکت پی بکا، ئەوهنده ت ده خاته ژیر گوشار و ئەوهنده ت ده میشکی ده سرپوینی که چه کوچی دوو سههری ئاسنگه ری ده سههری به رمیلی نه کوتابی! به لام ههر چۆنیک بی پیاو ده بی پیاو بی و ژنیش ده بی ژن بی، چون ههر چۆنیک حیسابی بکه ی منیش بۆ خۆم پیاو یکم و ناتوانم حاشا له پیاوه تی خۆم بکه م، له به ره وه ده مه وئ له مائی خۆشم، به پپچه وانیه ههر نه یاریک، ههر پیاو بم. که و ابوو، ئیمه ئیتر لیره کاریکمان نییه بیکه له وه ی که به ریزتان وه سیه تنامه ی خۆتان به وردی و به هه موو شاخ و بالیکه وه بنووسی، به شکلیک که هه یج کهس نه توانی هه لی وه شینیته وه و ههر چی زووتره وه ری که وین نه وهک رۆحی سامسون کاراسکۆ بکه و پته عه زاب و نارحه تی، چون ئەو جحیلّه ده لی که ویزدانی زۆری لی کردووه که به ریزتان خاترجه م بکا که پپووسته بۆ جاری سبیه میش وه دهر بکه وی و کون و کاژیری ئەم جیهانه به سههر که یه وه. منیش ئاماده م بهش به حالی خۆم ده خزمهت دا بم و ئەوه ی له دهستم بی بیکه م. خزمه تیک ی وا بکه م که له چاخهکانی رابردوو یا حالدا هه یج مه پتهریکی پالەوانانی سههرگهردانی تر نه یانکرد بی.»

خویندکار کاتیک شیوه قسه کردنی سانکۆی بیست واقی ورم، چونکه ههر چه ند به شی یه که می داستانی ئەربابی ئەوی خویندبووه وه، به و حاله شه وه نه یه ده توانی باوه ر بکا که ئەم پیاوه به و ئەندازه ی له ویدا تاریفی کرابوو، قسه خۆش و له به ردلان بی، به لام چون هیندیک وشه ی به غه لّه ت ده کار هینابوو هاته سههر ئەو بریوایه که ئەوهش بۆ خۆی یه کیک له شیته کان و دیوانهکانی ئەو دنیا یه یه و میشکی کار ناکا. خویندکار ته نانهت له ژیر لیویدا گوتی ئەم جیهانه هیشتا ئەرباب و نوکهریکی ئەوهنده شیتی به خۆیه وه نه دیتووه.

سه ره نجهام دۆن کیشۆت و سانکۆ یه کتریان ده ئامیز گرت و وهک جاری جارن بوونه وه دۆست و هاوپی گیانی، پاشان به فه رمانی کاراسکۆی مه زن که ئیستا بوو بووه پپغه مبه ر و رینوینی ئەوان بریاریان دا پاش سی رۆژی تر ببزوون و بکه ونه ری. ئەم سی رۆژه بۆ دابینکردنی هه موو پپداو یستی سه فه ر و به تابه ت دۆزینه وه ی کلاویکی به لپوار به س بوو،

چون دۆن كيشۆت پىي چەقاندبوو كە دەبى كلاوى بەلپوار لەسەر بنى. سامسۆن بەلپنى دا كە كلاوى بەلپواری بۆ پەيدا بكا، چون دەيزانى يەككە لە دۆستەكانى كلاوىكى ئاواى ھەيە و ئەگەر داواى لى بكا بىنگومان دەيداتى، ھەر چەند ئەم كلاو بەژەنگ و ژەنگار رەش ھەلگەراپوو و ھىچ سوونەو و خاوين كەردنەو ھەيەكيش رەنگى پتەلنەھىناپوو.

لەعەت و تووك و نزاي كەبپانوو و خوشكەزاي دۆن كيشۆت، بۆ خويندكار لە ئەندازە بەدەر بوو، ئەوان پرچپان دەرنىيەو و روخسارى خويان دادەرووشاند و قزبان ھەلدەقەندەو و لە چەشنى كەسانىك كە لە رۆژانى شىنگىرى و شىوھندا بۆ گريان و قور و ھەسەر كەردن لەسەر جەنازەى مردوو بەكرى دەگيران، بۆ رۆيشتنى ئەرباب و خالى خويان دەستيان كەرد بەشيوەن و گريان، وەك ئەوھى كە بەراستى بەسەر جەنازەكەيدا بگرين. لەوھى كە سامسۆن دۆن كيشۆتى دنە دەدا كە جاريكى تر سەر دە بيايان و سەحرا بنى، پلان و نەخشەيەكى بوو كە لە بەشەكانى دوايى ئەم داستانە گەورەيدا باسى دەكەين و ئەوھش ھەمووى بەرئوتىنى كەشيش و دەلاك بوو كە خويندكار دە پتەشدا رايژى دەگەل كەردبوون. بەكورتى، لە ماوھى ئەم سى رۆژەدا دۆن كيشۆت و سانكۆ ئەوھى پىويستيان پىي ھەبوو دابنيان كەرد. ئەوجار پاش ئەوھى سانكۆ ژنەكەى و دۆن كيشۆت خوشكەزا و كەبپانووى ھىور كەردەو، بى ئەوھى كەس ئاگاي لى بى لە شەويكى ئارام و خوئشا لە گوند وەدەر كەوتن و رىگەى تۆبۆزۆيان گرتە بەر؛ تەنيا خويندكار كە ئاگاي لەو كارە ھەبوو، ويستى تا نيو فەرسەخى بەرپيان بكا. دۆن كيشۆت سواری رۆسى نانت و سانكۆ سواری كەرى پيشووى خۆى بووبوو؛ مەيتەر خورجىنى پر كەردبوو لە ئازووقەى بى كەلك و كىسەشى پر كەردبوو لەو پارەيەى كە دۆن كيشۆت بۆ رۆژى مەبادا (*) پىي دابوو. سامسۆن دۆن كيشۆتى دنەمىز گرت و تكاي لى كەرد لە ھەموو رووداوىكى چاك يا خراب ئاگەدارى بكا تەو. كاتىك دۆن كيشۆت بەلپنى ئەو كارەى بەخويندكار دا، سامسۆن بەرئىگەى خۆيدا كەراو و ئەو دووانەش بەرەو گوندى گەورەى تۆبۆزۆ وەرئى كەوتن.

باسى رووداوىك كە كاتى رۆيشتن بۆ لاي

گراوبىيەكەى دۆلسىنە دۆتۆبۆزۆ بەسەر دۆن كيشۆت ھات

سەيد ھاميد كورپى ئەنجەلى، لە سەرھتاي بەشى ھەشتەمدا ھاوار دەكا كە «سبحان رپى الاعلى و بھمدە» و ئەو دوعايە سى جار دوويات دەكاتەو؛ پاشان دەلى: «ھەمەد و سپاسى ئەو بۆ بەر دەرگاي خودا بۆ ئەوھى كە دووبارە دۆن كيشۆت و سانكۆپانزاي بەدواى رووداو پالەوانىيەكاندا رەوانەى دەشت و بيايان كەردووتەو و خوينەرانى داستانى بەتام و بۆنى ئەو دەتوانن متمانە وەدەست بىن كە ئازايەتى و ھونەرنوئىيەكانى ئەرباب و شوخى و گالته كاريەكانى مەيتەر دەست پى دەكاتەو. نووسەر، خوينەرانى ميژووى خۆى بانگەيشت دەكا كە ھونەرنوئىيە و شانازىيەكانى رابردووى ئەم نەجيب زادە فەرزانەيە فەرامۆش بکەن تا بەسەرئى و تىروانىيەكى زۆرتەرەو بىواننە ھونەرنوئىيەكانى داھاتووى ئەو و بزنان كە ھەر وەك شاكارەكانى پيشووى ئەو پالەوانە لە دەشتى «مونتيل» دا دەستى پى كەرد، ئازايەتى و پالەوانەتيەكانى ئەو لەمەودا لە رىگەى تۆبۆزۆدا دەست پى بكا تەو. بەراستى داخووزى نووسەر لە بەرامبەر وەدەكەيدا زۆر كەم و ناديارە. پاشان داستانى خۆى ئاوا دريژە پى دەدا.

دۆن كيشۆت و سانكۆ بەتەنيا مانەو و ھىشتا سامسۆن كاراسكۆ ئەوھندە دوور نەكەوتبوو ھەو كە رۆسى نانت حىلاندى و كەرى سانكۆش دەستى كەرد بەزەرەزەر و ھەر دووك رىپوار يانى پالەوان و مەيتەر ئەوھيان بەباش لە قەلەم دا و بەشوومى (*) باشيان دانا. لەسەر ئەوھشدا ئەگەر بمانەوئى راستىيەكان بەتەواوى باس بکەين، دەبى بىژين كە لووشمە لووشم و زەرىنى كەرى سانكۆ گەلەك گەلەك زۆرتەر و دريژخايەنتەر و بلندتر بوو لە حيلەى بارگىنى دۆن كيشۆت و لەويوھە سانكۆپانزا و اى لىك داوھ كە بەخت و يەغبالى ئەو لە ھى ئەربابەكەى زۆرتەر و بەختەوھرى زۆرترى روو تى دەكا. ئايا ئەم بروايەى مەيتەر لەسەر بنەماى فالىك بوو كە ئەستىرەناسان و فال بىنەكان (*) بۆيان گرتبوو ھەو و سانكۆ خۆى ئاگاي لە گەريانى كارەكە بوو يا خىر، ميژوو لەم بوارەو روون كەردنەو ھەيەكى بەدەستەو نەداو. تەنيا شتىكى لەم وارەدا دەتوانين بىلپين ئەوھى كە ئەغلەب لە زبان

سانکۆوه بیستبوویان که ده‌یگوت، هەر کات پێم هه‌لده‌خلیسکا و به‌عه‌رزیدا ده‌که‌وتم، ئاره‌زووم ده‌کرد که هه‌رگیز له‌ مال وده‌ر نه‌که‌وتبایه‌م، چون له‌ که‌وتن و هه‌لخلیسکاندا بێجگه‌ له‌ درانی که‌وش و وردبوونی په‌راسوو یا دهنده‌ هیچ شتیکی به‌نسیب مرۆف نابێ؛ وه‌ به‌بروای من سانکۆ، به‌هه‌موو نه‌زانی و بێ عه‌قلیییه‌وه‌ له‌م واره‌دا له‌ پتی دروست لای نه‌دابوو.

به‌لێ جا، دۆن کیشۆت رووی ده‌ مه‌یته‌ری خۆی کرد و گوتی: «هه‌ر چی زۆرت ده‌چینه‌ پێش شه‌وه‌که‌ش تاریکوتنووکتر ده‌بێ و من له‌وه‌ ده‌ترسم نه‌توانین له‌ تاریک و روونی به‌یانیدا گوندی تۆبۆزۆ ببینین. تۆبۆزۆ یه‌که‌م شوینه‌ که‌ ده‌بێ بچین و بریارم دا وه‌پێش هه‌ر کاریک و پروداویک سه‌ریک له‌وێ هه‌لبێتم. له‌وێ من له‌ نازداری بێ هاوتای خۆم دۆلسینه‌ پاش پارانه‌وه‌ بۆ ئاورویدان و لوتف کردن، تکای لێ ده‌که‌م گه‌ردنم ئازا بکا و له‌ دو‌عیای خیری خۆی بێ به‌شم نه‌کا و سوور ده‌زانم ئه‌گه‌ر ئه‌و لوتفی ده‌گه‌لم بێ له‌ هیچ کوێ ژیر ناکه‌وم و نوشوست ناهێنم و هه‌ر گرفتاری و ته‌گه‌ره‌یه‌ک بێته‌ پێش، ده‌توانم به‌ئاسانی له‌سه‌ر پتی خۆمانی وه‌لا به‌رم. چونکه‌ له‌و دنیا پان و به‌رینه‌دا هیچ شتیکی به‌قه‌ده‌ر مه‌یلی دلبه‌ران هێز و توانا و ئازایه‌تی پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردان ناباته‌ بان.» سانکۆ گوتی: «منیش باوه‌رم به‌و قسه‌یه‌ هه‌یه، به‌لام به‌بروای من زۆر ئه‌سته‌مه‌ بتوانی ده‌گه‌ل ئه‌و قسه‌ بکه‌ی یا له‌ شوینیک چاوت پتی بکه‌وێ و ئه‌و بتوانی به‌دو‌عیای به‌خیر به‌ریت بکا، مه‌گه‌ر ئه‌و له‌سه‌ر لیواری دیواری ته‌ویله‌وه‌، وه‌ک ئه‌وجاره‌ی من چاوم پتی که‌وت، دو‌عات بۆ بکا؛ مه‌به‌ستم له‌ جاری یه‌که‌م ئه‌و رۆژه‌یه‌ که‌ نامه‌ی به‌ریتانم پتی گه‌یاند و نامه‌که‌ش باسی دیوانه‌یی و شیتی و کاره‌ سه‌یروسه‌مه‌ره‌کانی ئیوه‌ی له‌ چیاکانی «سیرامۆرنا» تیدا نووسرابوو.» دۆن کیشۆت گوتی: «چی، سانکۆ؟ گوتت دیواری ته‌ویله‌؟ یانی چی؟ تۆ وات ده‌ میتشکی خۆت ئاخنیوه‌ که‌ ئه‌و گۆلی گۆلزاری جوانیه‌ت، که‌ هیچ که‌س نه‌یتوانیوه‌ به‌بارستای پتیویست باسی نه‌جابه‌ت و جوانیی ئه‌و بکا، له‌ پشت دیواری ته‌ویله‌وه‌ چاوم پتی که‌وتوو؟ شتی وا نابێ، نه‌خیر، نه‌خیر. ئه‌وت بێجگه‌ له‌ دالان و تالار و شانشین کۆشکی به‌شکۆدا له‌ جیگه‌یه‌کیتر نه‌دیتوو.» سانکۆ گوتی: «ره‌نگه‌ وابێ، به‌لام به‌بۆچوونی من، ئه‌گه‌ر به‌هه‌ل‌دا نه‌چوویم و له‌ بیرم نه‌چووینته‌وه‌ دیواری ته‌ویله‌ بوو.» دۆن کیشۆت گوتی: «باشه‌ سانکۆ، هه‌ر چۆنیک هه‌یه‌ ده‌بێ برۆینه‌ ئه‌وێ. من هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ بتوانم چاوم پتی بکه‌وێ، فه‌رق نا‌کا له‌ پشت دیواری ته‌ویله‌ ده‌بێ یا له‌به‌رزایی شانشین کاخه‌وه‌ یا له‌ پشت نه‌رده‌ی ئاسنینی باغه‌وه‌، وه‌ هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ که‌ تیشکیک له‌ رۆژی رووی ئه‌و ده‌ چاوه‌کانم بچه‌قی، وه‌ها چاوم

دل‌م رووناک و میتشک و جه‌سته‌م به‌هێز ده‌کا که‌ له‌ باری هۆش و تیگه‌یشتن و ئازایه‌تی و بویری ده‌بمه‌ تاقانه‌ی ئه‌م جیهانه‌.» سانکۆ گوتی: «به‌لام چه‌زهره‌تی ئه‌رباب، له‌و کاتیدا که‌ من رۆژی جه‌مالی خاتوون دۆلسینه‌م دیت، هینده‌ی نوور و رووناکی نه‌بوو که‌ بتوانی تیشک باویژێ، ئه‌وه‌ش بێگومان له‌به‌رئه‌وه‌ بوو که‌ له‌و کاته‌دا خه‌ریکی دابێژتنی گه‌نم بوو که‌ له‌مه‌وێش بۆم باس کردووی و له‌و گه‌نمه‌ تۆز و خۆلکی زۆر هه‌لده‌ستا که‌ هه‌ر وه‌ک په‌له‌هه‌وریکی ره‌ش، رووی وه‌ک رۆژی ئه‌و نازداری داپۆشیبوو.» دۆن کیشۆت گوتی: «ئه‌وه‌ ده‌له‌ی چی سانکۆ؟ تۆ ئیستاش پیت چه‌قاندوووه‌ که‌ وا فکر بکه‌یته‌وه‌ و وا بلایی که‌ نازداره‌که‌ی من دۆلسینه‌ گه‌نمی بێژینگ ده‌کرد؟ له‌ کاتیکدا گه‌نم دابێژتن سه‌رگه‌رمی و کار و کرده‌وه‌یه‌که‌ به‌ته‌واوی دژی شان و شکۆی پێزداران و ماقوولان. چون ئه‌و تاقمه‌ سه‌رگه‌رمی و کایه‌ی تابه‌ت به‌خۆیان هه‌یه‌ که‌ له‌ مه‌ودای تیر هاویژی تفه‌نگدا به‌رزیی پله‌ و پایه‌ و نه‌جیبی و په‌سه‌نایه‌تی ئه‌وان ئاشکرا ده‌کا. ئاخ ئه‌ی سانکۆ تۆ چه‌نده‌ زوو شتت له‌ بیر ده‌جێته‌وه‌ و چ زوو ئه‌م شیعره‌ جوانانه‌ی شاعیری ئیمه‌ت له‌ بیر بردووته‌وه‌ که‌ له‌ودا شاعیر شیرینکاریه‌کانی چوار په‌ریی ده‌ریایی باس ده‌کا که‌ هه‌ر چواریان له‌ شه‌پۆله‌کانی رووباری «تاژ» هاتنه‌ده‌ر و له‌سه‌ر جیمه‌نی سه‌وز و ته‌ر و تازهی لیواری چۆم دانیشتن تا پارچه‌یه‌کی جوان دروست بکه‌ن که‌ شاعیری ناودار له‌ شیعره‌که‌دا پتی هه‌لاگوتوو، وه‌ ئه‌و پارچه‌یان هه‌موو له‌ تانویژی زێرین و ئاوریشمین و به‌ده‌نگه‌ مرواری دروست کرد. یه‌قینم هه‌یه‌ که‌ سه‌رگه‌رمیی دۆلسینه‌ی ئازیزم له‌و کاته‌دا که‌ تۆ چاوت پتی که‌وتوو هه‌ر شتیکی بووه‌ له‌م چه‌شنه‌، مه‌گه‌ر ئه‌وه‌ی سیحراکی ده‌روون پیس، که‌ دژایه‌تی ده‌گه‌ل من هه‌یه‌، ئه‌و نازداری له‌به‌ر چاوی تۆ به‌باریکی ناحه‌ز و ناشیریندا نیشان دابێ بۆ ئه‌وه‌ی منی پتی نارحه‌ت بکا. هه‌روه‌ها، ده‌ترسم له‌وه‌ی که‌ داستانی هونه‌رنوینیه‌کانی من که‌ چاپ کراوه‌ و ده‌ست به‌ده‌ست ده‌گه‌رێ، کاری سیحراکی زانا له‌ دۆژمانی من بێ، وه‌ نووسه‌ر بابه‌ته‌کانی گۆرپیی و هه‌زار درۆی پێوه‌ لکاندبێ و هه‌روه‌ها به‌جیگه‌ی بابه‌ت و مه‌تله‌بی راستی که‌ پتیوستی به‌قه‌له‌می میژوو نووسی زانا هه‌یه‌، باس و بابه‌تی تری نووسی. ئاخ! ئه‌ی ئیره‌یی^(*)، ئه‌ی ریشه‌ی هه‌موو ده‌ردان و ئه‌ی ئه‌و کرمه‌ نگریسه‌ی که‌ ناوه‌رۆکی فه‌زیله‌ت و شه‌رافه‌ت ده‌خۆی! راستی سانکۆ، ده‌لێی له‌ هه‌موو عه‌یب و ئیراد و ره‌زله‌تیکدا هه‌ز و خۆشه‌ویستییه‌ک خۆی حه‌شار داوه‌ به‌لام ده‌ ئیره‌یی و هه‌سوودیدا بێجگه‌ له‌ تالی و گرژی و په‌ژاره‌ و توورپیی و قین هیچ شتیکی تر نییه‌.» سانکۆ گوتی: «منیش هه‌ر ئه‌وه‌ ده‌لێم و مه‌رجیش ده‌که‌م که‌ داستانی ئیمه‌ که‌ سامسون کاراسکۆی خۆیندکار ده‌لێ

خوێندووێه‌ته‌وه، نووسەر شه‌رافه‌ت و ئابرووی به‌منه‌وه نه‌ه‌یتشتوو و داری له‌سه‌ر به‌ردی نه‌ه‌یتشتووم و ئه‌وی خراپه‌ گوتووێه‌تی. زۆر باشه، به‌لام به‌شه‌رافه‌تم من تا ئیستا پاش مله‌ غه‌یبه‌تی ه‌یچ س‌یحرکارێکم نه‌کردوو و مال و سامانیکیشم نییه‌ تا که‌س‌یک ئیره‌ییم پ‌ی به‌ری. راسته‌ که‌ من ه‌یندیک شه‌یتان و له‌ بنه‌وه‌ برم و برووکه‌یه‌ک ناراستیش ده‌مندا هه‌یه، به‌لام ئه‌م ره‌زله‌تانه‌ له‌ ژێر عه‌بای ساویلکه‌یی و نه‌فامیی مندا شارداراوته‌وه و که‌ریه‌تی و ساویلکه‌یی منیش جوړیک نییه‌ که‌ ساخته‌چیانه‌ و درۆزانه‌ ب‌یتته‌ به‌رچاو، به‌لکو هه‌موو کاتان راست و سروشتی خۆی نیشان داوه. کاتیک له‌ مندا ئه‌م فه‌زله‌ته‌ هه‌یه‌ که‌ هه‌میشه‌ به‌ئیمانیکێ تۆکمه‌ و پته‌و باوه‌رم به‌خودای یه‌گانه‌ هه‌بووه‌ و هه‌یه‌ و بروام به‌برواکانی کلیسای کاتۆلیکی رۆمی هه‌یه‌ و ب‌یجگه‌ له‌وانه‌ش دوژمنی قه‌سته‌سه‌ری جووله‌که‌کانم، حه‌ق ئه‌وه‌ بوو که‌ میژوو نووسان له‌ من ببورن و ده‌نوو سراوه‌کانی خۆیاندا لایه‌نگریم ل‌ی بکه‌ن. به‌لام ه‌یچ گرینگ نییه‌! ل‌ی که‌ری ئه‌و تاقمه‌ هه‌رچی ده‌یانه‌وی ب‌یلین؛ من به‌رووتوقووتی هاتومه‌ته‌ سه‌ر دنیا و ئیستاش رووتوقووتم! نه‌ شتیک له‌ ده‌ست ده‌دم و نه‌ شتیک وه‌ ده‌ست دینم و بۆ ئه‌و مه‌به‌سته‌ش که‌ ناوم ده‌ کتێبیکدا بنووسری و ده‌ست به‌ده‌ست بگه‌ری، به‌قه‌ده‌ر ده‌نگه‌ هه‌رزنیگ گرینگی و بایه‌خ دانانیم. که‌وابوو ل‌ی بگه‌ری هه‌رچی ده‌یانه‌وی له‌مه‌ر من ب‌یلین.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ، ئه‌م باب‌ه‌ته‌ ویچونیکێ زۆری به‌داستانی شاعیریکی گه‌وره‌ی ئیمه‌وه‌ هه‌یه^(٣٤١) که‌ قه‌سیده‌یه‌کی پر له‌ هه‌جوی له‌سه‌ر ژنانه‌ی خراپ و داوینپیس گوت و ناوی یه‌کیانی که‌ به‌دروستی مه‌علوم نه‌بوو له‌شفرۆشه‌ یا نا، له‌ بیرچوووه‌. ئه‌و ژنه‌ که‌ دیتی ده‌گه‌ل ژنه‌ خراپه‌کان ناوی نه‌هاتوو، به‌گله‌ و گازنده‌ رۆیشه‌ لای شاعیر و ل‌ی پرسی له‌به‌ر چ هۆیه‌ک ناوی ئه‌وی له‌ پ‌یرستی ناوی ژنه‌کانی تردا نه‌ه‌یناوه‌ و تکای ل‌ی کرد که‌ چ‌ه‌ند شی‌عریکی تر له‌ قه‌سیده‌ زیاد بکا و ج‌یگه‌یه‌کیش بۆ ئه‌و له‌ پ‌یرسته‌که‌دا بکاته‌وه‌. شاعیر ملکه‌چی ئه‌م داخوازییه‌ بوو و به‌زبانیکێ ره‌وانتر له‌ زبانی دیو جانووسی هه‌کیم نووسی و به‌خرایی باسی ژنه‌که‌ی کرد. ئه‌و دم ژنه‌ له‌شفرۆشه‌که‌ هه‌رچ‌ه‌ند ئه‌وی ب‌ی فه‌زیخه‌تی^(*) ب‌ی پ‌ی کرابوو، له‌وه‌ی که‌ لای هه‌موو که‌س ناوی ده‌کردبوو له‌ خۆشیان ناگای له‌ خۆی برابوو. حیکایه‌تیکی تریش هه‌یه‌ هه‌ر وه‌ک ئه‌وه‌ ده‌چی، ئه‌ویش داستانی ئه‌و شوانه‌یه‌ که‌ په‌رستنگه‌ی «دیان» diane ی له‌ ئیف‌یزه‌ Ephese دا ئاور دا، ئه‌و په‌رستنگه‌ یه‌ک‌یک له‌ شوپنه‌ سه‌یروسه‌مه‌ره‌ حه‌وته‌وانه‌کانی دنیا بوو، هه‌ر چ‌ه‌ند

٣٤١- ره‌نگه‌ مه‌به‌ست وینسینت ئیسپینیل Vincint Espinel شاعیری هاوچه‌رخ‌ی سپروانتیس ب‌ی که‌ ساڵی ١٥٧٨ قه‌سیده‌یه‌کی له‌ سه‌ر ژنانه‌ی خۆفرۆش دانا. (مه‌مه‌د قازی)

فه‌رمان درا ه‌یچ که‌س ناوی ئه‌و شوانه‌ لای ه‌یچ که‌س نه‌درکینێ یا له‌ شوپنیکدا نه‌ینووسی تا ئه‌و به‌مرادی دلی خۆی که‌ ناوبه‌ده‌ره‌وه‌یی بوو نه‌گا، به‌لام هه‌موو زانیان که‌ ناوی ئه‌و شوانه‌ خه‌تاباره‌ «ئیره‌سترات»^(٣٤٢). له‌مه‌ر ئه‌و باسه‌وه‌ ده‌توانین ده‌ست بۆ رووداوێک رادیرین که‌ له‌ شاری رۆمدا به‌سه‌ر ئیمپراتۆر «شارلکه‌ن» ده‌گه‌ل یه‌ک‌یک له‌ نه‌جیب زاده‌کانی شار هات، ئیمپراتۆر ویستی په‌رستنگه‌یه‌کی به‌ناوبانگ ب‌بینی که‌ له‌ شاری «رۆتۆند» Rotond هه‌لکه‌وتوووه‌ و له‌ رۆژگارانی کۆندا وا ده‌زانرا که‌ په‌رستنگه‌ی ته‌واوی خودایانی یۆنانه‌، به‌لام ئه‌م رۆژاووه‌ بووه‌ته‌ په‌رستنگه‌ی هه‌موو پاکان و خاسان. بینای ئه‌م په‌رستنگه‌یه‌ له‌ ته‌واوی ئاسه‌واری میژووویی تر که‌ یادگاری چاخی بوت په‌ره‌ستی برۆم، باشتر پارێزراوه‌ و له‌ ته‌واوی ئه‌وان ته‌واوتر و زۆتره‌ و باشتر له‌ هه‌ر ئاسه‌واریکی کۆن و عه‌نتیک حیکایه‌تی گه‌وره‌یی و شکۆی به‌دییه‌نه‌رانی خۆی ده‌گ‌یریتته‌وه‌. ئه‌م په‌رستنگه‌ به‌شکۆیه‌ له‌سه‌ر شکلی گۆمبه‌ز ساز کراوه‌ و زۆر گه‌وره‌و به‌رفراوانه‌؟ وه‌ باوه‌کوو ب‌یجگه‌ له‌ په‌نجه‌ره‌، یا باشتره‌ ب‌لیم ده‌لاقه‌یه‌کی بازنه‌یی له‌سه‌ری گونبه‌زه‌که‌وه‌، که‌ رووناکایی پ‌یدا د‌یتته‌ ژووری، ه‌یچ شتیکێ تری نییه‌ زۆر رووناکه‌. ئه‌زقه‌زا ئیمپراتۆر له‌ هه‌مان ده‌لاقه‌وه‌ چاوی له‌ ژووری بیناکه‌ ده‌کرد و لاویک له‌ نه‌جیب زاده‌کانی شاری رۆم له‌ ته‌نیشتی راوه‌ستابوو که‌ ورده‌کاری ج‌وانییه‌کانی ئه‌م شاکاره‌ی بۆ شی ده‌کرده‌وه‌. کاتیک ئیمپراتور له‌ ل‌یواری ئه‌و ده‌لاقه‌یه‌ دوور که‌وته‌وه‌ نه‌جیب زاده‌ عه‌ززی کرد: قوربان، هه‌زار جار په‌حمه‌تی خودا له‌ تۆ ب‌ی! له‌و کاته‌دا که‌ خه‌ریکی ته‌ماشای بووی ئه‌م هه‌وه‌سه‌ له‌ د‌ل‌مدا ب‌یک هات که‌ قه‌لاقه‌تی خاوه‌نشکۆ ده‌باوه‌ش بگرم و خۆم له‌و به‌زایییه‌وه‌ هه‌لد‌یرم تا ناویانگی من له‌ دنیادا بۆ هه‌تا هه‌تا ب‌م‌ینیتته‌وه‌.» ئیمپراتۆر گوتی: «زۆر سپاس که‌ ئه‌م هه‌وه‌سه‌ ناحه‌ز و پ‌رمه‌ترسییه‌ت وه‌دی نه‌ه‌ینا.

له‌مه‌و دوا ئیتر مه‌ودای ئه‌وه‌ت پ‌ی ناده‌م که‌ خه‌ریکی وه‌ده‌سته‌ه‌ینانی ناوبانگ و شانازی بیت و به‌ختی خۆت به‌تاقی بکه‌یتته‌وه‌. من فه‌رمانت پ‌ی ده‌دم که‌ له‌مه‌ودوا هه‌رگیز قسه‌م ده‌گه‌ل نه‌که‌ی و له‌ پ‌یش چاوم خۆت نیشان نه‌ده‌ی.» وه‌ پاش ئه‌و قسانه‌ خه‌لاتیکێ گه‌وره‌ی پ‌ی به‌خشی. به‌هه‌رحال من ئه‌و نه‌قل و نه‌زیلانم بۆ تۆ گوت بۆ ئه‌وه‌ی بزانی که‌ هه‌وه‌سی وه‌ده‌سته‌ه‌ینانی ناوبانگ له‌ مرۆف‌دا زۆر به‌ه‌یزه‌. تۆ پ‌یت وایه‌ چ که‌س‌یک

٣٤٢- مه‌به‌ست په‌رستنگه‌ی پانتیۆنه‌ که‌ به‌ ده‌ستی مارکووس ئاکریپا زاوای قه‌یسه‌ری رۆم، ئۆگۆست دروست کراو بوو به‌ په‌رستنگه‌ی تاب‌به‌ت بۆ ستایش کردنی ژووپ‌تر. (لووی و یاردۆ)

«هۆراتیوووسکۆکلیسی» (٢٤٤) له حالیکدا سه‌رتاپا غه‌رقی ئاسن و پۆلا بوو له‌سه‌ر پردیکه‌وه هاویشته ناو شه‌پۆله‌کانی چۆمی تیبهر؟ چ که‌سیک ده‌ستی «مووسیۆس سیلولای» Mucius Seevola سووناند؟ چ که‌سیک «کورتیۆسی» Curtius دنده‌دا که خۆی ده‌نیو ئه‌شکه‌وتیکی پر له‌ئاگر باویژێتی که له‌ناوه‌ندی شاری رۆمدا زاری کردبووه‌وه. چ که‌سیک به‌پێچه‌وانه‌ی هه‌موو فالگرتنه‌وه‌کان که خراپیان هینابوو (*) «ژوول سیزاری» دنده‌دا که له‌رووباری «رۆیکۆن» (٢٤٥) به‌پێته‌وه. وه‌ بۆ ئه‌وه‌ی نموونه‌یه‌کی تازه‌ترم بۆ هینابیته‌وه، ده‌لیم چ که‌سیک پاپۆر و که‌شتیه‌کانی دلاوه‌رانی ئیسپانیای، که به‌فه‌رمانی کۆرتیز Cortez ی که‌وره ده‌چوون، ئه‌مریکا بگرن، غه‌رق کرد و ڕیگه‌ی پاشه‌کشه‌ی به‌سه‌ردا به‌ستن و و ئه‌وانی بۆ پشت و په‌نا له‌نیو دوژمندا به‌ره‌لدا کرد؟ ته‌واوی ئه‌م هونه‌رونێنیانه و هه‌زارانی له‌م چه‌شنه له‌زه‌مانی کۆندا روویان داوه و دیسانیش روو ده‌ده‌نه‌وه تا ئه‌و به‌شه‌ره فانییه بگاته ئه‌و ناو و ناوبانگانه‌ی که چاوه‌روانه پێی بگا و لایه‌نی هه‌تا هه‌تایی بداته کار و کرده‌وه به‌رچاوه‌کانی خۆی. به‌و حاله‌شه‌وه ئیمه که مه‌سیحیی به‌ئیمانین و پالنه‌وانی سه‌رگه‌ردانین، ناوبانگ و شانازی سه‌ده و سه‌رده‌مه‌کانی داها‌توو که دره‌وشانه‌وه‌ی هه‌تا هه‌تایی ئه‌و ده‌گه‌ردووندا ره‌نگ ده‌داته‌وه به‌لامانه‌وه گرینگه، چونکه ناوبانگی دنیای بۆ به‌قا هه‌ر چه‌نده‌ش ده‌وامی بۆ، ده‌گه‌ل جیهان که کۆتایی پێ هاتنی دیار و ئاشکرایه، کۆتایی پێ دێ. که‌واوو، ئه‌ی سانکۆ، کاریکی وا بکه‌ین که کار و کرده‌وه‌کانمان له‌و شوین و سنووره که مه‌زه‌ه‌ب بۆی دیاری کردوین تیبهر نه‌کا. ئیمه ده‌بۆ هه‌ستی خۆ له‌کن زۆری (*) و غروور، ده‌غوولان و دیواندا بکوژین و هه‌سوودی و ئیهره‌بی به‌چه‌کی جوامیری و گه‌وره‌یی رۆح به‌زینین و قین و تووره‌یی به‌له‌سه‌رخۆ بوون و سه‌فای

٣٤٤ - Horatius Cocles پالنه‌وانی یه‌ک چاو، لاویک بوو که وه‌ک ئه‌فسانه‌کانی رۆم باسی ده‌که‌ن به‌ تاکی ته‌نیا له‌سه‌ر پردی سۆبلیسیووس له‌ رۆم پێشی به‌ له‌شکری پۆرسینای Porsena گرت و به‌ پیاوه‌کانی خۆی گوت پرده‌که‌ی له‌ پشت سه‌ریه‌وه وێران بکه‌ن و خۆی به‌ مه‌له‌ کردن گه‌راوه شاری رۆم. هۆراتیوووس له‌م شه‌ره‌دا چاویکی خۆی له‌ ده‌ست دا و بۆیه پێیان گوتوو «یه‌ک چاو».

٣٤٥ - ئه‌نجومه‌نی سه‌نای رۆم بۆ پاراستنی ولات له‌ هیرش و ده‌ستدریژ عیلاتی وه‌حشیی گۆل، فه‌رمانی ده‌رکرد بوو، که هه‌یچ کام له‌ سه‌ردارانی رۆم مافی نییه له‌ رووباری چکۆله‌ی رۆیکۆن که سنووری نیوان ئیمپراتوری رۆم و گۆل بوو، به‌پێته‌وه و هه‌ر که‌س له‌م فه‌رمانه سه‌رپێچی کردبایه به‌ خاین ده‌ناسرا. به‌لام ژوول سیزار ئه‌و فه‌رمانه‌ی خسته‌ پشتگۆژی و له‌ رووبار په‌ریه‌وه و هاواری کرد که «ئیمه فالی خراپمان به‌ ئاو دادا».

ده‌روون سه‌رکوت بکه‌ین و زۆر خواردن و چلێسی به‌که‌م خواردن و زوو کشانه‌وه له‌سه‌ر سفره چاره‌سه‌ر بکه‌ین. شه‌هوه‌ت په‌رستی و زه‌نه‌کی و بێ عیفه‌تی به‌ریگه‌ی وه‌فاداری به‌رامبه‌ر به‌و که‌سه‌ی که گراوی مانه و ده‌مانه‌وێ پێی بگه‌ین، له‌ ناو به‌رین، ته‌مبه‌لی و ته‌وه‌زله‌ی به‌گه‌رانی شوینه‌ جو‌راو جو‌ره‌کانی «چاره‌گی» (*) به‌نیشته‌جی» له‌ خۆمان دوور که‌ینه‌وه و هه‌موو کات چاوه‌روانی هه‌ل و ده‌رفه‌ت بین که هه‌م ئیمه ده‌ برۆا بوون به‌مه‌سیحیه‌دا قایمتر بکا و هه‌م ناوبانگی پالنه‌وانه‌تیمان زۆرتر هه‌موو شوینیک بگریته‌وه. به‌لێ سانکۆ، ئه‌وانه‌ن ڕیگه‌ی گه‌یشتن به‌ترۆپکی شه‌ره‌ف و شانازی که ناوبانگ و نیو به‌ده‌ره‌وه‌بوونیش ده‌گه‌ل خۆی دینی.»

سانکۆ گوتی: «له‌ ته‌واوی ئه‌و بابنه‌وانه‌ی باست کرد تێ گه‌یشتم، به‌لام به‌پێزتان لوتف به‌فرموون و گرفتێکی که هه‌ر ئیستا به‌زه‌ینم گه‌یشتم، بۆ من چاره‌سه‌ر بکه‌ن.» دۆن کیشۆت گوتی: «به‌سه‌ر چاو تو‌و گرفته‌که‌ت بلێ بزانه‌م، منیش هه‌ول ده‌ده‌م تا ئه‌و جیگه‌ی بۆم بلوێ جوابی پێویست به‌مه‌وه.» سانکۆ گوتی: «باشه ئه‌رباب، به‌فرموو بزانه‌م ئه‌م ژوویه‌ و ئوت گه‌له و ئه‌و هه‌موو پالنه‌وانه ناودارانه‌ی که ناوت بردن و زۆر له‌ میژه دنیای بۆ به‌قایان به‌جی هه‌یشتوو ئیستا له‌ کوینده‌پێن؟» دۆن کیشۆت گوتی: «کافه‌ره‌کان بۆ هه‌یج شک و گومانیک ده‌ قوولاییی دۆزه‌خدا رای ده‌بوین و پالنه‌وانه مه‌سیحیه‌کانیش ئه‌گه‌ر مۆمن (*) و کار چاک بووبن له‌ ئه‌راف (*) یان له‌ به‌هه‌شت دان.» سانکۆ گوتی: «زۆر باشه و ئیستا ده‌مه‌وێ له‌ شتیکی تر حالی بم؛ ئایا له‌سه‌ر ده‌رگای گۆرستانیک که ته‌رمی ئه‌و گه‌وره‌انه‌ی تێدایه چرای زیونیان هه‌لواسیوه و ئایا دیواری گۆری ئه‌وانیان به‌عه‌سای (*) ژیر پیل و کفن و پرچی ده‌ستکرد و به‌له‌ک و چاوی مۆمی پازاندووته‌وه؟ وه ئه‌گه‌ر به‌شپه‌وه‌ی دابونه‌ریت به‌و شتانه نه‌پازینراونه‌وه، ئه‌ی به‌چییان پازاندووته‌وه؟» دۆن کیشۆت گوتی: «گلکۆی کافه‌ره‌کان ئه‌غله‌ب به‌شکۆ و جه‌لاله‌وه دروست کراوه. بۆ نموونه خۆله‌میشی ته‌رمی ژوول سیزاریان له‌سه‌ر کیلێکی زۆر گه‌وره و ئه‌ستووری به‌ردین دانا و ئه‌م به‌رده ئه‌مپۆ له‌ شاری رۆم به‌ «مناره‌ی سین پیه‌ر» ناوی رۆیشتوووه.

مه‌غبه‌ره (*) ی «ئیمپراتۆر ئادریان» قه‌سریک بوو به‌پانتایی گوندیک به‌ناوی Moles Ha-

٣٤٦ - جوانیی ئه‌م رسته‌یه به‌ فارسی (کوردی) بۆ وه‌رگیران ده‌ست نادا. بۆ روون کردنه‌وه ته‌نیا ده‌توانین بێژین که سانکۆ ناوی «ژوول» و «ئۆگۆستی» ده‌گه‌ل ناوی مانگه‌کان لێ تیک چوو و ئه‌م ناوانه له‌ زبانی ئیسپانیاییدا زۆر ویک ده‌چن. (محهمه‌د قازی)

deriani و هەر ئه‌وه‌یه که ئه‌م‌پۆ پێی ده‌لێن قه‌سری «سینت ئانژ»، شازن ئارتیمیز (۳۴۷) Ar-temise می‌ردی خۆی «مۆزۆل» Mausole ی له‌ مه‌غبه‌ره‌یه‌کدا ئه‌سپه‌رده‌ی خاک کرد که به‌یه‌کیک له‌ سه‌یره‌ه‌وته‌وانه‌کانی دنیا ده‌هاته ئه‌ژمار. به‌لام هه‌یچ کام له‌ گوێرانه و زۆر گوێری تریش که بۆ کافران به‌ریا کراون، به‌کفن و باقیی دیارییه‌ متفه‌رکه‌کان نه‌پازینراوه‌، تا روون بێته‌وه که له‌ پاشان بوونه‌ته مه‌غبه‌ره‌ی پاکان و پیاوچاکان.» سانکۆ گوتی: «باشه‌ خه‌ریکین به‌ئاکامیک بگه‌ین؛ ئیستا به‌فرموو کوشتنی دێو خیری زۆرت‌ره یا زیندوو کردنه‌وه‌ی مردوو؟» دۆن کیشۆت گوتی: «وه‌لامی ئه‌و پرسیاره‌ زۆر روونه، هه‌لبه‌ت زیندوو کردنه‌وه‌ی مردوو.» سانکۆ گوتی: «ئیستا ده‌گیرم که‌وتی؛ که‌واوو ناویانگ و ئاوازه‌ی که‌سانیک که‌ مردوو زیندوو ده‌که‌نه‌وه و کوێران چاک ده‌که‌نه‌وه و ئیفلیجه‌کان ده‌خه‌نه‌وه سه‌ر پێ و له‌ش ساغی ده‌ده‌نه‌وه به‌نه‌خۆشه‌کان و هه‌روه‌ها که‌سانیک که‌ له‌سه‌ر گوێره‌کانیان چرا دا‌یسی و په‌رستنگه‌یان پره له‌ خه‌لکی به‌ئیمان و پارێزکار که‌ به‌سه‌ر ئه‌ژنۆدا که‌وتوون و مه‌رقه‌ده‌کانیان ده‌په‌رستن، زۆر که‌وره‌تره له‌ ناویانگی ئه‌و هه‌موو ئیمپراتۆر به‌ت په‌رستانه و ئه‌و هه‌موو پالنه‌وانه‌ سه‌رگه‌ردانه که‌ هاتوونه‌ته سه‌ر دنیا یا له‌مه‌ دوای دین.» دۆن کیشۆت گوتی: «ئهمه‌ راستیه‌که‌ حاشا هه‌لناگرێ و منیش ددانی پیدا ده‌نیم.» سانکۆ گوتی: «زۆر باشه، ئیستا بزانه که‌ ئه‌م ناویانگ و شانازی و ئه‌م سه‌ره‌تییه‌ یا هه‌رچی تۆ ناوی لێ ده‌نیی، ده‌گه‌ر پێته‌وه بۆ ته‌رم و مه‌رقه‌د و ئاسه‌واری متفه‌رک و پیرۆزی ئه‌و پیاوچاکانه که‌ دا‌یکی پیرۆزی کلیسای مه‌سیح به‌خاتری لوتف و که‌ره‌میک که‌ ده‌گه‌ل ئه‌وانی هه‌یه، ئیزن ده‌دا تا به‌خه‌رجی ئه‌و له‌سه‌ر مه‌زاره‌کانیان شه‌م و چرا داگیرسی‌ن و کفن و عه‌سای ژێرییل و پرچ و چاو و به‌له‌ک و دیاریی متفه‌رکی تر هه‌لاوه‌سن، که‌ ئه‌م دیاری و سه‌وقاتانه که‌وره‌یی و ناویانگی مه‌سیحایی ئه‌وان و ئیمان و له‌ خۆبوردوونی ئیمانداران زۆر زۆر ده‌باته‌ بان. ئه‌وانه هه‌مان که‌سانن که‌ پادشایان جه‌نازیان به‌سه‌ر شان ده‌گوێزنه‌وه و ئیسقانه متفه‌رکه‌کانیان ماچ ده‌که‌ن و هه‌ر به‌و ئیسقانه نوێژگه‌ی خۆیان ده‌پازینه‌وه و میحرابی په‌رستنگه‌کانیان جوان ده‌که‌ن.» دۆن کیشۆت گوتی: «باشه، سانکۆ له‌و هه‌موو قسانه‌ی که‌ گووت ده‌بی چ به‌ره‌مه‌یک وه‌رگیرین؟ سانکۆ گوتی: «به‌ره‌مه‌که‌ی ئه‌وه‌یه ئه‌گه‌ر ئیمه‌ خۆمان وه‌قفی خزمه‌ت به‌کلیسا بکه‌ین و

۳۴۷- شازن ئارتیمیز مه‌له‌که‌ی هالیکارناس بۆ مؤزۆلی می‌ردی خۆی مه‌غبه‌ره‌یه‌کی زۆر که‌وره‌ی بێنا کرد که‌ یه‌کیک بوو له‌ هه‌وته‌وانه‌ سه‌یره‌کان. هه‌ر به‌و بۆنه‌یه که‌ به‌ مه‌غبه‌ره و ساختومانی به‌ شکۆ ده‌لێن mausolee یا به‌ زبانی عه‌ره‌بی «مسله»‌ی پێ ده‌لێن.

بچینه‌ ریزی پیاوچاکان (قدیسین) زۆر باشتر ده‌بی. چون زۆرت‌ره ده‌گه‌ینه ئه‌و ناویانگی که‌ به‌دوایا سه‌رگه‌ردان و عه‌بدالین. ئه‌رباب سه‌رنج بده که هه‌ر دوێنی یا پێرێ (مه‌ودای زه‌مانیه‌که‌ی ئه‌وه‌نده کورته ناچار ده‌بی وا بلێین) بوو که‌ کلیسا به‌دوو که‌سه له‌ روچانییه‌ پێ خاوس و رووته‌له‌کان به‌خته‌وه‌ری هه‌تا هه‌تایی به‌خشی و هه‌ینانییه‌ ناو بازنه‌ی که‌شیشانی ئه‌هلی ئیجتیه‌هاد و فه‌توا، وای لێ هاتوووه که‌ ئیستا خه‌لک به‌و په‌ری شانازییه‌وه زنجیره‌کانی که‌مه‌ری ئه‌وان، که‌ له‌شی خۆیان پێ نازارداوه، ماچ ده‌که‌ن و ده‌ستی پیدا ده‌کیشن و وه‌ک ده‌لێن بایه‌خ و حورمه‌تی ئه‌و زنجیرانه زۆر له‌ شمشیری پۆلان زۆرت‌ره که‌ له‌ تالاری جبه‌خانه‌(*)‌ی خاوه‌ن شکۆ، وه‌لی نيعمه‌تی ئیمه که‌ خودا ئاگه‌داری بی، پارێزراوه. که‌واوو ئه‌ربابی خۆشه‌ویستم، پیاو که‌شیشیکی پله‌ی خواروو بی، له‌ هه‌ر ته‌ریقه‌ت و ئالقه‌یه‌ک بی، شه‌ره‌فی زۆرت‌ره له‌وه پالنه‌وانیکی سه‌رگه‌ردان بی و پاداشی قیامه‌تی دوازه‌ زه‌بری سووکه‌له‌ی که‌شیش له‌ دوو هه‌زار زه‌بری پالنه‌وان که‌ له‌ جه‌سته‌ی غوولان و دێوان و جانه‌وهر و درنده‌ی به‌سامی ده‌دا زۆرت‌ره.» دۆن کیشۆت گوتی: «ئه‌وه راسته به‌لام ئه‌وه‌ش بزانه که‌ ئیمه‌ هه‌موومان ناتوانین بێن به‌که‌شیش و خواوه‌ند بۆ ئیرشاد و رینۆینی هه‌لبه‌ژارده‌کانی خۆی، ته‌نیا رینگه‌یه‌کی تاقی ته‌نیای دانه‌ناوه. پالنه‌وانیش مه‌که‌ته‌بیکه‌ مه‌زه‌به‌ی و پالنه‌وانی پیرۆز له‌ به‌هه‌شته‌دا زۆرن.» سانکۆ گوتی: «به‌لێ، به‌لام من بیستوووه که‌ ژماره‌ی که‌شیش له‌ پالنه‌وانانی سه‌رگه‌ردان زۆرت‌ره.» دۆن کیشۆت گوتی: «هۆیه‌که‌ی ئه‌وه‌یه که‌ له‌ به‌هه‌شته‌دا ژماری که‌شیش له‌سه‌ر دنیا‌ش له‌ پالنه‌وانانی سه‌رگه‌ردان زۆرت‌ره.» سانکۆ گوتی: «به‌و حاله‌شه‌وه ژماری که‌شیش له‌سه‌ر دنیا‌ش له‌ له‌ دنیا‌دا که‌لیک زۆره.» دۆن کیشۆت گوتی: «به‌لام، که‌من، ئه‌و که‌سانه‌ی شایسته‌ی ناوی پالنه‌وان بن.»

به‌لێ جا دۆن کیشۆت و سانکۆ ئه‌و شه‌و و پۆژه و پۆژی دوا‌یشیان به‌و قسانه‌ تێپه‌ر کرد، بی ئه‌وه‌ی روودا‌یکی وایان بۆ بێته‌ پیش که‌ بۆ گه‌یڕانه‌وه‌ ببی. وه‌ ئه‌وه‌ خۆی بوو به‌هۆی خه‌مۆکی و داماوی دۆن کیشۆت. سه‌ره‌نجام پۆژی سییه‌م چاویان به‌تا‌پۆی شاری که‌وره‌ی تۆبۆزۆ که‌وت، ئه‌و دیمه‌نه‌ پۆح و گیانی دۆن کیشۆتی پر کرد له‌ شادی و خۆشی و دلێ سانکۆ‌پانزای داته‌پاند، چون به‌مالی دۆلسینه‌ی نه‌ده‌زانی و وه‌ک ئه‌ربابه‌که‌ی به‌عومری خۆی ئه‌و خاتوونه‌ی چاو پێ نه‌که‌وتبوو؛ بارودۆخه‌که‌ وه‌ها بوو که‌ هه‌ردووکیان زۆر په‌ریشان و شیاو بوون، یه‌کیان به‌هه‌وای دیتنی دل‌به‌ری نازدار و ئه‌وی دی له‌به‌ره‌ئه‌وه‌ که‌ هه‌رگیز ئه‌و خاتوونه‌ی نه‌دیوه ... سانکۆ نه‌یه‌دزانی که‌ ئه‌گه‌ر ئه‌رباب ده‌پیش خۆیدا ئه‌و

بنیتریتە ناو شار تا مالى دۆلسینە بدۆزیتەو، دەبی قوری کوئی بەسەر خۆیدا بکا. بەکورتی دۆن کیشۆت بریاری دا تا شەو دانەیا، نەچیتە ناو شار. ھەر دووکیان لە چاوەروانیی سەعاتی بەلینی دراودا لە قەراخ جەنگەلێکی بەروو لە نزیک شاردا سەکنین و لە کاتی خۆیدا چوونە ناو شار و دەگەڵ رووداوەگەلێک رووبەرۆو بوونەووە کە دەتوانین ئاویان باس بکەین:

باسی دیدار

کاتیک دۆن کیشۆت و سانکۆ لەو جەنگەلە چکۆلەییە دەرکەوتن و ھاتنە ناو شار، دروست کاتی نیوھەشەو یا بەرەبەری بەیانی بوو. گوند، نوقمی ئارامییەکی قورس و سەنگین بوو. خەلک وەک دارستانی براو لێرە و لەوێ کەوتبوون و دەشیرن خەودا خەونی خۆشیان دەدیت. مانگەشەو ھەموو شوینێکی تا رادەییەک رووناک کردبوو، بەلام سانکۆ ئارەزووی دەکرد ئەیکاش شەو تاریک و ئەنگۆستەچاوی بووایە تا ئەو بیتوانیبا دەپەنای تاریکیدا بیانویەک بۆ کارە کەرانی بدۆزیتەو. لە سەرانیسەری دیدا دەنگیک بێجگە لە لوورە و سەگۆری سەگان بەگوێ نەدەگەیشت، دەنگیک کە گوئی دۆن کیشۆتی کەر دەکرد و دلی سانکۆی دەخستە کوتە کوت و نیگەرانی. جارجار کەریک دەیزەراند و بەرازەکان مرقەیان دەھات و کتکەکان میاوەمیایان دەکرد، وە ئەو ھەموو دەنگانە دە بێدەنگیی شەودا بەدوو قات بەرزتر دەبوونەو. پالەوانی دل سووتاوی ئەویندار ئەو دەنگ و ھەرایەیی بەفالی خراب لە قەلەم دەدا. دەگەڵ ئەوھشدا بەسانکۆی کوت: «رۆلەیی خۆشەویستم سانکۆ، ئیمە بەرەو کۆشکی دۆلسینە رینۆینی بکە. رەنگە ئەو نازدارە ھیشتا خەوی لی نەکەوتی.» سانکۆ گوتی: «ئەی رۆژی روون من ئیو بەرەو کۆشکی کام شەیتان رینۆینی بکەم؟ ئەو شوینەیی من حەزەرەتی پایەبەرز خاتوون دۆلسینەم تیدا چاوی پێ کەوت کۆختەییەکی چکۆلە پتر نەبوو.» دۆن کیشۆت گوتی: «بێگومان لەو کاتدا ئەو رویشتبوووە بەکێک لە تالارەکانی قەسری گچکەیی خۆی تا بەو جۆرەیی رەسمی خاتونانی بەرزەپایە و شاژنانە لە خەلۆھتدا دەگەڵ کەنیزەکانی خۆی بەگەپ و گالته رای بویری.» سانکۆ گوتی: «ئەریاب ئیستا کە تۆ پیت چەقاندوووە کە کۆختەیی خاتوون دۆلسینە بەکاخ بزانی فەرموو بزانی ئایا ئیستا وەختی ئەوھە کە دەروازەیی کاخ کرابیتەو؟ ئایا ئەگەر دەرگای کاخ بکوئین و خەلکی وەخەبەر بێنن و وەخۆیان بخەین، بەو ھیواییە کە دەرگامان بۆ ئاوەلا بکەن، کاریکی باشمان کردوو؟ مەگەر وەک عاشقانیک کە دەنیو ئافرەتە لەشفرۆشەکاندا یەکیک دیاری دەکەن و دای دەنیشیئین و ھەر کات و ساتیک بەشەو یا بەرۆژ بیانوی دەچن و بەزەبری پارە دەرگای پێ دەکەنەو، ئیمەش دەمانەوی لە دەرگای مالی ژنیکی لەم بابەتە بدەین؟» دۆن کیشۆت گوتی: «دە پێشدا با قەسرەکە بدۆزینەو، ئەو دەم پیت دەلیم دەبی چ بکەین. بەلام

زۆر سهیره، یا چاوی من هیچ نابینای یا ئەو سیبهره بهرزه که له دوورهوه دیاره قهسری دۆلسینهیه.» سانکۆ گوتی: «زۆر باشه، بهریتان ببه رینۆین، بهلکو وایی؛ بهلام ئەگەر من کۆشکم بهچاوی خۆم دیت و دهستم پێدا کیشا ئەو دەم وا دهرانم و بپروا دهکەم که ئیستا رۆژه و شهو نییه.» دۆن کیشۆت له پێشهوه دهرۆیشت و هەر که دووسهدههنگاوێک رۆیشته بهروه، ئەو ساختومانە ی چاوی پێ کهوت که سیبهریکی پان و بهرینی خستبووه سەر زهوی و بورجیکی دیت و دهسبهجی زانی که ئەم بینایه کۆشک نییه و کلیسایه. ئەو دەم بهسانکۆی گوت: «سانکۆ ئەوهش که بهکلیسا دهرچوو.» سانکۆ گوتی: «بهلێ قوربان، خوا بکا پاش کلیسا تووشی قهبرستان نهبن، چون رۆیشتن بهناو گۆرستاندا لهم ساتهوهختهدا زۆر شوومی خراپه، بهتایبهت ئەگەر بهدرستی له بیرم مایی، عهرزی حهرهتی بهریتانم کردبوو که مائی ئەو خاتوونه دهبی له بنهانی کۆلانیکی بن بهستدا بی.» دۆن کیشۆت گوتی: «خودا لهعنهتت کا! ئاخر کهری نهفام، تو له کوئی دیوته که کۆشکی پادشایان و قهسری ئەمیران ده کۆلانی تهنگه بهر و بن بهستدا بی؟» سانکۆ گوتی: «ئهریاب هەر ولاتهی دابونه ریتی خۆی ههیه؛ رهنکه له تۆبۆزۆ رهم وایی که کۆشک و کاخهکان ده کووچه بن گیراوهکاندا دروست بکهن، که وایوو تکایه ئیزنی نۆکه ری خۆت بده، بهدورهوبه رهدا بسووریمهوه بهلکو ئەو کۆشکه له گۆشهیهکی ئەم کۆلانهدا بدۆزمهوه، ئەیکاش ئەم کۆشکه که هینده بووته مایهی دهردهسهیری ئیمه، سهگ بیخوا و ئیمه ئاسووده بین.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ، له مەر ئەو شتانهی که پێوهندیان به گراوی منهوه ههیه بهئهدب قسان بکه، بهههرحال لهم چهقه چهقه بگه رین و ئاشتی بکهین.» سانکۆ گوتی: «باشه ئهریاب، من پێش بهزبانی خۆم دهگرم، بهلام ئاخر به کام سهبر و خۆراگرییهوه بتوانم ئەو زولم و زۆره قبولم کهم که باوهکوو من زۆرتر له یهک جار مائی خاتوونی خۆشهویستی خۆم نه دیتوو، بهم نیوه شهوه ماله کهی بدۆزمهوه و ورده کارییهکانیم له بیر مایی، بهلام ئیوه که ههزار جارتان دیتوو نه توانن بیدورنهوه؟» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ به راستی تو من له خۆت ناھومید دهکهی؛ ئاخر ئەو کافرێ مهلعوون! من ههزار جارم پێ نهگوتوی که به عومری خۆم چاوم به دۆلسینه نه کهوتوو و پیم نه ناوته ژووری کۆشکه کهی؟ مهگەر نه مگوت که من نه دیته، ته نیا له رووی ناویانگ و ئاوازیه که ئەو له جوانی و ژیریدا ههیهتی، دلم پێی دۆراندوو؟ سانکۆ گوتی: «ئیستا ئیدی دهرانم و عهرزت دهکەم که منیش به عومری خۆم چاوم پێی نه کهوتوو.» دۆن کیشۆت گوتی: «ئوه ئیتر مومکین نییه وایی، چون کاتیک جوابی نامهیه که من بۆم ناردهبوو بۆ منت هیناوه، گوتت که ئەوت له حالی دابیزانی گهنمدا چاوی پێ کهوتوو.» سانکۆ گوتی: «جهنابت کوئی مهده ئەو قهسهی من و

بزانه که چاوپیکهوتنی من و دۆلسینهش وهک ئەو جوابه ی له لایهن ئەورا بۆ توتم هیناوه هەر خهون و خهیاڵ بوو، وه من ئەگەر توانیم مستیک له مانگ بدهم، بزانه که خاتوون دۆلسینهش دهناسم!» دۆن کیشۆت هاواری لێ بهرز بووهوه: «سانکۆ، سانکۆ، شوخی و گالته کردن له جیی خۆیدا رهنکه کاریکی بهجی بی، بهلام هیندی کاتیش بهرهمی زۆر خراپی لێ دهکهوینتهوه. من ئەگەر بلیم به عومری خۆم خاتوون دۆلسینه نه دیتوووه مانای ئەوه نییه که تۆش بتوانی ئەو قسه دووپات بکهیتهوه و بلێی که هەرگیز ئەوت نه دیوه و قسهت دهگه ل نه کردوو؛ بهههرحال هەر وهک دهرانی مهتله به که به پێچهوانه ی ئەوهیه.»

له کاتیکدا ئەو دوو گۆنگه لخوازه قسهیان گه یشتبووه ئیتره پیاویکیان چاوی پێ کهوت که دوو ئیستری وه پێش خۆی دابوو به ویدا تی دهپه ری. ئیسترهکان گاسنیکیان دهکیشا و ئهریاب و مهیتر له دهنگی گاسنه که وه تی گه یشتن که ئەو پیاوه دهبی وه رزیریک بی که بهیانی زوو پێش تاو ههلات ههستاه و دهچیته سهر کاری خۆی؛ ههرواش بوو. ئەوان بهههله نهچوو بوون. وه رزیر دهگه ل رۆیشتندا ئەم ئاوازه کۆنه ی له بن لیو دا دهگوت: «ئاخ ئەو فه رانسهوی، دیتت که تویان له شوینه واری رۆنۆسۆدا کرده که باب.» (٣٤٨) دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ ئەمنت کفن کردبی، ده لیم ئەمشه و رووداویکی باش بۆ ئیمه نایه ته پێش. گویت پێوهیه ئەم دیهاتییه سه گبابه ده لێ چی؟» سانکۆ گوتی: «به لێ گویم ئییه، بهلام ئاخر شوینه واری رۆنۆسۆ چ پێوهندییهکی به کاری ئیمه وه ههیه و چ کارتی کردنیکی شووم و خراپی دهتوانی هه بی؟ ئەو کابرایه ئەگەر ئاوازی «کالاینۆسیش» (٣٤٩) بلیته وه، بۆ ئیمه هیچ جیاوازیی نابی، هیچ کارتی کردنیکی خراپ یا چاکی لینا که ویته وه.»

وه رزیر له کاتیکدا نزیکتر ده بووهوه دۆن کیشۆت لێی پرسی: «دۆستی خۆشهویست ئایا دهتوانی پیم بیژی رینگه ی کۆشکه به شکۆیهکانی خاتوونی بی وینه، دۆلسینه دۆ تۆبۆزۆ، له کوئییه؟ (خواهه ند هه موو به خته وه ریهکانی دنیات پێ ببه خشی.)» رپیار گوتی: «ئهریاب من خه لکی ئیتره نیم و چه ند رۆژیکه له و ولاته بوومه ته خزمه تکاری وه رزیریکه ده وله مه ند تا له سه ر مه زراکانی کار بکه م. بی زهحمه ت له دهرگای ئەو ماله ی رووبه رووتان بده ن.

٣٤٨- ته رانه یه کی ئی سپانیایی و ئاماژه یه به رۆله وانی فه رهنسی که له که لی رۆنسۆ به ده ست پاله وانیکه ئی سپانیایی کوژا. (مۆریس باردۆن)

٣٤٩- کالاینۆس پاله وانیک بوو عهر ب که هه موو دنیا گه را و سه ره نجام هاته پاريس و له وێ به ده ست رۆلان کوژا. له به سه رهاتی ئەو عهر به ئاواز و ته رانه ساز کراوه که زۆر به ربلاوه. (مۆریس باردۆن)

كەشیش و مچپوری گوند له ویدا دهژین و ئەوان دهتوانن پیتان بلین ئەو شارزاده خانمه كێیه. چون ئەوان پیرستی ناوی تهواوی گهوره و ماقوولەكانی تۆبۆزۆیان له لایه. هەر چهنده ئەگەر راستیتان دهوئ من پیم وا نییه له تهواوی ئەو ههڕیمه شارزاده خانمێکی لی ههبی. ئەلبهته خاتوون گهلی نهاسراو زۆرن كه ههڕیهك لهوان له مائی خۆیاندا شارنێکن.»

دۆن كیشووت گوتی: «زۆر باشه، پهنگه ئەو خاتوونهی من دهلییم هەر له نیو ئەم خاتووناندا بی.» وهرزیر گوتی: «ههلبهت پهنگه وابی، بهلام من مه‌رخه‌سه‌سه‌دهم چون وا خه‌ریكه‌ سپیده‌هه‌لێ.» وه‌دهسه‌جی به‌شیلای لیدان ده‌ئیس‌تره‌كانی راخوړی و بی‌ئوه‌ی چاوه‌روانی پرسیارێکی تر بی‌دوور كه‌وته‌وه.

سانكۆ كه‌ دیتی ئەریاب سه‌رگه‌ردان و په‌شێوه‌ گوتی: «ئه‌ریاب، ئەوه‌ رۆژ خه‌ریكه‌ هه‌لێ و شه‌رتی ئیحتیات نییه‌ له‌ نیو ئەو كۆلانا‌ندا تاومان لی‌ بدا. باشتر ئه‌وه‌یه‌ له‌ شار ده‌ركه‌وین و به‌رێرتان له‌ مێشه‌ و دارستانێكدا خۆتان هه‌شار بدن. من له‌ رۆژدا ده‌گه‌ریمه‌وه‌ و به‌شوین خاتوونی گه‌وره‌ی خۆمدا هه‌موو كه‌لین و قوژینی ئاواپی سه‌نگ و سووژن ده‌دم و ئەو‌دهم ئەگه‌ر نه‌مدیته‌وه‌، ئەوه‌ ئیدی خه‌تای به‌ختی ره‌شی منه. كاتێك دۆزیمه‌وه‌ ده‌گه‌ل خاوه‌ن شكۆ دۆلسینه‌ قسان ده‌كهم و پپی ده‌لیم كه‌ به‌پپی چاوه‌روانی به‌رێرتان قه‌راریك دابنی و كاتێك دیاری بكا تا بی‌ئوه‌ی په‌له‌یه‌ك بكه‌وێته‌ سه‌ر ئابرووی ئەو، هه‌زهرتی به‌رێرتان چاوتان پپی بكه‌وئ.» دۆن كیشووت گوتی: «قه‌سه‌ی حیسابیت كرد، له‌و چه‌ند رسته‌ كورته‌دا هه‌زاران بابه‌ت راگه‌یاندا. زۆر باشه‌ من به‌قه‌سه‌ی تۆ ده‌كهم و چۆن بلێی وا ده‌جوولیمه‌وه‌. كه‌وابوو، رۆله‌ی خۆم وه‌ر با برۆین و شوینێك بدۆزینه‌وه‌ كه‌ من خۆمی تیدا بشارمه‌وه‌ و تۆش وه‌ك گوتت بگه‌رێتیه‌وه‌ و گراویی من بدۆزیته‌وه‌ و چاوت پپی بكه‌وئ و قسه‌ی ده‌گه‌ل بكه‌ی؛ وه‌ بزانه‌ كه‌ من به‌رازداری و ئەده‌ب و نه‌زاكه‌تی خاتوونی خۆم زۆرتر له‌ لوتف و كه‌رمی موعجیزه‌سای قه‌زا و قه‌در ئومیده‌وارم.»

سانكۆ له‌وه‌ سه‌ره‌ته‌دا ده‌سووتا كه‌ بتوانی ئەریاب له‌ گوند به‌ریته‌ ده‌روه‌، چون له‌وه‌ ده‌ترسا كه‌ ئەو له‌ تۆبۆزۆدا راز و نه‌هینی ئەو پپی بزانی و په‌ی به‌و درۆیه‌ ببا كه‌ له‌ چیاكانی سه‌رامۆرنا له‌مه‌ی جواپی نامه‌ی دۆلسینه‌ پپی گوتبوو. له‌به‌رئوه‌ به‌له‌ز و به‌په‌له‌ دۆن كیشووتی به‌دوا‌ی خۆیدا راكیشا و له‌ ئاواپی بردییه‌ ده‌روه‌ و پاش برینی رینگه‌یه‌ك به‌بارستای دوو مايل هەر دووکیان گه‌یشتنه‌ مێشه‌یه‌کی چووك كه‌ دۆن كیشووت له‌ ژیر داره‌كانیدا خۆی شارده‌وه‌ و سانكۆش گه‌رایه‌وه‌ شار. به‌لام له‌م كارهدا چه‌ند رووداویك به‌سه‌ر سانكۆ هات كه‌ له‌ به‌شێکی تردا باسیان ده‌كه‌ین.

باسی ئه‌وه‌ی كه‌ سانكۆی كارلێهاتوو چۆن خاتوون دۆلسینه‌ی

جاده‌و كرد و باسی رووداوی تر كه‌ هه‌م راستن و هه‌م پیکه‌نینی

كاتێك نووسه‌ری ئەم داستانه‌ گه‌وره‌ ده‌گاته‌ ده‌سپێکی به‌شی ده‌یه‌م، ده‌لی، ده‌مویست له‌ نووسینی ئەم به‌شه‌ چاوپۆشی بکه‌م و بیده‌نگه‌ له‌ بابه‌ته‌كانی بکه‌م، چون ده‌ترسام كه‌س برۆا به‌قه‌سه‌كانم نه‌كا، چون دیوانه‌یی دۆن كیشووت له‌م په‌له‌یه‌دا گه‌یوه‌ته‌ ئەو په‌ری خۆی و هه‌یچ كه‌س ناتوانی له‌وه‌ سه‌رت‌ر ده‌زینی خۆیدا جی بکاته‌وه‌. وه‌ ته‌نانه‌ت له‌ سنووری تروپك و ئەوپه‌ریش تی‌ په‌ریوه‌ و تامه‌ودای دوو تیرهاوێژی تفه‌نگ له‌واتر كه‌وتوو. به‌لام نووسه‌ر به‌وه‌موو ترس و له‌زه‌شه‌وه‌ به‌شی ده‌یه‌می كتیبی خۆی نووسی و ئەوه‌ی به‌سه‌ر دۆن كیشووت هات، وه‌ك خۆی نووسییه‌وه‌، بی‌ئوه‌ی به‌قه‌ده‌ر نووکی ده‌رزی ئەولا و ئەم لای هه‌بی، یا پرووكه‌یه‌کی پپوه‌ بنی و لپی زیاد بكا و بی‌ئوه‌ی له‌ پرته‌ و بۆله‌ و ته‌شه‌ر و تانووتی كه‌س بترسی و به‌تایبه‌ت له‌وه‌ بترسی كه‌ به‌درۆزن و ناراستی بزانی. ئەلبه‌ت نووسه‌ر له‌ دانی ئەم بریاره‌دا حه‌قی پپی بووه‌، چون راستی هەر چه‌ندیش تورت و شكه‌نۆكه‌ (*) بی، هه‌رگیز ناشکی و وه‌ك رۆن كه‌ هه‌موو كات وه‌سه‌ر ئاو ده‌كه‌وئ له‌ سه‌ره‌وه‌ی درۆ مه‌له‌ ده‌كا.

كه‌وابوو نووسه‌ری ئەم مێژوو مه‌زنه‌ و پپرای درێژهدان به‌داستانی خۆی ده‌لی كه‌ كاتێك دۆن كیشووت له‌ دارستانێکی قه‌راخ گوندی تۆبۆزۆ خۆی شارده‌وه‌، ئەمری به‌سانكۆ كرد كه‌ بگه‌ریته‌وه‌ شار تا له‌ زبان ئەمه‌وه‌ ده‌گه‌ل خاتوونه‌كه‌ی قسه‌ بكا و تا به‌لینی دیداری بۆ پاله‌وانی ئەسیری خۆی وه‌رنه‌گرتوو و ئەم دیداره‌ مه‌سه‌ر (*) نه‌بی و خاتوون دۆلسینه‌ به‌خاتری سه‌رکه‌وتن و پاش كۆتاییهاتنی چاره‌نووسی پاله‌وان له‌ رووبه‌روو بوونه‌وه‌ ده‌گه‌ل رووداوه‌گه‌لیك كه‌ له‌مه‌ودا دینه‌ پپش، دوعای خیری به‌دوادا نه‌نێرئ، مافی ئەوه‌ی نییه‌ ئیتر بگه‌ریته‌وه‌ خزمه‌ت پاله‌وان. سانكۆ به‌رعۆده‌ بوو كه‌ فه‌رمانی ئەریاب موو به‌موو به‌ئه‌نجام بگه‌یه‌نی و به‌لینی دا كه‌وه‌ك جاری یه‌كه‌م جواپێکی باشی بۆ بێنیته‌وه‌.» دۆن كیشووت گوتی: «برۆ رۆله‌، وریا به‌ كاتێك ده‌گه‌ل رۆژی جه‌مائی رووبه‌روو ده‌بیته‌وه‌، نه‌كاسی (*) و خۆت لی ون نه‌بی و چاوت به‌مۆله‌ق (*) نه‌هه‌ستی. وه‌ ئەوه‌ش بزانه‌ تۆ له‌ هه‌موو مه‌یته‌رانی دنیا

بهخته وهرتری! وشیار به و هه موو هۆش و هه واسی خۆت کۆ بکهوه و بزانه ئه و چۆنت وهردهگرئ وه ئایا ئه و کاتهی تو پئی ده لئی بۆچی به خزمه تی گه یشتووی، رهنگی ده گۆرئ و ده بزکئی یا نا، وه ئایا به بیستنی ناوی من سوور هه لده گه رئ و ده شیوئ یا خیر. کاتیک ئه وت له سه ر دۆشه گ و بالنجی جوان و شاهانه دیت، که شایانی خاتوونیکئی وه ک ئه وه، سه رنج بده بزانه ئایا له سه ر جیگه ی خۆی و له سه ر ئه و بالنجه نه رمانه ئارام و قه راری هه یه یا خیر، وه ئه گه ر ئه وت به سه ر پاوه دیت، باش سه رنج بده که ئایا ئه م پئ و ئه و پئ (*). ده کا و ئایا ئه و جوابه که به توئی ده داته وه، دوو سئ جار دوویات ده کاته وه یا نا، وه ئایا تامی زاری ده گۆرئ و له حنی به یانی له تالی و ترشییه وه به ره و شیرینی ده چی یا به پچه وانه که هیه تی، سه رنج بده بزانه هه ر چه ند پرچ و سه ر و زولفی ئاراسته یه و په ریشانی تیدا نییه، ده ستیان تی وهرده دا یا خیر، کورتی بیرمه وه کورم، ته وای هه لسه وکه وت و ئه دا و ئه تواری بخه ژیر چاوه دپیری خۆت، چون ئه گه ر تو به وردی ئه و شتانه م بۆ باس بکه ی من له رووی ئه و ره فتارانه یه وه ده توانم تی بگه م منی خۆش ده وئ یا نا. سانکۆ، من ده بی ئه م شته، ئه گه ر نایزانی به تو فیر بکه م که ئه دا و ئه تواری و بزووتنه وه ی رواله تی که له عاشقان ده بیندئ به تابه تی ئه و ده مه ی باسی ئه وینی ئه وان ده کرئ، پاسپارده یه کی راستگۆیه که ئیمه له وه ی که ده ده روونیدا هه یه ئاگه دار ده کاته وه. به هه رحال دۆستی خۆشه و یستم، وه رئ که وه و هیوادارم که به خته وه ریبه کی دره وشاوه تر له وه ی که من هه مه به رپه وه به ری تو بئ و سه رکه وتن و گه وه ریبه کی بالاتر له وه ی که من چاوه روانی ده کم، بته گه رینتته وه لای ئیمه .»

سانکۆ گوئی: «من ده رۆم و زوو دیمه وه، به لām ئه ی ئه ربابی خاوه نی دل و گیانی من، لی گه رئ با ئه و دل چکۆله یه که ئیستا نابئ له دنکه فه نده قیک گه وره تر بی به بای هومید هه لئوقئ و ئه و په نده قه دیمییه ت له به ر چا و بی که ده لئ: «سه فای ده روون به ختی خراب تیک ده شکینئ» و هه روه ها ده لئین: «له جیگه یه ک که ئا و نییه ده فری ئا و خوارده وه ش پیویست نییه.» هه روه ها ئه وه ش ده لئین: «له و شوینه ی راوکه ر ه یچ شکی بۆی ناچی که رویشک ده رده په رئ.» من ئه و قسانه ت بۆیه عه رز ده کم، که ئه گه ر دوئ شه و نه متوانی کۆشکی خاتوون بدۆزمه وه ئیستا که رۆژه، باوه کو هومیدیکم بۆ دۆزینه وه ی ئه و نییه، هیوادارم سه رکه وم و ئه گه ر کۆشکی خاتوونم دینه وه، ئیزم بده هه ر چۆنیک خۆم له باره که ی ده زانم ئا وای بدوینم. دۆن کیشۆت گوئی: «سانکۆ، به راستی تو ئه و په ندانه وه ها له جیی خۆیدا و به و پیوانه یه که قسه کا نمان هه لی ده گرئ، ده کار ده که ی که من قسه م پئ نامینئ و نابئ له

خودای خۆم به خته وه ریبه کی گه وره تر له وه ی که ئیستا ئاره زووی دلئ منه، بخوازم.»

پاش ئه م و توویژه سانکۆ پشتی ده دۆن کیشۆت کرد و ده که ره که ی وه ژاند و که وته رئ؛ دۆن کیشۆتیش له حالیکدا که سواری رۆسی نانت و ده ستی له سه ر داری نپزه که ی گیر کردبوو، به سه ریکئی پر له ئه ندیشه و غه م و په ژاره وه چاوه روان مایه وه. ئیمه دۆن کیشۆت له و حاله ته دا له و شوینه به جئ دیلئ و ده که وینه شوینی سانکۆ و ده لئین که ئه میش په ریشانتر و بی قه رارتر له ئه ربابه که ی له وئ دور که وته وه و کاتیک له میشه هاته ده ر و ئاوری داوه و ئه ربابی نه دیت له که ره که ی دا به زی و له بن داریک دانیش و به مچۆره ده گه ل خۆی ده ستی کرد به پرسیار و جواب دانه وه: «ئیستا ئه ی برای به رپزم سانکۆ، بلئ بزانه به ریزتان بۆ کوئ ده چن؟ ئایا که رت لی ون بووه و به شوین که ره که ته دا ده چی؟ - نا، نا وه دوای که ر نه که وتووم، که ری چی؟ بیگومان وه دوای که ر نه که وتووم. - باشه، ئه دی وه شوین چی که وتووی؟ - ده چه لای خاتوونیک که ده لئین کچی پادشایه و له وجودی ئه ودا مانگ و رۆژ و ئه ستیره کانی ئاسمان خۆیان ده نوین. - باشه، سانکۆ پیتت وایه ئه وها که سیک له کام شوین ده دۆزرتته وه؟ - له کام شوین؟ له شاری گه وره ی تو بۆرژدا. - زۆر زۆر باشه، ئیستا فه رموو بزانه له لایه ن چ که سیکه وه ده چی، ئه و بدۆزیه وه؟ - له لایه ن پاله وانی ناودار، دۆن کیشۆتی مانش که زولم و زۆرداری ده رته تینئ و ئا و ده دا به تینوو هکان و برسییه کانی ش تیر ده کا. - دیسان زۆر باشه سانکۆ، به لām تو مالی ئه و خاتوونه ده زانی؟ - ئه ربابی من ده لئ که ئه و له کۆشکیکی به شکۆدا یان له کاخیکی وه ک کاخی پادشایاندا ده ژئ. ئایا تو به هه لکه وت بۆ جاریکیش بووبئ ئه و خاتوونه ت چا و پئ که وتووه؟ - خیر، تا ئیستا نه من دیتوومه و نه ئه ربابه که شم. - باشه، ئایا فکر نا که ی که ئه گه ر خه لکی تو بۆرژ تو بگه ن که ئیوه دوو نه فه ر بۆ رابواردن و هه رزه یی و فریودانی شانزاده خانمان و ژنانی پایه به رزی ئه وان هاتوونه ته ئه م شاره، لیتان وه خۆ ده که ون و هه زار شه قتان ده پاشی هه لده دن و ئه و ی خراپه به سه رتان بین و به په یاغ و تیلآ ئه وه مندتان لی دن که جیگه یه کی ساغتان ده له شیدا نه هیلن؟ - بۆ چی، مافی خۆیانه ئاوامان ده گه ل بکه ن، هه ر چه نده گوئ نه دهنه ئه وه ش که من پاسپارده م و پاسپارده ش خه تایان له سه ر نییه. - سانکۆ تو دلئ به و په ندانه خۆش مه که، چون خه لکی ولاتی مانش هه ر چه ند به ریز و به ئه ده بن، زۆر زوو ده ره ل ده بن و زۆریش به رقن و به که س ئیجازه ناده ن سه ر ئیشه یان بۆ دروست بکا. خوا به و رۆژه ی نه کا وه ده ست ئه وانه بکه وی، به مه ولا توژت ده گه یه ننه عاسمانان. وای، وای، زبانی من سه گ بیخوا، من بۆ ده بی به خاتری چاوی جوانی که سیکئی تر وه دوای کاری

نەکردوو بەگوم. بېجگە لەوەش گەران بەشويەن دۆلسينە لە شارى تۆبۆزۆدا وەك ئەو وایە لە دەربار بەدوای كۆنتدا بگەرێتی و لە زانكۆی سالامانك بەشويەن خویندكاردا. بەخودا قەسەم گرفتار كردنى من بەو كارەو تەنیا كارى شەیتانە و كەسى تر.»

سانكۆ بەم جۆرە دەگەل خۆی دەدا و بەرەمەيكی كە لەم وتووێژەى وەرگرت ئەو بوو كە لە نەكاو و شیار بوو و هاتەو سەرخۆ؛ پاشان دووبارە بەخۆی گوت: «سویحانەللا. ئاخر بۆ هەر دەردێك دەرمانێك دانراو، مەگەر مردن كە دەرمانى نىيە و ئىمە هەموو دەبى بەپێچەوانەى مەیلی خۆمان لە ئاخریدا ملكەچى بىن و لىنگمان درێژ بكەين. ئەربابى من هەروەك هەزار جار تاقىم كردووتەو، شىتێكە دەبى دەست و لاقى ببەستى. پىاو بەقسەى حەق كافر نابى، منىش دەستى كەم لەو نىيە، بەپێچەوانەى من زۆر زۆر لەو كەرتە و بى شعورترم، چون بۆهەموو جىگەيەك وە شوینى دەكەوم و خزمەتى دەكەم و ئەگەر ئەو پەندە مەعرووفەم لە بىر بى كە دەلى: «پىم بلى دەگەل كى دادەنىشى با پىت بلىم چ كارەى و چ دەكەى.» یا سەرنج بدەينە ئەو پەندە كە دەلى: «مەلى دەگەل كى لە دايك بووى، بلى هاوكاسەى كى، ئەو دەم روون دەبیتەو كە من چكارەم.» زۆر باشە، ئىستا كە ئەربابى من شىتە و شىتییەكەى ئەو پەندە زۆر شت بەشتى تر تى دگا، بۆ نمونە رەش بەسپى و سپى بەرەش دادەنى، هەر وەك دىتمان رۆژىك ئاشەبايىبەكانى بەغوول و دىو و ئىستىرى قەتارچىيانى بەوشترى خۆش بەز و كاراونسەراى بەقەلا و رەوئى مەر و بز بەلەشكرى دوزمن تى گەشت و هەر ئەم هەلەى لە وارى زۆر شتى تردا دەكرد، كەوابوو من دەتوانم هەر ژنە دىهاتىبەكى و دەستەم كەوئ، بەخاتون دۆلسينەى پى بناسىنم و كارىكى وا بكەم كە بىروام پى بكا. ئەگەر باوەرى نەكرد سویندى بۆ دەخۆم و ئەگەر سویندى خوار كە ئەو ئەو نىيە، سویندى گەرەترى بۆ دەخۆم و ئەگەر دىسانىش قبوولى نەكرد دەست بەردار نابم و خۆم بەسویندان رەش و شىن دەكەمەو، بەمجۆرە دەستەم وەسەر دەستى دەكەوئ و هەرچى بىتە پىش گرینگى پى نادەم؛ بەلكو هەر ئەو كارەى من بىزارى بكا و كاتىك بىبىنى كە من جوابى ناجۆرى دەدەمەو، ئىدى بەدوای كارى ئاوام دانەنیرئ. لە لایەكى ترىشەو رەنگە ئەرباب وا فكر بكاتەو كە جادووگەرێكى دەروون پىس، لەوانەى كە بەواتەى خۆى دوزمنايەتیی ئەو دەكەن، بۆ ئەوئى ئازارىكى بەن پوخسارى گراوىبەكەيان ئاوا ناشىرىن كردوو.»

دلى سانكۆپانزا بەو ئەندىشەى ئارامى گرت و متمانەى پەيدا كرد كە گرفتهكەى لە ناو جوو. ماوئەيكى زۆر لە بن ئەو دارەى لە بنى دانىشتبوو راکشا تا ئەرباب باوەرى پى بكا

كە لەو ماوئە دورودرێژەدا وەدوای كار و چوون و گەرانەو كەوتوو. رووداوەكان وا بەباشى هاتنە پىشى كە كاتىك سانكۆ لە جىبى خۆى هەستا تا سواری كەرەكەى بى و بگەریتەو لای دۆن كىشۆت چاوى بەسى ژنە دىهاتى كەوت كە بەسواری سى گۆلەكەر یا سى ماكەر لە لای تۆبۆزۆو دەهاتن، وە ئەبەتە روون نەبوو وە كە كەرەكان گۆلن یا دىل، چون نووسەر بەروونى باسى ئەوهمان بۆ ناكا؛ بەلام رەنگە بتوانىن بىژىن ماكەر بوون، چون ژنە دىهاتى زۆرتەر سواری ماكەر دەبن، وە چون ئەو بابەتە زۆر گرینگ نىيە لەو زياتر كاتى خۆمانى پى بەفیرۆ نادەين. جا، ئەوجار، سانكۆ هەر دەگەل ئەوئى ژنە دىهاتىبەكانى چاوى پى كەوت دە كەرەكەى راخوړى و نەقىزەى(*) تى وەژاند و بەپەلە بەرەو لای دۆن كىشۆت كەوتە رى و ئەوى لە حالێكدا چاوى پى كەوت كە پەيتاپەيتا ئاخى هەلدەكيشا و نالە نالى عاشقانەى دەگەيشتە عاسمان. هەر دەگەل چاوى دۆن كىشۆت بەسانكۆ كەوت، رووى تى كرد و پرسى: «دەى هاوړى سانكۆ، خەبەرى تازەت چ هینا؟ ئایا من ئەم يەك رۆژە لە تەمەنى خۆم بەبەردى سپى نىشانە بكەم یا بەبەردى رەش؟» سانكۆ گوتى: «باشتر واىە ئەم يەك رۆژەى تەمەنى خۆت وەك بەرگەى ئازموونى قوتابخانەكان بەهێلى سوور نىشان بكەى تا هەر كەس بىبىنى لە دورەو بتوانى بىخوینیتەو.» دۆن كىشۆت گوتى: «لەو قەرارە وا ديارە هەوالى خۆشت بەلاو هەيە؟» سانكۆ گوتى: «هەوالى واخۆشم بەلاو هەيە كە بەریتان دەبى دەستبەجى مامزە دە كەلەكەى رۆسى نانت بكوتى و لە پەناگای خۆتان بىنە دەروە و روو لە دەشت بكەن. تا چاوتان بەخاتون دۆلسينە بكەوئ كە دەگەل دوو كەس لە نىزىكانى خۆى بۆ دىتنى ئىو و او دەين.» دۆن كىشۆت هاوړى لى بەرز بوو وە كە: «با حەزرتى مریەم! بۆ خاترى خودا سانكۆ. راست دەلى؟ تۆ ئەو خودایەى بەحەقى دەناسى، بەمگىنى درۆ فریوم مەدە!» سانكۆ گوتى: «ئەى ئەرباب، ئاخر فریودانى تۆ بۆ من سوودى چىيە، بەتایبەتى كاتىك كە دەتوانى بەئاسانى درۆكردنەكەم ئاشكرا بكەى؟ ياللا، خىراكە ئەسپت دەنگ دە و بەدوام كەو تا بەچاوى خۆت بىبىنى كە چۆن خاتونى گەرەوارى ئىمە بەجلوبەرگ و خشلى زىرىن و زىوینەو بەرەو لامان تەشريف دىنى و نىزىك دەبیتەو. بەچاوى خۆت دەبىنى كە ئەو دەگەل كەنیزانى وەك سندوقىكى زىرى خالىسن كە دىن، هیشووى مروارین، دەنگە ئەلماسن، ياقووت و زمروتن، دىبا(*) سى زىربافتن(*) كە چىن چىن كەوتوونەتە سەر يەك، پرچى زىرىنیا كەوتووتە سەر شانان بەمەعان دەلى قۆپەنىكى تىشكى رۆژن كە با دەیانەينى و دەیانبا، لەوئى زياتر هەرسىك سواریى كالىسكەى زىرىن كە پىاو هەر حەز دەكا تەماشایان بكا. دۆن كىشۆت گوتى: «باشە كورم، با

ببزووین! و بۆ ئەوێ پاداشییکی باشت بۆ ئەم هەوڵە خوێشانە بدەمێ لە ئیستاهە پربایەختترین و باشتترین بەشی دەسکەوت و غەنیمەتیکە که لە یەكەم رووداوی پالەوانیدا و دەدەستی دینم، بەتۆی دەبەخشتم و ئەگەر ئەو شەش بەلاوە کەم بێ، سێ جانوو ماین یا جانوو ئەسپی خۆم لەو ماینانە کە هەراش ئاوسن و دە لەوەرگای گوندی خۆماندا دەزین بەتۆ دەبەخشتم.» سانکۆ گوتی: «من تەنیا جانووێکان قبوڵ دەکەم، چون روون نییە دەسکەوتی یەكەم گۆنگەلی پالەوانییەکەت کە لکی ئەوێ هەبێ وەرێگرم.»

پاش ئەو قسانە هەردووکیان لە دارستانە کە هاتنە دەرەوە و لە نزیکەوێ چاویان بەژنە دێهاتییەکان کەوت. دۆن کیشۆت زۆر بەسەرئەوێ چاوی لە رێگەێ درێژی تۆبۆزۆ کرد، بەلام چون بێجگە لەو سێ ژنە دێهاتییە کەسێ تری نەدیت نیکەرانێ دەستی پێ دا و لە سانکۆی پرسى کە: «مەگەر خاتوونەکەت لە پشت دەروازەێ شار بەجێ هێشتوو؟» سانکۆ گوتی: «چۆن شتی وا دەفەرمووی؟ چۆن لە پشت دەروازەێ شار بەجێیان دێلم؟ مەگەر خوا نەکا تۆ چاوت چووێتە پشت سەرت؟ مەگەر ئەو خاتوونانە نابینی کە وەک رۆژی کاتی نیوهرۆ، دەدرەوشینەوێ بۆ لای ئێمە دین؟ دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ من بێجگە لە سێ ژنە دێهاتی کە سواری ماکەرن هیچیتر نابینم. سانکۆ گوتی: «لا ئیلاها ئیلهللا! خودا من لە شەری شەیتان بپاریزێ! مەگەر شتی وا دەبێ کە سێ ماین کە لە بەفر سپیترن لەبەرچاوی تۆ بەماکەر بێنە بەر چاوی؟ پەنا بۆ خوا! ئەگەر قەسەێ تۆ راست بێ من ریشی خۆم هەلەدەکەنمەو!» دۆن کیشۆت گوتی: «زۆر باشە هاورێ سانکۆ من متمانەت پێ دەدەم کە قەسەکەم راستە و هەرەک من دۆن کیشۆتم و تۆ سانکۆپانزای، ئەوانەش یا ماکەرن یا نێرەکەر؛ یا لانی کەم بەمجۆرە دینە بەر چاوی من.» سانکۆ هاورای لێ بەرز بووێ: «ئەرباب بێدەنگ بە و شتی وا مەفەرموو، بەلکو چاوی خۆت دامالە و وەرە بەرەو و لە بەرامبەر خاتوونێ پایەبەرزێ گراوویی خۆتدا کړنۆش بکە.»

سانکۆ پاش ئەو قسانە بەپێشوازیی ئەو سێ ژنە دێهاتییەوێ چوو بەپەلە لە کەرەکەێ دابەزى و هەوساری کەری ژنی یەكەمى گرت، پاشان هەردووک ئەژنۆی لە عەرزى دا و هاورای کرد کە: «ئەى شازنى جوانى و جەمال و ئەى خاتوونى بەناز و بەلەخت و لار (*) لە ئێوێ پایەبەرز و گەورە و نەجیب تکا دەکەم کەرەم بەفەرموون و بەو پالەوانەێ ئەسیری خۆتان کە ئەوێتا وەک پەیکەرەیکە بەردین لەواتر راوەستاو و لەوێ کە لە خزمەت ئێوێ بەرز و بەرێزدایە، بەحالهتیکى پەرشان و شێواو رەنگى روخسارى بزراکاو و پشووێ سووارە و دەنگى دەرنایە، بەچاوی مەرحەمەت و ئاورێدانهو، چاوی لێ بکەن و ئیزن

بەفەرموون شانازیى هاتنە حەزورى ئێوێ پێ بدرێ. من سانکۆپانزا مەیتەری ئەوم و ئەویش هەمان پالەوانى هەلۆدا و هەلاتوو، یانى دۆن کیشۆتى مانشە کە بەپالەوانى غەمگین روخسار بەناویانگە.»

لەو کاتەدا دۆن کیشۆتیش لە تەنیشت سانکۆپانزا کەوتبوو سەر ئەژنۆ، بەچاوانیکى مات و مەبھووت، چاوی دەو ژنە بریوو کە سانکۆ ناوی شازنى لەسەر دانا بوو، وە چون لە سیمای ئەویدا بێجگە لە روخساری کچیکى دیهاتی: ئەویش بەسەر و پۆتەراکیکى شێواو و پەرشان و کەنەفت و دەم و چاویکی ناحەز، و بارێکەوتوو و لووتیکى فلچ و پان، شتیکی تری نەدەدیت سەری لێ سوپامبوو و لە جێی خۆی وشک هەلاتبوو و زاتی نەبوو هیچ بلێ و ورتەیکە لێوێ بێ. سەرسوپامویی دوو ژنەکەى تریش لە دینتی ئەو دوو پیاوێ کە سەر و وەرەیکى جیاوازیان پێکەوێ هەبوو، هەردووکیشیان لە نیوهراستی رێگە هاتبوونە سەر ئەژنۆ و نەیانەهیشت هاورێیەکیان تێپەر بێ، لە سەرسوپامویی دۆن کیشۆت کەمتر نەبوو. بەلام سەرەنجام ژنی یەكەم بێدەنگی شکاند و بەتورپیی و رووتالییەوێ گوتی: «ئەى رێگران، وای بەحالتان! لیمان گەرێن با برۆین، ئێمە کارمان هەیه و بەپەلەین.» سانکۆپانزا گوتی: «ئەى شازن! ئەى خاتوونى هەموو دانیشتوانى تۆبۆزۆ! چ دەفەرمووی! ئایا لەوێ کە کۆلەکەى شانازیى هەموو پالەوانانى سەرگەردانى جیهان دەحزوروى رووناکتر لە رۆژی خۆتاندا لەسەر ئەژنۆ و بەحالهتێ کړنۆش دەبین لە دلی گەورە و میهرەبانى خۆتاندا هەست بەبەزى و پەحم و دل پێ سووتان ناکەن؟» کاتیک ئەم قسانە بەگوێی یەكێک لە دوو ژنەکەى تر گەیشت گوتی: «هۆش هۆش، ئەى ماکەرى خەزورم، راوەستە رنەکت کەم! تۆخوا بروانە ئەو هەتیوێ لووسکە شارستانییانە چۆن گالته بەئێمەى دێهاتی دەکەن!» پێیان وایە ئێمەش ئەم وەرە وەرە دەزانین! ئەیرۆ بابانیکمە! هەستەن هەستەن بەقوونى خۆتان دادەن و وەدواى کارى خۆتان کەون! لێ گەرێن ئێمەش برۆین، دەنا لیتان بێمە خوار ئەوێ نییە دەیزانن! دۆن کیشۆت دەسبەجێ وەقسە هات و گوتی: «هەستە سانکۆ، هەستە، چونکە دەبینم تەقدیر کە لە دینتی رۆژەرەشیی من تیر نابێ، هەموو دەرگایەکی بەسەردا بەستووم و ناهێلێ ترووسکەیکە شادی و حەسانوێ برێتە تاریکستانی ژیانم. وە بەلام تۆ ئەى بێ وینەترین نیشانەى مەعنەوى و هەموو فەزىلەت و چاکەکان، ئەى دەرەوشانەوێ هەموو جوانى و جەمال و کەمالیک، ئەى تەنیا دەرمانى دلی بەپەرۆش و غەمگینم! ئیستا کە ئەو جادووگەرى شەیتان کە لە هەموو شوپنیک بەدوامدا دەگەرێ، پەردەیکە هور و تەم و مژى بەسەر چاوی من کیشاوێ و جەمالی دەرەوشاوێ و روخساری فریشتەیی تۆ نەک لەبەر

چاوی دیتران، به لکو له بهر چاوی من، به ناحهزی و ناپه سهندی کچه دپهاتییه که دهخاته بهر چاو، ناچارم بسووتیم و بسازیم، بهو مەرجهی روخساری منیش وهک دهم و لمبوزی جانوهریکی ترسینەر به ئیوه نیشان نهدا. ئاخ، ئهی خو شه ویسته کهم نیگای شیرین و دل بلاوینی خو ت له من هه لمه گره و به ئه وین و دلسوزییه وه چاوم لی بکه و ببینه تا له بهندهی و به ئه ژنودا که وتن و ملکه چپی من له بهر پی خو تدا تی بگی که رۆحی په ریشانم به چ بارستایییه که تو ده پرستی و تا چ رادهیه که سهودای گه یشتن به ئیوهی له سه ر دایه.» ژنه دپهاتی گوتی: «به هبه ها! تو چه نده جوان وهک بولبولی خو ش خوان ده چریکینی و خوداش منی هه ر بۆ حه زلی کردویی و عه شق بازی دروست کردوه! ده دهمی بابتان پیم بۆ ئیشتیای کردووتانه! دیسان پیتان ده لیمه وه هه ستن له سه ر پیمان واوه چن، ده نا خو تان ده زان!»

سانکۆ که گۆنگه له که ی گرتبوی و زۆر خو ش حال بوو له سه ر ری ژنه که واوه چوو؛ ژنی دپهاتی که دهو به زمه دا خاتوون دۆلسینه له قه له م درابوو، هه ر که خو ی به ئازاد دیت به نه قیزه که ی ده که ره که ی وه ژاند و که ریش به نه ره غار به نیو چیمه ندا تی ته قاند. به لام که ره که به ئیشی نه قیزه که که وته جووته لیدان و لووشک (*) هاویشتن و خاتوون دۆلسینه ی به عه رزیدا دا. به دیتنی ئه م رووداوه دۆن کیشۆت به هه ره مه خو ی گه یانده ژنه که تا له عه رز به رزی کاته وه. کاتیک سانکۆ کورتانه که ی راست کردوه و ته نگه ی کیشا و پالووی برده وه جی خو ی، دۆن کیشۆتیش ویستی باوهش به خاتوون دۆلسینه ی ته لیسیم کراودا بکا و له زهوی راستی کاته وه که چی خاتوون لهو زهحمه ته ی مه عاف کرد و خو ی هه ستایه وه سه ر پی و چه ند هه نگاو یک کشاوه دواوه و لهو لارا به ته ره ختن هات و دوو له پی ده ستنی هاویشته سه ر پاشه لی که ره که و هه ر وهک باز یا باشووی چوست و چالاک، خو ی هاویشته سه ر کو پانه که و وهک پیاویکی ئازا قیت و قنچ له سه ر پشتی که ر دانیشتن. سانکۆ هاواری لی به رز بووه وه: «یا حه زه تی سین رۆک! به راستی خاتوونی ئیمه ده لپی بزنه کپوی سرک و ره وه که و ده توانی به ره سمی عه ره به کانی غه رناته سوارکاری بی رکیف فی ری شاره زاترین مه یته رانی کو ردووا یا مه کزیک بکا. ئه و به یه ک هه له بز به سه ر قه لپووزی زیندا تیک شکاوه و له سه ر پشتی ماینه که ی جیگیر بووه ته وه. ئه مجۆره ژنانه هه رگیز به جی نامین و دوا ناکه ون، چون هه مو وهک با ی شه مال راده که ن. دۆلسینه ش ده توانی ماینه که ی به توندی کو ره خه ر بخاته گه ر. ئه ز قه زان سانکۆ راستی ده گوت و کاتیک دوو ژنه که ی تر دۆلسینه یان به سواری چاو پی که وته وه هه رسیکیان تی یان ته قاند و به هه شتاو له مه عه ره که دوو

که وته وه و بی ئه وه ی ئاو رپیک بده نه وه نیو فه رسه خ دوو ر که وته وه.

دۆن کیشۆت تا مه ودایه کی دوو ر ئه وانی به چاو به ری کرد و کاتیک له بهر چاوان ون بوون، رووی ده سانکۆ کرد و گوتی: «سانکۆ تو چۆن تی ده گه ی؟ دیوته ئه م جادوو گه رانه چ رقیکیان له من هه لگرتوه و کاری دژایه تی یان گه یان دووه ته کو ی که ئاوا من له فه یزی دیدار و به خته وه ری ته ماشای گراوییه که م ده شکل و قیافه ی راستینی خویدا بی به ش کرد. ئاخ و سه د حه سره ت که منی بی ئه نوای کلۆ و چاره ره ش بۆ ئه وه هاتوومه ته سه ر ئه م جیهانه که نمونه و سه ره مه شقی رۆژه ره شانی عالم بم و ئامانجی تیری نه گبه تی و نامرادی بم. بیجگه له وهش سانکۆ دیتت ئه و سیحره کاره غه یان و نگریسانه به وه نده رانه وه ستان که روخساری دۆلسینه م له سه ر شکلی ئه و ژنه دپهاتییه بۆ گه نه پی نیشان بده ن، به لکو ئه و تایبه ته مندییه ی که ده ژنانی ماقوول و نه جییدا هه یه، ئه ویشیان لی هه ستان دبووه وه. بۆ خو ت ده زانی که خاتوونه کان هه موو بۆ نیان خو شه و هه مووکاتی ژیانیان ده نیو گو و عه تر و بۆن و به رامه ی خو شدا تی په ر ده بی. به هه رحال ئه ی سانکۆ تو ده بی بزانی من کاتیک له خاتوون دۆلسینه نزیک بوومه وه تا به رزی که مه وه و سواری سواره به ره که ی بکه مه وه (ئه و سواره به ری تو پیت و ابوو ماینه و من به ما که ری تی گه یشتم) بۆ گه نی سیری کالی له دهمی ده هات، بۆ نیککی ئه وه نده توند و ناخۆش وه ختابوو کاسه ی سه رم هه لگرتی.» سانکۆ له قوولایی دلّه وه هاواری لی به رز بووه وه که: «ئاخ ئه ی دز و ریگرانی نامه رد! ئه ی جادوو گه رانی غه یان و نیهاد پیس، ئه ی کاش چۆن ماسی به قولاپ ده گرن، ئیوه شم به گو ییان هه لواسیبا! ئیوه هه ره چه ندی خوا حه ز بکا زانا و به توانان، به لام مه خابن سه د ئه وه نده غه یان و به دکردارن. ئیوه ئه ی جینایه تکارانی مه لعوون! ئیوه ده بووایه به وه نده را وه ستن که چاوه مروارییه کانی ئه وتان کرده به روو یا پرچه زی رینه کانیان کرده قژ و زله مووی سه ر ملی مانگا زه رد و به کورتی هه موو جوانییه کانیان له ناو برد و ناحه زی و دزیوینان له جیگه ی دانا و ئیدی کارتان به بۆ نه که ی نه بایه. ئه گه ر بۆ نه که یان نه گو ریبایه لانی که م له بۆ نه که یرا ده مان توانی تی بگه ین که ده ژیر ئه و رواله ته دزیوه دا چ مانگ و ئه سستیره یه که شار درا وه ته وه، هه ر چه ند راستت بو ی من ئه و ناحه ز بیانه م تیدا به دی نه کرد و له بهر چاوم هه ر جوان و رازا وه بوو. به تایبه تی که له گو شه ی راستی لیوی خالیکی ره شی دل بزوینی هه یه که وهک سمیلی پیاوان نیوه ی لیوی داپۆشیوه و حه وت هه شت مووی ره نگ خورمایه ی ژی به درپژایی گه لای دار خورما له و خاله رواوه.» دۆن کیشۆت گوتی: «به پی نیسه تیک که به شپوه یه کی سروشتی ده بی ده نیوان خاله کانی

لهشدا هەبێ، دۆلسینه دەبێ بێجگه له خالی گۆشەیی لێوی هەر له لایەنەیی لەشی که خالی سەر لێوی لێ هەیه، خالیکیشی لەسەر رانی هەبێ. بەلام ئەوهی که دەلێی درێژایی زله مووهکانی سەرخالهکهی لێوی بهقهدهر گه لای دارخورما درێژن، نابێ راست بێ و مووی سەر خال هەرگیز بهو درێژییه نهیبندراوه.» سانکۆ گوتی: «بهلێ بهلام ئەو نوکتهیهشت با عەرز بکەم که ئەو مووانه بهرای من سروشتی نهبوون، وهک شتیکی دهستکرد دهچوون که له لاوهرا پێوهندرابن.» دۆن کیشۆت گوتی: «راسته هاوڕێ سانکۆ، من باوهڕ بهوه دهکەم که ئەو مووانه له لاوهرا پێوهندرابن. چون سروشت هیچ شتیکی ده وجودی دۆلسینهدا دروست نهکردوه که دههوپهپری جوانی و ریکوپنکیدا نهبێ، کهوابوو ئەو ئەگەر سەد خالی تریشی لهوانهێ تۆ باست کرد هەبێ به معان، وهک نیشانهکانی مهکۆی ئەستێران (منطقه البروج) و (٣٥٠) باقیی ئەستێرهکان دهردهوشینهوه. بهلام سانکۆ، تۆ پیم بلێ، ئایا ئەوهی من بهکۆپانی کهرم هاته بهر چاو و تۆ لهسەر پشتی سوارهبهری دۆلسینهت توند کردوه له زینه سافهکان بوو یا له زینه قوولهکان که بۆ دانیشتن زۆر ئاسوده و خۆشن؟» سانکۆ گوتی: «لهو زینه چاکه عهڕهیبیانه بوون که له پێشهوه قهڵپووز و له دواوه پشتیهکی بهرزیان ههیه. بێجگه لهوهش وهک زینی پالەوانانی گه وهره زین پۆشیکی پێوه بوو زۆر بهقیمهت و بپۆینه و نیوهی ئەو مهملهکهتهی دینا.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ، یانی دهبێ من ئەو ههموو شته بهقیمهتانهم دیتبێ؟ بهخودا سویند دهخۆم و دیسانیش دووپاتی دهکهمهوه که من بهدبهختترین و بێچارهترین تاکی ئەم جیهانهم!»

سانکۆ بهههموو سهگیتی و مهکر بازی خۆیهوه، بهزحمهت توانی بهبیستنی ئەو قسه شیتانهیهی ئەربابهکهی که فریوی خواردبوو، پێش بهخۆی بگرێ و له قاقای پیکهین نهدا. سههرهجام پاش هیندیک قسهی لهم بابتهانه سوار بوونهوه و رێگهی «ساراگۆس»یان گرتە بهر و بههیوا بوون بهوهخت بگهه ئەو شوینه و له جیژنی سالیانهی ئەم شارهدا که ههموو سالتیک زۆر بهجوانی و گرینگی پیدانهوه بهریوهدهچوو، بهشداری بکهن، بهلام پێش گهیشتن بهشاری ساراگۆس، ئەوهندهیان روودای جوژاوجۆر و گۆنگهلی تازه بۆ هاته پێش که پێویسته خۆینهران له بهشی دواي ئەم بهشهدا لێ ناگهدار بکینهوه.

٣٥٠- مهکۆی ئەستێران «منطقه البروج» بریتیه له کۆمهلی ١٢ بوج یا ئەستێره بهم نێوانه: ههمل، سوور، جهوزا، سهههتان، ئەسهه، سونبوله، میزان، عهرقهپ، قهوس، جهدی، دهلو، حووت. (مههمه قازی)

لهمهڕ رووداویکی سهیر که بهسهر

دۆن کیشۆتی دلاوهر هات دهگهڵ عارهبهی هاوڕێیانی عیژرائیل

دۆن کیشۆت له حالی فکر کردنهوهدا دهڕۆیشت؛ ده فکری ئەو شوخییه خراپهدا بوو که جادووگهراڤان دهگهلیان کردبوو و دلّبهره نازهنینهکهیان بهشکلی ژنیکی ناحهز و سهحهتگرانی دێهاتی هینابوووه دهر. بهلام هەر چی بیری لێ دهکردهوه دهرمانتیکی نهدهدیتهوه که ئەوی پێ بینیتهوه سههر باری پێشوو. ئەو فکراوه وهها بهسهریدا زال بووبوون که نهیدهزانی ههوساری رۆسی نانتی بهرهههلا کردوه و ههوانیش که خۆی بهرهههلا دهدیت هەر جار نا جار رادهوهستا و لهسهر گیا و رووهکه تازهکانی لێواری رێگه دهلهوهرا.

سانکۆ ئەربابی خۆی لهو بێدهنگییه دهرکیشا و گوتی: ئەرباب خواوهند غهه و پهژارهه بۆ ههوانهکان دروست نهکردوه و تهنیا بۆ مرۆقهکانی داناوه و دهگهڵ ئەوهشدا ئادهمیزاد کاتیک له رادهبهدر غهگین و داماو دهبن دهبنهوه ههوان. ئاخ بهسی که. وهروه سهرخۆ و غیرهت ههبێ و لغاوی رۆسی نانت بکیشه و چاوت بکهوه و مهردی و پیاوهتبی پالەوانانی سههرگردان له خۆت نیشان بده. ئاخ چ قهوماوه؟ ئەو ترشی و رووگرژییهی پێ ناوی. مهگهڕ ئیمه له فهرانسهین یان لیره؟ ههرحی دۆلسینه دهنیادا هههه عهمریان نه مینێ! سلامهتی و لهش ساغیی پالەوانیکی سههرگردان ههموو ئەم سیحر و جادووگهری و ئالوگۆرانه دینێ.» دۆن کیشۆت بهدنگی بلند هاواری لێ ههستا که: «بێدهنگ به سانکۆ! دهنگت دهرنهیه و بهرامبهر بهو خاتوونه تهلیسم کراوه که تاوانی بهدبهختی و موسیبهتیکی که بهسهری هاتوووه بهگهردنی منهویه، قسهی ناحهز و بێ تام مهکه! بهلێ ئەم رووداوه خهبارهی که بهسهر ئەو هاتوووه تهنیا بههۆی ئیرهیی و ههسوودیهکه که ناپیاوان و ناحهزان بهمنی دهبهن.» سانکۆ گوتی: «منیش هەر لهسهر ئەو بریوايم. باوهڕ بکه هەر کهس ده پێشدا ئەو خاتوونهی دیتبێ و ئیستا دووباره چاوی پێ بکهوێتهوه، جهرگی دهبیته کهباب.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ بهخوا قهسهه تۆ له ههموو کهس باشتتر دهتوانی ئەو بابتهه باس بکهی، چون تۆ ئەوت بهههموو درهوشانهوهی جوانیی خۆیهوه دیتوووه! سیحر و

جادووی سیحرکاران چاوی تۆی خیره نه کرد و جوانیه کانی ئەو خاتونەیی لەبەرچاوی ون نه کردی؛ ژههری ئەم سیحره و تهلیسمه تهنیا بۆ من بوو، تهنیا منی کوپژ کرد. بهو حاله شهوه سانکۆ، گرفتیک لیره دا ههیه، ئەویش ئەوهیه که تۆ وهسفی جوانیی ئەوت ئەو جوهری دهبی نه کرد و تهنا نهت به ههله شدا چووی؛ تۆ گووت چاوی وهک مرواری وابوو، مروارییش زۆرتر وه چاوی ماسی دهچی، نهک چاوی شازنیککی جوان و رهعنا. ئەو جوهری که من بۆی دهچم چاوی دۆلسینه بهرهنگی سهوزی زمروته و کیشراوه و لهسه رهوهشی له جیگهیی برۆ په لکه زێرینهیه که تا قی لیداوه. وه به لām له مه مرواری باشتره تۆ له سه ره چاوی وه لا بهری و بۆ وچواندنی دانه کانی دهکاری بینی، چون من هیچ شکم نییه تۆ دانه کانی دهگه ل چاوه کانی لێ تیکچوه.» سانکۆ گوتی: «به ته وای رهنگه هه ره وایی، چون هه مان ئەندازه که سیحر و جادوو تۆی په ریشان کرد و ناحهزی و سهحه تگرانیی دۆلسینه حالی شیانندی، جوانی و جه مائی ئەو خاتونە منیشی گپژ کرد، به لām وه ره با ئیمه خۆمان به خوا بسپیرین و ته وای، چون تهنیا ئەوه که ده زانی له هه ریمی غه م و په ژاره دا یانی له م دنیا پر له نزمی و په ستیه دا که نشیمه نی ئیمه یه، دنیا یه که هه موو شتیک له ودا دهگه ل فریو، دهگه ل فیل و ته له که ی شهیتان تیکه لاه، چ روودا وگه لیک دینه پیش و چ ده بی. ئاخ ئەی ئه ربابی خۆشه و یستم، مه تله بیگ زۆرتر له هه موو شت نازارم ده دا ئەویش ئەوهیه له مه و پاش که تۆ دیوکی خه تاکار یا پاله وانیککی ترت به زاند و ئەمرت پی کرد خۆی بگه یه نیته بهر باره گای خاتون دۆلسینه و خۆی پی بناسینی، ئەو به ده بخته ده بی چ بکا و چۆن ئەو کاره به سه رکه و تووی ئەنجام دا؟ ئەو دیوی به خت وه رگه راو، یا ئەم پاله وانه بیچاره له کوئی بتوان خاتون دۆلسینه بدۆز نه وه؟ من هه ر نیستا له بهر چاومه که ئەم بی ئەنوا یانه وهک گپژان و سه ر لیشی و اووان ده کوچه و کۆلانی تۆبۆژدا سه رگه ردان و سه ریان هه لئناوه له هه موو شوینیک له شوین و جیگه ی خاتون دۆلسینه پرسیار ده که ن و زۆر و اهه یه له کوچه یه که دا تووشی بن، به لām وهک باوکی من که دۆلسینه ناناسی، ئەوانیش نه یناسن.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ، به دووری نازانم که سیحر و جادوو له سه ره ئەو پاله وان و دیوانه ی که من ده یانه زینم و به فه رمانی من به خرمه ت خاتون دۆلسینه ده گهن، کار نه کا و توانای ناسینی ئەو خاتونە له وان نه ستینی. ئەلبه ته به یه که یا دوو کهس له و حه ریفانه که ژیر ده ستیان ده که م، ئەو کاره به تاقی ده که یه نه وه و به مجۆره بۆمان ئاشکرا ده بی که ئایا ئەوان ده توان خاتونی من ببین یا نا، چون من ئەمریان پی ده که م، پاش ئەوه ی چاویان به خاتون که وت بگه رینه وه لای من و گوزارشتی بینراوه کانی

خۆیان بدن.» سانکۆ گوتی: «ئه رباب، به راستی که ئەو فکهری تۆم زۆر به دلە، له راستیدا به م حيله و به م شیوهیه ده توانین په ی به م شته به رین که ده مانه وی بیزانین. ئەگه ر خاتون دۆلسینه تهنیا له بهرچاوی تۆ گۆرابی و جوانی و جه ماله که ی تهنیا له بهرچاوی تۆ ون بووی، ئەم به ده بختیه بهر له و داوینی تۆ ده گرتته وه. له م حاله دا هه ر ئەوه ندە که خاتون دۆلسینه زه ق و زیندوو، ساغ و بی وه ی بی، ئیمه لیره به خۆشیی ئەو، خۆشی راده بویرین و ئەوه ندی بۆمان بکری به هه ر چی ده ستمان که وی ژیان ده به یه سه ره و به دوا ی کار و گۆنگه ل و رووداوی خۆماندا ده چین و له چه رخی گه ر دوونیش ده گه ر پین تا به هه وای دلی خۆی خول بدا و هه رچی ده بی با بی، چون ئەوه باشتترین ده رمانه بۆ هه موو ده ردان.»

دۆن کیشۆت ده یویست ده جوابی سانکۆدا شتیک بلی، به لām دیتنی عاره به یه که که له نه کاو له سه ره پچی جاده په یدا بوو، ئەوی له قسه کردن خست. له سه ره ئەم عاره به، که سانیککی سه ره وه سه مه ره دانیشتبون، به جوړیک که له وه سه ره وه سه مه ره تر نه بیندار بوو، ئەوه ی ئیستره کانی لێ ده خوری و ده وری عاره به وانی پی بوو، شهیتانیککی تر سینر بوو. گارییه که به ته وای روو ئاواله بوو و روو پۆشی پارچه یی یا چه په ری لقو پۆپی بی دای نه پۆشیبوو. یه که م روخساریک که هاته بهرچاوی دۆن کیشۆت روخساری عیزانیل بوو که قیافه و هه یکه لی ئاده میزادی هه بوو. له ته نیشته عیزانیله وه فریشته یه که دانیشتبوو که باله کانی رهنگا و رهنگ و به نه خش و نیگار بوون. له لایه کی تره وه ئیمپراتۆریک بوو که وهک ده هاته بهرچاوی، تانجی زێرینی له سه ره بوو. له بهر پی عیزانیلدا خودایه که دانیشتبوو که ناوی کۆپیدۆن Copido-n بوو. ئەو چاوه کانی به پارچه نه به ستنبوو، به لām تیروکه وانی پی بوو. دوورتر له وانه وه پاله وانیک ده هاته به ره وه که سه رتا پا چه کدار بوو، تهنیا کلاوی زێرین و کلاو خودی به سه ره وه نه بوو. به لām کلاویکی به سه ره وه بوو که به په ری رهنگا و رهنگ دا پۆشرا بوو. له پشت سه ره ئەوانه وه دیسان جه ماوه ریکی تر ده هاتن که هه یکه ل و قیافه ی جوړا و جوړیان هه بوو. ئەم کاروانه چون له نه کاو زه ق بوونه وه، دۆن کیشۆتی هیندیک نیگه ران کرد و ترستیکی گه ره ی له دلی سانکۆدا پیکه ننا. به لām دۆن کیشۆت زۆر زوو هاته وه سه رخۆ و به و خه یاله که چاره نووس به زم و مه عره که یه کی تازه ی بۆ هینا وه ته پیش، که یف ساز و خۆش حال بوو. دۆن کیشۆت به و خه یاله وه و به هیزی دلاوه ری و نازایه تییه کی که ئەوی بۆ رووبه روو بوونه وه ده گه ل هه ر مه ترسییه که هان ده دا، رویشته سه ره ریگه ی عاره به که و به ده نگی بلند که ته ژنی له هه ره شه بوو، هاواری کرد که ئەی عاره به وان، ئەی کالیسه که چی، ئەی شهیتان، ئەی نازانم کی و چی! زوو پینم بللی کی و بۆ کوئی ده چی و ئەو

که سانهی ده عاره به که تدا جی کردوونه وه، کین؟ عاره به یه که که زۆرتتر وه لۆتکهی کارۆن (۳۰۱) دهچی تا عاره بهی ناسایی؟» شهیتان عاره به کهی راگرت و بهزبانکی نهرم و شیرین گوتی: «ئهرباب ئیمه کایه (ئه که تهر)ی شانۆ کۆمیدییه کان و له دهستهی ئانگۆلۆی (۳۰۲) خراپه کارین. ئه مرۆ بهیانی که رۆژی جیژنی پینجه مینه (۳۰۳) له گوندیکی پشت ئه و تهپکه شانۆگه ری یا تازیه باریی ئه نجومه نی عیزرائیل (۳۰۴) مان به رپوه برد و ههر ئه و شانۆیه ش ده بی له گوندی به رامبه رمان کایه بکهین و چون رینگه که مان نزیکه، له بهر ئه وه زحمه تی لیباس گۆرین مان به خۆمان نه دا و ههر به جلوه بهرگی شانۆگه رییه وه هاتووین. ئه و لاره دهوری عیزرائیل ده گپری و ئه م یه که دهوری یه کیک له فریشته کان، ئه م خاتوونه که خیزانی به رپوه به ری شانۆکه یه جلوه بهرگی شاژنی پۆشیوه و هۆ ئه و پیاوه ش جلوه بهرگی سه ربازی ده بهر کردووه؛ ئه مه یان جلوه بهرگی ئیمپراتۆری له بهر دایه و منیش چوم ده بهرگی شهیتانه وه! من یه کیک له که سه گرینگه کانی ئه م شانۆ مه زه بهییه م، چون دهوره سه ره کییه کانم وه ستۆ گرتووه. ئه گه به رپزتان ده تانه وئ دیسان شتیک له مه ی ئیمه بزنان، فه رموو پپرسه تا وه لامت بده مه وه، چون من شهیتانم و هیچ شتیک له من ناشارد ریته وه و له هه موو شت ناگه دارم.» دۆن کیشۆت گوتی: «قه سه م به ئیمانی پاکی پاله وانانی سه رگه ردان که من کاتیک ئه م ئاره به م چا و پی که وت پیم وابوو ده گه ل رووداویکی گه وره رووبه روو بوومه ته وه، به لام ئیستا ده لیم که مرۆف نابی فریوی رواله ت بخوا و ده بی هه موو شت به ده سه ته کوته تا قی بکاته وه تا له هه له رزگاری بی. ئیستا ئه ی برایانی پاک سروشت، فه رمووون خواتان له گه ل، برۆن خه ریکی شانۆی مه زه بهیی خۆتان بن و تی فکرن بزنان

Charon ۳۰۱ - که شتیوانی دۆزه خ که مردووان سواری لۆتکهی خۆی ده کا و له رووباری ستیکی که به جه هه نده ما تی ده په ری له به رانه ر «ئۆپۆل» یک دا که پولیکی زۆر که مه ده په رینیته وه. (میتۆلۆژی یۆنان)

۳۰۲ - ئانگۆلۆی خراپکار Angulo Le mauvais به رپوه به ری ده سه تی شانۆگه ریی ئاینی که ناوی راستینی ئه و ئاندریس ئانگۆلۆ بوو. سیروانتیسی له یه کی تریش له ئاسه واری خۆیدا باسی کردووه (مۆریس باردۆن)

۳۰۳ - جه ژنی خه میس Fete - Dieu یه کیک له جیژنه کانی مه سیحییانه که سالی ۱۰۶۴ به ئه مری پاپ داندرا و ریوره سه مه کهی رۆژی شه مه هه شت رۆژ پاش جیژنی مه زه بهی پانته کۆت Pente-cote به رپوه ده چی.

۳۰۴ - تازیه باری یا شانۆگه رییه که بوو به ناوی Cortes de lamar که له هه وتوو یه که می جیژنی پیجه میندا نیشان ده درا و لۆپ دۆلسینه و یگاش شانۆ نامه یه کی به و ناوه هه یه.

ئه گه ر بوونی من به جۆریک له جۆره کان به که لکی ئیوه دئ، به فرموون تا به گیان و دل خزمه تتان بکه م، چون من ههر له منالیه وه عاشقی جلوه بهرگ و نیقاب و کلاوی کایه رانی شانۆ بووم و هه م و له رۆژانی لاره تیمدا به شداری کردن له نیو ده سه تی کۆمیدییه کاندایه کیک له هه وه سه کانم بوو.»

له کاتیکدا که ئه م دووانه سه رگه رمی ئه م وتووێژه بوون، ته قدییر وای ویست که یه کیک له کایه رانی ئه ندامی ده سه ته، که له کاروان به جی مابوو، بگاتی و ده گه ل یاران بکه وئ. ئه مه یان جلوه بهرگی دیوانه یا ده لقه کی (*) ده رباری ده به ردا بوو و چه ند زهنگۆله شی به خۆیه وه هه لئاسی بوو، سی پزدانی (*) باکراویش که به داریکه وه به سترابوون ده گه ل خۆی هینابوو. کاتیک ئه م لاساکه ره وه گه یشته لای دۆن کیشۆت، به دار ده سه ته کهی خۆی ده سه تی کرد به شم شیربازی و پزدانه کهی به زه وی دادا و له راست و چه په وه ده سه تی کرد به هه لبه زدا به ز و زهنگۆله کانی وه ده نگ هینا. ئه م سه ر و گوئیلاکه سه یروسه مه رییه وه های رۆسی نانت ترساند که جله وی له ده ست دۆن کیشۆت هینایه دهر و به هه شتاویک که له وه جه سه ته تیکفوپاوه چاوه رپوان نه ده کرا، به ته ره خه ته ن به ره و سه حرا هه لات. سانکۆ که سه رنجی بۆ ئه و مه ترسییه را کیشرابوو و ده یزانی که له وانیه ئه رباب به عه رزیدا بکه وئ و جیکه یه کی بشکی به په له له که ره که دابه زی و به هه لاتن رۆیشت که یارمه تی ئه رباب بدا. کاتیک گه یشتی که دۆن کیشۆت به عه رزدا که وتبوو و له ته نیشت ئه و رۆسی نانت که ماوه یه ک خاوه نه کهی به سه ر زه ویدا را کیشابوو، ره ق را وه سنا بوو. ئه م دیمه نه کۆتایی کار و دوا یین به ره مه جی جووله و جۆش و خرۆشی ئازایه تی رۆسی نانت بوو. له وه لاشه وه کاتیک سانکۆ که ری خۆی به جی هیشت تا برپا به دادی ئه رباب بگا، شه ییتانی پزداندار به یه ک خۆه لایه شتن سواری که ره که بوو، ئه و جار به پزاندنه کانی ده سه تی کرد به نازاردانی که ره که. به لام که ره که زۆرتتر له وهی که نازار ببینی ترس و وه محشه ت ده سه تی پی دا، قوشقی بوو، ده ره پی و به ته قله کوت به ره و ئه و گونده که قه رار بوو شانۆکه ی تیدا به رپوه بچی ده خۆی نووسا و به جووته لیدان و زه ره زه ر هه لات و شه ییتانی ده لقه که هه روا له سه ر پشتی سوار بوو؛ سانکۆ هه م هه لاتنی گویدر یژه کهی ده دیت و هه م که وتنی ئه رباب و نه یده زانی ده پشدا ده فریای کامیان بکه وئ؛ به لام چون مه یته ریکی به وه فا و راستگۆ و خزمه تکاریکی گیان له سه ر ده ست بوو، خۆشه ویستی ئه رباب له دایدا به سه ر خۆشه ویستی گویدر یژه که ییدا زال بوو، به و حاله شه وه هه ر جار جی چوونه سه ر و هاتنه خوار جی پزدانه کانی له سه ر که فه لی که ره که ی ده دیت، وه ها نارمه حه ت ده بوو که ده تگوت په له قاژه ی مردن ده سه تی پی داوه؛ پی

خۆش بوو که ئەو زەبرانەیی وە پاشی کەرەکەیی دەکەوێ وە گلێنەیی چاوی خۆی کەوتبایە. سانکۆ لەو حالەتی شک و گومان و دوودلییەدا گەیشتە ئەو شوێنەیی ئەرباب لێیکەوتبوو و تێ گەیشت کە پالەوان سەدەمە و ئازاریکی زۆری پێ گەیشتوووە لەو حالەدا کە یارمەتی دەدا تا سواری پۆسی نانتی بکاتەو پێی گوت: «ئەرباب شەیتان وا خەریکە کەرەکەم دەبا.» دۆن کیشۆت پرسی: «کامە شەیتان؟» سانکۆ گوتی: «شەیتانی پزاندانار.» دۆن کیشۆت گوتی: «قەیی ناکە قەسەم بەخوا ئەگەر دەگەڵ خۆی ببباتە سەفەری هەرە خوارووی دۆزەخیش لێی دەستینمەووە. عارەبەکە سەبر دەروا، تۆ وەدوای من کەووە، من لە ئیستەرەکانی عارەبەزیانی تۆ قەرەبوو دەکەمەو.» سانکۆ گوتی: «ئەرباب، پەنگە ئیتر پێوسی بەزەحمەتی ئێو نەبێ، نکایە ئارام بگرن و توورەیی و غەزەبی خۆتان قووت بدەنەو، چون وەک دیارە شەیتان کەرەکەیی بەرەڵدا کردوووە و ئەویش وا خەریکە بۆ لای ئیمە دێتەو.» سانکۆ راستی دەگوت، چون شەیتان بەلاسا کردنەووی دۆن کیشۆت خۆی لە پشت کەرەکە فری دابوووە سەر زەوی و پاشان هەستابوووە و پیادە بەرەو گوندەکە دەڕۆیشت و کەریش دەگەر پراو لای خاوەنەکەیی.» دۆن کیشۆت گوتی: «بەهەر حال دەبێ تۆلەیی ئەو بێشەرمییە شەیتان لە یەکیک لە ئەندامانی ئەو دەستەییە، ئەگەر ئیمپراتۆریش بێ، بستینمەووە.» سانکۆ گوتی: «ئەرباب ئەم خەییالە خاوە لەسەرت وەدەر بنی و ئەم نسحەتەیی من قبوول بفرەموون کە هەرگیز نابێ دەگەڵ کایەرانی کۆمیدی، شەڕ و دەمەقالە سازبکەیی. چون ئەم تاقمانە خەڵک زۆری خۆش دەوین و لایەنگرییان لێ دەکەن و من بەچاوی خۆم دیتوووە یەکیک لە وان بەتۆمەتی دوو پیاوکوژی گیرابوو و بێ ئەووی فلسیک، قرانیک خەرج بکا ئازاد کرا. ئەرباب جەنابت دەبێ بزانی کە ئەم تاقمە ئەسبابی خۆشی و سەرگەرمیی خەڵکن و هەموو پشتیوانییان دەکەن و دەگەنە فریایان و ریزیان بۆ دادەنێن، بەتایبەتی کاتیک لە دەستەیی کایەرانی پادشایی بن و خاوەنی عینوان و ناوونیشان، ئیتر ئەو دەم خەڵکە کە لە رووی جلوبەرگ و سەر و قیافەدا وەک شانزادەیان دەنرخین.» دۆن کیشۆت گوتی: «هەر چی هەن با ببن، بۆ من جیاوازی نییە، کاتیک شەیتان دەلقەکیک، من مەسخەرە و یشقەن دەکا ئەگەر تەواوی دنیا پشتیوانیی لێ بکا ناهێلم بەسایە لە دەستم دەربچێ.» دۆن کیشۆت پاش ئەو قسانە جلەوی پۆسی نانتی بۆ لای عارەبەکە وەرگێرا کە لەو کاتەدا وەردە و دەگەنە نزیک دەبوووە و لە کاتیکدا دە ئەسپەکەیی دەخوڕی هاواری کرد: «راوەستن ئەی دەستەیی لاساکەرەو و پپس و چەپەل! راوەستن دەمەوێ تیتان بگەییەنم چۆن دەبێ دەگەڵ گویدرێژ یا باقیی ئەو حەییوانانەیی سواری بەرەیی مەیتەرانی پالەوانانی

سەرگەردان رەفتار بکەن.»

هاوارەکانی دۆن کیشۆت ئەوەندە بلند و ئاشکرا بوون کە سەرنشینەکانی عارەبەکە بیستیان و لە قەسە نالەبارەکانییەووە لە مەبەستی تێ گەیشتن، لەبەرئەووە دەپیشدا عیزرائیل و پاشان ئیمپراتۆر خۆیان فری دا خوار و بەدوای ئەواندا عارەبەوان و فریشتە دابەزین و تەنانەت مەلەکە و کۆپیدۆنیش کە خودای دەستەکە بوو، هاتنە خوار. ئەم دەستەییە بەردیکی زۆریان خپ کردوووە و حالەتی شەریان بەخۆووە گرت و ئامادە بوون تا بەبەردی دەستی پێشوازی لە دۆن کیشۆت بکەن. پالەوان کە سەفی حەریفانی وەک فەوجیکی دلاوەر ئاوا ئامادە و رازاو چاوی پێ کەوت جلەوی پۆسی نانتی کیشا و چوو دەفکرەووە کە بەج شێو و چۆن هێرشیان بۆ بەری، بەجۆریک کە کەمتر سەدەمەیی پێ بگا. لەو کاتەدا کە پالەوان فکری هێرشێ دە کەللەیدا پەرورە دەکرد، سانکۆ گەیشتە لای و گوتی: «ئەنجامی کاریکی لەم چەشنە ئەوپەری دیوانەیییە. ئاخەر ئەربابی عەزیزم، دە بەرەبەر ئەو سوپە بەردانەیی(*) کە لە قەراغ چۆم کۆکراوە، هێچ چەکیک کاریگەر نییە، هێچ چەکیکی بەرگری بۆ ئەم جۆرە شەڕە بەردە لە دنیادا نییە مەگەر ئەووی مرۆف خۆی دەژێر ناقوسیکی(*) مەفرەقیدا بشاریتەووە و دەویدا چوارمێردەکی بۆی دانیشی. هەرەها ئەویش بەمیشکت بسپێرە کە لە هێرشێ پیاویکی تەنیا بۆ سەر قشوونیک ئامادە کە عیزرائیل سەرداری بێ و ئیمپراتۆران لەویدا شمشیر لێ بدن و فریشتەیی چاک و خراب هەموو بەشداریی بکەن بێ ئەدەبی و رووداری، زۆرتەر لە ئازایەتی و دلاوەری دەخیلە. ئەگەر ئەم روون کردنەوانە ئێو پازی ناکا و بەو دەلیلانە ئارام ناگرن، لانیکەم بەو یەک دەلیلە راوەستە کە دەنیو ئەم کەسانەدا کە بەرامبەر بەتۆ راوەستاوان، گەرچی هەموو شا و شانزادە و ئیمپراتۆر دینە بەرچاو، یەک نەفەریان پالەوانی سەرگەردان دەگەڵدا نییە.» دۆن کیشۆت گوتی: «ها سانکۆ ئەوجار قەسەیی حیسابیت کرد و گەیشتیتە خالیک کە لەوانەییە بریارم پێ بگۆرێ. من هەر وەک زۆر جار بەتۆم گوتوو، ناتوانم و ناییت شمشیر بەرووی کەسانیکدا بکیشم کە نەگەیشتونەتە پلەیی پالەوانەتی. سانکۆ، ئەم کارە پێوهندیی بەتۆووە هیە و تۆی دەبێ بتەوێ یا نەتەوێ تۆلەیی تەوہین بەکەرەکت وەرگریتەووە. بەهەر حال من لێرەووە بەقەسەیی هاندەر و رینونینیە رزگارکەرەکانی خۆم یارمەتی تۆ دەدم.» سانکۆ گوتی: «ئەرباب من تۆلەییەکم نییە لە کەسی بستینمەووە. بێجگە لەویش مەسیحیی مؤمن و خاوین و کارچاک هەرگیز بەبۆنەیی ئیھانە و سووکایەتی تۆلە ناستینیتەووە. ئەلبەتە ئەم تەوہینە بەکەری من کرا، نەک بەخۆم. بەلام من کاریکی وادەکەم

كەرەكەم ئىختىيارى ئەم تۆلە كىردنەو بەدا بەمن و ئىرادە و ويستی منىش ئەوھىيە لەو چەند رۆژانەدا كە خودا لە عومرى منى ھىشتووھتەو دە ئارامى و ئاشتیدا تى پەرىنم.» دۆن كىشۆت گوتى: «باشە ئەى سانكۆى مېھربان، ئەى سانكۆى عاقل، ئەى سانكۆى مۆمىن، ئىستا كە بىپارى تۆ ئەوھىيە با ئەم تاپۆيانە بەجى بىلین و بەدواى كار و گۆنگەلى خۆماندا بىرۆين، چون وا وى دەجى ئەم ھەرىمەدا دەگەل ڤووداوى گرینگ و جۆر باجۆر ڤووبەڤو دەبىنەو.»

دۆن كىشۆت دەسبەجى جەلەوى ئەسپى وەرگىڤا و سانكۆش چوو بۆ لای كەرەكەى. شەيتانىش دەگەل ھەموو ئەندامانى فەوجى خۆى دووبارە لەسەر عارەبە دانىشتەو تا سەفەرەكەى درىژە پى بەدا. بەلى ئەمە بوو كۆتايى شىرىنى ڤووداوى زراو تۆقىنى عارەبەى عىزرائىل. ئەى ھەزار ئافەرىن بۆ سانكۆ بۆ ئەو نسحەتە جوانانەى كە بەئەربابى كرد! ڤووى ئەو دايكە سىپى بى، عەولادى ئاواى لى دەبى! ئەزقەزا سبەى ئەو رۆژە ڤووداوىكى تازەيتەر كە كەمتر لە ڤووداوى عارەبەى عىزرائىل سەرنجراكىش نەبوو، دەگەل پالەوانىكى سەرگەردانى عاشق بۆ دۆن كىشۆت ھاتە پىش. ڤووداوىك كە لە ڤوانگەى سەيرووسەمەرە بوونەو، دەستى كەمى لە ڤووداوى عارەبەنەبوو.

لەمەر ڤووداوىكى سەبىر كە دەگەل پالەوانى ئاوينەكان

بەسەر دۆن كىشۆتى نەبەز ھات

دۆن كىشۆت و مەيتەرەكەى شەوى ئەو رۆژەى كە لەگەل عارەبەى عىزرائىل تىكھەلەنگووتن، چوونە ناو دارستانىكى چىرۆپ و لە ژىر دارەكاندا ھەسانەو و بەپى ڤىنۆپىنى سانكۆ لەو ئازووھەى كە لە گوڤىرژەكە باركرابوو بىرئىكى مەيل فەرموو. دەگەل خواردىنى شام سانكۆ بەدۆن كىشۆتى گوت: «ھا، ئەرباب چەندە نەفام دەبووم ئەگەر بەجى ئەو سى جانوو ئەسپەى سى ماينەكەت دەسكەوت و غەنىمەتى ئەو گۆنگەلەم قىبوول كىردبايە! ئەلھەق باشيان گوتوو كە: چۆلەكەيەك دە دەستدا چاكتەرە لە بازىك دە ھوادا.» دۆن كىشۆت گوتى: «سانكۆ، بەلام ئەگەر تۆ بتەھىشتبايە من بەدلخووزى خۆم ھىرش بەرمە سەر ئەو دەستەيە بەشى تۆ لە دەسكەوتەكان لانى كەم تانجى زىرىنى شارن و بالە ڤەنگاڤرەنگەكانى كۆپىدۆن دەبوو، من ئەو بالانەم لە بنەرەتدا ھەلەدەكەند و دەمدا بەدەست تۆ.» سانكۆ گوتى: «سەبىر! تاج و عەساي ئىمپراتۆرانى شانگەريە كۆمىدییەكان لە زىرى خالىس نىيە، بەلكو لە كانزايەكى وەك زىر يا ھەلبى و تەنەكە دروست دەكرى. دۆن كىشۆت گوتى: «راستە چون بەسەرفە نىيە، ئامران و كەرەسەى كارى كايەرانى كۆمىدى لە شتى عەسل، ساز بكرى، بەپىچەوانەو دەبى خودى كايەرەكان بەدەل و دەسكرد و ڤوالەت فرىو بن. بەلام لەمەر كۆمىدى خۆى، دەمەوى پىت بلىم كە دەبى ھۆگرى و عەلاقەت دەگەلدا ھەبىت و ھەر ھەوا خۆشەويستى خۆت بەو كەسانەى كە شانگەرى كۆمىدى كايە دەكەن و بەو كەسانەى كە شانۆنامەكان دەنووسن، نىشان بەدى، چون ئەوان بۆ خىر و مەسلەھەتى كۆمەل كار دەكەن و لە ھەر ھەنگاڤكدا ئاوينە دەدەن بەدەست ئىمە كە كار و كىردەوھەكانى مرۆڤ بەو جۆرەى كە ھەيە لەودا دەبىنن؛ ھىچ پىوھرېك ناتوانى سىروشتىتر و زىندووتر لە شانۆ كۆمىدییەكان و لە كايەرانى ئەوان، بۆ ئىمەى بەجەستە (*) بكا كە چىن و دەبى چۆن بىن. راستى سانكۆ تا ئىستا لە ھىچ شانۆيەكدا ئامادە نەبووى كە لەودا ئىمپراتۆران و كەشيشان و پادشايان و پالەوانان و خاتوونان و كەسايەتتى تر ھاتبەن سەر سەكۆى شانۆ؟ يەك دەورى لاف ژەن (*) و يەك دەورى فرىوڤنەرى ھەيە، يەك دەبىتە بازركان و ئەوى تر سەرباز؛ يەكېك كەرىكى عاشقە و يەكېك عاشقىكى كەر. كەربازارېكە مەپرسە! كاتېك

کایه و دهورگتیران کۆتایی هات و کایهران جلوبه رگی شانۆگه ریبیان له بهر خۆیان دامالی، هه موو له پشت شانۆ یه کسان و بهرامبه رن. «سانکۆ گوتی: «به لئی منیش شانۆی ئه وهام دیتوه». دۆن کیشۆت گوتی: «زۆر باشه، کاری کۆمیدیی ئه م جیهانه ش هه ر به مجۆره یه یانی چه ند که سیک دهوری ئیمپراتۆریان هه یه و هیندیکیش دهن به که شیش و به هه مان بارستا که که سایه تیی جواروجۆر له سه ر سه کۆی شانۆ ده هاتوچۆ دان له سه ر سه کۆی شانۆگه ریی ئه م جیهانه شدا دین و ده چن.

به لام کاتیک گه یشتنه کۆتایی شانۆگه ریه که، یانی ماوه ی ژیانیان ته واو بوو، ده سته ئه جه ل جلوبه رگ و خشل و زیز و زیوه ریان له به ر داده مالی که مایه ی جیاوازی و دژایه تیان له سه ر شانۆی ژیان بوو، ئه و جار هه موویان یه کسان و به رابه ر له پشت شانۆ، یانی ده گۆردا بۆی راده کشین.»

سانکۆ گوتی: «به هبه ه، چه ند جوانت به راورد کرد! هه رچه ند ئه م وچواندنه شتیکی تازه نییه و من زۆر جارم ئه وه بیستوه، بیجگه له وه گۆره پانی ژیان وه شتیکی تریش ده چوین، ئه ویش ته خته ی شه تره نجه، یانی تا کاتیک کایه دریزه ی هه یه هه ر مۆره یه ک دهور و تاییه ته مند ی خۆی هه یه، به لام کاتیک کایه کۆتایی پی هات مۆره کان لیک ده دن و ته کانیان ده دن و ده کیسه یه کیان ده کهن و وه ک ئه وه وایه ده قه بریان هاویشته ن.» دۆن کیشۆت گوتی: «ده بینم که تۆ رۆژ له رۆژ زیاتر له ساویلکه یی دیتته دهره وه و عاقلتر و به هۆشتر ده بی.» سانکۆ گوتی: «ئه لبه ته هه ر وایه، چون کاتیک ده سته من ده گاته گه نجینه ی عه قل و زانایی جه نابت، ده بی شتیکی به قامکه کانمه و بنووسی. زه وی قاقر و کرا ل کاتیک په ین و کوودی بده یه ی سه ره نجام به ره م ده دا. مه به ستم ئه وه یه که هاوده می به ریزتان دروست وه ک ئه و په ینه وایه که درابیتته میتشکی بی حاسل و بی به ره می من و تپه رپوونی زه مان یانی ئه و رۆژانه ی ده خزه مت تۆدا رام بواردووه، وه ک زه رعایتیک وایه که ده و زه ویه دا چیندرایی. له م حاله دا هیوادارم که ئه م زه ویه حاسل بدا و حاسلیکی بدا که خیر و به ره که ته ی بۆ هه موو لایه ک تپدا بی.»

دۆن کیشۆت به و رسته و ده سته واژه ئه دیبانه و زانایانه ی سانکۆ، قاقا پیکه نی، به لام ئه وه ی که سانکۆ ده یگوت، سانکۆ پیشکه وتنی وه ده ست هیناوه به پروای ئه و راست بوو، چون جاروبار سانکۆ وه ها ژیرانه قسه ی ده کرد که ده بووه هۆی سه رسوورماویی ئه ربا به که ی. هه ر چه ند کاتیک ده یویست به زبانیکی رازاوه و په وان قسان بکا وه ک خۆپندکارانیک که ده یانه وئ له ئازموونه گرینگ و کۆتاییه کاندا به شداری بکه ن، گیتۆ ده بوو

و له کۆتایی قسه کانیدا ده گه یشته جیه ک که له ترۆپکی ساویلکه ییه وه ده که وته گیتۆی نه زانی خۆیه وه. شتیکی که سانکۆ زۆری تپدا شاره زا بوو، وه ده ئاخاوتندا خۆی پتیه و رادنا، هینانه وه ی په ندی کۆن و قه دیمی بوو که له جپی خۆیدا یا بیجی ده یگوتن، هه روه ک ئا ئیستا دیتوومانه و له مه و پاشیش ده گه ل ئه م داستانه تووشیان ده بین.

ئه م وتووێژانه و ئاخاوتنی له م چه شنه، گۆنگه ئخوازان ییمه ی تا به شیک له شه و تپه ر بوو به خۆیه وه مه شغوول کرد. سه ره نجام وه ختی ئه وه هات که سانکۆ به قه ولی خۆی، په رده کانی سه رچاوی داباته وه. ئه و هه ر کات خه وی ده هات ئه و زاراوه ی ده کار ده کرد. له به ره ئه وه کۆپانی له پشت که ره که ی داگرت و به ره ئه دای کرد تا به ئازادی له و ده قه ره بله وه ری. به لام سانکۆ زینی له پشت رۆسی نانت دانه گرت، چون ئه رباب ده ستوری پی دابوو که هه ر کات له سه حرادا مانه وه و نه چوونه ژیر میچی خانووبه ره یه ک به پیی دابونه ریتی به جی ماو له پاله وانانی سه رگه ردانی قه دیم ئه سپی پاله وان ده بی به زین و به رگه وه ئاماده بی.

ئه لبه ته لغاو له زاری ئه سپ دهره یان و هه لآوه سین ی به قه لپووزی زینه وه ئیرادیکی نه بوو، به لام زین له پشت ئه سپ داگرتن هه رگیز ره وا نه بوو. به هه رحال سانکۆش هه ر وای کرد یانی لغاوی له زاری رۆسی نانت دهره یان، تا کو ئه ویش ئازاد بی، وه ئه لبه ته پیوه ندیی دۆستانه ی نیوان که ری سانکۆ و رۆسی نانت له عاله می خۆیدا زۆر تۆکمه و پته و بوو. به ئه ندازه یه ک تۆکمه و ریشه دار بوو که ئه گه ر حیکایه تی که سانیک که سین به سین له باوکانی خۆیان بیستبوویان باوه ر بکه ین، نووسه ری ئه م داستانه راستینه چه ند به شی کتیبه که ی خۆی بۆ باسی تپروته سه لی ئه م دۆستی و پیوه ندیه ته رخان ده کرد، به لام له پاشان بۆ ئه وه ی لایه نی ریز و ئه ده بی بۆ ئه م مپژووه حماسی و قاره مانیه راکرتی، ئه و به شانیه ی له کتیی خۆی قرتاند. ده گه ل ئه وه شدا جاروبار نووسه ری داستان برپاری خۆی فه رامۆش ده کا و بۆ نمونه دهنووسی کاتیک ئه و دوو حه یوانه بی ئازاره ده گه یشتنه لای یه کتر و دهره تپکیان وه ده ست دینا، به ئیشتیا یه کتریان ده خوراند و کاتیک هه ر دووکیان ماندوو ده بوون و خورووی له شیان ده شکا، رۆسی نانت ملی خۆی به شکلی خاچ داویشته سه ر ملی که ره که به حاله تیک که به ئه ندازه ی نیو مه تر سه ری له و لاه تپ ده په ری و له و حاله دا هه ردوکیان چاویان ده عه رزی ده بری و سی رۆژی ته واو له جیگه ی خۆیان نه ده بزوتن، یا لانی که م تا که سیک کاری پیدیان نه بوو، یان برسیه تی گوشاری بۆ نه ده هینان، هه ر به و حاله ته ده مانه وه. نووسه ری داستان، وه ک ده لپن، دۆستایه تی و

هۆگری ئەو دوانەى وهك دۆستایهتی نیوان نيسوس^(٣٥٥) و ئۆریال^(٣٥٦) یا دهگه‌ل نیوان خوئشى و دۆستایهتی ئۆریست^(٣٥٧) و پیلاله هه‌لسه‌نگاندوه. ئەگەر وابى، ئەو بهو هه‌لسه‌نگاندنهى خوئى توانیویهتی نیشان بدا كه دۆستایهتی ئەم دوو حه‌یوانه بى ئازاره تا چ رادهیهك تۆكمه و گهرم بووه، تا ههم نه‌زهرى ئافهرین و سه‌رسورمانى عاله‌م بۆ لای ئەم خوئشه‌ویستی و سه‌فایه رابكیشى و ههم هۆكار و ئەسه‌بابى شه‌رم كردنى ئاده‌میزاده‌كان كه تا ئەو رادهیه له راکرتن و پته‌و كردنى دۆستایهتی و خوئشه‌ویستی خوئیان غافلن، بێك بێنى. به‌ده‌به‌ر چاو گرتنى ئەم خاله‌یه كه ده‌لین «بالنده له كوئى بزانی لقه‌دار بۆی ده‌بیته قه‌فه‌س» یا ئەم په‌نده‌یان داناوه كه ده‌لى «بوومه دۆستى هەر كه‌سىك، لیم بوو به‌قه‌سته سه‌رىك»^(٣٥٨). له لایه‌كیشه‌وه نابى پیمان وابى كه نووسه‌ر به‌هه‌لسه‌نگاندنى دۆستایهتی ئەم دوو حه‌یوانه، ده‌گه‌ل دۆستایهتی ئاده‌میزاده‌كان له رینگه‌ى راست لای داوه، چون مرۆفه‌كان زۆربه‌ى ئاگاییه‌كانى ژيان و زۆر شتى گرینگى تریش له حه‌یوانه‌كان فێر بوون؛ بۆ نموونه له حاجى له‌گه‌گ خاویتن كردنه‌وه، له سه‌گ رشانه‌وه و ئەمه‌گناسى، له قورینگ و شیارى و ئاگه‌دارى، له مێرووله‌ تیبینیى دوارۆژ، له فیل شه‌رم و حه‌یا و له ئەسه‌ب وه‌فادارى و نه‌جیب بوون فێر بوون.

سه‌ره‌نجام سانكۆ له بن دارىكى گه‌وره‌ى چۆپه‌مۆ كه‌وت و خه‌وى به‌سه‌ردا هات و دۆن

٣٥٥- نيسوس: Nisus لاویكى خه‌لكى ترۆوا كه به دواى «ئه‌نه» دا رۆيشته ئیتالیا. دۆستایه‌تی ئەم لاوه ده‌گه‌ل دۆریال له سه‌ر زارى هه‌موو عاله‌م بوو. ویرزىل شاعیرى مه‌شه‌هورى رۆم ئەم بابته‌ى له شاكارى خوئى به ناوى «ئه‌نه‌ئید» دا هه‌تا هه‌تایى كرده‌وه.

٣٥٦- ئۆریال Eurycle یه‌كێك له سى گیانه‌وه‌رى ئەفسانه‌یى دنیای قه‌دىم كه ده‌یان‌توانى هەر كه‌س چاویان لى بكا بیکه‌نه به‌رد. به‌تایبه‌تى «میدووز» خوشكى گه‌وره‌ زۆرتره له «ئۆریال» و «سیتنۆ» ئەم تواناییه‌ى هه‌بوو. «میدووز» هەر ئەو كه‌سه‌یه كه به ده‌ست پێرسه Peresee پالەوانى یونانى كوژرا.

٣٥٧- ئوریست Oreste كورى «ئاگامېنتۆن» پاشای «لاسه‌دېمۆن» كه ده‌گه‌ل خوشكى خوئى بوونه هاوده‌ست و داىكى خوئى به تۆله‌ى باوكى كوشت. دۆستایه‌تی ئەو ده‌گه‌ل بیلاد خوشكه‌مێردى خوئى، بووته په‌ند و له‌سه‌ر زارانه.

٣٥٨- ئەسلى په‌نده‌كه به‌م جوړه‌یه «له دۆست چ ده‌گا به دۆست بێجگه له بزماریك ده‌چاودا؟» خوالخۆشبوو محه‌مه‌دى قازى بهو نیهو شیعره فارسییه وهریگێراوه: «دوستى باهر كه كردم خصم مادرزاد بود» منیش ئەو په‌نده‌م بۆ دروست كرد «بوومه دۆستى هەر كه‌سىك لیم بوو به قه‌سته‌سه‌رىك» مه‌به‌ست له قه‌سته‌ سه‌ر دوزمنى قه‌سته‌ سه‌ره. (وه‌رگێر)

كیشۆت له بن دار به‌روویه‌كى كۆنسال تخیل^(*) بوو. پالەوان هیشتا چاوه‌كانى لێك نه‌نابوو كه له نه‌كاو ده‌نگێك له پشت سه‌ریه‌وه راي چله‌كاند، ده‌سته‌به‌جى راست بووه‌وه و ده‌روبه‌رى چاو لى كرد، بۆ ئەوه‌ى بزانی ده‌نگ له كوئیه‌ دى. چاوى به‌دوو سوار كه‌وت و كاتێك گوئى هه‌لخست بیستی كه یه‌كێك له‌وان له زین خزییه‌ خوار و به‌وى تری گوت: «هاورێ پیاوه‌ به‌وه‌وسارى بارگینه‌كان داماله، ئەم شوئینه وهك دیاره ههم له‌وه‌رێ خوئشى بۆ ولاغه‌كان^(*) هه‌یه و ههم بۆ فكر و خه‌یاله عاشقانه‌كه‌ى من بیده‌نگ و ئارامه.» هەر ئەوه‌ى گوت و له‌سه‌ر چیمه‌نه‌كه راکشا، ئەوجار نه‌ناسراو چه‌كى به‌ره‌نگاریى خوئى وه ده‌نگ هینا. دۆن كیشۆت له ده‌نگى چه‌كه‌كانیرا تى گه‌یشت كه نه‌ناسراو ده‌بى پالەوانىكى سه‌رگه‌ردان بى. له سانكۆ نيزىك بووه‌وه و باسكه‌كانى راتله‌كاند و به‌زه‌حمه‌ت وه خه‌به‌رى هینا. پاشان به‌سه‌رت به‌گوئى گوت: «سانكۆ، براكه‌م سانكۆ، هه‌سته كه گۆنگه‌لێكمان بۆ ساز بووه.» سانكۆ گوتى: «جعل الله بالخير!» (خودا وه‌خێرى گێرێ)، به‌لام ئەریاب كوا له كوئى؟» دۆن كیشۆت گوتى: «له كوئى؟ سه‌رت وه‌رسوورینه و چاو له‌و لا بکه تا ببینی كه پالەوانىكى سه‌رگه‌ردان له‌وئى راکشاوه و وهك من بزنام، نابى پیاویكى شاد و دلخۆش بى، چون من خۆم دیتم له‌سه‌ر زینه‌وه خوئى خلیسكانده خواره‌وه و ده‌سته‌به‌جى بۆى تخیل بوو. كاتیکیش به‌عه‌رزدا كه‌وت گوئیم له ده‌نگى چه‌كه‌كانى بوو.» سانكۆ گوتى: «ئیه‌و له‌به‌ر چى ده‌لین ئەوه رووداویكه؟» دۆن كیشۆت گوتى: «من قه‌ت نالیم ئەوه گۆنگه‌لێكى ته‌واوه، به‌لام ده‌لیم ئەوه سه‌ره‌تای گۆنگه‌لێكه، چون هه‌موو گۆنگه‌له‌كان به‌م جوړه ده‌ست پى ده‌كهن. به‌لام سانكۆ، بى ده‌نگ به، با گوئى هه‌لبخه‌ین؛ به‌برواى من ئەو كابراییه خه‌ریكى كۆك كردنى روباوب یا چه‌نگه و له گه‌روو ساف كردنیرا وى ده‌چى كه خوئى بۆ ئاوازێك ئاماده ده‌كا.» سانكۆ گوتى: «راست ده‌كه‌ى و ئەم پیاوه ده‌بى پالەوانىكى عاشق و دلسووتاو بى.» دۆن كیشۆت گوتى: «له دنیادا پالەوانىك نیه‌یه كه عاشق نه‌بى، به‌هه‌رحال گوئى بگه‌ین و كه ده‌ستى كرد به‌خوئیدن ئیمه ده‌توانین لى حالى بین و ده‌فكره‌كانى بگه‌ین، چون گوتووایانه كاتیک كاسه‌ى دل له غه‌م و په‌ژاره لیورێژ بوو ئەو‌ده‌م زبان هاوارى به‌رز ده‌بیته‌وه.» سانكۆ ده‌یویست له وه‌لامى ئەریابدا شتێك بلێ، به‌لام ده‌نگى «پالەوانى می‌شه» Chevalierde Boege كه نه‌ زۆر خوئش بوو، نه‌ زۆریش ناخۆش، ئەوى له‌و كاره گێراوه. هەر دووكیان به‌سه‌رنجه‌وه گوئیان هه‌لخست و بیستیان كه كابرا ئەو غه‌زه‌له‌ى به‌سۆزه‌وه ده‌خوئنده‌وه.

غه‌زه‌ل

«ئەى خاتوونه‌كه‌م، ئەو رینگه‌یه‌ى مه‌یل و خوازی تۆى پێدا ده‌روا، كامه‌یه‌؟ تا

منیش ویست و ئیرادهی خۆم بکه‌مه ریبواری ئەم ریگه‌یه، وه‌ها که به‌قه‌ده‌ر سه‌ره‌موویه‌ک لێی لانه‌ده‌م.

«ئەگەر ئیرادهی تۆ ئەوهی دلخوازه که من بمرم و پازی شه‌هید بوونم شاراووه بێ، هەر له‌م ساته‌وه به‌کوژراوم بزانه و ئەگەر ده‌ته‌وئێ ئەم رازه به‌باریکی سه‌یروسه‌مه‌رده‌ا به‌تۆ بلێم، وه‌ها ده‌که‌م که ته‌نانه‌ت ئەوین خۆی به‌لایه‌نگری من هه‌لسی و هاوار و فیغانم به‌گوێی تۆ بگه‌یه‌نی.»

«من له‌ ناو کووره‌ی ئەزموونی دژه‌کاندا، هه‌م مۆمی نهرم و هه‌م ئەلماسی سه‌ختم، وه‌ گیانم ده‌ به‌رامبه‌ر یاسا‌کانی ئەویندا خۆی را‌گرتووه‌.»

«من دلێ خۆم، چ نهرم و چ سه‌خت، به‌تۆ پیشکه‌ش ده‌که‌م، تۆش ده‌ته‌وئێ بیه‌هوده‌ بیتاشه‌ یا هه‌رچی دلخوازته‌ له‌سه‌ری هه‌لکه‌نه، وه‌ من سویند ده‌خۆم ئەو نه‌خش و نیگاره‌ بۆ هه‌تاهه‌تا هه‌لبگر.»

«پالەوانی می‌شه» ئاوازی خۆی به‌هه‌ناسه‌یه‌کی سارد، که ده‌تگوت له‌ قوولایی جه‌رگیه‌وه هاتووه‌ته‌ ده‌ر، کو‌تایی پێ هینا و ئەوجار پاش چهند ساتیک بیده‌نگی به‌ناهه‌نگیکی پر سۆز و ده‌ردناک هاواری لێ هه‌ستا و گو‌تی: «ئەئێ بێ وه‌فاترین و جوانترین ژنی عاله‌م، ئەئێ مه‌کو‌ی ئارامی و سه‌فا و خۆشه‌ویستی، ئەئێ کاسیلده‌ی فاندالی Cassildee de Vandalie چون شستی وا ده‌بێ که تۆ به‌ره‌نج و ئەشکه‌نجه‌ی من پازی بی و ئەم پالەوانه‌ دیل و به‌خسیره‌ی خۆت ده‌سه‌فه‌ر و چله‌کیشیه‌ سه‌خت و په‌یتاپه‌یتا‌کاندا و ده‌کاره‌ دژوار و تا‌قه‌ت به‌زینه‌کاندا تیک هه‌لگێنی و نابوودی که‌ئێ؟ ئایا هه‌یشتا به‌س نییه‌ که من ئەو هه‌موو پالەوانانه‌ی ناواری Navarre و لیتۆنی‌ر Leonere و تارتیزین Tartesien و کاستیل و ئەو هه‌موو دلاوه‌ر و پالەوانانی مانس به‌زۆر وه‌قسه‌ بێنم که تۆ جوانترین خاتوونی جیهانی؟» دۆن کیشۆت خۆی بۆ رانه‌گیرا و هاواری لێ به‌رز بووه‌وه: «ئای، ئەو یه‌که‌ت وانه‌بوو چون من یه‌کتیک له‌ پالەوانانی مانشم و هه‌رگیز به‌عومری خۆم ددانم به‌شتیکی وادا نه‌هیناوه‌.» یانی من، نه‌مه‌ده‌توانی و نه‌ده‌بووایه‌ ددان به‌شتیک دابنێم که دژی جوانی و دل‌به‌ری گراویی خۆشه‌ویستم بێ. سانکو هه‌یج ئاگات لێ یه‌ ئەم پالەوانه‌ ورینه‌ی ده‌کا؟ به‌لام باشتەر ئەوه‌یه‌ باش گو‌ی بگرین به‌لکو زۆرتر بزاین چ جو‌ره‌ بنیاده‌می‌که‌.» سانکو گو‌تی: «بێگومان هەر وایه‌ چون ئەو جو‌ره‌ی ئەو ده‌ستی پێ کردووه‌ کاری گازنده‌ و گله‌یییه‌که‌ی مانگی‌ک ده‌کیشی.»

به‌لام وا نه‌که‌وته‌وه‌ که سانکو ده‌یگوت، چون «پالەوانی می‌شه» هەر که بیستی له‌

ده‌وربه‌ری ئەوا یه‌کتیک قسان ده‌کا ده‌ستی له‌ ناله‌ و گریان هه‌لگرت و له‌ جێی خۆی راست بووه‌وه و به‌ناهه‌نگیکی به‌ئه‌ده‌ب و مه‌حه‌که‌م گو‌تی: «کێ لیره‌یه‌؟ ئایا له‌ ژماری دلخواشان، یا دل به‌خه‌مان؟» دۆن کیشۆت که دیتی نه‌ناسراو ئاوا به‌ئه‌ده‌ب و نه‌زاکه‌ت و غه‌مناکیه‌وه قسان ده‌کا، لێی نیزیک بووه‌وه و سانکو ده‌گه‌لی که‌وت. پالەوانی خه‌مناک باسکی دۆن کیشۆتی گرت و گو‌تی: «حه‌زهره‌تی پالەوان فه‌رموو دانیشه‌! ئەوه‌ی که من به‌ریزت‌انم به‌پالەوان ناو برد و توانیم مه‌زه‌نده‌ بکه‌م که بێ شک ده‌بی کاری پالەوانانی سه‌رگه‌ردان‌تان کردبێته‌ پیشه‌ی خۆتان، ته‌نیا له‌به‌رئه‌وه‌یه‌ که ئێوه‌ له‌ شوینیک ده‌بینم که هاو‌ده‌م و هاو‌ریه‌که‌تان بێجگه‌ له‌ ئارامی و ته‌نیایی و بیده‌نگی نییه‌ شوینیکی وه‌ک ئیره‌ مزله‌گی ئاسایی پالەوانانی سه‌رگه‌ردانه‌.» دۆن کیشۆت له‌ وه‌لامدا گو‌تی: «راستت بو‌ی، من پالەوانیکی سه‌رگه‌ردانم و کاریکیشم بێجگه‌ له‌وه‌ نییه‌، هەر چهند غه‌م و ده‌رد و په‌نج کیشان له‌ پو‌حمدا هه‌یلانه‌یان کردووه‌، به‌لام نه‌یان‌توانیوه‌ هه‌ستی به‌زه‌بی و خۆشه‌ویستی بۆ موسیبه‌ت و دامایی دیتران له‌ دل‌م ده‌رباو‌یژن. له‌ رووی ئەو بابه‌ته‌ی که به‌ئاواز خویندت تی گه‌یشتم که تۆ دل‌داری، ده‌رده‌که‌ت ده‌ردی ئەوینه‌، یانی له‌ ئەوینه‌وه‌ سه‌رچاوه‌ی گرتووه‌. ئەویش ئەوینیک که به‌رامبه‌ر به‌یاریکی بێ به‌لێن و بێ وه‌فا هه‌تانه‌ و ناوی ئەویشته‌ ده‌گه‌ل ناله‌ و گازنده‌کانته‌ به‌سه‌ر زا‌ریدا هات.»

له‌و کاتی‌دا که ئەو دوو پالەوانه‌ گه‌رمی ئەو قسانه‌ بوون، هه‌ردووکیان له‌ ته‌نیشته‌ یه‌کتی له‌سه‌ر زه‌ویی په‌ق دانیشته‌بوون، هه‌ر دووکیان به‌عه‌قل و هۆش ساغ و سلامه‌ت بوون و ئاشتی و برایه‌تی ده‌نیوانیاندا به‌رقه‌رار بوو، به‌جو‌ریک که هه‌یج که‌س بی‌ری بۆ ئەوه نه‌ده‌چوو که رو‌ژ بووه‌وه به‌گۆ یه‌کدا دین و سه‌ر و گو‌یلاکی یه‌کتر تیک ده‌که‌نه‌وه‌. پالەوانی می‌شه له‌ دۆن کیشۆتی پرسی: «جه‌نابی پالەوان، ئایا هه‌یج وا هه‌بووه‌ که به‌هه‌لکه‌وت عاشق بو‌ویی؟» دۆن کیشۆت گو‌تی: «به‌ئێ، به‌ده‌ختانه‌ من عاشقم. هەر چهند غه‌م و په‌ژاره‌یه‌ک که له‌ ئەوینیکی خاوین و به‌جێ هه‌لستێ خۆی نیعمه‌ت و به‌ره‌که‌ته‌، نه‌ غه‌م و په‌ژاره‌.» پالەوانی می‌شه گو‌تی: «ئەوه‌ی فه‌رمووت به‌ته‌واوی دروسته‌ و ده‌جێی خۆی دایه‌ به‌و مه‌رجه‌ی سارد و سړی و نامیهره‌بانیی دل‌به‌ر، عه‌قل و هۆشمان له‌ ناو نه‌با و تووشی دیوانه‌ییمان نه‌کا. ده‌نا له‌وانه‌یه‌ ده‌رد و په‌ژاره‌ی ئەویندار بگاته‌ جیگه‌یه‌ک که کار بکیشیته‌ تۆله‌ سه‌ندنه‌وه‌.» دۆن کیشۆت گو‌تی: «من هه‌رگیز نه‌که‌وتوو‌مه‌ به‌ر زه‌بری بێ به‌زه‌یی گراویی خۆم.» سانکو که له‌ نیزیک دۆن کیشۆت دانیشته‌بوو هه‌لی دایه‌: «به‌ئێ منیش هەر وا تی ده‌گه‌م. چوون خاتوونی ئێمه‌ ده‌لێی مه‌ری خودایه‌ و له‌ پۆنی که‌ره‌ش نهرم و له‌تيفتره‌.» پالەوانی می‌شه پرسی: «ئایا

ئەو پیاوھ مەیتەری ئیوھیه؟» دۆن کیشۆت گوتی: «بەلێ خۆیتەتی.» ئەناسراو گوتی: «من بەدریژایی تەمەنی خۆم مەیتەری وام نەدیوھ که کاتیک ئەرباب قسان دەکا، هەڵداتە قسان و زاتی بی، شتیک بلێ. چاوا لە مەیتەری من بکەن که بەقەد و قەوارە لە دایک و بابی خۆی گەورەترە، بەلام با بویرێ لئوی ببزیوێ و ورتە ی لەبەر بی.» سانکۆ هاواری لێ بەرز بووھوھ که: «بەلێ بەلام من قسە دەکەم و نە تەنیا لە لای ئەرباب بەلکو لە لای خەلکی تریش قسان دەکەم؛ تەنانەت دەمەوێ بلێم که ... لا الھ الا اللھ! ... وا باشترە دەست بەردار بێ، دەنا هەرچی زۆتر چیلە ی تێ وەر دەم بۆگەنیوی زۆتر بەرز دەبیتەوھ.»

لەو کاتەدا مەیتەری پالەوانی مێشە، دەستی درێژ کرد و باسکی سانکۆی گرت و گوتی: «مامە، وەرە پیکەوھ بچینە شوینیک و دوو بەدوو بەمەیلی دلی خۆمان قسان بکەین و ئەربابەکانمان لیان گەریین، بەکەیفی دلی خۆیان باسی دلداری بکەن. من بەلینیت پی دەدەم رۆژ هەلێ و ئەوانە هیشتا ناگەنە کۆتایی داستانەکیان.» سانکۆ گوتی: «زۆرم پی خۆشە، ئامادەم و من بەجەنابتان دەلێم که کیم تا ببینی که من لە نیو مەیتەرانیکدا که توانایی نوتق و بەیانیا نەهیه، بەدوازە کەس حیسابم یا خیر!» دوو مەیتەر بەدوای ئەو قسەدا لەو شوینە دوور کەوتنەوھ و وتووێژیکیان پیکەوھ دەست پی کرد که بەپێچەوانە ی وتووێژە وشک و پەسمییەکی ئەربابەکانیان زۆر شیرین و دلچەسپ (*). بوو.

دریژە ی داستانێ پالەوانی مێشە و وتووێژی

شیرین و دلچەسپی دوو مەیتەرەکان پیکەوھ

پاش ئەو ی ئەربابەکان و مەیتەرەکان بەم شیوھێ لیک جیا بوونەوھ و هەر کام لە شوینیک جیگر بوون، مەیتەرەکان سەربردە ی خۆیان بۆ یەکتەری گێراوھ و ئەربابەکانیش لەسەر قسە ی ئەوین و دلداری رۆشستن؛ بەلام ئەم مێژووھ گەورە ی دەپیتشدا قسە ی مەیتەرەکان دەگێریتەوھ و پاشان ئاوری لە ئەربابەکان دەداتەوھ. بەلێ جا، وەک لەم مێژووھدا هاتووھ مەیتەرەکان کاتیک هیندیک لە ئەربابەکان دوور کەوتنەوھ، مەیتەری پالەوانی مێشە دەپیتشدا دەستی پی کرد و بەسانکۆی گوت: «حەزرتی ئاغا، لە راستیدا ئیمە که مەیتەری پالەوانانی سەرگەردانمان کردووھتە پیشە ی خۆمان، ژیانیکی سەخت و پر لە کوێرەوهریمان هەیه. برۆا بکە ئەگەر خەلک بلین ئیمە تووشی ئەو لەعەنەتە هاتووین، که خودا لە باوک و دایکی هەوڵمان یانی ئادەم و حەوای کرد و ئیمە کەسانیکین که نانەکەمان بەئارەقی نیوچاوان و دەدەست دەکەوێ، درۆیان نەکردووھ.» سانکۆ گوتی: «نەک هەر ئارەقە ی نیوچاوان دەتوانن بلین بەقیمەتی سربوون و شەختە لیدان و سەهۆلبەندانێ لەشمان ئەم پاروونانە بەژەهری مار دەکەین، چون لەم جیھانە گەورەیدا چ کەسێک بەقەدەر مەیتەرانێ پالەوانانی سەرگەردان بەگەرما و سەرما دەچەوسینەوھ؟ دیسان ئەگەر نانمان خورادبا یە قەیدی نەدەکرد، چون وەک پەندی مەعرووف دەلی، ئەوھ ی نانی هەبی غەمی گیانی نابێ، بەلام زۆر وادەبی که ئیمە رۆژیک یا تەنانەت دوو رۆژیش زەوادی نابیرین و بیجگە لە هەوای ئازاد شتیکمان وە دەست ناکەوێ رۆژووی پی بکەینەوھ.» مەیتەری پالەوانی مێشە گوتی: «دیسان ئەوانە ی گوتت بەھیوای پاداشیک که ئیمە چاوەروانی دەکەین قبوول دەکرین، چون ئەگەر پالەوانە سەرگەردانەکی خزمەتی دەکەین، سەپلە و ناسپاس نەبی، زۆری پی ناچی دەبینە حاکمی دورگە یەک که ویستی ئیمە یە، یا کۆنت نشینیکی ئابروومەند، بەپاداش وەرەگرین.» سانکۆ گوتی: «من لە سەرەتاوھ بەئەربابی خۆم گوتووھ، من بەدورگە یەک رازیم و ئەربابەکەشم ئەوھندە نەجیبەکە چەنای چەند جار بەلینێ دورگە یەکی پی داوم. مەیتەری پالەوانی مێشە گوتی: «وھ بەلام زەحمەت و کوێرەوهرییەکانی من بەکەشیش

نشینیك قهره‌بوو ده‌كریته‌وه و ئه‌ربابه‌كه‌شم ئه‌م كه‌شیش نشینه‌ی پئی داوم.» سانكۆ به‌دهنگی بئند پرسی: «سه‌یره! مه‌گه‌ر ئه‌ربابی تۆ له‌ پالئه‌وانانی رۆحانییه‌ كه‌ ئه‌مجۆره‌ خه‌لاتانه‌ بدن به‌مه‌یه‌ته‌ری نه‌جیب و میهره‌بانی خۆیان؟ ئه‌ربابی من به‌په‌پچه‌وانه‌، رۆحانی نییه‌، ده‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا له‌ بیرمه‌ كه‌ هیندیك له‌ پیاوانی زانا و هۆشمه‌ند، هه‌ر چه‌ند به‌بروای من نییه‌تیان پاك نه‌بوو، ده‌یانویست پینسیازی پئی بکه‌ن، ببیته‌ ئۆسقۆف، به‌خته‌وه‌رانه‌ ئه‌وه‌ نه‌یویست بئجگه‌ له‌ ئیمپراتۆر ببیته‌ شتیکی تر. وه‌ من چون ده‌خۆم رانه‌ده‌دی كه‌ له‌ ریگه‌ی کلیساوه‌ داها‌تیک بۆ خۆم دا‌ین بکه‌م، له‌ ترسان چه‌مینم نه‌بوو كه‌ نه‌كا ئه‌رباب هه‌وه‌سی کلیسا له‌ كه‌له‌ی بدا و ده‌سته‌ شكاو بم. به‌هه‌رحال پئویسته‌ به‌ریزتان شتیك بزانه‌ن كه‌ من هه‌ر چه‌ند به‌روالته‌ت مرۆفم، به‌لام له‌ واری چوونه‌ ناو کلیساوه‌ حیوانم.» مه‌یه‌ته‌ری پالئه‌وانی می‌شه‌ گوتی: «ده‌گه‌ل ئه‌وانه‌شدا راستی ئه‌وه‌یه‌ كه‌ جه‌نابتان به‌هه‌له‌ چووی، چون ده‌سه‌لاتداریی دورگه‌كان هه‌موویان نان و ئاویان لی هه‌لئاوه‌ری. هیندیك له‌وه‌ ده‌سه‌لاتداریانه‌ ده‌گه‌ل نه‌داری و ده‌سته‌نگی تیکه‌لاون و هیندیکیان تیکه‌لاوی غه‌م و په‌ژاره‌ و مالیخولیان؛ هیندیکیان به‌ته‌واوی به‌ره‌می پچه‌وانه‌یان لی ده‌كه‌ویته‌وه‌ و ئه‌وانه‌ش كه‌ بناغه‌یه‌کی پته‌وتر و جه‌لال و شكۆیه‌کی زۆرتریان هه‌یه‌ باریکی قورسی غه‌م و په‌ژاره‌ و زه‌حمه‌ت و كویره‌وه‌رییان به‌داوه‌ هه‌یه‌ و ئه‌م باره‌ش ده‌كه‌ویته‌ سه‌ر شانی ئه‌وه‌ چاره‌ره‌شه‌ بی ئه‌نواپه‌ كه‌ قورعه‌ی ده‌سه‌لاتداری به‌ناوی ئه‌وه‌ لی ده‌دری. سویند به‌راستی، ئه‌گه‌ر ئیمه‌ كه‌ ئه‌وه‌ شوغله‌ له‌عه‌نتیه‌ی مه‌یه‌ته‌ریمان ره‌چاو كردووه‌ گه‌رابینه‌وه‌ گونده‌كه‌ی خۆمان و سووكه‌له‌ كاریکی وه‌ك راو، یا ماسی گرتنمان هه‌بووایه‌، هه‌زار جار لیره‌ چاتر بوو؛ ئاخ‌ من له‌ تۆ ده‌پرسم كامه‌ مه‌یه‌ته‌ر له‌ دنیا‌ده‌توانی بدۆزییه‌وه‌ كه‌ هه‌رچه‌ندیش فه‌قیر و نه‌دار بی، بارگینیکی مرده‌لوخه‌ و جووتیکی سه‌گی راوی و قولاییکی ماسی گرتنی نه‌بی كه‌ له‌ گونده‌كه‌ی خۆیدا سه‌رگه‌رم بی؟» سانكۆ گوتی: «من ئه‌وانه‌ی گوتت هه‌موویانم هه‌یه‌، گه‌رچی راسته‌ كه‌ بارگینم نییه‌، به‌لام كه‌ریكم هه‌یه‌ كه‌ دوو ئه‌سپی وه‌ك ئه‌وه‌ی ئه‌ربابه‌كه‌م سواری ده‌بی دینی و حازر نیم ده‌گه‌لئ بگۆرمه‌وه‌، ئه‌گه‌ر چوار ته‌غاریشم(*) جۆ له‌سه‌ر بداته‌وه‌! جه‌نابت ئه‌گه‌ر بته‌وی له‌ قیمه‌تی كه‌ره‌بۆزی من بپرسی، له‌وانه‌یه‌ پیم پئی بکه‌نی و ئه‌وه‌ی كه‌ ده‌لیم كه‌ره‌بۆز له‌به‌رئه‌وه‌یه‌ كه‌ په‌نگی كه‌ره‌كه‌م بۆزه‌. به‌لام له‌مه‌ر سه‌گی راوی، له‌ گونده‌كه‌ی ئیمه‌ چ زۆره‌ سه‌گی راو. به‌تایبه‌تی كه‌ راو كردن به‌تاژیی خه‌لكی زۆر خۆشتره‌.» مه‌یه‌ته‌ری پالئه‌وانی می‌شه‌ گوتی: «جه‌نابی ئاغای مه‌یه‌ته‌ر، راستیه‌كه‌ی ئه‌وه‌یه‌ كه‌ من لی براوم ئه‌م پالئه‌وانه‌ سه‌رگه‌ردانه‌ ده‌گه‌ل ئازایه‌تی و هونه‌رنوینییه‌ نه‌فامانه‌كانی خۆیان

به‌جی بیلّم و بگه‌ریمه‌وه‌ گونده‌كه‌م و سه‌ره‌رستی و پیراگه‌یشتنی زارۆكه‌ گچكه‌كانم وه‌ عۆده‌ بگرم، چون سئی منالی سه‌روپه‌چكه‌م هه‌یه‌ كه‌ له‌ مرواریی رۆژه‌لات جوانترن.» سانكۆ گوتی: «من دوو منالم هه‌یه‌ كه‌ ده‌توانم به‌پایان پینشكه‌ش بکه‌م. له‌وانه‌ كچیکم هه‌یه‌ كه‌ ده‌مه‌وی به‌پچه‌وانه‌ی ویستی دایكه‌ سه‌هه‌نده‌كه‌(*) ی وای بار بینم كه‌ له‌ داها‌توودا به‌هیوای خودا ببیته‌ كۆنتیسی نموونه‌. «مه‌یه‌ته‌ری پالئه‌وانی می‌شه‌ پرسی: «ته‌مه‌نی ئه‌وه‌ کیژه‌ كه‌ ده‌ته‌وی بیکه‌یه‌ كۆنتیسی چه‌ند ده‌بی؟» سانكۆ گوتی: «پازده‌ سالّ دوو مانگ زیاتر یا كه‌متر، به‌لام ماشه‌للا قه‌دی به‌قه‌ده‌ر داری چنارو دم و چاوی به‌جوانی و ته‌پراوه‌تی به‌یانانی مانگی گولانه‌ و ده‌ هیز و تاقه‌تا‌ده‌مبالیکی ته‌واوه‌.» مه‌یه‌ته‌ری پالئه‌وانی می‌شه‌ گوتی: «له‌عه‌نت له‌ شه‌یتان، ئه‌وه‌ سفه‌تانه‌ی تۆ له‌ودا با‌ست كرد بۆ ئه‌وه‌ ده‌بی كه‌ ئه‌وه‌ نه‌ دنیا كۆنتیسی به‌لكو ببیته‌ په‌ریزاده‌ی جه‌نگه‌لی «می‌شه‌ شین.» ئاخ‌ ئه‌وه‌ دایك قه‌حبه‌جنده‌یه‌ ده‌بی به‌راستی چ سینگ و مه‌مك و قه‌دوبالایه‌کی هه‌بی!» سانكۆ كه‌ هیندیك دلی ئیشابوو گوتی: «شان و هه‌یکه‌لی جوانه‌، به‌لام نه‌ دایکی قه‌حبه‌بووه‌ و نه‌ خۆی جنده‌یه‌ و نه‌، تا رۆژیك من ماوم و خودا بیه‌وی هیچ کامیان ده‌بنه‌ قه‌حبه‌. تكا ده‌كه‌م جه‌نابت هیندیك به‌ئه‌ده‌بتر به‌و ئاگات له‌ قسه‌كانت بی، چون به‌رای من كه‌سیك كه‌ ده‌گه‌ل پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردان ژیا‌بی و ئیره‌ و ئه‌وی کردی، ده‌زانی كه‌ پالئه‌وانه‌كان چه‌نده‌ به‌ئه‌ده‌بن، ئه‌م جۆره‌ قسانه‌ نابی بكا.» مه‌یه‌ته‌ری پالئه‌وانی می‌شه‌ گوتی: «وا ده‌رده‌كه‌وی جه‌نابت هیچ ئاگه‌داری داب و ره‌سمی په‌سندان و پیه‌ه‌لاگوتن نیت. مه‌گه‌ر نازانی كاتیك له‌ مه‌یدانی گابازیدا پالئه‌وانیك زه‌بریکی كاری له‌ گا ده‌دا و یا كه‌سیك كاریك زۆر به‌جوانی ئه‌نجام ده‌دا خه‌لك به‌شیوه‌یه‌کی ئاسایی ده‌لین: « ئاخ‌ قه‌حبه‌ دایكه‌ چ زه‌بریکی وه‌شاند، یا چ جوانی ئه‌نجام دا!» وه‌ ئه‌م واژه‌گه‌له‌ به‌روالته‌ت قسه‌ی سووك و جنیون، له‌ راستیدا پیه‌ه‌لاگوتن. كه‌ه‌وابوو ئه‌ی چه‌زهرتی ئاغا ئه‌گه‌ر ئه‌وله‌ده‌كانی تۆ نه‌توانن كاره‌كانیان وا ئه‌نجام بدن كه‌ شایانی په‌سندان و پیه‌ه‌لاگوتن بن، به‌ئه‌ولادی خۆتیان مه‌زانه‌.» سانكۆ گوتی: «ئه‌لبه‌ته‌ ئه‌گه‌ر وابی به‌ئه‌ولادی خۆمیان نازانم و هه‌ر به‌وه‌ ده‌لیله‌ش جه‌نابت تا ده‌توانی به‌من و مناله‌كانم و به‌ژنه‌كه‌م بلئی قه‌حبه‌دایك، چون به‌راستی هه‌ر كاریکی ده‌یکه‌ین نموونه‌ی كه‌مال و شایانی تاريف و په‌سنیکی ئه‌وه‌ایه‌. ئاخ‌! من بۆ ئه‌وه‌ی جاریکی تریش چاوم پینان بکه‌ویته‌وه‌، له‌به‌ر خودا ده‌پاریمه‌وه‌ كه‌ خوداوه‌ند له‌وه‌ موسیبه‌ته‌ گه‌وره‌یه‌ رزگارم بكا و مه‌به‌ستم له‌وه‌ موسیبه‌ته‌، شه‌ره‌ گه‌وره‌ش ئه‌وه‌یه‌ كه‌ خودا من له‌وه‌ شوغله‌ پیسه‌، یانی مه‌یه‌ته‌ری پالئه‌وانان نه‌جات بدا. من به‌ته‌مای کیسه‌ی سه‌د ئه‌شرفی كه‌ له‌

کیوه‌کانی سیرامونادا له رۆژێکی خۆش دیتبوومه‌وه، دووباره خۆم گرفتار کرده‌وه. شه‌یتانی‌ش ده‌ست به‌ردارم نای و ده‌و هاتوچۆیه‌دا لێروله‌وێ ئه‌و کیسه‌ زێرهم ده‌خاته‌وه به‌ر چاو، هه‌موو جارێ ده‌لێی ده‌ستم به‌و کیسه‌ زێرانه‌ ده‌که‌وێ و ده‌ باوه‌شیان ده‌گرم و ده‌گه‌ل خۆم ده‌یانبه‌مه‌وه بۆ ماڵ. به‌و زێرانه‌ ئه‌سبابی ماله‌که‌م نوێ ده‌که‌مه‌وه و که‌سب و کارێک ده‌ست پێ ده‌که‌م و به‌کورتی وه‌ک شازاده‌یه‌ک ده‌ژیم. باوه‌ر به‌رموو هه‌ر به‌و خه‌یاڵ پلاوانه‌یه‌ که‌ ده‌توانم ده‌گه‌ل ئه‌و ئه‌ربابه‌جلفر و ئاگا له‌ خۆنه‌ماوه به‌رێ بچم. ئه‌وه‌ش که‌ به‌ئه‌ربابه‌که‌م ده‌لێم دێوانه‌ و ئاگا له‌ خۆنه‌ماو، حه‌قم پێیه‌ چون به‌راستی زۆرتر وه‌شیت ده‌چێ تا پالنه‌وان. «مه‌یتهری پالنه‌وانی می‌شه‌ گوتی: ئه‌وه‌ی که‌ ده‌لێن «ته‌ماعی زۆر تێناخنین، هه‌مانه‌ ده‌درێ» هه‌ر لێروه‌ سه‌رچاوه‌ ده‌گرێ؛ ئیستا که‌ باسی ئه‌ربابه‌کانمان هاته‌ گۆرێ، ده‌بێ بلێم هه‌یج که‌س له‌و ئه‌ربابه‌ی من شه‌یتتر، خودا دروستی نه‌کردوه، چون ئه‌و له‌ زومهری ئه‌و که‌سانه‌یه‌ که‌ ئه‌م په‌نده‌ ده‌یانگرێته‌وه: «غه‌می جیرانان خواردن که‌ریش له‌ پێ ده‌ردپێی.» له‌ راستیدا ئه‌ربابی من به‌هیوای ئه‌وه‌ی که‌ پالنه‌وانێکی دێوانه‌ بێنێته‌ سه‌ر پێی عه‌قل و قام، خۆیشی دێوانه‌ بووه‌ و به‌دوای شه‌تیکدا ده‌گه‌رێ که‌ له‌وانه‌یه‌ ئه‌گه‌ر وه‌ ده‌ستی که‌وێ په‌شیمان بێته‌وه. «سانکۆ پرسی: «چۆن! مه‌گه‌ر ئه‌ربابی تۆ عاشق بووه؟» مه‌یتهره‌که‌ی تر گوتی: «به‌لێ، ئاغا دلێ به‌ژنیک دۆرانده‌وه که‌ خوینپێژترین و دل‌ه‌ه‌ترین ژنی ئه‌م جیهانه‌یه‌ و ناوی «کانسیله‌ده‌دۆاندالی» یه، به‌لام نه‌خۆشیی ئه‌م خانمه‌ ته‌نیا ئه‌وه‌ نییه، هه‌زار عه‌یبی تریشی هه‌یه. له‌وانه‌یه‌ تا چهند سه‌عاتی تر بیه‌بین.» سانکۆ گوتی: «هه‌ر ڕیگه‌یه‌ک با زۆریش ساف و هه‌موار (*) بێ دیسانیش به‌رد و گه‌لمه‌تی هه‌ندیک تیدا هه‌یه که‌ رێبوار تێیان هه‌لده‌نگوێت و به‌عه‌رزیدا ده‌که‌وێ. ئه‌گه‌ر ئاو گه‌یوه‌ته‌ گۆزینیکی دیتران، له‌سه‌ری ئیمه‌ تێ په‌ریوه؛ به‌پێی قاعیده‌ خه‌لک زۆرتر به‌قولایی شه‌یتیه‌وه هه‌لاوه‌سه‌ران تا به‌قولایی عه‌قله‌وه. وه‌ به‌لام ئه‌گه‌ر ئه‌م گوتیه‌ راست بێ که‌ یارانی هاوده‌رد غه‌م و په‌ژاره‌ی دل‌مان ئارام ده‌که‌نه‌وه، من ده‌بێ هیوادار بم که‌ ده‌خزمه‌ت تۆدا له‌ بارستی (*) خه‌مان ڕزگارم بێ، چون تۆش ئه‌ربابیکت هه‌یه که‌ له‌ ئه‌ربابی من که‌رتیه‌.» مه‌یتهری پالنه‌وانی می‌شه‌ گوتی: «راسته‌ له‌ که‌رێ که‌رتیه‌، به‌لام پیاویکی ئازایه، بێجگه‌ له‌وه‌ش ئه‌وه‌نده‌ له‌ بنه‌وپ و هه‌رامزاده‌یه‌ که‌ خراپی و ناجسنیه‌که‌ی به‌سه‌ر ئازایه‌تی و که‌ریه‌تییه‌که‌یدا زاله‌.» سانکۆ گوتی: «وای! به‌لام ئه‌ربابی من ناجسن نییه‌ و به‌پێچه‌وانه‌وه دل‌یکی هه‌یه وه‌ک دل‌ی کۆتر، ساف و بێ شیه‌ و پیله. نه‌ ته‌نیا ئازاری به‌که‌س ناگا، به‌لکو ده‌گه‌ل هه‌موو که‌سیش چاکه‌ ده‌کا و له‌ سه‌رتاپای وجوویدا به‌قه‌ده‌ر سه‌ری ده‌رزی ده‌غه‌لی

و فیلبازی نییه. پیاویکی ئه‌وه‌نده‌ ساده‌دل و خاوینه‌ که‌ به‌نویژی نیوه‌رۆ مندالکی چکۆله‌ ده‌توانی قانیعی بکا که‌ شه‌وه. من هه‌ر له‌به‌ر ئه‌و ساده‌ دل‌یه‌ له‌ گلینه‌ی چاوم خۆشترم ده‌وێ و هه‌ر دێوانه‌یی و کارێکی شه‌یتانه‌ی لێ سه‌ر بدا دل‌م نایه‌ به‌جێ بێلم.» مه‌یتهری پالنه‌وانی می‌شه‌ گوتی: «برا و ئاغای من، به‌و هه‌موو قسانه‌شه‌وه که‌ فه‌رمووت ئه‌گه‌ر کۆرێک بێته‌ کۆرێکی (*). کۆرێکی تر له‌وانه‌یه‌ هه‌ر دووکیان ده‌ چالۆ بکه‌ون، که‌وابوو وا باشتره‌ من و تۆ ورده‌ ورده‌ و به‌ئاسپایی بین و بگه‌رێینه‌وه‌ مالی خۆمان، چون که‌سیک که‌ به‌دوای رووداواندا ده‌گه‌رێ هه‌میشه‌ ده‌گه‌ل رووداوی باش و به‌که‌لک رووبه‌روو نابێته‌وه.»

له‌ مه‌ودای قسه‌ کردندا سانکۆ جار‌جار ده‌کوخی و به‌لغه‌میکی وشک و چه‌سه‌په‌نده‌ی فری ده‌دا. مه‌یتهره‌که‌ی تر ئه‌وه‌ی چاو پێ که‌وت و گوتی: «من وای تێ ده‌گه‌م هه‌نده‌مان قسه‌ کردوه که‌ زبانه‌مان بای ڕیکه‌وتوه‌ و به‌مه‌لاشوومانه‌وه‌ ده‌نووسی؛ من ده‌رمانیکم به‌قاچی زینی ئه‌سه‌په‌که‌مه‌وه‌ هه‌لواسیوه‌ که‌ ناهێلی زبان به‌مه‌لاشووه‌وه‌ بنووسی و تامیشتی ناخۆش نییه.» مه‌یتهر ئه‌وه‌ی گوت و یه‌ک پێ راسته‌وه‌ بوو، پاش کورته‌ ساتیک به‌مه‌شکه‌یه‌ک شه‌رابی سوور و بابۆله‌یه‌ک نانی شیرین که‌ پر بوو له‌ گوشت، گه‌راوه‌. بابۆله‌ چ بابۆله‌، به‌درێزایی نیو «ئۆن» (۳۵۹) و ئه‌لبه‌ته‌ ئه‌و قسه‌ راسته‌ و هه‌یجی لێ زیاد نه‌کراوه، چون ئه‌و بابۆله‌یان به‌که‌روێشکیک دروست کردبوو، که‌روێشکه‌که‌ش ئه‌وه‌نده‌ گه‌وره‌ بوو که‌ کاتیک سانکۆ ده‌ستی لێ دا، پێی وابوو بزنیکیان ده‌نیو ئاخیوه‌. سانکۆ به‌دیتنی ئه‌م نان و خوانه‌ هاواری لێ به‌رز بووه‌وه: «ناخ! تۆشه‌ی سه‌فه‌ری به‌رێزان ئه‌وه‌یه؟» مه‌یتهره‌که‌ی دی گوتی: «ئه‌لبه‌ته‌، ئه‌ی چی؟ تۆ پیت وایه‌ من مه‌یتهری گه‌لاچه‌وه‌نده‌رم (۳۶۰)؟ من هه‌میشه‌ کاتی سه‌فه‌ر زۆرتر له‌ سه‌رداریک که‌ ده‌چێته‌ مه‌یدانی شه‌ر تۆشه‌ و ئازووقه‌ به‌پاشکۆی ئه‌سه‌په‌که‌مه‌وه‌ هه‌لده‌گرم.»

سانکۆ بێ ئه‌وه‌ی چاوه‌روانی ته‌عاروفی زۆرتر بێ ده‌ستی کرد به‌خواردن. له‌و تاریکه‌ شه‌وه‌دا به‌ده‌رفه‌تی زانی و کوته‌ گوشتی وای به‌دزی هه‌لده‌گرت که‌ یه‌که‌ی به‌قه‌د مستی ده‌ستی خۆی ده‌بوو. ده‌گه‌ل خواردن وه‌قسه‌ هاته‌وه‌ و گوتی: «دیاره‌ که‌ جه‌نابت مه‌یتهریکی وه‌فادار و عه‌سل و نه‌سه‌ب داری و ئاکار و خووخه‌دی باشت هه‌یه و له‌و میواندارییه‌تانرا ئاشکرایه‌ که‌ پیاویکی ماقوول و نه‌جیب و جوامێری. میوانیه‌که‌ت ئه‌گه‌ر له‌ ڕیگه‌ی سیحر و

۳۵۹- ئۆن، پێوه‌ریکی درێزایی به‌ ئه‌ندازه‌ی ۱/۸۸ سانتی مه‌تر بووه‌.

۳۶۰- گه‌لاچه‌وه‌نده‌ر له‌ فارسیدا یانی پیاوی بێ که‌لک و بێ کاره‌ (وه‌رگێر)

جادوورا به‌ریا نه‌کرابی بی وینه‌یه، تو کوا وهک منی بی ئه‌نواى کـلـۆـل ده‌چی که ده خورجینه‌که‌مدا کوته‌په‌نیریک نه‌بی، هیچی تر شک نابهم. په‌نیریکى وا ره‌ق و وشک که ئه‌گەر له‌که‌لله‌ی دپوی راکیشی، ده‌یشکینى؛ بیجگه‌ له‌وانه‌ش ده‌ دوازده‌ده‌نم‌گویز و بادام هه‌یه که ده‌یکه‌مه‌ پیخۆر، ئه‌وه‌ش هه‌مووی له‌به‌ر فه‌قیری و نه‌داریی ئه‌ربابه‌که‌مه‌ و پرواشی ئه‌وه‌یه که پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردان ده‌بی ته‌نیا به‌میوه‌ی وشک و به‌نگیا و ساقه‌ته‌گیا به‌ری بچن. «مه‌یته‌ری پالئه‌وانی می‌شه‌ گوتی: «برا خو‌گه‌ده‌ی منیان بو‌ خواردن و هه‌زم کردنی درکودالی بیابان و هه‌رمی ئاله‌ دروست نه‌کردوه‌ و ناشتوانم ریشه‌ی داران بخۆم. با ئه‌ربابه‌کانمان له‌سه‌ر بیرورای خو‌یان بن و هه‌رچی بو‌خو‌یان پیمان باشه‌ بیخۆن. من بو‌ خواردن خۆم هه‌موو کات گوشتی سارد و مه‌شکه‌یه‌کی گه‌وره‌ی شه‌راب وهک دیوته‌ به‌پاش ته‌رکی ئه‌سه‌که‌مه‌وه‌ هه‌لداوه‌سم. ئه‌وه‌نده‌م ئه‌و مه‌شکه‌ شه‌رابه‌خۆش ده‌وی که رۆژانه‌ چهند جار ده‌ باوه‌شی ده‌گرم، ماچی ده‌که‌م و خۆمی ده‌سه‌ر ده‌گپرم!»

مه‌یته‌ری نه‌ناس وێرای ئه‌م قسانه‌ مه‌شکه‌که‌ی دایه‌ ده‌ست سانکو و ئه‌ویش زارکی مه‌شکه‌ی به‌زاری خو‌یه‌وه‌ ناو ماوه‌ی چاره‌گه‌ سه‌عاتیک سه‌ری هه‌ئینا و چاوی ده‌ ئه‌ستیره‌کان بری، کاتیک له‌ خوارده‌وه‌ تیر بوو، بی ئیختیار سه‌ری به‌سه‌ر شانیدا خوار کرده‌وه‌ و گوتی: «ناخ، قه‌حبه‌دایک! چ شه‌رابیکى عه‌نتیکه‌یه!» مه‌یته‌ری پالئه‌وانی می‌شه‌ که ئه‌و پی‌هه‌لا‌گوتنه‌ی بیست گوتی: «فه‌رموو، به‌ریزتان کاتیک به‌و شه‌رابه‌ده‌فه‌رموون قه‌حبه‌دایک، چنده‌ تاريف کردن و پیداهه‌لدا‌نیکى باشه.» سانکو گوتی: «به‌لئى، من ئیقرار ده‌که‌م که ئه‌گەر به‌قه‌ستی تاريف و پیداهه‌لدا‌ن به‌که‌سێک بلین دایک قه‌حبه، به‌ته‌وه‌ین داناندرئى. به‌لام جه‌نابی ئاغا، تو گیانی ئه‌و که‌سه‌ی خۆشت ده‌وی پیم بلئى، ئایا ئه‌م شه‌رابه‌ سیود رینال Ciud Real نییه؟» مه‌یته‌ری پالئه‌وانی می‌شه‌ گوتی: «ئافه‌رین بو‌ ته‌شخیس و چیژ و سه‌لیقه‌ی تو! ئه‌م شه‌رابه‌له‌وه‌یوه‌ هاتوه‌ و چهند سالی‌شی به‌سه‌ردا تى په‌ریوه.» سانکو گوتی: «ئه‌گەر گوتت من چۆنم زانی ئه‌و شه‌رابه‌ی تو به‌ره‌مه‌ی سیود رینال؟ راوه‌سته‌ با پیت بلیم. من هۆش و تیگه‌یشتنیکى وه‌هام ده‌ ناسینی شه‌رابدا هه‌یه که ئه‌گەر که‌می‌کم له‌به‌ر که‌پۆی رابگرن، ده‌زانم تر‌یه‌که‌ی له‌ کوپرا هاتوه‌، له‌ کوئ داندراوه‌ته‌وه‌، چنده‌ سالی‌یه، تامی چۆنه‌ و رهنگ و تاییه‌ته‌مه‌ندیه‌کانی چیه‌. ئه‌لبه‌ته‌ نابى له‌وه‌ی گوتم سه‌رت سوور بمینئى، چون له‌ به‌ماله‌ی من له‌ لای باوکمه‌وه‌ دوو که‌سیان پسپۆری شه‌راب بوون که ولاتی مانش ده‌و سالانه‌دا هه‌رگیز دوو پسپۆری شه‌رابی ناوای به‌خۆیه‌وه‌ نه‌دیتوه‌؛ وه‌ بو‌ ئه‌وه‌ی قه‌سه‌کانم سوور که‌مه‌وه‌، ئه‌و داستانه‌ی به‌سه‌ریان هاتوه‌

بو‌ تو‌ی ده‌گپرمه‌وه‌؛ رۆژیک له‌ کوپه‌یه‌که‌ هیندیک شه‌رابیان بو‌ هیناین که بیچیژن و پاشان بیرورای خو‌یان له‌سه‌ر چاکى یا خراپى شه‌رابه‌که‌ ده‌ربهرن. یه‌کیان نووکی زبانی خو‌ی گه‌یانه‌ شه‌رابه‌که‌ و ئه‌وی تر بو‌نی پتوه‌ کرد. یه‌که‌می گوتی ئه‌م شه‌رابه‌بو‌نی ئاسنی لئى دئى و ئه‌وی تر گوتی هه‌م بو‌نی ئاسن و هه‌م بو‌نی پیستی بز. خاوه‌ن شه‌رابه‌گوتی که کوپه‌که‌ پاک و خاوین بووه‌ و زۆر به‌جوانی و خاوینی داندراوه‌ته‌وه‌ و که‌مترین شتی وئى نه‌که‌وتوه‌ تا بو‌نی ئاسن یا پیستی بزنى لئى بئى؛ به‌لام پسپۆره‌کان جه‌ختیان له‌سه‌ر قسه‌ی خو‌یان کرده‌وه‌ و گوتیان هه‌ر ئه‌وه‌یه که ده‌لین. زه‌مانیک به‌سه‌ر ئه‌م پرواداوه‌دا تى په‌ری و شه‌رابه‌که‌ له‌به‌روه‌ فرۆشرا و کاتیک ویستیان کوپه‌که‌ خاوین که‌نه‌وه‌ هاجه‌ریکیان دیته‌وه‌ که به‌چه‌رمیکى باریکى پیستی بز هه‌لاوه‌سرابوو. ئیستا بزانه‌ که‌سێک که له‌ تۆره‌مه‌ی ئه‌و پیاوه‌ گه‌ورانه‌ بئى، ده‌توانئى رای خو‌ی ده‌ریبئى یا خیر.» مه‌یته‌ری نه‌ناس گوتی: «هه‌ر له‌به‌رئه‌وه‌یه ده‌لیم با چی تر وه‌دوای ئه‌و پرواداوانه‌ نه‌که‌وه‌ین و ئیستا که کولپه‌ره‌ جۆیه‌کمان له‌ مالى خو‌مان هه‌یه‌ با ده‌ست له‌ کولپه‌یه‌ی خه‌لکى هه‌لبگرین. باوه‌ر به‌قه‌سه‌کانم بکه‌ و با بگه‌ریینه‌وه‌ که‌پر و که‌لاوه‌ی خو‌مان، چون ئه‌گەر خودا مه‌یلی ده‌گه‌لمان هه‌بئى، له‌ویش یاریده‌مان ده‌دا. سانکو گوتی: «من وا ناکه‌م. تا ئه‌و کاته‌ی ئه‌ربابه‌که‌م ده‌گاته‌ «ساراگوس» ده‌ خزمه‌تیدا ده‌بم و ده‌گه‌ل گه‌یشتنه‌ ئه‌وی داده‌نیشین و فکریکی بو‌ ده‌که‌ینه‌وه‌.»

ئاخرى ئه‌و دوو مه‌یته‌ره‌ نه‌جیبه‌ئه‌وه‌نده‌یان گوت و ئه‌وه‌نده‌یان خوارده‌وه‌ تا سه‌ره‌نجام خه‌و زبانی به‌ستن و تینویتی قسه‌کردنی له‌ بیر بردنه‌وه‌، ده‌نا به‌و زووانه‌ ده‌ستبه‌ردار نه‌بوون. به‌مجۆره‌ هه‌ردووکیان مه‌شکه‌ی شه‌رابیان که نیوه‌ی زۆرتریان پیداکردبوو له‌ نامیز گرت و هیشتا پارووی نیوه‌ جووراویان له‌ زاریدا بوو که خه‌ویان لئى که‌وت. ئیستا ئه‌وان با له‌وی بخه‌ون و ئیمه‌ش ده‌ست به‌رداریان بین و خه‌ریکی گپه‌رانه‌وه‌ی رووداوێک ده‌بین که له‌ نیوان پالئه‌وانی می‌شه‌ و پالئه‌وانی خه‌مگین روخساردا هاته‌ پيش.

زهوى ھەلگرم و بيانكيشم و بزانم قورسايييان چەندە. ئەوھش بەپراستی كارى ھەمبالانە نە پالەوانان. ئەوجار دەستوورى پى دام برۆمە ناو ئەشكەوتى «كابرا» - بەپراستی چ شوپنكى ترسینەر و زراوتوقین بوو! - ئەمرى پى كردم لەسەر ھەرچى دەو غارە قوول و تاريكەدا ھەيە بەوردى گوزارشتى بۆ بنیرم. من بزوتنەوھى گژەبای ژیرالدم راگرت و گابەردە تاشراوھكانم كيشا و چوومە ناو غارى كابرا و ھەرچى تپیدا بوو، ھەموو پاز و نھینییەكانى ئەو غارەم پى راگەياند و بەو حالەشەوھ بى مەیلییەكەى ھەروا زۆرتەر دەبى و بیروپەویمدا دەنیرى و بەئارەزووى خۆم ناگەم. سەرھنجام ئەمرى پى كردووم تا ھەموو كەلین و قوژبنى ئیسپانیا بگەپم و تەواوى پالەوانانى سەرگەردان كە لەم سەرھەمینەدا سەرگەردان، بېزینم و ملکہچى خۆمیان بگەم و ددانیان پيدا بپنم كە ئەو جوانترین ژنى زیندووى ئەم جیھانەيە و منیش خۆم لە تەواوى پالەوانانى سەرگەردان ئازاتر و عاشقترم. من بەو مەبەستە زۆرتەر لە نیوھى و لاتى ئیسپانیا گەراوم و ژمارەيەكى زۆرى پالەوانانى سەرگەردان كە وپراویانە دژى ئەو ویستانە، بوپستن تیکم شكاندوون و بەزاندوون، بەلام فەتھ و سەرکەوتنكى كە من زۆرتەر لە ھەموو ھونەرنویینیەكانى خۆم شانازی پپوھ دەكەم، ئەوھيە كە پالەوانى دلاوەر، دۆن كيشۆتى مانشم لە شەرپكى تەنبەتەندا بەزاندووه و ئیقرارم پى كردووه كە كاسیلدە واندالى من لە دۆلسینە تۆپۆزى ئەو جوانترە. من ھەر بەم یەك سەرکەوتنەم وا تى دەگەم كە بەسەر تەواوى پالەوانانى عالەمدا زال بووم، چون ئەم دۆن كيشۆتەى كە باسم كرد تەواوى ئەوانى تری بەزاندووه، من چون بەنۆبەى خۆم بەسەر ئەودا زال بووم كەوابوو شانازی و ناویانگ و شەرپەتەى ئەو دەبیتە ملكى من، ھەر وەك شاعیر دەلى: «ھەرچەندى باسى پالەوانى بەزىو لە دنیادا زۆرتەر بلاو دەبیتەوھ، شانازی زۆرتەر بەنسیبى پالەوانانى سەرکەوتوو دەبى.» بەپى ئەو قسانەى كردم ھونەرنویینیە بى ئەژمارەكانى دۆن كيشۆت كە ناویانگیان زار بەزار دەگەپى ھەمووى دەبیتە ھى من و بۆ من حیساب دەكرین.»

دۆن كيشۆت لەوھ كە پالەوانى میتشە حيكایەتى دەكرد واقى وپرابوو. ھەزار جار ویستى قسەى پى بپرى و بەدرۆى بخاتەوھ. تەنانەت جارپكیش رستەى «تۆ درۆ دەكەى» بەسەر زاریدا ھات، بەلام دیسان خۆى راگرت و لى برا كە ئەوى وادار بكا خۆى ئیقرار بەدرۆكانى خۆى بكا. لەبەرئەوھ زۆر بەنەرمى و دۆستانە پپى گوت: «جەنابى پالەوان ئەوھى كە دەفەرمووى جەنابتان بەشى زۆرى پالەوانانى سەرگەردانى ئیسپانیا و تەنانەت دنیاشتان بەزاندووه، قسەيەكم نییە، بەلام بەتەواوى گومانم لەوھدا ھەيە كە دۆن كيشۆتى پالەوانى

دریژەى داستانى پالەوانى میتشە

لە داستاندا ھاتووھ یەكێك لەو بابەتانەى كە لە نیوان دۆن كيشۆت و پالەوانى میتشەدا باسى لى كرا ئەوھ بوو كە پالەوانى نەناس بەدۆن كيشۆتى گوت: «جەنابى پالەوان، دەموپى عەرزت بگەم كە ئاخىرى چارەنووس، یا باشترە بلیم، دلى من ھەلبژاردنى خۆى كرد و سەرپاى و جوودى منى بەئەوینى «كاسیلدە دۆ واندالى» دلبەرى بپۆینە ئاور تى بەردا. وھ من ئەگەر بەو دەلیم بپۆینە لەبەرئەوھيە كە لە دنیادا ھیچ كەس بەبەژن و بالا و جوانى تاي ناكا. بەلى جا، ئەو دلبەرە بى ھاوتایەى، من یانى كاسیلدە كە باسى جوانییەكەم بۆ كردووى، پاداشى نییەتى پاك و خۆشەویستى منى ئاوا داوھتەوھ كە وەك زپدايكى ھیركول دەگەل ئەوى كرد، منى وەدواى ھیندیک گۆنگەلى پى لە مەترسى خستووھ و ھەركات رووداوپك تەواو كردووه، بەلىنى ئەوى پى داوم كە پاش گۆنگەلىكى تر بەئارەزووى دلى خۆم بگەيەنى، بەلام ئەم رووداوانە وەھا وەك ئالقەى زنجیر تیک ئالقاون كە ژمارەیان لە حیساب بەدەرە و من نازانم كەى دەگەم رووداوى ئاخىرى تا ئارەزووه پاك و شەرپەتەمەندانەكەم پیک بى. كاسیلدە جارپك ئەمرى پى كردم لە مەیدانىكى دەورە دراودا دەگەل دايكى پۆلازپى شارى سیویل بەناوى «ژیرالدا»^(۳۶۱) كە ژنكى ئازا و نەبەردە و دەلپى لەشى لە مەفرەق دروست كراوه. ھەتا بلپى بەقەوھت و پتەوھ، بى ئەوھى لە جپى خۆى چرتە بكا، زۆرتەر لە تەواوى ژنانى دنیا ھەوھس باز و سووكەسەر و بووقەلەموون سیفەتە^(*)، شەرپكەم. من گەیشتمە ئەو شارە و لە شەرپدا بەزاندم و بەسەریدا سەرکەوتم و مەجبورم كرد بى جوولە و بزوتنەوھ لەسەر جیگەى خۆى وەمپنى. (چون دە ماوھيەكى زۆرتەر لە یەك ھەوتوودا تەنیا باى شەمال دەھات) جارپكى تر ئەمرى پى كردم برۆم پوھزەبەردەكانى «گیزاندۆ»^(۳۶۲) كە بەشكلى گای وەحشى داتاشراون لە

3۶۱ - Giralda پەكەرەيەكە لە مەفرەق كە بە واتەى ھیندیکیان نیشانەى سەرکەوتن و بە قسەى ھیندیکان نیشانەى ئیمانە و لەسەر منارەى کلیسای سیویل لە زەمانى عەرەبەكانەوھ بە جى ماوھ و ئیستا وەك ئامرازى نیشاندانى ھاتنى با، كەلكى لى وەرەگرن.

3۶۲ - Guisando چوار رەوھزەبەردى گەورەى خارایە كە لەسەر شكلى گا بە شپوھيەكى ناشیانە و سەر سەرەكى داتاشراون و لە گوندى گیزاندۆ لە دەفەرى ئەیالەتى ئاویلا لە نپو باغىكى تریدا ھەلكەوتوون. (مۆرىس باردۆن)

مانشت بهزاندبى. پهنگه ئه وهى كه تو بهناوى دۆن كيشوت بهزاندووته كه سيك بى هينديك وه ئه و بچى، هر چه ند ئه وانى وه ئه و بچن زور كه من.» پالنهوانى ميشه گوتى: «چون ده بى درو بكم، قهسه م بهو ئاسمانانه كه ئيمه يان ده ناميز گرتووه، من ده گهل دۆن كيشوت خوئ به شه ر هاتووم و شكستم پى داوه و وادارم كردووه كه ته سليمم بى. ئه و پياويكى بالابه رزه و پوخساريكى وشك و تيكقوپاوى هه يه، ماسوولكه كانى كيشراون و پهنگى پوخسارى زهرده و مووى ماش و برينجى و كه پوى قه لپوز به رانى(*) و سميلى رهش و داكه وتووه، ئه و هه موو كات به ناوى پالنهوانى خه مگين پوخسار دپته مهيدان و پياويكى دپهاتيشى وهك مه يتهر ده گهل دايه كه ناوى سانكوپانزايه. دۆن كيشوت سواره به ريكى ناودارى ده بندايه، به ناوى روئى نانت و سه ره نجام گراوييه كى هه يه كه ناوى دؤلسينه دؤ تويوزويه و زه مانتيك به «الدونزا لورينزو» ده ناسرا. ههروهك گراويى من كاسيله دؤ واندالى كه ناوى سه ره تايى كاسيلدا و خه لكى ئه ندلؤسه. ئيسنا ئه گهر ئه و هه موو زانياريه يى به عه رزم كه ياندى بو سه لماندى قسه كانم به س نه بى، ئه م شمشيره له نيوانماندا ده بپته داوه ر و راستى قسه كانم به هر كه س كه نه يه ويى بروام پى بكا ده سه لپنى.» دۆن كيشوت گوتى: «جه نابى پالنهوان تكيابه پشووت له سه رخو بى و گوئى بده عه رزه كانم. بزانه كه دۆن كيشوت به كييك له نزيكترين و خو شه ويستترين دؤستانى منه و ته نانه ت ده توانم بلپم كه ئه وم به قه در خو م خو ش ده وي. ئه لبه ته له رووى ئه و نيشانيه يان ده ات كه هه موويان زور دروست و وردن ناچارم بروا بكم كه تو ده ستويه نجه ت ده گهل خوئى نه رم كردووه و خودى ئه وت به زاندووه. له لايه كى تر من ئه و راستيه به دوو چاوى خو م ده بينم و به دوو ده ستى خو م هه ستى پى ده كم كه مومكين نييه هه ريفى به زيوى ئيوه دۆن كيشوت بو ويى، مه گهر ئه وهى، چون ئه و پالنهوانه ده نيو جادو و گه راندا دوزمنى زورى هه يه، به كييك له وان خوئى به شكلى دۆن كيشوت ده ره يتابى و خوئى بو تو به زاندبى تا نيويانگى نازايه تى و هونه رنوئينييه كانى ئه و له دنيا دا له ناو به ريى. ديسان له مه ر مسؤگه ر كردن و سوور كردنه وهى قسه كانم ده لپم كه ئه م جادو و گه ره مه لعوونانه يانى ئه و دوزمنه به د كردارانه دوو روژ نييه كه هه يكه ل و سه ر و سيمامى خاتوو دؤلسينه يان گو رى و ئه و جوانه بيويينه يان به شكلى ژنه دپهاتيه يه كى خه پله ي سه حه تگران نيشان داوه. پهنگه جادو و گه ران دۆن كيشوتيشيان گو ريبى. به لام ئه گهر ئه و گشته توئى پى مرزهم نابى، ئه وه تا من دۆن كيشوتم و ناماده م سواره يا پياده يا هه ر چوئيكى تو بته ويى قسه ي خو م به زورى شمشير به تو بسه لپتم.» دۆن كيشوت ده گهل ته واو بوونى قسه كانى وهك برووسكه راپه رى و ده ستى بو

مشتووى شمشير برد و چاوه رپوان راوه ستا بزانى پالنهوانى ميشه چ برياريك ده ده ا. پالنهوانى ميشه به له حنيكى نارام و له سه رخو جوا بى داوه: «ئه ي جه نابى دۆن كيشوت ئه وهى كه حيسابى پاكه له لپرسينه وه بى باكه. كه سيك كه به كه م جار توانى له شكلى گو روا دا تو بيه زينى هيواداره كه بتوانى ده شكلى و هه يكه لى راستينى خو شتدا تو بشكينى و بيه زينى، به لام چون ره وا نييه پالنهوانه كان هونه رنوئينيى خو يان وهك دزان و ريگران له تاريخه شه ودا ئه نجام بدن، باشتر ئه وه يه راوه ستين تا روژ بيته وه و خو ره تاو مهيدانى به ره به ره كانى ئيمه روون بكاته وه. مه رجى شه ر و به ره نگارى ئيمه ئه وه بى كه به زيو ملكه چ و ته سليمي سه ركه وتوو بى تا هه رچى ده يوى ده گه لى بكا، به و مه رجى كه نه زا كه ت و ئابروو ئيجازه بدا پالنهوانى به زيو ئه مرى پالنهوانى به زينه ر به جى بينى.» دۆن كيشوت گوتى: «من به ته واوى به و مه رجه رازيم و ئه م قه راره په سندن ده كم.»

پاش ئه م وتوويزه هه ردوو كيان چوونه سو راغى مه يته ره كانيان كه هه ر دوو كيان خه ويان لى كه وتبوو و پر خه يان ده هات. هه ردووك پالنهوان مه يته ره كانيان وه خه به ر هينا و فه رمانيان پى دان، چون له سه ره تاي هه لاتنى روژدا شه ريكي خوئينيى ته نبه تن و ترسي نه ريان ده پيشدايه ئه سپه كان ناماده بكن. به بيستنى ئه م هه واله سانكو ده ستى كرد به هه لله رزين و چون ته عريفى دلاوه رى و هونه رنوئينيى پالنهوانى ميشه ي له مه يته ره كه ي بيستبوو، زور له ئه ربابى خوئى نيگه ران بوو. ده گهل ئه وه شدا هه ر دووك مه يته ر، بى ئه وهى ورته يان ليوه بى، به ره و ره وهى ئه سپه كان چوون، وه به راستى ده بى بلپين ره وه، چون برىتى بوون له سى ئه سپ و گويدرئيك كه ده پيشدا بوئيان به يه كتره وه كرد و پاشان ده ستيان به له وه ر كرد.

له ريگه دا مه يته رى پالنهوانى ميشه به سانكوئى گوت: «برا به پى قاعيده ده بى بزانى دلاوه رانى ئه ندلؤسى به پى رسم و عاده ت كاتييك ره وانى شه ريكي ته نبه تن بوون، مه يته ره كانيان ده ست له سه ر ده ست دانائين و ته نيا له سه ر ته ماشا رانا وه ستن، من ئه وه ت بوئه عه رز ده كم له و ماوه يه دا كه ئه ربابه كانمان به تير و شير تييك به رده بين ئيمه ش ده بى به كييرد و چه قو ده ستويه نجه نه رم، بكه ين.» سانكو گوتى: «كاكى خو م، پهنگه ئه وانى ده يلى له نيو هيندى لوتى چه قودا رسم بى، به لام له نيو مه يته رانى پالنهوانانى سه رگه راندا شتيكى وا نييه، يا لانى كه م من هيشتا شتيكى وام له ئه ربابى خو م كه هه موو دابونه ريتى نيو پالنهوانان ده زانى، نه بيستووه. له لايه كيشه وه من ده بى نووسراويه يكى روون و به لگه دار ببينم كه ئه و قسه ي تو مسؤگه ر بكا، دياره وه ها نووسراويه يه كيش له ئارادانييه و ئه گهر هه شبى من گوئى پى ناده م. من پوولتيك ده ده م و ئه و

شهر و هرايه ناکه. زور له مهیتهره ناشتیخوازهکان بۆ قهره بووکردنهوهی ئهوهی که شهر ناکه، شتیگ دهن یان شتیکیان بهزور بهسهدا دهبرن که وهک بزانه له دوو رهتل مؤم تی ناپهړی. بویه تهنانهت نامادم قیمهتی ئهوه شهمانه بدهم که ئهغلب له جیات مؤم (میو) وهریدهگرن. چون لیم یهقینه ئهوه خرجی له کرینی پارچه و داو دهرمان که دهبی بۆ سهری شکاوم پاش شهرکه بیکرم کهمتره. من هر له ئیستاوه دهرمان سهرم دهسکی و له نیوه راستیدا شهق دهبا. بیجگه لهوهش من ئهسله ناتوانم شهر بکه، چونکه شمشیرم نییه و له تهواوی تهمهنی خوئشدا شمشیرم له کهمر نه بهستوه. مهیتهری پالوانی میشه گوتی من بۆ لابرندی ئهه موشکیلهیه ریگه چارهیهکم دوزیوهتهوه، من دوو کیسهی کهرباسم ههیه که بهقهدر یهکن. هر کامان یهکیک لهو کیسهانه هلهدهگرین و ده سهر و گوئلاکی یهکدی بهردهبین و ههر دووکمان چهکی یهکسانمان پی دهبی.» سانکۆ له خوئشان هاواری لی بهرز بووهوه که: «من پیشوازی لهه پیکدادانه دهکم، چون بهمجوره هیچ زیانیکمان پی ناگا و جلوبه رگهکانیشمان توختهکین دهکرین و خاوپن دهبنهوه.» مهیتهرهکهی تر گوتی: «ناخ، مه بهستم ئهوه نه بوو بهکیسهی بهتال لیک بدهین، بۆ ئهوهی کیسهکان با نهانیا، هر یهکه پینج شهش سورکه بهردیان تیداوپین، بهلام دهبی بهردهکان وهزنیان وهک یهک بی، پاشان بهو کیسه پر له بهردانه لیک دههین و سهر و سهکوتی یهکتری دهکوتین. بهمجوره برینداریش نابین.» سانکۆ گوتی: «ناخر کوری چاک، گوله گهزیه! تو هیندیک گوئی بگره بزانه من چیت پی دهلیم! باوهر بکه نهگهر له جیی ورده بهرد، کلویی پهمو، یا پیستی خهز و سموره و پارچهی ئاوریشمینی تی بخره بۆ ئهوهی بریندار نه بین دیسانیش مهسلهحت نییه ئیبه شهر بکهین. بهخوا قهسهه نهگهر ده کیسهی توډا پیلهی ئاوریشمیشی تیدا بی، من شهرت دهگهل ناکه. لی گهری ئه ربابهکان چونی دلخوازیانه شهری خوئیان بکه و یهک یهکی ببهزینی، بهمن و بهتو چی، وهره با بخوین و بخوینهوه و بۆ خوئمان بزین، ئهوه ریژانهی تهمه نمان وهک بروسکه تی دهپرن و ناگه ریتهوه و سهره نجام دهرمین، ئیتر چ لازم دهکا بۆخوئمان یهکتری سلار بکهینهوه و پیش کاتی خوئی میوهی عومرمان بهدهستی خوئمان له داری ژیان بکهینهوه.» مهیتهری پالوانی میشه گوتی: «لانی کهم دهبی نیو سهعات بهگژ یهکدا بچین.» سانکۆ گوتی: «هر چوئیک کیسهی من ناماده نیم دهگهل تو به شهر بیم، چون ئهوهنده بی ئهدهب نیم که دهگهل کهسیک شهر بکه که شهراب و نانی پی داوم. جا با ئهوه شهرهش تهنیا پیتهه لپریژانیکی کورت و بی ئازار بی. بیجگه لهوهش کامه شهیتان دهتوانی بی تووریی و غهزه و بی ئهوهی ههستهکانی خرؤشابن

شهر بکا؟» مهیتهری پالوانی میشه گوتی: «بۆ ئهوهش چارهیهکهم دوزیوهتهوه، بهمجوره که من ورده ورده له تو نزیگ دهبمهوه و سی چوار شه پلاغهیی ئاودار ده بنان گویت دهرهوهینم، توش دهکهویته بهریم. من بهو کاره ههستی تووریی و قینی تو، هرچهند له خوئیکی قورسی بهقهدر خهوی مشکی خورمادا بی، دهرزینم و وه خوئ دهخهه.» سانکۆ گوتی: «له بهرامبهر ئهوه پلانهدا، منیش پلانیکم ههیه که له هی تو کهمتر نییه. ئهوش ئهوهیه لهو داره ئهستوران هه چهند دانیهکیان ببرم و پیش ئهوهی جهنابت بۆ وهخوئ خستنی ههستی تووریی، لیم نزیگ بیتهوه، وهها بهزهبری چوماغ تووریی و غهزهبی تو دامرکینم که ئیتر تا ریژی قیامهت وهخه بهر نهیهیتهوه، تا ههموو لهو دنیادا بزانه که من کهسیک نیم کهسیک بتوانی شه پلاغهه لی دا. کهوابوو ههموو دهبی ناگیان له رهفتار و کرداری خوئیان بی و شهرتی عقل ئهوهیه هر کهس تووریی خوئی بۆ خوئی دابمرکیتیتتهوه. چون هیچ کهس بهروچی کهسی تر ئاشنا نییه و زور و بووه چوون بۆ ریش، سمیلیان لهسهر داناوه. خوئی مهزن ئاشتی و تهباایی پیرۆز کردوه و لهعنهتی بۆ شهر ناردوه و بیجگه لهوهش له جیگهیهک گوریه حهس بکه و تووری بکه و ئهوش ببیته شیر، من که مروئم خوا دهزانی دهم بهچی. کهوابوو جهنابی مهیتهر له ئیستاوه پیت دهلیم که هر سهدهمه و زیانیکی له شهردا بهسهرت بی بهرپرسیارهتیبهکهی بهئهستوی خوئه.» مهیتهرهکهی تر گوتی: «زور باشه، خوا بکا زوتر ریژ بیتهوه تا جوانتر بهریتی خوئمان ببینن و بزانه چ دهکهین.»

لهو کاتهدا ههزار جوهر مهلی جوان و رهنگاورهنگ له نیو لقوپی داراندا دهستیان کرد بهخوئندن و چریکاندن، دهنگوت ویکرا پیشوازی ریژ هاوون که ورده ورده خهریک بوو بهناز و غهزیه له پشت شانیشنهکانی خوهره لاتهوه رووی خوئی نیشان دا. سپیتهدی درهوشان(*) له نیوان پرچه زیینهکانی خوئیهوه مرواریهکی رهوانی هلهدهرشت و دهنگوت ئهوه رووهکانهش که بهو ئاوهکییه بۆنخوئش و دلبروینه ته دهبوون دلپهیه ئهلماسیان دهپژاند.

بهگهیشتنی سهرهتای سپیته، داره بییهکان شیریهکی سیی و شیرینیان له خوئیان دهردهدا و دهنگوت سهرچاوهکان پی دهکنن و جۆگهلهکان زمزمهیهکی تازهیان دهست پی کردوه و دارستانهکان شادی و گرشه و رووخوئیه هلهدهریژن و چیمه نزارهکان فرهشی زمروتی رهنگی تازه رادهخن.

بهلام رووناکیی سپیته ئیستا ئهوهنده نهبوو که ههموو شت بهجوانی لیک بکریتهوه،

یهکەم شت که سەرنجی سانکۆی بۆ لای خۆی راکیشا کەپۆ زەلامەکهی مەیتەری پالەوانی مێشه بوو، کەپۆی ئەوەندە گەورە و بێ قەوارە بوو کە سێبەری دەخستە سەر هەموو دەم و چاوی. وامان بۆ دەگێرنەوه کە ئەو کەپۆیە ئەستووری و گەورەییەکهی بەدەر لە ئەندازە بوو. لە نێوهر استیدا قوپاوییهکی گەورە هەبوو، سەرتاپای کوان و زیپکهی وەنەوشیی لێ روابوو کە هەر یهکهی بەبارستای دەنکه توویهکی رەش دەبوون، بیچگە لەوەش دوو قامک زیاتر کەوتبوو ژێر دەمی خاوەنەکهی. ئەم درێژی لووتە، ئەو رەنگە وەنەوشە شاتووتییە، ئەو زیپکە و خالە درشتانە و ئەم تیکقوپاوییه وەها خاوەنەکهی دژیو و سەحەتگران کردبوو کە سانکۆپانزا وەک منالێکی کە تووشی نەخۆشیی فی گرتن بووی لەسەری تا بەری پێی دەستی کرد بەلەرزین و لە دلی خۆیدا بریاری دا دووسەد شەپلاغەیی وئ کەوی لەوه باسترە هەست و ویستی خۆی بۆ شەرپ کردن دەگەڵ دێوزمەیهکی ئاوا لۆزندهر وەخەبەر بێنی.

دۆن کیشۆتیش دەحەریفی خۆی هەلوانی، بەلام پالەوانی مێشه کلاو خودی خۆی لەسەر نابوو، نيقابهکەشی دادابوووه، بەجۆریک کە پالەوانی ئیمە نەیتوانی روخساری ئەو ببینی. دۆن کیشۆت تەنیا تەنیا ئەوەندە بباتەوه سەریهک کە حەریفهکهی پیاویکی خۆش ئەندامە، بەلام بالابەرز نییە. نەناسراو لەسەر لیباسی شەری خۆیهوه بالاپۆشیکی پارچەیی نەرمی دەبەر دابوو کە دەتگوت تانوپۆیهکهی لە زێرە و لەسەر ئەو پارچەشەوه وردە ئاوینەیی هیلالی شکل دروابوون، وە ئەم بالاپۆشە هەببەتی تاییهتی دابوو بەپالەوان. لە قووچکەیی کلاوهکەشی چەند پەری بالنده بەرەنگی زەرد و سوور و سەوز دەشەکانەوه. نێزەکهی کە بەداریکەوه هەلپەسێرا بوو، زۆر بلند و ئەستوور و نووکهکهی بەپیکانیکیی پۆلایین کۆتاییی پێ دەهات. دۆن کیشۆت بەمجۆرە بەوردی دە سەرتاپای پالەوان فکری و بەو ئاکامە گەیشت کە حەریف پالەوانیکیی زۆردار و توانایە. دەگەڵ ئەوەشدا وەک سانکۆپانزا لە ترسان نەبوو بەسەهۆل، بەپێچەوانەوه زۆر پیاوانە و بەلەحنیکیی لەسەرەخۆ بەپالەوانی ئاوینەکانی گوت: «جەنابی پالەوان، ئەگەر شەوق و ئارەزووی دەستوپەنجە نەرم کردن دژی نەزاکەت و ئەدەبی تۆ نییە، من لە جەنابتان تکا دەکەم کە نيقابی خۆتان هیندیک لابەدن با بزنام جوانیی روخسارتان دەگەڵ روالهتی رازاوه و بەشکۆتان یهک دەگرەوه یا خیر.» پالەوانی ئاوینە گوتی: «جەنابی پالەوان جەنابت چ بەسەرمدا زال بی و چ من بەسەرتدا زال بم، وەختی تەواوت گیردەکهوی کە روخساری من ببینی. وە ئەگەر حالی حازر داخوارییهکەت رەت دەکەمەوه لەم رووهوهیه کە سەرفی چەند سەعات کات بۆ لابردنی نيقاب، ئەرکی ئیقرار وەرگرتن لە شتیکیی کە خۆتان باشی لێ ئاگەدارن، وەدرەنگی

دەمخا و ئەوه خۆی سووکایهتییهکی گەورەیه بۆ دلەبری بێ هاوتا، کاسیلدۆ دۆ وانداالی. «دۆن کیشۆت گوتی: «لانی کەم لەو کاتەدا کە سواری ئەسپەکانی خۆمان دەبین، بەمن بلێ ئایا من هەمان دۆن کیشۆتم کە تۆ بەسەریدا زال بووی یا نە.» پالەوانی ئاوینە گوتی: «لەم بارهوه بەئاگەداریتان دەگەیهنم کە ئەوەندە وه ئیوه دەچی کە هەر دەلێی سێویکن دە نێوراستدا لەت کرابی. بەلام چون فەرمووت جادووگەران دەبنە هۆی ئازار و عەزیهتی ئیوه بەراشکاوئی ناتوانم جەخت بکەم کە جەنابت هەمان دۆن کیشۆتەکهی کە من شکستم پێ داوه یا کەسێکی کە وەک ئەو دەچی.» دۆن کیشۆت گوتی: «ئەوانەیی گوتت بۆ من بەسە کە بزنام بەهەلەدا چووی، بەلام بۆ ئەوهی بەتەواوی ئیوه لە بەهەلە چوون پزگار بکەم، بفرموون تا ئەسپەکان ئامادە بکەن؛ من بەیارمەتی و هیزی خودا و بەو مەرجه کە هیزی باسک و لوتف و عینایهتی دلەبر یار و یاوهرم بن لە ماوهیهکی زۆر کورتتر لەوهی تۆ دەتویست سەرفی لادانی نيقابهکەتی بکە، رووی تۆ دەبینم و بەرێزیتان بۆتان دەرەکهوی کە من ئەو دۆن کیشۆتە نیم کە تۆ بەگومانی خۆت بەچۆکتدا هیناوه.»

هەردووک پالەوان ناگەهان قسەیی خۆیان بری و سواری ئەسپەکانیان بوون و دۆن کیشۆت سەری رۆسی نانتی وەرگێرا بۆ ئەوه مەیدان و مەودای پێویست بۆ هەلکوتانە سەر حەریف وە دەست بێنی. هەروەها پالەوانی نەناسراویش ئەوهی کرد. بەلام هیشتا بیست هەنگاو دوور نەکەوتبووهوه کە گوئی لێ بوو پالەوانی ئاوینە بەناو بانگی دەکا و کاتیک هەر دووک گەیشتنە نیوهی رینگە پالەوانی ئاوینە بەدۆن کیشۆتی گوت: «جەنابی پالەوان لە بیرت بێ کە شەرتی نەبەردی ئیمە وەک لە پیشدەش عەرزم کردی ئەوهیه کە بەزیو بەتەواوی دەکەویتە ژێر دەسەلات و فەرمانی سەرکەوتوو.» دۆن کیشۆت گوتی: «بەلێ، بەلام بەو مەرجهی فەرمانیک نەدری بەپالەوانی بەزیو یا کاریکیی بەسەردا نەسەپینری کە بەپێچەوانەیی قانون و قەرارەکانی پالەوانی بن.» پالەوان ئاوینە گوتی: «دەگەڵتم.»

لەو کاتەدا مەیتەری لووت زل کەوتە بەر چاوی دۆن کیشۆت و ئەویش بەئەندازەیی سانکۆ سەری لێ سورما، تا ئەو رادەیه کە کابرای وەک جەنەوهریکی سەیر خولقاو، هاتە بەر چاو، یا پێی وابوو ئەوه ئادەمیزادیک تازە سەر هەلداوه کە ئا ئیستا لە جیهاندا وینەیی نەبووه. سانکۆ کاتیک دیتی ئەربابەکهی دوور کەوتووهتەوه تا مەیدان بگرێ نەبویست دەگەڵ ئەو جەنەوهرە کەپۆ زلە بەتەنیا بمینیتەوه، چون دەترسا بەیهک زەبری خورتوومی، حەریف یا لە ترسان وەعەزێ بکەوی، لەبەرئەوه بەدوای ئەریاب کە لەو کاتەدا خۆی بەرکیفی رۆسی نانتەوه هەلواسیبوو، هەلات وە چون دیتی دۆن کیشۆت خەریکە بەرەو حەریف

وهرچه رخیته وه، پتی گوت: «ئهربابی خوښه ویستم تکات لی دهکه م پیش نه وهی روو دهحریف بکهی، یارمه تیم بده با بهو داره چپوپه مویه دا هه لایبجم. چون من لهو سهره وه باشتر دوتوانم شه پری پیاوانه ی تو دهگه ل نهو پالنه وانه چاو لی بکه م. دۆن کیشۆت گوتی: «بۆ لات وایه له کی بهرکی شه په که لدا به شداریت کردوه که دته وئ بچینه سهر سه کو تا ههنگامه که بی مه ترسی چاو لی بکهی.» سانکو گوتی: «نه گهر راست دوهی له په رهی لوتی ترسینه ری نهو مهیته ره دترسم و ناویرم له سهر عرز و له لای نهو راهه م.» دۆن کیشۆت گوتی: «به راست حهقت پی ددهم، که پوی جوریکه که نه گهر منیش دۆن کیشۆت نه بوایه له ترسانی وهک میژووکه (*) دهله رزیم. بهه رحال وهره با یارمه تیت بدهم تا بهه هر کوئ دته وئ هه لایبجی.»

لهو حالته دا که دۆن کیشۆت راهه ستابوو، تا یارمه تیی سانکو بدا به داره که دا سهر که وئ، پالنه وانه مهیدانی پیویستی گرتبوو، وه چون پتی وابوو دۆن کیشۆتیش ههر وای کردوه، بی نه وهی چاوه روانی دهنگی شه پیوور یا عه لامه تیکی تر بۆ حمله بی لغاوی نه سپی خوئی، که نه چابو کتر و نه باشتر له رۆسی نانت بوو، وهرگی پراو؛ پاشان به چوار ناله که له راستیدا به نیسبتهی نه سپی تر زۆرتر له یورغه نه بوو، بهقهستی هه لکو تانه سهر دوژمن گه راهه. به لام که دیتی حریف خهریکی سه رخستنی سانکو له داره که یه لغاوی نه سپه که ی کیشا و له ناوه راستی مهیدان راهه ستا و نه سپیش له دلی خویدا سپاسی نه م کاره ی پالنه وانی خوئی کرد، چون چی تر تاقهتی جوولانه وهی نه بوو. لهو لاشه وه دۆن کیشۆت که پتی وابوو دوژمن وهک برووسکه دهگاته سهری مامزهکانی به توندی ده که له که ی رۆسی نانت کوتا و وه های حه یوانی بیچاره له جی هه لکه ند که نه گهر به قسه ی میژوو بروا بکه ی، رۆسی نانت له ته وای ته مهنی خویدا یه که م جار بوو چوار لوقاو به چوار ناله دهرۆیشت، دهنه دره وشاوه ترین هه لانهکانی تا نهو رۆژه بیجگه له ویرغه یه کی سووک شتیکی تر نه بوو. دۆن کیشۆت بهو توو پهی و خرۆشه ناا ساییه وه هیرشی برده سهر پالنه وانی ناوینه و نهو باوه کوو مامزهکانی خوئی تا پانییه ده که له که ی نه سپه که ی رۆکردبوو، نهیتوانی بارگینه قۆتره که ی له جیی خوئی بیزئوی. له م بارودوخه له باره دا دۆن کیشۆت حریفی خوئی غافلگیر کرد. چون پالنه وانی نه ناس که به دهست بارگینه که یه وه گیری خواردبوو، نیزه که شی دهستوپتی گرتبوو، ناخری نهیتوانی ناماده ی بهر بهر کهانی بیت و ته نانهت نهیتوانی نیزه که ی به رهو دوژمن راست کاته وه. دۆن کیشۆت که له نزیکه وه له حالی دوژمن بی خه بهر بوو، به خه یالی نه وهی که حهریف ناماده ی بهرگرییه

به نه رخیانی (*) هاته پیش و بی نه وهی تووشی مه ترسییه که بی، به نیزه زه بریکی له پالنه وان ناوینه راکیشا و زه بره که وه ها به هیز و کاریگر بوو که حهریف له پشت زین و له رووی یالی نه سپه که یه وه شوپر بووه وه و که وته سهر زهوی. که وته که وه ها قورس و ترسناک بوو که نه ناسراو دهستوپتی نه ده جوو لاهه و ههر که س بی دیتبایه پتی وابوو جیبه جی مردوه.

سانکو ههر که چاوی بهو دیمه نه که وت له داره که هاته خواره وه و رۆیشته لای نه ربایی خوئی. دۆن کیشۆتیش له نه سپه که ی دابه زی و هاته بن سهری پالنه وان ناوینه و خهریک بوو بهندی کلاو و خوده که ی بکاته وه تا بزانی مردوه یا ماوه. وه نه گهر زیندوو، هیندیکی بخاته بهر هه و با لئی بدا تا وه هۆش بیته وه. به لام شتیکی سهری چاو پی که وت... کی هیه بتوانی بلئی دۆن کیشۆت چیی دیت و بیسه ران له بهر حیرهت و سهر سورماوی له سهر جیگه ی خوئی رهق هه لنه هینی؟ به لئی میژوو پیمان ده لئی شتیکی سهری دیت. نهو سیما و ده م و چاو و شکل و قیافه ی سامسون کاراسکوی خویندکاری چاو پی که وت! دۆن کیشۆت ههر که چاوی بهو دیمه نه که وت به دهنگی بلند سانکوی بانگ کرد و گوتی: «هه لئی وهره کورم تا بزانی جادوو گهران و ساحیران به زمی چۆنمان بۆ ده گپرن.» سانکو هاته به ره وه و کاتیک جهسته ی کاراسکوی خویندکاری چاو پی که وت هزار جار عه لامه تی خاچی ده هه وادا کیشا و هه زار و یرد و دوعای خویند. لهو کاته دا له پالنه وانی که وتوودا نیشانیک له ژیان نه ده بیندرا و سانکو به نه ربایی خوئی گوت: «نه ربایی خوښه ویستم له سهر نه م بروایه م که بی مه حته ل بوون شمشیری خۆت ده زاری نهو پالنه وانه، که وه سامسون کاراسکو ده چی، رۆ بکه ی و گیانی بستینی تا به مجۆره به لکو یه کیک لهو جادوو گه رانه ی که دوژمنی تۆن له ناو بچی.» دۆن کیشۆت گوتی: «حق به تویه سانکو، پیاو ههرچه ندی دوژمنی که متر بی باشته ره.» پالنه وان شمشیری خوئی به رز کرده وه تا نسحه تی سانکو ده کار بینی که مهیته ری پالنه وانی ناوینه کان خوئی گه یاندى. نهو ئیدی نهو لووته پیس و دزیوه ی پیوه نه مابوو. مهیته ره هاواری کرد: «کورره نه که ی! جهنابی دۆن کیشۆت دهست رابگره، نهو پیاوه ی له ژیر بیت که وتوو، دۆسته که ی خۆت سامسون کاراسکوی خویندکاره و منیش مهیته ری نهوم.» سانکو که لووته کووله که ی پیوه نه دیت، پرسى: «ئدی کوا لووته که ت؟» مهیته ره گوتی: «له گیرفانم دایه.» و دهستبه جی دهستی ده باغه لی لای راستی راکرد و که پویه کی دهستکردی که له مقه بای (*) برووقه دار ساز کرابوو و ده تگوت که پویه کی راستییه و تازه براوه و رهنگ کراوه، هینایه دهر. به لام سانکو که زۆر به وردی ده سهر و گویلاکی کابرای مهیته ره رامابوو له نه کاو هاواری لی به رز بووه وه: «یا عیسای کوری

مهریه؟ خواجه نهوه ههمان «تۆمه سیسیال» Tome Cecial جیران و هاوړی خۆم نییه؟» مهیتهری بی لووت گوتی: «بۆ چی، بۆچی راست خوځیهتی به لای سانکو گیان من تۆمه سیسیال و ئیستا پیت ده لیم چۆن و به چ فیل و پیلانیک ریم که وتووه ته ئیرووکانه. به لām پیش هر کاریک به ئه ربا به که ت بلای دست نه کاته نه و پالوانه برینداره و نه یکوژی و سهقه تی نه کا و به یه قین بزانی که نه وه ههمان سامسون کاراسکوی جه سوور و بی ئیحتیات و هاوشاری خۆمانه.»

له و ساته وهخته دا پالوان ئاوینه وه هوش هاته وه و کاتیک دۆن کیشوت دیتی که حهریفی به زیو ده جو لیته وه نووکی شمشیری له نیوان دوو بروی دانا و گوتی: «نه ی پالوان نه گهر هر ئیستا ئیقرار به وه نه که ی که خاتوون دۆلسینه ی بیوینه له باری جوانی و جه ماله وه زۆر له سهرووی کاسیلدۆ دو واندالی تویه، ده تمرینم. بیجگه له وهش ده بی به لینی بده ی نه گهر له م شهر و دا که وتنه ترسناکه رزگاریت هات، بچیته شاری دۆ تۆبۆزۆ له لایه ن منه وه خۆت به دهر گای باره گای خاتوونی من بناسینی و تا هرچی خواستی نه و بی ده گه لت بکا. نه گهر نه و به ره لادی کردی و دهستی لای هه لگرتی، پیویسته بگه ریتته وه لای من و بمدۆزیتته وه (وه دیاره شوین پیی هونه نوینیه کانی من پیت ده لای من له کویم) وه گوزار شتم بدهیتی که چیتان له نیواندا رابردوو. وه بزانه که نه م شهرت و مه رجانه به پیی قهراریک که له پیش به رهنگار بوون دامان نا یه ک بروو کهش له دابونه ریتی پالوانی به دهر نییه.» پالوانی به زیو گوتی: «من ئیقرار ده که م که لینگه که وش ی درای خاتوون دۆلسینه دۆ تۆبۆزۆ به سه ر پرچ و نه گریجه ی شانه نه کراو، به لām خاوپنی کاسیلده دا، سه رته ی هه یه. من به لاین دده م بگه مه خزمه ت خاتوون دۆلسینه و پاشان بگه ریمه وه خزمه ت به ریزتان تا گوزار شتیکی ته واو له وه ی که ده تانه وئ بده مه خزمه تی ئیوه.» دۆن کیشوت گوتی: «ده بی به وهش ئیقرار بکه ی که نه و پالوانه ی تۆ به زانده بووت، دۆن کیشوتی مانش نه بووه و هرگیز مومکین نییه نه و بوو بی، به لکو که سیک بووه که وه ک نه و چوو، هه روکه من ئیقرار ده که م و به متمانه وه ده لیم که تۆ هه رچه ند وه کاراسکوی خویندکار ده چی، به لām نه و نی، به لکو یه کئی تری که وه نه و ده چی و دوژمنانی جادووگه ر تویمان له سه ر شکلی کاراسکوی خویندکار هینا وه ته به رچاوم تا تووره یی و رقی من که وه ک تۆفان هه ستاوه بنیشیتته وه و مودارا ده گه ل دوژمن بکه م و له سه رکه وتنی خۆم که لکی پیویست وه رنه گرم.» پالوانی له پیی که وتوو گوتی: «من بروام به هه موو فه رمایشه کانت هه یه. نه وه ی ده یفه رمووی هه مووی ده جی خۆی دایه. به لām خودات دینمه تکایه ئیزن بفرموو با هه ستمه سه ر پی، به و شهرته ی

ئیش و نازار لیم گه رین هه ستمه وه، نازانی هه موو گیانم تیک هار او وه و ئیش و نازارم له نه ندازه به دهره.»

دۆن کیشوت به یارمه تی تۆمه سیسیال حهریفی به زیوی له زه وی هه ستانده وه سه ر پی و له مه ودای نه م کارانه دا سانکو چاوی له تۆمه سیسیال هه لنه ده گرت و په یتا په یتا پرسیری لای ده کرد و له وه لآمه کانیرا دهره که وت که راستی گوتوو و تۆمه سیسیال بۆ خوځیه تی. به لām له فسه کانی دۆن کیشوترا که ده یگوت جادووگه ران قیافه ی دوژمنیان هینا وه ته سه ر شکلی سامسون کاراسکوی خویندکار وه های ده میشکی چه قیبوو که باوه کو راستیه کانی به چاوی خۆی ده دیت نه یده توانی باوه ر بکا.

سه رهنجام نه رباب و نوکهر له هه له ی خویاندا مانه وه، له حالیکدا که پالوان ئاوینه و مه یته ره که به سه ر شوړی، ماندوو مردوو، دوور ده که وتنه وه تا گوندیک بدۆزنه وه و له وئ به دهنی پالوان به رۆن دامالن و په راسوووه شکاوه کانی بگرنه وه. به لām دۆن کیشوت و سانکو ریگه ی خویان به ره و شاری «ساراگوس» گرتوه به ر، شاریک که میژوو نه وانی لای به جی ده هیلی تا سه رهنجام تی بگن که پالوان ئاوینه و مه یته ره که ی به و لووته نیوپووته وه کی بوون.

كيشۆت ئەگەر بەزىيا و ژىر كەوتبا مەرجهكانى ئەنجام دەدا، چون ئيمان و بىرواى بەمەرج و قەرار و پەيمانى پالەوانى ھەبوو، بەمجۆرە دەگەر پراوھ مالى خۆى تا نەوھك لە قانون و ياساكانى پالەوانى سەرپىچى كردى. ئەو دەم لە ماوھى ئەو دوو سالدا كە لە مال راگىر دەبوو، لەوانەبوو كە خەيالى خاوى خۆى فەرامۆش بكا، يا دەرفەتتىك بەيارانى خۆى بدا كە دەرمانىك بۆ شىتتییەكەى بدۆزنەوھ.

كاراسكۆ بوو بەبەرىرسى دەكار ھىنانى ئەم پلانە و تۆمە سىسىيالىش كە جيران و ھاورپى سانكۆيانزا و پياويكى شاد و سەر زىندوو (* بوو، وەك مەيتەر رەگەلى كەوت. سامسۆن جلوبەرگ و چەك و چۆلىكى دەبەر خۆى كرد كە دەپىشدا باسماں كرد. تۆمە سىسىيالىش كەپۆيەكى دەسكردى لەسەر لووتى خۆى دانا كە باسى ئەویشمان كرد و ئەوھشى بۆيە كرد كە سانكۆى جيرانى نەيناسىتەوھ. ئەم دووانە بۆ دابەزاندى پلانى خۆيان پرويان دە رىگەيەك كرد كە دۆن كيشۆت پىيدا رۆيشتبوو و چى واى نەمابوو كە دە گۆنگەل و پروداوى عارەبى عىزرائىلدا رەگەل ئەو كەون. سەرەنجام ئەو دوو كەسە دۆن كيشۆتيان لە مېشەيەكدا دىتەوھ و بەلايەكيان بەسەرھات كە خويئەرى زيت و زانا تاويك لەمەوپىش، لە خويئەنەوھى بووتەوھ، وە ئەگەر لەبەر مەغزى پەريشان و خەرفاوى دۆن كيشۆت نەبووايە يانى ئەو دىوانەيە پىي وانەبايە كە ئەم خويئەنكارە، خويئەنكارە راستىيەكە نىيە جەنابى خويئەنكار تا ھەتا ھەتايە لە گەيشتن بەشايەدىنامەى ئىجتىھاد بى بەش دەبوو.

تۆمە سىسىيال كاتىك دىتى نەخشە و ئارەزووى خۆى و ئەربابەكەى بەبادا چووھ و كۆتايى سەفەرەكەى ئاوا بەسەرشۆرى و پەژارە چاوپى كەوت بەخويئەنكارى گوت: «جەنابى سامسۆن كاراسكۆ بەراستى ئەوھى بەسەرمان ھات حەقى خۆمان بوو. مرۆف كاتىك دەست بۆ كارىك دەبا لای واىە زۆر ئاسانە و بەيى مبالاتى و سانايى دەستى پى دەكا، بەلام ھەرواش بەئاسانى رزگارىي نايە. دۆن كيشۆت دىوانە بوو، ئىمەش عاقل، بەو حالەشەوھ ئەو ئىستا شاد و سەر بلند بەرپى خويئەنكار دەروا و تۆش برىندار و خەمگىن لەسەر جىي خۆت جى ماوى. ئىستا ئەگەر ئىزنت لەسەر بى، بابەتتىك روون دەكەينەوھ. پرسىارى من ئەوھى: لە دوو دىوانە كە يەكيان ناچارە دىوانە بى و يەكيان بەويست و ئىرادەى خۆى دىوانە بوو، كاميان دىوانەترە؟ سامسۆن گوتى: جىاوازي نىوان ئەم دوو دىوانەيە ئەوھى كە دىوانە ناچارەكە ھەر بەدىوانەيى دەمىنيتەوھ، لە حالىكدا دىوانەكەى بەويستى خۆى بووتە دىوانە ھەر كات بىھوئى لە حالەتى دىوانەيى دىتە دەروھ.» تۆمە

لەمەر ئەوھى، پالەوان ئاويئە و مەيتەرەكەى كى بوون

دۆن كيشۆت بەكەيف و دەماغ دەرويشت و شانازى بەخۆى دەكرد كە بەسەر پالەوانىكى و ھەا پرزۆر و بەئەزموون يانى پالەوانى ئاويئەدا زال بووھ و ئەم ھىوايە لە دليدا چرۆى (* كەردبوو كە لە رىگەى ئەم پالەوانە و بەئىنەكانىيەوھ ھەر بەو زوانە ناگەدار دەبىتەوھ كە ئايا دلەبرى نازەنين خاتوون دۆلسىنە ھەروا دەتەلىسىمى جادووگەراندە ماوتەوھە يا رزگارى ھاتوھ. ھەروھەا خاترجەمىش بوو كە پالەوان ئاويئە لە ترسى ئەوھى نەكا بەپالەوان نەناسرى، جارىكى ترىش دەگەرپتەوھ لای و لەو شتانەى كە دەنيوان خاتوون دۆلسىنە و ئەو دا رابردووھ ھەوالى تەواوى بۆ دىنى. بەلى دۆن كيشۆت دە فكرى شتىكى ئاوادا بوو، كەچى پالەوان ئاويئە ھەوايەكى (* ترى دە مېشكى خويئە دىنا و دەبرد؛ يانى لەو ساتەوھختەدا پالەوان ئاويئە وەك گوتمان، بىجگە لەوھ كە شوئىنك بدۆزىتەوھ و برىنەكانى تىدا دەرمان بكا، ھىچ فكرىكى ترى نەبوو. بەلى جا، مېژوو بۆمان دەگەرپتەوھ كە ئەگەر سامسۆن كاراسكۆى خويئەنكار بەدۆن كيشۆتى گوت كە لە دەرفەتتىكى باشدا وەداوى كارى پالەوانەتى خۆى بەكەوئى، ھۆيەكەى بەرھەمى دانىشتنىكى راويئەكارى بوو كە دەلاك و كەشيش و ئەو پىكيان ھىنابوو و لەم وارەدا وتووئىيان كەردبوو كە بەشيوئىك دەتوانن دۆن كيشۆت وادار بەن تا ئەھوھن و ئارام لە مالى خويئە بىنيتەوھ و چى تر وەداوى گۆنگەل و پروداوى دلئەزىن و پەژارەھىن نەكەوتتەوھ. بەرھەمى ئەم راويئەكارى و مشوورخۆرىيە لەسەر بنەماى پىشنىبارى سامسۆن كاراسكۆ و پەسەند كردنى ھەموو ئەندامانى شوورا ئەوھ بوو كە چون بەند كردنى دۆن كيشۆت لە مالدا كارىكى نامومكىنە و بەكەس پىشى پى ناگىرى، باشتر ئەوھى لى گەرپىن پالەوان سەرى خۆى ھەلگىرى و بروا. بەلام سامسۆنىش دەجلوبەرگى پالەوانىدا دوا بەداوى ئەو بەكەوتتە رى و سەرەپى پى بگىرى و بەبىانوويەك كە ھىنانەوھى زۆر ئەستەم نىيە شەرى پى بفرۆشى، لە ھەمان كاتدا پىش پىك دادان قەرارى دەگەل بكا كە بەزىو دەبى دەبەر دەستى بەزىنەردا بى، پاشان بەسەرىدا زال بى، لاشيان وابوو ئەو كارە زۆر بەئاسانى ئەنجام دەدرى. سەرەنجام پاش بەزاندى دۆن كيشۆت خويئەنكارى پالەوان فەرمانى پى بدا كە بگەرپتەوھ گوندەكەى خۆى و تا دەركردنى فەرمانىكى دووبارە لە مالى خۆى دەرنەكەوئى. ئەم خالە روون و ئاشكرا بوو كە دۆن

سېسىيال گوتى: «لەو قەرارە من كاتىك ھاتم بووم بەمەيتەرى بەرپىزتان بەويستى خۆم بوومە دىوانە و ئىستا ھەر بەم ويست و ئىرادەيە دەمەوئى كە چى تر مەيتەرى تۆ نەبم و بگەرپىمەو مالى خۆمان.» كاراسكۆ گوتى: «تۆ بەدەست خۆتە، بەلام ئەگەر فېر دەكەيەو مەن تا دۆن كىشۆت داركارى نەكەم دەگەرپىمەو مالى، وەك ئەو واپە كە نىوەشەو بەنيوەرۆ دابنىي. بېجگە لەو، ئەمجار تەنيا بۆ عاقل كىردنى ئەو نىيە كە وەشويى دەكەوم، بەلكو خەيالى تۆلە كىردنەو شەم ھەيە. ئەو ئىش و ژانەي كە ئىستا لە سىنگ و كەلەكەمدا ھەستى پى دەكەم، بۆ ئەو نابى كە مەن چى تر بەلوتف و مېھرباننىيەو ھەلسوكەوتى دەگەل بگەم.»

ئەو دوو يارە ھاوسەفەرە بەقسە كىردن گەيشتنە گوندىك و لە

وئ بەھەلكەوتىكى باش سىنچىيەكەيان (*) دىتەو كە مەلھەم و دەرمانى لەسەر برىنەكانى سامسۆن كاراسكۆ دانا. تۆمە سېسىيال ئەوى بەجى ھىشت و گەرپاوه مالى خۆي، بەلام خويندكار بۆ پىكەپىنانى كەرەسە و پىداويستىيەكانى تۆلەكەردنەو لەو گونە بەجى ما و مېژوو كە لە پاشان و لە كاتىكى تردا باسى ئەو رووداوه دەكا دىسان، دىتەو سۆراغى دۆن كىشۆت و سەربردەي ئەومان بۆ دەگىرپىتەو.

لەمەر گۆنگە ئىك كە بەسەر دۆن كىشۆت

دەگەل يەككە لە نەجىب زادە ھۆشمەندەكانى مانىش ھات

دۆن كىشۆت بەناز و بەخۆ فېشىن (*) و شۆر و شادىيەكى لە رادەبەدەر كە لە پىشداش ئىشارەمان بۆ كىرد بەرپى خۆيدا دەرپىشت و بەھۆى سەر كەوتىكەو كە دوايىن جار بەنسىبى بووبوو، خۆي بەئازاترىن پالەوانى دنيا لە قەلەم دەدا. ئەو ھەر لە ئىستاو پى واپوو لە مەودا دەھەمو پىشھات و رووداوتىكدا سەردەكەوئى و ئىتر لە داھاتوودا كەس خۆي لەبەر ناگرى (*). ئىتر ھىچ بايەخىكى بەسىحر و جادوو نەدەدا و بەھىندى (*). نەدەزانىن؛ ئەو داركارى و تىپەلدان و وىكەوتن و دار و پەياغانەي كە وپى كەوتىبون ھەمووى لە بىر خۆي بردەو، ئىتر لە بىرى نەما كە لە ژىر بەردەباراندا نىوہى پەراسوۋەكانى شىكابون، چى تر فېرى لە ئەمەگ نەناسى سزادراوانى كارى دژوار نەدەكردەو و لە بى شەرمى و پەياغ وەشاندى قەتارىچىانى يانگواسى، ھىچى لە بىر نەما. بەلى بەكورتى، دۆن كىشۆت بەرپىگەدا دەرپىشت و بەخۆي دەگوت ئەگەر ھۆكارىك يا رىگە چارەيەك بۆ رىزگار كىردنى دلبەرى نازەنىن خاتون دۆلسىنە بدۆزىتەو، ئىتر ھىچ ئارەزوويەكى نامىنى، تەنانەت ئارەزووى گەرەتەرىن بەختەو ھەرىش ناكە پالەوانە سەگەردانە سەر كەوتوۋە بەختەو ھەرىكەكان لە رابردوودا پى گەيشتىبون يا پالەوانى تر لەمەودا پى دەگەن. بەمجۆرە بەو خەيال پلاوانە سەرمەست و بەختەو ھەرىش كە لە نەكاو سانكۆ پرسى: «ئەرباب پىت سەير نىيە كە مەن ئىستا ئەو لووتە ناھەز و بەد قەوارەي ھاوپى خۆم تۆمە سېسىيال ھەر لەبەر چاومە؟» دۆن كىشۆت گوتى: «سانكۆ تۆ مەگەر بەراستى باوھرت كىردوۋە كە پالەوان ئاوينە، سامسۆن كاراسكۆ و مەيتەرەكەشى تۆمە سېسىيال جىرانى تۆ بوو؟» سانكۆ گوتى: «مەن ناتوانم لەم بواردە ھىچت عەرز بگەم؛ ئەو دەتوانم بىلېم ئەو ھەيە كە نىشانىيەكانى كە ئەو لەمەر مالى و مندال و ژيانى مەن دەيدا، وا بوون كە ھىچ كەسى تر نەيدەتوانى بىدا. لەمەر سەر و گوپلاك و روخسارىشەو دەبى عەرزت بگەم كاتىك ئەو شالووتە دىتەو ھەلاندا دوست سىما و روخسارى تۆمە سېسىيال كەوتە دەرەو و ھەمان ئەو كەسە بوو كە بەھەزاران جار لە جىرانەتتى دىوار بەدىوارى خۆماندا كە چاوم پى كەوتىبو، تەنانەت دەنگەكەشى ھەر ئەو بوو كە سەدان جارم گوى

لئ بووبوو. «دۆن كيشۆت گوتی: «سانكۆ، ئاخىر عه‌قلش شتىكى باشه؛ چاكه، وهره پيش و پيم بلئى كه سامسون كاراسكۆي خويندكار به چ خه‌يالئيك جلو به‌رگى پالەوانان ده‌پوشى و ده‌ست ده‌داته چه‌ك و ديتته سه‌ر رپى من و به‌ره‌نگارم ده‌بى؟ مه‌گه‌ر هه‌رگيز بووه من دوژمنايه‌تى ئه‌وم كرديبى؟ هه‌رگيز كارىكم كر دووه كه رقم لئ هه‌لبگرى؟ ئايا من ره‌قيب و داژدارى ئه‌وم؟ يا بۆ ئه‌وه چه‌كى دژى من هه‌لگر تووه كه ده‌زانى من پالەوانئيكى بيوئينه‌ى ئه‌م جيهانه‌م و ئيره‌بيم پئى ده‌با؟» سانكۆ گوتى: «ئهرباب ئه‌دى چ ده‌فه‌رمووى ئه‌م پالەوان فلانه يا هه‌ر كه‌س كه هه‌يه، كه هينده وه سامسون كاراسكۆي خويندكار ده‌چوو، يا له‌مه‌ر مه‌يته‌ره‌كه‌ى كه ده‌گه‌ل تۆمه سيسيال مووى لئ نه‌ده‌دا، ئه‌وانه چون لئك ده‌ده‌يه‌وه؟ وه ئه‌گه‌ر ده‌فه‌رمووى كه ئه‌وانه هه‌مووى كارى سيحر و جادوون، ئايا دوو كه‌سى تر له‌م دنيا پان و به‌رينه‌دا ده‌ست نه‌كه‌وتن كه پالەوان و مه‌يته‌ره‌كه‌ى له‌سه‌ر شك‌ل و قيافه‌ى ئه‌وان خۆ نيشان بده‌ن؟» دۆن كيشۆت گوتى: «ئه‌وه هه‌موو ئيشى رواله‌ت سازى و فروفيلئى جادووگه‌رانى دوژمنى من كه بئى وچان خه‌رىكى نازار و عه‌زه‌تداني ئيمه‌ن. ئه‌وان چون پيشينيئى ئه‌وه‌يان كر دبوو كه من له‌و شه‌رده‌دا سه‌رده‌كه‌وم كارئيكى واپان كرد تا دوژمن به‌شكلى سامسون كاراسكۆي دۆستى خۆشه‌ويستم بيته به‌ر چاوم تا ئۆگرى و خۆشه‌ويستيه‌كى كه من بۆ ئه‌و لاهه هه‌مه له نيوان گه‌رووى دوژمن و تيغى شمشيرى مندا بيته له‌مه‌ر و ئاگرى رقيكى پيروژ كه له دلمدا هه‌لايسابوو دابمركى و بكورئيته‌وه و من به‌زه‌بيم به‌كه‌سيك دابى كه قه‌ستى سه‌ر و گيانمى كر دبوو. ئه‌گه‌ر له‌م باره‌وه ده‌ليلى زۆرتتر ده‌وى، تۆ خۆت به‌حوكمى ئه‌زموونئيك كه هه‌چ شك و گوماني تيدا نيه‌ تئى گه‌يشتووى كه بۆ جادووگه‌ران چه‌نده ئاسانه كه يه‌كيك به‌رنه سه‌ر شكلى يه‌كى تر و ناحه‌ز به‌جوان و جوان به‌ناحه‌ز بنويئن، هه‌ر وه‌ك ئيستنا دوو رۆژى ته‌واو له‌ رووداوى دیدارى دل‌به‌رى نازيم دۆلسينه تيه‌ر نه‌بووه كه تۆ ئه‌وت به‌ته‌واوى جوانى و جه‌مال و كه‌ماله‌وه ته‌ماشاشا كرد، به‌لام من ئه‌وم وه‌ك ژنه ديهاتيه‌كى چاو به‌رپيؤقى (*) زار بۆگه‌نيو، هاته به‌ر چاو. ئايا سه‌يره كه ئه‌و جادووگه‌ره به‌د نيه‌ته، كه زاتى كر دووه كه‌سيك به‌م شكله قه‌يزه‌ونه بگۆرئى، ديترانيش به‌ريته سه‌ر بيچم و شيوه‌ى سامسون كاراسكۆي خويندكار و كابراى هاوړپئى تا شانازى سه‌ر كه‌وتن له ده‌ست من برپيئى؟ به‌لام له‌سه‌ر ئه‌و ئه‌حواله‌شرا من دلئ خۆم ده‌لاوينمه‌وه، چون به‌هه‌رحال من به‌سه‌ر دوژمنى خۆمدا سه‌ر كه‌وتم.» سانكۆ گوتى: «خواه‌ند خۆى به‌سه‌ر هه‌موو شتىكدا ئاگه‌داره.» وه چون ده‌يزانى كه گۆرپنى شك‌ل و قيافه‌ى دۆلسينه شتىكه ساخته‌چيانه و ده‌ستكردى خۆيه‌تى،

هه‌ر چه‌ند به‌و قسانه‌ى ئه‌ربابى برواى نه‌بوو، به‌لام هه‌يچى نه‌گوت مه‌بادا فيل و پيلانه‌كه‌ى ئاشكرا بئى و ئه‌رباب به‌گژيدا بچئى.

دۆن كيشۆت و سانكۆ له‌ كۆتاييى قسه‌كاني خۆياندا بوون كه ديتيان كابرايه‌ك ره‌گه‌ليان كه‌وت. ئه‌و پياو‌هش رپيوارى هه‌مان رپى بوو كه ئه‌وان پييدا ده‌رؤيشتن و سوارى ماينيكي قزل و جوان بوو؛ جويبه‌يه‌كى (*) ماهووتى سه‌وزى له‌به‌رده‌ابوو كه به‌مه‌خمه‌ريكى خه‌نه‌ره‌نگى به‌راويز لئناو رازابوووه و كلاويكى گه‌وره‌ش له قوماشى هه‌مان مه‌خمه‌رى له‌سه‌ر بوو؛ زين و به‌رگى ماينه‌كه‌ ژنانه بوو كه به‌ره‌نگى سه‌وز و وه‌نه‌وش زينته درابوو. سوار شمشيرئيكى عه‌ره‌بى به‌كه‌مه‌ريه‌وه بوو كه به‌به‌نديكى سه‌وز و زيرينه‌وه هه‌لاوه‌سرابوو. پوتينه‌كاني له قوماشى به‌ندى شمشيره‌كه‌ى بوو. مامزه‌كاني زيرين نه‌بوون، به‌لام ده‌ستى كه‌ميكى له زير نه‌بوو. كاتيك سوار گه‌يشته راستى ئه‌وان زۆر به‌ئه‌ده‌به‌وه سلأوى له هه‌ردوو‌كيان كرد و پاشان ده‌سه‌بجئى مامزى له ئه‌سپه‌كه‌ى توند كرد تا له‌وان تئى په‌رئى، به‌لام دۆن كيشۆت راي گرت و گوتى: «به‌رپز نه‌جيبزاده ئه‌گه‌ر جه‌نايشت به‌و رپيه‌دا ده‌رؤى و په‌له‌شت نيه‌ زۆر خۆشحال ده‌بم پئكه‌وه برؤين.» سوار گوتى: «راستيه‌كه‌ى ئه‌ويه كه من نه‌مه‌دويست وا به‌په‌له به‌لاى ئه‌وه‌دا تئى په‌رم، به‌لام ترسام كه نزيك بوونه‌وى ماينه‌كه‌م ئه‌سپى ئه‌وه وه‌خۆ بزا.» ده‌سه‌بجئى سانكۆ هاواری لئ بليند بوو كه: «ئهى جه‌نابى ئاغا، ده‌توانى بئى نيگه‌رانى جل‌ه‌وى ماينى خۆت بكيشى، چون ئه‌سپه‌كه‌ى ئيمه نه‌جيبترين و پاكترين ئه‌سپى سه‌ر ئه‌م جيهانه‌يه. ئه‌م ئه‌سپه ئيستنا نه‌بووه له كاتئى ئاوادا سووكه‌سه‌رى و لاهوتى خۆى نيشان بدا و ده‌ستپه‌ل ببزئوئ. ته‌نيا جارئك نه‌بئى كه خۆى كه‌ر كرد و من و ئه‌رباب ناچار كراين جه‌ريمه‌يه‌كى قورس بده‌ين. به‌هه‌رحال به‌رپزتان ئه‌گه‌ر مه‌يلتان هه‌بئى ده‌توانن ده‌گه‌ل ئيمه هاوسه‌فه‌ر بن و يه‌قينت هه‌بئى كه ئه‌گه‌ر ماينه‌كه‌تان له‌سه‌ر كه‌شه‌فیش دابنئین و له‌به‌ر ده‌مى ئه‌و ئه‌سپه‌ى رابگرن، بۆنى پيوه ناکا.»

رپيوار كه له ئه‌دا و ئه‌توار و قيافه‌ى دۆن كيشۆت سه‌رى سوورمابوو، جل‌ه‌وى ماينى كيشا؛ پالەوان سه‌رى رووت بوو، چون سانكۆ كلاوخووده‌كه‌ى به‌پاشته‌ركى كه‌ره‌كه‌يه‌وه هه‌لواسيبوو، كابراى سه‌وزه‌پۆش زۆر به‌سه‌رنجه‌وه ده‌ دۆن كيشۆتى هه‌لده‌روانى و دۆن كيشۆتیش هه‌روا به‌سه‌رنجه‌وه ته‌ماشاش ئه‌وى ده‌كرد، چون وه‌ك پياويكى خاوه‌ن رپز و كه‌سايه‌تى ده‌هاته به‌رچاوى. ته‌مه‌نى رپيوار په‌نجا سالئيك مه‌زنده ده‌كرا و مووى تازه ماش و برينجى ده‌بوو؛ نيگای نيويك خه‌ندان و نيويك وشك و قورس بوو؛ به‌كورتى له بزوتنه‌وه و هه‌لسوكه‌وتيرا و له‌سه‌ر و وه‌زعي‌را ئاشكرا بوو كه پياويكى پاك نيه‌ت و

به‌ئینساف و خاوه‌ن ئاکار و کاری جوان و په‌سهنده. وه به‌لام داوهرییه‌ک که نه‌ناسراو له‌سه‌ر دۆن کیشۆتی ده‌کرد، ئه‌وه بوو که تا ئیستا هیچ که‌سی به‌و حاله و به‌و قیافه‌وه نه‌دیتوو. سه‌رتاپای دۆن کیشۆت و سواره‌به‌ره‌که‌ی، له‌وانه‌ش درێژی بارگینه‌که و بالابه‌رزنی و کز و لاوازی و زهردی روخسار و لیباسی شه‌ر و حاله‌ت و قیافه‌ی بووبوو نه‌هۆی واق ورمایه‌ی سواری نه‌ناس، چون سالانیکه‌ی دووردریژ بوو که هیچ که‌سی به‌م شکل و قیافه‌وه له‌م ولاته چاو پێ نه‌که‌وتبوو. دۆن کیشۆت زۆر باش ئاکای لێ بوو که موسافیر به‌چ سه‌رنجیک و تپروانیکه‌ی سه‌یره‌وه ته‌ماشای ده‌کا و له‌ واق ورمانه‌که‌یه‌وه له‌ مه‌به‌ستی تێ گه‌یشتبوو. پالئه‌وان چون مرۆفیکه‌ی به‌نه‌زاکه‌ت و به‌ئهدب بوو، هه‌موو کاتیش ئاماده‌ بوو ببیته هۆی شادی و خۆشیی خه‌لکی تر، پیش ئه‌وه‌ی موسافیر پرسیار بکا، وه‌قسه‌ هات و گوتی: «ئهم قیافه و سه‌ر و شکه‌ی که جه‌نابتان به‌منه‌وه ده‌یبین نه‌گه‌ر بووبیته هۆی سه‌رسورماویتان، به‌لای منه‌وه سه‌یر نییه. به‌لام نه‌گه‌ر عه‌رزتان بکه‌م که من پالئه‌وانم یانی له‌ وان که‌سانم که به‌دوای گۆنگه‌لندا ده‌گه‌رین، ئه‌ده‌م ئیدی پیت سه‌یر نابم. من زیدی خۆم جی هیشتوو، ده‌ستم له‌ مال و مندال هه‌لگرتوو و ملک و سامانم ده‌گریو ناوه و ده‌ستم له‌ ئاسایش و سه‌نه‌وه شوستوو و خۆم هاویشتوو ته‌ ئامیزی چاره‌نووس و به‌خت و یه‌غبال تا بۆ هه‌ر شوینیک خۆیان ده‌بانه‌وی بمه‌ن. مه‌به‌ستی من ئه‌وه بوو که داوبونه‌ریتی پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردان که مردوو زیندوو بکه‌مه‌وه و رۆژگاریکی زۆره‌ لی‌ره هه‌لده‌نگوم، له‌ولا به‌رده‌بمه‌وه و هیندیک له‌ لاتر هه‌لده‌ستمه‌وه و هه‌ر به‌م شیوه‌یه تا ئیستا توانیومه به‌شی زۆری ویست و ئامانجه‌کانم له‌ ریگه‌ی یارمه‌تی گه‌یاندن به‌بیوه‌ژنان و پشتیوانی له‌ کیژۆلان و ده‌ستگرتنی هه‌تیوان و سه‌غیران که به‌شیکن له‌ ئه‌رکی پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردان به‌راوه‌رده بکه‌م. من به‌نازایه‌تی و هونه‌رنوینیی بی ئه‌ژماری خۆم، که له‌ ریباری شه‌ریعه‌تی مه‌سیحی لای نه‌داو، ئهم شایسته‌یی و لایقیه‌م وه ده‌ست هیناوه که زایه‌له‌ی ده‌نگی ناوبانگی خۆم به‌کتیب و به‌لا‌فۆک، به‌سه‌رانسه‌ری دنیا دا بلاو بکه‌مه‌وه. هیچ ولاتیک نه‌ماوه ناوی منی نه‌بیستی. تا ئیستا سی هه‌زار به‌رگ کتیب له‌ میژووی ژبانی من به‌چاپ گه‌یشتوو و نه‌گه‌ر هه‌ر ئاوا برواته پیش و خودا به‌هاوارمان نه‌گا، سی هه‌زار جار به‌چاپ ده‌گا، به‌کورتی بۆ ئه‌وه‌ی هه‌موو قسه‌کانم له‌ چه‌ند واژه و ته‌نانه‌ت له‌ یه‌ک واژه‌دا به‌یان بکه‌م به‌عه‌رزنی ئیوه ده‌گه‌یه‌نم که به‌من ده‌لین دۆن کیشۆتی مانس و پالئه‌وانی خه‌مگین روخسار. هه‌ر چه‌ند خۆ هه‌لکیشان کاریکی ناحه‌ز و ناپه‌سهنده و له‌ قه‌در و قیমে‌تی مرۆف که‌م ده‌کاته‌وه، به‌لام من جاروبار ناچارم باسی خۆم بکه‌م ئه‌ویش کاتیکه که که‌س نییه

به‌شان و بالندا هه‌لبلی، که‌واوو ئه‌ی جه‌نابی نه‌جیب زاده، له‌وه به‌دوا ئیتر نه‌ ئه‌سپ، و نه ئهم نێزه و ئهم مه‌تال و ئهم مه‌یته‌ره نابنه ئه‌سپایی سه‌رسورمانی ئیوه و هه‌روه‌ها نه ئهم چه‌کوچۆل و زهردی روخسار و رهنگ په‌ریوی و لاوازی جه‌سته‌ی من، چون ئیستا باش ده‌زانی که من کیم و چ کاره‌م.»

دۆن کیشۆت پاش ئه‌و قسه‌نه خامۆش بوو و کاکی سه‌ه‌زیۆش ئه‌وه‌نده‌ی جواب دانه‌وه وه‌دره‌نگ خست که وا هاته به‌ر چاو له‌ جواب دانه‌وه تێ ماوه. ده‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا پاش بی ده‌نگیه‌کی درێژخایه‌ن گوتی: «به‌ریز، جه‌نابی پالئه‌وان، ئه‌لحه‌ق که زۆر جوان له‌ واق ورمانی منه‌وه ده‌ مه‌نزوو و مه‌به‌ستم گه‌یشتی، به‌لام نه‌توانی من له‌و سه‌رسورمانه که دیداری ئیوه بۆ منی پیک هیناوه بینه‌ته ده‌روه. چونکه هه‌ر چه‌ند که جه‌نابت فه‌رموتان که په‌ی بردن(*) به‌شوناس و شوغل و کاری ئیوه، به‌سه بۆ ئه‌وه‌ی من له‌سه‌رسورماوی بینه‌ته ده‌ر، به‌لام هه‌رگیز ئاوا نییه و به‌پێچه‌وانه‌شه، ئیستا که ده‌زانم چ که‌س و چ کاره‌ی زۆرت له‌ پێشوو سه‌یران و سه‌رسورماوم. ئاخ‌ر چۆن؟ ئایا ده‌بی که ئه‌مرۆ پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردان له‌ دنیا دا هه‌بن و میژووی راستینی پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردان له‌ چاپ ده‌رچووبی؟ من ناتوانم بروا بکه‌م که ئه‌مرۆ که‌سانیک هه‌بن که چاوه‌دێری هه‌تیو و سه‌غیر و پیریژنان بکه‌ن و به‌هاواری زۆلم لی‌کراوان و داماوان بگه‌ن؛ وه ئه‌گه‌ر ئهم جوامی‌ریانه‌م ئه‌و له‌ وجودی جه‌نابتاندا نه‌دیتبایه هه‌رگیزاو هه‌رگیز باوه‌رم نه‌ده‌کرد. سپاس و ستایش(*) بۆ خودای گه‌وره و دلۆفان که ئیراده‌ی له‌سه‌ر بووه تا میژووی پر له‌ شانازی هونه‌رنوینیه‌کانی ئیوه که وه‌ک خۆتان ده‌فه‌رموون به‌چاپ گه‌یشتوو، بلاو بیته‌وه و ببیته هۆی فه‌رامۆش بوون و له‌ بیر چوونه‌وه‌ی داستانه‌ درۆینه‌کان و ئه‌فسانه‌ پرۆپوچه‌کانی پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردانی پێشوو که دنیا بته‌هوود پر بووه له‌ ناوبانگی ئه‌وان. داستانه‌گه‌لیکی درۆ و چاپ(*) و گووپ که به‌زبانی ئاسه‌واری به‌نرخ و باه‌خدار بوون و له‌ قه‌در و ئیعتیباری میژوو هه‌سه‌ن و دروسته‌کانی که‌م ده‌کرده‌وه.» دۆن کیشۆت گوتی: «له‌مه‌ر ئه‌وه‌ی میژووی پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردانی رابردوو درۆ یا ئه‌فسانه‌ بی قسه‌ زۆره.» پیاوی سه‌وزه پۆش گوتی: «چۆن! مه‌گه‌ر که‌ستیک هه‌یه که له‌ درۆ بوونی ئهم داستانه‌دا گومانی هه‌بی؟» دۆن کیشۆت گوتی: «به‌لێ من گومانم تیدا هه‌یه، به‌لام باشتر ئه‌وه‌یه جارێ له‌و باسه تێ په‌ریین و نه‌گه‌ر سه‌فه‌ری ئیمه‌ پیکه‌وه هیندیکه‌ی خایاند، به‌هیوای خودا به‌ئیوه‌ی حالی ده‌که‌م نه‌گه‌ر ده‌گه‌ل که‌سانیک هاو‌داستانن که درۆ بوونی ئهم داستانه‌ به‌راست ده‌زانن، کاریکی باش نه‌کرده‌وه.»

موسافیر له و قسانه‌ی دواویی دۆن کیشۆت وهشک کهوت که نه‌کا ئەم کابرایه می‌شکی شله‌قابی و عه‌قلی له‌سه‌ر جیی خۆی نه‌بی و چاوه‌روانی قسه‌ی تری پال‌هوان بوو تا له مه‌زنده کردن و بۆچوونی خۆیدا زۆرتر متممانه په‌یدا بکا. به‌لام پیش ئەوه باسیکی تر داگیرسین، دۆن کیشۆت تکای لی کرد ئەویش به‌نۆره‌ی خۆی بلێ کیتییه و چ کاره‌یه، هه‌روهک ئەو خۆی و کار و شوغلی خۆی به‌و ناساندبوو. کابرای جوببه‌سه‌وز له به‌رامبه‌ر ئەم داخوازه‌دا سه‌ری دانه‌واند و گوتی: «جه‌نابی پال‌هوانی خه‌مگین پوخسار، من نه‌جیب زاده‌یه‌کم و خه‌لکی شاره‌دییه‌کم که ئەگه‌ر خودا بیه‌وئ ئەم‌رۆ له وئ نانی نیوه‌رۆ ده‌خوین. باری دارایی و مالیی من له نیونجی له ژوورتره و ناویشم «دۆن دیه‌گۆ میراندا» Don Diego Miranday یه. من عومری خۆم ده‌گه‌ل ژن و منال و دۆست و ئاشنایان راده‌بویم، سه‌رگه‌رمیی من زۆرتر شکار و ماسی گرتنه، به‌لام له راودا نه له باز که‌لک وه‌رده‌گرم نه له تاژی. به‌لکو بۆ ئەم مه‌به‌سته له سه‌گیتی فه‌رمانبه‌ر و له چه‌شنه سمۆره‌یه‌ک که‌لک وه‌رده‌گرم. من نزیک شیست یا هه‌فتا کتیبم هه‌یه که هیندیک به‌زبانی ئیسپانیایی و به‌شیکیش به‌زبانی لاتین نووسراون؛ چهند به‌رگیان کتیبی تاریخ و میژوون و ئەوانی تریش هه‌مووی بابه‌تی ئاینی و مه‌زه‌به‌ین. وه به‌لام له‌مه‌ر کتیبی پال‌هوانی ده‌بی عه‌رزت بکه‌م تا ئیستا نه‌مه‌یشتوووه له ده‌رگای مالم بی‌نه ژووره‌وه. من کتیبی غه‌یره مه‌زه‌به‌یی و ته‌نانه‌ت کتیبی دژی دین و ئەخلاق زۆرتر له کتیبی مه‌زه‌به‌یی ده‌خوینمه‌وه، به‌و مه‌رجه سه‌رگه‌رمییه‌کی شه‌رافه‌تمه‌ندانه و ئابروومه‌ند بن بۆ من و له زبان و قه‌له‌می ره‌وانی خۆیان هه‌زم پی بگه‌یه‌نن و له خولقینه‌ری و فکری بلندی خۆیان شاگه‌شکه‌م بکه‌ن و وام لی بکه‌ن ئافه‌رینیان پی بلیم و به‌دبه‌ختانه ئەم چه‌شنه کتیبانه‌ش له ئیسپانیای ئیمه‌دا زۆر که‌مه. من جاروبار له مالی دۆستان شام و نه‌هار ده‌خۆم و زۆر جاریش ئەوان بۆ نه‌هار و شام بانگه‌یشتی مالی خۆمان ده‌که‌م. له مالی مندا سفره و خوان هه‌میشه ریکوپیک و رازاوه‌یه و خۆراکی زۆر باش له‌سه‌ر سفره‌م ده‌چندرئ. رقم زۆر له غه‌یبه‌ت و پاش مله قسه کردنه و نین نادهم له لای من باسی که‌س به‌خرابه بکه‌ن. هه‌رگیز له شیوه‌ی ژیان و کاروباری خه‌لکی ناکۆلمه‌وه و کارم به‌کاری که‌س نییه. هه‌موو رۆژی ده‌چمه نوژی «مه‌س» و واجبی هه‌ق به‌جی دینم؛ به‌شیک له مال و دارایی خۆم به‌نیو فه‌قیراندا ده‌به‌شمه‌وه (*) و خۆم به‌وه رانانیم که یارمه‌تی ئەوان دده‌م چون نامه‌وئ رۆچی خۆم تووشی فیس و ئیفا‌ده و خۆیستی بکه‌م. ده‌زانم که ئەم دوزمنا‌نه ورده ورده به‌سه‌ر رۆح و گیانمان ده‌سه‌لات په‌یدا ده‌که‌ن. هه‌میشه تی ده‌کوشم ئەوانه‌ی شه‌ر و ناکۆکییان پیکه‌وه هه‌یه، ئاشت بکه‌مه‌وه، من

سه‌رئه‌سپاره‌ی (*) هه‌زره‌تی مریه‌مم و هه‌موو کات بروا و ته‌وه‌کولی ته‌واوم به‌لوتف و مه‌رحمه‌تی بی پایانی خۆی خۆم هه‌یه.»

سانکۆ زۆر به‌وردی گوئی بۆ سه‌رگوریشته‌ی نه‌جیب زاده و سه‌رگه‌رمییه‌کانی شل کردبوو. ئەو چون ئەم شیوه ژيانه‌ی به‌لاوه پیرۆز و باش بوو، پیی وابوو هه‌ر که‌س به‌م جۆره ژیان به‌ریته سه‌ر ده‌توانی موعجیزه بکا. له که‌ره‌که‌ی خۆی دابه‌زی و به‌په‌له رکیفی راستی نه‌جیب زاده‌ی گرت، پاشان به‌دلیکی پر له ئیمان و بروا و به‌چاوی ئەسیرین باره‌وه چهند جار پیی ئەوی ماچ کرد. نه‌جیب زاده کاتیک ئەو کاره‌ی سانکۆی چاوی پیی که‌وت هاواری لی به‌رز بووه‌وه که: «براکه‌م چ ده‌که‌ی؟ ئەو ماچ کردنه یانی چی؟» سانکۆ گوتی: «ئيجازه به‌رموون پات ماچ که‌م، چون به‌بروای من جه‌نابتان یه‌که‌م رۆحانیی ئەسپ سواری که به‌عومری خۆم چاوم پیکه‌وتوووه.» نه‌جیب زاده گوتی: «من رۆحانی نیم به‌لکو یه‌کیک له گه‌وره‌ترین تاوانبارانم. خۆش به‌حالی تو برای به‌رپز، چون له ساده‌یی و سه‌فایه‌کرا که ده‌تویدا ده‌بینم، دیاره له می‌رخاسانی و له زومره‌ی پاکان حیساب ده‌کری.» سانکۆ پاش ئەوه‌ی ئه‌ربابی خۆی وا لی کرد له قوولایی دله‌وه قاقا پیی بکه‌نی، سواری که‌ره‌که‌ی بووه‌وه و هه‌ر ئەوه‌ش بوو به‌هۆی سه‌رسورمانیکی تازه بۆ دۆن دیه‌گۆ.»

دۆن کیشۆت له نه‌جیب‌زاده‌ی پرسی، چهند منالی هه‌یه و بۆ ئەوی باس کرد، که یه‌کیک له و شتانه که فیلسوفه له خودا بی خه‌به‌ره‌کانی قه‌دیم وه‌ک بنه‌ما و بناغه‌ی ژیانان داناه، ئەوه‌یه که مرۆف ده‌بی له ته‌واوی خۆشی و به‌هره‌کانی ژیان و مال و سامان و سروشت که‌لک وه‌ریگرئ و دۆستانی بی ئەژمار و منالی زۆری هه‌بی.» نه‌جیب زاده گوتی: «جه‌نابی دۆن کیشۆت، من خۆم زۆرتر له کورپیکم نییه و رهنگه ئەگه‌ر ئەوه‌شم نه‌بوایه به‌خته‌وه‌تر ده‌بووم؛ ئەلبه‌ته نه‌ک له‌به‌رئه‌وه که کوره‌که‌م خراپ بی، به‌لکو ئەم جۆره‌ی که من ده‌مویست ئەوه‌ی لی ده‌رنه‌هاتوووه. ته‌مه‌نی ئەو نیزیک هه‌ژده‌ ساڵه و شه‌ش ساڵه له زانکۆی سالامانک خه‌ریکی فیروونی زبانی لاتین و یونانییه! به‌لام کاتیک ویستم واداری بکه‌م زانسته‌کانی تر بخوینئ دیتم ئەوه‌نده هه‌ز له شیعر و ئەدهبیات ده‌کا (به‌هه‌رحال ئەگه‌ر شیعر و ئەدهبیات به‌زانست بزانی) و له‌سه‌ر بۆچوون و ویستی خۆی پی ده‌چه‌قینئ که به‌هیچ کلۆجیک نه‌متوانی واداری بکه‌م زانستی حقوق بخوینئ یا کاریکی وا بکه‌م ده‌رسی فه‌لسه‌فه‌ی خوایی (حکمت الهی)، که مه‌له‌که‌ی هه‌موو زانستانه، بکه‌وینته به‌ر دلئ و فیتری بیئ، وه من خۆم زۆرم پی خۆش بوو ئەو هه‌تیوه زانستی حقوق هه‌لبیژیرئ. ئاره‌زووم ئەوه بوو تاجی سه‌ری خانه‌واده و بنه‌ماله‌ی خۆی بی. چون ئیمه له سه‌ده‌یه‌کا ده‌ژین که

پادشاکانمان خه‌لاتی گه‌وره دده‌ن به‌زانیان و ویژده‌وانانی(*) به‌نیمان و پاریزکار و شریف، چون زانست و ئەدەب به‌بی زبهری شه‌رافه‌ت و پاریزکاری وه‌ک مروارییه‌ک وایه که له‌سه‌ر په‌ین و پال(*) که‌وتبی. کورپه‌کی من هه‌موو رۆژیک ته‌واوی وه‌ختی خۆی به‌وه تیپه‌ر ده‌کا که ئایا «هۆمیر» فلان شیعری ده‌کتیبی «ئیلیاد» باش هۆندووته‌وه یا خیر. یا «مارسیال»^(۳۶۳) له‌ فلان شیعری هه‌جوی خۆیدا له‌ رینگه‌ی شه‌ره‌ف و شه‌رم و هه‌یا لای داوه یا نا، وه یا فلان شیعری «ویژیل» چۆن ده‌بی مانا بکریته‌وه. کورته‌ی که‌لام ئەو کورپه‌ی من ئەو پرسیار و وتووێژانه‌ی ده‌گه‌ل دیوانی شاعیران و ده‌گه‌ل دیوانی «هۆراس»^(۳۶۴) «پیرس» و «ژوونال» و «تیبول»^(۳۶۵) ئەنجام دده‌ا و ئاور له‌ شاعیرانی سه‌رده‌م ناداته‌وه؛ له‌سه‌ر ئەو حاله‌شرا هه‌ر چهند ئیوانی ده‌گه‌ل شیعری نوێ خۆش نییه‌ و به‌لای شیعری هه‌لبه‌ستی عامیانه‌دا ناچی، ئیستا می‌شکی خۆی ده‌مه‌نگه‌نه(*) ناوه تا له‌سه‌ر وه‌زنی چوار تاکه‌ شیعری که‌ پیم وایه له‌ زانکۆی سالامانکه‌وه بۆیان ناردوووه شیعری دابنی، وای بۆ ده‌جم که‌ پیشوازی له‌و چوار شیعریه‌ بابته‌ی کتبه‌رکتیه‌کی ئەده‌بی بی. دۆن کیشۆت گوتی: «جه‌نابی ئاغا، عه‌ولاد جگه‌رگۆشه‌ی باب و دایکی خۆیان، که‌وابوو چاک یا خراپ ده‌بی خۆشت بوین، هه‌ر وه‌ک گیان به‌لامانه‌وه عه‌زیز و خۆشه‌ویستن. ئەرکی سه‌رشانی دایک و بابان ئەوه‌یه له‌ منداڵیه‌وه عه‌ولادی خۆیان بخه‌نه سه‌ر رینگه‌ی فه‌زیله‌ت و پاریزکاری و باره‌ینانی دروست و ئەخلاقی جوان و ئاینی مه‌سیح، تا کاتیک گه‌وره بوون ببه‌ گۆچانی پیری ئەوان و مایه‌ی شانازی تۆره‌مه‌ی دواي خۆیان بن. وه به‌لام له‌مه‌ر ئەوه‌ی که‌ ئەوان مه‌جبوور بکه‌ین ئەو شته‌ بخوین یا ئەو شته‌ نه‌خوین، به‌رای من کاریکی دوور له‌ تیبینی و عه‌قل و ته‌دبیره، هه‌ر چهند رینۆینی ئەوان له‌م وارده‌ا زهره‌ری نییه‌. کاتیک خویندن و به‌دواي زانستدا چوون بۆ به‌رپوه‌چوون نییه‌ و خویندکاریشه‌ ئەوه‌نده به‌خته‌وه‌ره که‌ ده‌روه‌ستی رسق و رۆزی نییه‌، یانی خودا دایک و باوکیکی پی داوه که‌ نانه‌که‌ی بۆ دابین ده‌کهن، من به‌توندی له‌سه‌ر ئەم بڕوايه‌م که‌ ده‌بی لپی گه‌رپین تا هه‌ر

۳۶۳- مارسیاال Martial شاعیری رۆمی که‌ له‌ ئیسپانیا له‌ دایک بووه و دیوانه‌ شیعریکی هه‌جوی هه‌یه که‌ ناسینه‌ری دابونه‌ریت و ئەخلاق رۆمییه‌کانه.

۳۶۴- Horacc شاعیر گه‌وره‌ی رۆمی «۸ - ۶۵» پینش زاین که‌ دۆستی نزیکي ویرژیل بوو.

شیعره‌کانی جوان و نمونه‌ی هه‌ستاری و ناسک خه‌یالین.

۳۶۵- Perese, Juvenal, Tibulle شاعیرانی رۆمی که‌ هه‌موویان ره‌خنه‌یان له‌ بارودۆخی زه‌مان و ناکاری ناخه‌زی خه‌لکی هاوچه‌رخي خۆیان گرتوووه. (مه‌مه‌د قازی)

شتیکی خۆی مه‌یلی له‌سه‌ره ئەوه‌ فیر بی؛ وه بیجگه‌ له‌وه‌ش ئەگه‌ر لایه‌نی چیژ و سه‌لیقه‌ ده‌زانستی ئەده‌بیات و شیعری و شاعیریدا له‌ لایه‌نی قازانجخوازی و ماله‌ره‌ستی زۆرتره‌، لانی که‌م ئەده‌بیات نابیه‌ به‌شیک له‌و زانستانه‌ که‌ ده‌بنه‌ مایه‌ی بی ئابرووی و بی فه‌زیه‌تی ئۆگره‌کانیان. نه‌جیبه‌زاده‌ی به‌رپزا! به‌بروای من شیعری وه‌ک کیژیکی تازه‌ خۆی ناسیبه‌ی ده‌چی که‌ جوانی و جه‌مالیکی بی سنووری هه‌یه و که‌ه‌کانی تر که‌ بریتین له‌ زانسته‌کانی تر، ئەرکی رازاندنه‌وه و جوان کردن و پیزگرتنی ئەویان له‌سه‌ر شانه، چون ئەم کیژه‌ ده‌بی هه‌موو که‌ه‌کانی تر ده‌ خزمه‌تیدا بن و به‌مجۆره‌ له‌ سایه‌ی ئەودا خۆشیان ریز و پله‌ و پایه‌یان بچیته‌ بان، به‌لام ده‌بی ئەوه‌مان له‌ بیر بی که‌ ئەم کیژه‌ کچیینی لیه‌له‌نگه‌راوه‌ نازداره، پتی خۆش نییه‌ هه‌ر که‌س له‌ولاوه‌ هات ده‌ستی بۆ به‌رێ یا بیتران بۆ هه‌ر شه‌قام و کۆلانیکی ویستیان ببه‌ن و جوانیه‌که‌ی له‌سه‌ر چوار ریه‌ه‌کانی شاران به‌هه‌راج دابنن و هه‌ره‌وها ئەوه‌شی ناوی که‌ ده‌ نیو چوار دیواری کۆشکی خاوه‌ن شکۆیان و پادشایاندا راگیر بکری. گه‌وه‌ری وجوودی ئەو له‌ کیمیاپه‌کی وه‌ها فره‌ تایه‌تمه‌ندی دروست کراوه که‌ هه‌ر که‌س بزانی چۆنی ده‌عه‌مه‌ل بینی، ده‌توانی بیکا به‌زیری خالیس که‌ نمونه‌ی له‌ دنیادا نه‌بیندرا بی. که‌سکی ئاوا ده‌بی ئەو ده‌زنجیر بکا نه‌هیلێ که‌ ده‌ قالی هه‌جوی بی شه‌رمانه‌ یا غه‌زه‌لی نزم و بی که‌لکدا ته‌راتین بکا. فرۆشتنی ئەم گه‌وه‌ره‌ گرانبای و بی هاوتایه‌ به‌هیچ جوړیک ره‌وا نییه‌ مه‌گه‌ر ئەوه‌ی بیانوه‌ی ده‌قالبی شیعری هه‌ماسی و قاره‌مانی یا شانۆنامه‌ی تراژیکی سووتینه‌ر یا کۆمیدیی شیرین و سه‌رگه‌رمکه‌ر و پڕناوه‌رۆکی پریژن و به‌شکلی تازه‌ی ده‌ربینن. بیجگه‌ له‌وه‌ نابی هه‌رگیز بکه‌ویته‌ ده‌ست لۆتی چه‌قۆی لاساکه‌ره‌وه یا خه‌لکی عه‌وام و جاهیل، چون ئەوانه‌ نه‌ له‌و گه‌نجانه‌ ئاگه‌دارن که‌ ده‌ دلی ئەو دایه‌ و نه‌ قه‌دری ئەو گه‌نجانه‌ش ده‌زانن. ئەوه‌ش بزانه، جه‌نابی نه‌جیب زاده، مه‌به‌ستی من له‌ خه‌لکی عه‌وام لیره‌دا ته‌نیا جه‌مبووره‌ی جه‌ماوه‌ر و خه‌لکی فه‌قیر نییه‌. هه‌ر که‌س شتیک نه‌زانی، خان بی یا سازاده بی، به‌عه‌وام حیسابه‌. که‌وابوو هه‌ر که‌س به‌ده‌به‌ر چاو گرتنی سه‌رجه‌می لایه‌نه‌کان و به‌رچه‌اوکردنی ئەو مه‌رجه‌نه‌ی من عه‌رزم کردی شیعری بلێ، ناوی خۆی له‌ نیو هه‌موو گه‌لانی جیهاندا به‌گه‌وره‌ ده‌ناسینی و هه‌ر که‌س شاعیر نه‌بی و شیعریان بلێ...! وه به‌لام له‌مه‌ر ئەوه‌ی ده‌فه‌رمووی کورپی جه‌نابت شیعری به‌زبانی کاستیلی به‌لاوه‌ گرینگ نییه‌، ده‌مه‌وی عه‌رزت بکه‌م که‌ ئەو به‌رپزه‌ به‌هه‌له‌دا چوووه و ده‌لیلشم ئەوه‌یه که‌ هومیر شاعیری پایه‌به‌رز شیعری به‌زبانی لاتین نه‌نووسی. چون یۆنانی بوو، ویرژیلیش شیعری به‌زبانی یۆنانی

نه دهگوت چون رومی بوو. به کورتی بلیم هه موو شاعیرهکانی رۆژگاری که ونارا به زبانتیک شیعیان دهگوت که دهگه ل خواردن شیردی دایکیان فیری بوو بوون و بۆ شیکردنه وهی فکری به رزی خویان وه دوای زبانی بیگاننه که و متن. ئیستا که وایه کاری عاقلانه ئه وهیه که ئه م رهم و یاسایه له نیو ته وای گهلانی دنیا دا بکهینه یاسایه کی گشتی و شاعیری ئه لمانیمان به لاره سووک نه بی، چون شیعیری به زبانی ئه لمانی گوتوه و یا شاعیری کاستیلیمان پی چکۆله نه بی که بۆچی شیعیری به زبانی خۆی داناوه و ته نانهت شاعیری «بیسکایی» ش نابی بی که لک له قه لهم بدهین له به رئه وهی به زار اوه یا بن زار اوه خۆی سۆزی دل خۆی دهر بریوه. به لام جه نابی نه جیب زاده ئه مجوره که من بۆی ده چم نه فرته و سارد و سړی کوره که ی رووی ده شیعیری عامیانه نییه، به لکه رووی له شاعیرانیکه که شیعیری بی بایه خ و ئاسایی ده لئین و زبانتیکی تر نازانن و له زانستی تر بی به شن تا به هۆی ئه وانه و چیژ و به هره ی سروشتی خویان بخه ملین. ته نانهت له م واره وه له وانه یه خه لک تووشی هه له بن، چون به پیی پروایه کی متمانه پیکراو شاعیر به شاعیری له دایک ده بی، یانی شاعیری راستی کاتیک له زگی دایک هاته دهر وه به سروشت شاعیره و ده توانی بی ئه وهی دهرسی خویندی یا زۆر بۆ خۆی بیننی و بنه قیننی (*). ته نیا به رینویننی قهریحه و به هره ی خوادا (*) و که هه یه تی شتی جوان بخولقیننی و گوته و نووسراوهکانی سه لینه ری قسه ی که سیک بی که گوتوو یه تی «خودا له دهر وونی ئیمه دایه.» (۳۶۶) دیسان خالیک له قسه کانم زیاد ده که م، ئه ویش ئه وهیه؛ شاعیری به سروشت شاعیر، کاتیک له سه نعه تی شیعیر یارمه تی ده خوازنی، زۆر زۆر سه رتره له وهی که قهریحه ی خوادا یی نه بی و ته نیا به یارمه تی ئاشنایی به رینویننی شیعیر گوتن، ده به وئی بیته شاعیر. ده لیلی ئه م مه سه له یه ئه وهیه که فه ن و سه نعه ت له قهریحه و چیژی سروشتی له سه رتر و گرینگر نین، به لکو ده توانن ته کمیلی بکن. که و ابوو ئه گهر قهریحه ی زاتی ده گه ل سه نعه تی شیعیر و سه نعه ت ده گه ل چیژی سروشتی تیکه لاو بن، شاعیریکه پایه به رز و ته و او دیته سه ر ئه رزی واقیع. به کورتی جه نابی نه جیب زاده مه به ستم له م هه موو فره ویزییه ئه وه بوو که ئیوه له کوری خوتان بگه رین، به مه یلی خۆی بۆ هه ر ریگه یه که که ئه سته ریه ی به خت رینویننی ده کا، پروا؛ ئیستا که کوره کهت دهرس خویندکی باشه و بۆ دریزدان به خویندنی خۆی هه موو ته لاشی پیوستی کردوه، ئیستا که به خته وه رانه توانیوه تی له پله سه رته تاییه کانی

۳۶۶ – Est Deud in nobis یانی خودا له دهر وونی ئیمه دایه و ئه م رسته ش هی ئوویده Ovide که ده کتیبی «هونه ری ئه وین» دا هینا ویتی. (مورس باردون)

زانستی یانی له زبانه قه دیمییه کان سه رکه وئی به یارمه تی هه مان ئه و زبانه ده توانی به سانایی بگاته ترۆپکی ئه ده بیاتی دنیا، وه ئه وه خۆی شایانی شان و شکۆی هه ر نه جیب زاده یه کی ریزداره، چ ره دای که شیشی به سه ر شان وه به ی یا شمشیری پاله وانی به که مه ریه وه هه لواسرابی، وه هه ر وه ک کلاوی ئوسقوفی و لیاسی ره سمی دادوهری هۆی شانازی و جوانی و جه لالی ئوسقوفان و قازییانه، ئه ده بیاتیش کوره که ی تۆ به گه وره یی و ناو به دهر وه یی و شانازی ده گه یه نی. جه نابی نه جیب زاده هه ر کات کوره که ت بابه تی هه جوی و گالته پی کردن به ئه م و ئه وی هۆنده وه که دژی ئابرووی که سانیکی تاییه ت بوو، ئه و دم ده توانی لومه ی بکه ی و سزای بده ی و شیعیرهکانی بدرینی، به لام ئه گهر به شیوه ی هۆراس شیعیرگه لیک له ره خنه و زهمی عیب و ئیرادهکانی مرۆفدا به گشتی به ئۆنیتته وه و شیعیرهکانی ئه و شاعیره قه دیمییه بی، هانی بده و خه لاتی بده یه، چون شاعیران ئه و ئیزنه یان هه یه له زه م و سه رکۆنه کردنی ئیره یی و هه سوویدا شیعیر بلین و هه سوودان ده شیعیرهکانی خویاندا بکوتن و هه روه ها ده هه جو کردنی باقی عیب و ئیرادهکانی مرۆفدا، هه رچی ده یانه وئی بیلین به و مه رجه که سیک تاییه تیان له به ر چا و نه بی، ئه وه ش بزاین باشه که هیندیک شاعیر هه ن که شیعیری شه یسانی و فیل بازارنه ده لئین و له ئه نقه ست شیعیری وا دهنوسن که بۆ دورگهکانی پونت Pont دوور بخرینه وه. (۳۶۷) ئه گهر شاعیر دهره فتار و کرداری خۆیدا پاک و بی فیل و ته له که بی ده شیعیرهکانیشیدا هه ر و پاک و خاوین ده بی. قه لهم زبانی رۆح و گیانه، هیندیک له فکرهکان ناسینه ری گیانن و هیندیک له نووسراوهکان ناسینه ری قه لهم. کاتیک سولتانهکان و شانزادهکان، زانستی موعجیزه گه ری شیعیر و ئه دهب ده و جوودی پیاوانی پاریزار و دووره گونا ه و شه ریفدا ده بینن، ریزیان لی ده گرن و خۆشیان ده وین و له مال و سامان بی نیازیان ده کن و له لقوپی داریک که برووسکه نه توانی لیی بدا، تاجیان له سه ر دهنن تا به هه مووان حالی بکن که هچ که س ناتوانی به و جووره که سانه که ئه و تاجیهان له سه ر ناوه، سووکایه تی بکا.»

کابرای که واشین له م وتاره دووردریژ و پیکوپیکه ی دۆن کیشۆت وه ها هه یران و واق ورم او بوو بوو که ورد ورده له مه ر خه یالی سه رته تاییه ی خۆی، یانی له مه ر به شیت زانینی دۆن ۳۶۷ – ئیشاره یه به دوور خسته وه ی ئووید شاعیری گه وره ی رۆم که له سالی نۆی زانینی له سه ر هۆکاریک نادیار دووربان خسته وه و له دهر به دهریدا کۆچی دوا یی کرد.

ئووید له دۆستانی نزیکه ویرژیل بوو.

كيشۆت، وشك كەوت و دەپەويست كەم كەم ئەم فكرە ولابنى. سانكۆ له نيوه راستى قسه كاني ئەربابى خۇيدا كه زۆرىشى پى خۆش نەبوو، له پىنگە لای دا و پۆيشته لای چەند شوانىك كه خەرىكى دۆشىنى مەرەكاني خۇيان بوون تا هیندىكيان شیر لى وەر بگرى. لهو كاتەدا كه نهجیب زاده زۆر گىرۆده و پراكىشراوى هۆش و زانایى و فام و عەقلى دۆن كيشۆت بوو بوو و دەپويست دريژه به قسه كاني بدا له نهكاو پالەوان سەرى بەرز كردهوه و عارەبه يەكى به سەر پىنگە وه دیت كه دههاته بهرهوه. ئەم عارەبه يە ئالایهكى پتوه بوو كه نيشانى پادشایی لى درابوو. دۆن كيشۆت كه پى و ابوو گۆنگه لىكى تازه خەرىكه سەر هەلدهدا، به دەنگى بلند سانكۆى بانگ كرد تا كلاًوخووده كەى بۆ بىنى. سانكۆ كه دەنگى ئەربابى به گوى گەيشت به پهله شوانه كاني به جى هيتشت و دەنگى كەرەكەى دا و هاته لای پالەوان. ئەوجار گۆنگه لىكى ترسناك و دوور له عەقل به سەر دۆن كيشۆت هات كه له بەشى دواييدا باسى دهكەين.

دەرکهوتنى ناخرين سنوورى نازايه تىبى دۆن كيشۆت

و كۆتايى پىهينانى نازايانهى گۆنگه لى شىران له لایه ن پالەوانه وه

مىژوو بۆمان باس دهكا، لهو كاتەدا كه دۆن كيشۆت بانگى سانكۆى كرد تا كلاًوخووده كەى بۆ بىنى، ئەو خەرىكى كرپنى په نىرى تازه له شوانه كان بوو. سانكۆ چون له بهر نه عرتهى ئەرباب سەرى لى شىوابوو و نهيدەزانى چ لهو په نىره تازه يه بكا، كه كرپىوى و ده چ دەفرىكى بكا، بۆ ئەوهى بتوانى دهگەل خۆى بىبا، دهو فكره كەوت كه په نىره كه ده كلاًوى ئەرباب بكا، چون تازه پارەكەى دابوو و نهيدەويست هەروا به ئاسانى له دەستى بدا. به لى جا سانكۆ پاش دەكارهينانى ئەم فكره بى وینه يه گەرايه وه لای ئەرباب تا بزانی چ فەرمايش دهكا. دۆن كيشۆت گوتى: «وه ره سانكۆ، وەرە كلاًوه كەم بۆ بىنه، چون من يا شتىك له رووداوى پالەوانى نازانم يا ئەوهتا ئەوهى له سەر جاده دەبىنم مەجبورم دهكا له ئىستاوه دەست بۆ شمشير بهرم.» كابرالى كه واشين كاتىك ئەو قسانهى گوى لى بوو، چاوى به هەموو لایهكى دەفەرەكهدا گىرا و بىجگه له عارەبه يەك كه دههاته بهرهوه دوو يا سى نەوار و كوته پەرق و چەند نيشانىكى پتوه بوو، هىچ شتىكى ترى چاوى پى نهكەوت و واى بۆ چوو كه ئەم عارەبه يە هەلگى پوو و نهغدينهى پادشايه. ئەو دۆن كيشۆتى له م بابەته ناگەدار كردهوه، به لām دۆن كيشۆت قسه كەى نه سه لماند، چون ئەو لای و ابوو هەرچى به سەرى بى، گۆنگه لى به دواى گۆنگه لى دايه. له بهر ئەوه ده جواى نه جىب زادهدا گوتى: «پىاو كه ئامادهى شەرى بى، نيوهى شەرىكهى بردووه ته وه. كه و ابوو من دەر فەت نادۆرپىنم و ئاماده دەم، چون به ئەزمون تى گەيشتووم كه دوژمنى ديار و نه ديارم زۆرن، به لām نازانم كه له كوئى و له چ كاتىكدا و به چ شىوه يەك هيرش دهكەنه سەرم و په لامارم دەهەن.» ئەوجار رووى ده سانكۆ كرد و كلاًوخووده كەى لى ويست. سانكۆ كه مه جالى هەلگرتنى په نىره كەى نەبوو، كلاًوخووده كەى پى له په نىر دا به دەست ئەرباب. دۆن كيشۆت بى ئەوهى سەرنج بدا بزانی كلاًو خود چى تىدايه، وه رىگرت و به په له له سەر خۆى نا. به لām په نىر كه به گوشارى سەرى پالەوان پىگوشرا بوو دەستى كرد به ئاودانه وه و تكه تكى په نىراو به سەر و رووى پالەواندا سەرهۆزىر هاته خوار. ئەم به زمه وه هاى دۆن كيشۆت ترساند كه به په شوكاوى له

سانکۆی پرسی: «سانکۆ ئه‌وه چیه؟ ده‌لێی جمجمه‌ی(*) من وردوخاش بووه و می‌شکم شله‌قاوه یا له‌سه‌راپام ئاره‌قه هه‌لده‌رژێ؛ وه به‌راستی ئه‌گه‌ر ئاره‌قه بێ ئه‌وه‌ی بزانه که له ترسان نییه. بێگومان ئه‌و گۆنگه‌له‌ی که له پێش دایه زۆر ترسینه‌ره، تکایه شتی‌کم بده‌یه با چاوم بستریم چون ئه‌و ئاره‌قه‌یه وه‌ها وه‌ک سیلاو له نیوچاوانم دیته خواره‌وه که ده‌ترسم کوێرم بکا.» سانکۆ بێ ئه‌وه‌ی شتی‌ک بلێ ده‌سه‌ر‌یه‌کی دا به‌ده‌ست ئه‌رباب و شوکری خودای کرد که ئه‌ربابه‌که‌ی هه‌یچ له ئه‌سلی رووداوه‌که تێ نه‌گه‌یشتووه. دۆن کیشۆت دهم و چاوی خۆی وشک کرده‌وه و کلاو‌خووده‌که‌ی له‌سه‌ر هه‌لگرت تا بزانی چی تێدایه، که وا سه‌ری فینک کردووه. کاتی‌ک چاوی به‌هه‌ویرێکی سپی له بن کلاوه‌که‌ی کهوت و له لووتی خۆی نزی‌ک کرده‌وه و بۆنی کرد و زانی چی تێدایه، هاواری لێ بلند بووه‌وه که: «به‌گیانی خاتوون دۆلسینه تۆبۆزۆ سویند ده‌خۆم که ئه‌وه په‌نیری تازه‌یه و تۆ ئه‌ی مه‌یته‌ری غه‌یانی بێ ئه‌ده‌ب و سه‌گباب ئه‌وه‌ت ده‌ کلاو‌خوودی من کردووه.» سانکۆ به‌بێ شله‌ژان و به‌ریابازیه‌کی زۆره‌وه جوابی داوه که: «ئه‌رباب ئه‌گه‌ر ئه‌وه په‌نیری تازه‌یه بیده به‌من با بیخۆم، یا باشتره شه‌یتان بیخوا چون کاری خۆیه‌تی و ئه‌و ده‌ویتی کردووه. ئاخ‌ر ئه‌ربابی عه‌زیزم ئایا من ده‌وێرم کلاو‌خوودی به‌رێزتان پیس بکه‌م؟ به‌راستی که چاکت تاوانباری ئه‌سلی ناسی! به‌ئیمانم سویند ده‌خۆم ئه‌رباب، ئه‌و جووره که خودا ده‌ دلێ ناوم وا تێ ده‌گه‌م منیش وه‌ک جه‌نابی ئیوه جادو‌وگه‌رم به‌داو‌وه هه‌ن که به‌تاوانی ئه‌وه‌ی ده‌ خزمه‌ت ئیوه‌دام، خه‌ریکن عه‌زیه‌تم ده‌کن، ئه‌م جادو‌وگه‌رانه ئه‌م شته پیسه‌یان ده‌کلاوی تۆ کردووه تا کاسه‌ی خۆراگری‌تان لی‌و‌رێژ بکه‌ن و تووره‌تان بکه‌ن و کاریکی وا بکه‌ن که وه‌ک زۆر جاریت‌ر په‌راسووم بشکینی. به‌لام با ئه‌و جادو‌وگه‌رانه بزائن که ئه‌وجار که‌که‌که‌یان سه‌ر ناگرێ و من بروای ته‌واوم به‌تی‌گه‌یشتن و داو‌ه‌ریی دروستی ئه‌ربابی خۆشه‌ویستی خۆم هه‌یه، چون ئه‌ربابی من له من باشتر ده‌زانی که من شیر و په‌نیر و شتی وام به‌لاوه نییه و ئه‌گه‌ر بپایه ده‌ ورگی خۆم ده‌کرد، نه‌ک ده‌ کلاو‌خوودی پاله‌وان.» دۆن کیشۆت گوتی: «به‌لێ هه‌موو شت ئیمانیه هه‌یه.» له‌م ساته وه‌خته‌دا نه‌جیب زاده به‌سه‌رسوورمانه‌وه چاوی لێ ده‌کردن و به‌تایبه‌تی سه‌رسوورماوییه‌که‌ی کاتی‌ک له راده به‌ده‌ر زۆر بوو که دیتی دۆن کیشۆت پاش ئه‌وه‌ی دهم و چاوی خاوی‌ن کرده‌وه و کلاو‌خوودی له‌سه‌ر کرده‌وه و شمشیری تا نیوه له کالان ده‌رکیتشا و ده‌ستی بۆ نێزه برد و نه‌عه‌ته‌ی کیتشا: «ئێستا هه‌رچی ده‌بێ با بێ، چون من وه‌ها ئاماده‌م که ده‌توانم ده‌گه‌ل خودی شه‌یتانی‌ش ده‌ستوپه‌نجه نه‌رم بکه‌م.»

هاوکات ده‌گه‌ل ئه‌م قسانه، عاره‌به‌که‌ی که نیشانی سه‌لته‌نه‌تی له‌سه‌ر بوو، نزی‌ک بووبووه‌وه. هاو‌رپتی عاره‌به که‌س نه‌بوو بی‌جگه له عاره‌به‌وان و پیاویکی تر، عاره‌به‌وان سواری ئیستریک و پیاوه‌که‌ش له پێش عاره‌به دانیشتبوو. دۆن کیشۆت سه‌ره‌رپتی پێ گرتن و گوتی: «براکانم، ئیوه ده‌رۆنه کوێ و ئه‌م عاره‌به‌چیه؟ عاره‌به‌که‌تان چی تێدایه و ئه‌م ئالایانه نیشانه‌ی چین؟ عاره‌به‌وان له وه‌لامدا گوتی: «ئه‌م عاره‌به‌هی منه و دوو شی‌رم ده‌ناویدا ئه‌سی‌ر کردووه که زۆر جوانن و حاکی ئۆران Oran ده‌یاننێ‌ریته ده‌ربار و پێشکه‌شی خاوه‌ن شکۆیان ده‌کا؛ ئالاکانی‌ش هی وه‌لی نیعمه‌تی ئیمه پادشایه و نیشانی ئه‌وه‌یه که هه‌ر چی له عاره‌به‌که‌دا هه‌یه مالی پادشایه.» دۆن کیشۆت پرسی: «شیره‌کان زه‌لامن؟» کابرای له پێش عاره‌به‌دانیشتبوو گوتی: «ئه‌وه‌نده گه‌وره‌ن که هیشتا شیرێ ئاوا گه‌وره له ئه‌فریقا نه‌ها‌تووته ئیسپانیا. من نیگابانی شیرانم و تا ئیستا چه‌ند جار شیرم ده‌گه‌ل خۆم هیناوه، به‌لام نه‌ به‌و گه‌وره‌یییه. ئه‌و دوو شیره یه‌کیان نیره و ئه‌وی تر می. نیره‌که له قه‌فه‌سی پێشه‌وه‌دایه و مییه‌که له قه‌فه‌سی پشت‌وه و هه‌ر دووکی‌شان زۆر برسین چون له به‌یانیه‌وه هه‌یچیان نه‌خواردووه. که‌وا‌بوو تکایه به‌رێزتان سه‌ر رێ به‌رده با ئیمه به‌په‌له بگه‌ینه شوینیک و شتی‌ک بۆ خواردنی شیره‌کان حه‌ول بده‌ین.» ئه‌وجار دۆن کیشۆت بزیه‌کی هات و به‌له‌حنی‌کی گالته‌جارانه گوتی: «ئه‌و شیره چووکانه بۆ من ده‌نێرن؟ ئه‌ویش بۆ من؟ ئه‌ویش ئه‌م شیره چکۆلانه و له‌م سه‌عاته‌ی رۆژدا؟ زۆر باش، با وا بکه‌ن. به‌لام ئه‌و ئا‌غایانه‌ی که رۆحه‌کان حازر ده‌کن و ئه‌م شیرانه‌یان نارده‌وته نیره ئیستا ده‌بینن که من پیاویکم له شیر بترسم یا نه. ئه‌های کابرا! چاوه‌که‌م ده‌گه‌ل تۆمه! تۆ که نیگابانی شیره‌کانی، دابه‌زه و ده‌رگای قه‌فه‌سه‌کان بکه‌وه و لێ گه‌رێ تا ئه‌م درندانه بینه ده‌ره‌وه. من به‌پێچه‌وانه‌ی ریشی پیسی ئه‌و جادو‌وگه‌رانه‌ی که ئه‌وانیان نارده‌وته له نیوه‌راستی ئه‌م بیابانه‌دا ده‌ وان ده‌گه‌یه‌نم که دۆن کیشۆتی مانش کیتی.» نه‌جیب زاده له‌و کاته‌دا به‌خۆی گوت: «به‌هه‌ه؟ به‌راستی که پاله‌وان زاتی خۆی پێ ناساندین. ده‌رکه‌وت که په‌نیری تازه جمجمه‌ی تیک هاریوه و می‌شکی ده‌ سه‌ریدا نه‌هیشتووه.» له‌و کاته‌دا سانکۆش هاته لای نه‌جیبزاده و گوتی: «ئهی وای! قوربان! بۆ خاتری خودای کاریکی وا بکه که ئه‌ربابی من دۆن کیشۆت ده‌گه‌ل ئه‌و شیرانه به‌شه‌ر نه‌یه. ئه‌گه‌ر ئه‌و په‌لاماری شیره‌کان بدا، ئیمه له‌توپه‌ت ده‌کن.» نه‌جیب زاده گوتی: «چۆن! مه‌گه‌ر ئه‌ربابی تۆ شیته و ده‌یه‌وی ده‌گه‌ل ئه‌و شیرانه به‌شه‌ر بێ؟» سانکۆ گوتی: «شیت نییه، به‌لام به‌غیره‌ته.» نه‌جیب زاده گوتی: «من حه‌ولی خۆم ده‌دم نه‌هێلم لیره غیره‌تی خۆی نیشان بدا.» وه پاش ئه‌و قسانه رووی ده‌ دۆن

کیشۆت کرد و گوتی: «جه‌نابی سه‌ره‌ک پال‌ه‌وانی هه‌موو پال‌ه‌وانانی سه‌ره‌گردان، ده‌بی ده‌ گۆنگه‌لێکدا به‌شدارى بکه‌ن که تا ئەندازه‌یه‌ک هومیدی سه‌رکه‌وتنیان هه‌بێ، نه‌ گۆنگه‌لێکی ئەوها که هیچ هیوای سه‌رکه‌وتنی تیدا به‌دی نه‌کرێ. نازایه‌تییه‌کی که ده‌ ژیرکار تیکردنی جه‌ساره‌تا بێ زۆتر به‌لای شیتیدا ده‌شکیته‌وه. ئەوجار خۆ ئەم شێرانه‌ پهل‌اماری ئیوه‌یان نه‌داوه و شه‌ریان بێ نه‌فرۆشتوون. ئەوه‌ دیارییه‌که‌ بۆ خاوه‌ن شکۆی ده‌به‌ن و جه‌نابت به‌وه‌ی که پینشت بێ گرتوون کارێکی خراب ده‌که‌ی.» دۆن کیشۆت گوتی: «ئهی جه‌نابی نه‌جیب زاده، به‌دوای کاری خۆت که‌وه! تۆ ده‌بی له‌گه‌ل ئەو سه‌گه‌ فه‌رمان به‌ره‌و و ئەو سمۆزه‌ نازایه‌ سه‌روکارت بێ که له‌ مال‌ه‌وه‌ راتگرتوون و له‌ ئیمه‌ بگه‌رێتی کاری خۆمان بکه‌ین. ئەم کاره‌ پێوه‌ندی به‌منه‌وه‌ هه‌یه‌ و من خۆم باشت‌تر له‌ هه‌موو که‌س ده‌زانم که ئەم ناغا شێرانه‌ بۆ من هاتوون یا بۆ که‌سیکی تر.» پاشان دۆن کیشۆت، رووی ده‌ کابرای نیگابان کرد و گوتی: «ئهای کابرای هه‌یج و پووج، به‌خوا فه‌سه‌م ئەگه‌ر هه‌رچی زووتر ده‌رگای قه‌فه‌س نه‌که‌یه‌وه‌ به‌و نێزه‌یه‌ به‌عه‌ره‌به‌وه‌ت ده‌درووم!»

عه‌ره‌به‌وان کاتیک بریاری بێ پاشگه‌ز بوونه‌وه‌ی ئەم تاپۆ چه‌کده‌ری دیت، پیتی گوت: «قوربان له‌ پایه‌ به‌رزى ئیوه‌ تکا ده‌که‌م، هه‌یندیک مۆله‌ت به‌دن، ئیستهره‌کانم له‌ عاره‌به‌که‌مه‌وه‌ و پینش ئەوه‌ی شێره‌کان له‌ قه‌فه‌س ده‌رکه‌ون ده‌گه‌ل ئیستهره‌کان خۆمان له‌ جێگه‌یه‌ک به‌شارینه‌وه‌، چون ئەگه‌ر شێره‌کان ئیستهره‌کان بخۆن بۆ هه‌تا هه‌تا بێچاره‌ ده‌بم، چون له‌ مالى دنیا بێجگه‌ له‌ عاره‌به‌وه‌ ئەو به‌سته‌زمانانه‌ هه‌یجی تر شک نابه‌م.» دۆن کیشۆت گوتی: «مۆمن^(*)، زوو دابه‌زه‌ و ئیستهره‌کانت له‌ عاره‌به‌ بکه‌وه‌ و هه‌رچی ده‌ته‌وێ زوو جێبه‌جێ بکه‌. به‌لام زۆر زوو ده‌بینی که له‌خۆرا خۆت زه‌حمه‌ت ده‌ده‌ی و نه‌ده‌بووایه‌ ئەم زه‌حمه‌ته‌ وه‌به‌ر خۆت به‌دی.» عاره‌به‌وان به‌په‌له‌ خۆی هه‌ویشه‌ خوار و ئیستهره‌کانی له‌ عاره‌به‌که‌ کرده‌وه‌، له‌ هه‌مان کاتدا نیگابان رووی ده‌ حازران کردبوو و ده‌یگوت: «ئای خه‌لکینه‌ شاهید بن، ئاگه‌دار بن که من به‌پێچه‌وانه‌ی ئیراده‌ی خۆم به‌زۆر و که‌له‌گای، ده‌رکی قه‌فه‌سه‌کان ده‌که‌مه‌وه‌ و شێره‌کان به‌ره‌لدا ده‌که‌م. من به‌و پیاوه‌ به‌ریزه‌ هوشدار^(*) ده‌دم که هه‌ر زیان و سه‌ده‌مه‌یه‌ک به‌هه‌ر که‌س بگا به‌رپرسییه‌که‌ی له‌ ئەستۆی به‌ریزانه‌ و ته‌نانه‌ت به‌رپرسیاره‌تی ئەوه‌شی به‌عه‌ده‌یه‌ که ده‌ستمزد^(*) و باقیی خه‌رج و مافه‌کانم بێ بدا. که‌وابوو ئهی حازران په‌له‌ بکه‌ن و خۆتان بگه‌یه‌ننه‌ جێگه‌ی ئەمین و له‌ لایه‌نی منیشه‌وه‌ نیگه‌ران مه‌بن چون یه‌قینم هه‌یه‌ شێره‌کان خۆ ده‌ من ناگه‌یه‌نن.»

نه‌جیب زاده دیسان هه‌ولی دا دۆن کیشۆت له‌و شیت بازیه‌ بگه‌رێته‌وه‌ و وه‌بیری هه‌یناوه‌

که خۆ ده‌و جۆزه‌ گۆنگه‌لانه‌ هه‌ویشه‌ن وه‌ک گومان کردن له‌ وجوودی خودا وایه‌. دۆن کیشۆت له‌ جوابه‌یدا هه‌ر ئەوه‌نده‌ی گوت که خۆی ده‌زانێ چ ده‌کا و نه‌جیب زاده دیسان گوتی: «جه‌نابی پال‌ه‌وان ئامان و سه‌دئامان خۆت له‌و گۆنگه‌له‌ بپاریزه‌ چون من به‌یه‌قین ده‌زانم که به‌هه‌له‌ چووی.» دۆن کیشۆت گوتی: «جه‌نابی ناغا، ئیستا که ناته‌وێ بینه‌ری ئەم به‌زم و هه‌نگامه‌یه‌ بی، باشت‌تر ئەوه‌یه‌ رکیف له‌ ماینه‌ قزل‌ په‌نگه‌که‌ت به‌دی و خۆت له‌ جێگه‌یه‌کی ئەمیندا به‌شارینه‌وه‌.»

سانکۆش که گوتی له‌ قسه‌کانی ئەربه‌به‌که‌ی بوو به‌گریانه‌وه‌ هاته‌ لای و له‌به‌ری پاراوه‌ که ده‌ست له‌و کاره‌ پر مه‌ترسییه‌ هه‌ل‌بگرێ و له‌ هه‌مان کاتدا ده‌ستی کرد به‌هه‌سه‌نگاندن و به‌راورد کاری و گوتی که ته‌واوی رووداوه‌کانی رابردوو وه‌ک روودای ئاشه‌باییه‌کان و روودای ئاو دینگه‌کان و ته‌واوی دلاوه‌ری و هونه‌رنوینییه‌کانی رابردوو، ده‌به‌رامبه‌ر ئەو یه‌که‌دا وه‌ک ئاو خواردنه‌وه‌ بوون. سانکۆ هاواری ده‌کرد و ده‌یگوت: «ئای ئەرباب! ئەمان ئامان! نه‌که‌ی، کاری وا نه‌که‌ی! لێره‌ ئیتر نه‌قل و نه‌زیله‌ی سێح‌ر و جادووگه‌ری له‌ ئارادا نییه‌. من له‌ پشت میله‌ ئاسنینه‌کانی قه‌فه‌س و له‌ پشت که‌لین و کونه‌کانه‌وه‌ په‌نجه‌ی شێری راستینم، چاو بێ که‌وت و گه‌یشتوومه‌ ئەم ئاکامه‌ که شێری خاوه‌ن ئەم په‌نجانه‌ له‌ کێو گه‌وره‌تره‌.» دۆن کیشۆت گوتی: «خۆت که‌ر مه‌که‌ هه‌تیو! وه‌ک تۆ ترس رووی تێ کردووی، زۆری بێ ناچی، ئەو شێره‌ت بێ له‌ نیوه‌ی دنیا گه‌وره‌تر ده‌بی! برۆ سانکۆ، له‌ من گه‌رێ برۆ! ئەگه‌ر من مرده‌م ده‌زانێ که ده‌پینشدا چ قه‌رارێکمان داناوه‌. ده‌سه‌بجێ ده‌چیته‌ خه‌مه‌ت خاتوون دۆلسینه‌ و ئیتر به‌پێویستی نازانم چی ترت بێ بلیم.» دۆن کیشۆت هه‌یندیک تریشی له‌سه‌ر رویشته‌ و هومیدی که‌سانیکێ که ده‌یانویست له‌و بریاره‌ی داویه‌تی په‌ژیوانی بکه‌نه‌وه‌. هه‌مووی به‌با دا.

کابرای که‌واشین ده‌یویست به‌زۆر دۆن کیشۆت له‌و کاره‌ پاشگه‌ز بکاته‌وه‌، به‌لام له‌ باری چه‌کوچوله‌وه‌ یه‌کسانی له‌ نیوانیاندا نه‌بوو، بێجگه‌ له‌وه‌ش به‌کارێکی عاقلانه‌ی نه‌زانای له‌و کاتدا ده‌گه‌ل دۆن کیشۆت به‌شه‌ر بێ، چون ده‌بزانێ شیتیه‌که‌ی گه‌یشتووته‌ ئەوه‌په‌ری خۆی و له‌ هه‌یج پشت ناکاته‌وه‌.

دۆن کیشۆت دیسان رووی ده‌ نیگابانی شێره‌کان کرده‌وه‌ و به‌هه‌ره‌شه‌ و گوپه‌شه‌ خسته‌ی ژیر گوشاری زۆتر؛ هه‌ر له‌وکاته‌دا کابرای که‌واشین سواری ماینی قزل‌ و سانکۆ سواری که‌ره‌که‌ی و عاره‌به‌وان ده‌گه‌ل ئیستهره‌کانی به‌هه‌لاتن دوور که‌وته‌وه‌ تا به‌ر له‌وه‌ی شێره‌کان له‌ قه‌فه‌س وه‌ده‌ر که‌ون، خۆیان له‌ مه‌عه‌رکه‌ ده‌رباز کردبێ. سانکۆ بۆ مه‌رگی ئەربه‌بای خۆی

ده‌گريا و به‌یه‌قین پینی وابوو دۆن کیشۆت ئه‌وجار پزگار نابۆ و ده ژیر په‌نجه‌ی شپیدا ده‌مرئ؛ مه‌یته‌ری بۆ نه‌وا نه‌فرینی بۆ ئه‌ستیره‌ی یه‌غبالۆ خۆی ده‌نارد و له‌عه‌نتی ئه‌و سه‌عاته‌ی ده‌کرد که دووباره ده‌گه‌ل ئه‌رباب که‌وتبووه‌وه. به‌لام ده‌گه‌ل گریاندا له‌ بی‌ری چوو بووه‌وه که خۆش ده‌که‌ره‌که‌ی وه‌ژینی و هه‌رچی مومکینه زووتر له‌ عاره‌به‌ دوور که‌وتیه‌وه.

کاتی‌ک نی‌گابان دیتی که‌هه‌لاتوو‌ه‌کان به‌ئه‌ندازه‌ی پێ‌ویست له‌ عاره‌به‌که‌ دوور که‌وتوو‌نه‌ته‌وه جارێکی تری‌ش به‌پا‌رانه‌وه‌ رووی له‌ دۆن کیشۆت کرد، به‌لام دۆن کیشۆت گوتی: «من له‌ مه‌به‌ستت حالیم، به‌لام» ده‌ست له‌و گریان و لالانه‌وه‌یه‌ هه‌لبگره‌ ده‌نا خۆت تووشی زه‌حمه‌ت ده‌که‌ی؛ که‌وابوو با‌شته‌ په‌له‌ بکه‌ی.» له‌و ماوه‌ کورته‌دا که‌ نی‌گابان خه‌ریک بوو درگای قه‌فه‌س بکاته‌وه، دۆن کیشۆت فکری کرده‌وه که‌ ئایا شه‌ر ده‌گه‌ل شپیره‌کان به‌سواری با‌شته‌ یا پیا‌ده‌ و سه‌ره‌نجام چون ترسا که‌ رۆسی نانت له‌ شپیره‌کان بترسێ و بسله‌میته‌وه، بریاری دا که‌ پیا‌ده‌ به‌گزیاندا بچێ. پالنه‌وان ده‌ستبه‌جێ له‌ پشتی زینه‌وه‌ خۆی فری دا، نیزی‌ه‌ی توور هه‌لدا، مه‌تالی به‌ده‌سته‌وه‌ گرت و شمشیری له‌ کالان ده‌رکیشا، پاشان به‌هه‌نگاوی قورس و مه‌حکم و به‌دلێکی پر له‌ غیره‌ت و ئازایه‌تییه‌وه‌پیشی به‌عه‌اره‌به‌گرت و ده‌پیشدا له‌ قوولاییی ده‌وه‌ خۆی به‌خودای مه‌زن و پاشان به‌دل‌به‌ری عه‌زیزی خۆی دۆلسینه‌ ئه‌سپارد.

ده‌بۆ بزانی‌ن که‌ نووسه‌ری ئه‌م داستانه‌ راستینه‌ کاتی‌ک ده‌گاته‌ ئیره، به‌شۆز و هه‌یه‌جانێکی زۆره‌وه‌ که‌ له‌ ئافه‌رین و واق و پرمایه‌یه‌وه‌ سه‌رچاوه‌ی گرتوو‌ه‌ هاواری لێ به‌رز ده‌بیته‌وه‌ که‌: «ئهی دل‌اوه‌ری گه‌وره، ئهی دۆن کیشۆتی مانش، ئهی پالنه‌وانی نه‌به‌ز و بویر، که‌ باسی ئازایه‌تی و نه‌ترسیت به‌هیچ زبان و قه‌له‌مێک نا‌کرێ، ئهی ئاوینه‌ی بالانوینی پالنه‌وانه‌تی که‌ هه‌موو پالنه‌وانانی دنیا ده‌توانن به‌ژن و بالایی مه‌ردانه‌یان ده‌تۆدا ببینن! ئهی «دۆن مانویل» Don manuel ی و ئهی «پۆنس دۆلیۆن» Ponce de Leon، دل‌اوه‌ریک که‌ مایه‌ی شانازی و شه‌ره‌فی ئیسپانیا بوو. ئاخ‌ر من به‌کام زبان باسی نه‌ترسان و ئازایه‌تی تو بکه‌م؟ کام شایه‌تی و به‌لگه‌ و شیکردنه‌وه‌یه‌که‌ بێنمه‌وه‌ تا داستانی ئه‌م ئازایه‌تییه‌ له‌ باوه‌رنه‌هاتوو‌ی تو له‌ سه‌ده‌کانی دا‌هاتوو‌ی می‌ژوودا، باوه‌ر پێ بکه‌ن؟ چ ته‌وسیقی حالێک هه‌رچه‌ند ته‌ژی بۆ له‌ زیده‌ گوتن و پێوه‌نان(*)، بدۆزمه‌وه‌ که‌ شایانی شه‌ره‌ف و شانازی تو به‌ته‌واوی باس بکا؟ تو‌ی به‌پێی پیا‌ده‌، تاک و ته‌نی‌ا، به‌دلێکی پر بویری و ئازایه‌تییه‌وه‌، به‌وره‌یه‌کی به‌رزوه‌، له‌ حالێکدا ته‌نی‌ا شمشیریکی ژه‌نگاوی و کۆنت

به‌ده‌سته‌وه‌ بوو، نه‌ک شمشیریکی که‌ تیغه‌ تیژه‌که‌ی سه‌گ نیشان(۳۶۸) بۆ، وه‌ به‌ده‌سته‌که‌ی ترته‌وه‌ مه‌تالیکت هه‌لگرته‌بوو، ئه‌ویش نه‌ک له‌ پۆلای ئاودیته‌(*) و برووقه‌دار، به‌هه‌نگاوی پته‌و رۆیشتیه‌ به‌روه‌ و له‌ چاوه‌روانی شپرانیکدا که‌ جه‌نگه‌له‌کانی ئه‌فریقا له‌ ئامیزی خۆیاندا په‌روه‌رده‌یان کردوون راوه‌ستاوی. ئا، ئهی پالنه‌وانی دل‌اوه‌ری مانش، لێ گه‌رێ با پێدا هه‌لگوتنی تو ئازایه‌تی و هونه‌رنوینییه‌کانی تو بیکه‌ن و بیلینه‌وه‌، چون من ئه‌و زبانه‌ پاراوه‌م نییه‌ که‌ ئه‌وه‌ی شایانی تو‌یه‌ به‌سه‌ر زبانه‌ماندا بێنم.»

لێ‌رده‌ا نووسه‌ر کۆتایی به‌مه‌دح و په‌سندانی خۆی دینی و دوو سه‌ره‌به‌نی هه‌وادای داستان ویکدینیته‌وه. ئه‌و ده‌لێ که‌ کاتی‌ک نی‌گابانی شپیرانی باغی وه‌حش دیتی که‌ دۆن کیشۆت ئاماده‌ی جه‌نگه‌، له‌ ترسی ئه‌وه‌ی بکه‌وتیه‌ ژیر گورزی رق و تووره‌یی پالنه‌وان، ناچار درگای قه‌فه‌سی شپیری نێر ده‌کاته‌وه. هه‌ر دووک تایی درگای قه‌فه‌س ده‌خاته‌ سه‌ر پشت و شپیر به‌گه‌وره‌یی و ترسی‌نه‌رییه‌کی که‌ به‌که‌س باس نا‌کرێ، به‌حاله‌تیکی تووره‌ و زراوتۆقین، خۆی نیشان دا و هاته‌ ده‌روه‌. یه‌که‌م کاری که‌ ئه‌م گیانداره‌ درنده‌ کردی، ئه‌وه‌ بوو که‌ هه‌ستا و یه‌ک دوو جار له‌ ناو قه‌فه‌سه‌که‌دا هات و چوو، پاشان تا ده‌یتوانی نیو قه‌دی خۆی ویک هینا، خۆی له‌به‌ر یه‌ک کیشاوه‌ و ده‌سته‌کانی بۆ پێشه‌وه‌ درێژ کرد و په‌نجه‌ تیژه‌کانی لێک کرده‌وه. پاشان زاری کرده‌وه، باویشکیکی له‌سه‌ره‌خۆی هه‌لکیشا و زبانی به‌دریژی نیوگه‌ز ده‌رکیشا، چاوی به‌زبانی خاوی‌ن کرده‌وه و دم و چاوی خۆی شوشت. پاش ئه‌و کاره‌ سه‌ره‌تاییانه‌ سه‌ری له‌ قه‌فه‌س هینا ده‌ر و به‌چاوی ئاگر باره‌وه‌، که‌ وه‌ک ئه‌ستیره‌ی ره‌وشان ده‌دره‌وشان، چاوی له‌ هه‌موو لایه‌ک کرد. نیگا و بزووتنه‌وه‌کانی به‌س بوو بۆ ئه‌وه‌ی که‌ خودی ئازایه‌تی و بویریش تووشی ترس و هه‌راس بکا. ته‌نی‌ا دۆن کیشۆت بوو که‌ به‌هه‌موو سه‌رنجیکه‌وه‌ ته‌ماشای شپیره‌که‌ی ده‌کرد. له‌و سه‌ره‌ته‌دا ده‌سووتا که‌ شپیر هه‌رچی زووتر له‌ عاره‌به‌که‌ بیته‌ خواره‌وه‌ ئامبازی(*) بۆ، چون پالنه‌وان یه‌قینی هه‌بوو که‌ ئه‌م درنده‌یه‌ ده‌نیو ده‌ستوپه‌نجه‌ به‌هیزه‌کانی خۆیدا هه‌ل‌ده‌ر هه‌ل‌ده‌ر ده‌کا.

به‌لێ، شپیتی له‌ بروا نه‌هاتوو‌ی دۆن کیشۆت گه‌یشتبووه‌ ئه‌و په‌ری خۆی. به‌لام شپیری جوامیر هه‌یچ ئاو‌ریکی له‌و مندال‌بازیانه‌ی دۆن کیشۆت نه‌دایه‌وه‌ و به‌پیاویشی نه‌زانی و

۳۶۸- له‌ سه‌ده‌ی پازده‌مدا پیاوکی عه‌ره‌ب له‌ ره‌گه‌زی عه‌ره‌بی مه‌غریبی له‌ شاری «تولید» شمشیری زۆر باشی دروست ده‌کرد که‌ عه‌لامه‌تی تۆله‌سه‌گیان له‌سه‌ر بوو. ئه‌م شمشیره‌ له‌ سه‌رانسه‌ری ئوروپادا نیو بانگی رۆیشتبوو. (مۆریس باردۆن)

پاش ئه‌وه‌ی چاوی به‌هر دووک لای خۆیداخ شاندر رووی وه‌رگیرا و پشتی ده‌پال‌ه‌وان کرد و دووباره‌ی رۆیشه‌وه‌ ناو قه‌فه‌سه‌که‌ی خۆی و لپی راکشا. کاتیک دۆن کیشۆت ئه‌وه‌ی چاوی پێ کهوت فه‌رمانی به‌نیگابان دا که به‌داریک ده‌گیانی شیرکه‌ به‌ری و تووره‌ی بکات. نیگابان هاواری کرد: «ئهی ئه‌مان، من ئه‌و کاره‌ ناکه‌م. چون ئه‌گه‌ر تووره‌ی بی، یه‌که‌م که‌سی که هه‌لی ده‌دری منم. جه‌نابی پال‌ه‌وان، به‌ریزتان به‌وه‌نده‌ی کردتان رازی بن؛ ئه‌وه‌ خۆی ئه‌و په‌ری ئازایه‌تی بوو و ئیدی چی تر به‌ختی خۆتان به‌تاقی مه‌که‌نه‌وه. ده‌رگای قه‌فه‌س به‌رووی شیردا کراوه‌ته‌وه و حه‌یوان به‌ده‌ست خۆیه‌تی بیته‌ ده‌ر یا ده‌ویدا بمینیته‌وه، ئیستا که نه‌هاته‌ده‌ر خاترجه‌م به‌ تا رۆژیش ئاوا ده‌بی نایه‌ته‌ ده‌ر. (الحق و ولانصاف) پیاو حه‌قی خودا بلێ، جه‌نابی به‌ریزتان گه‌وره‌یی رۆچی خۆتان نیشان دا. ئه‌و جوهری من تیی ده‌گه‌م هیچ کام له‌ ئازایانی عه‌لم زۆرت له‌ وه‌یان ئه‌رک نییه‌ که حه‌ریفی خۆیان بۆ به‌ره‌نگاری بانگه‌یشت بکه‌ن و له‌ مه‌یدانی ئاوه‌لا چاوه‌دێری بکه‌ن. ئیستا ئه‌گه‌ر حه‌ریف نه‌هات فه‌زیه‌تی شکست و به‌زین و عه‌یب و عار ده‌که‌ویتته‌ سه‌ر شانی ئه‌و. وه‌ خه‌باتگێریک له‌سه‌ری وه‌خت له‌ مه‌یدان ناماده‌ راده‌وه‌ستت تاجی شانازی سه‌رکه‌وتن ده‌رفیتی.» دۆن کیشۆت گوتی: «دۆستی من به‌راستی ئه‌وه‌ی تۆ ده‌یلتی دروسته‌. که‌واو ده‌رگای قه‌فه‌سه‌که‌ به‌سه‌سته و به‌باشترین رسته و ده‌سته‌واژه‌یه‌ک که خۆت ده‌یزانی شایه‌دینامه‌یه‌که‌م له‌مه‌ی ئه‌وه‌ی دیوته و شایه‌د بووی، بۆ بنووسه‌، بۆ نمونه‌ بنووسه‌ که تۆ خۆت به‌ده‌ست خۆت ده‌رگای قه‌فه‌سی شیرت کردوه‌ته‌وه و من چاوه‌روانیم کرد به‌لام شیر وه‌ده‌ر نه‌که‌وت. دووباره‌ی راده‌ستام و دیسان ئه‌و حه‌یوانه‌ نه‌هاته‌ ده‌ره‌وه و دیسان ده‌ قه‌فه‌سه‌که‌ پیدایه‌ته‌وه. من ئیتر ئه‌رکی خۆم ئه‌نجام داوه و قه‌رزدارێ که‌س نیم. ئیستا ئه‌ی جادووگه‌رانی نگریس بکشینه‌وه! خوداوه‌ند پشتیوانی حه‌ق و عه‌داله‌ت و راستی و دروستکاری پال‌ه‌وانانی بی! تۆ هه‌ر وه‌ک پێم گوتی ده‌رگای قه‌فه‌س به‌سه‌سته تا من بانگی ئه‌و هه‌لاتوانه‌ بکه‌م و باسی ئه‌و دلاوه‌رییه‌ له‌ زبان تۆوه‌ بیسن.»

نیگابان بۆ قه‌پاتکردنی ده‌رگای قه‌فه‌س چاوه‌روان نه‌بوو که دۆن کیشۆت جارێکی تریش فه‌رمانی پێ بدا و پال‌ه‌وانیش ئه‌و ده‌سه‌رییه‌ی په‌نیراوی پێ له‌ ده‌موچاوی خۆی ئه‌ستریبوو، له‌سه‌ری نێزه‌که‌ی به‌ست و ده‌ستی کرد به‌راوه‌شاندنی نێزه و به‌مجۆره‌ ئه‌و عه‌له‌مه‌ی بانگ کرده‌وه که هه‌له‌هاتن و جاروبار ئاوریان ده‌داوه و له‌ ده‌وری نه‌جیب زاده‌ کۆ بوو بوونه‌وه. یه‌که‌م جار سانکۆ بوو که چاوی به‌و عه‌لامه‌تدانه‌ی پال‌ه‌وان که‌وت و به‌وانی تری گوت: «به‌مه‌رگی خۆم پال‌ه‌وان شیره‌کانی کوشتوووه و ئیمه‌ بانگ ده‌کاته‌وه. هه‌ر سیک که‌س

راوه‌ستان و تی گه‌یشتن ئه‌وه‌ی که عه‌لامه‌ت ده‌دا دۆن کیشۆته. ترسیان که‌متر بووه‌وه و هیندیک گه‌رانه‌وه‌ دواوه‌ تا گه‌یشتنه‌ جیگه‌یه‌ک که ده‌نگی دۆن کیشۆتیان گوتی لی ده‌بوو و لیان حالی ده‌بوو که پال‌ه‌وان به‌ناو، بانگیان ده‌کا.

سه‌ره‌نجام هه‌موویان هاتنه‌ ته‌نیشته‌ عاره‌به‌و کاتیک هه‌موویان گه‌یشتنه‌ جی، دۆن کیشۆت به‌عه‌ره‌به‌وانی گوت: «زویه‌ برا ئیستره‌کانته‌ ده‌ عاره‌به‌که‌ بکه‌وه و درێژه‌ به‌سه‌فه‌ری خۆت ده‌. تۆش ئه‌ی سانکۆ، بۆ قه‌ره‌به‌وه‌کردنه‌وه‌ی ئه‌وه‌ی من لێره‌ راگیرم کردن هیندیک وه‌ده‌نگیم خستن، دوو ئه‌شهره‌فی زێر ده‌ به‌و و به‌نیگابانی شیره‌کان.» سانکۆ گوتی: «من ئه‌و پووله‌ به‌دل و گیان ده‌ده‌مه‌ خزمه‌تیان، به‌لام به‌رموو بزاین شیره‌کان چیان به‌سه‌ر هات؟ مردوون یا ماون؟»

ئه‌وجار نیگابانی شیره‌کان که هاتبووه‌وه‌ سه‌ر حال و که‌یفی زۆر ساز بوو، کۆتایی هاتنی شه‌ری دۆن کیشۆت و شیره‌کانی به‌وردی و به‌ئیشتیاوه‌ گێراوه‌ ده‌تاریف و پیداهه‌لگوتنی پال‌ه‌واندا هیچی تیدا نه‌هیشته‌وه.

ئه‌و گوتی: «هه‌ر چه‌ند من بۆ ماوه‌یه‌کی درێژ ده‌رگای قه‌فه‌سه‌کانم کرده‌وه، به‌لام شیر هه‌ر که‌ چاوی به‌پال‌ه‌وان که‌وت له‌ ترسان چرتی نه‌کرد و نه‌هاته‌ ده‌ره‌وه؛ وه‌ چون من عه‌رزێ پال‌ه‌وانم کرد که وه‌خۆ خستنی شیر و مه‌جیووور کردنی به‌هاتنه‌ ده‌ر له‌ قه‌فه‌س کفره‌ و وه‌ک ئه‌وه‌ وایه‌ ده‌بوونی خودادا شک بکه‌ی، ئه‌و گه‌وره‌واره‌ به‌خۆراگری و زال بوون به‌سه‌ر نه‌فسی خۆیدا و به‌پێچه‌وانه‌ی مه‌یلی دلی خۆی ئیجازه‌یان پێ دام ده‌رگای قه‌فه‌س داخه‌مه‌وه.» دۆن کیشۆت ده‌نگی به‌رز کرده‌وه و گوتی: «ها سانکۆ! تۆ چیت به‌نه‌زه‌ر ده‌گا؟ ئایا له‌ دنیا دا هیچ سیحر و جادوویه‌ک هه‌یه‌ که ده‌ به‌رامبه‌ر ئازایه‌تی راستین و وره‌ی به‌رزدا خۆ رابگرێ؟ سیحر و جادوو رهنگه‌ بتوانن له‌ به‌خت و یه‌غبالی باش بی به‌شم بکه‌ن، به‌لام ناتوانن وره‌ و بویریم لی بستین.»

سانکۆ دوو ئه‌شهره‌فی زێری دا، عاره‌به‌وان ئیستری له‌ عاره‌به‌به‌سته‌وه. نیگابانی شیران ده‌ستی دۆن کیشۆتی ماچ کرد و به‌لینی دا باسی ئه‌و ئازایه‌تییه‌ ته‌نانه‌ت بۆ پادشاش بگێریته‌وه. دۆن کیشۆت درێژه‌ی به‌قسان دا و گوتی: «ئه‌گه‌ر خاوه‌ن شکۆ لپی پرسێ کێ ئه‌و هونه‌ره‌ی نواند، بلێ پال‌ه‌وانی شیر شکین کردی، چون من ده‌مه‌وی له‌مه‌ودا له‌قه‌بی پال‌ه‌وانی خه‌مگین روخسار له‌سه‌ر خۆم وه‌لابه‌رم و ناوی شیر شکین له‌سه‌ر خۆم دا بنێم. من له‌ گۆرینی ئه‌م ناوه‌دا ته‌نیا ده‌مه‌وی له‌ په‌سم و ئاینی پال‌ه‌وانانی سه‌رگه‌ردانی

راپرودو پەيرەوى بکەم، چون ئەوان ھەر کات خۆيان ھەوھەسيان دەکرد يا ھۆکارىک دنەى دابان ئەو کارەريان دەکرد. (۳۶۹)» پاش ئەو فەرمايشاتە عارەبەوان پىگەى خۆى گرتە بەر و دۆن کيشۆت و سانکۆ و نەجيب زادەى کەواشين مانەوہ و ئەوانيش بەرپى خۆياندا وەرپى کەوتن.

لە تەواوى ئەو ماوہيەدا «دۆن دىگۆ مىراندان» وەھا چوووبو دە فکرى لىکدانەوہى رەفتار و گوتارى دۆن کيشۆتەوہ کە يەک وشەى بەسەر زاريدا نەھات. پالەوان لە لای ئەو، پياويكى عاقلى مافتە لا بەجۆرە شىتییەک بوو کە لە ھەمان کاتدا زۆر تىگەيشتوو وزیت و وریا بوو. ئەو ھىشتا ھىچ ئاگەدارییەکی لە بەشى يەكەمى داستانى دۆن کيشۆت نەبوو، چون ئەگەر ئەو بەشەى خويىنداوہ ھىندە لە رەفتار و قسە و کردەوہکانى پالەوان تووشى سەر سوورمان نەدەبوو، وە بەباشى دەيزانى کە شىتییەكەى چ جۆرە شىتییەكە. دۆن دىگۆ چون دۆن کيشۆتى نەدەناسى جاروبار ئەوى بەپياويكى عاقل و زانا دادەنا و جاروبار وەك شىتییك دەھاتە بەر چاوى. چون دۆن کيشۆت ھەر چى دەيگوت، دروست و مەنتىقى و عاقلانە بوو، قسەکانى بەرپى و جى بوون، لە گوتاردا زۆر رەوان و راويژ خۆش و قسەکانى پى ناوەرۆك بوون و ھەرچى دەيکرد سەيروسەمەرە و شىتانە و بى مانا و لە رووى نەترسى و روودارىيەوہ بوو. نەجيب زادە بەخۆى دەگوت: «چ شىتییەك لەوہ بالاتر کە پىاو کلاووخوودىكى پى لە پەنيرى تازە لەسەر بنى و پى و ابى جادووگەران جىمەيان تىك ھارپوہ؟ چ نەترسى و شىتییەك لەوہ سەرتر کە پىاو بىوئى بەگژ شىرى درندەدا بچى؟ دۆن کيشۆت نەجيب زادەى لەو خەيالانە رزگار کرد و لە ورتە ورتى دەروونى خۆى دەرى ھىنا و لە پى گوتى: «جەنابى دۆن دىگۆ مىراندان، مەرچ دەكەم کە جەنابتان من بەپياويكى شىت و بى عەقل دەزانن. من لەوہى کە تۆ وام تى دەگەى بەھىچ جۆر نارەھەت نىم. چون رەفتار و ئاکارى من بىجگە لەوہ ھىچ شىتکى تر ناگەيەنى. باشە، بەلام دەمەوئى بەرپىرتان لەوہ حالى بکەم کە ھىندەش کە تۆ پىت وايە شىت و مالىخوليا نىم! ئەلبەتە لە پالەوانىكى رازاوى بەخۆداھاتوو ئەوہ دەوھشیتەوہ کە لە مەيدان راوہستى و لە بەرامبەر چاوى پادشادا نىزە لە گايەكى ملھور و پى زۆر بدا. شايستەى پالەوانىک کە لەسەرەوہ تا بەرى پى دەچەکاندا رەش ھەلگەراوہ و برووقە و ترووسکەى چەكەکانى چاوى مرؤف خىرە دەکا، ئەوہیە کە

۳۶۹- مەبەست نامادىسى گۆلە کە مورشىد و شىخى دۆن کيشۆت بوو. نامادىس زۆر جار لەقەبى خۆى دەگۆزى وەك پالەوانى شىران، پالەوانى سوور، پالەوانى شىر سەوز، پالەوانى خرپە، پالەوانى دورگە و پالەوانى يۆنانى (لووىى و ياردۆ)

لەبەر چاوى خانم و خاتوونى جوان و نەرمونۆل و خروخۆل لە کىبەرىكى شاد و خەمەرەویندا بەدەورى مەيداندا بسوورپتەوہ و غار غارىن بکا. بەكورتى لە پالەوانانى دەربارى ئەوہ دەکالیتەوہ کە بىنە ھۆى شادى و بى غەمى پادشا و شازادەکان و دەربارىيەکان و تەنانەت ئەگەر بکرى، دەلیم بەکارە بەرپالەت پالەوانىيەکانيان بىنە ھۆى فەخر و شانازى دەربار. بەلام بۆ پالەوانىكى سەرگەردان باشتر وايە کە لە بىابانى چۆل و بەرەھووتدا و لەسەر پىگەوبان و جادە دوورە دەستەکاندا ولە جەنگەل و لىرەوار و چىاکاندا ئاوارە و سەرگەردان بى و بەدواى گۆنگەل و رووداوى پى مەترسىدا بگەرى و تەنيا دەروەستى ئەوہ بى کە بۆ وەدەستەينانى ناوبانگى ھەتا ھەتايى رووداوەکان بەسەرکەوتووى کۆتايى پى بىنى. ديسان دەلیم بۆ پالەوانى سەرگەردان کارى شايستە ئەوہیە بەھاوارى بىوہونىكى لىقەوماو بگا نەك ئەوہى وەك پالەوانى دابەستەى دەربارى كچىكى شارستانى بەناز و عىشووہ ھەلفىوینى. لەوہش تى پەرى، تەواوى پالەوانانى سەرگەردان ئەركى تاپبەت بەخۆيان ھەيە. ئەركى پالەوانى دەربارى ئەوہیە کە خزمەتى ژنە جوانەکان بکا و بەنیشان و لەلامەتى پالەوانى خۆيەوہ بپتە ھۆى سەر بەرزى و شانازى دەربارى پادشای خۆى و نەجيب زادە فەقىر و دەس تەنگەکان بانگەيشتى سەر سفردى رازاوہ و شاھانەى خۆى بکا و لە مەيدانى كىبەرىكىدا حەرىفان بۆ كەللە(*) لە كەللەدان دەنگ بدا و لە جىژنە پالەوانىيەکاندا بەشدار بى و ھەموو کات خۆى گەرە و جوامىر و رازاوہ و بەشكۆ، بەتاييەتى مۆم بەدينى مەسىح، نىشان بدا و کاتىک ئەم ئەركانەى ئەنجام دا کارى خۆى بەتەواوى و بەشپوہیەكى شايستە بەئەنجام گەياندووہ، بەلام ئەركى پالەوانى سەرگەردان ئەوہیە ھەموو كەلین و قوژبنى ئەم دنيايە بخولیتەوہ و پرواتە ناو دەخمە و ئەشكەوت و ئەشكۆنى وا کە ھاتنەوہ دەر لىيان مومكەن نەبى و لە ھەر ھەنگاويكدا دەگەل دژوارترين كارى مەحال رووبەرەو بپتەوہ و لە نىو بىابانى قاقردا بەتاوى بەتيني نىوہراست مانگى ھاوین بسووتى و ھەلقىچى و بەسەرماى سەختى چلەى زستان لە با و بۆران و سەھۆلبەنداندا ھەللەرزى و دە بەرامبەر دىوان و غوولاندا خۆى نەدۆرپىنى و لە ھىرشى شىر ھەترەشى نەچى. چون راوہستان و خۆراگرى لە بەرامبەر دىو و درنج و گورگ و شىر و پلنگدا ئەركى سەرەكى پالەوانانى سەر گەردانە، منىك كە بەھوكمى چارەنووس و قسەمەت ھاتوومە نىو تايفەى پالەوانانى سەرگەردان و يەككىم لەو تاقمە ناتوانم لە ئەنجامدانى كارىك كە بەراى من لە ئەركەکانى ئەم شوغلەيە خۆم بشارمەوہ. كەوابوو پەلاماردانى ئەو شىرانە ئەركىك بوو دەبوايە راى پەرىنم ھەرچەند دەمزانى كە نەترسى و

ئازايەتتىى من لەو كارەدا لە سنوورى خۆى تى پەربووى. من زۆر باش دە ماناى ئازايەتتى و لىھاتووى دەگەم و دەزانم كە ئازايەتتى فەزىلەتتىكە دەكەوتتە نىوان دوو پەزىلەتتى ترس و پەروويىيە؛ بەلام قەباحەتتى ئەخلاقى پىاويكى ئازا كە ئازايەتتى دەگەيەنئەتتى سنوورى روودارى و بى حەيىيە لە قەباحەتتى ئەخلاقى كەسپك كە دەكەوتتە خوارووترىن پلەى ترس و بى غىرەتتى زۆر زۆر كەمتەرە، چون ھەر ھەك سەخى بوون بۆ پىاوى دەست بلاو ئاسانترە لە پىاوى چنۆك (*) و خەسىس، گەيشتن بەئازايەتتى راستەقەينەش بۆ پىاوى ئازا و روودار و بى حەيا ئاسانترە لە پىاوى ترسەنۆك و خويىرى، لە وارى رووبەروويوونە دەگەل رووداوى پەترسىشدا باوەر بكە كە پاشەكشە لە چوونە پيش زۆرتى شكست و تىكشكان بەدواداھەيە. چون كاتىك بلىن بۆ نموونە: «ئەم پالەوانە بى باك و روودارە» زۆرتە بەلای خەلكەو پەسەندە تا ئەو دەى بلىن: «ئەم پالەوانە شەرمىون و ترسەنۆكە.» دۆن دىگۆ گوتى: «من باوەر دەگەم كە ئەو دەيفەرمووى و ئەو دەى كەردووتە ھەمووى بەپىوھەرى عەقل و مەنتىق دروستن و يەقىنم ھەيە ئەگەر دابونەرىتتى پالەوانانى سەرگەردان لە دنياىا نەماپايە جارىكى تر لە دلى جەنابتاندا كە خەزىنە و جىگەى ئەم دابونەرىتتە پە دەھاتەو ئارا و زىندوو دەبووھە. بەھەرھال درەنگە و با ھىندىك پەل بىزىوين (*) و زووتر بگەينە گوند و مالى من. لە مالى من بەرىزتەن دەحەسىنەوھە و ماندووى دەردەكەن. ئەو ھەموو زەحمەت و ماندوو بوونە ئەگەر جەستەى ئىوھشى ماندوو نەكردبى، بىگومان رۆح و گىانتانى ماندوو كەردووھە و ماندووتتى رۆح، خۆى لەش و جەستەشدا دەتەپىنى.» دۆن كىشۆت گوتى: «جەنابى دۆن دىگۆ، من دەعوھتى ئىوھ بەشانازى و بەسپاسى زۆرەوھ قەبوول دەكەم.» ئەوجار ھەرسپك كەس سوارەبەرەكانىان بەلەز و پەلەيەكى زۆرتەرەو ئاژاوند و نزىك سەعاتى دووى پاش نىوھرۆ بوو كە گەيشتنە مالى دۆن دىگۆ كە دۆن كىشۆت ناوى پالەوانى سەوزپوشى پى دابوو.

لەمەر ئەو رووداوى لە قەلا يا مالى پالەوانى سەوزپوشدا

بەسەر دۆن كىشۆتدا ھات و باقىى رووداوه سەيرەكان

دۆن كىشۆت، مالى دۆن دىگۆى ھەك ھەموو مالى زۆزانىيە (*) ھەراوھكان بەگەرە ھاتە بەر چا. لەسەر دەرگای مالى كە نەخشى چەند جۆر چەكى چا و پى كەوت كە لەسەر بەرد ھەلكەندرابوون. لە شوپىنى ھە ژووركەوتنى ژىرخانى مال كە بەرەو حەوشە دەكراوھ، چەندىن كووپەى گەرەى گلىنە بۆ شەراب دروست كەردن، لە بازنەيەكى گەرەدا چەندرابوون. ئەم كووپانە لە تۆبۆزۆ دروست دەكران و ھەر ئەوھش دۆن كىشۆتتى بەبىر نازدارە خۆشەويستە تەلىسم كراوھكەى، خاتوون دۆلسىنە دەخستەوھ. تا ئەو جىگەى بى ئەوھى بزائى دەلى چى يا ئەو كەسانەى لەو بون بەھىند بگرى بەگرىان و نالەوھ گوتى: «ئاخ ئەى خەزىنەى پەسندى دلە زامارەكەم كە تۆم بۆ رۆژەرەشى و بەدبەختى خۆم دۆزىيەوھ! ئەى خەزىنەى كە خودا نەبوىست بۆ من شىرىن و دلۆزىن بى، ئەى كووپەكانى تۆبۆزۆى كە گەنجىنەى غەم و پەژارەكانتەن بىر خستەوھ!» لەو ساتە وەختەدا، خويندكارى شاعىر، يانى كورى دۆن دىگۆ كە دەگەل دايكى ھاتبوونە پيشوازى دۆن كىشۆت، ئەم قسە پە لە غەم و پەژارانەى پالەوانى گوى لى بوو و دايك و كور لە دىتنى سەر و قىافەى دۆن كىشۆت گىژ و وپ بوون. پالەوان ھەر دەگەل پىادە بوون بەنەزاكەت و ئەدەبى زۆرەوھ ھاتە بەرەوھ تا دەستى خانم ماچ بكا و دۆن دىگۆش بەخىزانى گوت: «خاتوون، تكايە بەو لوتف و دلۆفانىيە كە تايبەتتى خۆتە لە جەنابى ئاغا، دۆن كىشۆتتى مانش پيشوازى بكە؛ من ئەوان ھەك پالەوانى سەرگەردان بەحرزورى مەبارەكتەن دەناسىنم و ھەرزتەن دەكەم كە بەرىزىان ئازاترىن و بەھۆشترىن پالەوانىكەن كە لەسەر دنيا دەتوانى چاوت پىي بگەوى.» خاتوون كە ناوى «دۆنا كرىستىنا» Dona Cristina بوو پالەوانى بەيەك دنيا روو خۆشى و ئەدەب و نەزاكەتەوھ ھەرگرت و دۆن كىشۆتتىش بەقسەى جوان و پاراواھ و پىاوانە ھەرزى خزمەتگوزارى و ئىرادەتى كەرد. دۆن كىشۆت دەگەل لاوى دەرس خوينىش ھەروا بەئەدەب و مېھربانى و رېزەوھ تۆقەى كەرد. لاوھكەش دۆن كىشۆتتى ھەك پىاويكى زانا و ماقوقول و بەئەزموون ھەبەر دلى كەوت (*).

لېرەدا نووسەرى داستان ھەموو رووداوهكانى مالى دۆن دىگۆ بەوردى باس دەكا و يەك

یهکی ئەو ئەسپاباته^(*) جوانانەى که له مالى نهجیبزادهیهکدا دهبی ههبی، باس کردووه، ئەویش نهجیب زادهیهکی دهولمهندی زۆزان نشین. بهلام وهرگێری عهڕهب وای بهباش زانیوه ئەم باسه بقرتینى و بیدهنگهى لى بکا. چون پێوهندییهکی بهبابهتی سههرهکیی داستانهوه نییه و ئەم ورده باسانه ببن یا نهبن ده حوکمیکدايه^(*).

بهلى جا، دۆن کیشۆتیاى برده ناو هۆدهیهک که له ویدا سانکۆ جلوهبرگی شهري له بهر دامالى؛ ته نیا شتیک که ده بهر پالنهواندا مایه وه شه لوارى دريژى سه فهري و کوله چهیهک له پێسته بزى بوو که ههردووکیان به ژهنگی چه کوچول پهلیمان له سه ر نیشتهبوو. دۆن کیشۆت به خهیهکی وهک به خهى قوتابیانى له ملدا بوو که ئاهار و تۆرى نه بوو. چه کمه کورتهکانى زهرد و کهوشهکانى واکسى زۆرى لى درابوو. پالنهوان شمشیری ئاودارى خۆی که به بهندیکی چهرمى له پێستی گورگی ده ریاییه وه هه لاهه سرابوو، ده شانى کرد. چون ئەو هه رگیز شمشیری له که مەری نه ده به ست. وهک ده یانگوت چه ند سالیکی بوو که مەری ژانى ده کرد. بيجگه له وانه شنیلکی قولهى له پارچهیهکی قاوهیى رهنگیشى به شانى دادا. پالنهوان پێش ئەو کارانه سه ر و دم و چاوى خۆی ده پینچ شهش ته شت ئاوى گه رمدا خاوین کرده وه. (له سه ر ژمارى ته شته کان یا له گه نه کان جیاوازیی بیرو را هیه) وه به و حاله شه وه چون سانکۆپانزای زگ جه رده^(*) و چلیس به و په نیره ی که کریبووی و ده کلاو خوودی نه ربابی کردبوو سه ر و گوێلاکی پالنهوانى وه ها پيس کردبوو که ئاوى له گه نى ئاخريش هیشتا رهنگی شیربى هه بوو.

پالنهوان پاش ئەو خو خاوین کردنه وه و پاش ئەوه ی لیباسکی خاوین و تازه ی ده بهر کرد و قیافهیهکی به و یقار و به ریز و میهره بانى به خو وه گرت، رۆیشه ژووریکى تر که لاوی ده رس خوین له وئ چاوه پروانى بوو و ده یویست تا ئاماده بوونی سفره و چینی خۆراک و خوارده مه نی هاوړتی میوان بی. ئەم په زیراییه شاهانه یه به ئەمەری خاتوون دۆنا کریستینیا بوو که بۆ میوانیکی ئاوا نه جیب و به ریز به پێویستی ده زانی و ده یویست نیشان بدا که تا چ رادهیهک به دا بونه ریتی په زیرایی و میوانگری ئاشنایه.

له و کاته دا که دۆن کیشۆت چه کی شه رى له خۆی دامالى، دۆن لۆرینزۆ Don lorenzo (ناوى كورپی دۆن دیه گۆ ئەوه بوو) هه لی به ده رفه ت زانى و به بابوکی گوت: «باوکه، ئەو نه جیب زاده ی که جه نابى به ریزتان هیناوتانه ته ماله وه چون پیاویکه؟ شکل و قیافه و ناوی به تابهت شوغله که ی که ده فه رمووی پالنهوانى سه ره گه ردا نه من و دایکمی تووشی سه رسوورمان کردووه.» دۆن دیه گۆ گوتی: «کورم، ئەگه ر راست ده وئ من هه یچ نازانم.

ئەوه ی ده توانم پیت بلیم ئەوه یه، ئەو پیاوه کارى و سه یروسه مه ره ده کا که هه یچ شیت و دیوانه یه ک له م جیهانه دا نایکا و قسه و بابه تی وه ها مه نتیقی و ریکوپیک و عاقلانه شم لى بیستووه که شیتبازییهکانى ده شاریته وه. به لام تۆ خو ت قسه ی ده گه ل بکه و زانست و ئاگه داریهیه که ی تا قى بکه وه، تۆ خو ت لاویکی عاقلی، که وابوو خو ت راده ی عاقل و زانایی و شیتی و دیوانه ییه که ی بخه ژیر داوه ریی خو ت، هه ر چه ند من پیم وایه له ته رازووی هه لسه نگاندا نا زۆتر شیته و که متر عاقل.»

پاش ئەم باس و خوازه، هه ر وهک گوتمان دۆن لۆرینزۆ بۆ هاو قسه به یون ده گه ل دۆن کیشۆت رۆیشه هۆده ی میوانان. له و قسه و باسانه دا که هاتنه پێش، دۆن کیشۆت گوتی: «جه نابى دۆن دیه گۆ میراندا، باوکی به ریزتان باسى چیژ وقه ریحه و به هره ی بى وینه و هۆش و وریایی ئیوه ی بۆ کردووم؛ به تابه تی فه رمووی که به ریزتان شاعیریکی زۆر باشن.» دۆن دیه گۆ لۆرینزۆ گوتی: «رهنگه شاعیر بم، به لام گه وه ر و باش، چیت عه رز که م؛ من هه رگیز ئاوا خو م تاريف ناکه م.» دۆن کیشۆت گوتی: «من ئەو خو بکه م زانییه ی ئیوه ته حسین ده که م، چون شاعیر ده بی زۆر روودار و بى شه رم بى که خو ی به گه وره ترين شاعیر بزانی.» دۆن لۆرینزۆ گوتی: «هه یچ یاسایه ک له جیهاندا نییه که هه لوارته ی^(*) نه بی، که وابوو ده توانین شاعیریکیش بدۆزینه وه که شاعیره و خو ی به شاعیر نازانى.» دۆن کیشۆت گوتی: «شتیکی وا زۆر به ده گمه ن هه لده که وئ، به هه رحال به فه رموون که ئیستا ده ست به کارى دارشتنى چ شیعیریکن و کام شیعیره که به قه ولی باوکت فکر و زیکری ئیوه ی به خو یه وه مه شغوول کردووه. ئەگه ر شیعیری ره خنه گرانه یه به هه لکه وت منیش تا راده یه ک سه رم له شیعیری ره خنه یی ده رده چى و زۆر خو شحال ده بم چاویان پيدا بخشینم. ئەگه ر ئەو شیعیره ی پێوه ی خه ریکی بابه تی کتبه رکییه کی ئە ده بییه، ئەگه ر به من ده که ی بۆ وه ده سته ینانى خه لاتى دووم هه ول ده، چونکه خه لاتى یه که م هه میشه به پیتی تابه تی بوون، یا به ده به رچاوگرتنى عه سل و نه سه ب و که سایه تیی به شدار بوو، دیاری ده کرئ، له حالیکدا خه لاتى دووم ته نیا له رووی داوه رییه کی باش دیاری ده کرئ. هه ر وهک له راستیدا به شیوه ی ئەو دیپلومه نه ی^(*) که له زانکۆکان ده درئ، به وانە ی ته واویان کردووه، نه فه ری سییه م ده بیته دووم و به و حیسابه نه فه ری یه که م هه مان نه فه ری سییه مه. له گه ل ئە وه شدا خه لاتى یه که م زۆر گه وره یه و گرینگی تابه تی هیه.» دۆن لۆرینزۆ به ورتیه که به خو ی گوت: «تا ئیره بۆ ئەوه نابى که به شیتت بزائم. به لام دريژە ی پى ده ده یین با بزانی چۆن ده رده چى.» پاشان به ده نگی بلند گوتی: «وهک بزائم به ریزتان مه کته بیش چون. ئیوه

خویندنی خوێتان له چ رشتهیهكدا تهواو كردوو؟» دۆن كيشۆت گوتی: «من زانستی پالەوانی سەرگەردانیم خویندوو كه بهقەدر بهژن و بالای زانستی شیعر و ئەدەب بەرزە و بەلكو دوو ئەنگوستیش لەسەرتە.» دۆن لۆرینزۆ گوتی: «من نازانم ئەوه چ چۆرە زانستیکە و تا ئیستاش شتیكم لەم بارەدا نەبیسوو.» دۆن كيشۆت گوتی: «زانستیکە كه هەموو زانستهكانی دنیا وهخۆ دەرگرت. له راستیدا كه سێك شوغلی پالەوانی سەرگەردانی رەچاوكا، دەبی قازی و مافناس بی و له مافی گشتی و تاكهكەسی شارەزا بی تا بتوانی مافی هەر كەس بە دەست خۆی بگهیهنی. هەر وهها دەبی دە فەلسەفەیی خودایی (حكمت الهی) دا دەریا بی تا بتوانی هەر كات دەلیلی بە حەق بوونی مەزەهەبی مەسیحیی لی بپرسن، كه دینی خۆیەتی، بە جوانی و تیروتهسەلی جواب بداتەوه. هەر وهها دەبی تەبیب و بە تەبیبەتی گیاناس بی تا بتوانی له دلی بیابانه قافر و بەرەهووتهكاندا و له شوینی چۆلوهۆل و دوور له ئاوایدا ئەو گیا و روههكانەیی بۆ چارهكردنی برین و زامەكان بەكار دین بناسی، چون پالەوانی سەرگەردان نایب هەموو بیابانهكان بخوێتەوه، بۆ ئەوهی كه سێك بدۆزیتەوه، برینهكەیی بۆ بپێچێ و مەرەهەمی لەسەر دابنێ. ئەو دەبی ئەستیرەناس و زانای فەلهکی بی تا له رووی جوولانهوهی ئەستیرەكان بزانی چ ساتی شهوهو چەندەیی لی تێ پەریوه، یا له كام هەریمی جوگرافیایی له زهوی، یا له كام بەشی جیهاندا سەرگەردانه، هەر وهها دەبی حیساب و ریازیات بزانی، چون له هەر هەنگاوێكدا پێداویستی بەحیساب و هەلسەنگاندن هەیه. وه چون لهو گشتە كه هەموو لەسەری رێكن، تێ پەرین، یانی قەبوولی بکهین كه پالەوانی سەرگەردان دەبی بەجەوهەری زانست و كرداره باشەكان رازابیتەوه. ئیستا دیمە سەر باسی بابەتگەلیکی كه م بایهختر و دەلێم كه ئەو دەبی وهك «نیکۆلا»^(۳۷۰) كه له قەبیلی ماسیسیان پی دابوو، مەله بزانی. هەر وهها دەبی له نالکردن و زینکردن و لغاوکردن و تیمارکردنی ئەسپدا زۆر شارەزا بی؛ وه دیسان ئەگەر بچینهوه سەر بابەتی گرینگتر، دەلێم كه ئەو دەبی ئیمانی تهواوی بهخودا و بهگراویی خۆی هەبی؛ دەبی فكر و خەیاالی خاوپن و پاك و قسەكانی تێكه لاوی ئەدەب و ریز و كردەوهكانی له رووی پیاویتی و ئازادەیی دابمهزینێ، دەبی ده بەرەنگاریدا جەنگاوهر و بویر و له هەنگرتنی موسیبهت و دەرد و

۳۷۰- نیکۆلا Nicolas به نازناوی ماسی، مەلهوانیکی به ناویانگی سەدهی پارزەم و خەلکی سیسیل بوو كه تهواوی عومری خۆی ده ئاوادا تێبەر کرد. دۆن فادریك سولتانی ناپل جامیکی زیڕینی بوو كه خستیه ناو گێژاویکی كهنداوی میسین. نیکۆلا خۆی ده گێژاوه كه هاویشت جامهكەیی دەرھیناوه و هاویشتیه وشكایی، بهلام گیانی خۆی له سەر دانا. (لویی ویاردۆ)

پهژارهدا خۆراگری له خۆی نیشان بدا. پێویسته دەرھەق بەفەقیران و نیازمەندان لوتف و كەرەمی هەبی و هەموو كات پالەوانی نەبەزی مەیدانی حەق و عەدالت بی و بەقیمەتی گیانیش بی لهو فەزێلەتانه ئاگەداری بكا. پالەوانی سەرگەردانی رەسەن و بنهچەكه خاوپن له تهواوی ئەو سیفەتە باشانە پێك دێ. ئیستا بەرێز دۆن لۆرینزۆ، بزانه، ئایا زانستیک كه پالەوانی سەرگەردان وه دەستی دینی تا ببیتە پالەوان، زانستیکە فەشەل و بی كهلكە یا دەریزی گەورەترین زانستهكاندایه. ئەوانەیی كه له زانسهگەكان بەدەرس دەلێنەوه؟» دۆن لۆرینزۆ گوتی: «ئەگەر بەراستی ئاوا بوايه من بۆت له مەلم دەدا كه ئەم زانكۆكان له هەموو زانستیک لەسەرتە.» دۆن كيشۆت پرسی: «ئەگەر وابووایه، یانی چی؟» دۆن لۆرینزۆ گوتی: «مەبەستم ئەوهیه كه له بوونی پالەوانی سەرگەردان چ له رابردوو و چ له ئیستادا گومانم هەیه، بەتایبەت ناتوانم بروا بکهم پالەوانانیک بهو هەموو سیفەتە باشانەوه هەبووین.» دۆن كيشۆت گوتی: «بابەتیکە كه ئیستا دەمەوی بیلیم زۆر جار گوتووومه و ناچارم ئیستا دووپاتی كەمەوه، ئەویش ئەوهیه كه زۆر بەی خەلكی ئەم زەمانە لەسەر ئەم بروایەن كه پالەوانانی سەرگەردان هەرگیز لەسەر ئەرزى واقع نەبوون؛ وه چون من بروام وایه ئەگەر خودای مەزن بەشیوهیهکی وهك موعجیزه لهو عالەمه حالی نەكا كه پالەوانانی سەرگەردان هەبوون و هەن، خۆ زەحمەت دان بۆ ئەو حالیکردنە بی هوودەیه، هەر وهك بۆ خودی خۆم بەئەزموون روون بووتهوه. ئیستا نامەوی بۆ لاگردنی ئەو هەلەیهی كه جەنابیشتان دەگەل هەزاران كەسی تر تێیدا بەشدارن درەنگی بکهم. تەنیا كاریکی كه من دەتوانم بیکەم ئەوهیه كه لەبەر خودای گەوره بپاریتمەوه لهو هەلەیه دەر تێنێ و پیت حالی بكا كه پالەوانانی سەرگەردان چەندە واقعی و راستەقینە بوون و بوونی ئەوان له عەسر و زەمانی خۆیاندا چەندە لازم و پێویست بووه و ئەگەر ده سەدهكانی داھاتووشدا رەسم و ئایینی پالەوانی بەرقرار بی، چ ئەندازە بەقازانج دەكهوێتەوه. بەلام حەیف و سەد حەیف كه ئەمرۆ دەسەلات و سەرکەوتن بەدەست گوناھکاری و تەمبەلی و خویریگەری و چلێسی و خواردن و مألپەرەستی یه.» دۆن لۆرینزۆ بەبێدەنگی بەخۆی گوت: «ئەیی وای كه میوانەكەمان خەریكه هەوسار دەپسینێ! دیاره دیوانەیهکی تهواو عیاره و ئەگەر منیش پێم وانەبی كه شیتیکە ئاوا نایاڵیوی^(*)، دیاره من خۆم دیوانەیهکی بی عەقلم.»

لێرهدا قسەكانی ئەم دووه كۆتاییان پی هات چون بۆ سەر میزى نەهار خواردن فەرمووویان كردن، دۆن دیهگۆ له كورەكەیی پرسی، له فكري میوانەكەیی چی لی حالی بووه. كورە گوتی: «من یەقینم هەیه كه تهواوی تەبیبان و زانایانی دنیا ناتوانن له رەشنووسی

شیتى ئەو كابرايە حاللى بىن. ئەو پياوۋە دېوانەيەكە كە پىي دەللىن نىوان نىوان، يانى لە نىوان شىتتییەكانیدا حالاتى عەقلانى و پرونى ھەيە.»

ھەموو لەسەر مېزى خواردن دانیشتن و خوراك ئەو جۆرەي كە دۆن دېگەڭ لە رېگەدا گوتبویى، بەپىي عادەتى مياندارى ئەو ھەم زۆر بوو ھەم بەتام و لەزەت و خاویڭ. بەلام شتیک كە زۆرتر لە ھەموو شتەكان دۆن كىشۆتى كەیفخۆش كوردبوو، بیدەنگیەك بوو كە بەسەر تەواوى ماللەكە لە كاتى خواردندا زال بوو. تا ئەو جیگەي ماللەكەي وە دەیرىكى پر لە راھیب و تەرکە دنیا چوواندبوو. كاتیک سفرەیان خر كردهوو شوكرى نىعمەتیان بەجى ھینا و دەست و دەمیان شوشت، دۆن كىشۆت دەسبەجى تكای لە دۆن لۆزىنرۆ كرد تا ئەو شىعەرانی بۆ كىبەركیي ئەدەبى نووسىوینى، بیانخوینتەوو. قوتابى لە جوابى پالەواندا گوتى: «بۆ ئەوئى وەك ئەو شاعیرانە نەچم كە تا دەللى شىعەرېك بخویننەوو دەست دەكەن بەناز و غەمزە و جارى واش ھەيە بى ئەوئى داوايان لى بگەي مېشكى سەرت دەبەن و ھەزار شىعەر دەخویننەوو، من پېنج خشتەكیەكى خۆم دەخوینمەوو چاوم لە پاداش و خەلاتیش نییە، چون ئەم شىعەرانەم تەنیا بەمەبەستى مەشق كردن و تاقي كرددنەوئى چىژ و قەریحە گوتوون.» دۆن كىشۆت گوتى: «یەككە لە دۆستانى من كە پیاویكى كارامە و كارزانە، دەيگوت نابى قەریحە و چىژى كەسان بەتەزمینی شىعەرى شاعیرانى تر ماندوو بكرى. ئەو دەللى ئەم كارەي بەمجۆرە شى دەكردهوو كە ھەرگیز شىعەرى پېنج خشتەكى ناگاتە ئەو شىعەرە ئەسلییانەي كە بۆ تەزمین دەكار ھینراون. وە تەنانەت زۆر جار لە بابەت و مانای شىعەرە بنەرەتیەكە دور دەكەوتتەوو. لە لایەكى ترەو ھونەرى تەزمین و پېشوازی لە شىعەر یاسای دژوار و تىكەوو پىچراوى ھەيە، بۆ نمونە پستەي پرسىارى ناچىتە ناو پېنج خشتەكى، یا دەستەواژەي «ئاواي گوت» یا «ئاوا دەلیم» لەودا دەكار ناكړى، ھەرەوھا جايىز نییە لە پېنج خشتەكى و پېشوازی لە شىعەردا لە فرمان* ناو دروست بكرى، یا مانای واقیعی واژەكان بكریتە مانای مەجازی؛ وە بەكورتی لەم شىئو شىعەرەدا ھەزاران گرفت و كەندوكۆسپ ھەيە كە دەستوپی شاعیرەكەي دەبەستى. ھەر وەك خۆتان لە ھەموو ئەو گرفتارییانە ناگەدارن.» دۆن لۆزىنرۆ گوتى: «بەرېژ جەنابى دۆن كىشۆت لە راستیدا من دەمویست لەو جیگەیانەدا كە جەنابت چەند جار بەھەلە چووى، پىشت پى بگرم، بەلام نەمتوانى و جەنابت وەك مارماسیى لووس لە دەستم دەرەچووى.» دۆن كىشۆت گوتى: «من نازانم مەبەستى ئیو ھەيە كە «وەك مارماسى لە دەستى ئیو ھەلدەخلىسكیم» چىيە؟ دۆن لۆزىنرۆ گوتى: «من ھەر ئىستا مەبەستى خۆم بۆ جەنابت دەدركینم. بەلام

ئىستا كە جەنابتان دەتەوى شىعەرى كىبەركى ئەدەبىيەكە بخوینمەوو گویم بۆ رابگرە تا ھەرزتان بكەم:

شىعەر

ئەگەر بۆ من، ئەوئى لەمەو پىش بووى، ھاتبايەوو،
ئىتر پىووستیيەك بەو ھىوايە نەدەما:
كە ئەيكاش بەسەرم ھاتبايە
ھەر ئىستا، ئەوئى كە قەرارە بى.

پېنج خشتەكى

«چون سەرنجام ھەمووشت لە تىپەریندايە، ئەو نىعمەتەش كە رۆژىك بەختى مەدەدكار بەمنى پىشكەش كردبوو تى پەرى، بەلام بەخت، جارىكى تر، ئەو نىعمەتەي، نە زۆر و نەكەم، ناداتەوو بەمن. ئاھ ئەي بەخت، چەناي چەند سەدەيە كە تۆ دەبىنى بەكړنۆشەوو بەسەر پىتدا كەوتووم؛ ئاخىر سەعادەتى رابردوو، بدەوو بەمن و بزانە كە دەگەل خۆشەختى پىك دەگەين ئەگەر بۆ من، ئەوئى لەمەو پىش بووى، ھاتبايەوو.»

«من ھەز و خۆشى و شانازى و نیشانى ترم ناوى، تەنیا ئەو خۆشحالى و رازى بوونەي جاران كە يادى ئەو وەك رەنجىكى گيان سووتىن لەسەر پانتای دەروونم ماوتەوو ديسان وەرگرمەوو. ئاخ، ئەي بەخت، ئەگەر تۆ جارىكى تریش بمگەيەنیتەوو ئەو رووگەيە ھەر ئىستا ئاگرى دەروون و پەژارەي بى بەشىم دادەمركى و بەتایبەتى ئەگەر ئەم نىعمەتە ئىستا بەمن گەيشتبايە ئىتر پىداووستیيەك بەھىوا نەدەما.»

«من خوازىارى مەحالاتم؛ چون گىرانەوئى چەرخى زەمان بۆ سەر خولى پىشوو، كارىكە كە ھىچ ھىزىك لە جىھاندا نەیتوانیو ئەنجامى بدا، زەمان دەرباز دەبى، بال دەگرى و نەرمە نەرمە تىپەر دەبى تا ئىتر نەگەرپتەوو، وە ئەوانەي ئارەزوو دەكەن كە ئەيكاش ئەمرۆ دوینى بووايە، یا ئەي كاش ئىستا بەتبايە بەھەلەدا چوون.»

«ژین لە شۆر و خورپەي بى برانەوئەدا، يانى جارىك بەھىوا و جارىك بەترس

و دل‌هراوکی، مردنیکی ئاشکرایه و باشتره ئاده‌میزاد بۆ ئەم دەردە
پێگه‌چاره‌یه‌کی له‌ مەرگ بوئ. رهنگه‌ مه‌سه‌له‌هه‌تی من له‌وه‌دا بێ کۆتایی
به‌زیانم بێنم به‌لام نا، چون فکریکی باشتەر که‌ ژیانم بێ ده‌به‌خشی، ترسه
له‌وه‌ی دوايه‌ ده‌بێ به‌سه‌رم بێ.»

کاتیکی دۆن لۆرینزۆ له‌ خویندنه‌وه‌ی پێنج خسته‌کییه‌که‌ی خۆی بووه‌وه، دۆن کیشۆت یه‌ک
بێ له‌ جیگه‌ی خۆی هه‌ستا و ده‌ستی راستی ئه‌وی گرت و به‌ده‌نگی بلند هاواری کرد: «ئهی
رۆلێ نازهنین، قه‌سه‌م به‌یه‌زدان و به‌گه‌وره‌یه‌یه‌ بێ سنووره‌کان، تۆ باشت‌ترین شاعیری ئه‌و
جیهانه‌ی. تاجی شانازی له‌ لق و گه‌لای داری «غار»، به‌قه‌ولی ئه‌و شاعیره‌ گه‌وره‌واره‌ که
خودا نوقمی په‌حمه‌تی خۆی بکا، نه‌ ته‌نیا ده‌بێ به‌ده‌ست زانکۆی قبرس و «گائیت»⁽³⁷¹⁾
له‌سه‌ر تۆ دابندرێ، به‌لکو فه‌ره‌هه‌نگه‌ستانی ئاتین ژێ، ئه‌گه‌ر ئه‌م‌رۆ له‌ کار دابایه‌، وه
فه‌ره‌هه‌نگه‌ستانه‌کانی پاريس و بۆلۆنی و سالامانک که‌ ئیستا هه‌ن و ده‌گه‌ر دان، ده‌بێ له‌م
شانازییه‌دا به‌شدارێ بکه‌ن. له‌ خوا ده‌خوایم که‌ جه‌سته‌ی ئه‌و داوهرانه‌ی که‌ خه‌لاتی یه‌که‌م
له‌ تۆ درێغی ده‌که‌ن، به‌په‌یکانی تیری ئاپۆلۆن کون کون بێ و خوداوه‌ندانی شیعر و ئه‌ده‌ب و
جوانی هه‌رگیز له‌سه‌رده‌انه‌ی مایانه‌وه‌ پێ ده‌ ژوورێ نه‌نێن! له‌ به‌پێرتان داوا ده‌که‌م که
چهند شیعرێ تریش له‌ ئاسه‌واری زۆر و زه‌به‌ندی خۆتان بۆ من بخویننه‌وه، ده‌مه‌وه‌ی
قه‌ریحه‌ و چیژ و ته‌بعی به‌رزی ئیوه‌ ده‌ جوهره‌کانی تری شیعره‌دا تا‌قی بکه‌مه‌وه.»

ئایا پێویسته‌ که‌ بلێین دۆن لۆرینزۆ له‌و ته‌حسین و پێداهه‌لگوتنه‌ی دۆن کیشۆت هه‌ر
چهند که‌ به‌دێوانه‌شی ده‌زانی، چنده‌ خۆش‌حال بوو؟ ئاخ ئه‌ی هێزی جامه‌لووسکی و
چاپلووسی، چ مه‌یدانیکی هه‌راوت هه‌یه‌ و سنوور و تخووبی دلبزوینی خۆت تا کوئ په‌ره
پێ ده‌ده‌ی! دۆن لۆرینزۆ له‌ به‌رامبه‌ر ئه‌م راستیه‌ سه‌ری کرنۆشی دانه‌واند، چون ئه‌و
ته‌سلیمی مه‌یل و خواستی دۆن کیشۆت بوو و ئه‌م غه‌زه‌له‌ی که‌ پێوه‌ندی به‌داستانی
«پیراموتیسبه»⁽³⁷²⁾ بوو، بۆی خوینده‌وه.

371- گائیت Gaete یه‌کیکی له‌ به‌نده‌ره‌کانی ئیتالیا له‌ سه‌ر لیواری مه‌دیته‌رانه‌ که‌ وه‌ک قبرس
زانکۆی لێ بووه.

372- پیرام Pyrame لایک بوو عاشق و سه‌وداسه‌ری تیسبه‌ Thisbe که‌ پێی وابوو شیژ یاره‌که‌ی
خواردوو و هه‌ر له‌به‌ر ئه‌وه‌ خۆی کوشت. تیسبه‌ش کاتیکی جه‌نازه‌ی دلداره‌که‌ی چاو پێ که‌وت
خۆی کوشت. زۆر شاعیری کۆنی ئیسپانیا و فه‌ره‌نسه‌ له‌و داستانه‌ ئیله‌امیان وه‌رگرتوو.
(مۆریس باردۆن)

غه‌زه‌ل

«دیوار به‌ده‌ست کیژۆله‌یه‌کی جوان که‌ دلێ دلۆفانی پیرامی ئاواله‌ کرد، تێک
ته‌پیه‌وه. ئه‌وین له‌ قه‌برتسه‌وه‌ به‌رێ ده‌که‌وه‌ی و به‌هێلی راست ده‌روا تا ئه‌و
قه‌لشته‌ ته‌نگ و سه‌یره‌ ته‌ماشای بکا.»

«له‌وه‌ی بێده‌نگی ده‌ست به‌گوتن ده‌کا، چون ده‌نگ زاتی نییه‌ به‌درزێکی وه‌ها
ته‌نگدا تێپه‌ر بێ؛ رۆحه‌کان به‌ویدا تێ ده‌په‌رن، چون ئه‌وین به‌پێی عاده‌ت
دژوارترین کاری عاله‌م ئاسان ده‌کا.»

«هه‌وه‌س ئه‌و جوهری ده‌بێ سه‌ر نه‌که‌وتوو و تیکۆشانی ئه‌و کچه‌ ده‌ست
لێنه‌دراوه‌ بێ تیبینییه‌، به‌جیگه‌ی ئه‌وه‌ی هۆکاری هه‌ز و شادی بێ بۆته
هۆی مەرگی. وای له‌و داستانه‌ گه‌وره‌یه‌!»

«هه‌ر دووک له‌ یه‌ک ساتدا، به‌یه‌ک شمشیر ده‌کوژرێن و قه‌برێکی ته‌نگ
هه‌رکان (*) ده‌ ئامێز ده‌گرێ و بیسه‌ره‌وه‌رییه‌کی تال و ژیانکی ئه‌به‌دی ده‌دا
به‌هه‌رکیان.»

دۆن کیشۆت که‌ ئه‌م غه‌زه‌له‌ی بیست، هاواری کرد که‌: «ماشه‌للا و سوپحانه‌للا! ئه‌لحه‌ق
له‌ نێو شاعیرانی زیندووی ئه‌م‌رۆدا که‌ زۆریش به‌ئه‌زموون و کار کوشتنه‌ن (*). هێچ که‌سم
وه‌ک تۆ چیره‌ده‌ست و پوخته‌ نه‌دیتوو. به‌خودا قه‌سه‌م یا هه‌ر ئه‌وه‌یه‌ که‌ ده‌لییم یا تۆکمهی
و شیوایی و ره‌وانیی ئه‌م غه‌زه‌له‌ ئه‌م بپروایه‌ی داوه‌ به‌من.»

به‌هه‌رته‌ی دۆن کیشۆت چوار رۆژی ته‌واو به‌قه‌در و حورمه‌ت له‌ ماله‌ دۆن دیه‌گۆ مایه‌وه‌. له‌
کۆتایی رۆژی چواره‌مدا ئیزنی رۆیشتنی خواست و گوتی: «له‌و په‌زیراییه‌ گه‌رمه‌ که‌ له‌
مالی ئیوه‌دا له‌ من کراوه‌ زۆر زۆر سپاس ده‌که‌م، به‌لام چون شیوای پالنه‌وانانی سه‌رگه‌ردان
نییه‌ که‌ له‌ شوینێکدا بپیننه‌وه‌ و کاتی خۆیان به‌بیکاری و له‌ش په‌روه‌ری (*) به‌فیرۆ بدن،
ده‌رۆم تا ئه‌و ئه‌رکانه‌ی پێوه‌ندیان به‌منه‌وه‌ هه‌یه‌ ئه‌نجامیان بده‌م، یانی وه‌دوای گۆنگه‌ل و
پرووادی گه‌وره‌ و پر مه‌ترسی بکه‌وم، وه‌ ده‌شزانم که‌ له‌م هه‌رپه‌مه‌دا پرووادی زۆر دینه‌
پیشه‌وه‌. من هیوادارم تا گه‌یشتنی وه‌رزی کێبه‌رکی پالنه‌وانییه‌کان له‌ ساراگوس که‌
ئامانجی سه‌ره‌کیی سه‌فه‌ری منه‌، کاتی خۆم هه‌ر به‌م شیوه‌یه‌ تێپه‌ر بکه‌م. به‌لام قه‌ستم
ئه‌وه‌یه‌ که‌ ده‌پێشدا برۆمه‌ ئه‌شکه‌وتی مۆنته‌ زینۆس Montesinos چون له‌م ده‌قه‌ره‌ له‌مه‌ر
عه‌جایباتی ئه‌و غاره‌، داستانی زۆر گوتراوه‌. هه‌روه‌ها تێ ده‌کوشم بکه‌ریم تا سه‌رچاوه‌ی

سه رهکی ئه م ههوت ده ریاچهیه که ده زبانی عامیانه دا به باتاغ و زهلی «رودرا» Ruidra ناویان ده بن، بدۆزموه. دۆن دیه گۆ و کوره کهی ئه م بریارهی دۆن کیشۆتیان به پیرۆز دانا و زۆریان به دل بوو، تکایان لای کرد که له مال و داراییی ئه وان هه رچی ده به وئ و پیتی خۆشه ده گه ل خۆی بیبا و گوتیان که چون قهرزباری دلاوهری و لیهاتوویی سروسشی و شوغله شه ریفه کهی ئه ون، ئاماده ن تا ئه و جیگه ی بۆیان مه یسه ر ده بی به گیان و دل خزمه تی ئه و بکه ن.

سه ره نجام رۆژی مالوایی گه یشت، ئه و رۆژه هه ر چه نده بو دۆن کیشۆت خۆش و شادی هین بوو، به پینچه وانوه بو سانکۆ شووم و په ژاره هین بوو. چون ئه و که له مدبه قی(*) «دۆن دیه گۆدا لاقی لای راکیشابوو، ده یخوارد و تی ده ناخنی و ژیانکی خۆشی تی ده په راند، ده بوایه دیسان بگه ریته وه نیو لیره وار و بیابان و دیسان ژیانکی نه مر نه ژی رابویرۆ و به و برووکه ئازووقه ی نیو خورجینی گۆرین، قنیات بکا. ده گه ل ئه وه شدا سانکۆ خورجینه کهی له و شتانه ی به پیوستی ده زانن، ناخنی. کاتیک دۆن کیشۆت ده یویست له خانه خۆی مالوایی بکا، رووی ده دۆن لۆرینزۆ کرد و گوتی: «نازانم ئه و بابه ته ی ده مویست عه رزتانی بکه م، عه رزی خزمه تتانم کرد یا نه، به هه رحال ئه گه ر گوتبیتیشم دوویاتی ده که مه وه؛ ئه ویش ئه وه یه ئه گه ر ده تانه وئ له زحمه ت و مه راره تی خۆتان که م بکه نه وه و نیوان(*) بر بگه نه ترۆکی شانازی و ناوبه ده ره وه یی، ته نیا چاره ئه وه یه که باریکه ری شیعر و ئه ده ب به ربده ن و ریگه ی باریکتیری پاله وان و سه رگه ردانی بگرنه به ر. هه ر ئه وه نده به سه که له چا و تروکانیکدا بگه نه پله و پایه ی ئیمپراتۆری.»

دۆن کیشۆت به و قسانه و هیندی قسه ی تر حوکمی دیوانه ییی خۆی ده رکرد. پاله وان دیسان درێژه ی پی دا: «خودا ده زانی که من چه نده م پی خۆش بوو جه نابی دۆن لۆرینزۆی لاو ده گه ل خۆم به رم تا فیتری بکه م چون چاودیری ژیر ده ستان بکا و مله و په رکان بخاته ژیر پی، وه ئه م کاره باشانه پیداوستی شوغلی شه ریفی من، به لام چون ئیستا که م ته مه نه و بیجگه له وه ش ده رس خویندن و به دوای زانستدا چوون، پیش به و کاره ده گری من ته نیا به یه که ری نوینی قسه ی خۆم کۆتایی پی دینم ئه ویش ئه وه یه، چون ئه م لاوه شاعیره، ئه گه ر به بیرو پای دیتران زۆرتر به فکر و عه قیده ی خۆی گرینگی بدا، ده توانی بگاته گه وره یی و ناوبه ده ره وه یی. له نیادا دایک و بابیک نابینی مندالی خۆیان پی ناحه ز بی و ئه و بۆچوونه نا دروسته له مه ر مندالانیک که رۆله ی فکر و قه ریحه ی مرۆفن زۆرتر له ئارادایه.»

باوک و کور دیسان له قسه ی هاته ران پاته رانی دۆن کیشۆت که جار جار عه قلانی و نیوان نیوان سه ییر و شیتانه بوون سه ریان سویرما و به تایبه تی له پی چه قاندن و مکور بوون له سه ر ئه وه ی وه دوای روودای به د ئاکام و پر چه رمه سه ری که وئ، زۆرتر واقیان ورمابوو. دۆن کیشۆت و سانکۆ پاش ئه وه ی جاریکی تریش په سم و نه ریتی ئه ده ب و ریژیان به جی هینا و عه رزی خزمه تگوزاری و ئیراده تیان دوویات کرده وه، به وه رگرتنی ئیجازه له خزمه ت خاتوونی به ریژ و شیرین رابویرۆ و میهره باننی قه لا، له حالیکدا په کیان سواری ئه سپ و ئه وی تر سواری که ره بۆزی خۆی بووبوو، له وئ دوور که وتنه وه.

زەماوەندى شاھانە، كە تا ئىستا لە ولاتى مانىش و پىنەى نەبىندراو، تەماشىا بكن.» دۆن كيشۆت گوتى: «مەگەر ئەم زەماوەندە ھى پادشاىانە كە ئاوا نپو بانگى ھەيە؟» خويىندكار لە وەلامدا گوتى: «نەخىر، نەخىر، تەنبا داوھتى كورە وەرزىرىكە كە دەگەل كچە وەرزىرىكى زەماوەند دەكا، يەكيان دەولەمەندترىن كەسى ئەم ولاتەيە و ئەوى ترىشيان جوانترىن بوونە وەرئىكە كە چاوى ھىچ پياويك تا ئىستا كەسىكى بەو جوانىيە نەديوە. زەماوەندەكەيان بەجوانترىن و بەشكۆترىن شىوھ بەرپۆھ دەچى، ئەويش لەسەر چىمەنىك لە تەنىشت ئەو گوندەي كە بووكى لىيە. بووك ناوى «كىتيرىاي جوان» quiterian la Bel و زاواش «كاماشى دەولەمەندى» Comache le Riche ناو. بووك ھەژدە و زاوا بىست و دوو سالاھ. ھەردووك لە وارى عەسل و نەسەب و بارى بنەمالەيى دەگەل يەك بەرامبەرن، ھەر چەند ھىندىك كەس فزوول و كون پشكن كە شەجەرە نامەي بنەمالەكان پشت بە پشت دەزانن، دەلەين كە بنەمالەي كىتيرىاي نازدار رەسەنترە. بەلام نابى گويى بەدەيتە شتى وا، چون، توانا و قودرەتى مالى دنبا، ئەوئەندە زۆرە كە ھەزار قوولگە و قەلشتى ئاوا پى دەكاتەو. لە راستىدا كاماش پياويكى ئازادەيە. ئەم لاوھ وازى لەوھىە كە پەرزىنىكى بەلقوپۆپ و گەلەي دار بەدەورى تەواوى ئەو شوپىنى داوھتەدا بكيشى و نەھىلى تاو لەو چىمەنە جوان و زەنوئىرە بدا. ئەو ھەر وھا دەستەيەكى سەماكەرى كۆ كر دووھتەو كە سەماي شمشىر بكن و دەستەيەكى تر كە بەزەنگولەو ھەلپەرن، چون لە گوندەكەي ئەودا كەسانىك ھەن كە زەنگولە زۆر باش لى دەدەن. لەمەر سەما كەرانى كەوش لەپى (۳۷۳) چىت عەرز كەم كە چەند كەسن؛ دەلەين كاماش دنباي بۆ ئەو سەما و ھەلپەركىيە بانگ ھىشت كر دوو. بەو ھەمووانە، بەراي من ھىچ كام لەو شتەنە كە من ناوم بردن و ھىچ لەوانەي بىدەنگىم لى كر دوون، نەتوانن بەئەندازەي بزوتنەو پى لە ناھۆمىدى و ئازاىانەكانى «بازىل» Basile ي بى مراد، كە لەو بەزەمدا ئەنجامىان دەدا، ياد و بىرەوھرى ئەم جىژنە لە بىرگەي ئەو خەلكەدا رابگرى. ئەم بازىلە شوانىكى جھىلە كە دانىشتووى گوندى كىتيرىايە و مالەكەي جاران جىرانى ديوار بەديوارى ئەو كچە جوانە بوو. ئەوين ھەر لەو پۆھ دىسان ھەلى بۆ رەخسا، كە داستانى لە بىر كراوى «پىرام و تىبەسە» وەبىر دنبا بخاتەو، چون بازىل ھەر لە سەرەتاي رۆژانى خۆش و شىرىنى منالەيەو، سەخت عاشقى كىتيرىا بوو و كىژى

۳۷۳- سەماكەرانى كەوش لە پى، Danseurs ewux souliers كەوشى تايبەتايان دەپى دابوو و ھەر جار دەگەل سەما، دەستىكى خويان ھاو ئاھەنگ دەگەل موزىك لە پشت كەوشى خويان دەدا.

(مۆرىس باردۆن)

لەمەر رووداوى شوانى عاشق

و باقىي ئەو رووداوانەي كە بەراستى شىرىن

دۆن كيشۆت ھىشتا ئەوئەندە لە دۆن دىگەل دوور نەكەوتبوو ھەو كە دوو كەس بەسەر و سىماي كەشىشان يا خويىندكارانى زانكۆ و دوو نەفەر وەرزىر، كە ھەر چوارىان سوارىي گويدرئىز بوون، رەگەل ئەو كەوتن، يەك لە خويىندكارەكان بەجىگەي جانتا بوخچەيەكى زىر و ئەستوورى لە قوماشىكى شىن ھەلگرتبوو كە چەند كوتە جلو بەرگى كۆن و دوو جوت گۆرەويى پەشمى ئەستوور و رەنگ رەشى تىوھ پىچابوو. خويىندكارەكەي تر بىجگە لە دوو شمشىرى تايبەت بۆ شمشىربازى كە ھەردووكيان تازەو دەستەكانيان مەحفەزەيەكى كانزايىيان بەسەر ھەو بوو، ھىچى ترى پى نەبوو؛ بەلام وەرزىرەكان كە لوپەلئىكى زۆريان پى بوو كە ديار بوو لە شار كرېبوويان و دەيانبردەو دى. خويىندكارەكان و وەرزىرەكانىش وەك تەواوى ئەوانەي يەكەمجار دۆن كيشۆتايان دەدى تووشى سەرسورماوى بوون و لەو ھەسەرەتەدا دەسووتان كە بزائن ئەو پىاوە كىيە كە تا ئەو ئەندازە دەگەل پىاوانى تر جىاوازيى ھەيە و تا ئەم پلەيە لە رەسم و ئاينى گشتى دوور كەوتووتەو. دۆن كيشۆت سلاوى لىكردن و كە زانىي ئەوانىش ھەر بەرئىگەي ئەودا دەرۆن، پىشنىازى ھاورى بوونى پى كردن و داواي لى كردن ئارامتر كەرەكانيان لى خورن چون، بەئەسپەكەي نەياندەگەيشتى. پالەوان بۆ ئەوھى خۆي بەئەدەب و دلۆقان نىشان بدا، لە چەند رستەي كورتدا ناوونىشان و شوغلى خۆي بۆ بەيان كردن، لەو خۇناساندەدا گوتى كە ئەو پالەوانى سەرگەردانە و لە چوار قورنەي دنبادا بەداوى گۆنگەلدا دەگەرى؛ پاشان گوتى كە ناوى دۆن كيشۆتى مانىشە و نازناوى پالەوانى شىركوژە. ئەم قسانە بۆ وەرزىرەكان وھا بىگانە بوو كە دەتگوت دۆن كيشۆت بەزبانى يۇنانى يان بەزاراوى قەرەچىيان قسەي دەگەل كر دوون، بەلام بۆ خويىندكارەكان وا نەبوو، چون ئەوان زوو تى گەيشتن كە كەللەي پالەوان مېشىكى تىدا نىيە، دەگەل ئەوئەشدا بەسەرسورمانىكى تىكەلاو دەگەل رىز و حورمەتەوھ چاويان لىدەكرد، ھەر وەك يەكئىك لەو كۆمەلە خەلكە گوتى: «جەنابى پالەوان، ئەگەر بەرئىزتانىش وەك ئەو كەسانەي بەداوى گۆنگەلندا دەگەرىن و بۆ شوپىنىكى تايبەت ناچن و شوپىنىكى تايبەتتان مەبەست نىيە، رەگەل ئىمە كەون تا جوانترىن و گەورەترىن

خشیپیلانه و نازداریش به‌لوتف و خۆشه‌ویستی زۆره‌وه جواپی ئیشاره و جۆله و بزافی پر له‌ئوینی شوانه‌ی ده‌دایه‌وه. تا‌ئو جیگه‌ی که داستانی‌ئوین و خۆشه‌ویستی‌ئو دوو دلدار و دل‌بهره‌پاکه بوو به‌نوقلای مه‌جلیسی هه‌موو خه‌لکی‌ئو گونده. ئه‌و دوو به‌ئوین و خۆشه‌ویستی‌یه‌وه گه‌وره بوون و باوکی کیتیریا بریاری دا پیش به‌ها توچۆی بازیل بۆ مالی خۆی بگرێ. پاشان بۆ‌ئوه‌ی هیچ نیگه‌رانی و دل‌ه‌راوکی نه‌مینی لێ برا که کیتیریا بخاته ژیر ماره‌یی و ته‌لاقی کاماشیی ده‌وله‌مه‌ند. چون پیتی باش نه‌بوو کچه‌که‌ی بدا به‌بازیل که زۆرتر رووی له‌دهشت و سه‌حرا بوو؛ له‌ راستیدا ئه‌گه‌ر بمانه‌وێ قسه‌ی حق بکه‌ین، جحیلێک به‌جوانی و هه‌یکه‌ل و قه‌لافه‌تی بازیل له‌م ناوه‌دا نییه. جحیلێک که میله‌ی ئاسن به‌هیزی باسک و یک دینی و له‌ زۆره‌وانی گرتن و تیرهاوێژیدا که‌س تای ناکا، بازیل وه‌ک بزنه‌کیوی چالاکه و هه‌لده‌به‌زێته‌وه و مه‌ی(*) میشین و هه‌ا ده‌نگیوی که ده‌لێی سحر بازه، بێجگه‌ له‌وه‌ش ده‌نگ خۆشیکه وه‌ک شه‌هین ده‌چریکینی و سازیکی و لێ دهدا که ده‌لێی تاره‌که‌ی وه‌قسه‌ دینی، له‌وانه‌ش تێ په‌رێ ده‌خه‌نجر بازیدا له‌ هه‌موو که‌س لێهاتووتره.»

دۆن کیشۆت هاواری لێ به‌رز بووه‌وه که: «ئو کورپه‌ هه‌ر ته‌نیا له‌بهر ئه‌و هونه‌ره، نه‌ ته‌نیا لایقی ئه‌وه‌یه که ده‌گه‌ل کیتیریا ی جوان زهماوند بکا، به‌لکه‌ به‌پێچه‌وانه‌ی ویستی «لانسلۆت» و ته‌واوی ئه‌و که‌سانه‌ی که مومکین بوو نارازی بن ده‌یتوانی ده‌گه‌ل مه‌له‌که «ژینه‌هر» بپش، ئه‌گه‌ر ئه‌مرۆ زیندوو بایه زهماوند بکا.» سانکۆ که تا ئه‌م ساته‌ بیده‌نگ مابوووه و گویتی بۆ قسان هه‌لخستبوو گوتی: «تکایه‌ ته‌شریفتان بجێ و ئه‌م قسه‌یه‌ به‌ژنی من بلین. ژنی من پیتی وایه هه‌ر که‌س ده‌بێ ده‌گه‌ل هاوشانی خۆی تیکه‌لاوی بکا و مه‌نتیقه‌که‌شی له‌سه‌ر بنه‌مای په‌ندیکی کۆنه که ده‌لێ: «کۆتر ده‌گه‌ل کۆتر، باز ده‌گه‌ل باز.»

وه‌ به‌لام دلی من ئه‌وه‌ی ده‌وێ که ئه‌م بازیه‌ که لاویکی هێنده باشه و من خۆشم ده‌وێ ده‌گه‌ل ئه‌م کیتیریا به‌ زهماوند بکا. وه‌ له‌عنه‌تی خودا له‌م دنیا و له‌و دنیا له‌و که‌سانه‌ بێ که ناهیلن خه‌لک به‌سه‌لیقه و ویستی خۆیان مێرد بکه‌ن یا ژن بپین.» دۆن کیشۆت گوتی: «ئه‌گه‌ر هه‌موو ئه‌و که‌سانه‌ی که یه‌کتریان خۆش ده‌وێ، بیان‌توانیایه‌ به‌یه‌ک بگه‌ن، مافی یاسایی دایک و باوکان بۆ هه‌لبژاردنی هاوسه‌ری شایسته و باش بۆ ئه‌وله‌دکانیان ژیر پێ ده‌کرا، وه‌ ئه‌گه‌ر دیاری کردنی مێرد به‌ده‌ست کچان بوايه زۆر وا ده‌بوو که کچیک بپیته ژنی نۆکه‌ری باوکی خۆی و کچیکی تر ریبواریکی بۆ هاوسه‌ری هه‌لبژاردبا که سه‌ر و گوێلاکیکی خاوین و لیباسیکی جوانی ده‌به‌ردا بواوایه و به‌کۆلاند تپه‌ر بایه، هه‌ر چه‌ند کابراش پیساوکۆژ و جه‌رده‌یه‌کی بێ ره‌زا بایه. ئه‌وین چاوی عه‌قل و زانایی که بۆ

هه‌لبژاردنی هاوسه‌ری ژیان پێویسته کوپه‌ر ده‌کا. له‌ هه‌لبژاردنی هاوسه‌ردا مه‌ترسی فریو خواردن زۆره. ته‌نیا تیکه‌یشتوویی و زه‌وق و لوتفی په‌روه‌ردگاری عاله‌م پێویسته تا که‌سیک بتوانی هاوسه‌ری شایسته بۆ خۆی هه‌لبژیرێ. پیاویک ده‌بهر چاو بگرن که ده‌یه‌وێ برواته سه‌فه‌ریکی دووردریژ. ئه‌گه‌ر ئه‌و پیاوه عاقل و تیبین و به‌ئه‌زموون بێ، پێش وه‌رێ که‌وتن هاوپییه‌کی جیگه‌ی باوه‌ر و متمانه‌ وه‌ک هاوسه‌فه‌ری خۆی هه‌لده‌بژیرێ. ئیستا، که‌سیک که ده‌یه‌وێ بۆ ته‌واوی رێگه‌ی ژیان یانی تا رۆژی مه‌رگ، هاوسه‌فه‌ریکی هه‌لبژیرێ ده‌بێ هاوپییه‌کی باش و لێهاتوو بۆ خۆی بدۆزێته‌وه. به‌تایبه‌ت که ئه‌م هاوپییه‌، له‌ هه‌مان کاتدا که ژنی مێرده‌که‌یه‌تی، له‌ هه‌موو جیگه‌ و له‌ هه‌موو کاتیکدا ده‌بێ پشتیوان و یاریده‌ریش بێ. ژن کووتال و شمه‌ک نییه که بتوانی بیده‌یه‌وه به‌خاونه‌که‌ی یا بیگۆپییه‌وه یا بیبه‌خشی؛ ژن و ژن هینان ئالوگۆپیکی هه‌تا هه‌تایی په‌وه‌ندی ژیانه. ژن وه‌ک ته‌نافیک وایه که که‌وته‌ گه‌ردنی پیاو گرێ پووچکه‌یه‌کی لێ ده‌درێ که به‌که‌س ناگرێته‌وه و ته‌نیا مقه‌ستی مه‌رگ ده‌توانی هه‌لی پاچی. من له‌م واره‌دا ده‌توانم باسی زۆر شت بکه‌م، به‌لام چون ده‌مه‌وێ بزانه‌م ئایا جه‌نابی خۆیندکار باه‌تیک تریشی هه‌یه له‌مه‌ر بازیل که بۆمان بگریته‌وه یا نه، من ئیدی قسه‌ ناکه‌م.» دهرس خۆین، خۆیندکار یا مامۆستا یا هه‌رچی، گوتی: «ته‌نیا خالیک ماوه، ئه‌ویش ئه‌وه‌یه کاتیک بازیل پیتی زانی که کیتیریا ی جوان شوو به‌کاماشی ده‌وله‌مه‌ند ده‌کا، ئیتر هه‌یج که‌س بزهی له‌سه‌ر لێوی نه‌دیته‌وه و هه‌یج که‌س قسه‌یه‌کی لێ نه‌بیسته‌وه که نیشانه‌ی عه‌قل و شعور بێ. ئه‌و هه‌موو کات خه‌مۆک و داماو به‌رێگه‌دا ده‌رواو ده‌گه‌ل خۆی قسان ده‌کا، ئه‌وه‌ش عه‌لامه‌تی ئه‌وه‌یه که ئه‌م لاوه عه‌قل و هۆشی دۆراندوو. بازیل زۆر که‌م ده‌خه‌وێ و زۆر که‌م ده‌خوا؛ خۆراکی بووته‌ میوه‌ی داران و ئه‌گه‌ر بخه‌وێ وه‌ک درنده و کیوی له‌ بیابان و چیا و لێره‌واراندا له‌سه‌ر عه‌رزی رووت لێی وهرده‌که‌وێ. جارجار ده‌ ئاسمان راده‌میڤی و جاروباره‌ش گیژ و وړ، چاوی ده‌ عه‌رزی ده‌برێ، هه‌ر ده‌لێی په‌یکه‌ره‌یه‌کی بێ گیانه و با په‌رۆ و پالی له‌سه‌ر راده‌وه‌شینی.

به‌لێ به‌مجۆره‌یه، بازیل وه‌ها هه‌ست و ئیجساسی ئه‌وین و خۆشه‌ویستی دهرده‌برێ که هه‌موو دۆستان و ئاشنایان دهرسن به‌لایه‌ک به‌سه‌ر خۆی بپین و ئه‌گه‌ر کیتیریا به‌و زهماونده‌ ده‌گه‌ل کاماشی ده‌وله‌مه‌ند، رازی بێ و واژه‌ی «به‌لێ» له‌ زاری بپته‌ ده‌ر، ئه‌ویش هه‌ر له‌ جیوه‌ ده‌مری.» سانکۆ گوتی: «خودا خۆی چاره‌سازه، ئه‌گه‌ر دهردی داوه دهرمانیشی له‌ لایه. که‌س نازانی چ ده‌بێ. له‌ ئیستاوه تا سه‌به‌ی کات زۆره و ده‌بینی مانیکی گه‌وره و به‌شکۆ له‌ خۆه‌ تیک ده‌چی. من زۆر جار دیتومه‌ له‌ یه‌ک کاتدا هه‌م باران باریوه

هه م رۆژ هه لاتوو؛ زۆر جار وادهبی کابرا ساغ و سهلامهت شهو دهخهوی و بهیانی جوولهی ناکا. ئایا که سیک ههیه بهمن بلئی که بهداکوتانی بزماریک دهکرئی پیش بهسوورانوهی چهرخه گهردوون بگری؟ بیگومان وهها که سیک بوونی نییه. له لایهکی تریشهوه له نیوان «بهلئی» و «نهخیر» گوتنی ژندا، جیگهه سهره دهزیهه کیش نییه، چون هه رگیز قسهی ژنان جیگهه پروا نییه. ئیوه ته نیا کاریک بکهن که کیتیریا ئه و بازیلهی له قوولایی دله وه خووش بوئی و ئه ودهم من بهلینیتان پی ددهم که کاروبار بهمهیلی ئه و لاوه کۆتایی پی دئی، چون وهک من بیستومه ئه وین بهچاویلکه هه که وه دهروانی که مس دهکاته زپ و فهقیری و نه داری دهکاته دهولت و مال و مووروه که رانه و کووژه که دهکاته مرواری. دۆن کیشۆت هاواری لی بلیند بوو: «ئاخ ئه ی سانکۆی مهلعوونی مارز (*). تا کهنگی دهتهوی لهسه ری برۆی! زۆر وه! کاتیک دهستت بهریز کردنی په ند و مه ته ل و قسه ی نهسته ق کرد، هیچ کهس تۆزت ناشکینئ مه گهر خودی یه هوودا (374) که دهپاریمه وه به و لهعنه ته بی که له و کرا. ئاخر مالآت! پی م بلئی بزانه تۆ له چه رخی گهردوون و چاره نووس و بزمار و ئه م جوژه شتانه چ دهزانی؟» سانکۆ گوتی: «په نا بۆ خودا! کاتیک خه لک ده قسه ی من نه گهن، سه یر نییه که قسه کانه به بی مانا و ئه حمه قانه بزانه. به لام گرینگ نییه، من خۆم دهزانه ده لیم چی و دهزانه به پیچه وانهی پی و ابوونی (*). جه نابت شتیکم نه گوتوه که بی مانا و بی سه ره وه به ری بی. عه بیی کار له وه دایه، جه نابت، ئه ربابی عه زیز، هه میشه دهتهوی عه یب و ئیراد له قسه کانه بگری و کاره کانه به هیچ بزانی، یانی ئیرادکه ری کار و قسه ی من بی.» دۆن کیشۆت به سه ری دا گورانده که: «ئهی تیکده ری بزانی شیوا که وه به لهعنه تی خودا که وی، مه لئی ئیرادکه ر، بلئی ئیرادگر!» سانکۆ گوتی: «تکا ده که م که جه نابتان له من ناره حه ت مه بن. ئیوه دهزانه خۆ من له ده رباردا گه وره نه بووم، له زانکۆی سالامانه که ده رسم نه خویندوه تا بزانه له قسه کردندا ئیراد هه یه و وشه ی زیاد ی و نابه جی ده کار دینم یا نا. سو بانه لالا! خۆ ناکرئی ره عیه تیکی «ساراگو» بی وه که شارومه ندیکی (*). شاری «تولد» قسه بکا، له وهش تی په ری له شاری «تولد» ییش که سانیک هه ن که ناتوان قسه ی ئاسایی رۆژانه یان به جوانی ده ربهرن. خوینده وار گوتی: «ته و او، راسته، چون ئه وانهی له ده باغ خانه کان و دوو کانه کانی گه ره کی «زۆکۆدۆوی» دا کار ده که ن هه رگیز ناتوان

374- یه هوودا خه لیفه یه کی چه زهرتی عیسا بوو که خه یانه تی پی کرد و بوو به هۆی کوژانی ئه و چه زهرته و پاشان له بهر عه زابی ویزدان خۆی کوشت. ناوی یه هوودا نیشانه ی خه یانه ت و دوو رووییه. (محهممه قازی)

به جوانی که سانیک که له ته وای رۆژدا له کلیسا دین و ده چن، قسه بکه ن، ئه وهش له حالیکه دایه که هه ر دوو لایه ن له شاری «تولد» دا ده ژین. بزانی شیوا و ره وان و جوان تاییه تی ده رباریانی روونا کبیره، هه رچه ند له مه یخانه ی «ماژلا هوندا» Majlahonda دا له دایک بووبن؛ گوتم ده رباریانی روونا کبیر، چون زۆر که سیش هه ن که روونا کبیر نین؛ وه له راستیدا روونا ک بینی و نوکته زانی، یاسا و ریوشوینی بزانیکی ره وان و شیوان، به تاییه تی ئه گهر ده گه ل عه مه ل و کرده وه تیکه لاو بن. من جه نابی دۆن کیشۆت، له به ره وه ی پیاوکی گونا هکار بووم، له زانکۆی سالامانه که دهستم کرد به خویندنی زانسته شه رییه کان وه تا ئیستا تا راده یه ک شانازی به خۆم ده که م که ده توانم مه به سته خۆم به بزانیکی ره وان و ریکیو تیک و جوان و خه ملاو ده ربهرم. «خوینده وار که ی تر گوتی: «ئه گه ر ئیوه ئه م ئیدعیایه تان (*). له کاری شمشیربازیشدا نه بووایه بیگومان ده ئه زموونه کۆتاییه کانی زانکۆدا به جیگه ی ئه وه ی بیته شاگردی ئاخر، ده بوو ته شاگردی یه که م.» ئه وه ی ده رسی ته و او کرد بوو گوتی: «ئه گه ر بروای ئیوه له مه ر لیزانی ده شمشیربازیدا له سه ر ئه و بنه مایه بی که ئه م لیزانییه بی هووده یه و به کار نایه ت، تووشی گه وره ترین هه له ی ئه م جیهانه بووی.» خویندکاریکی تر که ناوی «کۆرشۆیلۆ» Corchuelo بوو گوتی: «ئه م مه سه له یه بۆ من ده حوکی عه قیده دا نییه، به لکو راستیه که روون و ئاشکرا و ئه گه ر ده ته وی که من ئه و راستیه به تاقیردنه وه، بۆتۆ سه لمینم، هیچ کاتیک له ئیستا باشت و ده ده ست ناکه وی. ئیوه ئیستا دوو شمشیری مه شقتان پییه و منیش خاوه نی جمگه یه کی (*). به هیژ و ئاسنینم، وه چون له ئازایه تیش بی به ش نیم، هه ر ئیستا به یارمه تی ئازایه تی و جمگه ی پۆلایی خۆم به ئیوه ده سه لمینم که به هه له نه چووم. یاللا! له ئه سپه که ت دابه زه و له زه بر و جووله ی ده ستوی و ده ورو پیچدان و هه موو فه ن و زانستی خۆ- که لک وه ربگره. من هیوادارم که به هیژی ته رده سته ی لیزانی خۆم، واتان به سه ر بپنم که به نوژی نیوه رۆ ئه ستیره کانی عاسمان به چاوی خۆت ببینی. ئه وهش بزانه که پاش خوی گه وره ئه وه نده م پروا به قودره ت و لیزانی سروه تیی خۆم هه یه که ده توانم به تیرادیوی بلیم ئه و که سه ی که بیه وی پشتم له عه رزی بدا هیشتا له دایک نه بووه و له دنیا دا ره رفیک نییه که زه ره تیکی منی وی که وی و بتوانی پشت راست کاته وه و له عه رزی هه ستیته وه.» شمشیربازی کارامه گوتی: «تۆ چ پشت ده مه یدان بکه ی و چ نه که ی پیوه ندیی به عاله می منه وه نییه، له گه ل ئه وه شدا مومکینه هه ر له و خاله ی له مه یداندا پی ده چه قین هه ر له وی گۆری ئیوه هه لکه ن. مه به ستم ئه وه یه هه ر ئه و ته رده سته ی کارامه ییه که تۆ سووکایه تی پی ده که ی،

ژيان تى بىستىنى. «كۆرشۆئىلۆ گوتى: «زۆر باشه، ده بىبىنى.» ئه وهى گوت و دستبه جى له گويدرئۆه كهى دابه زى و به يهك دهرپه رىنى چالاكانه شمشىرىكى له و شمشىرانه كه دهرس خويندوو له سواربه رى خۆى هه لى ئاوه سىبوو، رفا ندى. دۆن كيشۆت هاوارى كرد: «ئاي، ئاي، دست رابگرن. رپوشوئىنى ئه مكاره به مجۆره نىيه كه ئىوه دهيكه ن. من دهمه وئى مامۆستا و داوه رى ئىوه بم. تا ئىستا زۆر كه س به قسه به كترىان بۆ شمشىربازى بانگ كردوو، به لām به كرده وه هيجيان نه وئىراوه بكه ن.» پālē وان پاش ئه و قسانه دابه زى و دست به نيزه له ناوه راستى مه يدان راوه ستا. له و ساته دا دهرس خويندوو به و يقار و له سه ره خۆ، به ههنگاوى ئه ژمارده به ره و كۆرشۆئىلۆ دهرپه ريشته پيش، به لām كۆرشۆئىلۆ له حالى په لاماردا بوو و ده لىن له چاوه كانى ئاور ده بارى، ئه و دوو وه رزيره كه هاو رپيان، بوون، بى ئه وهى له گويدرئۆه كانيان دابه زن، بوون به ته ماشاچى ئه م به زمه خويناوويه. كۆرشۆئىلۆ به ده ستىك و دوو دست بارانى زه بره شمشىرى به سه ره حريفدا ده باراند. وهك شىر دهينه راند و هيرشى ده كرد، به لām دهرس خويندوو به زهبرى مه تالى پۆلايىن ئه و هه موو زه بره ي پووچه ل ده كرده وه و پيشى به هيرشى حريف ده گرت و ئه وى وادار ده كرد كه ئاسنى مه تالى شمشيره كهى به جىگه شتىكى پىرۆز و مبارهك، به لām به ئيمان و بروايه كى كه متره وه، ماچ بكا. سه ره نجام دهرس خويندوو به نووكى شمشىرى خۆى هه موو دوگمه كانى نيوته نهى حريفى هه لكه ندى و داوئىنى وه ها هه لدر هه لدر كرد كه به شكلى مهنگۆله و ريشوو ها ته دهر. ئه و دوو جار كۆلۆى حريفى له سه رى په راند و ئه وه ندهى ماندوو كرد كه ئه و بىچاره به له بهر توورپه بى زۆر و داماوى، شمشىره كهى به مه وداى سى چاره كى فرسه خ توور هه لدا. باسى ئه م رووداوه بى ده سكارى له رووى شايه دىنامه به يك به نووسىنى به كىك له وه رزيران كه مونشى و ميرزاي ولاتى خۆى بووه نووسراوه ته وه و به ره مه مى ئه م شايه دىنامه ئه وه به كه به مه دهره كى ره سمى ده يسه لىنى كه چلو ن زۆر و تواناى له ش ده به رامبه ر ته رده ستى و لىها تووييدا سه ردا ده نوئى.

كۆرشۆئىلۆ شه كه ت و ماندوو، هه ناسه سوار له گۆشه به يك دانىشتبوو، له و حاله ته دا سانكۆ لى نىزىك بووه وه و گوتى: «به رپز خويندكار، به برواى من ئه گه ر به رپزتان به نسحه تى من بكه ن و له مه ودا كه س بۆ كىبه ركى شمشىربازى بانگه يشت نه كه ن باشتره، به لكو حريفانى خۆتن بۆ توور هه لدانى وه زنه يا زۆره وانى بانگ بكه ن، چون بۆ ئه م دووكاره دوو هيزى لاوه تى و تواناييتان به بارستاي پىويست هه به. له مه ر ئه وانى به ناوى شمشىرباز ناسراون چىت عه رز بكه م. من بىستوو مه ئه وانه نووكى شمشىرى خۆيان

دهكونى دهرزىش رۆ دهكهن. كۆرشىلۆ گوتى: «من ئه وه ندهم به سه كه به قه ولى مه عرووف له كه رى شه يتان بيمه خوار و به تاقى كردنه وه، راستى به كه م بۆ روون بووه وه كه نا ئىستا پيم وانه بوو هه به.» خويندكار پاش ئه و قسانه به رزه پى راست بووه وه و دهرس خويندوو ده ئاميز گرت و له وه به داوه بوون به دوو يارى غار و دۆستى گيانى. له و كاته دا ميرزا چوو بووه وه سۆراغى شمشىرى خويندكار كه بۆ دوورى توور هه لدا بوو، به لām چون ياران لايان وابوو به و زووانه ناگه رپته وه، برىارى رپيشتىيان دا تا هه ر چى زووتر بگه نه گوندى كىتيرىاي جوان كه خۆشيان هه ر خه لكى ئه و گونده بوون. له مه وداى ئه و رپگه به يى تا گونده كه له پيشدا بوو، دهرس خويندوو، به وردى و دووردرىژى باسى قازانچ و فايده ي شمشىرى بۆ دۆسته كهى كرد و قسه كانى خۆى به ده لىل و به لگه و ئه دا و ئه توار و بزووتنه وهى ده ست و باسك و جه سه ته ده سه لماند، به جۆر كى كه هه مووان به كده نگ و به يك بروا سه لمانديان كه شمشىربازى كارىكى زۆر به كه لكه و كوروشۆئىلۆش ده ستى له سرتغى و پى چه قاندىن هه لگرت. شه و داها تبوو، ياران پيش گه يشتن به گوند پىيان وابوو كه به رامبه ر به خۆيان ئاسمانىكى پر له ئه ستيره ي درهوشان ده بىن. دهنكى تىكه لآوى ئامرازى جواروجۆرى مۆسىقاش، له وانه دهنكى ده هۆل و زورنا، ته پل و تووزله، شه پىوور و شمشال، چه نگ و قه ره نهى، به گوئى ده گه يشت. كاتىك له ئاوايى نزيك بوونه وه دىتيان كه سايه بانىكى گه وره، كه له سه ره تاي مه يدانى بهر ماله كان به ده ست نۆكه ران دروست كرابوو، به چراى هه لايساو و داپوشراوه و باش نه يده كوژانده وه، چون له و شه وه دا هه وا ئارام و با كه وتبوو، ته نانه ت گه لاي دارانىش نه ده جوو لانه وه. دهنك بىژ و مۆسىقار و تارژهن و سازژهن و هونه رمه نده كان ئامرازى پىويستيان بۆ به رپاكردى به زمى شادى و سه ما و هه لپه ركى هينابوو. ئه وان ده سه ته ده سه ته له فه زاي ئه و به زمه دلبروئنه دا ده ها توچۆدا بوون، تا قمىك هه لده به زين. پۆلىك گۆرانىيان ده گوت و هيندىك ئه و ئامرازه مۆسىقاىيانه يان لى دها كه باسما ن كردن.. به كورتى ده تگوت كه له هه موو شوپن و سووچىكى ئه و چيمه نه شادى و كه يف و خۆشى هه لده قوئى. هه موو رازى و هه موو خۆشال سه رمه ست و غه م به باداو، تىكيانه وه داويشت. تا قمىكى تر خه رىكى هه لبه ستن و دروست كردنى سه كۆ و ژوور و جىگه ي زۆرتر بوون تا ميوانانى شه وى داها توو كه له هه موو شوپنىكه وه به رپوه بوون، باشتر بتوانن به رنامه ي هه لپه ركى و سه ما و مۆسىقاي جىژنى زه ماوه ندى كاماشى ده وله مند و مه رگ و نامرady بازىلى بى ئه نوا چاو لى بكه ن.

دۆن كيشۆت هه ر چه ندى له لايه ن خويندكار و وه رزير بانگه يشت كرا كه ده گه لىان بچپته

گوند لەو کارە خۆی پاراست، عوزر و بیانوو یەک کە بە لای دۆن کیشۆتەوێ گرینگ بوو، ئەو بوو کە پالەوانانی سەرگەردان بە پیتی عاهدت دەبێ لە بیابان و جەنگەدا پشوو بدەن و نەچنە ناو ئاوەدانى و مالى خەلک، هەر چەند دیواری مالهکانیان بەزێریش داپۆشراي. پالەوان پاش ئەم وەلامە هیندیک لە جاده لاری بوو؛ بەلام سانکۆ کە بیرهوهرییه خۆشەکانی مالى پر ناز و نیعمەتی دۆن دیهگۆی لە بیر نەچوو بوو و لەو کارەى ئەربابەکەى زۆر ناپارایى و پەڕیشان بوو.

۲۰

باسی زەماوەندی کاماشی دەوڵەمەند و لەمەر رووداوی بازیلی بی ئەنوا

هیشتا گزینگی بەیانی جیگەى خۆی بۆ «فییبووسی» (۳۷۰) درهوشان چۆل نەکردبوو تا بەتیشکە گەرم و داغەکانی خۆی، دلۆپە مراورییهکانی پرچە زێرینهکانی وشک کاتەوێ کە دۆن کیشۆت لە جیتی خۆی هەستا و خۆی لەبەر یەک کیشاوە تا هیندیک لە حالەتی داھتزاوی بیتە دەرەوێ. لەسەر پێ راوەستا و مەیتەری خۆی سانکۆپانزا گاس کرد. دۆن کیشۆت کاتیک مەیتەرەکەى بەچاوی بەستراوو زاری ئاوالە چاوی پێ کەوت، پش ئەوێ لە خەوی هەستینی پیتی گوت: «ئاه ئه ئه کەسەى کە لە تەواوی دانیشتوانی گۆی زەوی بەختەوهرتری، نە کەس حەسوودیت پێ دەبا و نە تۆ ئیرەیی بەکەس دەبەى، دوور لە ئازار و عەزیەتی جادووگەران و سحریان و غافل لە چەرمەسەرێ سحر و جادوو لە خەوی نازدا نوقم بووی! من ئیستا دەلیم و سەد جاری تریش دەلیم بخەوێ، ئارام بخەوێ، تۆ کە لەبەر ئاگری حەسوودی و ئیرەیی و غیرەت تووشی بی خەوی و شەو بیداری پەیتاپەیتا نابى، تۆ کە نە دەرەستی دانەوێ قەرزى رابردووی و نە دە غەمی نان پەیدا کردنی سبەى خۆت و مالى و مندالەکانتی، بخەو! لە تۆدا نە زیدەخوازی دەبندرئ نە لە هەوێسە بی هودەکانی مالى و دەوڵەت و جەلال و شکۆی دنیا خەبەرێک! چونکە ئەو پەری ئارەزووەکانی تۆ لەو تى ناپەری کە کەرت تیر کا و جۆ بی و فکریش لە حالى خۆت ناکەیتەوێ. چونکە سروشت و دابونەیت باری زیادى لەسەر شان و کۆلی گەرەپیاوان دادەنێن، ئاگەداری و پیراگەیشتنی تۆ لە عۆدەى شەخسی خۆمە. نۆکەر لە خەو دایە و ئەرباب نیگەران و بیدارە، فکر لەوێ دەکاتەوێ کە رسق و رۆزی ئەو لە کوێ دابین بکا و چۆن لەو بارودۆخە نالەبارەى بێنیتە دەرەوێ. غەم و پەژارەى ئەو، کە ئاسمانی وەک سیلی داغ، شەونمی ژیان بەخشی خۆی بەزەوی رەوا نابینی، بەقەدەر دەنکە هەرزنیک لە دلی مەیتەردا نییە. بەلام ئەرباب کە دەبێ لە قاتی و وشکە سالیدا کەسیک بەخێو بکا کە لە رۆژگاری زۆر و زەوهندی رسق و نیعمەتدا خزمەتکاری بوو، ئەم غەم و کەسەرە پشتی شکاندووێ.

۳۷۰ - Phebus ناویکی تری ئاپۆلون خودای رووناکی و هونەری کە بەزبانى شیعەر بە رۆژیش دەلین. (مۆریش باردۆن)

سانکۆ له جواپی ئهو قسانه‌دا مرتەقی لێن ده‌هات، چون ده‌خوی خوێشدا بوو، وه ئه‌گه‌ر نووکه نيزه‌ی دۆن کيشۆت وه خه‌به‌ری نه‌هینابا، به‌م زووانه راست نه‌ده‌بووه. به‌لێ جا سانکۆ هه‌ستا و چاوی دامالی و باسکی له هه‌ر دووک لاره‌ به‌ر يه‌ک کيشاوه و پاشان چاویکی به‌چه‌پ و راستی خویدا گي‌را و گوتی: «ئه‌گه‌ر هه‌له‌م نه‌کردبێ له لای ئهو سایه‌بان و چادرانه دووکه‌لیک به‌رز ده‌بیته‌وه و بۆنیک ده‌گاته ئیره که زۆرت‌ر وه بۆنی قاورمه و که‌باب ده‌چێ تا بۆنی نه‌عنه و پنگه‌ی سه‌حرایی. به‌گیانی خو‌م سویند ده‌خۆم که له‌و جو‌ره زه‌ماوه‌ندانه‌دا که به‌بۆنیکی ئاوا خو‌ش ده‌ست پێ ده‌کا، نيعمهت به‌پێی فیلان ده‌بێ.» دۆن کيشۆت گوتی: «بێده‌نگ به، چلێسی زگه‌په‌رست! زوو هه‌سته! ئيمه ده‌بێ له‌و داوته‌دا به‌شدار بين تا بزانی بازیلی بێ ئه‌نواي داماو ده‌یه‌وێ چ بکا.» سانکۆ گوتی: «به‌ئيمه چی؟ هه‌رچی ده‌یه‌وێ با بیکا! چاوی ده‌ر بێ، با فه‌قير نه‌با تا ده‌گه‌ل کيتیریا زه‌ماوه‌ندی کردبا. ئاخ‌ر کاتیک مرۆف له‌ هه‌وت ئاسماناندا ئه‌ستیره‌یه‌ک شک نابا، بۆ ده‌بێ ده‌نیو هه‌وراندا له‌ ژن بگه‌رێ؟ ئه‌رباب با راستییه‌کت پێ بلیم من له ئه‌ساسدا بروامه‌ندم که پیاوی فه‌قير ده‌بێ هه‌رچی وه‌ده‌ستی که‌وت پێی رازی بێ و به‌دواي خه‌یالی مه‌حاندان نه‌گه‌رێ، من ده‌لیم کاماشی ده‌وله‌مه‌ند ده‌توانی بازيله رووته‌ی ده‌ نیو جه‌والی زێر و ئه‌شهره‌فیدا ن‌قوم بکا، ئه‌گه‌ر وا نه‌بوو وه‌ره ده‌ستیکم بیره. جا ئه‌گه‌ر کيتیریا له‌ هه‌موو زێر و زێوه‌ی که ئیستا ده‌یدریتی یا له‌مه‌و پاش پيشک‌ه‌شی ده‌کرێ، چاویوشی بکا و به‌به‌هره و چالاکي و شمشیربازي بازيله رووته دل خو‌ش بکا، ده‌بێ زۆر که‌ر و بێ عه‌قل بێ. باوه‌ر به‌رموو بۆ باشتري‌ن وه‌زنه تووره‌لدان و شمشیربازي که‌س حازر نییه جامه شه‌رابیک بدا، به‌هره و لیها‌توویی و هونه‌ر و جه‌وه‌ر ئه‌گه‌ر له‌ وجوودی شه‌خسی کۆنت «دیرلۆس» Dirlos داژی کۆ ببیته‌وه، قرانیک ناهینی؛ به‌لام ئه‌گه‌ر ئهو جه‌وه‌ر و هونه‌ره له‌ وجوودی که‌سیکدا کۆ بپته‌وه که کيسه‌ی پر له‌ زێر بێ، ده‌بیته نووری عه‌لا نوور. که‌وابوو له‌ خودا ده‌پاریمه‌وه که عومری درێژ بدا به‌من، به‌که‌سانیکي ئاواش که‌رم و جوامیری عه‌تا بکا. دیواری پته‌و ته‌نیا له‌سه‌ر بناغه‌ی پته‌و راده‌وه‌ستی و به‌یه‌قین تۆکمه‌ترین پایه و بناغه‌ی دنیا پوول و پاره‌یه.»

دۆن کيشۆت گوتی: «سانکۆ به‌پیرۆزترین ناوی پیرۆزی خودا سویندت ده‌دم ببیره‌وه. من سوور ده‌زانم ئه‌گه‌ر مه‌جالت پێ بدن تا قسه‌یه‌ک که ده‌گه‌ل هه‌ر هه‌نگاوێک ده‌ستی پێ ده‌که‌ی درێژه پێ ده‌ی، تا نانخورانی شه‌وێ لێی نابریته‌وه و ده‌رفه‌تی خورادن و خه‌وت بۆ نامینیته‌وه و بيجگه له‌ زۆر وه‌ری و قه‌ره‌چه‌ناغی هيجی تر ناکه‌ی.» سانکۆ گوتی: «ئه‌گه‌ر جه‌نابت شتت باش له‌ بیره‌ ما‌با، یانی بیره‌گه‌ت باش بووایه، ئهو مه‌رج و قه‌رارانه‌ی ده‌

ئاخري‌ن ده‌رکه‌وتندا پیکه‌وه دامان نان له‌ بیره‌ ده‌مان. يه‌کيک له‌ مه‌رجه‌کانمان ئه‌وه بوو که ئیوه به‌من ئیجازه بدن هه‌رچه‌ندی ده‌مه‌وێ قسان بکه‌م، به‌و شه‌رته شتیک نه‌لیم که به‌زیانی خه‌لکی و دژی گه‌ره‌یی و سه‌روه‌ری به‌ریتان بێ و تا ئیستا باوه‌ر ناکه‌م له‌و قه‌راره و په‌یمان له‌م دابی.» دۆن کيشۆت گوتی: «سانکۆ من ئه‌به‌ده‌ن شتیکي ئاوام له‌ بیره‌ نییه و قه‌راری وامان دانه‌ناوه. گریمان هه‌شبووی جارێ بێده‌نگ به‌و ده‌مه‌وێ خه‌فه بی و به‌دواي مندا بیتی، چون گویم لێ يه‌ که ده‌نگی ئامرازه مۆسیقاییه‌کانی دوتنی ئیستا به‌رز بووته‌وه و دۆل و ده‌ره‌ی ده‌وره‌به‌ری پر کردووه له‌ خو‌شی و شادی و لیروه‌ ده‌رده‌که‌وێ که ره‌سمی جیژنی ژن هینان ده‌ فینکانی به‌یاناندا به‌رپۆه‌ده‌چی نه‌ ده‌ گه‌رمای نیوه‌رپۆدا.»

سانکۆ فه‌رمانی ئه‌ربابی به‌جی هینا و هه‌ر ده‌گه‌ل رۆسی نانتی زین کرد و کورتانی له‌سه‌رپشتی که‌ره‌بۆز دانا، هه‌ردووکیان سوار بوون و ده‌ سوواره‌به‌ران راخو‌پین و که‌م که‌م چوونه ناو سایه‌بان و ساباته‌کان (*). چاوی سانکۆ يه‌که‌م جار به‌گایه‌کی گه‌وره که‌وت که به‌که‌ول کرایی، بێ ئه‌وه‌ی ده‌ستی لێ درابێ، به‌ته‌نه‌ی داره ناروه‌نیکه‌وه (*). له‌ سیخ درابوو. ده‌و ئاورگه‌شدا که گایه‌که ده‌کرا به‌که‌باب کتویک دار و بار و ئاوردوو که‌وتبووه سه‌ر يه‌ک و ده‌سووتا. به‌ده‌وری ئهو ئاگره گه‌وره‌یه‌وه شه‌ش مه‌نجه‌لی (*). گه‌وره داندرابوون که له‌و مه‌نجه‌له ئاساییانه نه‌بوون، ده‌و مه‌نجه‌له گه‌وراندا که هه‌ر يه‌که‌ی به‌قه‌ده‌ر تیانی (*). هه‌مامیک بوون، که‌لاکه مه‌ریک وه‌سه‌رنابوو که له‌ نیو مه‌نجه‌له گه‌وره‌کاندا ده‌تگوت جه‌سته‌ی کۆتریکی چکۆله‌ن. ژماری که‌رویشکی که‌ولکراو و مریشکی ئاورووت هه‌دد و حیسابی نه‌بوو، هه‌روه‌ها چه‌ندین جو‌ره نیچیر و جو‌ره‌کانی بالنده به‌لقو‌پو‌پی دارانه‌وه هه‌لاوه‌سرابوون تا به‌بای فینکی به‌یانی تازه و فینک بمینیته‌وه. سانکۆ مه‌شکه شه‌رابه‌کانی حیساب کرد و دیتی که زۆرت‌ر له‌ شتیه‌ت مه‌شکی گه‌وره‌ی لێ دانراوه که هه‌ر يه‌که‌ی زۆرت‌ر له‌ په‌نجا «پینت» (۳۷۶) یان تیدا بوو که دوايه ده‌رکه‌وت هه‌مووی شه‌رابی ده‌رجه يه‌که‌. نانی سپیی گه‌لا گه‌لا، کۆگا کۆگا، له‌سه‌ر يه‌ک هه‌لچندرابوو، په‌نیر قالب قالب هه‌ر ئهو جو‌ره‌ی که له‌ سه‌حرا ده‌ سه‌نگ و به‌ردی ده‌نێن وه‌ک دیوار له‌سه‌ر يه‌ک داندرابوو. دوو مه‌نجه‌لی پر له‌ رۆن، گه‌وره‌تر له‌ مه‌نجه‌لی ره‌نگ رپژان، له‌ گو‌شه‌یه‌ک داندرابوون تا نانه چه‌وره‌یان پێ ساز بکه‌ن. نانه‌کانیان له‌سه‌ر دوو بیللی گه‌وره داده‌نا ده‌ رۆنه‌که‌یان هه‌لده‌ک‌یشا، ده‌یانه‌ینانه‌وه ده‌رێ و ده‌ کو‌وپه‌یه‌کی گه‌وره‌ی پر له‌ هه‌نگوینیان وه‌رده‌دا. ژماری ژن و پیاوی ئاشپه‌ز ده‌گه‌یشه‌ په‌نجا که‌س که هه‌موویان زیت وریا و به‌کار و شاد و

خۆشحال بوون. به ژیر زگی ئه و گا زهلامه‌ی که دهکرا کهباب دوازده فهرخه بهرازیان هه‌لواسیبوو تا تامی کهبابه‌که خۆشتر بکه‌ن. له‌مه‌ر ئیسیوه‌ت و ئه‌دوا حیسابی مسقال و دره‌م نه‌بوو، به‌لکو به‌ته‌غاریان ئه‌دوا و ئیسیوه‌ت ده‌سندوو‌قاندانابوو. به‌کورتی، ته‌داره‌ک و خۆراکی ئه‌و زهماوه‌نده‌ دیهاتییبه، هه‌ر چه‌ند به‌نیو دیهاتی و ساده‌ بوو، به‌لام له‌شکرکی پی‌ تیر ده‌بوو.

سانکۆپانزا به‌چاوانیکی زه‌ق و ده‌ره‌په‌ریو، له‌به‌ر واق ورم‌ان، ته‌ماشای ئه‌و سفره و خوانه‌ سه‌یر و عه‌جاییه‌ی ده‌کرد و له‌ ته‌ماشای تیر نه‌ده‌بوو و له‌ دادا هه‌ستی به‌خۆشحالی ده‌کرد، به‌که‌م شتی که سه‌رنجی ئه‌وی بۆ لای خۆی راکیشا، مه‌نجه‌ل و دیزه‌ی پر له‌ گۆشت بوو، زۆر ئیشتیای له‌وه‌ بوو دیزه‌یه‌کی چکۆله‌ له‌و گۆشتانه‌ بۆ خۆی جوێ کاته‌وه؛ پاشان مه‌شکه‌ شه‌راهه‌کان بوون که سانکۆ له‌ سوێیان ئاوی ده‌زاری گه‌رابوو و پاش ئه‌وانه‌ش نانی شیرینی میوه‌دار که ده‌نیو ئه‌و تاوه‌ گه‌ورانه‌دا سوور کرابوونه‌وه. به‌لێ جا سانکۆ خۆی پی‌ رانه‌گیرا و رۆیشته‌ لای ئاشپه‌زیک و به‌ئه‌ده‌ب و نه‌زاکه‌ته‌وه‌ خواهیشتی لێ کرد ئیجازه‌ بدا نانیک هه‌لگرێ و ده‌یه‌کیک له‌ دیزه‌کانی وه‌ردا، بیخوا. ئاشپه‌ز له‌ جوابی سانکۆدا گوتی: «براکه‌م، ئه‌مرۆ له‌ سایه‌ی لوتفی خودا و ئاغایه‌تی کاماشی ده‌وله‌مه‌ند، رۆژیک نییه‌ که که‌س له‌ برسان هاواری بێ. له‌ که‌ره‌که‌ت دابه‌زه‌ و ده‌ست بده‌ قاپ و که‌وچکیک و به‌که‌یفی خۆت یه‌ک دوو مریشکان ده‌ربینه‌ و خه‌ریک به‌». سانکۆ گوتی: «من لێره‌ هه‌یچ که‌وچک و ده‌فر نابینم.» ئاشپه‌ز گوتی: «یا چه‌زه‌تی مه‌ریه‌م! کابرا تۆ بۆ هه‌نده‌ ده‌ستوپی سپیلکه‌ و ساویلکه‌ی و بۆ شتیکی ئاوا بێ قابیله‌ت سه‌ره‌گه‌نزه‌ت گرتووه‌! سه‌بریک بگره‌ با پیت بلێم.» ئه‌وه‌ی گوت و تاوه‌یه‌کی هه‌لگرت و ده‌نیو یه‌کیک له‌ مه‌نجه‌له‌ گه‌وره‌کانی رۆ کرد و به‌جاریک سی مریشک و دوو قازی پوخته‌ی هه‌ینا ده‌ر و دای به‌سانکۆ و گوتی: «بگره‌ هاواری جاری به‌وه‌نده‌ خۆت له‌ برسیه‌تی رزگار بکه‌ تا کاتی نه‌هار بگا.» سانکۆ گوتی: «ده‌فرم پی‌ نییه‌ که ئه‌م مریشکانه‌ی تێ بکه‌م.» ئاشپه‌ز گوتی: «هه‌ر به‌تاوه‌که‌وه‌ بیان به‌. ئه‌م شتانه‌ بۆ سه‌روه‌ت و سامانی... (کاماشی قه‌تره‌ به‌ده‌ریاش نییه‌.)

له‌ کاتیکیدا که سانکۆ سه‌ره‌گه‌رمی ئه‌م کارانه‌ بوو، دۆن کیشۆت خه‌ریکی ته‌مasha کردن بوو و دیتی که له‌ گۆشه‌ی سایه‌بانه‌که‌وه‌ دوازده‌ پیاوی وه‌رزیر به‌سواریی دوازده‌ ماینی زۆر جوان و خۆش هه‌یکه‌ل هه‌ ژووور که‌وتن؛ زین و به‌رگی ئه‌و مایانه‌ زۆر جوان و رازاوه‌ بوو و زه‌نگوله‌ی چکۆله‌یان به‌به‌ر سینه‌به‌ندی زینه‌کانه‌وه‌ هه‌لاوه‌سیبوو. سوواره‌کان جلوه‌یه‌گی شایبی و زهماوه‌ندیان له‌به‌ر دابوو و به‌ریکوپیکی ده‌ستیان کرد به‌ته‌قله‌ و رِمبازی به‌ده‌وری

چیمه‌نه‌که‌دا و به‌ده‌نگی بلن‌ده‌یانگوت: «بژی کاماشی ده‌وله‌مه‌ند، پایه‌دار بێ کیتیریای جوان و نازدار؛ جه‌وانیک که سه‌روه‌ت و مالی ده‌گه‌ل جوانی و جه‌مالی ئه‌و که‌چه‌ به‌رامبه‌ره و کچیش له‌ جوانیدا له‌م دنیا به‌ وینه‌ی نییه‌.» کاتیک دۆن کیشۆت ئه‌و قسانه‌ی بیست له‌به‌ر خۆیه‌وه‌ گوتی: «دیاره‌ ئه‌م جه‌ماعه‌ته‌ دۆلسینه‌ تۆبۆزۆی منیان نه‌دیتووه‌. چون ئه‌گه‌ر دیتبایان له‌ وه‌سف و تاریفی ئه‌و که‌چه‌دا هه‌نده‌یان زیده‌ رۆیی نه‌ده‌کرد.»

ماوه‌یه‌کی کورت دای ئه‌وه‌ چه‌ند ده‌سته‌ی سه‌ماکه‌ر به‌جلویه‌رگ و پیکه‌ته‌ی جوړ با جوړ له‌ چه‌ند جیی سایه‌بانه‌که‌وه‌ هاتنه‌ ژوووره‌وه، له‌وانه‌ ده‌سته‌ی شمشیربازان بوون که له‌ بیست و چوار لای خۆش روخسار پیک ده‌هات و هه‌موو جلویه‌رگی که‌تانی سپیان له‌به‌ر دابوو ده‌سه‌ری ئاوریشمینی رهنگاوره‌نگیان به‌سه‌روه‌وه‌ بوو. ئه‌م ده‌سته‌یه‌ له‌ ژیر به‌رپه‌به‌ری و رینوینی جه‌وانیکی چابوک و ئازادا بوون که یه‌کیک له‌ سوواره‌ وه‌رزیره‌کان لیتی پرسای ئایا که‌سیک له‌ سه‌ماکه‌ران بریندار بووه‌ یا نا. ره‌ئیسای ده‌سته‌ گوتی: «نه‌خیر، شوکر بۆ خوا، تا ئیستا که‌س بریندار نه‌بووه‌ و هه‌موومان ساغ و سلامه‌تین.» جه‌وان ده‌سه‌به‌جی ئه‌ندامانی ده‌سته‌ی خۆی رده‌به‌ندی کرد و سه‌مای پی‌ کردن و سه‌ماکه‌ران هونه‌رنوینییه‌کیان کرد و چه‌ند جوړه‌ سه‌مایان ئه‌نجام دا که دۆن کیشۆت هه‌ر چه‌ند ده‌ ته‌مه‌نی خۆیدا ئه‌و چه‌شنه‌ به‌رنامه‌نه‌ی زۆر دیتبوو، مات و مه‌نگ ئیقراری کرد که تا ئیستا هه‌رگیز ره‌قس و سه‌مای ئاوا جوانی نه‌دیتووه‌.

پاله‌وان له‌ سه‌مای ده‌سته‌یه‌کی تر که پاش ده‌سته‌ی شمشیربازان هاتبوونه‌ ناو سایه‌بان هه‌ر به‌و ئه‌ندازه‌ سه‌رمه‌ست و که‌یف ساز بوو. ده‌سته‌ی ئه‌مجاره‌ پۆلیک کیژی تازه‌ پیگه‌یشتوو بوون که دیار بوو له‌ نیوان چارده‌ و هه‌ژده‌دا بوون. هه‌موویان لیباسی ئه‌وره‌یشمینی سه‌وزیان له‌به‌ر دابوو، پرچیان نیویک هۆنراوه‌ و نیویک په‌ریشان و هه‌مووشیان موویان زه‌ردی زه‌رین بوو. وه‌ها بوو که پرچیان تانوتی له‌ پرسنگی رۆژ ده‌دا. له‌سه‌ر هه‌ر کامیان تاجه‌ گۆلینه‌یه‌ک بوو که به‌گۆلی سوور و تاج که‌له‌شیر و پیچه‌ک دروستکراوو. به‌رپه‌به‌ری ئه‌م ده‌سته‌یه‌ پیره‌ پیاویک و که‌بیانوویه‌کی و پچوووی به‌ویقار بوون که به‌پیچه‌وانه‌ی ئه‌وه‌ی له‌ ته‌مه‌نیانرا تێ ده‌گه‌یشتی، نه‌رم و چوست و چالاک و سووک وه‌گه‌ی که‌وتن. که‌چه‌کان هه‌وای شمشالیک که‌ ناوی شمشالی زامورا Zamora یه‌ هه‌لده‌په‌رین؛ له‌ روخساری ئه‌و کیژانه‌دا شه‌پۆلی شه‌رم و حه‌یا، له‌ ده‌ستوپا و ئه‌ندامیاندان چالاک و نه‌رم و نیانی، وه‌ها بوو که ته‌ماشایی وه‌بیر شیعه‌ره‌که‌ی گۆران ده‌خستنه‌وه‌ که ده‌لێ:

چ جوان دوو بالی بلوورین وهکوو لقی مه‌رمه‌ر
نهرم نهرم ده‌له‌ری شه‌پۆلی لی ده‌وه‌ری

پاش نومایشی سه‌مای کچانی تازه ر‌سیده، ده‌سته‌یه‌کی تر له سه‌ماکه‌ران هاتنه مه‌یدان که پیمان ده‌لین ده‌سته‌ی و‌پژهر، ئەم ده‌سته‌یه له هه‌شت حۆری پیک هاتبوو که بووبونه دوو ریز. یه‌کیک له ریزه‌کان به‌رینوینیی «کۆپیدۆن» خودای ئەوین، به‌رینه‌ده‌چوو، ئەوی تریش سه‌رده‌سته‌که‌ی «خودای قازانج» interet بوو. کۆپیدۆن هه‌ردووک بالی خۆی هاویشتبوو سه‌رشانی و تیروکه‌وانیشی ده‌گه‌ل تیردان هینابوو. خودای سوود و قازانج جلوه‌رگی گرانبایی و شاهانه‌ی زه‌رباف و ئەتله‌سیی ده‌به‌ردا بوو. ئەو حۆریانه‌ی ده‌گه‌ل خودای ئەوین بوون هه‌ر کامه نووسراوه‌یه‌کیان به‌پشته‌وه هه‌لواسیبوو که نیه‌وه‌کانیانی به‌خه‌تی درشت له‌سه‌ر کاغه‌زی سپی تیدا نووسرابوو. ناوی فریشته‌ی یه‌که‌م شیعر، حۆریی دووهم خۆراگری، سیدیهم، ر‌سه‌نايه‌تی و چواره‌م نازایه‌تی بوو. له‌سه‌ر پشتی ئەو حۆریانه‌ش که به‌دوای خودای قازانجا ده‌هاتن ناوونیشانیان به‌مجۆره نووسرابوو؛ یه‌که‌می سه‌خاوه‌ت و دووهمی ده‌ست بلاوی؛ ناوی حۆریی سیدیهم خه‌زینه بوو چواره‌میش خاوه‌ن بوون به‌شیوه‌ی ئاشتیانه، ناوی بوو. له‌پیش ئەو ده‌سته‌یه کۆشکیکی دارین ر‌اده‌گۆیززا که چوار که‌سی وه‌حشی له‌سه‌ر شانیان دانابوو؛ ئەم چوار وه‌حشییه له‌گه‌لای عه‌شقه و له‌ریسووی (*) سه‌وز ر‌ه‌نگ جلوه‌رگیکی وها سروشتیان بۆ کرابوو که چی وای نه‌مابوو بینه هۆی ترس و ده‌ره‌رینی سانکۆپانزا. له‌سه‌ر پیش خوانی (*) قه‌سری دارین و له‌سه‌ر چوار دیواره‌که‌ی نووسرابوو: کۆشکی نیگاوانی خیر. مۆسیقاژهنانی ئەم ده‌سته‌یه چوار که‌س بوون که بلویریان لی دده‌ا و ته‌پل وده‌مه‌به‌گیان ده‌کوتا. کۆپیدۆن خۆی سه‌ما، هه‌له‌په‌رکیی ده‌ست پی کرد، ئەو پاش ئەوه‌ی دوو جۆره ر‌ه‌قسی ئەنجام دا سه‌ری به‌رز کرده‌وه و که‌وانی خۆی بۆ لای کچیکی جوان، که له‌به‌ر په‌نجه‌ره‌ی کۆشک خۆی ده‌رخستبوو، سپهره‌ گرت و پیی گوت:

«من خوداوه‌ندی به‌توانای ئاسمان و زه‌وی و ده‌ریای قوولم و به‌سه‌ر هه‌ر شتی‌ک که له‌بنه‌باتی ته‌ندووره‌کاندا شاردراره‌ته‌وه خودایی ده‌که‌م.»

«من هه‌رگیز ده‌مانای ترس و جه‌بوونی نه‌گه‌یشتووم؛ من هه‌ر چی ئیراده بکه‌م، با کاریکی مه‌حالی‌ش بی، ئەنجامی ده‌دم و به‌سه‌ر هه‌ر شتی‌کیدا که هه‌یه فه‌رمانه‌روایی ده‌که‌م، یانی ده‌به‌خشتم و ده‌ستینم و فه‌رمان ده‌دم چ بکه‌ن و چ نه‌که‌ن.»

خوای ئەوین پاش خۆپندنه‌وه‌ی ئەو شی‌عه‌ر تیریکی له‌چله‌ی که‌وان به‌رپی کرد و هاویشتییه سه‌ربانی قه‌سر و گه‌راوه جیگه‌ی خۆی. پاشان خودای قازانج هاته‌ پیش. دوو سی‌گه‌ر هه‌له‌په‌ری و کاتیک ته‌پله‌کان بیده‌نگ بوون به‌نۆره‌ی خۆی وه‌قسه‌ هات و گوتی:

«من ئەو خودا به‌توانایه‌م که قودره‌تیکی زۆتر له‌ خودای ئەوینم هه‌یه و هه‌ر ئەویشه که ر‌ینوینیم ده‌کا؛ من له‌به‌رزترین ر‌ه‌گه‌زه‌کانم که خودا له‌سه‌ر زه‌وی ئافران‌دوو‌یه‌تی و له‌هه‌مووان ناسیاوتر و به‌ناوبانگترم.»

«من قازانجی ته‌واوم و ژماری ئەوانه‌ی که من ده‌رپی باشدا ده‌کار بکه‌ن، زۆر که‌مه. وه‌ هه‌ر که‌س که نه‌ به‌خاتری من هه‌نگاوێک باوی، موعجیزه‌ی کردوو. به‌لام من هه‌ر ئەو جۆره‌ی که هه‌م خۆم وه‌قفی تۆ ده‌که‌م و تا ته‌مه‌ن مابی هی تۆ ده‌بم. ئامین!»

پاش ئەوه‌ی خودای قازانج وه‌لاچوو، حۆریی شی‌عه‌ر هاته‌ به‌روه‌ و ئەویش وه‌ک ئەوانی تر پاش ئەوه‌ی خولیک سه‌مای کرد، چاوی ده‌کیژی جوانی قه‌سر بری و گوتی:

«من ئەو شی‌عه‌ر ناسکه‌ دل‌بزوینه‌م که به‌به‌یانیکی شیرین و پاک‌شهر و به‌فکری تازه و نوێ باو به‌پیکه‌هاته‌یه‌کی قورس و تۆکمه‌ی واتایی رۆچی، خۆم ده‌هه‌زاران غه‌زل و قه‌سیده‌وه پتچاوه، خۆم بۆ تۆ ئە‌ی خاتوونی نازین، به‌دیاری ده‌نیرم.»

«ئه‌گه‌ر ئام و شوێی من بۆ به‌ر ده‌رگای باره‌گای تۆ نابیته، هۆی بی‌زاریی تۆ، کاریک ده‌که‌م که هه‌موو ژنان ئیره‌ییی پی به‌رن و قه‌در و قیمه‌ت و پایه‌ی تۆ ده‌گه‌یه‌نمه‌ مانگ.»

حۆریی شی‌عه‌ر له‌به‌ر چاوان ون بوو، پاش ئەو حۆریی سه‌خاوه‌ت که له‌ ده‌سته‌ی خودای فایده‌ جوێ بووبوووه‌ هاته‌ به‌روه‌؛ ئەویش پاش سه‌ما کردن گوتی:

«به‌من ده‌لین سه‌خاوه‌ت و ئەویش سیفه‌تی به‌خشینه‌ به‌جۆریک که هه‌م له‌ ته‌خششان په‌خششان به‌دوور بی و هه‌م له‌ چنۆکی و ده‌ست قووچاوی؛ له‌ سه‌خاوه‌تدا شوینه‌واریک له‌ خۆشه‌ویستی هه‌یه به‌لام کز و نهرم و نیان.»

«وه‌ به‌لام بۆ ئەوه‌ی تۆ گه‌وره‌ که‌م، ده‌مه‌وی له‌مه‌ودوا هه‌نگاوێک له‌ سنووری سه‌خاوه‌ت تی په‌رم و ده‌ست بلاوی بکه‌م. ئەلبه‌ته‌ ده‌ست بلاوی له‌ ر‌اده‌به‌ده‌ر عه‌یبیکه، به‌لام عه‌یبیکه‌ی شه‌ریف و شایانی دل‌یکی ئەوینداره‌ که

خوی له نیو دیارییهکاندا نیشان ددا.

بهمجوره ههموو کایه رانی هه دووک دهسته هاتنه پیش و کشانه وه، هه کام سه مایه کی کرد و شیعریکی خوینده وه، شیعره هندیکیان شیوا و بلند بوو و هی هندیکیشیان رشقه و گالته و بی مانا؛ به لام دۆن کیشۆت باوه کوو بیرگه یه کی به هیز و به رزی هه بوو، هه ئه وانیه به بیرگه ئه سپارد که گوتمان. سه ره نجام هه دووک دهسته تیکه ل بوون و به نهرم و نیانی ولیهاتووی ته و او وهک زنجیرتیک به زین و جوئی بوونه وه. کاتیک خودای ئه وین به پیش کو شکدا تی ده پهری تیره کانی خوی له چله ی که وان به ری ده کرد و ده یه اویشته سه ره کو شک، به لام خودای قازانج توپی زیپینی له دار و دیواری قه سه ره که دا ده کوتا. سه ره نجام کاتیک کایه ران سه مایه کی زوریان کرد خودای قازانج له گیرفانی خوی کیسه یه کی گه وره ی ده رکیشا که له پیستی گورپه ی ئانکارا دروست کرابوو. وا دهر ده که وت پری پوول بی. ئه و کیسه که ی به ره قه سه هاویشته و ده سته جی ته خته به نده کانی ئه و قه سه ره دارینه له بهر یه که بلا بوون و که وتنه سه ره زوی و کیژی جوان ته نیا و بی به رگری ده به رامبه ر ئه و خودایه دا خوی دهر خست. خودای قازانج ده گه ل ئه وانیه ده خرمه تیدا بوون له کیژوله نیک بوونه وه و زنجیریکی قورسی زیپیان ده ئه سته ی کرد. وا هاته به رچاو که ئه ویان به دیل گرت و ده گه ل خویمان بریدیان. ده گه ل دیتنی ئه م دیمه نه خودای ئه وین و هاوړپیان ویستیان کیژی نازدار له ده ست ئه و ده سته دهر بیدن و بیفرینن. ته وای راپسان و داپسان و جووله ی کایه ران و هیرش و به رگریه کانیان ها وئا هه نگ بوو که به هه وای دهنگی ته پله کان ئه نجام دهدرا، وه حشیه کان هاتن تا ئه و دوو ده سته یه لیک جیا بکه نه وه و پاش ئه وه ی زور زوو ته خته به نده کانی قه سه ره که یان تیک خسته وه، کیژی جوان جاریکی تر په نای برده وه ناو قه سه ره که و خوی شارده وه و به مجوره سه ما و هه لپه رکی و شانۆگری به خو شحالی و ره زامه ندیی ته ماشا گه ران کو تایی پی هات.

دۆن کیشۆت له یه کی که له خو ریه کانی پرسه که کی ئه م شانۆیه ی ریک خسته ووه و دهر هینه ره که ی کییه. ئه و گوته که یه کی که له که شیشانی جیره داری گوند که چیژ و سه لیه ی تایبه تی دهر ریک خستن و دهر هینانی ئه مجوره شته نوئی باوانه دا هه یه. دۆن کیشۆت گوته: «من سوور ده زانم ئه و خویندکار یا که شیشه جیره خو ره ده گه ل کاماش زورتر دۆسته تا بازیل و زورتر ده فکری دابین کردنی ئاینده ی خویدایه تا نویت و عیبادت. له وه ش تی په ری، خودا هه لئا گری، ئه له ق له شانۆی سه مای ویزه ریه ی خویدا هونه ر و به ره بی بایه خه کانی بازیل و ده ولت و مال و سامانی کاماشی زور هونه رمه ندانه

خسته ووه ته به رچاو.» سانکو پانزا که گوته بق قسه کانی ئه ربایی خوی هه لخته بوو، هه لی دایه و گوته به لی، حه ق هه میشه به زورداره و من لایه نگری کاماشم.» دۆن کیشۆت گوته: «سانکو ئه له حه ق تۆش دیهاتیه کی که ری له وه ده شته و له وه که سانه ی که ده لاین بزنی زوردار!» سانکو گوته: «من دروست نازانم له کام ده سته دام، به لام باش ده زانم که ئه وه ی له مه نجه ل و دیزه ی بازیل دایه ناگاته به رماوی سفره ی کاماش و منی پی تیر نابی.» ده گه ل ئه و قسه انه تا وه ی پر له مریشک و قازی به ئه رباب نیشان دا. پاشان مریشکی هه لگرت و به نیشتیا و به ملچه ملچ ده سته ی کرد به خو اردن و له کاتیکدا کوتی گه وره گه وره ی ده زاری خوی دهنه گوته: «تف له ریش و سه ر و سمیلی بازیل. چون، په ندیک هه یه ده لی: «هه رچی هه ته ئه و نه ده دینی و هه رچی بینی ئه و نه ده ت هه یه.» به واته ی یه کی که له نه نکه گه وره کانم له دنیا دا زورتر له دوو چینی دیار و به رچاو نییه. یه ک دارا بوون و ئه وی تریش فه قیر بوون و ئه و خوالیخو شبو وه لایه نگری دارا بوون بوو. به هه رحال ئه ربایی عه زیم جه نابی دۆن کیشۆت، خه لک له م دهور و زه مانه دا زورتر به دوی مال و ساماندا ده گه رین و کاریکیان به زانست و مه عریفه ت نییه. که ریک که به زیتر و زیوهر رازابیته وه به رچاو تره له ئه سپیک که جلو جووری که ریان لی نابی. که و ابوو دوو پاتی ده که مه وه که من لایه نگری کاماشم. کاماشیک که له دیزه ی ئه و بق تیر کردنی من قاز و مریشک و که رویشک دیته دهر، به لام له دیزه ی بازیل ئه گه ر شو ربا ویکیش بیته دهر، چلکا ویک پتر نییه.» دۆن کیشۆت گوته: «سانکو فه رمایشته ته و او بوو؟» سانکو گوته: «ناچارم ته وای که م چون هه ست ده که م به ریزتان خه ریکن ورده ورده به قسه کانم تووره دهن. به لام باوهر بفه رموو ئه گه ر ئه و ده لیله له ئارادا نه بووایه خو م ئاماده کردبوو سی رۆژان له سه ره یه ک قسه بکه م.» دۆن کیشۆت گوته: «له خودام ده ویست که پیش ئه وه ی بمرم تو به لالی ببینم.» سانکو گوته: «ئه رباب به و جو ره که ئیمه ده چینه پیش به ر له وه ی تو بمری کاری من ده کی شینه خو ل خو اردن و په نگه ئه و دم وه ها لال بم که تا رۆژی هه ستانه وه ی قیامه ت نه توانم ورته یه کم لی بی و قسه بکه م.» دۆن کیشۆت گوته: «سانکو، گریمان رۆژیکی ئاواش دابی، بیده نگی و خاموشی تو به ئه ندازه ی ئه و سه عاتانه ی که تا نیستا قسه ت کردووه، یا نیستا و له مه و پاش ده یکه ی، دریزه ی نابی، له لایه کی شه وه سه روشت حوکم ددا که رۆژی مه رگی من وه پیش رۆژی مه رگی تو بکه وی، به و حیسابه هیه هومیدیکم نییه رۆژیک له رۆژان به لالی بتبینم.» سانکو گوته: «ئه رباب به باوهری من زیان جیی بروا نییه و گورگی ئه جه ل به رخ و مه ر پیکه وه ده خوا؛ ته نانه ت من له که شیشی ئاوییی خو مانم بیسته ووه که ده یگوت له

پروانگه‌ی مهرگه‌وه کاخی پادشا و کوخی بیوه‌ژن وهک یه‌کن. ئەجه‌ل وهک ژنیک وایه که هه‌یبه‌ت و قودره‌تی له نه‌زاکه‌ت و ئەده‌ب زۆرتره. ئەم عفریته چاک و خراپ نازانی، هه‌رچی بیگاتی ده‌یخوا و هه‌لی ده‌لووشی و به‌هه‌موو شت قانیعه و خورجینی خوئی له هه‌ر جووره ئاده‌مزادیک، له هه‌ر ته‌مه‌ن و سالتیک، یا وه‌ز و حالیکدا بن، پر ده‌کا. ئەجه‌ل دروینه وانیکه که هه‌رگیز وه‌نه‌وزیک نادا و هه‌موو کات و ساتیک خه‌ریکی دروینه کردنه و ته‌ر و وشک ده‌خاته به‌ر گه‌وزی(*) داسی خوئی و ده‌یدروئی. ئەو ئاده‌مخۆره، نیچیری خوئی پاروو پاروو ناخوا و ناچه‌وئی، به‌لکو هه‌رچی ده‌ستی بیگاتی یه‌کجی قووتی دهدا و پۆی دیلی. چون وهک سه‌گ وایه و هه‌رگیز تیر نابئی. هه‌رچه‌ند ورگی نییه ده‌لیی وشکه‌سیی(*) گرتوو و جامی ژیانی ئەو خه‌لکه وهک گۆزه‌ی ئاوی سارد ده‌خواته‌وه و قه‌تیش تیراوا نابئی. «دۆن کیشۆت هاواری لی بێند بوو که: ئەمان سانکو، بیبیره‌وه، به‌سیه‌تی! له راستیدا ئەوه‌ی تۆ به‌زبانی دیهاتیانه‌ی خۆت له‌مه‌ر مه‌رگ ده‌ییلی هه‌مانه که وه‌زکه‌ریکی زه‌به‌رده‌ست ده‌توانی بیلی. سانکو، دیسان ده‌لیم ئەگه‌ر تۆ به‌و ئەندازه که پاک و ده‌روون خاوینی، عه‌قل و شعوریشته هه‌بووایه، ده‌توانی میمه‌ریک ده‌گه‌ل خۆت بگێری و له هه‌ر جیگه‌یه‌ک که ده‌چووی وه‌عز و پینوینی باش بۆ ئەو خه‌لکه بکه‌ی.» سانکو گوتی: «هه‌ر که‌س پینویره‌سی ژیا باش بزانی ده‌توانی باش مه‌وعیزه بکا.» به‌لام من له وه‌ی گوتم شتیکی زۆتر نازانم.» دۆن کیشۆت گوتی: «نیازیشته به‌وه‌ی نییه زۆتر بزانی. به‌لام مه‌تله‌بیک هه‌یه من سه‌رده‌ری لی ده‌رناکه‌م، ئەویش ئەوه‌یه ئەگه‌ر به‌راستی (رأس الحکمة فخافة الله) (سه‌ره‌تای فه‌لسه‌فه ترس له خودایه) بئی، تۆ که له مارمیلکه زۆتر ده‌ترسی تا له خودا، ئەو هه‌موو شته له کوئی ده‌زانی؟» سانکو گوتی: «ئه‌رباب جه‌نابت له‌مه‌ر هه‌مان یاسا و دابونه‌ریتی پاله‌وانیی خۆتان داوه‌ری بکه‌ن و کارتانه‌ترس و ئازایه‌تی دیتران نه‌بئی، چون منیش وهک هه‌موو که‌سی تر له خودای خۆم ده‌ترسم. بیجگه له‌وه‌ش تکایه که جارێ له من واز بیینه با به‌خه‌یالی ئاسوو ده‌ئو خۆراکه‌م بخۆم؛ ئەسلی کار ئەمه‌یه، ئەوانی تر هه‌مووی قسه‌ی قۆر و بن دراوان(*) که حیسابی ئەوانمان له‌و دنیا لی وهرده‌گرنه‌وه.»

سانکو ئەوه‌ی گوت و ئەوجاریش په‌لاماری تاوه‌که‌یدا و به‌ئیشتیایه‌کی وه‌ها ده‌ستی کرد به‌خواردن که دۆن کیشۆتیش ئاوی ده‌زاری گه‌را و ئیشتیای خواردنی بزووت، وه بیگومان ئەگه‌ر که‌ندوکۆسپیک که له به‌شی دوا‌یدا باسی ده‌که‌ین، نه‌هاتبا پششه‌وه، پاله‌وان ده‌رۆشته یارمه‌تی مه‌یته‌ره‌که‌ی خوئی.

دریژه‌ی باسی زه‌ماوه‌ندی کاماش و رووداوی خوئی تر

له‌و کاته‌دا که دۆن کیشۆت و سانکو کۆتاییان به‌قسه‌کانیان هینا، هاوار و بانگیکی گه‌وره هه‌ستا. ئەم بانگ و هاواره له ماین سواره‌کان بوو که به‌هه‌له‌له و هه‌رایه‌کی زۆره‌وه به‌ویرغه به‌پیشوازیی بووک و زاواوه ده‌چوون، بووک و زاوا له حالیکدا ده‌نگ خۆشان و مۆسیقا‌ژه‌نه‌کان ده‌وریان گرتبوون به‌جه‌لال و شکۆیه‌کی بئی وینه‌وه ده‌هاتنه پیش و که‌شیشی گوند و دایک و باب و ئەندامانی هه‌ر دوو بنه‌ماله و پیاو ما‌قوولانی گونده‌کانی ده‌وربه‌ر که هه‌موو جوانترین جلوبه‌رگی جیژن و شادمانییان ده‌به‌ر دابوو، هاواری بووک و زاوا بوون.

سانکو هه‌ر که چاوی به‌بووک که‌وت، هاواری لی به‌رز بووه‌وه: «قه‌سه‌م به‌خودا که بووک لی‌باسی دیهاتی ده به‌ردا نییه، به‌لکو به‌جلوبه‌رگی خاتونانی کۆشک نشین خوئی پازاندووته‌وه. سو‌بحانه‌للا! سو‌بحانه‌للا! ئەو جووره‌ی که من ده‌بینم به‌جیگه‌ی تۆقی کانزایی(٣٧٧) که بووک ده‌بئی ده ئەستۆیدا بئی، په‌ره‌نگه‌ی مه‌رجانی به‌سینگیه‌وه هه‌لاوه‌سراوه و به‌جیگه‌ی پارچه‌ی په‌شمینی سه‌وز و ئەستوور و زووری «کۆنیسا» Cuenca مه‌خمه‌ری ده‌ره‌جه یه‌کی کولکه‌داری ده‌به‌ر کردوو، بیجگه له‌وه‌ش له جیاتی پارچه‌ی که‌تانی، ئەتله‌سی گرانباییان به‌سه‌ردا داوه! به‌هه‌ه! چاو له‌و ده‌ستانه‌ی بکه‌ن که چۆن به‌ئه‌نگوستیله‌ی کاره‌با زینه‌ت دراوان! منتان کفن کردبئی که ده‌سته‌نده‌کانی له زێری خالیسه و له‌سه‌ر ئەو ده‌سته‌نده‌نه‌ ده‌نکه مرواریی وایان داناوه که وهک شیر سپین و هه‌ر یه‌که‌ی له چاوی بنیاده‌م به‌قیمه‌تتاره. یا هه‌زه‌تی مریه‌م؟ پرچی بووک چه‌نده جوانه! به‌راستی ئەگه‌ر ئەم پرچانه کلاوکیس(*) نه‌بن، من تا ئیستا مووی ئاوا که‌ژال و زێرینم نه‌دیته‌وه. باسی به‌ژن و بالا و له‌خت و لاری ئەو چ بکه‌م، باوه‌ر ناکه‌م که‌س بتوانی عه‌یب و ئیرادانی لی بگری. [هه‌ر چه‌ند ده‌ بالات ده‌فکر، هیچ عه‌یبانت لی ناگره‌م! وه‌رگه‌ری بالات

٣٧٧- تۆقی کانزایی ئالقه‌یه‌ک بوو که وینه‌ی پیاوه پیرۆزه ئاینیه‌کانی له‌سه‌ر بوو که ده‌ملی بووکیان ده‌کرد و له زه‌مانی سیروان‌تیسدا زۆتر له نیو دیهاتییه‌کاندا باو بوو. (مۆرین باردۆن)

ببینم، با دهرچی گیانی شیرینم! راستی بهه هموو زپړ و جه واهیراته وه که بهکه زیه و نه گریجه و گهر دن و گوپی بووکه وه دهی بینم، نه خلی پر بهری خورمام دپته وه بهرچاو که هیشوو هکانی با دهیانجوولینیتته وه، قهسه م بهخودا نهو بووکه شاکچه و پرو ده کاخی هر پادشایهک بکا له سهر سهر و چاوان جپی بو دابین دهکن.»

دوڼ کیشوټ لهو مه دح و پیداهه لگوتنه ی سانکو که له دلې ساف و ساده ی وهرزیرانه ی مه پته ره که ی هه لده قولې دهستی به پیکه نین کرد. به لام له بهر چاوی خویشی وابوو که بیجگه له خاتوون دولسینه دق توپوزو تا نیستا هیچ ژنیکې بهو جوانیبه نه دیتوو. کیتیریا ی نازدار هیندیک رهنگ په ریو دهاته بهر چاو، نه وهش بیگومان هوپه که ی نیکه رانی و دلهوره ی شهوکی سخت و پر له دلله راوکې بوو که بو هه لبراردنی جلوه رگ و تدارهک و خو ناماده کردن به سهر هموو تازه بووکیدا تیپه رده بی. بووک و زاوا یهک راست به رهو مهیدانی شانق مانه ندیک هاتنه به رهو که پرو به ره که ی به فهرشی گرانباپی رایه خرابوو، دهوروبه ریشی به لقوپوپی داران سایه بانی له سهر کرابوو. قهرار وا داندرا بوو که لیره ریوربه سمی ماره کردن به ریوه بجی و ههروه ها لیره دا بووک و زاوا ده بووا یه سه ما و هه لپه رکی جیژنی زه ماوهندی خو یان ته ماشا بکن، لهو کاته دا که بووک و زاوا نزدیک بوو بگه نه سهر جیگه ی دیاری کراو، له نه کاو هاواریکې گه وره یان له پشت سهری خو یانه وه به گوئی گیشته و ناویان بو چوه سهر یهک که که سیک به ده نگیکی بلند هاوار دهکا: «نه ی جه ماعه تی بی فکر و عه جوول، ناخر هیندیک له سهره خو بن و دست رابگرن!» به بیستنی نه م هاوار و داده، خه لکه که سهر یان وهر سووراند و ناوریان داوه و پیاویکیان چاو پی کهوت که بهرگیکی رپش و دریزی ده بهردابوو و له سهر نهو بهرگه وه نهواری په شمینی ناگرین رهنگی لی دروابوو. نهو (وهک زوو دهی بینن) تاجیکې له لقوپوپی داری سهره که شووم و به دوومه (*) له سهر نابوو، له دستیشیدا داریکی دریز ده بیندرا. هر که نهو غریبه یه نزدیک بوووه عالمه که ناسیانه وه و زانیان نهو بازله پروته، شوانه میشک سووکه که یه. وه چون هه موویان له هاتنی نهو ههستی پروداویکی ناخوشیان ده کرد به پیده نگی و سهرنجیکې زوره وه چاوه روان مانه وه بزنان هاوار و داد و قسه نامه علوم و بولژنه کانی چیبان لی ده که وپته وه. سهره نجام بازیل به هه ناسه برکی و ماندوو و مردوو گیشته به رهوه. بو لای دوو نامزده که ریوخته بهر و داره که ی که نووکی تیژی پولا ی پیوه بوو ده عهرزی کوتا، له حالیکدا رهنگی به روویه وه نه ما بوو، خیره خیره ده کیتیریا ی جوانی هه لده روانی، به نا هه نگیکی خهفه و له روزک گوئی: «نه ی کیتیریا ی بی وهفا، تو باش دهرانی که به پیی

یاساکانی شه رعی پیروزی نیمه تا کاتیک من زیندووم تو ناتوانی شوو بکه ی. ههروه ها باش دهرانی که من بو زور کردنی سامان و مال بهو بارستایه ی که موناسیبی حال و بهخته وه ریی تو بی، زورم زحمته کیشاوه. به لام تو ته واوی عهده و په یمانی خوټ بهرام بهر به ویستی شه رافه تمه ندانه ی من ده ژپړ پی ناوه و نیستا ده تو نهو خه زینه یه ی که ملکی منه بیده ی به یه کی تر و بی به ژنی که سیکې که به پالپشتی مال و سامانی خو ی نه ته نیا گه نجیکې گه وره وده دست دینی، به لکو به سه عاده ت و بهخته وه ریبه کی گه وره تر دهگا. زور باشه، نیستا بو نهو بهخته وه ریی نهو پیواوه کم و که سهری تیدا نه مینتی (نه لبه ته نه لهو روانگه وه که من نهو به لایقی نهو بهخته وه ریبه بزنام، به لکو لهم روانگه وه که خودایان ناویان ویستوه) من دهمه و نهو که هندوکوسپه ی له سهر ریگه ی گه یشتنی نهو بهم بهخته وه ریبه هه یه، وه لابه رم، یانی وجودیکې که بووه ته چقلی نیوانتان له ناو بهرم. هر بزی و بهر قهرار بی کاماشی ده وله مند له ته نیشته کیتیریا ی بی وهفا و سالانیکې دورودریژ به خویشی پیکه وه بژین! بمری بازیلی بی نهوا که فه قیری و دهس ته نگی بالی سه عاده تی شکاندوو و نهو ی ده چالی تاریک و رپه ی گوپ هاویشتتوه! بازیل نهو قسانه ی کرد و نهو داری که به دهسته وه بوو له نیوه راستدا شکاند، نیوه ی ده عهرزیدا ماوه وه و له نیوه که ی تر شمشیریکې قوله ی دهرکیشا که داره که له جپی کالانی ده کار هینرابوو. پاشان مشتووی شمشیره که ی له سهر عهرزی دانا و بی راوه ستا سینگی خو ی به سهر شمشیره که دادا. نیویک له شمشیره که له نیو ههردوک شانی له پشتی هاته دهر و نهو بی نهوا روزه رپه شه له حالیکدا ده خوینی خویدا شه لال بوو بوو، به عهرزیدا کهوت.

ده سبه جی دوسته کانی که له داستانی جهرگبری به دبه ختی و بیدره تانی نهو کولی گریانان هه ستابوو، هاتنه یارمه تی نهو. دوڼ کیشوټ رو سینانتي به ره لدا کرد و یه که کم کهس بوو که ریوخته به ره وه و له حالیکدا که بازیلی ده باوهش گرتبوو، تی گیشته که هیشته نه مردوو. ناماده بووان ویستیان شمشیره که ی له سینگی دهرکیشن، به لام که شیش له ترسی نهو ی که نه کا نهو کاره ببیته هو ی گیاندانی به بیانوی نهو ی ده بی نیقراری لی وهر بگری، نه ییشت نهو کاره بکن. بازیل هیندیک هیزی هینابوووه بهر خو ی و به نا هه نگیکی کز که هیور هیور به رهو خاموشی ده چوو، هاته قسه و گوئی: «نه ی کیتیریا ی دلره قی غه دار، نه گهر تو لهم ناخرین ساته ی زیاندا حازر بی، دهستی ژن و میردایه تی به من بده ی، یه قینم ده بی که نه م جه ساره ت و بی باکیبه ی من له لای خودا و نه دوه ده بخشری، چون نهو سه عاده ته گه وره م به نسیب ده بی که هی تو بم.»

که شیش که ئەم قسانەیی بیست پتی گوت: «باشتر ئەو هیه لهو کاته دواییانەیی ژیاندا ده فکری رزگار کردنی رۆچی خۆندا بی و له حەز و خۆشیی ئەم جیهانە چاو پۆشی بکەیی و له قوولایی دلەوه له خودا داوا بکەیی له گوناھانت ببووێ.» بازیل گوتی، ئەگەر کیتیریا لەم ساتەیی کۆتایی ژیاندا دەستی ژن و میردایەتیی نەداتی، ئیقرار بە گوناھان ناکا و پتی چەقاند ئەگەر داخواییە کەیی لی قبوول بکەن، زۆرتر تاقەت و هیزی دیتەوه بەر و باشتر دەتوانی ئیقرار بە گوناھان بکا. کاتیک دۆن کیشۆت قسەکانی بازیلی گوتی لی بوو، هاواری کرد: «ئەو هیه بازیل دەبەوێ، داخواییە کەیی زۆر بە جیایی و بیجگە لەو هوش ئەنجامدانی زۆر ئاسانە و بۆ جەنابی کاماش زەماوەند کردن دەگەڵ کیتیریا بیوێژن، بەهەمان ئەندازە شانازی هەلگرە کە دەگەڵ کیتیریا کچ.» پالەوان دیسان درێژەیی بە قسەکانی دا: «ئەو جار ئەم ژن هینانەیی بیجگە له «بەلی» گوتنیک زۆرتر چی تر نییە، چون پەردووی زاوا بەندی بازیل له نیو گۆردا دەپازیتەوه.»

کاماش تەواوی ئەو قسانەیی گوتی لی دەبوو، مات و سەرگەردان و گیژ و وێ نەیدەزانی چ بلی و چ بکا. بەلام دۆستانی بازیل یە کجی تکایان لی کرد کە کیتیریا دەستی پیک بران (*). بداتە دەست بازیل تا رۆچی ئەو لاوه بەناھومیدی و کفر و بی دینی لەم دنیا نەچیتە دەر، دەنا لەو دنیا دەبی جواب دەرەو هیه گوناھانی ئەو بی، وە بیجگە لەو هوش له جیگە یە کە کیتیریا خۆی بیوێ دەستی پیک گەیشتن بدا بە بازیل، باشترە ئەویش بەو کارە رازی بی، چون گەیشتن بەویست و ئارەزوو بۆ ئەو، زۆرتر له ساتیک وەدەرنگی ناکەوێ. پاش ئەو، هەموو حازران دەستەوداوتنی کیتیریا بوون، جەماعەتیک بەتکا و رەجا و تاقمیک بەگریان و فیغان و هەموویان بە دەلیلی مەحکەم ئەویان رازی دەکرد کە باشترە دەستی پیک بران بە بازیلی بی ئەنوا بدا. بەلام کیتیریا کە دلکی لە بەردی خازای هەبوو و له پەیکەری بی گیان سارد و سرتەر بوو، نەیدەزانی چ بکا و نەیدەویست ئەو کارە بکا و ورتە یە کە لەبەر بیتە دەر، وە ئەگەر کە شیش پتی نەگوتبایە هەرچی زووترە بریاری خۆی بدا و گیانی بازیل گەبووتە سەر لێوی و جیگەیی دوو دل و تێوہ پامان نەماوەتەوه، بیگومان جوابی نەدەداوه. بەلی جا کیتیریا بە حالەتیک پەرشان و غەمناک، بی ئەو هیه قسە یە کە بەزایدا بی، بۆ شوینیک کە بازیل بە چاوی خامۆش و هەناسەیی پساو، ناوی ئەوی له ژیر لیودا زەمزمە دەکرد و حاللی بە جۆریک بوو کە هەموو دەیانگوت بی ئیمان له دنیا دەروا، نەک وەک مەسیحییە کە مؤمن، رۆیشته بەرەوه. کیتیریا له بەرامبەر بازیلدا چۆکی دادا و بەئیشارە گوتی دەستی خۆی بیینتە پیش. بازیل بە زەحمەت چاوی کردەوه و دە کیتیریا پاما و

گوتی: «ناخ، ئەیی کیتیریا، ئەیی ئەو کەسەیی کە کاتیک رەحم و بەزەیی بەمندا هات کە وا خەریک لەبەر پیت گیانم دەردەچێ. چون دە جەستەمدا ئەو تاب و توانایە نەماوه کە حەز و خۆشیی هاوسەری تۆم پتی بیرو و هەروەها ناتوانم پیش بەدەردی گرانی هرووژی هەراسینەری مەرگ بگرم، دەمەوێ لەو ساتەدا تکایە کە له تۆ بکەم، ناخ ئەیی ئەستیرەیی بەختی ناسازگاری من، تکات لی دەکەم ئەگەر دەستی پیک گەیشتن دەدەیی بەمن لەبەر ئەو هیه نەبی کە بەزەیی پیمدا دێ و دلت بۆم دەسووتی، یا پیت و ابی بەو کارە خۆشحال م دەکەیی، نامەوێ فریوم بەدەیی، من له تۆ دەپارێمەوه، کە بەدەنگی بلند، بەبی مەجبوو بوون، له پروی ویست و ئیرادەیی خۆتەوه، من وەک میردی خۆت هەلبێژێ. ئیستا ئیتر زۆر ناخەزە کە له ساتی ئاوادا فریوم بەدەیی و فیل له کەسیک بەکەیی کە له هەموو چرکە و ساتەکانی ژیاندا بەسەداقەت و راستی دەگەڵ تۆ هەلسوکەوتی کردووه.»

بازیل دەگەڵ ئەو قسانەدا و رده و رده بی حال دەبوو، تا ئەو جیگەیی کە حازران لایان و ابوو زۆر زوو تەواو دەبی و قسەیی لی دەبرێ، کیتیریا شەرمنەدە و خەجالەت بار له حالیکدا سەری بەردابوووه، دەستی بازیلی دە ناو دەستی خۆی نابوو له جوابدا گوتی: «هیچ زۆری و جەبریک ناتوانی بەسەر مەیل و ئارەزووی مندا زال بی. کە وابوو من بەمەیل و تاسەوه دەستی پیک برانی دە دەستی تۆ دەنیم و تۆ وەک هاوسەری خۆم هەلدەبێژێم و هەروەها دەستی تۆ کە بەمەیل و ویستی خۆت بۆ لای من درێژ کردووه دەگرم و بەیەقین دەزانم کە ئەم رووداوه شووم و پەژارە هینەرە کە ناھومیدی و تووپی کویز و بی ئاوەزی تۆ بۆ تۆی هیناوتە ئاراو، ناتوانی ئازادی و ئیختیاری تۆ سست و لەرزۆک بکا.» بازیل گوتی: «بەلی، منیش بەویست و ئیرادەیی خۆم له پروی عەقل و فامەوه دەستی پیک بران دەدەم بەدەستی تۆ؛ کە وابوو من وەک میردی شەرعی و قانونی، خۆم بەتۆ پیشکەش دەکەم. چ سالانیک زۆر بژی و چ هەر ئیستا دە ئامیزی خۆم بگرم و بەخاکی قەبرت بسپێرم.» لەو ساتەدا سانکۆپانزا هەلی دایە و گوتی: «ئەو کورە کە بریندارە و برینی زۆر ئەستەمە زۆری لەسەر دەروا؛ وا باشترە بی دەنگی کەن کە دەست لهو قسە دلدارییانە هەلبێگێ و دەفکری نەجاتی رۆچی خۆیدا بی، چون پیم وایە کە رۆچی له گەرۆی دەرچوو و گەبووتە سەر لێوی.»

بەلی لەو کاتەدا کە بازیل و کیتیریا دەستیان له دەستی یە کدا بوو کە شیش کە لهو دیمەنە دلرووشینە (*) زۆر هەستی بەزەیی و دل پیسووتانی وە خرۆش هاتبوو، پیک برانی رۆحانی ئەوانی پیروژ کرد و له خودای گەرە پاراوه کە رۆچی ئەو تازە زاوایە غەرقی رەحمەت بکا.

به‌لام بازیل هر که گوپی له قسه‌کانی که‌شیش بوو، نارام و بیده‌نگ له جیی خۆی هه‌ستا و به‌توندی و چالاکیه‌کی بی وینه که هیچ که‌س فکری لی نه‌ده‌کرده‌وه، تیغه‌ی شمشیره‌که‌ی له به‌ده‌نی خۆی ده‌رکیشا. حازران که له‌به‌ر سه‌رسورماوی له‌سه‌ر جیی خۆیان ره‌ق هه‌لاتبوون و هیندیک که ساویلکه‌یی و ساده‌دلییه‌که‌یان زۆتر له هه‌ستی کون پشکنیان بوو، ده‌ستیان به‌هاوار هاوار کرد و گوتیان: «موعجیزه!... موعجیزه!» بازیل له جواباندا گوتی: «نه‌خێر، نه‌خێر، موعجیزه نییه، بلین ته‌رده‌ستی! ته‌رده‌ستی!» که‌شیش که سه‌ری سوورمابوو و ناگای له خۆ برابوو، هه‌لاته‌ پیش تا برینی بازیل به‌ده‌ستی خۆی هه‌ست پی بکا. ئەو تێ گه‌یشت که شمشیر به‌به‌ده‌نی بازیلدا تێپه‌ر نه‌بووه، به‌لکو به‌نیو لوله‌یه‌کی ئاسندا رویشتوووه که ئەو لاره له بن هه‌نگلی خۆیدا جیی کردبووه‌وه و نیو لوله‌که‌شی وه‌ک دوايه‌ بۆیان روون بووه‌وه له خۆنیکێ تازە پر کردبوو بۆ ئەوه‌ی زوو نه‌یه‌ه‌ستی. سه‌ره‌نجام که‌شیش و کاماش و زۆریک له ته‌ماش‌اگه‌ران ده‌ریان بری که له‌م کاردا فی‌ل و که‌له‌ک ده‌ کار کراوه و ئەوان فریو دراون. به‌لام بووک له‌م شو‌خیه‌ ته‌رده‌ستانه‌یه هیچ تیک نه‌چوو، به‌پێچه‌وانه‌وه، کاتیک بیستی که یه‌کێک له نیو ئەو جه‌ماوه‌ردا ده‌لی ئەم پیک برانه له‌سه‌ر مه‌کر و ده‌له‌سه و فی‌له و به‌شه‌رع دروست نییه، هاواری کرد که به‌ته‌واوی دروسته و دووباره ئاماده‌یه ره‌زامه‌ندی و ئیراده‌ی خۆی دوویات کاته‌وه. له‌وی‌وه هه‌موو تێ گه‌یشتن که ئەم کاره به‌ویستی هه‌ر دووک لا و که‌ینوبه‌ینی بازیل و کیتیریا بووه. کاماش و لایه‌نگرانی وه‌ها به‌توره‌یی و هه‌یه‌جان وه خرو‌ش هاتبوون که پراریان دا تۆله‌ی ئەم ته‌وه‌ین و سووکایه‌تییه بکه‌نه‌وه و هه‌لیان کیشا شمشیر و خه‌نجه‌ران و په‌لاماری بازیلیان دا و جه‌ماعه‌تیکیش به‌لایه‌نگری له بازیل ده‌ستیان دا شمشیر و هاتنه‌ مه‌یدان. خه‌لک بۆ دۆن کیشۆت که به‌سواری بووبوووه پیشه‌نگی به‌ره‌له‌ستکاران و ره‌که‌ی به‌حاله‌تی هیرش بردن گرتبوو، ریگه‌یان ده‌کرده‌وه. سانکۆ که له ته‌مه‌نی خۆیدا جیژنی ناوا به‌شکو و خۆشی نه‌دی‌توو، په‌نای برده‌ بن کوپه و مه‌نجه‌له‌ پر له خورا‌که‌کان که ده‌پیشدا به‌شیکێ خۆش و به‌تام و بۆنی لی هه‌لینجا‌بوون و پی و ابوو که ئەو‌ی حه‌شارگه‌یه‌کی ئەمینه و هه‌ر دووک لا حورمه‌تی بۆ راده‌گرن و خۆی تیی ناگه‌یه‌نن.

دۆن کیشۆت هاواری ده‌کرد که: «سه‌بر که‌ن، براده‌ران، به‌پیزان، ده‌ست رابگرن! هیچ ده‌لیلیک نییه که له ته‌وه‌ینیک که به‌خاتری ئەوین کراوه، تۆله‌ بستینه‌وه. بزانه و ناگا بن که ئەوین و شه‌ر هه‌ر دووک وه‌ک یه‌ک وان و چۆن ده‌ شه‌ردا فی‌ل کردن له دۆژمن کاریکی دروسته، به‌و مه‌رجه‌ی که ئەو کاره نه‌بیته‌ هۆی بی ئابرووی و ئەتک کردنی یاری

خۆشه‌ویست. ته‌قدیر و ئیراده‌ی خوداوه‌ندی که هه‌میشه دروست و به‌رحه‌قه، وای ویستبوو که کیتیریا بپیته‌ مالی بازیل و بازیل بپیته‌ مالی کیتیریا. کاماش پیاویکی ده‌وله‌مه‌نده و ده‌توانی به‌زه‌بری مالی دنیا هه‌ر کات بیه‌وێ به‌زمی عه‌یش و نۆشی هه‌ر چۆنیکێ خۆی بیه‌وێ، دابین بکا. بازیل بپجگه‌ له‌ «مه‌ر» هه‌هیچی تر شک نابا و هیچ که‌س، هه‌ر چه‌ند توانترین پیاوی دنیا‌ش بی، ناتوانی ئەو «مه‌ر» هه‌ له ده‌ست ئەو ده‌ربیننی، چون کاتیک خودای عاله‌میان دوو که‌سی له یه‌کتر متوربه‌ کرد، که‌س ناتوانی ئەو دووانه‌ لیک هه‌لچرێ ده‌بی. «دۆن کیشۆت ئەوه‌ی گوت و وه‌ها به‌لێزانی و هیزه‌وه نێزه‌که‌ی راست کرده‌وه و به‌حالی ئاماده‌بووانه‌وه رای گرت که ته‌واوی ئەو که‌سانه‌ی که نه‌یان‌ده‌ناسی له ترسانی له‌سه‌ر جیگه‌ی خۆیان وشک هه‌لاتن. له لایه‌کی تره‌وه له‌سه‌رخۆیی و ئارامی کیتیریا وه‌ها له‌سه‌ر می‌شک و فکری کاماش کاری کردبوو که له یه‌ک چاوترووکاندا عه‌شق و خۆشه‌ویستی ئەوی له دل ده‌رهاویشت. ئەوه بوو که له دل‌دانه‌وه و نسحه‌ت و رینۆینی که‌شیش که پیاویکی به‌ته‌دبیر و دل پاک بوو، هیزور بووه‌وه و ئەو پیاوه رو‌حانییه‌ توانی ناگری تووره‌یی و رق و عه‌زه‌بی کاماش و هاو‌رپیه‌کانی دامرکیننی. لایه‌نگرانی کاماش به‌نیشانه‌ی سو‌لج و ناشتی شمشیره‌کانیان ده‌ کالان راکرده‌وه و گونا‌هی ئەو رووداوه‌یان زۆتر خسته‌ سه‌ر ئەستۆی کیتیریا، نه‌وه‌ک مه‌کر و فی‌لبازیه‌کانی بازیل. کاماش ته‌نانه‌ت بیرى له‌وه‌ش کرده‌وه که ئەگه‌ر به‌راستی کیتیریا پیش نیستا بازیلی خۆش ویستوووه، بیگومان پاش زه‌ماوه‌ندیش هه‌ر خۆشی ده‌وێ که‌وا‌بوو نیستا پیوسته شوکری خودا به‌جی بیننی که کیتیریای داوه‌ته ده‌ست بازیل.

کاتیک کاماش نارام بووه‌وه و هاته‌وه سه‌رخۆ و ناشتی و ئارامی له نیو لایه‌نگره‌کانیدا به‌رقه‌رار بووه‌وه و دۆستانی بازیلیش زه‌وت(*) بوون، کاماشی ده‌وله‌مه‌ند بۆ ئەوه‌ی نیشان بدا که قین و رقی ده‌ دلدا نه‌ماوه و له‌م رووداوه نارحه‌ت و غه‌مبار نییه، ویستی که جیژنه‌که وه‌ک بۆ خۆی بی، درێژه په‌یدا بکا. به‌لام بازیل و هاوسه‌ره‌که‌ی و دۆسته‌کانی نه‌یان‌ویست به‌شداری بکه‌ن، له‌به‌رئ‌وه به‌ره‌و گوندی بازیل سه‌ری ئەسپانیان وه‌رگێرا و که‌سانیکیش به‌دوایاندا که‌وتنه‌ ری، چون فه‌قیره‌کانیش کاتیک لیه‌هاتووی و جه‌وه‌هر و فه‌زیله‌ت و ته‌قوایان هه‌بی هه‌ر وه‌ک ده‌وله‌مه‌ندان که جه‌ماعه‌تیکیان بۆ کلکه‌سووته و چاپلووسی به‌ده‌وره‌وه‌یه، که‌سانیکیان هه‌یه که به‌دوایان بکه‌ون و پشتیوانی و لایه‌نگریان لی بکه‌ن و ریزیان بۆ دابینن. ئەوان چون دۆن کیشۆتیان به‌پیاویکی خاوه‌ن دل و خاوی‌ن دل

و سىروشت پاك هاته بەر چاوان، دەگەل خۆيان برديان. تەنيا سانكۆ بوو كه غەم و
 حەسرەتتىكى قورسى كەوتە سەر دل و دەروون، چون نەيدەتوانى لەو زۆرتەر لەوئى بمىنئەتەو
 و لە جىژن و بەزمى رەنگىن و پىر لە شادىي كاماشى دەولەمەنددا بەشدارى بكا. لەبەرئەو
 بەلووتى داژەنيو(*) و غەمناك بەدواى ئەربابەكەيدا وەرئى كەوت و ھەر چەند شكۆ و وینەى
 مەنجەلە مىسرىيەكانى(۳۷۸) كەوتبوو سەر دل، ھەمووى لە پشت سەرى خۆى بەجى
 ھىشت و تەنيا ئەو پرووكە خۆراكەى دە تاوئەكەدا بەدەستىو ھەبوو، نىشانى دەدا كە ناز و
 نىعمەتى لە دەست چوو، چ جەلال و شكۆيەكى ھەبوو. بەھەرھال سانكۆ، پەرىشان و
 شىپرزە، بەدواى رۆسى نانتدا دە كەرە بۆزى وەرئەند.

گىرانەوئەوى رووداوى گەورەى ئەشكەوتى

مۆنتەزىنووئە ھەلکەوتوو لە دلئى ولاتى مانئشدا كە

دۆن كىشۆت، پالەوانى دلاوھەرى مانئش، بەشىوئەيەكى باش كۆتايى پى ھىنا

بووك و زاوا بەرپىز و حورمەتتىكى زۆرە دۆن كىشۆتيان بەخىرھاتن كرد و زۆر بەگەرمى لەو
 ھەموو ئازايەتى و پياوئەتییەى دە لایەنگرى لەواندا نىشانى دابوو، سپاسيان كرد. ئەو دوو
 نەونەمامە، ھۆش و تىگەيشتنى دۆن كىشۆتيان بەھاوسەنگ و قورسايىي ئازايەتى و
 بوئىيەكە قەبلاند، تا ئەو جىگەى ئەويان دە شەر و مەعزەكەدا پاش «سید» بەكەسى دووم
 و دە قسەكردن و وئزەواریدا وەك «سىسرۆن» لە قەلەم دا. سانكۆى مېھرەبان سى پۆزى
 تەواو لەسەر سفرەى بووك و زاوا پەزىرايىي شاھانەى لە خۆى كرد و لەوئى ھەموو تى
 گەيشتن كە برىنى ساختەيى بازيل بەپىي پلانئىك نەبوو كە لە نيوان بازيل و كىتپىريادا
 دارپۆزرايى، بەلكو بەرھەمى فكر و تازەھزرى(*) خۆى بوو و ئەو ھىوادار بوو كە بەرھەمى
 باشى لى بکەوئەتەو و ئەزقەزا ئاكامەكەى ئەو بوو كە دىتمان، بازيل ئاشكرای كرد كە ئەم
 نەخشەيەى خۆى دەگەل چەند كەسىك لە دۆستانى گيانىي خۆى باس كەردبوو تا لە كاتى
 پىويستدا بەدادى بگەن و لە پلانەكەى لایەنگرى بگەن. دۆن كىشۆت پىي گوتن: «ھەرگىز
 نابى و ناتوانىن ئامراز و پلان و فكرىك كە بۆ گەيشتن بەئامانجىكى پىرۆز دەكار دەكرىن،
 بەفيل و فرىو و مەكرى بزانىن و ئىمە دەزانىن كە بۆ ئەوئىنداران پىك بران ئامانجىكى
 شەرى و بەرزە. بەلام بزنان و ئاگەدار بن كە گەورەترىن دۆزمنى ئەوئىن نىياز و نەدارىي
 درىژخايەنە. لە ئەوئىندا ھەموو شت شادى و كەيفخۆشى و حەز و چىژ و پەزنامەندىيە،
 بەتاييەتى ئەگەر دلەبەر لە تەنىشت بى، وە پىر مەترسىترىن دۆزمنى ئەوئىن فەقىرى و دەست
 تەنلگىيە. من ئەوئى دەيلىم بەخاترى ئەوئىيە كە جەنابى ئاغاي بازيل وادار بگەم لەو ھونەر
 و فەزىلەتانەى كە ھەيەتى چاوپۆشى بكا، چون ئەم ھونەرەنە مومكىنە شانازى و ناوبانگى
 بەدواو بى، بەلام پوولئىكى لى ھەلئاوئەرى، ھەر وھا دەمەوئى وادارى بگەم كە لە رىگەى كار
 و سنعات و پىشەى ئابروومەندانەو، كە بۆ پىياوى عاقل و تىبىن قاتى نىيە، مالى دنيا
 وەدەست بىنى. بۆ پىياوى فەقىر و پىزدار (ئەگەر بتوانىن پىياوى فەقىر بەرپىزدار بزانىن) ژنى
 جوان و جىل وەك گەوھەرىكى گرانبايى واپە كە ئەگەر لە دەستى برپىتن شەرفەت و

۳۷۸- مەنجەلى مىسرى ئامازەيە بە زۆر و زەوئەندىي رسق و رۆزى لە ولاتى مىسردا و قەومى بەنى
 ئىسرائىل پاش بە جى ھىشتنى مىسر لە بىبابانەكانى سىنادا بە ئاخ و ئەفسوسوئە يادىان
 لى دەكرەو. (لووى وياردۆ)

ئابرووی دهگه‌ل دهر فیتن. ژنی جوان و شه‌رافه‌تمه‌ند که می‌ردی فه‌قیری هه‌یه، شایانی ئه‌وه‌یه که تاجی شانازی له لقو پو پوی داری «غار» و نه‌خلی سه‌رکه‌وتن له سه‌رسه‌ری دابنن. جوانی به‌ته‌نیایی ده‌توانی ته‌واوی ئه‌و که سانه‌ی که چاویان پیی ده‌که‌وئ بۆ لای خۆی رابکیشی و به‌سیحر و ئه‌فسوونی خۆی سه‌ریان لی بشیوینی و هه‌مووشمان ده‌زانن که له هه‌لۆی سو‌لتانی بگره تا ده‌گاته باز و شه‌هین و بالنده به‌رزه‌فره‌کان هه‌ر وه‌ک به‌هه‌واوی نیچیریکی قه‌له‌و ده‌داو ده‌که‌ون، بۆ جوانیش گرفتاری به‌ند و داوان ده‌بن. به‌لام هه‌ر کات جوانی ده‌گه‌ل فه‌قیری و چاو له ده‌ستی تیکه‌لاو ببی، ده‌که‌وئته به‌ر په‌لاماری قه‌ل و دال و که‌لاک خۆری نگریس و ناحه‌ز و ژنیک که بتوانی له به‌رامبه‌ر ئه‌و هه‌موو په‌لاماره‌دا خۆراگر بی، ده‌بیته تاجی سه‌ری می‌ردی خۆی. ئیستا ئه‌ی بازیل، ئه‌ی پی‌اوی چاکی خۆراگر، گوئی بده به‌قسه‌کانم، یه‌کێک له هه‌کیمانی که‌ونارا له‌سه‌ر ئه‌م پڕوایه بوو که له‌سه‌رانسه‌ری دنیا‌دا ته‌نیا ژنیکی جوان هه‌یه و ئه‌و هه‌کیمه به‌هه‌موو می‌رده‌کانی ده‌گوت که هه‌رکام پیی وایی ئه‌و ژنه جوانه ژنه‌که‌ی خۆیه‌تی تا هه‌موو بتوانن به‌شادی و په‌زنامه‌ندی ژیان ده‌سه‌ر که‌ن (*). من خۆم ژنه نه‌هیناوه و تا ئه‌م سه‌عاته‌ش به‌فکرما نه‌هاتوه ئه‌م کاره بکه‌م، له‌سه‌ر ئه‌وه‌شرا هه‌ر که‌س له هه‌لبژاردنی هاوسه‌ریکدا بۆ خۆی راپوژکارییم ده‌گه‌ل بکا، ده‌توانم باشترین ریگه‌ی له پیش دابننم. یه‌که‌م نسحه‌تی من بۆ پی‌اویکی له‌م چه‌شنه ئه‌وه‌یه که به‌خۆشناوی و ریز و حورمه‌تی ژن له لای خه‌لک زۆرتر گرینگی بدا تا مال و سامانی ئه‌و، ژنه‌ی که ده‌یه‌وئ بی‌یته هاوسه‌ری. ده‌بی له‌سه‌ر ئه‌وه‌ش ورد بی‌ته‌وه که ئه‌م ناو و ناویانگه چۆنه و له کوپوه سه‌ری هه‌لداوه، چون ناویانگی ژنی به‌پاریژ ته‌نیا له‌به‌رئه‌وه نییه که به‌راستی پاک و به‌پاریژه، به‌لکو له‌به‌رئه‌وه‌یه که به‌پاریژ دیته به‌رچاو. له راستیدا سووکه‌سه‌ری و خه‌تاو هه‌له‌ی ئاشکرا، زۆرتر له عه‌یب و ئیراده و نه‌کان شه‌رافه‌ت و ئابرووی ژنان ده‌خاته مه‌ترسییه‌وه. تو ئه‌گه‌ر ژنیکی نه‌جیب و به‌پاریژ بینیته مال، راکرتنی ئه‌و و گه‌شه پیدانی ئه‌و خۆپاریزی و عیقه‌ته کاریکی ئاسان ده‌بی، به‌لام ئه‌گه‌ر ژنیک بینی که مه‌یلی لادان له ریگه‌ی راستی هه‌بی، چاک کردن و لابرندی عه‌یب و ئیراده‌کانی کاریکی زۆر دژوار ده‌بی، چون گه‌یشتن له دوایین به‌شی کۆتایی هیلی خراپه‌وه به‌تروپکی به‌شی چاکه، کاریکی زۆر دژواره، دیاره نامه‌وئ بلیم، به‌هیچ کلۆجیک هه‌ر نابی، به‌لام ده‌لیم زۆر ئه‌سته‌مه.»

سانکۆ که ته‌واوی ئه‌و قسانه‌ی بیستبوو، سه‌بریکی به‌خۆی گوت: «هه‌رکات من له بابه‌تی گرینگ و بنه‌ره‌تی و به‌ناوه‌رۆک قسه‌ده‌که‌م ئه‌م ئه‌ربابه‌ی من پیم ده‌لی تو ده‌توانی میمبه‌ریک

به‌کۆلتدا بده‌ی و به‌هه‌موو سوچ و قوژبنی جیهاندا بگه‌رپی و مه‌وعیزه و قسه‌ی باش باش بۆ خه‌لک بکه‌ی، به‌لام من ده‌لیم که ئه‌و هه‌رکات ده‌ست ده‌کا به‌قسه‌کردن نه‌ ته‌نیا ده‌توانی میمبه‌ریک به‌ده‌سته‌وه بگرئ، به‌لکو ده‌توانی به‌هه‌ر ئه‌نگه‌سته‌یه‌وه دوو میمبه‌ر هه‌لبگرئ و شار به‌شار و گوند به‌گوندی دنیا بگه‌رئ و هه‌رچی دلێ ده‌یه‌وئ به‌مه‌وعیزه و نه‌سیحه‌ت به‌دنیا‌ی بلێ. له‌عنه‌تی شه‌یتان له‌و پاله‌وانه سه‌رگه‌ردانه‌ی که ئه‌و هینده شته‌ی ده‌زانن. من له دلێ خۆمدا پیم وابوو ئه‌م کابرایه گه‌له بیجگه له مه‌سه‌له پاله‌وانیه‌کان هیچی تر نازانی، به‌لام ئیستا ده‌بینم وه‌ک مه‌لای دوازه عیلم دم ده هه‌موو شتیکی وهرده‌دا.»

سانکۆ به‌مجۆره ده‌گه‌ل خۆی ورته ورته هات و پاله‌وان که هیندیکی گوئی له قسه‌کانی بوویو گوئی: «ها، سانکۆ ئه‌وه ده‌لیتی چی؟» سانکۆ گوئی: «هیچ نالیم ته‌نیا له‌و فکرده‌ا بووم که ئه‌گه‌ر به‌ریزتانه‌ن ئه‌و قسانه‌تان پیش ئه‌وه‌ی من ژن بینم فه‌رمایش کردبایه، به‌عومری خۆم غه‌له‌تی وام نه‌ده‌کرد و ژنه نه‌هینا و ئاسووده و په‌حه‌ت رام ده‌بوارد.» دۆن کیشۆت گوئی: «چۆن سانکۆ، مه‌گه‌ر خیزانت «تریژ» ژنیکی ناجسنه؟» سانکۆ گوئی: «زۆر ناجسن نییه و زۆریش باش نییه و په‌نگه ئه‌و ئه‌ندانه‌ی من ده‌مه‌وئ باش نه‌بی.» دۆن کیشۆت گوئی: «سانکۆ کاریکی باش نییه و به‌خراپ باسی ژنه‌که‌ت ده‌که‌ی، چون هه‌رچی بی دایکی مندا له‌کانته.» سانکۆ گوئی: «ئه‌ی ئه‌رباب له‌م وارده‌ا ئیمه هیچ فه‌رزاری یه‌کتر نین، چون ئه‌ویش هه‌رکات بیه‌وئ به‌تایبه‌تی کاتیک دل پیسی و هه‌سوودی به‌من بکا، به‌که‌یفی خۆی پاش مله ده‌مکوئ و غه‌یبه‌تم ده‌کا و له‌و کاتانه‌دا شه‌یتانیس باشاری (*).

ناکا.»

به‌کورتی ئه‌رباب و مه‌یته‌ر سی رۆژی ته‌واو له مالی بووک و زاوادا خۆیان به‌عه‌رزیدا دا (*). له‌و ماوه‌دا وه‌ک پادشایان په‌زیرایییان لی کرا. دۆن کیشۆت له خۆیندکاری شمشیرباز خواهیسی کرد، پی‌اویکی به‌له‌دی په‌گه‌ل بخا تا ئه‌و به‌ریته غاری مۆننه‌زینووس و گوئی چون ده‌یه‌وئ بزانی ئایا عه‌جایب و غه‌رایبیک که له‌مه‌ر ئه‌م غاره له‌ویدا له‌سه‌ر زبانه‌نه راسته یا نه، ده‌یه‌وئ بۆ خۆی بپرواته ناو ئه‌م غاره و هه‌رچی هه‌یه به‌چاوی خۆی بیبینی. خۆیندکار مزگینیی پی دا که یه‌کێک له ئامۆزاکانی خۆی وه‌ک به‌له‌ر په‌گه‌ل ده‌خا و ئه‌و ئامۆزایه‌شی لاویکی لێهاتوو و خۆیندکاریکی باشه و زۆر ئوگری کتیبه‌پاله‌وانیه‌کانه و گوئی که ئه‌م کوره پاله‌وان تا ده‌گاته زارکی غاره‌که رینوینی ده‌کا و ده‌ریاچه و باتلاقه‌کانی «رویدرا» که له‌سه‌رانسه‌ری مانش و ته‌نانه‌ت ته‌واوی ئیسپانیادا به‌ناویانگه به‌و نیشان ده‌دا و له‌م وارده‌ا قسه‌ی خۆی ئاوا درێژه پی دا: «ئیه‌وه ده‌توانن ده‌گه‌ل ئه‌و قسه‌ی

خۆش زۆر بگەن، چون ئەم لاوه نووسەریشە و کتیب دەنووسى و بەچاپیان دەگەيەنى و بۆ شازادەکانى دەنیرى.»

بەراستى لە ھەمان کاتدا ئامۆزای خۆیندکار کە سواری گویدرێژیکى بەکەیف و دەماغ بوویو، قالیچەيەکی رەنگاوەرەنگیشى بەسەر کۆپانەکەیدا دابوو گەيشتى. سانکۆ رۆسى نانتى زین کرد و کورتانى لەسەر پشتى کەرەبۆزى خۆى دانا و خورجینەکەشى لە ئازووقە و تۆشەى سەفەر ئاخنى، بیجگە لە خورجینى ئەو، خورجینى لاوى خۆیندکاریش پڕ بوو؛ پاشان ھەر سیک خۆیان بەخودا سپارد و لە خانەخۆی خۆیان ئیزنى مەرەخەس بوونیان خواست و بەرەو غارى مۇنتەزینووس وەرى کەوتن.

لە بەينى رینگەدا دۆن کیشۆت لە ئامۆزای خۆیندکاری پرسى، کە کاتى خۆى بەچى تێپەر دەکا و لە چ رشتەيەکدا دەخوینى و کار و شوغلى چيیە. لاو جوابى داوہ کە زۆر بەى کاتى خۆى خەرىکی لیکۆلینەوہو کار کردن لەسەر زبانه کۆنەکانە و زۆر کتیبان دەنووسى و بەچاپیان دەگەيەنى کە ھەموویان بۆ جەماوەر بەقازانج و زۆر کەسیان پێوہ سەرگەرم دەبى. ئەو لەم وارهدا ئاواى گوت: «يەکیک لە کتیبەکانى من ناوى کتیبى «جلوبەرگ»ە، کە لەویدا باسى ھەوسەدوسى جۆر لیباس بەئەندازە و رەنگ و نیشان و عەلامەتى جۆراوجۆرەوہ کراوہ و پالەوانانى دەربارى ھەرىکات بیانەوئ دە جیژن و مەجلیسى شادى و بەزم و بۆنەى رەسمیدا بەشدارى بگەن و لیباسى موناىسىبى ئەم وارانە دەبەر بگەن، يەکیک لەو گشتە ھەلدەبۆژین، بى ئەوہى لە خەلکى بېرسن یا مېشکى خۆیان دە گوشار و مەنگەنە بنین کە چ جۆر بەرگ و لیباسیک لەوان دەکالیتەوہ. دەو کتیبەدا بۆ ھەموو جۆرە کەسانیک جلوبەرگی مناسب بەحال و ھەیکەل و قیافەى ئەوان پېشبینى کراوہ. لەوانە بۆ پیاوى ئازا و بۆ ئەوینداریک کە فەرماۆش کراوہ و دلەبەرکەى دەگەلى بى مەیلە. وە ئەم جلوبەرگانە ئەوہندە لەوان دەکالیتەوہ کە بەزبان ناگوتى. ھەر و ھەا کتیبىکى ترم نووسیوہ کە ناوى «بەدگۆزان» (*) یا ئۆویدی ئیسپانىایى بەسەر و ھیە و لەودا تازەکارییەکی (*) سەیر و عەجاییم دەکار ھیناوە. من لەو کتیبەدا لاسای شپۆھى پیکەننى و گالتهجاری «ئۆوید»م کردوہتەوہ و تاریخچەى «بانوین» (*) سیویل بەناوى «ژیرالدا» و بانوینى کلیسای مادلین، بەناوى فریشتەى مادلین و رەھەندى پيساوەکانى شارى کۆردوۆا بەناوى «واسەنگرا» Va-cinyuerra و ینەى گابەکانى «ژیراندۆ» و چیاکانى سیرامۆرنا و کانیاوہکانى «لیگانیتۆس» Leganintos و «لاوایس» Larapies و ھەر و ھەا باسى کانیاوى «پۆ» Pou لە مادرید و سەرچاوەى لوولە زێرین tuyau dore و چاوەى «پریۆر» ھەموو ئەوانەم باس کردوہ و زۆر

بەوردى رەسم کردوون. من بۆ ھەر بابەتیک پەند و مەتەل و کینایە و ئیستیعارەى مناسب ھیناوەتەوہ کە پێوہندیان بەھەمان بابەتەوہ ھەيە، بەجۆریک کە ئەم کارەى من لە ھەمان کاتدا کاریکی باش و پڕ لەسەرگەرمى و فیربوون لە ئاو ھاتووەتە دەر. دیسان کتیبىکى ترم نووسیوہ بەناوى ريسالەى تەواوەکەرى ویرژیل پۆلیدۆز^(٣٧٩) و لەویدا باسى داھینان و تازەکاریم کردووە. ئەم کتیبەشۆینەوارىکى زۆر بەنرخە و لەودا ئەو پەرى پسیۆرى و زانایى دەکار ھینراوہ، چون من تەواوى ئەو بابەتانەى پۆلیدۆر بیدەنگەى لى کردوون، لیکم داوہوہو بەشپۆھەيەکی زانستانە شەرھم کردوون. بۆ نمونە، پۆلیدۆر لە بیری کردوہ پیمان بلى يەکەمجار کى تووشى ھەلامەت بووہ (*) و يەکەمجار چ کەسک بۆ مالىجەى نەخۆشى فەرەنسى^(٣٨٠) لە عەتر و بۆنە خۆشەکان کەلکى وەرگرتوہ. من دە کتیبى خۆمدا ئەو بابەتانەم بەتەواوى باس کردوہ و نووسراوہکانى خۆم لەسەر ئاسەوار و نووسراوہکانى زیاتر لە بېست و پینچ کەس لە نووسەرانى ناودار و گەورە دامەزراندوہ. جا ئیستا جەنابت سەرنج بەدەن کە ئایا من بۆ ئەم کتیبە باشم کار کردوہ و زەحمەتم کیشاوہ و ئایا کتیبى من بۆ خەلک بەکار دین یا خیر؟!

سانکۆ کە زۆر بەوردى گووى بۆ جەنابى ئامۆزا راداشتبوو، پىی گوت: «جەنابى ئاغا خوداوەند دە چاپ و بلاوکردنەوہى کتیباندا سەرکەوتوتان بکات، بەلام ئایا دەتوانى بەمن بىژى کە... وای من دەلیم چى!... ئەلبەتە جەنابت ھەموو شت دەزانى، کەوابوو دەتوانى بىژى، باش، بلى بزنام يەکەمجار لە دنیادا کى سەرى خۆى خوراند؟ بەپروایى من يەکەم کەس کە سەرى خۆى خوراند ھەزرتى ئادەم بوو.» ئامۆزا گوتى: «راستە؛ بەپى قاعیدە دەبى ئەو بووى چون گومان لەوہدا نییە کە ئەویش سەر و زولفى ھەبووہ. کەوابوو ئەو چون يەکەم پیاوى دنیا بووہ، بىگومان جاروبار سەرى خوراندوہ.» سانکۆ گوتى: «منیش ھەر لەسەر ئەو پروایەم بەلام ئیستا پىم بلى کى يەکەم جار ھەلبەزىوہتەوہ لە ھەوادا سەرمەقولانى لى داوہ؟» ئامۆزا گوتى: «برا، بەراستى من ناتوانم ئیستا وەلامى ئەو پرسىارە بەدەمەوہ دەبى بچم چاوە لە کتیبان بکەم. ئەگەر چوومەوہ مال و دەستم بەکتیبەکانم راگەيشت لەسەر ئەم بابەتە لیکۆلینەوہ دەکەم و بەرھەمەکەتان بەعەرز

٣٧٩- Polydor Virgile زانای ئىتالیایى کە سالى ١٤٩٩ ريسالەى داھینانى خۆى بلاو کردوہ.

(مۆرىس باردۆن)

٣٨٠- نەخۆشىی فەرانسەوى یا نەخۆشىی «ناپۆلئەن» جوریک لە رۆماتیسمە کە لە ناپل ھەبوو.

(مۆرىس باردۆن)

دهگه یه نم. چون هیوادارم که چاو پیکه وتنی ئیستامان دیداری ناخر نه بی. «سانکو گوتی: «زور باشه جه نابی ناغا، به لام زهحمه تی بیه ووده مه کیشن، چون من جوابی پرسیاره که بی خوم دهنانم. بزانه و ناگه دار به یه کهم که سی که له حه وادا سه رمه قولاتی لی دا شهیتان بوو، ئه ویش ئه ووده مه بوو که له به هشت دهریان کرد و له عاسمانانه وه فریپان دا خواره وه و ئه ویش به سه ر مه قولات لیدان که وته نیوه راستی زه لکاو هکانه وه.» پسمام گوتی: «سوبحانه لالا هاورئ! به راستی حه ق به تویه.» دؤن کیشوت هاته نیو قسان و گوتی: «به لام سانکو ئه م پرسیار و وه لامه هی خوت نییه! بیگومان له یه کی تر ت بیستوه.» سانکو گوتی: «ئه هی ئه رباب بیده نگ به! به خودا سویند ده خوم ئه گهر دست به پرسیار و جواب دانه وه بکه له ئیستاهه تا به یانی بنه ی نایه. تو پیت وایه بو پرسیار بی سه ر و بن و جوابی په رت و نامه رپووت، پیوستی به وه هیه له جیرانان یارمه تی وهر بگرم.» دؤن کیشوت گوتی: «سانکو قسه کانت له ژوروی فام و زانیاریه کانی تو بوو، چون که سانیک هه ن که زهحمه تی زور دهنه به ر خویمان و زور رهنج ده کیشن تا به ماکه ی هیندیک بابته بگه ن. بابته گه لیک که کاتیک ناسران و زانران بو بیرگه و فکر و هوشی خه لک فلسیکیان بایه خ نییه.»

موسافیره کانی ئیمه ئه و روزه یان هه ر به و جو ره قسانه و قسه ی تر که ئه وانیش شیرین و دلچه سپ بوون، گه یانده شه و. کاتیک شه و داهات ئه و سی که سه له گوندیکی چکوله دا حه سانه وه و پشوویان دا. ئاموزا به دؤن کیشوتی گوت که تا غاری مونت زینوس زورتر له دوو فرسه خ ریگه نییه و ئه گهر پاله وان به راستی دهیه وئ بچیته ناو غاره که وه ده بی ته نافیک دابین بکا و له خو ی بیه ستی و پرواته بنه بانی غاره که. دؤن کیشوت گوتی، ته نانه ت ئه گهر بگاته سه قهره ی ناخری دوزه خیش، دهیه وئ پرواته بنه بانی ئه و ئه شکه وته. له به ر ئه وه سه د زهرعی ته ناف کری و سبه ی ئه و شه وه دوو سه عات له روتی په ریبوو که گه یشتنه زارکی ئه شکه وته که. زارکی غار زور گوشاده به لام به گوینی و هه نجیره کتوبکه و درووی بلند و چروپ داپوشراوه و ئه م گیاو گژ و درکوداله وه ها تیک به زیون که زارکی ئه شکه وتیان به جاریک داپوشیوه.

کاتیک ئاموزا و سانکو و دؤن کیشوت گه یشتنه نزیک ئه شکه وت له سواره به ره کانیان دابه زین و دوو که سی یه کهم خه ریکی به ستنی ته ناف له که مه ری دؤن کیشوت بوون. سانکو له کاتیکدا ته نافی له که مه ری ئه رباب ده به ست گوتی: «ئه ربابی عه زیم، له جه نابت تکا ده کهم که ئاگات له خوت بی و بزانه چ ده که ی و عه رزی نوکه ری خوت قبوول که و مه رو ناو

ئه م ئه شکه وته وه و به زیندوویی خوت کفن و دفن مه که و وه ک ئه و گوزه ئاوانه ی که وه ریزیره کان بو فینک بوون رو ی ده هیلنه ناو چالاهه کان خوت، ده و ئه شکه وته دا هه لما وه سه. لیکولینه وه و تاقی کردنه وه له مه ر ئه م ئه شکه وته که زورتر له سیچاله کانی عه ره بی مه غریبی ترسناک و به سامه، ئه رکی جه نابت نییه.» دؤن کیشوت گوتی: «سانکو ته نافه که ت به سه ته و له سه ری مه رو. چون چاره نووس ئه و شاکاره بویره نه یه ی به ناوی من ره قه م لی داوه.» ئه و جار رینوین هاته قسه و گوتی: «به ریز دؤن کیشوت، من تکات لی ده کهم که کاتیک گه یشتیه ته بنی غار، به سه دچاو ده ورویه ری خوت ته ماشا بکه و دست بکه به لیکولینه وه و پشکنین؛ له وانه یه له وئ شتی زور به نرخی لی هه بی که به کاری کتیبی «به دگوران» ی من بی.» سانکو گوتی: «ماشه لالا؛ خاتری مبارکه ت ئاسوده بی که ئه ربابی من خو ی هه موو شتیک باش دهنانی و پیوستی به فه رمایشتی جه نابت نییه.»

کاتیک ته ناف له ده وری که مه ری دؤن کیشوت به سترا (ئه لبه ته نه ک له سه ر لیبایی شه ر به لکو له بنه وه و له سه ر داوینی کوله جه) پاله وان گوتی: «زورمان بی ئیحتیاتی کرد که زهنگوله یه که مان ده گه ل خو مان نه هی نا تا ده گه ل ته ناف له که مه ری خو می به سه تم و له ده نگیرا ده رکه وئ که من هیشتا زیندووم و ده چه م خواره وه. به لام ئیستا وه ده سه ته ی نانی زهنگوله مومکین نییه و ناچار خوم به خودا ده سپیرم.» پاله وان ئه وه ی گوت و که وته سه ر ئه ژنو، ئه و جار ده ستی کرد به پارانه وه له به ر خودا که له و کاره دا یارمه تی و رهحمه تی خو ی به سه ردا ببارینی و که شفای ئه و غاره به خیر و خوشی کوتایی پی بی. پاشان به ده نگی بلند هاواری کرد: «ئه ی خاتوونی ئامانچ و ئاره زووی من، ئه ی نازدار که هه موو کار و بزاقیکی من به فه رمانی تویه، ئه ی دؤلسینه تو بو زوی نیوبه ده ره وه ی بی وینه، هه رکات مومکین بی که دوعا و پارانه وه و لالانه وه ی عاشقی دل بریندارت به گوپی تو بگا، تو ئه و جوانی و ئیسک سووکییه ی که هه ته هه مووی قبوول به رموو! ئیستا که من نیارمه ندی لوتف و ئاورلیدانه وه ی به ریزتانم. مه به سه تم له و تکا و ره جا و پارانه وه ئه وه یه که تو لوتفی خوت له من دریع نه که ی. من ئیستا ده چه ناو تاریکستانی ئه شکه وتیکی به سام و خو ف که ده به رامبه ردا زاری داپچریوه و ئه و بی باکی و بویرییه ته نیا له به ر ئه وه یه که عالم بزائن و ئاگا بن که ئه گهر لوتف و مه رحه مه تی تو م ده گه ل بی هیچ رووداو یک نییه خو ی تی هه لئه قوتینم و کوتایی پی نه هیتم.» دؤن کیشوت پاش ئه و قسانه له زارکی ئه شکه وت نزیک بووه وه و زانیی ئه گهر به زور به نیو ئه و درکودال و زه مه نده دا ریگه یه ک بو خو ی نه کاته وه نه ته نیا ناتوانی پرواته ناو غاره که به لکه ته نانه ت ناگاته زارکی غاره که ش. ناچار پاله وان

شمشیری له کالان دهرکیشا و دهستی کرد به‌برین و خستنی ئەو دپوکودال و دار و باره‌ی که رینگه‌ی غاره‌که‌یان ئەستهم کردبوو. له دهنگی زه‌بری شمشیر و قه‌لتوبیری دار و قۆپه‌نه گوینی و قه‌لغان و مۆسک و کیفار و لۆگه‌نه و دروه‌زه‌رده و که‌رتەشی و دپوکودالی تر هه‌زاران هه‌زار قه‌ل و قشقه‌له و قاژوو له پر وه‌ها به‌په‌له و له ناکاو دهرپه‌رین که دۆن کیشوتیان به‌پشته‌وه‌دا خست. وه بیگومان ئەگه‌ر ئەو، به‌هه‌مان ئەندازه که مه‌سیحیه‌کی مۆمن و خاوه‌ن بپروا بوو، به‌هه‌مان ئەندازه‌ش بپروای به‌فالی باش و خراپ بووایه، ئەو پرووادی به‌فالی خراپ داده‌نا و نه‌ده‌رۆیشه‌ ناو ئەو غاره نه‌ناسراوه. سه‌ره‌نجام دۆن کیشوت له عه‌رزى هه‌ستایه‌وه، سه‌ر پى و که دیتی ئیتر نه‌ قه‌لیک، نه‌ قشقه‌له‌یه‌ک له غار دپته‌ دهر و نه‌ بالنده‌کانی شه‌وفر^(*) (چون ده‌گه‌ل قه‌ل و قشقه‌له‌کاندا چه‌کچه‌کیله و کوند و شه‌مشه‌مه‌کویره‌ش هه‌بوون) له ئامۆزا و سانکۆی ویست که ورده ورده ته‌نافه‌که‌ی له دوو بدهن^(*) و به‌مجۆره دۆن کیشوت ورده ورده پۆیشه‌ ناو غاره‌که‌وه. کاتیک دۆن کیشوت له‌به‌ر چاوان ون بوو، سانکۆ دوعای به‌خیری بۆ کرد و هه‌زار چاره‌لامه‌تی خاچی به‌سه‌ریدا کیشا و گوتی: «ئەى گولئى سه‌ر سه‌وه‌ته‌ی پالەوانانی سه‌رگه‌ردان، وه ئەى جه‌وه‌هر و ماکه‌ی دلاوه‌رانی ناوداری جیهان، هیوادارم که خاوه‌ندی عالم و په‌رستنگه‌ی «رووش فرانس» و کلیسای «گائیت» رینۆین و ئاگه‌دارت بن! برۆ ئەى قاره‌مانی قاره‌مانانی عالم و ئەى پالەوانی دلیر که دلت له پۆلایه و باسک له مه‌فره‌غ! دیسان ده‌لیم که خودا رینۆینت بى و به‌ساغ و سه‌لامه‌تی ته‌هینتیه‌وه دهره‌وه، هه‌رچه‌ند ده‌چی تا خۆت له‌و زولماته‌ بپه‌نگه‌دا کفن و دفن که‌ی، تۆ بگه‌رینتیه‌وه ناو پروناکیی ژیان. ئامۆزاش هه‌ر ئەم دوعایانه‌ی بۆ دۆن کیشوت کرد. له هه‌مان کاتدا دۆن کیشوت په‌یتا په‌یتا هاواری ده‌کرد که ته‌نافه‌که‌ شل که‌ن و له دووی بدهن^(*). کاتیک ده‌نگه‌کانی ناو غار، که ده‌تگوت به‌لووله‌یه‌که‌دا دى، ئیتر به‌گوئى نه‌گه‌پشت هه‌ر سه‌د زه‌رعى ته‌نافه‌که‌ش له دوا درابوو، ئەوجار سانکۆ و ئامۆزا لى بران که دۆن کیشوت هه‌لکیشه‌وه چون هیچ ئامرازیکیان به‌لاوه نه‌بوو که زۆتر له‌وه دۆن کیشوت بنیتره‌ ناو غاره‌که. له‌و حاله‌شدا نیو سه‌عاتیک راوه‌ستان و پاشان ته‌نافیان هه‌لکیشاوه، به‌لام ته‌ناف زۆر به‌نه‌رمی و ئاسانی و بى ئەوه‌ی قورساییی پیه‌و بى، ده‌هاته سه‌ر و ئەوه بۆ هه‌ر دووکیان ئەو فکر و ده‌غده‌غه‌یه‌ی دروست کرد که مه‌بادا دۆن کیشوت ده‌بنی غاره‌که‌دا به‌جى ماپى. سانکۆ که پى و ابوو پرووادیکی دلتەزین پووی داوه، هۆل هۆل ده‌گریا و زۆر به‌په‌له ته‌نافه‌که‌ی هه‌لده‌کیشاوه. به‌لام کاتیک هه‌شتا زه‌رعى ته‌نافه‌که‌یان هه‌لکیشاوه له نه‌کاوه‌ستیان به‌قورسایى کرد و ئەوه خۆی بوو به‌هۆی که‌یفخۆشی و شادیی ئەوان. ئاخى کاتیک ته‌نافه‌که‌ ده‌ زه‌رعىکی ما‌بوو ته‌واو بى هه‌یکه‌لی

دۆن کیشوتیش وه‌ده‌ر که‌وت. سانکۆ به‌خۆشی و جیفرک^(*) له خۆدان هاواری کرد که: «ئەربابی خۆشه‌ویستم خۆش هاتی! ئیمه پیمان وابوو تۆ بۆ منداڵ خستنه‌وه و به‌ره‌مه‌پێنانی تۆرهمه له‌و بنه‌دا ماویه‌وه! به‌لام دۆن کیشوت هیچی نه‌ده‌گوت و کاتیک له نیو غاره‌که هینایانه دهره‌وه دیتیان که چاوی وه‌ک چاوی که‌سێک که خه‌وی لى که‌وتی به‌ستراوه. ده‌ستبه‌جى دۆن کیشوتیان درێژ کرد و ته‌نافیان له که‌مه‌رى کرده‌وه، به‌لام دیسان نه‌یان‌توانی ئەو له‌و خه‌وه به‌خه‌به‌ر بپن، سه‌ره‌نجام پاش چه‌ند جار وه‌رسووران‌دن و جوولاندنه‌وه، دۆن کیشوت هاته‌وه سه‌ر خۆ و له چه‌شنى که‌سێک که له خه‌ویکی قورس راپه‌رییى خۆی له‌به‌ریه‌که کیشاوه؛ پاشان وه‌ک که‌سێکی زنده‌ق چووی ترس لى‌نیشتوو، چاوی به‌ده‌رووبه‌رى خۆیدا گێرا و سه‌ره‌نجام هاواری کرد که: «دۆستانی من خودا ئیوه به‌خشی! ئیوه منتان له ته‌ماشاکردنی دیمه‌نیکی وه‌ها جوان و دل‌بۆین بى به‌ش کرد و له ژیانیکى وه‌ها شیرین و پر له‌هه‌ز و خۆشی هه‌لبه‌ری که وینه‌ی ئەو له‌ نیا‌دا هیچ پۆخ ده‌به‌ریک نه‌یدیتوه. من ئیستا به‌پراستی تى گه‌یشتوم که ته‌واوی شادی و خۆشیه‌کانی ئەم جیهانه و هه‌زه‌کانی له خه‌ون و خه‌یالیک به‌ولاوه، هیچی تر نین و وه‌ک گوله‌کانی ده‌شت و سه‌حرا سیس ده‌بن و هه‌لده‌پرووکتین. ئاخ ئەى مۆنته‌زینووسی به‌ده‌خت! ئەى «دۆراندار» Dorandart که سه‌رتاپات به‌برینداری ده‌بینم! ئاخ ئەى «بیلیرمه» Belerme ی بى ئەنوا، ئەى «گوادیانای» چاو به‌فرمیسک، وه ئیوه ئەى کیزانی بپه‌ره‌تانی «رویدرا» که ئەسه‌رینی چاوی گریانی خۆتان له ئاوی ده‌ریاچه‌کانی خۆتاندا نیشان ده‌ده‌ن!»

ئامۆزا و سانکۆ به‌وردی و به‌سه‌رنجیکى زۆره‌وه گوتیان دا‌بووه ئەم قسانه و پالەوانیش ئەو واژانه‌ی وه‌ها به‌سۆز و سووتانه‌وه دهرده‌بیری که ده‌تگوت پیت به‌پیتی واژه‌یه‌ک له قوولاییی جه‌رگیکى ونجر و نجر دهرده‌کیشى. ئەو دووه تکایان له دۆن کیشوت کرد که مه‌به‌ستی خۆی پرونتر باس بکا و هه‌رچی له‌و دۆزه‌خه‌دا به‌چاوی خۆی دیتوویه‌تی بۆیان بگێریته‌وه. «دۆن کیشوت به‌سه‌ریدا قیزاندن که: «ئیوه به‌و جیگه‌یه ده‌لین دۆزه‌خ! نا، نا، مه‌لین دۆزه‌خ، چون هه‌ر ئیستا ده‌بینن ئەو ناوه‌ نا‌هه‌زه بۆ ئەوئى نابى.» پالەوان تکای کرد که ده‌پیشدا شتیکی بدەننى بیخوا، ئەو زۆر برسی بوو. ده‌سه‌به‌جى قالیچه‌ی سه‌ر کورتانی که‌ری ئامۆزایان له‌سه‌ر چیمه‌نیکی ته‌ر و تازه پان کرده‌وه و ئەوه‌ی ده‌خورجینه‌کاندا بوو ده‌ریان هینا و هه‌رسیک پیکه‌وه به‌یه‌که‌رنگی و دۆستیه‌وه ده‌ستیان کرد به‌خوراندن. کاتیک قالیچه‌یان کۆ کرده‌وه، دۆن کیشوت هاواری کرد که: «کوپینه، له جیى خۆتان مه‌بزوون و به‌وردی گویم بۆ رادپێرن!»

پتيان دهگوتم كه من هر نهوه بووم كه ئيستا هم.

زۆرى نهخاياند كه له بهر چاوم قهسريكي شاهانه وهدهركهوت، قهسريك كه ديوارهكاني له بهر چاوم له بلوورى روون سازكراوو. دوو دهروازهي گهوره كهوتنه سه ر گازهرای پشت و پيره پياويك كه زۆر بهرپرز و بهشان و شهوكهت بوو، به رهو پيرم هات. نهو پيره پياوه كه وابهكي دريژي پهشميني ده بهردابوو كه ئاتهگي ره عهززي دهخشا، شانه و سينهي له ژير كلاويكي گهوره له ئه تله سيي سه وزدا شاردرابوووه كه وه كلاوي كه شيشان دهچوو؛ شهوكلاويكي له جيسني كلاوي خه لكي ميلان و له مهخمهري رهش له سهردابوو. ريديني سپي كه وهك بهفري پهكشهوه له بهر سپيه تي ترووسكه ي دههات، تا سه ر كهمهري شوڤر بوو بووهوه. نهو پياوه چهكي پي نه بوو، به لام ته سبيحيكي ده دهستيدا بوو كه دنكه كاني له گويز و مهلاكاني (*) له هيلكه درشتتر بوون. ههيكه ل و رهفتار و ويقاري نهو پياوه جيگهي ريز و سه رسوورمان بوو. پيره پياو ليم نزيك بووهوه و پيش هر كاريك ده ئاميزي گرتم و به سينگي خويهوه كوشيم و پاشان قه رموي: «نه ي دۆن كيشۆتي ناودار، نه ي پاله واني دلاوهري مانش، ماوهيهكي دوورودريژه كه ئيمه ي دانيشتواني نه م قه لا خاموش و ته ليسم كراوه، چاوهرواني قه ده مي توين تا ته شريف بييني و عه جايب و غه رايبي شارواهي بنه باني نه م نه شكه وته به چاوي خوۆت بييني و به خه لكي سه ر زه وييان بنا سيني، غاريك كه به «مؤننه زينووس» به ناويانگه و تو ئيستا پات ناوته ناوي. نهوش بزانه كه نهو شاكاري هونه رنوينييه و نه م دلاوهرييه گه وره يه ته نيا بوۆ دل و دهرووني ترس نه ناسي تو ره قه م لي درابوو، ئيستا نه ي پاله واني فه رزانه، دهگه ل من وه ره، تا عه جايباتي نهو قه سره سه وزه ت پي نيشان بدهم. من به ريژه بهر و فه رمانه رواي هه تا هه تايبي نهو قه سره م. چون من «مؤننه زينووس» بوۆ خوۆم و نهو كه سه م كه نه م غاره به ناوي من كراوه.» (٣٨٢)

هر كه پيره پياو به مني گوت مؤننه زينووسم ده سه جي قسه كه م پي بري و ليم پرسى، ئايا نهو جوڤه ي كه له دنياي سه ره وه ده لپن، راسته كه نهو دلي دوستي خو شه ويستي خو ي

٢٨٢- مؤننه زينووس كوري گرimalووس دلاوهريكي فه رهنسي بوو. مؤننه يه كيك له دلاوه راني به ناويانگ بوو كه ده شه ري «رۆنه وو» دا به شداريي كرد و مه عمووربان كرد كه دلي «دۆراندار» ئامۆزاي خو ي كه ده شه ري كوژرابوو بوۆ «بيلرما» ي خيزاني به رپته وه. مؤننه زينووس له ئيسپانيا دهگه ل كچيكي جوان به ناوي «دۆزا فلۆريدا» كه خاتووني قه سري «رؤسافريدا» بوو زه ماوه ندي كرد. به سه رهاتي نهو پاله وانه به وردى له هينديك كتبي پاله وانيدا باسي كراوه. (مؤريس باردۆن)

باسي عه جايباتي غاري مؤننه زينووس له زبان دۆن كيشۆتي فه رزانه وه

كه نه وه نده سه يروسه مه ره ن مرؤف پي وابه نه فسانه ن

سه عات چواري پاش نيوه رۆ بوو، رۆژ خو ي له پشت هه وره كاندا هه شار دابوو، ته نيا رووناكايبي كزي ده پرژاند و له بهر نه م تيشكه كه مه رهنگانه دا، دۆن كيشۆت تواني، بي نه وي له گه رما و ماندوويه تي نارمه هت بي، داستاني سه ياحه تي ناو غاري مؤننه زينووس و نهو شتانه ي له وي ديته بووني بوۆ دوو گوئگري ناوداري خو ي وهك حيكايه ت بگيرته وه. به لي جا پاله وان به م شيويه ده ستي به قسان كرد:

«له دوازه تا چارده «توازي» (٣٨١) قوولايي نه م غاره دا، له ده ستي راست نه شكۆنيكي گه وره هه يه كه عاره به يه كي گه وره به ئيستره وه ي تيدا جي ده بيته وه. نووريكي كز، كه له قه لشته كانيه وه له سه ر عه رزه وه ديته ناو، هينديك رووناكي ده دا بهو نه شكۆنه. من كاتيک له ته ماشاكردي خوۆم، بهو حاله وه كه به ته نافه وه هه لواسرابووم و ده چوومه سه فه ري شوينه زولماته كان، ماندوو بوو بووم و داهيزابووم. چاوم بهو نه شكۆنه كهوت و بريارم دا كه بجمه ناوي و هينديك پشوو بدهم. هر له ويژه بانگي ئيوه م كرد و گوتم ته نافه كه رابگرن و چي تر له دوو مه دن كه ئيوه دهنگي منتان نه بيست. نه وده م ته نافه كه كه ئيوه هه روا له دواتان ده دا كوۆم كرده وه له سه ري دانيشتم و چووم دهو فكه ره وه كه ئيستا كه كه س نيه من رابگري چون خوۆم بگه يه نمه قوولايي غار. كاتيک لهو فكه رانه دا نوqm بوو بووم خه ويكي قورسم به سه ر داهات؛ پاشان به پيچه وانه ي چاوهرواني و بي نه وي بزانه م كه له بهر چي و بوچي واي لي هاتووه، بيدار بووم و خوۆم له ناو چيمه نيكي سه وز و زه نوويردا ديته وه كه سه رويشت ناتواني شتي وا جوان بخو لقيني و خه يال بو ي ناكري ديمه ني وا دلبزوين ره سم بكا. له وي چاوم كرده وه و چاوه كانم ريك گوشين و به دروستي هه ستم كرد له خه و دانيم و به ته واي بيدارم. بهو حاله شه وه به ده سته كوته ده ستم به سه ر و نه ندامي خوۆم داهينا تا يه قين بكه م كه نهو منم لهو شوينه راوه ستاووم يا تاپويه كي بهد هه يكه ل و ناشيرين كه هاتووته بهرچاوم، به لام هه ست و هو ش و وريايي و ئاگايي كه ده خوۆمدا ده مديت، هه موو

٣٨١- تواز Toise يه كاني دريژايي له كوندا و به رانه ر به ١/٩٤٩ گه ز بووه.

«دۆرانداری» Dorandary بهدشنهیهکی چووکه له سینگی دهرهینا و بۆ ژنهکهی «بیلیرمه» be-lerme ی بردووتهوه و ئەم ئەرکەش خودی «دۆرانداری» لهسەرهمهگریدا بۆ ئەوی دیاری کردووه؟ پیره پیاو گوتی: «بهائی ئەوانه ههمووی راسته، مهگر ئەوهی که سینگی بهدشنه ههڵدیهی، چون من نه دهشنهه گهرهم پی بوو، نه چکۆله، وه بۆ ئەم کاره له چهقۆیهکی تیژم که لک وهرگرت که له دریشه تیژتر بوو.» سانکۆپانزا گوتی: «بیگومان ئەو چهقۆیه کاری «رامۆن دۆ هۆسه» Ramon do Hocés چهقۆسازی بهناوبانگی سیویل بووه.» دۆن کیشۆت گوتی: «نازانم، بهلام نه، نه، نابی وایی، چۆن رامۆن هۆسه تا ئەم ئاخیریانه هه مابوو، له حالیکدا شهڕی «رۆنهوو» که ئەم رووداوه لهو شهڕهیدا هاته ئاراوه، دهگهڕیتهوه بۆ سالانیکێ زۆر پیش ئیستا. بێجگه لهوهش ئەم مهسهله ههچ گرینگ نییه و زیانیک بهراست بوونی داستان و چۆنییهتی و درێژه پهیداکردنی ناگهیهنی.» ئامۆزا گوتی: «بیگومان زیانیک ناگهیهنی و ئیوه جهنابی دۆن کیشۆت، داستانهکه درێژه پی بدن چون من بهحهز و تاسهوه گوێ ددهمه ئەو سهربهوورده خۆشه.» دۆن کیشۆت گوتی: «منیش زۆر بهئیشتیاوه پیم خۆشه بیگێرمهوه؛ که وابوو با پیتان بلیم که مۆنته زینووس منی بۆ ناو قهسری بلوورین پینۆینی کرد. لوی له تالاریکی گهرهه ژیر خاکدا که زۆر فینک بوو یهک پارچهش له مهڕی سهپی دروست کرابوو، تابووتیکی مهرمهڕ دهبندا که ده دروست کردن و تاشینیدا وهستایی و چێژ و سهلیقهیهکی زۆر دهکار کرابوو. من لهسهڕ ئەو تابووته پالئهوانیکم دی که پاکشابوو، بهلام پیتان وانهبی، وهک ئەوهی له گۆرستاناندا دهیبین، ئەندامی ئەو پالئهوانه له مهفرهه یا بهردی مهرمهڕ یا یهشمی خهتایی بی، به لکو گوشت و پیست و ئیستقان بوو. دهستی راستی پالئهوان (که له بهر چاوی من هیندیک رهگدار و پر موو بوو، ئەوهش نیشانهی زۆر و قهوهت و توانایی زۆره) لهسهڕ سینگ و له لای دلیهوه جیگهه گرتبوو. پیش ئەوهی من پرسیاریک بکه، مۆنته زینووس چون دیتبووی که من بهسهرسامیهوه چاو له تابووتهکه دهکه، گوتی: «ئوه هه مان دۆستی خۆشه و یستی من «دۆرانداری» ه که چله پۆیهی پالئهوانانی نهترس و ئازا و دل پر له ئهوینی عهسر و زهمانهی خۆی بوو. وه میرلین (۳۸۲) ئەو جادووه ره فهرنسییه که دهلین کوری شهیتان بوو، من و ئەو و هه موو پیاوان و ژنانی

۳۸۲- میرلین Merlen جادووه گهڕیکی فهرنسی نه بوو، به لکو خه لکی ئینگلستان بوو، داستانی ئەو هی زهمانی سوڵتان ئارتووس و دلاوه رانی میزی خپ بوو، نه هی دهوهری شارلمانی و شاسوارانی دوا زده وانه. مۆریس میترلینگ نووسه ری گهرهه بلژیکی له یه کیک له ئاسه وارهکانیدا زۆر جوان باسی دهکا. (مۆریس باردۆن)

ناو ئەو غارهه ته لیسم کردوو، ههچ کهس نازانی و ته نیا تپهڕ بوونی زهمان و کاتی مناسب که گومان ناکه م زۆر دوور بی په رده لهسهڕ ئەم رازه هه لدهاته وه. شتیکی که زۆرتر له هه موو شت مایه ی سه رسوورمانی منه ئەوهیه که ههروهک ده زانم ئیستا پۆزی رووناکه ئاواش ده زانم که دۆرانداری ده ئامیزی مندا گیانی دهرچوو، وه پاش ئەوهی من به دهستی خۆم دلیم له سینگی هینا دهر، دلک که لیم سووره دوو «لیور» قورساییی بوو. چون وهک زانایان ده لین که سیک که دلی گهره بی، زۆرتر له وانهی دلی چکۆله یان ههیه، به زینه تی ئازایه تی و بویری رازا وه ته وه. به هه ر حال، ئیستا که ئاوایه و مه رگی پالئه وان راستیه که من به چاوی خۆم دیتوومه، چۆنه که ئیستاش وهک مرۆفیکی زیندوو جاروبار ئاخ هه لده کیشی و ده نالینی؟ به بیستی ئەم قسانه دۆرانداری بی ئەنوا هاواریکی له سینهی دهری و گوتی: «ئاخ ئەهی کوره مامی ئازیم مۆنته زینووس، ئاخیرین وه سیه تم لای تۆ ئەوه بوو پاش ئەوهی رۆحم جهسته مه ی به جیه یشت به ده شنه یا چه قۆیه کی تیژ دلیم له سینگم دهری و بۆ «بیلیرمه» ی به ری.»

کاتیک مۆنته زینووسی به ریز ئەم قسه یه ی بیست، له به رامبه ر جه نازه ی پالئه وانی پۆزه ره ش که وته سه ر ئەژنۆ و له حالیکدا فرمی سک له چاوانیدا ئالقه ی لی دابوو گوتی: «ئهی جهنابی دۆرانداری، ئەهی ئامۆزا خۆشه و یسته که م، من له سه ر وه سیه تی تۆ هه ر ئەو پۆزه ی که سپای ئیمه پاشه کسه ی کرد، به باشترین شیوه دلی تۆم له سینگت دهرهینا و ته نانه ت به قه ده ر پر و و که یه کم تیدا به جی نه هیشت، پاشان دل که تم به ده سه مائیکی تۆر خاوین کردووه و پاش ئەوهی جهسته ی پاکتم به ئامیز هه لگرت و به خاکم ئەسپارد، ئەوهنده له سه ر مه زاره که ت گریام که هه موو ئەو په له خوینا و ییانه ی که کاتی دهر کیشانی دل ت که وتبوونه سه ر ده سه تکه انم، به فرمی سک شو رانه وه گه رامه وه فه رانسه، به للی ئەهی ئامۆزای خۆشه و یستتر له دل و گیان. نیشان به و نیشانه ی که کاتیک له که لی پۆنه وو هاتمه خواره وه له یه که م گوندی سه ر ریگه هیندیکم خوی به دل که تدا کرد بۆ ئەوهی بۆن نه گری تا ئەگه ر به ته ر و تاز ه ییش نه گاته ده ست «بیلیرمه» لانی که م با خرا نه بی و بۆن نه کا و ئیستا ئەو خاتوونه ریزداره، تۆ خۆت و مه یته ره که ت و گوادیانا و من و نه دیمه «رویدرا» و هه وت کچ و دوو خوشکه زای و تا قمیکی زۆر له دۆستان و ئاشنایانی ئیمه له م قه سه ردا، به ده ست میرلین، جادووه گه ری هه کیم، ته لیسم کراوین و باوه کو پینچ سه د سال له م رووداوه تی په رپوه، هیشتا نه مردووین. له نیو ئیمه دا ته نیا جیگه ی «رویدرا» و هه وت کچه که ی و دوو خوشکه زاکه ی خالییه که ئەوهنده گریان، میرلین دلی بۆیان سووتا و هه ر کامه ی کردن

به‌دریاچه‌یه‌ک که حالی حازر له دنیای زیندووان و له ولاتی مانشدا هه‌لکه‌وتوون و خه‌لک ناوی زه‌ل و باتلاغی «رویدرا» بیان له‌سه‌ر داناون. کچه‌کانی رویدرا ملکی پادشای ئیسپانیان و دوو خوشکه‌زاکه‌شی ملکی پاله‌وانیکن که له بازنه‌ی پیاوانی روچانی دان که پییان ده‌لین «سین ژان» مه‌یته‌ره‌که‌ی گوادیاناش که بۆ به‌ده‌بختی و نامرادیی تو زۆر ده‌گریا، بوو به‌رووباریکی خرۆشان هر به‌و ناوه که کاتیک گه‌یشته‌سه‌ر زه‌وی و چاوی به‌روژی ناسمانیکی تر که‌وت، ئه‌وه‌نده له غه‌می دووریی تو دا تووشی غه‌م و په‌ژاره بوو که دووباره رویشته‌وه بن‌عه‌رز، به‌لام چون گوادیانا بۆی ناگرئ دژی سرروشتی خوئی بجوولیتته‌وه، جارجاره‌سه‌ر له خاک وه‌ده‌ر ده‌نیتته‌وه تا روژ و خه‌لکی دنیا بتوانن بییین. (۳۸۴) ئه‌و ده‌ریاچانه‌ی ناوم بردن ناوی خویمان که‌مه ده‌رژینه‌و ناو ئه‌م رووباره‌وه، کاتیک رووبار به‌م ئاوانه ته‌ژی بوو له‌و لاشه‌وه ناوی چهند چۆمی تری ره‌گه‌ل که‌وته‌وه، به‌جۆش و خرۆش و جه‌لال و شکۆمه‌ندییه‌کی زۆره‌وه ده‌چیتته‌و ناو خاکی ولاتی پۆرتقال، به‌و حاله‌وه گوادیانا به‌هر شوینیکدا تی‌په‌رئ، غه‌م و په‌ژاره‌ی دل‌ی به‌غه‌می خوئی ده‌رده‌بهری؛ ئه‌و چۆمه نه‌جیبه‌هرگیز خوئی به‌وه رانانی که ماسیی خویش گوشت له خویدا په‌روه‌ده ده‌کا، به‌لکو ئیق‌رار به‌وه ده‌کا که ماسییه‌کانی زه‌لام و ناخۆش گوشت و تام ناخۆشن به‌جۆریک که ده‌گه‌ل ماسییه خویشخۆراکه‌کانی رووباری تاژ، بۆ پیک گرتن نابن، به‌لئی ئه‌ی کوره‌مامی نازین، ئه‌وه‌ی ئیستا پیت ده‌لیم هه‌زاران جاری تریشم پی‌گوتووی، به‌لام که تو جوابم ناده‌یتته‌وه، پیم وایه قسه‌کانم نابیستی یا باوه‌رت پییان نییه، وه خودا ده‌زانی که چهنده له‌م باره‌وه غه‌م و که‌سه‌ر دام ده‌گرئ. ئیستا ده‌مه‌وئ چهنده‌ه‌وال و خه‌به‌ریکت پی‌بده‌م که ئه‌گه‌ر ده‌رد و غه‌م و په‌ژاره‌ت لی‌که‌م نه‌کاته‌وه لانی که‌م شتیکیشی لی‌زیاد ناکا. به‌لئی، بزانه و ئاگه‌دار به‌که ئیستا له به‌رامبه‌ر تو دا (چاوت بکه‌وه و بروانه) دۆن کیشۆت

۳۸۴- ئیشاره‌یه به‌ رووباری گوادیانا له ئیسپانیا که له داویننه‌کانی چیای ئالکازار له ولاتی مانش هه‌لده‌ستی. جۆبار و چۆماویک که له‌و کیوانه‌وه هه‌لده‌رژین، هه‌وت دره‌یاچه یا پاشاو به‌ ناوی «رویدرا» پیک دینن که ناوی به‌کیان ده‌چی ده‌ ئه‌وی تره‌وه و ناوی گوادیانا کاتیک وه‌ک رووبار وه‌رئ که‌وت، بۆ مه‌ودای هه‌وت هه‌شت فه‌رسه‌خ له به‌ستینیکی زۆر قوولدا ده‌رواته پیش که ده‌روبه‌ری به‌ قامیشه‌لان و گیا و زه‌مه‌ند داپۆشراوه، به‌ جۆریک که رووی ئاوه‌که دیار نییه. پاشان دیسان له دوو ده‌ریاچه‌ی تریش به‌ ناوی «ده‌ریاچه‌ی چاوان» تی‌ده‌په‌رئ و دووباره وه‌ده‌ر ده‌که‌ویتته‌وه. سیروانتیس له‌سه‌ر ئه‌م سرروشته‌ی رووباره‌که چیژی شاعیرانه‌ی خوئی نیشان داوه. (لوویی و یاردۆ)

دلاوه‌ری مانش راوه‌ستاوه که میرلین جادووه‌گری هه‌کیم، له‌مه‌ر ئه‌و پیش گوتنی کردووه. که‌سیک که به‌خه‌سه‌له‌تی باشتر له پاله‌وانانی پیشوو ره‌سم و ئاینی پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردانی بۆ ئیستا و داها‌توو زیندوو کردووه‌ته‌وه، به‌لکو ئی‌مه هه‌موو به‌لوتف و یاریده‌دان و له خۆبردوویی ئه‌م پاله‌وانه گه‌وره‌یه له‌و ته‌لیسم و جادووه‌گرییه رزگارمان بیت. چونکه ئه‌نجامدانی کاری گه‌وره ته‌نیا له ده‌ست پیاوی گه‌وره دئ. دۆراندار یی ئه‌نوا به‌ده‌نگیکی کز و له‌رزۆکه‌وه گوتی: «ناخ، ئه‌ی کوره‌مامی خویشه‌ویستم، ئه‌گه‌ر ئه‌و سه‌عه‌ده‌ته‌ش پرووی ده‌ ئی‌مه نه‌کردبایه من ناھومید نه‌ده‌بووم و دیسان هاوارم ده‌کرد که؛ ده‌بی جاری سه‌به‌ر بکه‌ین و وه‌ره‌ق بکشین بزاین چه‌ دیتته‌ پیش. (۳۸۵)

له‌و ساته‌دا هاوار هاواریکی گه‌وره به‌گوئ گه‌یشت و ده‌نگی گریان و زاری تیکه‌ل به‌نالهی سووتینهر و ئاه و هه‌ناسه هه‌لکیشانی چپر چپر به‌رز بووه‌وه. من سه‌رم وه‌رسووړاند و له پشت دیواره بلوورینه‌کانی قه‌سه‌روه چاوم به‌ دوو ریز کیژی جوان و نازدار که‌وت که له تالاریکی ترده‌سته ده‌خولانه‌وه و لیباسی عه‌زا و ده‌سمالیکی سپییان به‌ره‌سمی ژنه‌تورکه‌کان له‌سه‌ر نابوو. له پشت ریزی کیژه‌کانه‌وه خاتوونیکی به‌شان و شه‌وکه‌ت ده‌رویشته. (یا لانی که‌م له ره‌فتاری خانمانه و به‌ویقارییه‌وه وا ده‌هاته به‌ر چاو) ئه‌ویش هر جلوه‌رگی ره‌شی ده‌به‌ردا بوو، چادریکی سپی به‌سه‌ره‌وه بوو که ده‌گه‌یشته به‌ری پیتی و به‌عه‌رزیدا ده‌خشا. ده‌سمالی سه‌ری دوو هینده‌ی ده‌سمالی سه‌ر کچه‌کان گه‌وره بوو. بروکانی ئه‌و خاتوونه تیکه‌ل و لووتی هیندیک پان و زاریکی گه‌وره و لیوی سوور و خوشره‌نگ بوو. ددانه‌کانی که جاروبار ده‌بینران شاش و بلاو بوون و وئ ده‌چوو که زۆر ریکوپیک نه‌بن به‌لام ئه‌وه‌نده‌ی بلایی سپی بوون، وه‌ک بادامی پیست لیوه‌کراو. له ده‌ستیدا ده‌سمالیکی هه‌ریبه‌قیمه‌ت ده‌بینرا و ئه‌و جوژه‌ی که من لیکم داوه له ناو ده‌سماله‌که‌دا دلکی مۆمیایی کراوی قرچ هه‌لاتوویی تیدا بوو. مۆنته‌زینووس پیتی گوتم که ته‌واوی ئه‌و کیژانه خزمه‌تکاری دۆراندار و بیلیرمه‌ن و ده‌گه‌ل ئه‌ربابی خویمان ته‌لیسم کراون و نه‌فه‌ری دوایی که دلکی له ناو ده‌سمالدا به‌ده‌سته‌وه‌یه، بیلیرمه‌ خوئیه‌تی، که هه‌موو حه‌وتووێه‌ک چوار جار ده‌گه‌ل ئه‌و خزمه‌تکارانه ئه‌و ده‌سته‌یه وه‌رئ ده‌خن و ئاواز و لۆلۆی دلبرژین و به‌سوژ و سووتان به‌سه‌ر ئه‌و دل و ئه‌م جه‌سته‌یه‌ی ئامۆزای

۳۸۵- په‌ندیکی بلاوی سه‌ر زاران بوو، به‌ تابه‌تی قوماز بازه‌کانی ئیسپانیایی زۆریان ده‌کار ده‌کرد، ئه‌و قومازبازانه هه‌رچه‌ندی زۆریان دۆراند با، دیسانیش ده‌ست به‌ردار نه‌بوون و درێژه‌یان به‌ قوماز ده‌دا و ئه‌و په‌نده‌یان ده‌گوته‌وه. (مۆریس باردۆن)

خۆشه‌ویستی مندا ده‌لێن و ده‌گرین. مۆنته‌زینووس به‌دوای ئەم قسانەدا گوتی؛ ئەگەر ئەو خاتوونە لەبەر چاوی تۆ که‌میک ناحەزه، یا لانی که‌م ئەوه‌نده‌ی ناوی ده‌رکردوووه‌ جوان نییه، لەبەر ئەو شه‌وگاڕ و رۆژگاڕه تالەیه که ده‌ ته‌لیسمی ئەو سیحربازە هه‌کیمه‌دا پای بواردوووه و ئەو راستییه ده‌ چاوی خه‌سته و پوخساری زه‌رد و له‌شی داته‌کاویدا ده‌بینرێ. ئەو په‌نگ په‌ریوی و بزراکه‌ی پوخسار و ئالقه‌ی شینی ده‌وری چاوه‌کانی ئەو خاتوونە له‌ نه‌خۆشی ژنانه و شیواویی حه‌یز و عاده‌تی مانگانە نییه، چون‌چه‌ندین مانگ و به‌لکو سالانیکه که ئەو بابه‌ته له‌ودا وه‌راست نه‌گه‌راوه. هه‌مووی له‌ کار تیکردنی ئەو غه‌مه‌ گیان پرووکینه‌یه که ئەو له‌ دیتنی ئەو دل‌ه‌ی که به‌ده‌سته‌یه‌وه‌ گرتوووه، ده‌ستی پێ داوه. وه‌ ئەو دل‌ه‌ سات به‌سات بیره‌وه‌ری ئەو رووداوه‌ شوومه‌ی که به‌سه‌ر ئەوینداره‌ چاره‌په‌شه‌که‌ی هاتوووه، له‌ لای ئەو زیندوو ده‌کاته‌وه. باوه‌رم پێ بکه‌ن، ئەگه‌ر وانه‌بووايه خاتوون دۆلسینه‌ تۆبۆزۆ، که له‌ ته‌واوی ئەو هه‌ریمه و سه‌رانسه‌ری دنیا‌دا ناوبانگی رۆیشتوووه، به‌زه‌حمه‌ت ده‌یتوانی له‌ روانگه‌ی جوانی و جه‌مال و په‌عنایی و به‌نازییه‌وه، هاوتای ئەو بێته‌وه.

من هاوارم کرد که جه‌نابی مۆنته‌ زینووس؛ لێره ئیدی راوه‌سته! من له‌ به‌رپزتان تکا ده‌که‌م که حیکایه‌تی خۆت ساف و ساده‌ درێزه‌ پێ بده و لقووپۆی بۆ دروست مه‌که و بزانه که هه‌موو پیکگرتن و هه‌لسه‌نگاندنیک لێره‌دا ناپه‌سه‌ند و ناحه‌زه. دۆلسینه‌ دۆ تۆبۆزۆی من هه‌رچی هه‌یه، هه‌یه و خاتوون دۆنا بیلێرمه‌ش هه‌رچی هه‌یه یا هه‌رچی بووه‌ با بێی و زۆرت له‌وه‌ کارمان پێیان نه‌بێ! مۆنته‌زینووس گوتی؛ جه‌نابی دۆن کیشۆت تکا ده‌که‌م له‌ من ببوووه! من به‌هه‌له‌ چووم و نه‌ده‌بووايه بلێم خاتوون دۆلسینه‌ ناتوانی بگاته‌ خاتوون بیلێرمه، چون‌من ده‌بووايه تا ئەندازه‌یه‌ک بۆنی ئەوه‌م کردبایه که جه‌نابت ئەوینداری پال‌هوانی ئەو خاتوون‌ه‌ی. وه‌ ئەو کاش نووکی زبانی خۆم گه‌رتبایه و خاتوونی پایه‌به‌رزی تۆم بێجگه له‌ ئاسمان ده‌گه‌ل هه‌یج شتیکی تر هه‌لنه‌سه‌نگاندبایه.

ئەم جوابه‌ره‌زامه‌ندیه‌خسه که مۆنته‌زینووسی گه‌وره‌ دایه‌وه‌ به‌من، دل‌ی رهم‌ کردووی تۆراوی منی ئارام‌ کرده‌وه و رق و قینی منی دامرکانده‌وه. سانکۆپانزا گوتی: «من پێم سه‌یره که چۆن خۆت به‌و سه‌گه‌بابه‌دانه‌داوه و به‌ش‌ه‌ق و زلله‌ پشتت نه‌شکاندوووه و پرت نه‌داوته‌ ر‌دینی و چل‌ چله‌ی ریشیت هه‌لنه‌که‌ندوووه؟!» دۆن کیشۆت گوتی: «نا، نا، هاو‌رێ سانکۆ، په‌فتاری وا له‌ من ناوه‌شیت‌ه‌وه، ئیمه هه‌موومان ده‌بێ بۆ پیران، هه‌ر چه‌ند پال‌هوانیش نه‌بن، ر‌یز دابنێن، تا چ ده‌گا به‌وه‌ی که پال‌هوان بن و ده‌ ته‌لیسمی جادووگه‌رانیشدا به‌دیل گیرابن. هه‌ر چه‌ند ده‌زانم ده‌ زۆر پرسیار و وه‌لاماندا که له‌

نیوانمان هاته‌ گۆرێ، ته‌واو ر‌یک نه‌که‌وتین و ئەو جو‌ره‌ی پێویسته‌ حورمه‌تی یه‌کترمان ر‌انه‌گرت.»

ئەوجار ئامۆزا هاته‌ قسه و گوتی: «جه‌نابی دۆن کیشۆت، راستی من نه‌متوانی تێ بگه‌م که به‌رپزتان له‌ ماوه‌کورت‌ه‌دا که له‌ نێو غاره‌که‌دا بوون چۆن توانیتان ئەو هه‌موو شته‌ سه‌یر و سه‌مه‌رانه‌ بیه‌ین و ئەو گشته‌ پرسیاره‌ بیه‌سن و وه‌لامیشیان بده‌نه‌وه؟» دۆن کیشۆت پرسی: «بۆ مه‌گه‌ر چه‌نده که من چوومه‌ته‌ خوار؟» سانکۆ گوتی: «هه‌یندیک له‌ سه‌عات زۆرت.» دۆن کیشۆت گوتی: «شتی وا هه‌ر نابێ، چون‌من له‌ وی دیتم که شه‌و هات و رۆژ بووه‌وه و دیسان سێ جاری تریش شه‌و هات و بوو به‌به‌یان، تا ئەو جیگه‌ی که من به‌حیسابی خۆم سێ رۆژی ته‌واو له‌ بن ئەو ئەشکه‌وته‌دا بووم.» سانکۆ گوتی: «وی ده‌چی حه‌ق به‌ئه‌ربابی من بێ، چون‌له‌ وێرا که هه‌موو رووداویکی که به‌سه‌ری دێ به‌شیوه‌ی سیح‌ر و جادوو، دوور نییه که ئەوه‌ی به‌لای ئیمه‌وه‌ سه‌عاتیکه به‌لای به‌رپزبان‌ه‌وه‌ سێ شه‌و و رۆژ بووبێ.» دۆن کیشۆت گوتی: «بێگومان هه‌ر ده‌بێ وابێ.» ئامۆزا گوتی: «باشه، ئه‌ربابی خۆشه‌ویست پێمان بلێ ئایا به‌رپزتان له‌م ماوه‌یه‌دا شتیکنان خوارده‌؟» دۆن کیشۆت گوتی: «نا هه‌یج نه‌خوارد و هه‌یج هه‌سته‌یکیشم به‌برسیه‌تی نه‌کرد.» ئامۆزا گوتی: «ئایا که‌سانیک که ته‌لیسم ده‌کرین خۆراکیش ده‌خۆن؟» دۆن کیشۆت گوتی: «نه‌خیر، هه‌یج ناخۆن و ده‌ستیش به‌ئاو ناگه‌یه‌نن(*). به‌و حاله‌شه‌وه‌ ده‌لێن که نینۆک و مووی سه‌ره‌یشیان درێژ ده‌بێ.» سانکۆ پرسی: «ئه‌رباب ئایا ته‌لیسم کراوان، ناشخه‌ون؟» دۆن کیشۆت گوتی: «ئاشکرایه که ناشخه‌ون، یان لانی که‌م ئەو سێ رۆژه‌ی که من له‌وی بووم که‌سم نه‌دی بخه‌وی و من خۆیشم خه‌و له‌ چاوم نه‌که‌وت.» سانکۆ گوتی: «ئه‌گه‌ر وایه ئەو په‌نده ته‌واو دروسته که ده‌لێ: به‌من بلێ هاو‌نشینێ چ که‌سانیکێ تا من بلێم چ ئینسانیکێ. که‌وابوو ئه‌ربابی خۆشه‌ویستم به‌رپزتان برۆن ده‌گه‌ل ئەو ته‌لیسم لێدراوانه‌ ژیان به‌رنه‌ سه‌ر که رۆژوو ده‌گرن و شه‌و‌بێداری ده‌که‌ن، تا ده‌گه‌ل ئەوان له‌ نه‌خه‌وتن و نه‌خواردنی خۆتان سه‌رتان سوور بمینێ! به‌لام ئه‌رباب، من ئەگه‌ر عه‌رزی حزوورتان بکه‌م که ئەو شتانه‌ی فه‌رمووت یه‌ک وشه‌م پێ وانیه‌ی و بر‌وای پێ ناکه‌م به‌له‌عنه‌تی خودا... ببوووه‌ ده‌مویست بلێم وه‌به‌ر له‌عنه‌تی شه‌یتان که‌وم، تکه‌یه‌ لیم ببوووه‌ و لیم تووره‌ مه‌به.» ئامۆزا هاواری کرد: «چۆن مه‌گه‌ر ده‌بێ که پال‌هوان درۆیانیش بکا؟ ئایا ده‌کرێ که له‌ ماوه‌ کورت‌ه‌دا ئەو هه‌موو درۆ و ده‌له‌سه‌ی ر‌یک خسته‌بێ؟» سانکۆ گوتی: «خیر، خیر، من هه‌رگیز به‌زه‌ینمدا نایه که بلێم ئه‌رباب درۆ ده‌کا.» دۆن کیشۆت گوتی: «ئهدی ئەتۆ چۆنی بۆ ده‌چی؟» سانکۆ گوتی:

«من وای تى دهگم که ئو میرلینه جادوویاره یا ئو جادووگه رانه که ئو هه موو خه لکه یان له وئ ته لیسم کردوو و جه نابت ده فهرمووی که سی رۆژیان دهگه ل ژیاوی، ئم داستان ده ورودرێژهیان ده میشکی جه نابت ئاخیوه تا پاشان بۆ ئیمه ی به حیکایهت بگپیرته وه.»

دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ ئه لیهت ئه وهی تۆ ده یلێی ویده چی، به لام له م واره دا وانیه، چون من ئه وهی بۆ ئیوه م گپیراوه، به چاوی خۆم دیتم و به دهستی خۆم ههستم پێ کرد. باش، تۆ چ ده لێی ئه گهر هه ر ئیستا پیت بلیم که له نیوان شتی سهیر و سه رسووریهینه ر که مۆنته زینووس به منی نیشان دا (وه من هه مووی ئه و شتانهش ورده ورده به درێژایی ریکه بۆ تۆ ده گپیرمه وه و ئیستا گپیرانه وهی هه مووی مومکین نابێ، چون هه ر کامیان پێوه ندیبی به شتیکی تازه وه هیه.) سی ژنی دپهاتیشم چاوی پێ کهوت که به ده شتیکی سه ر سه وز و زه نویردا تیده په پیرین و ده تگوت بزنی هه لتۆز هه لتۆز ده که ن، یه کیک له وان دۆلسینه تۆبۆزۆی خۆم بوو. ئه و دووانه که ی تریش هه ر ئه و ژنانه بوون که ئه و رۆژه ده خزمه تیدا ده هاتن و ئیمه کاتی ده رکه وتن له تۆبۆزۆ تووشیان هاتین و قسه مان ده گه ل کردن. من له مۆنته زینووسم پرسى، ئایا ئه و ژنانه ده ناسى، ئه ویش جواپی داوه که نایانناسی، به لام وای بۆ ده چم که خانمی به ریز و به شان و شه وکه ت بن که جادووکراون و زۆتر له چه ند رۆژ نییه که ریکه یان که وتووته ئه و مپرگ و چیمه نه، مۆنته زینووس گوتی که ئم بابته نابێ بیته هۆی سه رسامی تۆ، چون له م شوینه دا زۆر خاتوونی به ناویانگ هه ن که هی سه ده کانی رابردو یا زه مانی حالن و به شکل و شیوه ی جۆراوجۆر ته لیسم کراون؛ له وان ه گوتی: «مه له که ژنویه» و نه دیمی ئه و «کوئنتانیۆن» ده ناسم که له و کاته دا که لانسۆت پالّه وانی ناودار له بریتانیا رها ت ئم نه دیمه مه یگپیری بۆی ده کرد.

کاتیک سانکۆ ئم قسه انه ی له ئه ربابی خۆی بیست، نزیک بوو له بهر سه رسورمان شیت بێ یا له بهر پیکه نین بپچرێ. چون ئه و خۆی باشی ده زانی که مه سه له ی ته لیسم بوونی خاتوون دۆلسینه له چ قه راریکه و باشی له بیر بوو که جادووگه ری ئه و داستانه درۆینه ئه و خۆی بووه و خۆی ئه و درۆ و ده له سانه ی له سه ر یه ک داناوه. که وابوو بۆی مسۆگه ر بوو که ئه رباب عه قل و شعوری ته واو نییه و به ته واوی دیوانه یه. هه ر به و ده لیل له رووی تى کرد و گوتی: «ئه ربابی عه زیزم! سوور بزانه که سه فه ری به ریزت بۆ ئه و دنیا له سه عاتیکی شووم و مانگیکی نامباره کدا رووی داوه، له عه نه تی خودا له و ساته وه خته بێ که به ریزتان ده گه ل جه نابی مۆنته زینووس چاوتان پیک کهوت. ئه و جه نابتی به مجۆره بۆ ئیمه به رێ کرده وه! سوبحانه لالا! ئاخر جه نابت کاتیک له م جیهانه ی سه ره وه ده گه ل ئیمه بووی،

وه زعیکی باشتر هه بوو و له عه قل و شعوریکی ته واو که خودا پێی دابوو، که لکت وهرده گرت و قسه ی به جپۆریت ده کرد و ههنگاو به ههنگاو رینوینیی جوانات ده کردین و وهک ئه و سه عاته، قسه ی لابه لا و تره هاتی ئاوا بێ مه عنا، که به میشکی هیچ که سه وه نانووسین، نه قلت نه ده کردن.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ من چون تۆ ده ناسم گرینگی به قسه کانت نادهم.» سانکۆ گوتی: «منیش قسه کانی تۆم پێ گرینگ نییه، هه رچه ند به توه ی به خاتری ئه و قسه انه ی کردوومن یا ده یانکه م له من بده ی یا بمکوژی، مه گه ر ئه وه تامی زارت بگۆرێ و قسه ی جوانتر بکه ی. به هه رحال ئه رباب ئیستا که نیوانمان خۆشه بلێ بزانه جه نابت له رووی چ قه رینه و شاهیدگه لیک خاتوونی عه زیزی ئیمه ت ناسی؟» دۆن کیشۆت گوتی: «من له وه یه وه ئه وم ناسی که جلویه رگه که ی هه مان جلویه رگ بوو که تۆ ئه و رۆژه به منن نیشان دا. من ته نانه ت قسه شم ده گه ل کرد، به لام ئه و یه ک وشه ی جواب نه دامه وه، به پێچه وان وه پشته تی کردم و وه ها به هه شتاو هه لات که ئه گه ر تیریکت له چله ی که وان به داویدا هاویشته نا نه یده گه یشتی. من ده مو یست به داویدا هه لیم و بێ شک ئه و کاره م ده کرد. به لام مۆنته زینووس پێشی پێ گرتم و نسحه تی کردم ئه و کاره نه که م، چون زه حمه تیکی بپه ووده یه و وه بیری هینامه وه که مانه وه له غاردا زۆتر له ئه ندازه جایز نییه و سه عاتی وه ده رکه وتنی من به شیوه یه کی شایسته نیزیکه، پاشان پیره مپرد گوتی هه ر به و زوانه فیرم ده کا که بۆ رزگار کردنی بیلیرمه و دۆراندار و ئه و و باقیی ئه و که سانه ی که له وئ ته لیسم کراون ده بی چ بکه م. به لام سانکۆ له و هه موو شتانه ی که دیتم یه ک شت زۆتر له هه موو شت دلی سووتاندم و ئازاری دام. ئه ویش ئه وه بوو؛ له کاتیکدا ده گه ل مۆنته زینووس خه ریکی قسان بووم، یه کیک له هاوړییانی خاتوون دۆلسینه په ریشان و رۆژگار ره ش، به بی ئه وه من پێ بزانه م، هاته لام و به سوزیکی دلسووتین به گویم گوت: خاتوون دۆلسینه دۆ تۆبۆزۆ ده ستت ماچ ده کا و له پایه به رزتان تکا ده کا ئه و ی له حال و باری له شساغی خۆتان باخه به ر بکه نه وه و چون نیازیکى زۆر فه وری به پوول و پاره هیه له جه نابت تکا ده کا ئه و دامنه چیه گولداره به بارمه هه لگرن و مه بله غی شه ش رینال یا که متر یا هه ر چه ندی پیتانه بۆ بنیرن و خاتوون قه ولی شه ره ف دها هه رچی زوتر بۆتان بنیریته وه. سه رم سوور ما، رووم ده جه نابی مۆنته زینووس کرد و پرسیم: ئایا مومکینه ته لیسم کراوانی خاوه ن ریزیش له بهر نه داری و ده ست ته نگى بناڵین؟ ئه و گوتی: جه نابی دۆن کیشۆت بروام پێ بکه ئه وه که پێی ده لێن ده ردی ئیحتیاج له هه موو شوینیک هیه و ده ست داوړیته هه موو جیگه یه ک و گریبانی هه موو که س ده گری و ته نانه ت ده ست له ته لیسم

کراوانیش هه‌لناگرێ. ئیستا که خاتوون دۆلسینه پیداوستی به‌شه‌ش ریئال! هه‌یه و که‌سیکی به‌دوادا ناردوه، بارمه‌که‌ش خراپ نییه، باشتر ئه‌وه‌یه حاجه‌ته‌که‌ی پیک بینی، به‌تایه‌ته‌ی که ئاشکرایه ئه‌و زۆر ده مه‌زێقه‌دایه. من ده جوابدا گوتم: بارمه‌ی ئه‌و راناگرم و پوه‌له‌که‌شی بۆ نایترم، چون بێجگه له چوار ریئال زیاترم پێ نییه. (وه ئه‌و چوار ریاله، سانکۆ هه‌ر ئه‌و پوه‌له‌ بوو که تۆ دوینی دابووتمی تا له‌سه‌ر ریگه به‌سه‌ده‌قه بیده‌م به‌سو‌ال‌که‌ران) وه ئه‌و چوار ریاله‌م دا به‌راسپارده و گوتم: دۆست و یاری خۆشه‌ویست به‌خاتوون بلێ که من له ناخی دل‌ه‌وه ده غه‌می ئه‌ودا شه‌ریکم و ئاره‌زووم ده‌کرد فۆکار (۳۸۶) بام تا نیاز و پیداوستی ئه‌و به‌ته‌واوی دابین بکه‌م. به‌خاتوونی خۆت بێژه تا کاتیک له دیداری ئه‌و بێ به‌شم ناتوانم ساغ و سلامت بم و هه‌ر به‌و زوانه که ده‌رفه‌تی مناسب هه‌له‌که‌وت له حزووری مباره‌کی به‌تکا ده‌پارێمه‌وه که ریگه‌م بدا چاوم پێی بکه‌وی و جه‌مالی بێ وینه‌ی خۆی به‌من بنوینی و ده‌گه‌ل ئه‌و عه‌بد و ئه‌و پاله‌وانه سه‌رگه‌ردانه‌ی خۆی قسه‌یه‌ک بکا. هه‌روه‌ها به‌خاتوونی نازداری خۆت بلێ که له‌و کاته‌دا که هیچ چاره‌پروانی نییه ده‌ببستی که به‌شیوه‌ی مارکی دۆمانتۆ، (۳۸۷) کاتیک به‌چاوی خۆی گیان دانی برازاکی (بۆدۆن)ی له چیا‌دا چاوی پێ که‌وت، سویندی خوارد و په‌یمانی ده‌گه‌ل خودای خۆی تازه کرده‌وه تا تۆله‌ی ئه‌و نه‌کاته‌وه له‌سه‌ر سفره‌ دانه‌نیشی و ده‌ست بۆ ته‌عام نه‌با و هه‌زار جۆر چله‌ی سه‌خت و تاقت پرووکین بکیشی. منیش په‌یمان ده‌به‌ستم تا ئه‌و له ته‌لیسمی جادو‌وگه‌ران رزگار نه‌که‌م، ئارام نه‌گرم و به‌هه‌مان نازایه‌تی و بویری که شازاده دۆن دیه‌گۆ پیدرووی پرته‌قالی به‌ده‌وری دنیا‌دا گه‌را، منیش حه‌وت هه‌ریمی دنیا ده‌ژیر پێ ده‌نیم. کیزه‌که‌ گوته‌ی: به‌ریژتان بۆ ئه‌م دلاوهری و هونه‌رنوینی و سه‌دان کاری بالاتر که کردووتانه قه‌رزباری خاتوونی منی، ئه‌وه‌ی گوت و چوار ریئالی له من وه‌رگرت و به‌جیگه‌ی ئه‌وه‌ی کرینۆش بکا وه‌ها هه‌لبه‌زییه‌وه که دوو نیزه چوو ده‌حه‌واوه. «سانکۆ هاواری کرد که: «یا حه‌زته‌ی مریه‌م، یانی مومکینه ریوره‌سمی دنیا وابی و قودرته‌ی جادو‌وگه‌ران و هیزی ته‌لیسم و جادوو ئه‌وه‌نده بێ که عه‌قل و تیگه‌یشتنی ئه‌ربابی من بگۆریته سه‌ر شیتیه‌کی

۳۸۶- فۆکار Fokar به‌ پێی ریوایه‌ت، ده‌وله‌مهند و بانکداریکی گه‌وره‌ی «ئوکسبۆرگ» بوو که چون شارلکه‌ن ئیمپراتووری توتیش و ئیسپانیا بوو به‌ میوانی، له‌ کووره‌دا به‌ جیگه‌ی داری سووتان داری چینی سووتاند که لای ئه‌وروپایی یه‌کان زۆر گرانبه‌ها بوو. و بۆ هه‌لکردنیشی له ره‌سیدی ئه‌و قه‌رزانیه‌ی که لای ئیمپراتوور هه‌یبوو که‌لکی وه‌رگرت. (مۆریس باردۆن)

۳۸۷- مارکی دۆمانتۆ بۆدۆن «مام و برازا» دوو پاله‌وان بوون که له پیتشدا باسمان کردوون

ئاوا سه‌یر و سه‌ر سوور هینه‌ر؟ ئاخ ئه‌رباب، تۆ به‌خولقی‌نه‌ری دنیا و عه‌رز و عاسمانان سویند ده‌ده‌م، هیندیک ئاگات له خۆت بێ و فکر له شه‌رافه‌ت و ئابرووی خۆت بکه‌وه و ئه‌م تره‌هاته بێ مانایه که عه‌قل و هۆش و شعووری له ده‌ست ده‌ره‌یتناوی توور هه‌لده. «دۆن کیشۆت گوته‌ی: سانکۆ چون ده‌زانم که تۆ منت خۆش ده‌وی و ده‌ فکری من دای ئه‌وه‌ی ده‌ییلی له رووی سه‌فا و پاکیه‌ی و چون ئاگه‌داری بابته و رووداوی زه‌مانه‌ی و ئه‌زمونته‌ی که‌مه، هه‌رچی که له‌به‌ر چاوت هیندیک دژوار بێ، پیت وایه نامومکینه. به‌لام بزانه که زه‌مانه له‌ گوزه‌ردایه و هه‌ر وه‌ک چه‌ند جار گوتوومه له داها‌تووشدا هیندیک له‌وه‌ی ده‌و دنیا‌یه‌ی بنه‌وه‌دا دیتوومه، بۆت ده‌گێرمه‌وه. ئه‌و دم تێ ده‌گه‌ی که هه‌رچی گوتوومه دروسته و ئه‌وه‌نده ده‌گه‌ل راستی جووتن که موویان ده‌ به‌ره‌وه ناچی.

دیداری دۆلسینه تۆبۆزۆ، هەر چند بهشکلی تهلیسم و جادووش بووی، تووشی بووبوو. دهنه بهو قسه ناحهز و بی ئەدهبانانهی که سانکۆ کردبوونی، حهق ئەوه بوو که ئەرباب ههزار جووتی شهق تۆ ههلا و ههموو گیانی تیک بشکینۆ. بهآی، ئامۆزا سانکۆی زۆر بی ئەدهب و روو دامالو هاته بهر چاو، بهو حالهشهوه بهدۆن کیشۆتی گوت: «وه بهلام من، ئەهی پالەوانی دلواهری مانش، ئەهی جهنابی دۆن کیشۆت، بهیهقین دهو سهفهره پر له بهختهوهرییه که ده خزمهت بهپرزتاندا بووم، له کاتی خۆم ئەو پهری سوود و بههرهم وهرگرت و چوار شتی زۆر باشم ودهست هینا: یهکهه ئەوهی که دهگهڵ کهسایهتیهکی گهرهه وهک بهپرزتان ئاشنا بووم که ئەوه خۆی جیگهی فهخر و شانازییه؛ دووم ئەوه که پاز و نهپزیهکانی غاری مۆنتهزینووسم بۆ پروون بووهوه و له میژووی رووباری گوادینا و دهریاچهکانی «رویدرا» ئاگه دار بوومهوه، وه ئەوه بۆ تهواوکردنی کتیبی ئویدی ئیسپانیایی که خهریکم دهینووسم، زۆر بهقازانج و پر بایهخه، سییهه ئەوهی که کهشفم کرد وهرهقی قوما له زهمانی زۆر کۆنهوه دهکار هینراوه یا لانی کهم لهسهردهمی ئیمپراتۆر شارلمانیدا کایهیی پۆ کراوه و ئەوه لهو قسانهرا دردهکهوی که بهپرزتان له نیو غاردا له دۆراندار بیستتان و فهرمووتان کاتیک مۆنتهزینووس ئەو وتاره دوورودرێژی لهسهر جهنازیی دۆراندار خویندهوه، ئەو چاوی کردهوه و گوتی: «سهیر بکهن و دووباره وهرهق بکیشن!» وه دیاره قسهی تیدا نییه که ئەو ئەم پهندهی له مهوادی ده تهلیسم بووندا فیتر نهبووه، بهآکو ئەو کاتی که هیشتا له فهرهنسه بووه و لهسهردهمی ئیمپراتۆر شارلمانیدا ژیاوه، زانیویهتی. من لهو راستهقینه میژوویییه بۆ کتیبیکی تری خۆم بهناوی، «لیکدانهوه لهسهر کتیبی ویرژیل پۆلیدۆر لهمه پرا داهینانهکانی عهدهی عهتیق کهآک وهردهگرم، چون ئەو بابته بۆ ئەو کتیبهیی من زۆر بهکار دی. من یهقینم هیه که ویرژیل پۆلیدۆر له بیرری چوو له کتیبی خویدا باسی داهینانی وهرهقی قوما بکا و ئیستا من ده لیکدانهوهی خۆمدا ئیشارهیی پۆ دهکهه و دهزانم که ئەو کاره زۆر بهرههمی باشی لی دهکهوینتهوه. بهتایبهتی که سهراوهی ئەو قسهیه نووسههه زانا و پسپۆریکی وهک سینۆر دۆرانداره. (۳۸۸) چوارهم

۳۸۸- وهرهق یا پهری قوما یهکههجار له ولاتانی ئیسلامیهه هاته ئیسپانیا و یهکههجار سالی ۱۳۸۹ له شاری ویتیرب Viterbe له ئیتالیا نزیك شاری رۆم بیندراوه. له سهدهی یازدهمدا پیاویک به ناوی نیکولا پاپن له ئیسپانیا پهری قوماری له رووی ئەو نمونانهی که له فهرهنسههوه دههات دروست کرد و عهلامهتی «ن - پ» که دوو پیتی سهرهتی ناوکانی بوو، له سهه وهرهقهکان دهبیندران. (مۆریس باردۆن)

لهمه پ ههزاران نوکتهی سهیر که ههه بیکهیننی و شاخ و بال لی نراون و ههه بۆ دهرخستنی جهلال و گهرههیی ئەم داستانه بیوینهیه پیویستن

کهسیک که ئەم داستانه گهرههیهی له رووی دهسنووسی یهکههمی نووسهههی ئەو، یانی سهید حامید کوری ئەنجهلی وهرگیزاوه، دهآی کاتیک گهیشتمه بهشی درێزهی رووداوهکانی غاری مۆنتهزینووس، ئەم پرستانهه بهدهسخهتی خودی سهید حامید کوری ئەنجهلی له پراویزی کتیبدا چاو پۆ کهوت: «من بههیچ جۆر ناتوانم باوهر بکهه که ئەو رووداوانهیی بهشی پيشوو بهراستی بهسهه دۆن کیشۆت پالەوانی مانش هاتبۆ، دهلیلهکهی ئەوهیه رووداوهکی تا ئیستا باسیان کرا، دهکرا بیژین راستن یا له راستی نزیك، بهلام رووداوهکانی غاری مۆنتهزینووس ئەوهنده له عهقل و مهنتیق بهدوورن که من ریگهیهک بۆ ئەوهی بهراستیان بزانه، نادۆزومه. فهکی ئەوهی دۆن کیشۆت که راستگۆترین نهجیبزاده و نهجیبترین پالەوانی سهردهمی خۆی بوو، درۆی کردبۆ، نامومکینه، چون ئەگهر جهستهیان بهزهری تیر و شیر کون کونیش کردبایه، درۆی بهسهه زاریدا نهدههات، له لایهکیشهوه دهبینن که دۆن کیشۆت ئەو داستانهیی بهو ههموو لقووپۆهه که لهسهرهوه دیتمان گیزاوه، بی ئەوهی لهو ماوه کورتهدا مهجالی ئەو ههموو درۆ ههلبهستههیی بووی. بهپۆی ئەوهی گوترا ئەگهر ئەم داستانه وهک ئەفسانه و درۆ بیته بهر چاو، گوناهی من نییه و من بی ئەوهی راست و درۆ بوونهکهی تهکهز بکهه، دهینووسم. تۆ ئەهی خوینهر، که خۆت زانا و تیگهیشتووی، بهههر جۆریک دهتهوی داوهریی خۆت بکه و بزانه که من ناتوانم و نابۆ بیجگه لهوهی کردم کاریکی تر بکهه. دهگهڵ ئەوهشدا هیندیك ئەم خالهیان بهمسۆگهر زانیوه که دۆن کیشۆت له جیویانی مهردا له قسهکانی خۆی لهمه پرا غاری مۆنتهزینووس پاشگهز بووهوه و ئیقراری کرد که چون له کتیبهپالەوانیهکانیدا وینهی رووداوی ئەو غارهی زۆر خویندبووهوه ئەوانهیی بۆ سههبردهی خۆی جههه کردووه.» بهآی جا، دانهری داستان پاش ئەم پراویزه ئاوا درێزه بهداستانهکه دهه:

ئامۆزا ئەوهندهی له پررووی و بی ئەدهبیی سانکۆ سهههه سوپما، دوو ئەوهندهش له سهههه و خۆراگریی ئەربابهکی سههههه ما و بهلای خۆیهوه وای دانا که ئەو خولۆ و روو خۆشییهی دۆن کیشۆت لهو سههههههه له شادی و خۆشییهکهوه سههههههه دهگرت که له

ئه‌وه‌یه که ئیستا بۆم پوون بووه‌وه سه‌رچاوه‌ی پووباری گوادایانا که تا ئه‌مروێ که سه‌ پێی نه‌ده‌زانی، له‌ کوپوه‌یه. «دۆن کیشۆت گوتی: «ته‌واو، حه‌ق به‌تۆیه، به‌لام دهمه‌وێ بزانه‌م ئه‌گه‌ر به‌لوتف و په‌حمه‌تی حه‌ق ئیجازه‌ی چاپ و بلاوکردنه‌وه‌ی کتێبه‌کانت وه‌رگرت» (389) (هه‌ر چه‌ند باوه‌ر ناکه‌م له‌و کاره‌تدا سه‌ربه‌که‌وه‌ی) به‌ناوی چ که‌سیان پێشکه‌ش ده‌که‌ی؟» ئامۆزا گوتی: «له‌ ئیسپانیادا چ زۆره‌ پیاوی گه‌وره‌ و جوامیتر، به‌ناوی به‌کێک له‌ وانیه‌ی پێشکه‌ش ده‌که‌م.» دۆن کیشۆت گوتی: «خێر، ئه‌وه‌نده‌ش زۆر نین، وه‌ ئه‌لبه‌ته‌ نه‌ک له‌به‌رئه‌وه‌ که‌ لیهاتوو نین، به‌لام نایانه‌وێ قه‌رزباری منه‌تی نووسه‌ران بن و ئه‌رکی قه‌ردزانی و پاداشیان بکه‌وێته‌ سه‌ر مل که‌ شایسته‌ی نووسه‌ره‌که‌ بێ. من خۆم شازاده‌یه‌ک ده‌ناسم که‌ به‌ته‌نیا‌یی ده‌توانی جێی هه‌موو گه‌وره‌پیاوانی ئه‌م و لاتیه‌ پێ کاته‌وه‌ و ئه‌وه‌نده‌ی ئه‌خلاق و ئاکاری باش هه‌یه‌ که‌ ئه‌گه‌ر من باسیان بکه‌م له‌ دلی زۆریک له‌ گه‌وره‌کانی تردا هه‌ستی ئێه‌یه‌ی و هه‌سوودی ده‌جوولێنمه‌وه. (390) به‌هه‌رحال قسه‌کردن له‌م واره‌دا ده‌خه‌ینه‌ ده‌رفه‌تێکی گونجاوتر و جارێ با به‌دوای شوێنێکی ئاسووده‌دا بگه‌ڕێین که‌ شه‌و تێیدا به‌سه‌ینه‌وه.» ئامۆزا گوتی: «له‌و نزیکانه‌ نوێژگه‌یه‌که‌ هه‌یه‌ و راهیبیک ده‌ ویدا ده‌ژی که‌ ده‌لێن ده‌پێشدا سه‌رباز بووه‌ و زۆر مۆمن و به‌دینه‌ و زۆریش عاقل و چاکه‌کار و سه‌خ‌ی و دلۆخانه، له‌ نزیک ئه‌و نوێژگه‌یه‌ میوان سه‌راهیه‌کی چکۆله‌ی لێهه‌یه‌ که‌ ئه‌و کابرایه‌ خۆی دروستی کردووه‌ و هه‌ر چه‌ند چکۆله‌یه‌ به‌لام جێگه‌ی میوانانی ده‌بێ.» سانکو پرسی: «بلی ئه‌و راهیبه‌ مریشکی هه‌بێ؟» دۆن کیشۆت گوتی: «ئه‌مروێ که‌متر راهیبیک ده‌بینی که‌ مریشکی نه‌بێ، چون راهیبانی ئه‌مروێ هه‌چ وه‌ک راهیبانی قه‌دیمی میسر ناچن که‌ له‌و ده‌شته‌ گه‌رم و قاقه‌رانه‌دا به‌گه‌لا‌ی دار خۆیان داده‌پۆشی و به‌ریشه‌ی گیایان خۆیان تێر ده‌کرد. به‌لام وا تێ مه‌گه‌ن ئه‌گه‌ر من به‌باشی باسی هیندیکیان ده‌که‌م، مانای ئه‌وه‌یه‌که‌ خراپه‌ی ئه‌وانی تر ده‌لێم. به‌لکو ئه‌وه‌ ده‌لێم که‌ چله‌کێشی و عیباده‌ت له‌م رۆژانه‌دا وه‌ک زه‌مانی قه‌دیم سه‌خت و دژوار نییه‌. به‌و حاله‌شه‌وه‌ هه‌موو راهیبه‌کانی ئه‌م سه‌رده‌مه‌ له‌ روانگه‌ی ته‌قوا و ئیمان و پارێزکارییه‌وه‌ ده‌ستی که‌میان له‌وانی پێشوو نییه‌، یا لانی که‌م من پێم وایه، وه‌ ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر هیندیک راهیبه‌ی درۆزن و که‌له‌کبازیش هه‌بن، دیسان ئه‌وان باشت‌رن له‌و جینایه‌تکارانه‌ که‌ له‌ کۆمه‌لگادا گونا‌ه و جینایه‌ت ده‌که‌ن.»

389- له‌ سه‌رده‌می سێروانتیسه‌دا به‌ زه‌حمه‌ت ئیجازه‌ی بلاو بوونه‌وه‌ی کتێب ده‌دا. (مۆریس باردۆن)
390- ئیشاره‌ به‌ کۆنت دۆ لیرونووس Conte de Leronos که‌ سێروانتیسه‌ به‌رگی دووه‌می دۆن کیشۆتی پێشکه‌ش به‌و کردووه‌. (مۆریس باردۆن)

دۆن کیشۆت و یاران ده‌و قسانه‌دا بوون که‌ له‌ نه‌کاو دیتیان پیاویک به‌هه‌شتاو بۆ لای ئه‌وان دێ و به‌دارده‌ستیک خۆش خۆش له‌ ئیستهره‌که‌ی ده‌دا که‌ نێزه‌ و ته‌وه‌رزینی لێ بار کردبوو. پیاوه‌که‌ کاتیک گه‌یشته‌ حاندی ئه‌وان سلّوی کرد و به‌په‌له‌ تێپه‌ر بوو. دۆن کیشۆت هاواری به‌سه‌ردا لێ دا و گوتی: «ئه‌ی جوامیتر، هیندیک راهه‌سته. ده‌لێی بۆ رۆیشتن له‌ ئیستهره‌که‌ت به‌په‌له‌تری.» کابرا گوتی: «ئه‌رباب ناتوانم راهه‌ستم چون ئه‌و چه‌کوچۆله‌ی له‌سه‌ر ئه‌و ئیستهره‌ ده‌یبینی، ده‌بێ بگه‌یه‌نمه‌ شوێنی خۆی بۆ ئه‌وه‌ی سه‌بینه‌ی ده‌کار بکری. له‌به‌رئه‌وه‌ مالاواییتان لێ ده‌که‌م، چون مه‌جالێ راهه‌ستانم نییه‌. به‌لام ئه‌گه‌ر ده‌تانه‌وێ بزانه‌ن من ئه‌و چه‌کانه‌ بۆچی ده‌گه‌ل خۆم ده‌به‌م پێم وایه‌ ئه‌مشه‌و له‌و کاروانسه‌راهیه‌ی سه‌ره‌وه‌ی نوێژخانه‌ ده‌مێنمه‌وه‌ و ئه‌گه‌ر ئێوه‌ش رێگه‌تان به‌ویدا، من له‌وێ ده‌بیننه‌وه‌ و ئه‌وه‌دم شتی واتان پێ ده‌لێم که‌ نه‌ قه‌ت بیستووتانه‌ و نه‌ قه‌ت دیتووتانه‌. جارێ دیسان مالاوا، پیاوه‌که‌ ئه‌مه‌ی گوت و دیسان وه‌ها به‌هه‌ر مه‌ ئیستهری لێ خوری که‌ دۆن کیشۆت مه‌جالێ نه‌بوو لێی پرسی، ئه‌و شته‌ سه‌یر و سه‌مه‌رانه‌ی ده‌یه‌وێ باسیان بکا چین. پالنه‌وان چون هیندیکی هه‌ستی کون پشکنی له‌وانی تر زۆرتر هه‌بوو هه‌میشه‌ گوێ قولاغ* بوو شتی تازه‌ بیستی و فێر بێ، بریاری دا که‌ هه‌موویان بێ دره‌نگی کردن بکه‌ونه‌ رێ و بێ ئه‌وه‌ی له‌ نوێژخانه‌ی ئامۆزا به‌مێننه‌وه‌ و خۆ به‌مێلکێن، یه‌کسه‌ر بپه‌رینه‌ کاروانسه‌راکه‌ و شه‌وه‌که‌یان له‌وێ به‌مێننه‌وه‌. له‌به‌رئه‌وه‌ هه‌رسیک سوار بوون و کاروانسه‌را بگره‌ هاتم. ئامۆزا پێشنیاری کرد ساتیک له‌ نوێژخانه‌ راهه‌ستن و جامیک شه‌راب بخۆنه‌وه‌. سانکو هه‌ر ده‌گه‌ل ئه‌و قسه‌ی گوێ لێ بوو سه‌ری که‌ره‌بۆزی بۆ لای نوێژخانه‌ خوار کرده‌وه‌ و دۆن کیشۆت و ئامۆزاش وه‌دوای که‌وتن؛ به‌لام ئه‌ستیره‌ی به‌ختی سانکو ده‌ بورجی ره‌شدا بوو، چونکه‌ خزمه‌تکاری راهیب که‌ ژن بوو، پێی گوتن که‌ راهیب له‌ مال نییه‌. موسافیران داوای جامیک شه‌راب له‌ باشت‌رن شه‌رابیان کرد. ژن گوتی که‌ ئه‌ربابه‌که‌ی شه‌رابی نییه‌، به‌لام ئه‌گه‌ر ئاوی خوارده‌وه‌یان ده‌وێ ئاماده‌یه‌ هه‌رچه‌ندی ده‌خۆنه‌وه‌ بیاندا تێ. سانکو له‌ جوابی ژنه‌که‌دا گوتی: «ئه‌گه‌ر تینوو بووایه‌م سه‌رکانی و چالاوم له‌سه‌ر رێ بوو، ده‌مخوارده‌وه‌. ناخ! ئه‌ی جێژنی زه‌ماوه‌ندی کاماش، ئه‌ی سفره‌ و خوانی ره‌نگینی مالی دۆن دیه‌گۆ، یادتان به‌خێر، هه‌ی هات ده‌بێ تا که‌ی هه‌ر له‌ یادێ ئێوه‌دا ناخ هه‌لکێشم!»

موسافیران ناچار له‌ نوێژگه‌ دوور که‌وتنه‌وه‌و به‌ره‌و کاروانسه‌را ده‌ سواره‌ره‌کانیان راخوڕین، هینتا مه‌ودایه‌کی وا نه‌رۆیشته‌بوون که‌ تووشی لاویک بوون، لاوی رێبوار بێ په‌له‌ و ئه‌جه‌له‌ ده‌ پێشیاندا ده‌رۆیشته‌ و ئه‌وان گه‌یشته‌ سه‌ری. لاوه‌ شمشیره‌که‌ی وه‌ک

دارد دست هاویشتبوه سهر شانی و بوخچهیه کیشی پیوه هه لاهه سیبوو که لیباسه کانی خوئی یانی گۆرهوی و شه لوار و که وایه کی قوله و چهند کراسی تیدا هه لگرتبوو. لاهه کوله جهیه کی له مه خمه ر ده به ر دابوو که له چهند جیوه هه لبرایوییه کی تیدا بووو که کراسه که ی تیدا دیار بوو. گۆرهوییه کانی له پشم و که وشه کانی وهک که وشه دهر بار ییه کان چوار گۆشه بوو. ته مهنی لاهه هه ژده نۆژده زۆرتتر نه بوو، پوخساریکی شاد و دم به پیکه نین و ر هفتاری نهرم و چالاکانه بوو، بۆ ئه وهی که ماندوو نه بی نهرم له به ر خوویه وه گۆرانی ده گوت. کاتیک موسافیره کانی ئیمه که یشتنه سه ری، لاهه که تازه له گوتنی یه کیک له و ئاوازانه ته و او بوو، تا ئه و جیگه ی که ئامۆزا توانیبوو هه مووی گوتی بداتی و شیعه ر ه کانی له به ر بکا، ئه و ئاوازه به مجۆره بوو: «من نیاز ده مباته شه ی؛ من ئه گه ر پارهم هه بووایه هه رگیز نه ده چوممه شه ی.»

یه که م که س که ده گه ل ئه و لاهه قسه ی ده ست پی کرد، دۆن کیشۆت بوو؛ پاله وان گوتی: «لاوی ئه ویندار، چهند ئارام و له سه ره خۆ ده رۆی! ئه گه ر ئیرادی نییه بلای بۆ کوئی ده چی با ئیمه ش بزانی.» لاهه گوتی: «له سه ره خۆ رۆیشتنم له به ر گه رمیی هه و او فه قیری و نه دارییه، ده پرسی بۆ کوئی ده چم؟ ده چمه شار.» دۆن کیشۆت گوتی: «بۆ سه بر رۆیشتنه که ته به هۆی گه رمیی هه و اوه قبول، به لاهه فه قیری و نه داری چ پیوه ندییه کی به و کاره وه هه یه؟» لاهه گوتی: «ئه رباب له و بوخچه دا که ده بیینی شه لوار یکم هه یه له پارچه ی مه خمه ر که ده گه ل ئه م کوله جهیه ده بنه ده ست؛ من ئه گه ر شه لوار یه که م له به ر که م له و ریگه یه دا کۆن ده بی و که لکی ده بری و ئیدی ناتوانم له شاری ده به ری بکه م و پۆزی پیوه لی بده م. پوولیشم نییه که یه کی تازه بکرم، که و ابوو به و ده لیله ی که عه رزم کردن و بۆ ئه وه ش که قاچه کانم ئاره قه نه که ن و فینک بن، به مجۆره به رتدا ده رۆم، تا بگه مه فه و جی پیاده نیزام که له دوازه فه رسه خیی ئیره یه و له و فه و جده با بۆ خزمه ت وه رم بگرن، له ویشه وه بیگومان ده گه ل جی شۆران» (*). و کارگه رانی که شتی ده منیره نه به نده ر و بۆ شوینیک که ده لین قه رتا جنه یه هه واله ده کریین. من له وهی که ئه رباب و وه لی نیعمه تم پادشا بی و له شه ره کاندای خزمه تی ئه و بکه م، زۆرتتر خو شحال ده بم تا ئه وهی له دهر باردا خزمه تی پیاوکی په ست و نانه جیب بکه م.» ئامۆزا پرسی: «ئایا مواجیب و مه عاشی باشت پی ده دن؟» لاهه گوتی: «من ئه گه ر خزمه تی یه کیک له گه وره پیوانی ئیسپانیا یا که سیکی ماقوول و نیویه ده ره وه م کردبایه، بیگومان حقووق و مه عاشی باشم وه رده گرت و خزمه تی ئابروومه ندیش هه ر ئه وه یه که مرو ف به ئه ربابی ئاوی بکا، خزمه تکار له خزمه ت ئه واندای له پشت میزی نۆکه رییه وه ده گاته

پله ی ئه فسه ره ی ده هیزی ده ریایی یا وشکانی دا، یا ده بیته خاوه نی مۆلکیک که داهاتیکی باشی هه بی. به لاهه منی به ده به ختی چاره ره ش بیجگه له نۆکه ری ده لالان و پیای خۆیریلکه که روون نییه له کام گه داخانه وه هاتوون خزمه تی که سی دیکه م نه کردوووه. ئه و جو ره ئه ربابانه ش ئه وه ندت مه عاش ناده نی که بتوانی کاریکی پی بکه ی، باوه ر به ره موون که ئه گه ر نۆکه ریکی به ده به خت له و تا قمه بتوانی رۆژیک له رۆژان ده و له مه ند بی وه ک ئه وه وایه مو عجزیه که رووی دابی.» دۆن کیشۆت گوتی: «دۆستی به ریز، تۆ گیانی خو ت، ئایا ده بی پاش چهند سال خزمه ت هیشتا نه تتوانیبی ده ستیک لیباسی جوان بۆ خو ت بکری؟» نۆکه ر گوتی: «بۆچی، دوو ده ستیان جلوه رگی تازه دابوو به من، به لاهه هه ر وه ک که سیک که پیش دان هینان به گونا هه کانیدا و قبول کردنی یاسا و قانونی کلیسا به یه وئ له وئ ده رکه وئ، لیباسی ته رکه دنیای له به ر داده که نن و لیباسی خو ی ده ده نه وه، ئه ربابه کانی منیش پاش ئه وهی کاره که یان ده یگرت و ده یانتوانی به و کاره ی کردوویانه رپیان ده دهر بار بکه وئ، ئه و لیباسه ی که ته نیا بۆ خو رانان ده یاندا به من، لییان ده ستاندمه وه و دهر یان ده کردم.» دۆن کیشۆت هاواری لی بلیند بووه که: «به راستی چ ره زاله تیک! به لاهه خو شحال به له وهی که دهر بار ت به جی هیشتوو و به نییه تیک پاکه وه بۆ خزمه ت به پادشا ده چیته شه ی، به راستی له سه رانه ری دنیا دا هیچ خزمه تیک له وه گه وره تر نییه که مرو ف ده بیشتا به خودای خو ی و پاشان به پادشا که وه لی نیعمه ت و گه وره ی هه موو لایه که خزمه ت بکا، ئه ویش له شوغلی سپایگه ریدا که ئه گه ر له و ریگه وه به قه ده ر ریگه ی زانی و خویندن مال و سامانیست ده ست نه که وئ، لانی که م زۆرتتر له و شانازی و ناویانگ به نسیب ده بی. هه ره ک چه ندین جار تا ئیستا له سه ر ئه م بابه ته قسه م کردوووه. ئه گه ر راست بی که خزمه تی دیوانی زۆرتتر له خزمه تی نیزامی ملک و مال و سامان به ره م دینی، نازانم چ رازیکه که خزمه تی نیزامیم پی گه وره تر و خو شتره له خزمه تی دیوانی و شه رافه ت و شه وکه تیک له ودا ده بینم که له به ر چاوی من ده یکاته شوغلیکی پیرو ر و له سه ره وه ی هه موو شوغله کانی تری داده نی. من ئیستا نسحه تیک تۆ ده که م که به یادگار به زهینی خو تی بسپی ره و بزانه که قازانجی زۆری بۆ تۆ ده بی و له کاتیکدا شه که تی و بیزاری له شوغله به سه ر تۆدا زال ده بی، ئارامی و هیوری ده دا به تۆ و ئه ویش ئه وه یه که تا ده توانی هه رگیز به خه یالی روودانی پی شه اتی شووم خاتری خو ت نازار مه ده و له هیچ رووداو یک ترس و هه راس به دل ت ری مه ده. له دنیا دا خراپترین به لایه ک که ره نگه به سه رت بی مه رگه، له حالیکدا ئه گه ر ده گه ل شه ره ف و شانازی تیکه لابی مه رگ له هه موو شت خو شتره. له قه یسه ر زوول سیزار، ئیمپراتوری

دلاوهری رۆمیان پرسى كه باشتريين مهرگ كامهيه؛ گوتى مردنى له نهكاو و چاوهروان نهكراو. ههر چهند ئهم جوابه له زارى كافريك هاتووته دهر كه له ناسينى خوداي راستين غافل بووه، دهگهڵ ئهوهشدا بهدبههر چاو گرتنى ئهوهى له ههستى سروشتى بهدوره، زۆر مهنتيقى و بهجىيه. كاتيك له يهكهم پيكدادانى مهيدانى شهردا دهكوژرئى، جا چ بهرهبارى ئاورى توپخانه بئى و چ له تهقينهوهى ئهژدهريك و پريشكهكانى بئى، چ گرینگىيهكى ههيه؟! بهههرحال مهرگ مهرگه و توش كارت تهواوه. بهواتهئى «تيرانس»^(٣٩١) بۆ سهرباز، شههيد بوون له شهردا شانازى زۆرتره له وهى ههلى و ساغ و زيندوو بمينتهوه. سهربازى راستهقىنه ههر چهندى زۆرتتر ئهمر و فهرمى ئهفسهران و فهرمانهكانى جىبهجئى بكا و پيكوپيك بئى، بهو ئهندازهش ناوبانگى دهروا و شانازى بهنسب خۆى دهكا. كورپى من بزانه و ئاگهدار به كه بۆنى دووكهڵ و بارووت له بهر لووتى سهرباز له بۆنى عهتر و عهبيريش خۆستره و تۆ كاتيك له م شوغلهدا پير بووى، گريمان جهستهت ههمووى به شوينهوارى برينان داپوشرايى و ئهندامت ئيفليج و پات شهل بووبئى، له شهرف و شانازى بئى بهش نابى، جا با فهقىر و دهستهنگيش بى، فهقىرى ناتوانئى ئهو شهرف و شانازى بهشاريتهوه. بيجگه له وهش ئهمرۆ رۆژيكه كه بههاواری سهربازانى پير و پهك كهوته دهگهن و و مهعاشيان بۆ داين دهگهن، چون دهزانن رهوا نيه وهك ئهو ئهريابانهى كه كاتيك نۆكهرهكانيان پير و بئى تاقهت بوون وهدهريان دهئين، دهگهڵ سهربازانى پيريش ئهوه كاره بگهن. ئهوه ئهريابهئى روحمانه بهببانووى ئهوه كه بهندهى خۆيان ئازاد دهگهن له مالى وهدهريان دهئين، بهلام ئهم ئازاد كردنه له راستيدا له برسان كوشتنه، حالى حازر قسهيهكى ترم نيه بهتۆى بلّيم، تهنيا ئهوهنده نهبئى كه بلّيم وهره له پاشتهركى من سوار بهبا بگهينه كاروانسهرا؛ له وئى شامى خۆت دهگهڵ من بخۆ و سبهى بهيانى بهرپئى خۆتدا برۆ. هيوادارم خودا بهدلى خۆت دهگهڵ بكا و سهركهوتوو بئى!»

لاوى نۆكهر سوارى پاشتهركى دۆن كيشۆت نهبوو، بهلام شام ميوانى ئهوه بوو. دهلّين سانكوپانزا لهو ساتهدا بهخۆى دهگوت: «ئهرباب، بهو لهعنهتهى بى كه خودا كردى له شهيتان! خودايا چۆن دهبئى كهسيك ئهوهنده نوكتهزان بئى و قسه و گفت و لفتى ئاوا بهرپئى و جئى بئى، پيمان بلّى كه ئهوه ههموو رووداوه نامومكين و كهربازاريبانهى ده نئو ئهوه غارهدا چاو پئى كهوتبئى؟ بهههرحال برۆين و فكرىك له حالى خۆمان بگهينهوه!» بهلّى جا،

٣٩١- تيرانس Terance شاعيرى شوخى بازى رۆمى كه نۆكهريكى ئازاد كراو بوو «١٥٩ - ١٩٠ پيش زايين» كه له شىوانى شيعردا لاساى مامۆستايانى پيشووى يۆنانى دهكردهوه.

موسافيرانى ئيمه لهو كاتهدا كه شهو دادههات گهيشتنه كاروانسهرا و سانكو بئى ئهندازه خۆشحال و كهيفخۆش بوو، چون دهيدت كه ئهرباب ئهجمارهيان كاروانسهراى بهكاروانسهرا دهيدت و بهقهلا و دژ و كوژك و كاخى نهدههاته بهرچاوا!

ياران هيشتا تهواو دانهبهزيبوون كه دۆن كيشۆت سوڤاى كابرارى نيزه و تهوهرزىن بهدهستى گرت. كاروانسهرادار گوتى كه له تهويلهيه و خهريكه بهئىستركههه رادهگا. ئامۆزا و سانكو بكا بهرهكانيان راگهيشتن و رۆسى نانتيان لهسهه باشتريين ئاخوور بهستهوه.

كورتان و هوسارى پئوه نه بوو، ئه وهندهش كز بوو كه پياو جه رگى بۆى ده بوو به كه باب. ده مويست وه پيش خۆمى بدهم و بۆ تۆى بئىنمه وه، به لام ئه وهنده سل و ره وهك بوو تا لئى نزيك بوومه وه ده خۆى نووسا و به هه لاتن رۆيشته وه قوولايى مئشه كه. ئه گهر ده ته وئى با هه ر ئىستا بچينه سؤراغى. من كه ره كه م ده به مه وه مال و زوو ده گه ريمه وه.» خاوه نى كه رى ون بوو گوتى: «يارمه تى تۆ ده بئته هۆى خۆشحالى و منه تبارى من و ده بى بۆ ئه و زه حمه ته پاداشكى باشت بده مه خزمه ت.»

من ئه و داستانه موو به موو به جوړيک ده گيرمه وه كه ئاگه دارانى رووداوه كه مومكينه بيگيرنه وه. به كورتى، ئه و دوو راويژكاره ده ست له ده ستى يه كدا به پيى پياده رۆيشته مئشه كه؛ به لام كاتيك گه يشته ئه و شوينه ي كه پييان وابوو كه ره كه ي لئى ده دۆزنه وه هه رچى گه ران هه واليك له كه ره كه نه بوو، ئه و راويژكاره ي كه ده يگوت كه ره كه ي ديوه، رووى ده هاوكارى خۆى كرد و گوتى: «گوئى بگره هاوړئ، فيلئيك ديوته وه كه به هۆى ئه و ده توانين كه ره كه ت نه ته نيا له ناو مئشه دا، به لكو ئه گه ر چوو پئته بنه بانى زه وييش بدۆزينه وه. من زۆر باش ده زانم بزه رينم و تۆش ئه گه ر هينديك له و هونه ره بزاني يه قين بزانه كه كار جي به جئى ده بئى.» ئه وى تر گوتى: «هاوړئ ده لئى هينديك؟ سه يره! بروام پئى بكه له و هونه ره هيج كه س، ته نانه ت خودى كه ره كانيش به من ناگه ن!» راويژكارى دووم گوتى: «با بزاني، بريارى من ئه و هيه من به لايه كدا و تۆ به لايه كى تر دا وه رئى ده كه وين و مئشه كه ده ور لئى ده ده ين. ده گه ل رۆيشته دا جاروبار تۆ بزه رينه و جار جارش من و ئه گه ر ئه و كه ره ئىستاش ده و مئشه دا بئى مومكين نييه، جوابمان نه دا ته وه.» خاوه ن كه ر گوتى: «هاوړئى خۆشه ويست، ئه له ق كه نه خشه كه ت بيؤينه يه و له زانايى و زيتى و وشيارى تۆ ده كالئته وه.» ده سبه جئى ئه و دوو كه سه له يه ك جوئ بوونه وه هه ر كاميان به لايه كدا كه وتنه رئى؛ پاشان هه ردووك له يه ك ئان و ساتدا ده ستيان كرد به زه ره زه ر و چون هه ردووك فريوى زه ره زه رى ئه وى ترى خواردبوو گه رانه وه لاي يه ك و لايان وابوو كه كه ره كه يان دۆزبوه ته وه. خاوه ن كه ر كاتيك هاوكارى خۆى ديت گوتى: «هاوړئ، يانى ده كرئى ئه و زه ره زه رى بيستم هى كه ره كه م نه بئى؟» ئه وى تر گوتى: «نه خير ده نكى من بوو.» يه كه مى گوتى: «باشه هاوړئ، من ته سديق ده كه م كه له لانى زه ره زه ره وه به هيج كلؤجيك له نيوان تۆ و كه ردا جياوازي نييه، چون من به عومرى خۆم نه ديتومه و نه بيستومه كه كه سيك به و بارستايه ويكچوونه، لاساى زه رينى كه ر بكا ته وه.» راويژكارى زه رپو گوتى: «هاوړئ، بئى ته عاروف و بئى گه زافه و پئيه لاگو تن خۆت زۆر تر له من لايقى ئه و تاريف و په سن (*).

له مه ر رووداوى زه ره زه رى كه ر و داستانى شيرينى

بى بى جان خانم و غه ييب گوتنى مه يوونى غه ييبگو

دۆن كيشۆت، وهك ده لئىن، له ئاگرى ئه م سه سه رته دا ده سووتا كه هه رچى زووتر له و عاجباتيانه ي كه كابراى ئه سله هه لگر قه ولى پئى دابوو ئاگه دار بئى، له به رئه وه رۆيشته ئه و شوينه كه كاروانسه رادار گوتبووى و پاش دئنه وه ي كابرا، تكاى لئى كرد جوابى پرسياره كه ي نئو رتيگه ي بئى راوه ستان، هه ر له و شوينه بداته وه. كابرا گوتى: «داستانى سه يروسه مه ره لاي من ئه و نه نييه كه به سه ر پئوه به په له ليره بگو ترئى و ببيستريئى. كه و ابوو باشته ره به ريزتان ئيرن بدن ده پيشدا، ئىستره كه م تاقت بكه م و ئه وده م شتى وات بۆ ده گيرمه وه كه تووشى سه رسامى ببى. دۆن كيشۆت گوتى: «ئه گه ر گرفته كه هه ر تاقت كردنى ئه م ئىستره يه، يارمه تيت بده م.» پاله وان ده سبه جئى ده ستى كرد به خاوين كردنه وى ناخوړه كه و جوئى ده به ر ئىستره كه كرد و ئه م خۆ به كه م زانين و به دل خزمه ت كردنه و اى كرد كه كابراى خاوه ن ئىستره به رووخوشى و ميته ره بانى يه وه داستانه كه ي بۆ بگيرته وه. به لئى هه ردووكيان له ته نيشته يه ك له سه ر به رديك دانيشتن و ئه وانى تريش لئيان كو بوونه وه و كابراى ته وه رزين به ده ست به مجۆره ده ستى پئى كرد:

«به ريزان، ده پيشدا پئويسته بزاني كه له يه كيك له شاره دييه كانى نزيك كه له چوار فه رسه خ و نيوى ئه م كاروانسه را يه دا هه لكه وتووه، يه كيك له راويژكارانى شاره وانى به هۆى بئى مبالا تى يا بزۆزى كلفه ته كه ي، كه ئه گه ر باسى بكه ين ده بئته داستانى دوورودريژى ئه سه كنه در نامه و شانامه، كه ريكي لى ون بوو و هه رچه ندى ليرو له وئى به شويندا گه را نه پيدته وه. پازده رۆژ به سه ر ون بوون و جار كيشان بۆ دۆزبونه وه كه ردا تپه رپيوو كه رۆژيكيان له سه ر مه يدانى گه و ره ي گوند، راويژكارى كه ر ون كردوو، يه كى ترى له راويژكارانى هه ر ئه م شاره دييه ي چاو پئى كه وت كه بۆ لاي ئه و ده هاته پيش. كابرا هاته به ره وه و گوتى: «هاوكارى خۆشه ويست، مزگيئى بده كه كه ره كه ت دۆزرا وه ته وه.» ئه وى تر گوتى: «هاوړئ، مزگيئى تۆ له سه ر چاوم، به لام ده پيشدا بفرموو له كوئى دۆزرا وه ته وه؟» كابرا گوتى: «له مئشه ي خواره وه ي كيؤ. من ئه مرق به يانى كه ره كه م ديت كه

کردنی. سویندم به‌خودای مه‌زن که منی ئافه‌ریده کردوو تو له هه‌موو زه‌ره‌زه‌پکه‌رانی دنیا دوو پله سه‌رتری. ده‌نگی تو بل‌ند و بو‌ر و به‌هیزه و مه‌ودای هر ئاهه‌نگیکی زه‌پین به‌ئەندازە‌ی سروشتی خۆی راده‌گری و خالی راوله‌ستان و بیده‌نگ بوونیشت زۆر و به‌ئەژماره. که‌وابوو من ئیقرار ده‌که‌م له به‌رامبه‌ر تو‌دا به‌زیوم و نه‌خلی سه‌رکه‌وتن و برده‌وه له‌م کیبه‌رکی و هونه‌ره به‌زه‌دا پيشکەش به‌تۆ ده‌که‌م. «خاوه‌ن که‌ر گوتی: «زۆر باشه‌ هاو‌ری، من له‌مه‌و پاش قه‌در و قیমে‌تی خۆم زۆتر ده‌زانم و به‌قین ده‌که‌م ده‌ زاتی مندا هونه‌ریک شاردراره‌وه. راستییه‌که‌ی من خۆم پیم زانیبوو که زه‌ره‌زه‌پ بزانه‌م به‌لام هه‌رگیز پیم وانهبوو به‌و جو‌زه‌ی که تو پیم هه‌لاده‌لینی بیزانم.» دووه‌می گوتی: «ئهم نوکته‌یه‌ش به‌عه‌زه‌کانی خۆمه‌وه ده‌لکینم که له دنیا‌دا به‌هره‌ی شاراره‌و زۆرن، به‌لام خاوه‌نه‌کانیان ناتوانن ئه‌و جو‌زه‌ی ده‌بی له‌ جه‌وه‌ه‌ری به‌هره‌ی خۆیان که‌لک وه‌ر بگرن.» خاوه‌ن که‌ر گوتی: «به‌لام ئه‌و به‌هره و هونه‌ره‌ی من و تو بیجگه له جاریکی وه‌ک ئه‌م جار که بو‌مان هاتوو‌ه‌ته پيش، به‌کاری چی تر نایه. دیسانیش جیگه‌ی شوکره که سه‌ره‌نجام به‌کار هات.» پاش ئه‌م وتوو‌یژه دیسان ئه‌و دوو هاوکاره لیک جودا بوونه‌وه و ده‌ستیان کرده‌وه به‌زه‌ره‌زه‌پ، به‌لام هه‌ر جاره‌ی چند هه‌نگاو‌یک نه‌ده‌ر‌پیشتن که ده‌گه‌رانه‌وه لای یه‌ک و ئه‌و کاره ئه‌وه‌نده دوویات بووه‌وه که سه‌ره‌نجام تی گه‌یشتن که ئه‌م زه‌ره‌زه‌په له خۆیان‌ه‌وه‌یه نه‌ک له که‌ره‌که. به‌لای جا، ئه‌م دوو هاو‌رییه له کاتی‌دا هه‌ر جار ده‌نگی زه‌پینی خۆیان به‌رز ده‌کرده‌وه ته‌واوی ئه‌و می‌شه‌یه گه‌ران، به‌لام که‌ر نه‌ جوابی داوه و نه شوینیان دۆزیه‌وه، ئه‌و به‌سته‌زمنه‌هه‌ چۆن ده‌یتوانی جوابیان بداته‌وه، چون هه‌ردووک هه‌وال به‌سه‌ر که‌لاکه‌که‌یدا که‌وتن که گورگ هه‌ل‌در هه‌ل‌دری کردبوو. کاتیک خاوه‌ن که‌ر ئه‌و دیمه‌نه‌ی چاوی که‌وت گوتی: «به‌راستی پیم سه‌یر بوو که‌ره‌که‌م جواب ناداته‌وه، چون بیجگه له‌ حاله‌تی مردوویدا ده‌ هه‌ر حالیکدا بایه کاتیک ده‌نگی ئیمه‌ی بیستبا، جوابی هه‌ر ده‌داینه‌وه. به‌لام هاو‌ری ئیستا که من وه‌ستایی و لی‌هاتوویی ئیوم ده‌ زه‌ره‌زه‌پ‌دا تا ئه‌و راده‌یه گوی لای بوو ئیقرار ده‌که‌م که وه‌خته‌که‌مان له‌و به‌دوای که‌ر گه‌رانه‌دا بیه‌ووده به‌فیرۆ نه‌داوه و هه‌ر چند که‌رم گورگ خواردوویی، به‌لام ئه‌وه‌نده خو‌ش‌حالم که ده‌لای دیتوو‌مه‌ته‌وه.» ئه‌وی تر گوتی: «هاوکاری عه‌زیزم، ئه‌م باب‌ه‌ته له‌مه‌ر هه‌ر دووکمان، راسته و به‌راستی شه‌نده له‌ مهنده‌ی (*).

که‌متر نییه.»

پاش ئه‌وه، هه‌ر دووک هه‌وال، غه‌مگین و خه‌مۆک گه‌رانه‌وه گوند و به‌وردی باسی روودای ون بوونی که‌ر و به‌دوادا گه‌رانه‌که‌یان بو‌ دهر و جیران گنیراوه‌وه هه‌ر کام و پیرای گنیرانه‌وه، له

تاریفی زه‌راندنی خۆیاندا به‌هه‌راوی قسه‌یان کرد. ئه‌م هه‌واله له گونده‌کانی ده‌رووبه‌ریشدا بلاو بووه‌وه‌وه به‌وردی به‌گویی هه‌موو که‌س گه‌یشت. جا شه‌یتان که هه‌رگیز خه‌و له چاوی ناکه‌وی و هه‌میشه به‌دوای شه‌ر و هه‌راداده‌گه‌پۆ و تۆمی جودایی و لیکه‌ه‌لپران و شه‌ر و مه‌عه‌که ده‌چینی، ئه‌وجاریش هه‌ر ئه‌و کاره‌ی کرد و هه‌ر کات خه‌لکی گونده‌کانی تر به‌لاماندا تی ده‌په‌رن، ده‌ست ده‌که‌ن به‌زه‌ره‌زه‌پ و به‌م جو‌زه داستانی زه‌ره‌زه‌پی راولێژکارانی شاره‌وانیمان وه‌بیر دیننه‌وه. گه‌ده و گوده‌ش (* ئیستا خۆیان تی هه‌لقوتاندوووه و ئه‌وه‌ش سه‌د جار له‌وه خراپتره که ته‌واوی شه‌یتانه‌کانی دۆزه‌خ بینه ناو ئه‌م مه‌عه‌که؛ کورتی بېرمه‌وه داستانی زه‌ره‌زه‌پی که‌ر گوند به‌گوند رویشتوووه و خاس و عام لپی ئاگه‌دارن و خه‌لکی گوندی راولێژکارانی زه‌ره‌زه‌پی که‌ر بوونه‌ته گای نیوچاوان سپی (*).

و هه‌ر وه‌ک ره‌ش پیسته‌کان له نیو سپی پیسته‌کاندا زه‌ق و به‌ر چاون، ئه‌وانیش له نیو هه‌موو که‌سدا ناسراون. دواهاته‌کانی (* ئه‌م گالته‌جارییه رشقنه‌ بووه‌ته شتیکی داگر و زۆر جار وای لی هاتوووه خه‌لکی ئه‌و گونده ئیه‌انه پی کراوه، راپه‌ریون و فه‌وج و ده‌سته‌یان پیکه‌یتاوه و چه‌کدارانه ده‌گه‌لپان به‌شه‌ر هاتوون و هیچ شتیکی نه‌ شه‌رم و نه‌ حه‌یا و نه قانون و نه پادشا نه‌یان‌توانیوه پيش به‌وانه بگرن. من وای تی ده‌گه‌م سه‌به‌ی یا دوو سه‌به‌ی خه‌لکی گوندی من یانی گوندی راولێژکارانی زه‌ره‌زه‌پکه‌ر، ده‌گه‌ل خه‌لکی گوندیک له دوو فه‌رسه‌خیی گوندی خۆمان شه‌ر و پیکدادانمان هه‌بی، چون زۆرمان گالته پی ده‌که‌ن و هه‌راسانیان کردوین. من ئه‌م چه‌کوچۆل و نیزه و ته‌وه‌رزینانه‌م بو چه‌کدار کردنی هاو ماله‌کانم کریوه. به‌لای جا ئه‌وه بوو ئه‌و شته سه‌یرانه‌ی ده‌مویست بو به‌ریتزانی باس بکه‌م و ئه‌گه‌ر به‌لاتانه‌وه سه‌یریش نییه، به‌داخه‌وه هیچی ترم به‌لاوه نییه بیگنیه‌مه‌وه.» وه به‌مجۆره کابرای ساده دل‌ه‌که‌په‌تی خۆی کو‌تایی پی هینا.

له‌و کاته‌دا پیاویک له‌به‌ر ده‌رگای کاروانسه‌را ده‌رکه‌وت که له گۆره‌وییه‌کانی‌را بگه‌ر تا ده‌گاته کوله‌جه و شه‌لواره‌که‌ی هه‌موویان له پیستی بزنی دروست کرابوون، تازه هاتوو به‌ده‌نگی بل‌ند گوتی: «ئاغای کاروانسه‌رادار، ئایا جیگه‌یه‌ک بو مانه‌وه‌ی شه‌وی ئیمه هه‌یه؟ هه‌ر ئیستا مه‌یموونی غه‌بیزان و ده‌سته‌ی شانۆی نه‌جاتی «میلیزاندر» Melisander ده‌گه‌نه جی.» کاروانسه‌رادار شاد و خو‌ش‌حال گوتی: «ئه‌ی گیان! ئیستا‌کانه که مامۆستا «پیه‌ر» Pierre هات یه‌قینم هه‌یه که شه‌ویکی خو‌ش راده‌بو‌یرین.» من له بیرم چوو که بل‌یم مامۆستا پیه‌ر، چاویکی خیل و نیویک له دم و چاوی هه‌میشه ده ژیر نیقابیکی سه‌وزدا شاراهته‌وه‌وه ئه‌وه‌ش مانای ئه‌وه‌یه که نیوه‌ی روخساری عه‌بیده‌ره. کاروانسه‌رادار قسه‌که‌ی

دریژه پی دا و گوتی: «به‌به‌ه مامۆستا پییه‌ر خۆش هاتی سه‌رچاوان. پیلایوت له‌سه‌ر سه‌رم! ئەدی مه‌یموون و داووده‌زگای شانۆگه‌رییه‌که‌ت کوان؟ من که هیچ نابینم.» کابرای پیسته بزنی له‌به‌ر، گوتی: «ئەوانیش هەر ئیستا ده‌گه‌نه‌جی، من هیندیگ زووتر هاتم، بزنام چیگه‌تان هه‌یه یا خیر.» کاروانسه‌رادار گوتی: «فه‌رمایش ده‌فه‌رمووی! من له‌خودی «دووکدالیش» ئەگه‌ر چیگه‌م نه‌بووایه‌ وه‌تاغم ده‌ستانده‌وه تا بیده‌م به‌وه‌ستا پییه‌ر. ده‌زگای شانۆگه‌ری و مه‌یموونه‌که‌ت بینه! ئەمشه‌و که‌سانیک له‌کاروانسه‌را میوانن که بۆ ته‌ماشای شانۆ و دیتنی هونه‌رنوینییه‌کانی مه‌یموونی تۆ پوولی باش خه‌رج ده‌کن.» کابرای نیقا‌ب‌دار گوتی: «به‌سه‌ر چاوان، هەر ئیستا داووده‌زگاکه‌م دینم و له‌قیمه‌تی شانۆگه‌رییه‌که‌ش بۆتان داده‌شکنیم و هەر خه‌رجی ئەوشۆم بۆ ده‌ری، به‌زیاد بی، چی ترم ناوی، وا ئیستا ده‌رۆم پیتان ده‌لیم په‌له‌بکه‌ن و عاره‌به‌ی هه‌لگری مه‌یموون و ده‌زگای نومایشت توندتر بگه‌یه‌نه‌ ئیره.» ئەوه‌ی گوت و له‌کاروانسه‌را وه‌ده‌ر که‌وت.

دۆن کیشۆت هەر که‌ کابرا وه‌ده‌ر که‌وت له‌کاروانسه‌راداری پرسی ئەم مامۆستا پییه‌ره کتییه و مه‌سه‌له‌ی مه‌یموون و ده‌زگای شانۆگه‌ری که‌ ده‌گه‌ل خۆی هیناویه‌تی له‌چ قه‌راره. کاروانسه‌رادار گوتی: «ئهم پیاوه تهرده‌س(*) بازیک‌ی به‌ناوبانگه‌ که‌ له‌م دوا‌ییانه‌دا به‌ناوچه‌ی «مانش ئارا‌کۆن»دا ده‌خولیته‌وه و داستانی رزگار کردنی «ملیزاندر» به‌ده‌ست «گایفرۆس» Gaiferos که‌ یه‌ک‌یکه‌ له‌باشترین داستانه‌کان و تا ئیستا له‌م به‌شه‌ی ولادتا هیچ داستانیگ به‌ جوانییه‌ نه‌چووته‌ سه‌ر شانۆ به‌ته‌رده‌س بازی نیشانی ده‌دا. ئەو پیاوه مه‌یموونیکیش ده‌گه‌ل خۆی ده‌گێرێ که‌ تا ئەم‌رۆ هیچ که‌س گیانله‌به‌ری ئاوا به‌هۆش و ته‌رده‌ستی له‌نیو مه‌یموونه‌کان نه‌دیتوو و له‌نیو مرۆقه‌کانیشدا شتی وا هەر نه‌بینراوه. کاتیک پرسیری لێ ده‌کن زۆر به‌سه‌رنجه‌وه‌ گۆی ده‌دات و جوابی پرسیاره‌که‌ ده‌داته‌وه و مامۆستا پییه‌ریش ده‌سه‌بجی جوابه‌که‌ی ئەو به‌ده‌نگی بلیند راده‌گه‌یه‌نی و ئەم مه‌یموونه‌ باسی رابردو زۆرتر له‌داهاتوو ده‌کا و هه‌رچه‌ند جوابی هه‌موو پرسیاره‌کان به‌دروستی ناداته‌وه، به‌لام ئەغله‌ب دروست ده‌لی و ئەوه‌نده سه‌یره پیاو پیتی وایه شه‌یتان چووته‌ ناو کلێشه‌یه‌وه. له‌ به‌رامبه‌ر هەر پرسیاریکدا ده‌بی دوو رینال پوول ده‌ی به‌و مه‌رجه‌ی مه‌یموون جواب بداته‌وه... ببورن، یانی خاوه‌نه‌که‌ی پاش ئەوه‌ی مه‌یموون سه‌ری برده‌ بن گوتی له‌ جیات ئەو جواب بداته‌وه. به‌مجۆره‌ خه‌لک و تێ ده‌گه‌ن ئەم مامۆستا پییه‌ره زۆر ده‌وله‌مه‌نده. ئەو پیاوه به‌واته‌ی ئیتالیاییه‌کان پیاوکی مه‌جلیس خۆش و هاو‌پتیه‌کی میهره‌بان و دلسۆزه و هه‌میشه‌ باشترین ژبانی دنیای هه‌یه، زۆر قسه‌ ده‌کا و شه‌راب زۆر

ده‌خواته‌وه و بۆ ئەم بابته‌ قه‌رزباری زبان پاراویی خۆی و مه‌یموونه‌به‌هۆشه‌که‌ی و داووده‌زگای شانۆگه‌رییه‌که‌یه‌تی.

له‌و ساته‌دا مامۆستا پییه‌ر به‌عاره‌به‌ی داووده‌زگای شانۆگه‌ری و مه‌یموونه‌که‌یه‌وه گه‌راوه؛ مه‌یموونه‌که‌ی له‌و مه‌یموونه‌گه‌وره‌ بی کلکانه‌ بوو که‌ قوونی وه‌ک لباد ده‌چوو. (به‌کوردی قوون سووریان پی ده‌لین) به‌لام ده‌م و چاوی نیشانی ده‌دا که‌ یانی(*) گر و به‌ده‌فه‌ر نییه. دۆن کیشۆت هەر که‌ مه‌یموونه‌که‌ی چاوی پێ که‌وت لێی پرسی: «باشه‌ جه‌نابی مه‌یموون فه‌رمو بزانم ئیمه‌ چیمان به‌سه‌ر دی؟ ئەوه‌ش دوو ریناله‌که‌ت.» وه‌ ده‌سه‌بجی به‌سانکۆپانزای ئەم کرد پاره‌که‌ بدا به‌مامۆستا پییه‌ر. مامۆستا پییه‌ر به‌جی مه‌یموون جوابی داوه: «قوربان ئەم حه‌یوانه‌ ناتوانی باسی داهااتوو بکا و له‌مه‌ر رابردووشه‌وه زۆر نازانی، به‌لام له‌مه‌ر ئیستا و حالی حازر زۆر شت ده‌زانی.» سانکۆپانزا هاواری لێ بلیند بوو: «به‌ه! ماشه‌للا! به‌و خودایه‌ من حازر نیم بۆ بیستنی به‌سه‌رهاتی خۆم دیناریکیش بده‌م! ئاخ‌ر چ که‌ستیک به‌سه‌رهاتی من له‌خۆم باشتر ده‌زانی؟ پوول خه‌رج کردن بۆ شتیکی که‌ من خۆم له‌هه‌موو که‌سی باشتر ده‌زانم که‌ریه‌تییه‌کی ته‌واوه. به‌لام چون گوتت ئەم مه‌یموونه‌ شتی له‌مه‌ر ئیستا ده‌زانی، فه‌رمو ئەوه‌ دوو رینالی من، جا جه‌نابی مه‌یموون فه‌رمو بزانم ئیستا خیزانی من تریز پانزا خه‌ریکی چ کاریکه‌؟» مامۆستا پییه‌ر پووله‌که‌ی وه‌رنه‌گرت و گوتی: «من ده‌پیشدا پوول وه‌رناگرم و تا ئەرکی خۆم ئەنجام نه‌ده‌م، حه‌قه‌که‌ی ناستینم.» ئەوه‌ی گوت و به‌ده‌ستی راست دوو زه‌بری له‌شانی چه‌پی خۆی دا. مه‌یموون به‌یه‌ک هه‌لبه‌ز خۆی هاویشته‌ سه‌ر شانی چه‌پی مامۆستا و زاری برده‌ بن گوتی و پاشان لێوه‌کانی کرده‌وه و چه‌ند جار دانی پتیک دادا. پاش ئەوه‌ی ئەدا و ئەتواری مه‌یموون به‌ئەندازه‌ی خۆینده‌وه‌ی دوعایه‌کی کورت درێژه‌ی په‌یدا کرد، به‌قه‌له‌مبازیک خۆی فری دا خواره‌وه. ئەوده‌م مامۆستا پییه‌ر به‌په‌له‌ خۆی گه‌یاند لای دۆن کیشۆت و له‌به‌رامبه‌ریدا که‌وته سه‌ر ئەژنۆ و گوتی: «ئاخ ئەی زیندووکه‌ره‌وه‌ی ئاینی له‌بیر کراوی پال‌ه‌وانانی سه‌رگه‌ردان، ئەی دۆن کیشۆت پال‌ه‌وانی ناو‌داری مانش که‌ هه‌رگیز که‌س نه‌یتوانیوه ئەو جۆره‌ی شانت هه‌لیده‌گرێ باسی تۆ بکا، ئەی په‌ناگه‌ی داماوان، ئەی پال‌پشتی ئەو بی ده‌ره‌تانه‌ی خه‌ریکن ده‌که‌ون، ئەی پشتیوانی تیکشکاوان و ئەی مایه‌ی ها‌تنه‌وه سه‌رخۆی دلی بی ئەنوا‌یان، من ئیستا قاچه‌ به‌تواناکانی تۆ ده‌ نامیز ده‌گرم، که‌ هەر ده‌لێی ئەستوونه‌کانی هتیرکولم ده‌ باوه‌ش گرتوو!»

دۆن کیشۆت گێژ و وری، سانکۆ سه‌رسام و ئامۆزا غه‌رقی ئافه‌رین و ته‌حسین بوون،

نۆکه‌ریش له ترسان له‌سه‌ر جیگه‌ی خۆی وشک‌ه‌ه‌لاتبوو. کاروانسه‌رادار بۆ جووله و زاری کابرای که داستانی زه‌ره‌زه‌ری گێرا‌بووه‌وه، بوو به‌ته‌له‌ی ته‌قیو و هه‌روه‌ها مووی سه‌ر و ریشی ته‌واوی ئه‌وانه‌ی که قسه‌کانی ته‌رده‌سبازیان گوێ لێ بوو، راست بووه‌وه. کابرا بۆ ئه‌وه‌ی ده‌ست‌و‌پێی خۆی لێ ون بۆ، قسه‌کانی به‌م جووره‌ درێژه پێ دا: «وه تو ئه‌ی سانکۆپانزا، ئه‌ی باشت‌ترین مه‌یته‌ری گه‌وره‌ترین پاله‌وانی دنیا، شاد به‌و غه‌مت نه‌بێ که تریز پانزا ساغ و سلامه‌ته و هه‌ر ئیستا خه‌ریکی خاویز کردنه‌وه‌ی «لیور» یک شادانه‌یه، نیشان به‌و نیشانه‌ی که له لای چه‌پی گۆزه‌یه‌کی لێو په‌ریو هه‌یه که یه‌ک «پینت» شه‌رابی زۆر باشی تیدایه و تریز جاروبار بۆ ده‌رکردنی ماندوویتی بریکی لێ ده‌خواته‌وه و ئه‌م شه‌رابه‌خۆشه یار و هاو‌پێی ئه‌وه تا کاره‌که‌ی ته‌واو ده‌کا. «سانکۆ گوتی: «ناخ! به‌راستی ئه‌وجار زانیم راست ده‌که‌ی چون تریز ژنیکی زۆر خۆشگوزهرانه و ئه‌گه‌ر هه‌سوود نه‌بووایه من حازر نه‌ده‌بووم ئه‌وی ته‌نانه‌ت ده‌گه‌ل دێله‌ دێوێکی وه‌ک ئاناندو‌ناش⁽³⁹²⁾ که به‌گوته‌ی ئه‌ر‌بابه‌که‌م که‌ی‌بانوویه‌کی زۆر زانا و لێهاتوو بووه، ئالوگۆر پێ بکه‌م. خیزانم تریز له‌و ژنانه‌یه که به‌خۆیان راده‌گه‌ن و له به‌شه‌ میراتی خۆشیان بۆ ناهێلن ده‌ ژياندا که‌موکوریان هه‌بێ. «دۆن کیشۆت هاواری کرد: «دیسان دووپاتی ده‌که‌مه‌وه که هه‌ر که‌س زۆر کتیب وه‌خوینێ و سه‌فه‌ر بکا، زۆر شتان فیر ده‌بێ و زۆر شتان ده‌بینێ. ئاخ‌ر پیش ئیستا کێ ده‌یتوانی پیم به‌سه‌لمینێ که مه‌یموونی غه‌ی‌زان هه‌یه؟ که چی ئه‌وه‌تا ئیستا به‌به‌ر چاوی خۆمه‌وه ده‌بینم. به‌لێ ئه‌م مه‌یموونه غه‌یب ده‌زانێ، چون من هه‌مان دۆن کیشۆتم که ئه‌و ناوی برد، به‌لام هیندیک زۆری پێوه نا و زۆری به‌شان و با‌لم هه‌لگوت. به‌لام من هه‌رچی بم شوکری خودا ده‌که‌م که خولق و خووی نه‌رمی پێ داوم و وای دروست کردووم که ده‌مه‌وێ چاکه ده‌گه‌ل هه‌موو که‌س بکه‌م و ئازارم به‌میر‌پوله‌ش نه‌گا. «لاوی نۆکه‌ر گوتی: «ئه‌گه‌ر پوولم بووایه ده‌مدا به‌و مه‌یموونه بۆ ئه‌وه‌ی بزانه‌م له‌و سه‌فه‌ره‌دا چم به‌سه‌ر دێ. «مامۆستا پییه‌ر گوتی ئه‌م به‌سته‌زمانه ناتوانی باسی داها‌توو بکا، ئه‌گه‌ر بیتوانی‌بایه، بۆ پوولیی تو ئه‌وه‌نده گرینگ نه‌بوو، چون من لێره ده‌ خزمه‌ت دۆن کیشۆتدا هه‌یج شتی‌کم بۆ خۆم ناوی و سه‌رم ده‌ پێی دایه. ئیستا بۆ خۆشی ئه‌و گه‌وره‌واره ده‌مه‌وێ داووده‌زگای ته‌رده‌سبازی بخه‌مه‌ گه‌ر و ته‌واوی ئه‌وانه‌ی لێره ده‌خزمه‌تیان دام، به‌خۆ‌پایی سه‌رگه‌رم بکه‌م. «به‌بیستنی ئه‌و قسانه کاروانسه‌رادار له خۆشیان هه‌ر شینگلی^(*) له خۆی ده‌دا و

392- ئاناندو‌نا Anandona دێله‌ دێوێک بوو که ده‌یویست به‌ نێزه‌ی خۆی پاله‌وانی ناو‌دار ئامادیسسی گۆل بکوژی و گاندالین Gandalin مه‌یته‌ری ئامادیس سه‌ری بری. (مۆریس باردۆن)

جیگه‌یه‌کی باشی بۆ به‌نامه‌ی پییه‌ر دیاری ده‌کرد. وه‌ها که زۆر زوو داووده‌زگا ئاماده‌کرا. دۆن کیشۆت له‌و غه‌یب گوتنه‌ی مه‌یموون رازی نه‌بوو. چون به‌بروای ئه‌و نه‌ده‌کرا مه‌یموونیک هه‌موو شت له‌مه‌ر ئیستا بزانی، به‌لام نه‌توانی له رابردوو یا داها‌توو هه‌والیک بدا؛ له‌به‌رئه‌وه له‌و کاته‌دا که مامۆستا پییه‌ر خه‌ریکی دامه‌زراندنی داووده‌زگای شانۆکه‌ری بوو، ده‌گه‌ل سانکۆ رۆیشتنه‌ قوژبنیکی ته‌ویله و له‌وێ بۆ ئه‌وه‌ی که‌س گوێی له قسه‌کانیان بۆ، به‌مه‌یته‌ری خۆی گوت: «گوێ بگره‌ سانکۆ، من له هۆش و به‌هره‌ی ئه‌م مه‌یموونه‌دا به‌ته‌واوی ورد بوومه‌وه و لیکم داوه‌ته‌وه و ئه‌وه‌ی به‌فکره‌م ده‌گا ئه‌وه‌یه که ئه‌و مامۆستا پییه‌ری خاوه‌ن ئه‌م مه‌یموونه، ده‌بێ عه‌هد و په‌یمانیکه‌ی ته‌واوی ده‌گه‌ل شه‌یتان به‌ستبێ. «سانکۆ گوتی: «یانی خاوه‌ن مه‌یموون ده‌گه‌ل شه‌یتان په‌یمان هه‌لده‌گرن و ده‌خۆنه‌وه؟» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ، تو دیاره له قسه‌که‌م حالێ نه‌بووی. مه‌به‌ستم ئه‌وه‌یه که مامۆستا پییه‌ر ده‌گه‌ل شه‌یتان قه‌راری داناهه‌ که شه‌یتان ئه‌م هۆش و به‌هره‌یه بخاته‌ ناو میتشکی ئه‌م مه‌یموونه‌وه تا مامۆستا پییه‌ر له‌م رینگه‌وه بتوانی به‌رێ بچێ و ئه‌ویش کاتیک ده‌وله‌مه‌ند بوو، له دنیا‌دا به‌خۆشی و ده‌وله‌مه‌ندی ژیا و هاته سه‌ر مردن، رۆحی خۆی بدا به‌شه‌یتان؛ وه ئه‌وه ئامانج و مه‌به‌ستیکه که ئه‌و مه‌لعوونه، ئه‌و دوژمنی به‌ره‌ی مرۆقه هه‌موو کات به‌دایدا هه‌لدێ. شتیکی که من له‌م بۆچوونه‌دا پته‌وتر ده‌کا ئه‌وه‌یه که ده‌بینم مه‌یموون ته‌نیا رووداوی ئیستا و رابردوو ده‌زانێ که زانست و ئاگایی شه‌یتانیش له‌وه زۆتر بر ناکا. شه‌یتان له کاروباری داها‌توو مه‌گه‌ر به‌شیوه‌ی مه‌زنده‌کردن و گومان، ئه‌ویش زۆر به‌ده‌گمه‌ن، ئاگایی نییه و ئاگایی له زه‌مانه‌ جو‌راو‌جو‌ره‌کانی حال و ئاینده و رابردوو ته‌نیا بۆ خودا ده‌ست ده‌دا. که‌وا‌بوو زۆر ئاشکرایه که ئه‌م مه‌یموونه ناتوانی هه‌یج بلێ مه‌گه‌ر به‌یارمه‌تی شه‌یتان و من سه‌رم له‌وه سو‌رما‌وه چۆنه تا ئیستا نه‌یان‌بر‌دۆته به‌ر می‌زی عه‌دالته‌ی دیوانی «سینت ئوفیس» و مه‌حاکه‌مه‌ی بکه‌ن تا به‌و بابته‌ گرینگه رابگه‌ن و روونی بکه‌نه‌وه که ئه‌م مه‌یموونه به‌هیزی کام فه‌زیله‌ت ده‌توانی له غه‌یب قسه بکا. من بۆ شک و گومان ده‌زانم که ئه‌م مه‌یموونه ئه‌ستیره‌ناس نییه و ده‌گه‌ل خاوه‌نه‌که‌ی هه‌یج کامیان له توستورلاب و شکل و بورجه فه‌له‌کیه‌کان سه‌ر ده‌ر ناهین و تیناگه‌ن، هه‌ر چه‌ند ئه‌م‌رۆ له ئیسپانیادا وای لێ ها‌توووه که هه‌ر پینه‌چی و ده‌لقه‌کیک و که‌رله‌وه‌پین و هه‌تیو مه‌تیوی ریش نه‌ها‌توو به‌رله‌ ده‌لین که ده‌توانن وه‌ک ئاو خوار‌دنه‌وه شکله فه‌له‌کیه‌کان بکیشن و له‌مه‌ر رهم‌ل و ئوستورلاب را ده‌ربهرن، وه به‌راستی که ئه‌م ده‌سته‌یه به‌درۆ و ده‌له‌سه‌کانی خۆیان راستیه‌یه‌کانی زانست و لایه‌نه‌ جو‌راو‌جو‌ره‌کانی زانیاریان له‌ ناو بردوووه. من

خاتونیک دهناسم که له یه‌کیک لهو ئەستیره ناسه درۆزنانه‌ی ویست تا له رووی په‌مل و ئوستورلاب بۆی روون کاته‌وه ئایا دێله سه‌گه‌که‌ی ئاوس ده‌بی و ده‌زێ و چهند توله‌ی ده‌بی و په‌نگی توله‌کان چ ده‌بی. جه‌نابی ئەستیره‌ناس پاش ئەوه‌ی په‌ملی هاویشته، جوابی داوه که به‌لێ سه‌گه‌که‌ی خاتوون ئاوس ده‌بی، سێ توله‌ی جوان ده‌زێ که یه‌کیان سه‌وز و ئەوه‌ی تر سوور و سێیه‌میش په‌نگا‌وره‌نگ ده‌بی، به‌و مه‌رجه‌ی رۆژی تره‌کینی سه‌گه‌که‌ شه‌مه‌ یا دووشه‌مه‌ و سه‌عاتی تره‌کینه‌که‌ش نیوان یازده و دوا‌ده‌ی شه‌و یا رۆژ بی، که‌چی وا که‌وته‌وه که پاش سێ رۆژان سه‌گ توپی. ناوبانگی جه‌نابی غه‌یب وێژیش وه‌ک هه‌موو هاوکاره‌کانی له‌و شوینه‌دا مایه‌وه. «سانکۆ گوتی: «به‌و حاله‌شه‌وه پیم خۆشه‌ جه‌نابت له مامۆستا پییهرت بوێ له مه‌یموونه‌که‌ی بپرسی ئایا ئەو شتانه له غاری مۆنته‌زینووسدا به‌سه‌رتان هات، راسته یا راست نییه. چون به‌پروای من ئەگه‌ر جه‌نابت به‌لێ نه‌گری، ته‌واوی ئەو داستانه لاف و گه‌زاف و درۆ، یا لانی که‌م خه‌ون و خه‌یال بوو.» دۆن کیشۆت گوتی: «ئه‌لبه‌ت، هه‌موو شتی که‌مومکینه، وه هه‌ر چهند ئاکامی ئەو کاره بۆ منیش ببێته هۆی شک و گومان، به‌لام به‌قسه‌ت ده‌که‌م.»

قسه‌ی دۆن کیشۆت و سانکۆ گه‌یشته‌بووه ئێرانه که مامۆستا پییهر هاته لای پاله‌وان تا پیتی بلێ که به‌زمی ته‌رده‌سبازی ئاماده‌یه و تکای لێ بکا که بۆ دیتنی شانۆ ته‌شریف بێنی و زۆریش به‌جه‌خته‌وه گوتی که ئەو شانۆگه‌رییه زۆر خۆش و سه‌رنج‌اکیشه. دۆن کیشۆت ئەوه‌ی له دلیدا بوو پیتی گوت و تکای لێ کرد تا بێ دره‌نگی کردن له مه‌یموونه‌که‌ی بپرسی، ئایا رووداوه‌کانی غاری مۆنته‌زینووس که به‌سه‌ر پاله‌وان هاتوون راستن یا خه‌ون و خه‌یال، چون دۆن کیشۆت خۆی وای بۆ ده‌چی که به‌ره‌می هه‌م راستی و هه‌م خه‌یال بوون. مامۆستا پییهر بۆ ئەوه‌ی قسه‌یه‌ک بکا رۆیشه‌ سۆراغی مه‌یموونه‌که‌ی و پاشان له به‌رامبه‌ر پاله‌وان و سانکۆ راوه‌ستا و به‌حه‌یوانه‌که‌ی گوت: «باشه جه‌نابی مه‌یموونی به‌رێز، سه‌رنج بده، ئەم گه‌وره‌واره ده‌یه‌وێ بزانی ئەوه‌ی له یه‌کیک له غاره‌کاندا به‌ناوی غاری مۆنته‌زینووس به‌سه‌ری هاتووه، راسته یا درۆ؟» پاشان نیشانی ئاسایی خۆی به‌مه‌یموون نیشان دا؛ مه‌یموونیش خۆی هاویشته سه‌ر شانی چه‌پی و وای نواند که خه‌ریکه شتی که به‌خواه‌نی خۆی ده‌لێ. وه مامۆستا پییهر ساتیک دواتر گوتی: «مه‌یموون ده‌لێ ئەوه‌ی له‌و غاره‌دا به‌رێزتان دیتووتانه یا کردووتانه هیندیکیان درۆن و درێ راستن و به‌شیکیشی ده‌گه‌ل واقیع جور نایه‌نه‌وه و ده‌گه‌ل عه‌قل یه‌ک ناگرنه‌وه. ئەوه‌ش بزانی که مه‌یموونه‌که‌م له‌وه پتر هیچ نازانی و له جوابی ئەو پرسیاره‌دا هه‌ر ئەوه‌نده‌ی پێ بوو که عه‌رم کردن.

به‌لام ئەگه‌ر به‌رێزتان ئاگاداری زیاترتان ده‌وێ، رۆژی هه‌ینی داها‌توو وه‌رنه‌وه، ئەو ده‌م هه‌رچی بپرسن ئەو مه‌یموونه جوابتان ده‌داته‌وه؛ ئیستا توانای غه‌یب گوتن له‌و به‌سته‌زمانه دور که‌وتوو ته‌وه و تا رۆژی هه‌ینی وه‌ک خۆی لێ نایه‌ته‌وه. «سانکۆ گوتی: «ها، مه‌گه‌ر من نه‌مگوت نیوه‌ی ئەم روودا‌وانه‌ی به‌سه‌رتان هاتووه راست نییه؟» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ، داها‌توو دروستی قسه‌کانی من روون ده‌کاته‌وه چون تێپه‌ر بوونی زه‌مان په‌رده له‌سه‌ر راز و نه‌ینیه‌کان هه‌له‌داته‌وه و هه‌رگیز ناهێلێ راستی، ئەگه‌ر ده‌ بن عه‌رزیشدا بی، به‌شاراوه‌یی بمانێته‌وه. به‌هه‌رحال جارێ با له‌و باسه‌ بگه‌رێین؛ با برۆین بزانی مامۆستا پییهر چمان نیشان ده‌دا. من پیم وایه له‌و شانۆگه‌رییه‌دا ده‌بی شتی سه‌یروسه‌مه‌ره هه‌بی.» مامۆستا پییهر گوتی: «چۆن؟ ئەوه چ فه‌رمایشتی که‌؟ له‌و نومایه‌شته‌دا یه‌ک شتی سه‌یر، که ئاسانه به‌لکو شه‌ست هه‌زار شتی سه‌یروسه‌مه‌ره‌تان نیشان ده‌ده‌م. من به‌سه‌روه‌ری به‌رێزی پایه‌به‌رز، دۆن کیشۆتی مانش، عه‌رز ده‌که‌م که ئەم شانۆگه‌رییه له‌ ته‌واوی ئەو شتانه‌ی ئەم‌رۆ له‌ جیهاندا هه‌یه، ته‌ماشاییتره. زووتر با بچین ده‌س به‌کار بێن! کات که‌مه‌و ئیمه‌ ده‌بی زۆر کاران بکه‌ین و زۆر شتان بێژین و زۆر شتانی نیشان بده‌ین.»

دۆن کیشۆت و سانکۆ که ده‌عه‌تی مامۆستا پییهریان قبوول کردبوو، چوونه ئەو شوینه که داووده‌زگای ته‌رده‌سبازانی لێ به‌رپا کرابوو و دیتیان که ده‌زگای شانۆ به‌شه‌می هه‌لکراوی زۆر زینه‌نداره‌وه و پروناکی ئەو شه‌مانه، جه‌لال و شکۆیه‌ی بی‌په‌یانه‌یان داوه به‌و داووده‌زگایه. مامۆستا پییهر له‌ پشت ده‌زگای شانۆگه‌ری، خۆی شارده‌وه، چون هه‌ر ئەو بوو که بی بی جان خانمه‌کانی (*) وه‌گه‌ر ده‌خست، به‌لام له‌ ده‌ره‌وه‌ی داووده‌زگا، کوریک راوه‌ستا که شاگردی مامۆستا پییهر بوو. ئەو کوره‌ ده‌بووایه ئەوه‌ی ده‌گوتی ته‌رجه‌مه‌ی بکا و خاله‌ دژوواری و په‌قه‌کانی شانۆ که لیک داته‌وه و شه‌رحیان بکا. ئەم لاهه‌ داریکی باریکی به‌ده‌سته‌وه بوو که به‌و داره‌ بی بی جانه‌کانی که ده‌هاتنه سه‌ر شانۆ، ده‌یناساندن. به‌لێ جا کاتیک هه‌موو دانیش‌توانی کاروانسه‌را له‌ به‌رامبه‌ر ده‌زگای ته‌رده‌سبازیدا جێگر بوون و هیندیکیش به‌په‌یوه راوه‌ستان و دۆن کیشۆت و سانکۆ و نوکه‌ری لاو و ئامۆزا باشت‌ترین جیگه‌یان پێ درا، وه‌رگه‌ر ده‌ستی به‌قسه‌ کرد و زۆر بابته‌ی باس کرد که هه‌ر که‌س به‌شی داها‌توو بخوینێته‌وه یا ببیسی، تی ده‌گا، چ گوترا و چ کرا.

ئابرووی دە مەترسیدا یە، بەواتەى میژوونوسان، سەرەنجام پیتی دەلی کە: «من ئەوهی دەبی پیت بلیم، گوتم؛ تۆ خۆت ئاگاداری خۆت بە!» ئیستا تەماشای کەن کە چۆن ئیمپراتۆر روو لە زاوای خۆی وەرەگێرێ و ئەوی لە حالیکدا کە زۆر قینی هەلگرتوو بەجی دێلی و چۆن دۆن گایفرووس لە حالیکدا لەبەر توورەیی و غیرەت ئاوری تی بەربوووە میز و تەختە نەرد سەرەوبین دەکا و بەپەلە داوای جلوبەرگی شەپ دەکا و لە دۆن پۆلان ئامۆزای خۆی دەوی کە شمشیری ئاودار و بیۆینەى خۆی کە ناوی «دۆراندرال» ی لەسەرە، بەئەمانەت بۆی بێنێ. پۆلان شمشیری خۆی پی نادا و پێشنیار دەکا لەو سەفەرەدا کە زۆر پرمەترسییە، ئەویش دەگەڵ خۆی بەرێ. بەلام گایفرووسی ئازا و توورە ناچیتە ژیر باری ئەم پێشنیارە و دەلی ئەگەر خیزانی دە قوولایی عەرزیشدا بێ تەنیا خۆی دەتوانی پزگاری بکا. پاشان بۆ پۆشینی جلوبەرگی شەپ دەروا تا زۆر زوو ئامادە بێ و بکەوێتە ری.

ئیستا لە ئامادە بووان تکا دەکەم کە روو بۆ ئەم لایە وەرگێرێ و چاو لەو بورج و قەلایە بکەن کە لەو لایە دیارە. دەلین ئەو یەکتک لە بورجە بەناوبانگەکانی کۆشکی «ئەلخەزرای» ساراگوسە کە ئەمرۆ پیتی دەلین بورجی جەعفەرە. خاتوونیک کە لەبەر هەیان دیارە و کراسی عەرەبی دەبەر دایە هەمان ملیزاندری بێ ھاوتایە کە هەزاران جار ھاووتە ئەو شوینە بەرچاو و چاوی دە ریگەى فەرەنسە بریو و مەلی خەيالی خۆی دە فەزای پاريس و دە ھاوی میترەدە خۆشەویستەکیدە هەلفراندوو و بەم بیانوو دەرد و رەنج و پەژاردی خۆی کەمیک دامرکاندووئەتە. ئیستا رووداویکی تازە دەبین کە رەنگە بەعومری خۆتان هەرگیز وینەتان نەدیتبێ. ئایا ئیو ئەو پیاووە عەرەبە کە بێدەنگ و ئارام دەروا و لە پشت سەری ملیزاندرەو هەنگاو بەهەنگاو دیتە بەرەو و قامکی لەسەر لیوان داناوە نابین؟ ئاھ، ببین کە چۆن ئەو پیاووە ئیوکانی ملیزاندر ماچ دەکا و چۆن ئەو ژنە بەناموسە تف فری دەداتەو سەر ئەرز و بەقۆلە سپییەکانی کراسەکەى دەمی خۆی و ئیوکانی خاوین دەکاتەو، چۆن گریان و ھاوار دەست پی دەکا و قژە جوانەکانی دەرنیتەو. وەک بلێی لەم رۆژەرەشى و گرفتارییەدا ئەو قژە جوانانە خەتابارن. دیسان چاو لی کەن چۆن ئەو پیاووە بەشکۆیە عەمامە بەسەرە کە لە دالانەکانی کۆشکدا پیاسە دەکا و مورسەل شای پادشای سانسائونایە و بی شەرمی و بی حەییای کابرای عەرەب تەماشای دەکا و باوہکوو ئەو کابرایە لە نزیکانی خۆیتە دەسبەجی دەستور دەدا تا بیگرن و دووسەد زەبری تازیانەى لی بدەن و لە کووچە و کۆلاناندا بیگێرن و جارچیەکان لە پیش و خزمەتکارەکان بەدوایدا هەلین. دیسان لەو لایەو چاو لی کەن کە چۆن خزمەتکارەکان لە هەر لایە دەردەپەرن و

دریژەى داستانی شیرینی تەردەسباز و لەمەر زۆر بابەتی زۆر باش

«تیری» یان و «ترووی» یان هەموو کڕوکپ راوستان. (٣٩٣) یانی تەواوی ئەوانەى کە چاویان دە داوودەزگای شانۆ بریبوو، وەها بەمەیل و شەوقەو تەماشایان دەکرد کە بەواتەى مەشهور یەكجاری چوو بوون دەزاری وەرگێرەو؛ لەو چرکەساتەدا لە نەکاو دەنگی تەپل و زیقەى شەپپوو و گرمەى تۆپ بەگوێ گەیشت و ساتیک دواتر هەموو دەنگیک بوو بەبێدەنگی. ئەو دەم کوری وەرگێر دەنگی ناسکی خۆی بەرز کردەو و گوتی: «ئەم داستانە راستینە کە ئیستا لە بەرامبەر ئیووی بەرپزدا دیتە سەر شانۆ، واژە بەواژە لە سەرچاوە میژووییەکانی فەرەنسەو و تەرانی و مەقامی ئیسپانیای وەرگراوە کە هیشتاش لەسەر زاری هەموو کەسەو منالانی کۆلان و شەقام دەیلێنەو. بابەتی داستانەکە ئەوێە کە «ستێردەن گایفرووس» ژنی خۆی بەناوی «ملیزاندر» کە لە ئیسپانیا و شارى «سانسائونا» دا بەدەست عەرەبەکانی مەغربی بەدیل گراوە، پزگار دەکا. سانسائونا نیوی قەدیمی ی ئەو شارەبە و هەر ئەوێە کە ئیستا پیتی دەلین «ساراگوس». ئیستا بروان کە چۆن دۆن دیکۆ گایفرووس بەپیتی ئەو باسەى کە لە ئاوازەکاندا لەسەری کراوە، تەختە نەرد دەکا؛ ئاوازەکە دەلی: «نەرد کایە دەکا، دۆن گایفرووس و ملیزاندری لە بیر کردوو.» ئەو کایەرى کە لەوێ دەبین و تاجیکى لەسەر و عەسایەکی زیڕکفتی بەدەستەوێە، شارلیمانی ئیمپراتۆری فەرەنسە و زریاوی خاتوون ملیزاندرە و چۆن لە بی هەستی و تەوێزەلی و سستی زاوای خۆی توورەبە خەریکە دێ تا ئەو لۆمە بکا. تەماشای کەن کە ئیمپراتۆر بەچ توورەبە و گۆرانیکەو هیرشی بۆ دەبا و بەسەریدا دەگورپینی. وەک بیەوی بەوێەکانەکەى سەر و شان و ملی تیک بکاتەو و تەنانەت هیندیک لە نووسەرەن گوتوویانە کە ئیمپراتۆر ئەو کارەى کردوو و سەر و شانى بەوێەکانى خۆی کوتاوە. بەکورتی پاش ئەوێ ئیمپراتۆر زۆر قسە بەزاواکەى دەلی و بیرى دەخاتەو کە شەرەف و

٣٩٣- «تیری» یان «ترووی» یان یانی خەلکی شارى «تیر» و «ترووا» دوو شارى بەناوبانگی ئاسیای گچکەن و، ئەم رستەبەش وەرگێراوی شیعرى یەکەم «ئەنید» شاکاری ویریلە. (مۆریس باردۆن)

دین و دەچن تا فەرمانی پادشا دە کار بکەن، لە حالیکدا خەتای تاوانبار مسۆگەر نەبووه، چون لە نیو عەرەبباند پووبەرۆو کردنەوهی دوو لایەن و گوێ گرتن بۆ قسەى شایەدان و دادگایی کردن و دەرڤەتدان بەتاوانبار که داوای پیداجوونەوهی دادگاییبەهەى بکاتەوه لە ئارادا نییە، وەک لە ناو ئیمەدا هەیه.» لێرەدا دۆن کیشۆت بەسەر کورە وەرگێرەکهیدا گوراندا که: «کورێژگە! تۆ چیت بەو باسانە داوه! تۆ حیکایەتی خۆت بگێرەوه و تۆ پەرە و خۆت بەقسە و باسی زیادییەوه مەشغول مەکه! بۆ مسۆگەر کردنی راستییەکه دەلیل و بەلگە و گوێ گرتن لە قسەى تاوانبار پێویستە.» ئەو دەم مامۆستا پێیەر لە نیو داوودەزگا کهوه دەنگی بەرز کردەوه و گوئی: «ناهای هەتیوه، لە کاریکدا که پێوهندی بەعەلەمی تۆوه نییە، دەخەلەت مەکه و هەرچی ئەو بەپێزە دەفەرموێ بەقسەى بکه، چون ئەوه شەرتی عەقڵ و باشترین کارە. ئێستا درێژەى داستان بەدەنگ بلی و تۆ بکۆشە لە جوارچێوهی ئاھەنگ نەچیتە دەرەوه، دەنا بەچکۆلەترین تالاسا بوون هەودای داستان دەچێت.» کورێژگە گوئی: «بەسەر چاو، هەرچی بفرمووی وا دەکەم.» وە بەمجۆرە درێژەى بەداستانەکهی دا؛

ئەو کایەرە (*) که بەسواریی ئەسپ لەو قوژبنە پراوہستاوہ بەشیوہی خەلکی گاسکۆن کهوای درێژی دەبەر دایە خودی دۆن گایفرۆسە و چاوەروانی هاوسەرەکهیەتی. ژنەکهشی پاش ئەوہی ئەمیر تۆلەى بێشەرمییەکهی لە لاوی عەرەب ئەستاندەوه، ئێستا بیدەنگ و ئارامە و بەروخساریکی شادەوه گەراوہتەوه شانشینى بورجەکه. ئەو دەگەل میردی خۆی قسان دەکا، بەلام نازانێ که میردیەتی و پێی وایە که رێبواریکە و ئەو قسانەى که لەم ئاوازەدا هاتووه بۆ ئەو دەلێ: «ئەى سوار! ئەگەر دەچیتە فەرەنسە بزانه حالى گایفرۆس چۆنە.» وە من لەوه زیاتر قسەکانی ئەو ناگێرمەوه، چون دەبیتە هۆی درێژ بوونەوهی داستان و ئێوه ماندوو دەکا. ئەوئەندە بەسە بزانی گایفرۆس چۆن خۆی بەژنەکهی دەناسینى و لە رووی خۆشحالی و شادمانییەکی زۆرەوه که خاتوون لە خۆی نیشان دەدا شووی خۆی ناسیوہتەوه، بەتایبەتی ئێستا که دەبینین خاتوون خۆی لە شانشینەوه هەلەدەپێت تا لە پاشتەرکی میردەکهى خۆی بگرتەوه، بەلام بەد بەحالی ئەو بێ ئەنوايه! ئەوہتا داوینى کراسەکهى لە یەکیک لە میلەکانى لیواری هەیوانى شانشین ئالقاوہ و خۆی لە نیو عەرز و عاسماندا هەلۆاسراوہ و ناتوانى بگاتە سەر زەوى. بەلام هەر ئێستا دەبینین که خودای عالیەمیان چۆن لە حالى بێچارەیدا بەهاواری دەگا و لە یارمەتیی داماوанда درێغى ناکا و دۆن گایفرۆس نیزیک دەبیتەوه، بى ئەوہی دە غەمى هەلدرانى کراسى

بەقیمەتى خاتووندا بى، دەپهینیتە خوار و لەسەر زەوى دادەنى و پاشان بەیەک سووری دەست لە پاشتەرکی خۆی قایم دەکا و بەرەسمى پیاوان که دوو قاچیان بەو لاولای زیندا دیننە خوار سواری دەکا و پێی دەلێ که بەهەر دووک دەستان کهمەرى بگري. دەستەکانى وەک خاچ لە سینگی ئەو گری بدا بۆ ئەوہی لە زین نەکەویتە خوارەوه. ئەو هەمووہش بۆ ئەوہیە چون ملێزاندر عادەتى بەم جۆرە سەفەر و سوار بوونانە نەگرتووه. هەرەها پروانن که ئەسپی گایفرۆس چۆن بەحیلاندنى خۆی نیشان دەدا که بەهەلگرتن و بردنى بارى جوانى و بویری که دە وجودى خاتوون و دلدارەکهیدا خۆ دەنوین، چەندە خۆشحاله و هەست بەشانازی دەکا. ئێستا چاو لى کەن که ئەم دووانە جلەوى ئەسپ وەردەگێرن تا لە شار دوور کەونەوه و رێگەى پاريس بگرنە بەر. ئەهای ئەى جووتە عاشقى وەفادار، برۆن بەئەمانى خودا! هیوادارم ساغ و سلامت بگەنەوه نیشتمانى خۆشەویستی خۆتان و بەردى سارد و گەرمتان لەم رێگەیدا نەپەتە بەر پى! هیوادارم چاوہکانى دایک و بابتان بەدبەرتان روون بیتەوه و لەو سالانەى تەمەنى دوورودرێژی خۆتاندا که وەک نەستۆر (٣٩٤)

لە تەمەنتان ماوه، بەختەوہر بن و بەگەورەبى و ریز و حورمەتەوه بژین و بمین!

لێرەدا دیسان مامۆستا پێیەر دەنگى خۆی بەرز کردەوه و گوئی: «کورێژگە! باسى ئەسلى بابەتەکه بکه و لە پەراویز بگري! دەرپینى غەم و پەژارە لەم وارەدا کاریکى بێجێت.» وەرگري بى ئەوہى جوابى وەستای خۆی بداتەوه درێژەى بەقسەکانى دا و گوئی: «لەو شوینە خەلکی بى کارە و چاوانى کون پشکن زۆر بوون که هەمووشیان خستبووه ژیر چاوەدپیری و هەر ئەوان بوون که هاتنە خوار و سوار بوونى ملێزاندریان چاو پى کەوت و هەوالیان دا، بەمورسەل پاشا و ئەویش دەسبەجى فەرمانى دا شەپوورى خەتەر لى بدەن. ئێستا تەماشاکەن که خەلک چۆن بەهەشتا و فەرمانى پادشا لەسەر چاو دادەنن و چۆن دیتە بەر چاو که تەواوى شار بەدەنگى شەپوور و ناقووسى (*) موناڕەى مزگەوتەکان خەریکە تیک تەپى! دۆن کیشۆت لە نەکا و دەنگى هەلبرى که؛ لێرەدا مامۆستا پێیەر تووشى هەلەیکى گەرە بوو، چون موسلمانان لە مزگەوتەکانیاندا ناقووسیان نییە بەلکو لە دەهۆل و تەپل و بوق (*) کەلک وەردەگرن و گوتنى ئەوہى که لە «سانسائۇنا» دا ناقووسەکان وەدەنگ هاتن، بێگومان هەلەیکى گەرەبە که حیکایەت لە نەزانى و بێخەبەرى وێژەر دەکا.» مامۆستا پێیەر که ئەو قسانەى گوئى لى بوو دەستى لە زەنگ لیدان هەلگرت و

٣٩٤- نەستۆر Nestor پاشای پیلووس و بە تەمەنتەرىن شازادەى شەرى ترووا بوو. ئەو شازادەیهى زانا و بەناوبانگ بوو که بە پەیفین و قسەکانى سەربازەکانى هان دەدا.

گوتی: «هزرهتی دۆن کیشۆت باشته جه نابت لهو رهخنه منالانه و بی که لکانه دست هه لگری و کاریکی وا نهکهی سه ره داوی داستان له دست ئیمه بیته دهر و کاره که مان هه شهل بی. مه گهر هه لهم ولاته دا هه زاران شانۆی کۆمیدی ناهینه سه سه کۆی نومایشت که هه مووی پرن له درۆ و ده له سهی سه یروسه مه ره و نه حمه قانه، بهو حاله شه وه خه لک گوئیان بۆ پاره گرن و پئیان سه مه ست دهن و چه پله یان بۆ لای دهن؟! ... باشه، کوری چاک، کاری خۆت بکه و گوئی مه دهیه هه رچی ده یلین با بیلین؛ لنگه ری با نه وه ندهی ده رۆژدا برووکه و پرووکه ههیه ده شانۆگه ری منیشدا هه له و په له هه بی و من گرینگیی پی نادم بهو مه رجه که باغه لم پر بی له پوول.» دۆن کیشۆت گوتی: «سوحانه لالا! وئ ده چی حه ق بهو پیاوه بی.» وه کو په که قسه کانی خۆی درێژه پی دا: «ئستا چاو لی کهن که چۆن سه دان سواری بۆ شناع له شار وه دهر ده که ون و وه داوی نهو دوو عاشقه مه سیحیه ده که ون. ته ماشا کهن که چۆن شه یپوو ره کان ده توو ری تین و زور ناکان دهنگیان ده هه وادا ده ته نیته وه و ده هۆل و ته پله کان نرکه یان دئی! من له وه ده ترسم که سواره کان بگه نه سه ره بارزبووه کان و له کلکی نه سپی خۆیان یان بخهن و بیانگه ری ننه وه شاری خۆیان و نه مه خۆی ده بیته دیمه نیکی زراوتۆقین و هه تره ش بهر!»

دۆن کیشۆت هه ره ده گه ل نهو هه موو سواره عه ره بهی دیت و نهو هه موو زه نا زه نا و بانگ و خرۆشه ی گوئی لای بوو، به ده رفه تی زانی که بگاته هاواری هه لاتوو هکان، له به ره نه وه له جیی خۆی راسته وه بوو، هه لی کیشا شمشی ر و به ده نگیکۆ وه ک هه و ره تریشقه گرماندی که؛ من هه رگیز ئیجازه نادم له ده ورانی ژیا نی مندا و له به ره چاوی من زولمیکۆ ناوا گه و ره له پاله وانیکۆ نهو ینداری وه ک گایفرۆس بکری. نه های! نه ی جه ره دی حیز و خویری! ده ست له را وه دوونانی نهو هه لگرن و لئی گه ری تین با پروا دهنه به گرتاندا دیم و خراپیشتان به سه ره دینم!» دۆن کیشۆت ده گه ل نهو قسه نه دا به شمشی ری هه لکی شراو له داووده زگای ته رده سبازی نزیك بووه وه و به رق و قینیکی هه وسار پساو له راست و چه پ و سه ره و خوار به شمشی ر که وته گیانی له شکر عه ره ب و قه لتویری کردن و بوو که شووشه و بی بی جانی ته رده سبازی هه ره یه که ی به لایه کدا که وتن، یه ک لاقی برا یه ک ده ستی شکا. زۆریان سه ریان په ری و سینگیان در، یه کیان له تۆقی سه ره یه وه تا بهر پی، بوو به دوو شه ققه و نووکی تیژی شمشی ری پاله وان په ره دی شانۆی در و نه گه ر مامۆستا پییه ره له بنه وه سه ری خۆی نه دریا وه و خۆی به عه رزیدا نه دا با و له بن ته خته به ندی شانۆدا خۆی مات نه کرد بایه، وه ها سه ری قاش ده بوو که ده تگوت کاله کی رزیوه! مامۆستای چاره ره ش یه ک به خۆی هاواری

ده کرد و ده یگوت: «نه مان، نه که ی پاله وان، پیاوی چابه نه که ی! نه وانه ی تۆ سه ره و ده ستیان ده په ری نی عه ره ب نین، به لکو بوو که بی بی جانی مقه با یین. پیاوی چاک به، روحم ته به منی تاوانباری چاره ره شدا بی، کو په مال و پیرانت کردم. هه رچی هه مه و نیمه له ناوت برد.» ده گه ل نهو هه موو هاواره شدا دۆن کیشۆت له کوشتن و برین و قه لتویری کردن رانه ده وه ستا و بارانی زه بری شمشی ر به سه ره داووده زگای شانۆگه ری دا هباری. سه ره نجام دۆن کیشۆت له ماوه یه کی کورتن له مه و دا ی خویندنی دوعایه کی زۆر کورتدا، داووده زگای شانۆگه ری وردوخاش کرد و داری له سه ره به ردی نه هیشته و ته واوی بوو که کانی تیک شکاند و مورسه ل شای بریندار کرد و ئیمپراتۆر شارلیمانی کرده دوو له ت. به دیتنی نهو کاره ساته ته ماشا که ره کان شپه رزه و سه ره لیشی واو تیکیان داویشته و مه یموونی غه یبزانیش هه لاته سه ربانی کاروان سه را و ئامۆزا ترسی ری نیشته و لاوی نۆکه ره زنده قی چوو، ته نانه ت سانکۆپانزاش له دلای خۆیدا توشی هه راسی کی گه و ره بوو، چون نهو پاش نه وه ی تۆفان دامرکایه وه، سویندی خوارد که ده عومری خۆیدا نه ربابی نه وه نده به توو ره یی چاو پی نه که و تووه.

دۆن کیشۆت پاش نه وه ی داووده زگای شانۆگه ری سه روین کرد، که میک هیتور بووه وه و گوتی: «نه ی کاش و خۆزیا ئیستا بمتوانی بایه ته واوی نهو که سانه ی که ده به که لک بوونی پاله وانانی سه ره گه داندا شک و گومان یان ههیه و نایانه وئ بسه لیتن که بوونی پاله وانانی سه ره گه ران چه نه پتویسته، لیره کۆم کردبانه وه، ده حزووری خۆمدا له سه ره پی رامگرتبان. تۆخوا ئیوه چاو لی کهن و پروان نه گه ره من لیره نه بوایه م دۆن گایفرۆس و ملیزاندر چییان به سه ره ده هات؟ بگومان نهو سه عاته ده هات که نهو عه ره به سه گانه، بگه نه سه ریان و به لایه کیان به سه ره بیتن. به هه رحال، ده نیو هه موو بوونه وه رانی عاله مدا دیسان بژین پاله وانانی سه ره گه ران! لهو ساته دا مامۆستا پییه ری په ری شان و داماو گوتی: «منیش ده لیم هه ره بژین پاله وانانی سه ره گه ران و بمری پییه ری چاره ره ش، چون من ئیستا گه یشتوو مه ته په یه ک له فه قیری و به ده ختی که ده توانم وه ک سولتان «دۆن دیه گۆ رۆدریک» Don Roderic بلیم: «تا دوینی خاوه نی بی ره قیبی سه رانه سه ری ئیسپانیا بووم و نه مرۆ خاوه نی تاقه به ردیک یا خشتیک نیم که به تیرادیوی بلیم نهو ملکی منه.» من تا نیو سه عات، ته نانه ت تا پینج ده قیقه پیش، خۆم به خاوه نی چه ندین به هاره بندی (*) پر له نه سپ و چه ندان سندوو قچه ی پر له جه و اهیرات ده زانی و خۆم به پادشای هه موو پادشایان نه ده گۆرییه وه. به لام ئیستا خۆم به فه قیر و دل به غم و بی که س و بیچاره ده زانم. به تاییه تی

که مه‌یموونه‌که‌شم نه‌ماوه، یانی ئەو به‌سته‌زمانه هه‌لاتوووه و ئەگەر به‌هۆی بیگرمه‌وه ده‌بی، تا بنی دنیا به‌دوایدا هه‌لبێم و ده‌ ئاره‌قه‌ پرتندا هه‌یاتی ره‌شم لێ ببری! من ئەو هه‌موو به‌دبه‌ختییهم له‌و پالەوانه‌ پێ گه‌یشتوووه که ده‌لێن به‌هاواری هه‌تیوان و داماوان ده‌گا و ناهیلێ که‌س زۆلم و سته‌م له‌ مه‌زلوومان بکا، به‌لام ئەفسوس هه‌ر من، منی کلۆل له‌ پیاوه‌تی و جوامیری ئه‌و بێ نسیب مامه‌وه. ئاخ ئەه‌ی خودای عالیه‌میان که له‌ سه‌ره‌وه‌ی عه‌رشه‌ی ئەعلا ماله‌ خۆت داناهه‌، سپاسی تۆ ده‌که‌م و ستایشی تۆ ده‌لێم و رازیم به‌ره‌زای تۆ که سه‌ره‌نجام به‌ده‌ست پالەوانی غه‌مگین روخسار، روخساری منیشت غه‌مگین کرد!

سانکۆ به‌قه‌سه‌کانی مامۆستا پیه‌ر به‌زه‌ی بزوت و پێی گوت: «ئەه‌ی مامۆستا پیه‌ر، بۆ خاتری خودا شیوه‌ن و ناله‌ مه‌که‌ که جه‌رگمت کرده‌ که‌باب! تۆ ئەوه‌ بزانه‌ که‌ ئەریابی من له‌ دینی مه‌سیح و ئایینی کاتۆلیکدا ئەوه‌نده‌ به‌ئیمان و مۆمنه‌، ده‌گه‌ل هه‌ست بکا که زهره‌ر و زیانی به‌تۆ گه‌یاندوووه، ده‌سه‌به‌جێ بۆت قه‌ره‌بوو ده‌کاته‌وه و تاوانه‌که‌ی به‌دو قات زیادی ده‌داته‌وه.» مامۆستا پیه‌ر گوتی: «جه‌نابی دۆن کیشۆت ئەگه‌ر پاره‌ی هیندیک له‌ بووکه‌کان که تیکێ شکاندوون، بداته‌وه به‌من رازی و خۆشحال ده‌بم و گه‌ردنی ئازا ده‌که‌م تا ویژدانی ده‌عه‌زاب نه‌که‌وێ، چون هه‌ر که‌س ماله‌ی که‌سیک رابگرێ یا زیانی پێ بگه‌یه‌نێ ئەگه‌ر نه‌یداته‌وه یا به‌پوول مه‌زنده‌ی نه‌کا، رووی خۆشی و رزگاری نابینی.» ئەوجار دۆن کیشۆت وه‌ده‌نگ هات و گوتی: «ئەم قسه‌یه‌ به‌ته‌واوی له‌ جێی خۆیدا، به‌لام ئەه‌ی مامۆستا پیه‌ر من پیم وانیه‌ که تا ئیستا هه‌ی قه‌رزیکێ تۆم له‌سه‌ر بێ و ماله‌یکێ تۆم له‌ لا بێ.» مامۆستا پیه‌ر گوتی: «چۆن ده‌فه‌رمووی که من قه‌رزم له‌سه‌ر تۆ نییه‌؟ ئەه‌ی ئەم داووده‌زگا سه‌ره‌وبن کراوه و ئەو بووکه‌ بی بی جانانه‌ که هه‌مووی قه‌لتوهر کراون و تازه‌ به‌کاری هه‌یچ نایه‌ن، به‌کام هه‌یز بێجگه‌ له‌ هه‌یزی شان و باهۆی زراو تۆقین و له‌ شکان نه‌هاتووی ئیوه‌ ئاویان به‌سه‌ر هاتوووه؟ ئەم داووده‌زگایه‌ بێجگه‌ له‌ من هه‌ی چ که‌سیکه‌؟ من بێجگه‌ له‌وانه‌ به‌چی تر به‌پێ ده‌چوو؟» دۆن کیشۆت گوتی: «ئەوجاریش وه‌ک سه‌دان جاری تر که پێش ئیستا رووی داوه‌ که‌م که‌م تێ ده‌گه‌ین که ئەو جادووگه‌رانه‌ی که به‌شه‌و و به‌رۆژ به‌دوای ئازاردانی مندان، ئەوجاریش لێیان گۆریوم و ئەوه‌ی خۆیان ویستووینه‌ به‌منیان نیشان داوه. ئەه‌ی ئەو که‌سانه‌ی لێره‌ ئاماده‌ن و قسه‌کانی من ده‌بیسن، من به‌متمان‌ه‌وه‌ عه‌رزتان ده‌که‌م که ئەوه‌ی له‌سه‌ر سه‌کوێ شانو ئه‌نجام ده‌دا له‌به‌ر چاوی من وه‌ک رووداویکی راست و دروست وا بوو که له‌ دنیا‌یه‌کی تر دا رووی ده‌دا و بروام وابوو که ملێزاند هه‌مان ملێزاندی راستی و گایفروس هه‌مان گایفروس و مورسه‌ل شا هه‌مان مورسه‌ل شا و شارلیمانی هه‌مان

شارلیمانی بوون. من ئەگه‌ر تووشی حاله‌تی رق و تووره‌یی بووم، هه‌ر به‌و ده‌لیله‌ بوو. ئەوجار به‌خاتری ئەنجامدانی ئەرکی پالەوانه‌تی خۆم بپارم دا یارمه‌تی هه‌لاتوووه‌کان به‌ده‌م، که‌وابوو ئەوه‌ی که من کردم و ئیوه‌ چاوتان پێ که‌وت به‌ره‌می نییه‌ت خێری من بوو، جا ئیستا ئەگه‌ر کاری من به‌ره‌می پێچه‌وانه‌ی هه‌بووه، تاوانی خۆم نییه‌، به‌لکو خه‌تای جادووگه‌رانی خه‌تاکاره‌ که له‌ هه‌موو ده‌رفه‌تیکدا ده‌یان‌ه‌وێ ته‌گه‌رم بۆ بنێنه‌وه. به‌هه‌رحال هه‌ر چۆنیک بووی من خۆم به‌ئهرکدار ده‌زانم که ئەم زیان و زهره‌ره‌ قه‌ره‌بوو بکه‌مه‌وه. ئیستا با مامۆستا پیه‌ر زهره‌ر و زیانه‌کان به‌راورد بکا و پاره‌ی بووکه‌ بی بی جانانه‌ شکاوه‌کانی به‌من بلێ تا من به‌پاره‌ی ره‌واجی کاستیلی هه‌مووی بپێرم.»

مامۆستا پیه‌ر کړنۆشیکی ته‌واوی کرد و گوتی: «من له‌ لوتف و ئیحسانه‌ی بپوینه‌ و له‌ دینداری و خۆپارێزی مه‌سیحیه‌کی مۆمن وه‌ک جه‌نابی دۆن کیشۆت، دلاره‌ی مانش که پشتیوانی ته‌واوی بێ ئەنویانی سه‌رگه‌ردانه‌، بێجگه‌ له‌وه‌ چاره‌روانییه‌کم نه‌بوو؛ ئیستا جه‌نابی کاروانسه‌راداری پایه‌به‌رز و چه‌زه‌تی سانکۆپانزای گه‌وره‌ با بینه‌ نیوانجی و زهره‌ر و زیانه‌کان مه‌زنده‌ بکه‌ن و قیمه‌تیک بۆ ئەو بووکه‌ بی بی جانانه‌ شکاوه‌ دابنێن. کاروانسه‌رادار و سانکۆ ئاماده‌یی خۆیان بۆ راپه‌راندنی ئەم ئەرکه‌ راگه‌یان. ده‌سه‌به‌جێ مامۆستا پیه‌ر بووکه‌ بی بی جانیکێ بێ سه‌ری له‌ عه‌رزیه‌ لگه‌ته‌وه‌ که نوینه‌ری مورسه‌ل شا بوو که سه‌ری په‌ریبوو و گوتی: «ته‌ماشاکه‌ن که دانانه‌وه‌ی سه‌ری پێشوو له‌سه‌ر جه‌سته‌ی ئەم پادشا بێ سه‌ره‌ چه‌نده‌ دژواره‌! که‌وابوو ئەگه‌ر ئاغانی داوه‌ر بپوای دژیان نه‌بێ، ده‌بێ بۆ مه‌رگ یا شه‌هید بوون یا سه‌قه‌ت بوونی ئەم پادشایه‌ چوار ریتال و نیو ده‌ن به‌من.» دۆن کیشۆت گوتی: «رازیم، ئەوانی تر بلێن.» مامۆستا پیه‌ر بووکه‌ بی بی جانیکێ تری که هه‌مان ئیمپراتۆر شارلیمانی بوو ده‌ نیوه‌ راستیشدا شه‌ققه‌ کرابوو به‌ده‌سته‌وه‌ گرت و گوتی: «بۆ قه‌ره‌بووکردنه‌وه‌ی ئەم داقه‌لاشته‌ن، زۆر نییه‌ ئەگه‌ر بلیم پینچ ریتال و چاره‌گه‌ ریتالیکم ده‌وێ.» سانکۆ گوتی: «ئەو مه‌بله‌غه‌ که‌م پوولیک نییه‌.» کاروانسه‌رادار گوتی: «زۆریش نییه‌، به‌لام با بریکێ دابشکینین و هه‌ر پینچ ریتاله‌ که بێ.» دۆن کیشۆت گوتی: «نا، نا. با هه‌مان پینچ ریتال و چاره‌گه‌ ریتاله‌ که بێ.» زهره‌ره‌ و زیانه‌که‌ ئەوه‌نده‌ زۆره‌ که به‌و چاره‌گه‌ ریتاله‌ زیاد یا که‌م نابێته‌وه. به‌هه‌رحال با مامۆستا پیه‌ر هیندیک په‌له‌ بکا و کاره‌که‌ کوته‌ی پێ بپێ. چون وه‌ختی شام خواردنه‌ و من خه‌ریکم له‌ برسان هه‌لده‌له‌رزم.» مامۆستا پیه‌ر گوتی: «بۆ ئەم بی بی جانانه‌ که چاویکی کوهر بووه و هه‌مان ملێزاند هه‌مان مورسه‌ل شا و دوازه «ماراودی» ده‌خۆزم.» دۆن کیشۆت هاواری لێ بلند بوو:

«ئەو زۆر سەیرە! بەو ئەسپە کە من دەژێر پکیتی ملیزاندردا دیتم، ئەگەر نەگەیبێتە سنووری فەرەنسە، بیگومان شەیتان نەبێتشتوو، مێردەکەشی ھەروەھا، چون من چاوم پێو بوو ئەسپەکانیان بەجێی تەقلە کوت، ھەڵدەفرین. بەھەر حال کلاوم ناچیتە سەر^(*) و ناتوانن پشیلەم بەسمۆرە بەسەردا قالب بکەن! یانی پێم بقەبووڵین کە ئەو بووکە لووت کورتە یەک چاوە ملیزاندرە کە لێرە کەوتوو. لە حالیکدا من دەزانم ملیزاندر دەگەڵ مێردەکەیی ئەم سەعاتە لە فەرەنسەدان و لە ژێر لێفەپەکدا خەریکی عەیش و نۆشی خۆیان. ئەو مامۆستا پێیەر لە خوا داوا بکەین کە ھەرچی بەھەر کەسی داوھ پێی بێڵی و ھەمیشە بۆی رابگرێ، ئێمەش ھەمیشە زەحمەت بکێشین و بەھەنگاوی مەردانە بەریگەیی نییەتی پاک و فکری خاوەنەو بەرھو پێش بچین. ئێستا جەنابت دەتوانن درێژە بەقسەکانتان بدەن.» مامۆستا پێیەر کە دیتی دۆن کیشۆت دیسان ھەوساری پساندوو و دەبەوێ بیکاتەو غارەکەرەکی^(*) خۆی بریاری دا ھەوسارەکەیی بەرندا و ئیزنی پێ نەدا دەریاز بێ. لەبەرئەو گوتی: «راستە، رەنگە ئەو یەکیک لە نەدیمەکانی خاتوون ملیزاندر بێ. کەوابوو لە جیاتیی ئەو بەشێست ماراودی رازی دەبم.» بەلێ ھەروا بەم جوورە بوو کە بی بی جانەکان مەزەندە دەکران و ھیندیک خوار و ژووری قیمەتیان دەکرا و لە ئاخریدا سەرجم زیان و زەرەری ھەموویان بوو بەچل پێئال و سێ چارەگە پێئال. سانکۆ ھەر لە جێو ئەم پارەبەیی دا، بەمامۆستا پێیەر و ئەو پیاوھ بۆ دۆزینەوھە مەیموونەکەیی دوو پێئالی داوا کرد.» دۆن کیشۆت گوتی: «ئەوھەشی پێ بدەن بەلام نە بۆ مەیموون، بەلکو بۆ مێیە مەیموون.^(۳۹۰) ئەوھەش بێتیم کە ھەر کەس ھەوایی بەسلامەت گەپشتنەوھە ملیزاندری جوان و جەنابی دۆن گایفروس بەفەرەنسە و نیو خزم و قەومەکانیان بۆ من بێنی، حازرم دووسەد رپاالی مزگینیی بدەم. مامۆستا پێیەر گوتی: «ھیچ کەس ناتوانی باشتر لە مەیموونی من ئەم مزگینییە بداتە بەرپێزتان، بەلام لە چارەڕەشی ئێستا ھیچ شەیتانیک نییە کە بتوانی دووبارە ئەو بگەرینیتەوھ. بەو حالەشەوھ لام وایە کە ئەم بەستەزمانە لە برسان و بەخاتری ئۆگری بەمنەوھ، ھەر ئەمشەو بگەرینتەوھ لام. خوا بکا ھەرچی زووتر رۆژ بێتەوھ با بزانی چۆن دەبی.»

۳۹۰- سێروانتیسی لێردە بە دوو واژە Mono بە مانای مەیموونی نێر و Mon کە ھەم بە مانای مەیموونی مێ و زۆر شەرپ خوارنەوھە کایەیی کردووھ لە راستیدا ویستووھ قسەبەھەکی خۆش بکا کە دوو مانای ھەبێ و لە راستیدا مەبەستی ئەوھە کە ئەنعامیکی زیادیی بدرێ بە مامۆستا پێیەر کە مەستی پێ بکاو سەر خۆش بێ. (مۆریس باردۆن)

سەرەنجام تۆفان نیشتەوھ و تەواوی ئامادەبوونی کاروانسەرا دە ئارامی و ئاشتیەکی تەواو لەسەر خەرجی دۆن کیشۆت کە یەکجار زۆر سەخی و دەست بلأو بوو، شامیان خوارد. ئەو کابرایەیی کە بارێ نێزە و تەوھرزینی پێ بوو، پێش داھاتی رپوونای، کاروانسەرای بەجێ ھێشت و ھەر کە رۆژ سەری لە کەل دەرھینا ئامۆزا و لاوی نۆکەریش ھاتنە خزمەت دۆن کیشۆت و ئیجازەیی مەرەخەس بوونیان وەرگرت تا یەکیان بگەریتەوھ ولاتی خۆی و ئەو تر بەرپێی خۆیدا برۆا، وھ دۆن کیشۆت بۆ خەرجی رینگە دوازە رپئالی دا بەلاوی نۆکەر. بەلام مامۆستا پێیەر ھوسەلەیی دەمەتەقەیی دەگەڵ دۆن کیشۆت نەبوو، چون پالەوانی باش ناسیبوو، لەبەرئەو پێش رۆژھەلات لە خەو ھەستا و داوودەزگای تیکشکاو خۆی کۆ کردووھ و مەیموونەکەیی دووبارە گرتەوھ و بەدوای کاری خۆی کەوت. کاروانسەراداریش باوھکوو دۆن کیشۆتی باش نەدەناسی لە کارە شیتانەکانی و ھەروھەا دەست بلأوی و تەخشان و پەخشانەکەیی کەمتر لەوانی تر سەری سوپ نەماوو. سەرەنجام سانکۆپانزا بەئەمری دۆن کیشۆت حیسابی کاروانسەرا داری بەتەواوی بژارد و ھەر دووکیان پاش مالواویی، نزیک سەعاتی ھەشتی بەیانی لە کاروانسەرا ھاتنە دەر و کەوتنە رێ.

ئێستا، ئێمە لەوان دەگەرین بەرپێی خۆیاندا برۆن، وھ ئەم ھەلبەرانە، خۆی زۆر پێویستە چون مەجالیی ئەوھمان دەداتی بپەرژیننە سەر لایەنەکانی تر و بتوانین بابەتگەلێکی تر کە پێوھندیان بەلایەنی نوێ ئافەرینی ئەم داستانە گورەوھ ھەبە، حیکایەت بکەین.

پىي «ساكرىپان» دهكارى كردبوو. بهلى جا وهك له پيشدا گوتمان، سانكو گویدرژهكهى وه دهست كهوتهوه. ژينيس ژى له ترسى ئهوهى كه مهبادا جارىكى تر بكهوئتهوه دهست ديوانخانهى عهدالته كه بهدايدا گهران تا له بهر دزى و كهلهك و فيلبازيهكانى سزاي بدن (ئهو كابرايه ئهوهندى جينايهت و پياو كوژى و رهشهزى كردبوو كه خۆى كتيبيكى ئهستورى لهسهر نووسيبوو) لى برا كه تهركه وهتهن بى و بچيته ولاتى ئاراگون و چون فهن و فيلى تهردهسبازى و چاو بهستن و شيرين كارويهكانى عياران و ئهم جوژه كارانهى باش دهزانى، چاوى چهپى خۆى بهست و رۆيشته ئهم ولاته. وا هات كه لهو مهسيحيانتهى كه له ولاتى بهرپهري دهگهراپانهوه، مهيموونىكىشى كرى و فيرى كرد كه ههر كات ئيشارهى پى كرد خۆى باويته سههر شانى و وا بنويى كه خهريكه چهپى دهگهلهك و شتيكى پى دهلى. ژينيس پاش تهواوكردنى ئهو كاره و پيش ئهوهى بچيته گونديك و داوودهزگاي تهردهسبازى و چاو بهستن پان كاتهوه و هونهرونوئينييهكانى مهيموونى خۆى نيشان بدا، له دهروبهري ئهو گونده دهستى دهكرد بهليكوئينهوه و بهتايبهتى سوڤراغى كهسانىكى دهگرت كه جوانتر بيانتوانيبايه وهلام بدنهوه، وه لهو كهسانه لهمهري رووداوى تازهى گوند يا ئهو مهلبندهى گوندهكهى تيدا بوو، پرسىارى دهكرد و ناوونيشانى ئهو كهسانهى كه ده رووداوهكاندا دهورىان ههبوو، زۆر بهوردى فير دهبوو. كاتيگ ژينيس ئهم بابتهانهى بهتهواوى بهزهبى خۆى دهسپارد، ئهوجار دههاته ناو گوند و يهكهم كارى ئهوه بوو كه داوودهزگاي تهردهسبازى و چاوبهستى دادمهزاند و ئهغلب چهند داستانى كۆن و ناسراوى بهنۆبه بهيارمهتتى داوودهزگاكهى بهخهلك نيشان دهدا. پاش شانۆگهري، لهمهري هونهرونوئينييهكانى مهيموونى خۆى بهدورودرژى دهستى دهكرد بهقسه و بهحاززانى دهگوت كه ئهو حهيوانه خهبهرى ئىستا و رابردوى حال و ئهحوالى ئهوانى بهلاويه. بهلام كهمتر خۆى له قهرهى ئهوه دهدا باسى ئاينده بكا. ژينيس بۆ وهلامى ههر پرسىاريك دوو رپئالى داوا دهكرد و ئهگه ناگه دارويهكى باشى لهمهري پرسىاركه رهكانهوه ههبووايه هينديكى بۆ دادهشكاندن. ههروهها چون ژينيس زۆرتر دهرويشته ئهو مالا نه كه ئهحوالى دانيشتوانهكهى دهزانى، ئهگه ئهندامانى ئهو بنه ماله نيشانويستبا بۆ ئهوهى پووليكي پى نهدن پرسىارى لى بكن و ئهو بهئهنقهست ئيشارهى بهمهيموونهكهى دهدا و پاشان دهگوت كه مهيموون فلان بابته و فلان مهسهلهى بهگويدا چرپاندوه. ئهو بابتهانهش ههر ئهوانه بوون كه بهتهواوى دهگهله باري ژيان و وهزعى ئهندامانى ئهو ماله يهكيان دهگرتوه. ژينيس بهم جوژه ناوى دهركرد و خهلك دهرك بهدهرك بهداوى دهكوتن. له هينديك

لهمهري ئهوهى پيبهر و مهيموونهكهى كى بوون و لهمهري

سههرهخامى شوومى زهري كهر و دۆن كيشۆت، رووداويك

كه دۆن كيشۆت نهيتوانى ئهو جوژهى دهيوبيست كوئايى پى بينى

سهيد حاميد كورپى ئهجهلى، رووداوى نووسى ئهم تاريخه گهوره، كاتيگ دهگاته ئهو بهشه بهمجۆره دهست بهقسان دهكا: «من وهك مهسيحيهكى كاتوليگ سوئند دهخۆم...» وه وهركيپى ميژووى ئهو لهم بارهوه دهلى لهوهى كه نووسهر وهك مهسيحيهكى كاتوليگ سوئند دهخوا (له حالئيدا كه ههموو دهزانين كه ئهو عهريهى مهغريبى و موسلمان بووه) مهبهست و مهزورويكى بيچگه لهوهى نهبووه كه پيمان بلى ههر وهك مهسيحيهك، كاتيگ سوئند بخوا كه بيچگه له راستى قسه ناك، بهراستى ههر چى بيلى راسته و ئهويش وهك ئهوهى هاتبهتته سههر دينى مهسيح و سوئندى مهسيحيانتهى خواردبى، بهليني دهدا كه ههرچى لهمهري دۆن كيشۆت بينووسى راستيهكى رووت و بى كهم و زياد بى، بهتايبهتى لهمهري ماموستا پيبهر و مهيموونه غهيزانهكهى كه تهواوى خهلكى ئهو مهلبندهى بهغيب گوتنهكانى خۆى تووشى سههر سوورماوى كردبوو، بيچگه له راستى هيج نهلى. بهلى سهيد حاميد دهلى كه ههر كهس بهشى يهكهى ئهم داستانهى خويندبتهوه «ژينيس دۆ پاسامۆن» يانى ئهو دزه بهناويانگهكهى زۆر باش له بير ماوه، دزىك كه دۆن كيشۆت ئهوى دهگهله باقىي سزادراوهكان بهكارى دژوارى له چياكانى سيراوژنا، ئازاد كرد و ئهو خهتاكاره دهروون رهشانه كه روالهتيكى بهدزىوى و نكريسى دهروونى خويان ههبوو، ئهو چاكهيان له بير كرد و پاداشيكي بيشرههمانهيان داوه بهدۆن كيشۆت. ئهم «ژينيس دۆ پاسامۆن» كه دۆن كيشۆت ناوى ژينزىل پاراپيلاى لهسههر دانابوو، ههر ئهو كهسه بوو كه گویدرژى سانكووى دزى، وه چون له بهشى يهكهى ئهم داستانهدا بههوى ههلهى ئهوانهى ئهم كتيبهيان چاپ كردوه، ميژووى ئهم كهر دزينه و چهند و چوئيهكهى له قهلهم كهوتبوو، ههر ئهوه بيانووى دا بهدهست جهماوهريكى زۆر كه تاوانى چاپخانهيان خستبووه سههر نووسهر تا دهست بكن بهغيب و ئيراد گرتن. بهكورتى بيگيرمهوه، ژينيس كهري سانكووى له حالئيدا دزى كه سانكو لهسههر پشتى كهركه خهوى لى كهوتبوو، بۆ ئهم كارهش فيليكى ده كار كرد كه «برونيل» له كاتى گهمارودانى قهلاى «ئالبراك» دا بۆ دهركيشانى ئهسپ له ژير

وارانیشدا که زۆر ئاگه‌داری بابەت نەدەبوو بەجۆریکی جواب دەداوه که پێوه‌ندیی بەپرسیارەکه‌وه هەبوایه. وه چون هیچ کەس نەبوو پرسی مەیموون چۆن غەیب دەزانێ و غەیب دەلێ، سواری کەری مراد بوو، بەساویله‌کیی و کەریه‌تی ئێو خەڵکە پێدەکەنی و گیرفانی له پوول دەناخنی. بەلێ جا کاتیک ژینیس له کاروانسەرا وەژووور کەوت هەر له جێ دۆن کیشۆت و سانکۆی ناسییەوه و هەر ئێم ناسیاوییه بوو به‌هۆی ئێوهی که ئاسانتر به‌ئامانجی خۆی بگا و دۆن کیشۆت و سانکۆ و حازران نوقمی سەر سوورماوی بگا، به‌لام هەر وهک له به‌شی پێشوویدا گوترا لهو کاتەدا که دۆن کیشۆت سەری مورسەل پاشای به‌شمشیر پەراند و ته‌واوی سوارەکانی قەلتووێ کرد، ئێگەر هیندیک به‌قه‌وه‌تتر شمشیرەکه‌ی داوه‌شاندبا، ئێم کایه‌کارییه زۆر گران بۆ ئێو ته‌واو دەبوو و گیانی خۆی له دەست دەدا. بەلێ جا، ئێوه بوو ئێوه‌ی دەموست له‌مەر مامۆستا پییه‌ر و مەیموونه‌که‌ی بیلیم.

ئێستا ده‌گه‌ر پێینه‌وه سەر داستانێ دۆن کیشۆتی مانس و ده‌لێن که ئێو پالێوانه هەر ده‌گه‌ل له کاروانسەرا وهدەر کەوت، بریاری دا که چون تا رۆژی کێبه‌رکی هیشتا وهخت مابوو، پیش ئێوه‌ی برواته شاری ساراگوس، سەریکی لیوارەکانی روبراری ئێبره Ebre و دوروبه‌ری بدا. به‌م ویسته‌وه کەوتە رێ و تا دوو رۆژی ته‌واو بێ ئێوه‌ی رووداویکی گرینگ تووش ببێ، به‌رێدا رۆیشت. رۆژی سێیه‌م له کاتیکدا له هەرورێک وه‌سەر ده‌کەوت بانگی شه‌بیبوو و ده‌نگی شمخالی گوتی لێ بوو، پیتی وابوو فه‌وجیک سەرباز به‌ویدا تێپەر دهن، له‌به‌رئێوه ده‌نگی رۆسی نانتی دا، تا بۆ ته‌ماشای بگاته سەر ئێو ته‌پکه. کاتیک گه‌یشته‌ سەر ته‌پکه‌که له داوینێ ئێوه‌ریدا چاوی به‌ زیاتر له دوو سەد پیاوی جه‌نگاوه‌ر کەوت که ده‌تگوت هه‌موو جۆره چه‌کیکی وهک نێزه و تیروکه‌وان و ته‌وه‌رزین و چه‌ند شمخال و ژماریکی زۆریان مه‌تال به‌ده‌سته‌وه‌یه. دۆن کیشۆت له‌وه‌ سەر وه‌ که‌م که‌م داکشای خواره‌وه و ئێوه‌نده نزیک بووه‌وه که به‌باشی ئالاکانیانی ده‌دیت و په‌نگی ئالا و نووسراوه‌کانی لیک ده‌کرده‌وه. به‌سه‌ره‌نجه‌وه ده‌ ئالاکان ده‌فکری و به‌تایبه‌ت په‌کیانی که له‌ حەریری سپی و به‌رزتر له هه‌مووان بوو خسته‌ ژیر چاوه‌دیتری. له‌سه‌ر ئێو په‌رچه‌مه‌ که‌له‌ی که‌ریک زۆر به‌جوانی کیشرا بووه‌وه که حاله‌تی زه‌ربینی به‌خۆوه‌ گرتبوو، یانی گوتی راست کردبووه‌وه و سەری هه‌لێنابوو، لیچی کردبووه‌وه و زبانیشی له‌ ده‌ری بوو، له‌ دوروبه‌ری ئێم وینه‌یه‌ش به‌خه‌تی درشت و خوانا ئێم دوو نیوه‌ شیعه‌ر نووسرا بوون «بێه‌وه‌ نییه که دوو قازی رووبه‌رووی یه‌ک بزه‌رین!»

دۆن کیشۆت به‌دیتنی ئێم نووسراوه‌یه تیگه‌یشت که ئێو پیاوه چه‌کدارانه ده‌بی خه‌لکی ئێو گونده بن که داستانی زه‌ره‌زه‌ری کەر له‌ وێ رووی داوه و مانای شیعه‌ره‌که‌شی بۆ سانکۆ روون کرده‌وه و گوتی که ئێو که‌سه‌ی داستانه‌که‌ی گێراوه‌ته‌وه باسی دوو راویژکاری شاره‌وانیی کردوو به‌هه‌له‌ چوو و ئێوانه‌ی زه‌راندوویانه، به‌پیتی ئێو شیعه‌ره دوو قازی بوون.» سانکۆ ده‌ جوابی ئه‌ربابی خۆیدا گوتی: «قوربان پیوست ناکا هینده وردی بخوینیه‌وه، له‌وانه‌یه ئێوانه‌ی زه‌راندوویانه ئێوه‌م راویژکار بووبن و پاشان به‌تێپه‌ر بوونی زه‌مان بووبن به‌قازی گونده‌که‌ی خۆیان و له‌ پاشان خه‌لکه‌که‌ توانیویانه به‌هەر دووک عینوان ناویان به‌رن. بێجگه له‌وه‌ش گرینگ ئێوه‌یه که ئێو دوو که‌سه زه‌راندوویانه، جا چ راویژکار بن، چ قازی، چ کارتیکردنیکێ له‌سه‌ر ئه‌سلی داستان هه‌یه؟ بۆ زه‌راندن قازیه‌کانیش ده‌ستی که‌میان له‌ راویژکار و باقیی ئێو خه‌لکه‌ نییه!»

سه‌ره‌نجام دۆن کیشۆت و سانکۆ تێ گه‌یشتن و ئاگادار بوونه‌وه که دانیشتووانی رشقه‌ن پیکراو ده‌ستیان داوته چه‌ک و ده‌یان‌ه‌وه‌ی به‌سه‌ر گوندی جیراندا بدن، چونکه خه‌لکی ئێو گونده به‌پێچه‌وانه‌ی حه‌ق و حقووقی جیرانه‌تی زۆتر له‌ خه‌لکی گونده‌کانی تر ئێوانیان رشقه‌ن ده‌کرد. دۆن کیشۆت به‌پێچه‌وانه‌ی سانکۆ که هه‌رگیز نیشتیای خۆ تیه‌له‌قوتاندنی له‌م جۆره‌ باب‌ه‌تانه‌دا نه‌بوو، له‌ وان نزیک بووه‌وه. فه‌وجی سواره‌کان به‌خه‌یالی ئێوه‌ی که دۆن کیشۆت شه‌ره‌که‌ریکی پالێوانه و هاتوه‌ته یارمه‌تی ئێوان به‌ئامێزی ئاواله‌ پێشوازیان لێ کرد. دۆن کیشۆت به‌ویقاریکی پیاوانه نیقابی له‌سه‌ر روخساری خۆی هه‌لگرت و تا بن ئێو په‌رچه‌مه‌ی که‌له‌که‌ری له‌سه‌ر بوو، رۆیشته‌ پیش و له‌وێ سەر‌قۆل و پێشه‌نگ و پیاو ماقوولان ده‌وریان گرت و وه‌ک هه‌موو ئێو که‌سانه‌ی که بۆ یه‌که‌مجار چاویان به‌دۆن کیشۆت ده‌کەوت، به‌سه‌رسورماوی و ئافه‌رینه‌وه ته‌ماشایان ده‌کرد. پالێوانیش که پیتی زانی که هیچ که‌س هیچ نالی و پرسیاویکی لێ ناکه‌ن له‌ ده‌رفه‌ت که‌لکی وه‌رگرت و بیده‌نگی شکاند و به‌ده‌نگی بلێند ئاواوی گوت: «ئێه‌ی خه‌لکی ئازا و نه‌به‌رد، تکاتان لێ ده‌که‌م زۆر به‌وردی گویم بۆ رادێرن و باسیکی هه‌کیمانه‌ی که ده‌مه‌وه‌ی ده‌ستی پێ بکه‌م، هه‌لمه‌بێن، مه‌گه‌ر ئێوه‌ی ببیته هۆی بێزاری و ماندووویتان و خۆشتان لێ نه‌یا.» هه‌موویان گوتیان که ئێو ئازاده هه‌رچی بیلێ و زۆر به‌مه‌یل و تاسه‌وه‌ش گوێگری قسه‌کانی دهن. دۆن کیشۆت پاش وه‌رگرتنی ئێم ئیجازه‌یه، قسه‌کانی خۆی به‌م چه‌شنه‌ درێژه‌ پێ دا: «ئێه‌ی سه‌روه‌رانی ده‌روون خاوتین، من پالێوانی سه‌رگه‌ردانم، شوغلی من سپاییگه‌ری و کاری من پشتیوانی له‌ که‌سانیکه که لایه‌نگریان پێوسته و یاری گه‌یاندن به‌نیازمه‌ندان که یاریده‌ی منیان پێ

دهوئ. من چهنای چهن پوژه له گهرفتاریی ئیوه ههواڵم پی گهیشتوووه و دهزانم بوچی ناچارن ههر کات و سات چهک هه لگرن و بهئهزمی شهري و توئهسهندنهوه له دوژمنهکانتان دهست بو چهک بهرن. من نه جاریک و دوو جار، فکرم له کاری ئیوه کردوووه تهوه به لکو سهه جار زهینی خوّم پیوه مهشغوول کردوووه و بهو ئاکامه گهیشتوووم که پی و ابوونی (* ئیوه له م واردها که تهوهین و پشقهنتان پی کراوه به پیی دابونه ریتی شهري تهن به تهن (دوئیل) هیچ بنه مایه کی دروستی نییه و ئیوه لهو بوچوونه دا بهههله چوون. له راستیدا ئهگهر که سییک کۆمه لگایه کی تهواو به بیانوی ئهوهی که یه کیک له ئه ندامانی ئه و کۆمه لگایه کاریکی خراپی کردوووه، بو به رهنگاری کردن بانگه یشت بکا و به زمی شه ریان پی بگری، ئه و کاره ی ئه و به راستی ئیهانه و سووکایه تی به و کۆمه لگایه نییه. ئیمه له م واردها نمونه یه کمان هه یه ئه ویش داستانی «دیه گو ئوردوئینز دۆلارا» Diego Ordemz delera یه که چون نه یه ده زانی «ولیدو دۆلفوس» Wellido dolfs له دانیشتوانی شاری زامورا پادشای ئه و پی به فیئل و خه یانه ت کوشتوووه، تهواوی خه لکی ئه و شاره ی به خه یانه ت تاوانبار کرد و به گزیاندا چوو. به مجوره تهواوی خه لکی شاره که ی بانگه یشتی مه یدان کرد و هه موویانی به به رپرس و وه لامده روه زانی که ده بی توئه یان لی بکریته وه. له راستیدا دۆن دیه گو تا ئه ندادیه ک له خو بیایی بوویوو که له سنوری ئاین و یاسا و ریسه ی به ربه رکهانی ده رچوو بوو. ده نا چ خیری خودای بوو، چ پیویست بوو که تهواوی ئه و عاله مه به ژن و مندال و پیر و په ککه وته و دار و دیواره وه به و جوړه ی که له داستانه که یدا هاتوووه بو شه ر و پیکدادان بانگه یشتی مه یدان بکا؟ (۳۹۶) به لام کاتیک کاسه ی تووره یی و غه زبه ی ئاده میزاد لیوریز ده بی، هه رچی

۳۹۶- ئه م باسه له داستانی دۆن دیه گو دا به م جوړه یه: دیه گو ئودین - کاتیک له خیهوت وه ده رکهوت، سه رتاپا غه رقی ناسن و پولا سواری ئه سپی شین بو ره هاته مه یدان و داوی له خه لکی «زامورا» کرد ئه گهر خو یان به پیاو ده زانن بینه مه یدان تا توئه ی کوره مامی خو ی «سانکوی دلاور» که به دهستی ولیدو دۆلفوس کوری دۆلفوس و ولیدو کوژابوو، له وان بستینیتته وه. ئه و پیاوه ئاوی به خه لک گوت: «ئه ی خه لکی زامورا، من ئیوه ی غه یان و ریگر و جه رده و ناپیاو بو به رهنگای گاس ده که م. من مردوو هکانتان و ئیسک و پرووسکی باب و باپیرانتان له قه بره کانیا ن دینمه ده ر. ژن و پیاو مناله کانیا ن و ته نانه ت ئه وان هه ده سکی دایکیان دان یا ئه وانی له مه و پاش له له دایک ده بن بانگه یشت ده که م بینه سه ره جه نگی من. گه وره کانتان، چوو که کانتان ماسی ئیو ئاوه کانتان و ته نانه ت ئاوی رووباره کانیشتان بو شه ر گاس ده که م.... (موریس باردوئن)

به سه ر زاریدا دۆ ده لئی و هیچ شتیک ناتوانی ده می به سه تی. ئیستا که وایه، یانی بی حورمه تی ته نیا که سییک به ولات، به کو مار، به شار به ناحیه و گوند به سووکایه تی له قه له م نادرئ، ئاشکرایه که چه ک هه لگرتن و له شکرکیشان بو توئه وه رگرتنه وه له شتیکی بی بنه تا، کاریکی به یوو ده و نارپه وایه. به راستی ته ماشا کردنی ئه و دیمه نه چهنده پیکه نیی و گالته یه که گۆزه که ران (۳۹۷) و ته ماته فروشان (۳۹۸) و هه مالان (۳۹۹) و سابوون که ران (۴۰۰)، بچنه شه ری ئه وان هه ی که ده لئین ئیوه زه راندوو تانه و یه کتری قه لتوبر بکه ن. یا که سانیک که منالانی کووچه و کۆلان وه دوا یان ده که ون و شتیکیان پی ده لئین وه خو که ون و ئه و منالانه قه تلئ عام یا کوته ککاریان بکه ن! به راستی دیتنی ئه م شانو گه ربیه چهنده دل هه ژینه که خه لکی ئه م شاره پشکه وه تووانه هه موو کات رقیان لیک بی و ده فکری توئه سه نده نه وه له یه کتر دابن و ده ست بو شمشیر به رن. به بوچوون و بروای من ته نیا چوار شت هه ن که ده بی کو ماره کان و مروژه زاناکان به خاتری ئه وان ده ست بو شمشیر به رن و گیان و مالی خو یان له ریاندا فیدا بکه ن. یه که م؛ به رگری له دینی کاتولیک، دووم؛ پاراستنی گیان که ئه رکی شه رعی و عورفی هه موو مرو فیکه، سییه م؛ پاراستنی شه ر هه و و ئابروو و ژن و مندال، چواره م؛ له خزمه متی سو لئاندا و له شه ریکی به رحه قدا، وه ئه گهر بمانه وی بی نه میشی لی زیاد بکه ین، ولتپاریزی و به رگری کردن له نیشتمانه که ده توانین له رده ی دووه مدا جیی بو بکه ینه وه. هیندیک واری که مایه ختریش هه ن که ده کری شه ریان بو بکه ی. به لام به راستی شه ر کردن له سه ر شتیکی منالانه و با به تیک که هیچ باری سووکایه تی تیدا نییه، باری سه رگه رمی و گالته و پیکه نیی هه یه، کاریکی دوور له عه قل و مه نتیه. له لایه کی تریشه وه توئه ئه ستانده وه یه کی بیجی (هه ر چهنده هیچ توئه کردنه وه یه ک به جی نییه) کاریکه پیچه وان هه ی دینی مه سیح و ده گه ل ری باز و ته ریه تی ئیمه یه ک ناگرنه وه. دینیک که به ئیمه ئه مر ده کا ده گه ل دوژمنانی خو شمان چاکه بکه ین و ئه وان هه ی نه فره تیان لیمان هه یه، خو شمان بوین. ره نگه ده کار کردنی ئه م فه رمانه ئاینیا نه هیندیک دژوار بن، به لام مه گهر بو ئه وان هه ی خودایان وه لاناوه و به دنیا وه نووساون، ده نا

۳۹۷- مه به ست له گۆزه که ران، خه لکی شاری والا دۆلیده که سه نه عه تی سوآله ت سازی و گۆزه و دیزه دروست کردنیا ن هه بوو.

۳۹۸- ته ماته فروش له قه بی خه لکی «تولید» ه که له مه زراکانیا ندا زوریان ته ماته به ره م دینا.

۳۹۹- هه مالان نازناوی خه لکی مادرید بوو.

۴۰۰- سابوون که رانیس به خه لکی سیویل ده گوترا. (موریس باردوئن)

ئه‌وه‌ندهش دژوار نییه. له راستیدا عیسا مه‌سیح که خودای ئیمه‌یه، مروفتیکی به‌راستی بوو، که‌سیکیش بوو که هه‌رگیز درۆیه‌کی به‌سه‌ر زاریدا نه‌هات. له شه‌ریعه‌تیکدا که بۆ ئیمه‌ی به‌جی هیشته، ئاواى گوت که من نیریکی که ده‌کرئ بیکیشی، له‌سه‌ر ملمه و باریکی سووکه له‌سه‌ر شانه. که‌سیکی له‌م چه‌شنه نه‌یده‌توانی ئهمریک به‌ئیمه بکا که ده‌کار هینانه‌که‌ی دژوار بی. که‌وابوو ئه‌ی به‌رێزان، ئیوه ئه‌رکی سه‌رشانتهان ئه‌وه‌یه که به‌پتی قانونی شه‌رع و عورف تووریه‌یی خۆتان قووت بده‌نه‌وه و ئارام بگرن و چه‌ک دابنن. «سانکۆ له‌م ساته‌دا وه‌قسه هات و گوتی: «له‌عنه‌تی شه‌یتان له‌ من، ئه‌گه‌ر ئه‌م ئه‌ربابه‌ی من موجته‌هیدی» (* (جامع الشرايط) نه‌بی و ئه‌گه‌ر نه‌شبی و هه‌ا ویک ده‌چن که ده‌لئی سیوتکن و له‌ نیوه‌راستدا له‌ت کراون.»

دۆن کیشۆت ساتیک بیده‌نگ بوو، بۆ ئه‌وه‌ی پشوو بیته‌وه سه‌رخۆ. که دیتی ئاماده بووان هه‌روا بیده‌نگ و کر و ماتن و به‌ئیشتیاوه چاویان ده‌و بریوه، ویستی له‌و ده‌رفه‌ته‌ش که‌لک وه‌برگرت و له‌سه‌ر قسه‌کانی خۆی برۆا. بیکومان ئه‌گه‌ر سانکۆ سه‌گیه‌تی نه‌کردبا و خۆی ناویشته‌بایه نیو قسان، پالنه‌وان دیسان ده‌ستی ده‌کرده‌وه به‌مه‌وعیزه و نوتق کردن. به‌لام سانکۆ که دیتی ئه‌رباب بیده‌نگه، خۆی ده‌ستی پتی کرد و گوتی: «ئه‌ربابی گه‌وره‌واری من دۆن کیشۆتی مانش که رۆژگاریک به‌ناوی پالنه‌وانی خه‌مگین روخسار ده‌ناسرا و ئه‌مرو ناوی پالنه‌وانی شیرکوژی له‌سه‌ره، نه‌جیب زاده‌یه‌کی عاقل و فه‌رزانه‌یه که زبانی لاتین و زبانی ئیسپانیایی وه‌ک خویندکاریکی زانکۆ ده‌زانی. ئه‌و پالنه‌وانه هه‌ر به‌ئینیکی بیدا یا هه‌ر رینۆینی و نسحه‌تیک بیکا خۆی ئه‌نجامی دده‌ا و ته‌واوی رتوپه‌سم و یاسای شه‌ری ته‌ن به‌ته‌ن ده‌زانی. که‌وابوو هیچ کاریک له‌وه باشتر نییه که هه‌رچی ئه‌و ده‌فه‌رموئ به‌قسه‌ی بکه‌ن و ئه‌گه‌ر زه‌هرتان کرد، ئه‌وه پشته‌ی (* من و داری ئیوه. له‌وه‌ش تتی په‌رئ، شه‌ر کردن و تووره بوون به‌خاتری بیستنی زه‌ره‌ی که‌ریک که‌ریه‌تییه‌کی گه‌وره‌یه. من باشم له‌ بیره کاتیک منداڵ بووم هه‌رکات وازم لی با، ده‌ستم ده‌کرد به‌زه‌رین، بی ئه‌وه‌ی که‌س شتیک بللی یا لومه‌م بکه‌ن. ئه‌و کاره‌شم ئه‌وه‌نده به‌ته‌واوی ئه‌نجام دده‌ا و ئه‌وه‌نده ئاهه‌نگی زه‌رینه‌که‌م سروشتی بوو که ده‌گه‌ل بیستنی ده‌نگی من هه‌موو که‌ره‌کانی گوندیش ده‌ستیان به‌زه‌رین ده‌کرد. به‌و حاله‌شه‌وه من هه‌ر ئه‌وه بووم که بووم و هه‌ر کوپری دایک و بابی خۆم بووم و ئه‌وانیش خه‌لکیکی به‌رێز و شه‌رافه‌تمه‌ند بوون. من هه‌ر به‌م تاقه هونه‌ری خۆم چه‌ند که‌س له‌ پیاوانی ناسراو و به‌رێزی دی ئیره‌ییان پتی ده‌بردم که من هیچ بایه‌خم بۆ دانه‌ده‌نا. ئه‌وجار بۆ ئه‌وه‌ی بزانه که من راست ده‌لیم و درۆ ناکه‌م سه‌رنج بده‌ن، گوئی بگرن

که ئه‌م هونه‌ره‌ش وه‌ک هونه‌ری مه‌له‌وانی وایه، یانی مروّف که فیری بوو هه‌رگیز فه‌رامۆشی ناکا.

سانکۆ ئه‌وه‌ی گوت و ده‌سه‌به‌جی که‌پۆی خۆی گرت و به‌ده‌نگی بلیند ده‌ستی کرد به‌زه‌رین، به‌جۆریک که ده‌نگی زه‌ره‌زه‌ری له‌ ته‌واوی دۆل و ده‌ره‌ی ئه‌م ده‌قه‌ره‌دا ده‌نگی دایه‌وه. به‌لام یه‌کیک له‌ پیاوانی گوند به‌پتی واپوونی ئه‌وه‌ی که سانکۆ گالته به‌ئه‌وان ده‌کا، به‌چۆماغی ده‌ستی وه‌های له‌ ته‌پله‌ سه‌ری دا که ئه‌و چاره‌ره‌شه به‌عه‌رزیدا که‌وت. دۆن کیشۆت که سانکۆی به‌و حاله‌وه چاوی پتی که‌وت نێزه‌ی به‌حاله‌تی هیش بردن به‌ره‌و کابرا راگرت و بۆی چوو، به‌لام جه‌ماوه‌ریکی زۆر خۆیان خسته نیوانی و نه‌یانیه‌شت دۆن کیشۆت تۆله له‌ کابرا بکاته‌وه. به‌پچه‌وانه‌وه، پالنه‌وان که دیتی بارانی به‌ردی به‌سه‌ردا ده‌باری و که‌وانه‌کانیان به‌رامبه‌ر به‌و کیشاوه و به‌شمخال سیره‌یان تتی گرتوو، جله‌وی رۆسی نانتی باداوه و به‌وه‌نده‌ی که رۆسی نانت توانا و تاقه‌تی بوو تیی قووچاند و هه‌لات. له‌ حالیکدا که پشتی کردبووه‌وه و دوور ده‌که‌وته‌وه له‌به‌ر خودا ده‌پاراوه که گولله‌ی شمخالیک وه‌ گازره‌ی پشتی نه‌که‌وی و له‌ سینگی نه‌یه‌ته‌ ده‌ر. پالنه‌وان جارجار ساتیک راده‌وه‌ستا و خۆی ده‌حه‌سانده‌وه، به‌لام چه‌کدارانی فه‌وجه که وه‌دوای نه‌که‌وتن و شمخالیشان بۆ ده‌کار نه‌کرد.

له‌و لاش سانکۆ ده‌گه‌ل وه‌هۆش هاته‌وه، پیاوانی فه‌وجه‌که سواری که‌ره‌که‌یان کرده‌وه و ئازادیان کرد تا بگه‌ریته‌وه لای ئه‌ربابه‌که‌ی؛ ئه‌لبه‌ته‌ حالێ سانکۆ ئه‌وه‌نده خراب بوو که خۆی نه‌یده‌توانی که‌ره‌که‌ی بۆ لای ئه‌رباب لی خوړی، به‌لکو که‌ره‌ بۆز بوو که به‌پتی عاده‌تی هه‌میشه‌یی خۆی وه‌دوای رۆسی نانت ده‌که‌وت و نه‌یده‌توانی له‌و هاوړی خۆشه‌ویسته‌ی جیا بیته‌وه. کاتیک دۆن کیشۆت ئه‌وه‌نده دوور که‌وته‌وه که دوژمنان ده‌ستیان پتی رانه‌گا، ئاوړیکی بۆ دواوه داوه و چون سانکۆی به‌ته‌نیا چاوی پتی که‌وت و که‌سیشی به‌دواوه نه‌بوو له‌سه‌ری راوه‌ستا. پیاوانی فه‌وجه‌که تا داهانتی شه‌و راوه‌ستان و چون دوژمنانی ئه‌وان خۆیان تتی نه‌گه‌یاندن و بۆیان نه‌چوونه مه‌یدان، هه‌موو به‌که‌یف و خۆشحالی به‌ره‌و گوندی خۆیان گه‌رانه‌وه‌وه ئه‌گه‌ر له‌ عاده‌ت و رهم و دابونه‌ریتی یونانیانی قه‌دیم ئاگادار بووبوویه‌ن له‌وانه بوو ته‌نانه‌ت له‌ مه‌یدانی ئاوایدا بینایه‌ی گه‌وره‌یان بۆ یادگاریی ئه‌و سه‌رکه‌وته‌نه دروست کردبایه!

دەبى بزانى ئەگەر ئازايەتى دەگەل تىببىنى و ئىحتىيات تىكەل نەبى، دەبىتە ھەلەشە بوون و جەسارەت و ئەگەر ئەم ھەلەبازانە فەتخ و سەرکەوتنىشىيان بەنسىب بى، بەھەلکەوت و سوتفە دادەندرى و بەخت و نىوچاوان ياريدەى کردوون نە ئازايەتى و بويرىبى زاتى و سروشتى. کەوابوو من ددان بەوودا دەينم که له مهيدان پاشەکشەم کرد، بەلام قبول ناکەم ناوى لى بندين ھەلاتن و پشت کردنەوہ. سەرمەشقى من لەم کارەدا تاقمىكى زۆر لە مېرئازايان و بويرانن که خويان بۆ دەرفەتى باشتەر رادەگرت و لاپەرەکانى مېژوو لە باسى ئەو جوړە پاشەکشە و خوراکرتنانە تەژين، بەلام چون ئىستا گيرانەوہيان، نەخوشىيەكى بۆ من تىدايە و نە قازانچىكىشى بۆ حالى تۆ ھەيە، لى دەگەرېم.»

بەللى جا، سانکۆ بەيارمەتتى دۆن كيشۆت سواری كەرە بۆز بووہوہ و پالەوانىش لەسەر پشتى رۆسى نانت قيت و قنج دانىشت و ھەر دووكيان نەرم نەرم وە رى كەوتن تا گەيشتنە قەلەمستانىك لە دارى سپيندار(*) كە لە مەوداى چارەگە فەرسەخىكدا لىيان وەدەر كەوتبوو. سانکۆ جاروبار ھەناسەيەكى پىر لە ئىش و ئازارى ھەلدەكيشا. دۆن كيشۆت ھۆى ئەم ھەناسەساردى و ئىش و ئازارەى لى پرسى. سانکۆ گوتى كە لە بنەبانى تيغەرەى پشتىيەوہ تا پشت ئەستۆى ژانچىكى وەھاي تى وەستاوہ(*) كە برستى لى برىوہ و لەوانەيە كە لەبەرەى بى ھۆش بى. دۆن كيشۆت گوتى: «دەبى ھۆى ئەم دەردە زۆرە ئەوہ بى كە ئەو كوتەكەى وىت كەوتوہ، بەدارىكى درىژ بووبى كە ھەموو پشتى تۆى گرتبىتەوہ. بۆيە ھەموو تيغەرەى پشتت ژان دەكا. دەنا ئەگەر دارەكە ھەر وەجىگەيەك كەوتبايە ھەر ئەوئى ديشا و ژانى دەکرد.» سانکۆ ھاوارى لى بەرز بووہوہ: «راستى كە جەنابت چاكت چارەى دەردم کرد و سەير ئەو مەسەلەيەت شى كەردەوہ! خودا ئەمن بكوژى و بۆ خۆى بەریتەوہ! ئاخىر پياوى چاك ئىش و ئازارى من ئەو لىكدانەوہى بۆ چىيە و جەنابت دەبى حەتمەن بفرەمووى ئەو جىگەيەى دارى وى كەوتوہ ديشى؟ ئەگەر گويزىنگى لاقم ئىشبابايە، جىگەى خۆى بوو كە جەنابت لەوہ بكوئىيەوہ كە بۆ ديشى، بەلام تىگەيشتن لەوہى كە بۆچى ئەو شوئىنەى دارى وى كەوتوہ ئازارم دەدا لىكوئىنەوہ و لىكدانەوہى بۆ چىيە؟ ئەربابى خۆشەويستەم، باوہر بفرەموو كە ئىدى لەم جىھانەدا ھىچ كەس دە فكرى ھىچ كەسدا نىيە و من كەم كەم لىم حالى بووہ كە ھەرچى زۆرتەر دە خزمەت بەرئىزتاندە تەمەنى خۆم بەبا بەدەم، كەمتر لە لىواری دەريای بەختەوہرى و ھەسانەوہ نزيك دەبەمەوہ. ئەگەر ئەمجار منت دە ژىر بارانى كوتەك و گوپالى دوژمندا بەجى ھىشت دەزانم جارېك و سەد جارى تىش لەو حالەتەدا بەجىم دەھىلى و داستانى سەر لىفەم بۆ دووپات دەكەيتەوہ و ھەزار بەلاى ترم بەسەر دىنى

لەمەر ئەو بابەتانەى كورى ئەجەلى دەبانلى و ھەر كەس بەوردى

بىانخوئىنەتەوہ لىيان تى دەگا

كاتىك پياوى ئازا و بوير پىگەى ھەلاتن دەگرىتە بەر، لەبەرئەوہيە كە دوژمن بەھەشارگەى ئەوى زانىوہ و ئاشكرايە كە پياوى تىبىن و كارزان دەبى خۆى بۆ دەرفەت و ھەلکەوتى باشتەر رابگرى. ئەم راستىيە ئاشكرا لە جەنابى دۆن كيشۆتدا وەرەست گەرا، دىتمان كە ئەو پالەوانە ناودارە مەيدانى بۆ جۆش و جەولەى رىق و توورەيى خەلكى گوندى رشقەن پىكراو چۆل کرد و لە دەست جەماعەتەىك پياوى دەروون ناپاك و بەرقدا چوو كە قەستى سەريان كەردبوو، خۆى دەرباز کرد، بى ئەوہى دەروەستى سانكۆپانزا و ئەو مەترسىيە بى كە ئەوى تىكەوتبوو، بەمجۆرە تا ئەو جىگەى پىويست بوو دوور كەوتەوہ تا خۆى لە مەترسى دوور بخاتەوہ. سانكۆش وەك گوتمان بەدواى ئەربابدا دەرويشت و دوژمنان ئەويان پشتەويش سواری كەرەكەى كەردبووہوہ. كاتىك گەيشتە لای ئەرباب تەواو ھاتبووہوہ سەرخۆ، وە لە حالىكدا جەستەى شەكەت و كوتراو بوو، لەبەر ئىش و ئازارەى ھەناسەى سوار بووبوو، خۆى ھاويشتە بەر پى پى رۆسى نانت. دۆن كيشۆت دەسبەجى خۆى لە ئەسپەكەى فرى دا خوار و دەستى كەرد بەپشكىنىنى حال و رۆژى سانكۆ و كە دىنى عەلەمى(*) خوداى لى نىيە، بەتوورەيى و غەزەبەوہ تىي راخورى و گوتى: «سانكۆ، پياوى چاك، ئەوہ وەخت بوو تۆ دەست بكەى بەزەراندىن! ئاخىر خانە خراب! لە كوئىت بىستووہ لە مائە كەسەىك كە مار پىوہى داوہ، باسى جوانى مار بكەى و تەنافى رەش و سپى بلاو كەيەوہ؟ بۆ ھاواناھەنگى دەگەل مۆسقىق زەرىنى گوئىدريژىك كە تۆ بى، چ شتىك لە زەرب و زرمە و كوتەى كوتەكى ئەو بى عەقلانە باشتەر بوو؟ دەبى بچى شوكرى خودا بكەى كە بەجىگەى پەياغ و چۆماغ بەنووكەرمب و شمشيران ئەنجن ئەنجىان نەكەردوى.» سانكۆ گوتى: «من تواناى وەلامدانەوہم نىيە، چون دەردى دەروونم دەبى لە شان و پىلم بپرسى. ھەرچى بوو رابرد، با سوار بىن و لىرە دوور كەوينەوہ. من لەمەو دوا تى دەكوشم ھەواى زەراندىن نەكەويتە سەرم، بەلام ناتوانم ئەوہش نەلىم كە پالەوانانى سەرگەردان لە مەعرەكە ھەلدن و مەيتەرانى دەروون پاك و بى فىل و تەلەكەى خويان بەبرىندارى و كوتراوى لە دەست دوژمناندا بەجى دىلن.» دۆن كيشۆت گوتى: «سانكۆ، پاشەکشە ھەلاتن نىيە و تۆ

و ئەگەر ئەمڕۆ زەبری دار و گۆپال گەبێتە نێو شانم، بەدووری نازانم جارێکی تر سەر و گۆیشمی دەگەڵ بهارن. لە راستیدا حەق ئەوە بوو من فکریکی باشتر بۆ حالی خۆم بکەمەوه، بەلام من لە کوێ و فکر کردنەوه لە حالی خۆم لە کوێ؟ من پیاویکی کەر و نەفام و بێ شعورم و قەت ناتوانم فکریک لە حالی خۆم بکەمەوه. بەلێ حەق ئەوە بوو کە من فکریکی باشترم لە حالی خۆم کردبایەوه، یانی گەر ابامەوه مالی خۆم و ژن و منداڵە خۆشەویستەکانی خۆم بدیبایەوه و بەهەر چی خودا بۆی دیاری کردبایەم، ژن و منداڵی خۆم بەخێو کردبایە و منداڵەکانم بەخێو دەکرد و ئیدی بەدوای بەرپزتاندا بەو دۆل و دەشت و چۆلوھۆلاندا حۆل حۆل نەدەخولامەوه و ئاوا بۆ پارووه نانیک بەحەوایدا نەدەچووم (*).

باسی شوین و جیگەیی حەسانەوه و خور بکەم؟ هەر کە پرسیم ئەریاب من لە کوێ بخەوم، دەلێ: ئەی مەیتەری من، بەئەستۆی شکاوتەوه شەش زەرە (*). لەم عەرزە بپیوێ و بۆ خۆت لەسەری وەرکەوه و جینگلان بەهەبەه، عومر و خۆشگوزەرانێ بەوه دەلێن! خودایە خۆلەمبێشی ئەو کەسە بەبا بەدە و ئاور دە گیانی بەر بێ کە یەکەمجار مەیتەری پالەوانانی سەرگەردانی پیشووی، کە بیگومان بێ عەقڵترین و کەرتترین تا قەمی زەمانی خۆیان بوون، وە عۆدە گرت! من باسی پالەوانانی سەرگەردانی ئەم سەردەمەیی خۆمان ناکەم، چون بەرپزتان لە زومرەیی (*). ئەو دەستەییەن و لەبەرئەوه من ناچار ریزیان بۆ دادەنێم؛ بیجگە لەوێش بەرپزتان پالەوانیکی زانا و لە هەرچیدا دەیکەیی و دەیلێیی لە شەپتان ئاگادارتی. دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ من مەرچت دەگەڵ دەبەستم، ئەویش ئەوێه ئیستا کە بێ پەروا شووت لێ هەلکیشاوه و ئەوێ دەیلێیی نایلییەوه و هەرچی بەسەر زبانتدا دێ و بەزەینت دەگا بێ ترس و واھیمە بەمنی دەلێیی، حازرم بەو خودایە سویند بخۆم ئەوێ ئیش و ئازار بێ، دە جەستەتدا نییە و لەخۆرا خۆت لێ هیناومەتە حالی جاوی (*). زۆر چاکە کوری باش، هەرچی دلت دەیەوئ بیلێ، هەرچی ھەبەهەلی ریزە و من هیچ بەدلی ناگرم (*). ئەو ھەموو بێ شەرمی و قەرەچەناغییەیی تۆ قبول دەکەم بەو مەرچەیی تۆ هیچ جیگەیکت نەھیشی؛ زۆر باشە، بەراستی ئەگەر پیت خۆشە بگەرپیتەوه مال و چاوت بەژن و منداڵی خۆت بکەوئ، خودا پروم رەش بکا ئەگەر بەوئ پیت پت بگرم، تۆ قەرزت لەسەر من ھەبە، کەواتە دابنیشە و حیسابی بکە، بزانیە لە دەرکەوتنی سێیەمەوه تا ئیستا دەبیتە چەند رۆژ و پاشان بزانیە لە پرووی ویزدانەوه مووچەیی مانگانەت چەندە و دەبێ چەندەم لێ وەرگری، پاشان پوولی منت بەلاوه ھەبە، قەرزی خۆتی لێ ھەلبگرە. سانکۆ گوتی: «ئەو زەمانی کە بەلای «تۆمە کاراسکۆی» باوکی سامسۆن کاراسکۆی خۆیندکارەوه کارم دەکرد، بیجگە لە

شام و نەھار مانگانە دوو «دۆکا» م وەر دەگرت، بەلام نازانم جەنابت دەتەوئ چەندەم بەدەیتی، تەنیا ئەوێندە دەزانم کە خزمەت کردن یا مەیتەری پالەوانانی سەرگەردان، زۆر لە کار کردن لە مەزادا زەحمەتتەرە؛ ئاخەر ھەر چی بێ ئیمە خۆمان وەرزیترین و دەزانین ھەرچەندی کارەکەمان لە مەزادا سەخت و دژوار بێ و رۆژانە ھەرچەندی کوێرەوھەری بکیشین، شەوئ خۆراکیکی گەرم و خۆش دەخوین و دە نوێنوبانیکێ نەرم و پاک و خاویندا دەخەوین، بەلام لەو رۆژەوه کە دە خزمەت بەرپزتاندا دێم و دەچم بیجگە لەو چەند رۆژەیی لە مالی نەجیبزادە دۆن دیگۆ میراندادامیوان بووین و ئەو چەند پارووه بەلەزەتەیی لە مەنچەلەکانی بەزەمی زەماوھندی کاماشدا وەگیرم کەوت و بیجگە لەو نان و خوان و شەرابەیی لە مالی بازیل چاوم پت کەوت باقیی رۆژەکان و شەوھەکان لەسەر عەرزێ رەق نووستووم و وەبەر زەبری باو بۆران و ھەزار شتی تر کەوتووم کە بەرپزتان ناوی بێ لوتفی و ناسازگاریی سەروشتان لەسەر داناوھ. خۆراکیشم نانی وشک و پەنیری کەروو لێ نیشتوو بوو و بەجیگەیی شەرابیش لە ئاوی جۆگە و جۆبار و کانیاوھەکان کە دەو بیابانانەدا تووشیان ھاتووین، خوارومەتەوه. دۆن کیشۆت گوتی: «باشە سانکۆ، گریمان ھەر چی گوتت با راست بێ، ئیستا فەرموو بزانی دەبێ چەندت لەو زیاتر بەدەمی کە تۆمە کاراسکۆ پت دەدای؟» سانکۆ گوتی: «پت وایە ئەگەر بەرپزتان بتانتوانیبایە دوو رپال زۆرت لەوێ ئەو دەیدامی، بەمن بەدی زۆر رازی دەبووم و ئیتەر لە بواری مووچە و بەراتەوه نیگەرانیم نەدەما، وە بەلام بۆ قەرەبووکردنەوهی بەلێنی حکومەتی دورگە کە بەمنت داوھ، حەق ئەوێه کە شەش رپال زۆرت بەدەیتی تا سەرچەمی مووچەکەم ببیتە سی رپال. دۆن کیشۆت گوتی: «باشە سانکۆ، ئەو رۆ دەرست دەبیتە بیست و پینچ رۆژ کە لە گوندی خۆمان وەدەر کەوتووین، کەوا بوو بەپت ئەوێ گوتت بزانی دەکاتە چەند و بەدەستی خۆت مووچەیی خۆت بەدەخت. سانکۆ گوتی: «یا حەزرتی مریەم، بەرپزتان لەو حیساب کردنەدا چەندە بەھەلەدا چوون! لەمەر دەسەلاتداریی دورگەوه لەو رۆژەوه کە بەلێنیت پتداوم تا ئیستای حیساب بفرموو. دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ تۆ پت وایە زۆر لە مێژە گفتی دەسەلاتی دورگەم پت داوی؟» سانکۆ گوتی: «ئەگەر باشم لە بیر بێ دەبیتە بیست سالی سێ رۆژ کەمتر یا زۆرت. بەبیستنی ئەم قەسەیی دۆن کیشۆت دەستی بەنیوچاوانی خۆی دادا و قاقا دەستی کرد بەپیکەنین و گوتی: «سەیرە! سەیرە! لەو رۆژەوه کە ئیمە پامان ناوھتە ئەم رینگەیی و من لە کیوھەکانی سیرامۆنادا بووم، زۆرت لە دوو مانگ تێ نەپەریوھ و تۆ سانکۆ، دەلێ بیست سالی بەلێنی دورگەم بەتۆ داو؟ لەو قەرارە دەتەوئ

هەرچی پارهی به لای تۆمهوه ههیه ههلی گری و برۆی؟ ئهگهر خواستی تۆ ئهوهیه، هه ئیستا هەرچی به لای تۆوه هه مه ئهوه پیم بهخشی و پوولی خۆت هه لگره. ئهمن بهخیر و تۆ وهسلامهت! چون من پیم باشتره وه سوال کهوم و یهک فلسم پێ نهی، بهلام له شهیری مهیتهریکی وهک تۆ رزگارم بی! ئاختر ئهی تیکدهری یاسا و دابونه ریتیک که پالهوانانی سهرگهردان بۆ مهیته رانیان داناوه، بلای بزانه له کویت دیتوه یا خویندوتوه که مهیتهری پالهوانی سهرگهردان دهگهله ئه ربابی خۆی باسی حیساب و کیتاب بکا و بلای دهبی له مانگا ئه وهندهم بدهیتی تا خزمهتی تۆ بکهیم؟ ئاختر، ئهی دز، ئهی ریگر، ئهی دینده، ئهی ئهوه که سهی وه هەرچی گوتم دهچی، برۆ بیرسه و لیکنۆینه وه بکه و بهخواره پێچه کهی داستانه پالهوانیه کاندای برۆ خوار، وه ئهگهر دیتت که جاریک له جارای مهیتهریک ئهوه قسانه ی به ئه ربابی خۆی گوتهی یا فکریکی ئاوی کردبیته وه وهره بزماریک له نیوچاوانی من دابکوته و چوار شه پلاغه شم لی راکیشه. به هه حال، ههوساری کهرت وهرگپهر و به رهو مال به غاردان وهری کهوه و بزانه که حهقت نییه یهک ههنگاوی تر دهگهله من به پێدا برۆی. نمهک به حه رام! حه یف بۆ ئه وه گفته ی به تۆم دا! برۆ ئه ی خویری که زۆرتر وه جانوهر دهچی تا مرۆف! ئیستا که دهمویست تۆ به رهو پله و پایه ی به رز به رم و بتگه یه نمه جیگه یهک که به پێچه وانه ی ژنه کهت خه لک به خان و جه نابی حاکم ناوت به رن، من به چی دیلی؟ ئیستا که بریارم داوه بته که مه فره مانره وای باشترین دورگه وه دوا ی کاری خۆت ده کهوی؟ به لی، هه ر وهک زۆر جار خۆت گووتوته، حه یفه سیوی سوور بدهیته دهستی شکاو! تۆ له بنه ره تدا به کهری له دایکت بوویت و به که ریش له دنیا ده رۆی. چون لیم سووره پێش ئه وه ی له که ریه تی خۆت حالی بی، ده تویی و دهمری!

له ته وای ئه و ماوه یه دا که دۆن کیشۆت سانکۆی به و قسه تال و ناحه زانه ده کوتا، ئه و بیده نگ و هه ست و خوست گوپی راگر تبه و و خیره خیره ده ئه رباب ده فکری؛ بیچاره سانکۆ ههستی به په شیمانیه کی گیان هه ژین ده کرد و فرمیسک ده چاوانیدا شه پۆلانی ده کرد. سهر نه انجام دهستی به قسان کرد و گوته: «ئه ربابی عه زیز و دلۆفانم، به و خودایه که من له کهر ته نیا کلکم که مه و ئه گهر به ریزتان ئه مر به ره موون کلکیم وه پاشه لی بیخن به مه یل و ره زامه ندی قه بوولی ده کهم و تا عومرم هه بی حازرم وهک گویدریژیکی فره مانبه ر، ده خزمه تدا بم. له ئیوه ی پایه به رز تکا ده کهم عه فووم بکه ن و به زه بیستان به لاوه تی مندا بیت. سهر نه ج بدن که من بنیاده میکی نه فام و بی عه قلم و شتیکی له ژیان تیناگه م و ئه گهر زۆرتر له سنووری خۆم قسه ده کهم له بهر نه فامی و به دبه ختی و چاره ره شی خۆمه نه له

شه یسانی و به دفری؛ ئه وه ش بزانه که هه ر کهس گونا ه بکا و که فارهی گونا هی خۆی بدا، ده توانی چاوه روانی به زه یی و ره حمه تی خودا بی. «دۆن کیشۆت گوته: «راستی سانکۆ، تۆ ئه گهر په ندیکی هه ر چه ند چکۆله و بی پایه خیش، ده قسه کانی خۆتدا نه هینا بایه ده بوویه هۆی سه رسورمانی من. به هه حال برۆ ئه وه به خشیمی، به و مه رجه که خۆت چاک بکه ی و له مه ودوا هینده خۆت پایه ندی پاره و مالی دنیا نیشان نه ده ی. برۆ خاتر جه م به و هیوا و ئازایه تی بخه ناو دلت و به سه بر و هه سه له وه چاوه روان به که من به وه عده کانی خۆم وه فا بکه م، وه عده کانی من ره نگه وه پاش که ون، به لام هه رگیز له بیر نا کرین.» سانکۆ جوابی داوه که به ره زامه ندی ئاماده یه ملکه چی ئه مر و فره مانی ئه ربابی خۆی بی، هه رچه ند به مرادیش نه گا. پاش ئه و قسانه هه ردووکیان چوون ده میشه وه. دۆن کیشۆت له بن داره ناروه نیک راکشا و سانکۆش په نای برده بهر سیبه ری داره بووزیک که سایه و سیبه ریان له داری تر زۆرتره. سانکۆ ئه و شه وه ی زۆر به نارعه تی را بوارد چونکه سوژ و نمی شه وانه ئیش و ئازاری جه سته ی دارکاری کراوی زۆرتر کردبوو. به و حاله شه وه هه ر دوکیان خه وتن و به یانی هه ستان و بۆ دۆزینه وه ی ره خه کانی (*) پروویاری «ئیبه ر» که وتنه ری.

په له هورېك دهكەن يا به له ميكي بۆ ئاماده دهكەن تا پالەوان تتييدا دابنیشی و به مجوره ده چاو ترووكانيدا، له ريگه ههوا يا دهريا دهيبه نه ئه و شوينه كه يارمهتي و پالەوانه تيي ئه و بۆ پرگار كردنی ليقه و ماو پيويسته. ئيستا ئه ی سانكو، ئه م به له مه بي هيج شك و گومانك، به و مه به سته ی كه گوتم ليره داندراوه و ئه م شته ئه وهنده ئاشكرايه وهك ئه وه وايه بلیم ئيستا رۆژه. كه وابوو تا شه و دانه هاتوووه رۆسينانت و كه ره بۆز له دارك ببه سته وه، چون من به يارمه تيي خودا سواری ئه م به له مه ده بم. ده و كار ه شما ئه وهنده لی براوم كه ئه گهر رۆخانیه كان هه موياي به پای په تي بيز و تكام لی بكن، ئه و كاره نه كه م، گويان پي ناهم.» سانكو گوتی ئيستا كه وايه و جه نابت هه ر ده رۆی، كه به لای منه وه شيتبازيه كي ته واوه، ناچارم ئه مری تۆ به رپوه به رم و ده خزمه تندا بيم و به پي پهنديكي مه شهوور ره فتار بكه م كه ده لی: «مه ولای تۆ هه ر چي پي گوتی وا بكه و له ته نيشتي له سه ر سفره دابنیشه.» به و حاله شه وه بۆ ئه وه ويژدانم عه زاب نه كيشی و مشكولۆزمه ی كه س نه بم، ده مه وي به ريزتان ئاگادار كه مه وه كه ئه م به له مه جادووباز و سحركار ليره يان به جی نه هيشتوووه و بيگومان ه ي كه يك له ماسيگره كانی ليواری ئه م رووباره يه كه باشتري ماسي دنياي تي دا هه يه.»

سانكو ده گه ل ئه م قسانه يدا ئه سپه كه و گويدر يژه كه ی ده به سته وه و له وه ی كه ده بو وايه ئه م به سته زبانه ی به هيوای جادووكه ران له و شوينه چۆله وه له دا جی به يلی، له تاوان جه رگی كه باب بوو. دۆن كيشۆت له و باب ته تي گه يشت و گوتی: «سانكو، غه می ولاغه كه ت نه بی و بزانه ئه وه ی كه ئيمه له شوينگه ليكي ئاوا دوور كه وته دا رينوينی ده كا، ده فكري ئاليك و كا و وينجه ی ئه وانيشدا هه يه.» سانكو گوتی: «باشه ئه رباب، ئه و من ولاغه كانم به سته وه، ئيستا ده بی چ بكه ين؟» دۆن كيشۆت گوتی: «چۆن ده بی چ بكه ين؟ دوعای خۆت بخوينه و ناوی خودا و پيغه مبه ران به ياد بكه و با بروين. يانی ته نافی به له م بپسي نه و شورا ی لی بكيشه و سوار به.» دۆن كيشۆت ئه وه ی گوت و به هه شتاو خۆی هاويشته ناو به له م و سانكو ش به داويدا سوار بوو؛ پاشان ته نافی به له می بري و به له م نه رم وه جو له كه وت و له ليوار دوور كه وته وه. كاتي ك سانكو خۆی ده نيو ئاوا و هينديك دوور له ليوار چاو پي كه وت سه رتا پای وه له رزين كه وت و مه رگی خۆی به حه تمی زانی. به لام شتيكي كه زۆتر ئازاری ده دا ئه وه بوو كه كه ره كه ی ده ستي كرد به زه ربه زه ر و رۆسی نانتيش خهريك بوو خۆی له داره كه بكاته وه. مه يته ر به ئه ربا بی خۆی گوت: «كه ره كه م له غه می دوور كه وته وه ی ئيمه ده گری و رۆسی نانتيش ده يه وي هه وسار بپسي نی و

له مه ر روودای به ناوبانگی به له می جادوو

دۆن كيشۆت و سانكو پاش ده ركه وتن له جه نگه ل، دوو رۆژی ته واو به ريگادا رۆيشتن تا سه ره نجام گه يشتنه ليواره كانی رووباری «ئيبه ر»، ديتنی ئه و رووباره كه يف و سه رخۆشيه كي تايه تي دا به دۆن كيشۆت. پالەوان به ديتنی ديمه نه جوانه كانی قه راخ چۆم و ساغی و زولالی ئاوه كه و ئارامی و شكۆی رۆيشتنی ئه و ئاوه و زۆری و زه وه نديی ئه و بلووره بی گه رده ره وانه، سه د هه زاران خه يالی شيرين و دلدارانه ی تي دا زيندوو بووه وه؛ به تايه ت رووداوه كانی ئه شكه وتی مؤننه زينووسی كه وته وه بيه ر و هه رچه ند مه يموونی غه يبزانی مامۆستا پيه ر پي گوتبوو كه نيوه ی ئه و شتانه ی له وي دي تبووی راستن و نيوه شی درۆن، به پي چه وانه ی سانكو كه هه مووی هه ر پي درۆ بوو، ئه و خۆی، ئه و رووداوانه ی به ته واوی به دروست و راست ده زانی.

دۆن كيشۆت هه روا كه به قه راخ رووباره كه دا ده رۆيشت، به له ميكي گچه ی چاو پي كه وت كه باه وان و سه ول و شورا ی (*) نه بوو و له گو شه يه كي ليواری رووبار به دار يكه وه به سترابوو وه. چاوی به هه مو لايه كدا گي ر، به لام كه سی چاو پي نه كه وت. پالەوان ده سه بجی له رۆسی نانت دابه زی و به سانكو ش كوت له كه ره بۆز دابه زی و هه ردووك سواره به ره كان له سپی دار يا پۆله بيه كه ببه ستي ته وه. سانكو ش هوی ئه و كارهی له ئه رباب پرسی. دۆن كيشۆت له وه لامدا گوتی: «سانكو بزانه و ئاگا به ئه م كه شتيه كه هه ر ئيستا بانگم ده كا و ئه مری سوار بوونم پي ده دا، بيگومان بۆ ئه وه ی ليره داندراوه كه من تتي دا دابنیشم و به يارمه تيی ئه و، به و رووباره دا به ريمه وه و به پالەوانی سه ره گه ردان يا پياويكي نه جيب و ما قوولی تر كه لي قه وماوه و تووشی به لا و موسيه به ت بووه، يارمه تي بگه يه نم. به راستی ئه م مه سه له يه ده گه ل ئه و باب ته نه ی كه ده كتبه پالەوانيه كاندا هاتوون بی كه موزيا ديه كه ده گره نه وه و كار، كاری ئه و جادووكه رانه يه كه ناويان زۆر جار ده و كتبه يانه دا ده بيندري؛ به پي باب ته تيك كه ده وان كتبه يانه دا نووسراوه، ده گه ل يه كي كه له پالەوانانی سه ره گه ردان تووشی موسيه به تيك بوو كه پرگار بوون له و به لايه ته نيا به ده ست پالەوانیكي سه ره گه ردان تر ده توانی ئه نجام بدری، هه رچه ند ئه م دووه مه ودای دوو يا سی هه زار فه رسه خيش ليك دوور بن، سحره كاران و جادووكه ران پالەوانی يارمه تيه ر سواری

به دواماندا بۆ. ناخ ئەهی دۆستانی وهفاداری ئیمه نارام بگرن و بۆ ئۆقره مەبن، به لۆکو شیتییەکی که ئیمه دهگهڵ خۆی دەبا و له ئیوهمان دوور دهخاتهوه، ناخاری بهههله و خهتای خۆی بزانی و ئیمه بگهیهنیتهوه خزمهت ئیوه.» سانکۆ پاش ئەو قسهیه هۆل هۆل دهستی بهگریان کرد تا ئەو جیگههی که دۆن کیشۆت ههوساری عهقلی له دهست دا و گوتی: «هان! ئەهی بوونهوهری ترسهنۆکی خۆپیری! له چی دهترسی؟ ئەهی تۆ که دلت له شهکره نان دروست کراوه، بۆ دهگری؟ ئەهی ئەو کهسهی که دل و غیرهت له مشکی عه مباران که متره، ناخر مهگهر که سێک ریت که وتوه و دهیهوی بنگوژێ؟ ئەهی ئەو کهسهی که له کاتی زۆری و پسق و پۆزی و نیعمه تیشدا وهخته له برسان بمری و ههر سوالکهری، ناخر مهگهر له چیت کهمه؟ مهگهر به پای پتهی خهریکی بهنیو بهرده لانهکانی چپای «ریفه» دا دهپۆی؟ مهگهر وهک «ئارشیدووکه» (* کهوره و ماقوولەکان لهسه نيمکهتی دارینی به له م دانە نیشتووی و بهسه ر ئەو رووباره نارام و دلبروینه دا به رهو ده ریای بۆ سنوور به پتوه نی؟ به لام سهیره ده بوایه ئیستا گه یاینه ده ریا، چون زۆرتر له هه وسه د یا هه شسه د فه رسه خ به ریکادا هاتووین. ئەهی کاش لیره ئوستور لایبیکم پۆ بوایه تا بمتوانیایه به رزایی نوختهی قوتبی دیاری بکه م و به تۆم گوتبایه که چنده مان رینگه بریوه! به لام ههر به و زانیاریه که مهش که هه مه ده توانم پیت بلیم ئیمه یا له هیلی ئوستوا تۆ په ریوین یا خه ریکین لۆی تۆ ده په رین و هیلی ئوستواش ئەو هیلهیه که دوو جه مسه ری (قطب) به رامبه ر به یه کی گۆی زه وی به مه ودای به کسان لیک جیا ده کاته وه.» سانکۆ گوتی: «کاتیک بگه یه نه و هیلهی که جه نابت ناوی ده به ی چه ند رینگه هاتووین؟» دۆن کیشۆت گوتی: «کاتیک بگه یه نه و هیله مه ودایه کی زۆر هاتووین، چونکه به پیتی ته قویمیک که به تله میوس گه وره ترین ئه ستیره ناس و جوغرافیزان ده ری هیناوه، زه وی به سیسه د و شیتست ده رجه دابه ش ده کری و له و هیله دا که من باس م کرد دروست نیوهی ئەم مه ودایه ده پیورئ.» سانکۆ گوتی: «سوبحانه للاً نه ریاب، ئهسته غفیره للاً نه ریاب! چون جه نابت باوه ر به قسه ی کافرێکی بوت په رست ده که ی که ناوه که ی بۆ گه نی لۆ دئ؟» دۆن کیشۆت به و لیکدانه وهی که سانکۆ له ته قویمی به تله میووسی به دهسته وه دابوو پیکه نی و گوتی: «سانکۆ تۆ له داها تودا تۆ ده گه ی که ئیسا نیاییه کان و باقیی ئەو خه لکه ی که له قادسرا به عه زمی سه فه ر بۆ هیندی رۆژه لات سواری که شتی ده بن، بۆ ئەوه ی بزانی گه یشتوونه ته هیلی ئوستوا یا خیر، نیشانه یه کیان هه یه؛ ئەویش ئەوه یه که چاو له به دهنی موسافیره کانی که شتی ده کن، ئەگه ر ئەسپی کانی له شی موسافیره کانیان هه مووی مرده بن و ئەسپتیه ک به مسقا لیک زۆر ده ست نه که وئ، ئەوه

ده زانی گه یشتوونه ته هیلی ئوستوا. تۆش ئەهی سانکۆ، ده ستیک به سه ر رانت بکیشه، ئەگه ر هه یچ زینده وه ریکت دینه وه بزانه ماومه نه بگه یه نه هیله که، ئەگه ر به پتچه وانه ش بوو ئەوه بزانه لێی تۆ په ریوین.» سانکۆ گوتی: «من پروام به و قسانه نییه، به لام ئەم مری جه نابت به جۆ دینم؛ له لایه کیشه وه هه یچ نیازی که به و تاقی کردنه وه یه نییه چون من به چاوی خۆم ده بینم که مه ودای نیوان ئیمه و لیاواری چۆم له پینچ «توان» زۆرتر نییه و له و شوینه که باره به ره به سه ته زبانه کانه مان لۆ به سه ته وه دوو تواز زۆرتر دوور نه که و تووینه ته وه؛ ئەوه تا من له دووره وه پۆسی نانت و که ره بۆزی خۆم ده بینم و به و هه شتاوه ی که ئیمه ده پۆین به و خودایه سویند ده خۆم که میرووله توندتر له ئیمه ده روا.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ، هه مان تاقی کردنه وه ی پیم گوتی ئەنجامی ده و کارت به هه یچی تر نه بی. تۆ هه یچ شتیک له مه ر ئاسمان و فه له ک و ئوستوا و مه دار و نیسفونه هار و مه کۆی ئه ستیران و پیوه ره و پتوانه جوغرافیاییه کان نازانی که ئەوانه ویکرا گۆیه ئاسمانیه کان پیک دین. تۆ ئەگه ر هیندی کت له م شتانه زانیای ئیستا به روونی ده ترانی له چه ند مه دار تۆ په ریوین و چه ند کۆ ئه ستیره مان له پشت سه رمانه وه به جۆ هیشتووه. به هه رحال دیسان دوویاتی ده که مه وه و ئەمرت پۆ ده که م که ئەو تاقی کردنه وه یه، ئەنجام ده و له شت بدۆزه، هه ر چه ند من وای بۆ ده چم که له شت ئیستا له وه ره قی کاغه زی سپی خاوینتره.»

سانکۆ به ودای ئەسپیدا ده ستی کرد به دۆزینی له شی خۆی و که مێک دواتر ده ستی کیشا ژیر به له کی لاقی چه پی و سه ری هه لبری و به چاوی زه قه وه ده نه رباب راما و گوتی: «یا ئەم ئەزمونه هه له یه، یا ئیستا نه گه یشتووینه ئەو شوینه که جه نابت فه رموت و به لکه چه ندین فه رسه خی ماوه بگه ینی.» دۆن کیشۆت گوتی: «چۆن؟ چما شتیکت ده به دهنی خۆتدا دیوه ته وه؟» سانکۆ گوتی: «شت که ئاسانه، زۆر شتم دیوه ته وه.» پاشان قامه که کانی خۆی راوه شاند و ده ستی خۆی له ناوی چۆمه که دا که به له م به ئارامی پتیدا تۆ ده په ری شووشته وه. به له مێک که ته نیا به رۆیشتنی ئارامی ئاو ده رپوشت و به هه یچ کلۆجیک هیزیکی په رمزاوی یا جادووگه ریکی نه تاسراوی له به رچاوان ون، ده بردنی ئەودا به شدار نه بوون.

له وکاته دا چاویان به ناشیکی گه وره که وت که له نپوه پراستی رووباردا دامه زاندرابوو، دۆن کیشۆت هه ر که چاوی پپی که وت هاواری لۆ به رز بووه وه که: «هان! هاواری سانکۆ، چاو بکه وه و ته ماشا که، ئەوه تا ئەو قه لآ یا کاخ یا شاریک که پاله وانێکی زۆر لیکراو یا مه له که یا شازاده یا شازنیک یا شادۆتیک چاره ره ش که ده ژیر جه ور و سه ته می دوژماندایه، له ویدا رۆژگارێکی تال تۆ ده په رپین و من بۆ یارمه تیدانی ئەوان بۆ ئیره

رینۆینی کراوم.» سانکۆ گوتی: «ئەئی ئەرباب، لەعەنتی خودا لە شەیتان. ئاخەر غەزەب لێگیراوا! کوا قەلا، کوا شار، کوا کاخ، مەگەر کویری نابینی که ئەووە ئاشی ئاوه و لە نیوهر راستی چۆمدا بۆ لێکردنی گەنم دروست کراوه؟» دۆن کیشۆت گوتی: «خەفە، بێدەنگ بە سانکۆ! گەرچی ئەو بینایە وە ئاش دەچی، بەلام ئاش نییە. مەگەر من دە پێشدا پیم نەگوتی که جادووگەران و سیحرکاران هەموو شتیک لە شکل و بێچمی سروشتی خۆی دیننە دەر و بەشیتووه‌یه‌کی تر نیشانی دهن؟ ئەلبەتە مەبەستم ئەووە نییە که ئەوان ماک و هەویەیی شتەکان دەگۆڕن، بەلکو تەنیا شکلی روالەتی دەگۆڕن و لە شکلیکرا دەبەنە سەر شکلیکی تر. هەر وەک ئەم ئالوگۆرپی شکل و قیافەیه‌یه‌ لەسەر خاتوو دۆلسینە دۆ تۆبۆزۆ، هەوولین و ئاخیرین پەناگە و رووگەیی هیوا و تاسەکانم ئەنجام دراو ئیمە بەچاوی خۆمان دیتمان.»

لەو ماوه‌دا که ئەوان بەو قسانە خافلابوون، بەلەم کەوتە ناوهر راستی ئاوی رووبار و سورعەتەکه‌ی زۆر بوو. ئاشەوانانی ئاشەکه که دیتیان بەلەم بەرەو ئاش دیتە پێش و هەر ئیستا دە ژێر چەرخی‌کانی ئاسیاو دا هەڵدەگەرپیتەوه، دەستیان دا داری درێژ تا بەلەمەکه رابگرن و چون هەموو گیانیان لەسەر تا خوار بەئارد سپی بووبوو، زۆرتر وە تاپۆیان دەچوون. ئاشەوانەکان هاواریان لێ بلند بوو که: «ئای، ئیوه که شەیتان چووته کلیشەتانه‌وه، بۆ کوئی دەچن؟ مەگەر لە گیانی خۆتان تیر بوون؟ مەگەر دەتانه‌وئ خۆتان غەرق بکەن یا دە ژێر چەرخی ئاشدا لەتوپیەت بن؟» دۆن کیشۆتیش دەنگی بەرز بووه‌وه که: «ئەئی سانکۆ مەگەر بەتۆم نەگوت که گەیشتووینە جیگەیه‌ک که من دەبێ هیززی شان و باهۆم بەتاقی بکەم‌وه؟ باش برووانە بزانه چەند دز و جەرەدە وا بۆ لای من دین؟ چەند دیوی سەیر خولقاو، سەرە پیم لێ دەگرن و چەند کەس تاپۆی هەترەشەبەر بەروخساری ناحەز و نگریسه‌وه بۆ ترساندنێ من و تۆ دین؟ بەلام ئەئی دزانی بێ شەرم و ئەئی رێگرانی بەدکارە، هەر ئیستا تۆ دەگەن دنیا چ باسه.» پالەوان دەسبەجێ لە ناو بەلەمدا بەپاوه راوله‌ستا و بەهەرپەشه و گورپەشه دە ئاشەوانان خوری و گوتی: «ئەئی دزانی حەرەمزاده که سەرتان لێ شتیواوه، لە ئیوهم دەوئ هەر ئیستا زیندانی ئازاد بکەن و بەو کەسه‌ی که لە زیندانی ئیوهدا بەدیل گیراوه، چ شەریف بێ و چ نەبێ، باش یا خراپ، دەولەمەند یا فەقیر، ئازادی و سەرەستی خۆی پێ بدەن‌وه؛ من دۆن کیشۆتی مانش و ناسراو بەپالەوانی شیرکوژم و هەمان کەسم که بەفەرمانی خوداوند کۆتاییه‌یتان بەو گۆنگە‌له‌ بۆینەیه‌ به‌ناوی من قەلەم زده کراوه.»

دۆن کیشۆت پاش ئەو قسانە شمشیری بەدەسته‌وه گرت و وەک ئەوه‌ی دەر بەسه‌فی دۆژمن بدا، شمشیره‌که‌ی دە هەوادا هەڵدەسووراند. ئاشەوانەکان که هەرا و هوریاوی دۆن کیشۆتیان دەبیست و لێی حالی نەدەبوون، بۆ راگرتنی بەلەم دارەکانیان درێژ کرد. سانکۆ کەوتبووه سەر ئەژنۆ و زۆر بەدلیکی خاوین و پاکه‌وه لەبەر خودا دەپاراوه که لەو مەهله‌که‌یه‌ رزگاریان بکا، وە خۆیان و بەختیان، و ئاشەوانەکان بەلێهاتوویی و کارزانیی خۆیان کاریکی وایان کرد که دوعا و پارانه‌وه‌ی سانکۆ لە لای باریتە‌عالا قبول بکری، چون ئەوان دارەکانیان لە پێش بەلەمەکه‌ راگر تا رای گرن، بەلام نەیانتوانی کارەکه‌ بەباشی راپەرین، چون سانکۆ و دۆن کیشۆت دە نیوهر راستی چۆمە‌که‌دا کەوتنە ناو ئاو و بەلەمە‌که‌ش وەرگه‌را. بەخت و ئیقباڵی دۆن کیشۆت بلیند بوو که دەیتوانی وەک مراوی مەله‌ بکا و بەو حاله‌شه‌وه‌ پالەوان دووجار تابن گۆم نقوم بوو، چون چەک و جلوبەرگه‌که‌ی ئەوه‌نده قورس بووبوون که نەیانده‌هیشت باش مەله‌ بکا. ئەگەر ئاشەوانەکان خۆیان دە ئاو نەهاویشتبا و بەدادیان نەگە‌هیشتبان، هەردووکیان دەخنکان. کاتیک ئاشەوانان ئەوانیان هینا سەر لپواری چۆمە‌که‌، هەر دووک ئاویان لەبەر دەچۆرا، بەلام لە تینوان خەریک بوون دەمردن؛ سانکۆ دیسان زۆر پاراوه که خودای تە‌عالا لەم‌وه‌ دوا لە شەری شیتبازییه‌کانی ئەرباب بیاریزی.

لەو حاله‌ته‌ و لەو کاتەدا ماسیگرانی خاوه‌ن بەلەم گەیشتنە، سەریان و کاتیک دیتیان بەلەم لە ژێر چەرخی‌کانی ئاشدا لەتوپیەت بووه، رژانه سەر سانکۆ که رووتی بکەن و داوای زەرەر و زیانیان لە دۆن کیشۆت کرد. دۆن کیشۆت بەپشووێ لەسەرەخۆ وەک ئەوه‌ی هیچ رووی نەدای، رووی دە ئاشەوانەکان کرد و گوتی حازرم زیانی بەلەمە‌که‌ بەتەواوی قەرەبوو بکەم‌وه‌ بەو شەرتە‌ی که ئیوه‌ش ژن یا ئەو پیاوه‌ی که دە زیندانی قەسری خۆتاندا بەدیلتان گرتووه، ئازاد بکەن و چی تر زەجر و ئەشکە‌نجەیان نەدن. یه‌کێک لە ئاشەوانەکان گوتی: «کابرای بێ میتشک، باسی کام کەس و کام قەسر دەکە‌ی؟ ئایا مەبە‌سنت بەدیل گرتنی ئەو کارگەرانه‌یه‌ که بەئارد کردنی گەنم‌وه‌ خەریکن؟» دۆن کیشۆت لەو کاتەدا بەخۆی گوت: «ئیتەر بەسه، چۆن ئەو کابرا بێ سەر و پایه‌ حازر نابێ بەزبانی خۆش کاری چاک بکا و لەبەر پارانه‌وه‌ خۆ ماندوو کردنە، لە لایه‌کی تریش دەبێ لەم کارەدا دوو جادووگەر دەستیان هەبێ که یه‌کیان دژی ئەوی تر دەجوولیتە‌وه‌ و پێش بەکاره‌کانی دەگرێ؛ یه‌کیان بەلەم بۆ من دەنێرێ و ئەوی تریان دە چۆم دەخا. وا باشتره‌ خودا خۆی چاره‌ی ئەم دەرە بکا و رێگه‌یه‌کی بۆ بدۆزیتە‌وه‌، چون ئەو دنیا‌یه‌ سەرپا مەکر و حیلە و فریوه‌ و کاروباری هەمووی

دژ بهیهکه و ئاشکرایه که کاریک له دهست من نایه» دۆن کیشۆت پاش ئەم دهگه‌ڵ خۆ بوونه (*) دهنگی خۆی بهرز کردوه و ڕوو به‌ئاشه‌وانه‌کان گوتی: «ئهی یاران من که له‌م زیندانه‌دا ئه‌سیرن، هه‌ر که‌سن له‌ من ببورن، به‌ختی نامباره‌کی من و چاره‌ڕه‌شیی ئیوه وای و یستوووه که من نه‌توانم بگه‌مه‌ فریاتان و ئیوه له‌م موسیبه‌ته، له‌م ڕۆژه‌ڕه‌شییه‌ ڕزگار بکه‌م، وه‌ بێ شک هۆیه‌که‌ی ئه‌وه‌یه که ده‌ستی چاره‌نووس ئه‌و کاره‌ی به‌په‌ڵه‌وانیکی دیکه ئه‌سپاردوه.»

دۆن کیشۆت پاش ئه‌و هاته‌ران پاته‌رانه‌ بۆ قه‌ره‌به‌بوکردنه‌وه‌ی زهره‌ر و زیان ده‌گه‌ڵ ماسیگره‌کان که‌وته‌ گه‌توگۆ، سه‌ره‌نجام هه‌ر دووک لا له‌سه‌ر په‌نجا ڕیتاڵ ساغ بوونه‌وه‌ و سانکۆ پانزا زۆر به‌لالووتی (*) ئەم پاره‌یه‌ی پێدان و پاشان گوتی: «ئه‌گه‌ر دوو جاری تر له‌م چه‌پکه‌ گولانه‌ به‌ئاودا بده‌ین، هه‌رچی نه‌غدینه‌ی هه‌مانه‌ ده‌چی ده‌ بنی گۆمه‌وه.» ماسیگران و ئاشه‌وانان به‌سه‌رسوپماوی و چاوی زه‌قه‌وه‌ ته‌ماشای سه‌ر و پۆته‌راکی ئه‌و دوو که‌سه‌یان ده‌کرد که ده‌گه‌ڵ خه‌لکی ئاسایی زۆریان جیاوازی هه‌بوو. ئه‌وان نه‌یانده‌توانی ده‌مانای پرسیار و قسه‌کانی دۆن کیشۆت بگه‌ن و چون پێیان وابوو هه‌ردووکیان شیتن به‌دوای کاری خۆیان که‌وتن. یانی ئاشه‌وانه‌کان چوونه‌ ناو ئاش و ماسیگره‌کان ڕۆیشتنه‌وه‌ لای کۆخته‌کانی خۆیان، دۆن کیشۆت و سانکۆش هاتنه‌وه‌ لای سواره‌به‌ره‌کانیان و هه‌روه‌ک جاران به‌که‌ریه‌تی مانه‌وه‌. وه‌ ئه‌وه‌ بوو ڕووداوی به‌له‌می جادوو.

۳۰

له‌مه‌ر ئه‌وه‌ی به‌سه‌ر دۆن کیشۆت و خاتوونیکی له‌باری ڕا‌وچیدا هات

پاله‌وان و مه‌یتەر به‌حاله‌تیکه‌ی غه‌مین و داماو، به‌سه‌ر شوێری و نیوچاوان گرژ و ڕووترش، هاتنه‌وه‌ لای سواره‌به‌ره‌کانیان، به‌تایبه‌تی سانکۆ که ده‌گه‌ڵ فلسیک گیانی ده‌رده‌چوو، ئه‌و مه‌یته‌ره‌ی پێی وابوو پوو‌ڵ ده‌رکیشان له‌ خورجینه‌که‌ی له‌ ڕۆح کیشان یا گلینه‌ی چاو ده‌رینان ناخۆشته‌ره. به‌ئێ جی، ئه‌و دوو که‌سه‌ بێ ئه‌وه‌ی یه‌ک قسه‌ ده‌گه‌ڵ یه‌کتی بکه‌ن سوار بوونه‌وه‌ و پشتیان له‌ قه‌راخه‌کانی ئه‌و ڕووباره‌ کرد. له‌ حالیکدا دۆن کیشۆت سه‌رگه‌رمی خه‌یالاتی دل‌داری بوو، سانکۆ پانزا فکری له‌ دابینکردنی داها‌تیک بۆ ئاینده‌ی خۆی ده‌کرده‌وه‌، به‌لام ئاسۆی ئه‌مه‌ل و ئاره‌زووی خۆی زۆر له‌ جاران دوورتر و تاریکتر ده‌هاته‌ به‌رچاو. سانکۆ له‌سه‌ر که‌ریه‌تی خۆیا ده‌یزانی که زۆریه‌ی کاره‌کانی ئه‌ر‌با‌به‌که‌ی شیتبازی و بێ مانایه‌ و هه‌ر به‌و ده‌لیله‌ش هه‌موو کات چاوه‌ڕوانی ده‌رفه‌تیک بوو که بێ ئه‌وه‌ی بیه‌وێ حیساب و کیتابیکی ده‌گه‌ڵ بکا، بێ مالاوایی له‌ ڕۆژیکی خۆشدا هه‌لبێی و بگه‌رپه‌ته‌وه‌ مالی خۆی؛ به‌لام ترس و نیگه‌رانیی ئه‌و له‌ داها‌توو بیجی بوو، چون چاره‌نووس به‌پێچه‌وانه‌ی ئه‌وه‌ی ئه‌و فکری لێ ده‌کرده‌وه‌ کاره‌کانی ڕیکوپیک ده‌کرد.

وا هات ڕۆژی دوایی کاتی ڕۆژا‌وابوون که هه‌ردووکیان له‌ می‌شه‌یه‌ک ده‌هاتنه‌ ده‌ر، دۆن کیشۆت چاوی به‌چیمه‌ن و می‌رگیکی گه‌وره‌ که‌وت و له‌ وی‌دا جه‌ما‌وه‌ریکی زۆری دیت که خه‌ریکی سه‌یر و سه‌یاحه‌ت و ڕا‌ب‌واردن بوون، کاتیک زۆرتر لێیان نزیک بووه‌وه‌ تێ گه‌یشت که ئه‌وانه‌ جه‌ماعه‌تیکه‌ی ڕێزدار و ماقوولن و خه‌ریکن به‌بازی ڕا‌و‌ی، با‌ل‌نده‌ ڕا‌و‌ ده‌که‌ن. دۆن کیشۆت هیندیکی تریان لێ نزیک که‌وته‌وه‌ و له‌ نیو ئه‌و جه‌ماعه‌ته‌دا خاتوونیکی زۆر جوان و به‌شان و شه‌وه‌که‌تی چاو پێ که‌وت که سواری ماینیکی خۆشبه‌ز و به‌رزده‌ماخ بووبوو؛ ماینی خاتوون سپی یه‌کده‌ست و زین و به‌رگه‌که‌ی سه‌وز و قه‌لپووزی زینه‌که‌ش ته‌واو له‌ زیو بوو. جل زیو به‌رگی خاتوونیش هه‌روا له‌ پارچه‌ی سه‌وزی زۆر به‌قیمه‌ت دروا‌بوو که زۆری لێ ده‌کالاه‌وه‌ و دیار بوو که ئه‌و خاتوونه‌ نازداره‌ له‌وانی هه‌ره‌ خۆش سه‌لیقه‌ و ڕازا‌وه‌ی ئه‌و جه‌ماعه‌ته‌یه‌. له‌سه‌ر جمگه‌ی چه‌پی خاتوون بازیک نیشتبوو، ئه‌وه‌ش خۆی حیکایه‌تی ئه‌وه‌ی ده‌کرد که خاتوون ژنیکی به‌ریز و شان و شکۆیه‌ و ئه‌و هه‌موو ڕا‌و‌چییه‌ ده‌ خزمه‌ت ئه‌ودا هاتوون و ئه‌و سه‌رکرده‌ی هه‌موویانه‌، هه‌رواش بوو. دۆن کیشۆت که له‌و با‌به‌ته‌ نا‌گه‌دار

بوووهوه پووی ده سانکۆ کرد و گوتی: «هه‌ئێ سانکۆ، پۆله‌ی من، په‌له بکه و بچۆ لای ئه‌و خاتوونه نازداره که سواری ماینی سپی بووه و بازی راوی له‌سه‌ر ده‌سته، برۆ خزمه‌تی و پیتی بلێ که پالّه‌وانی شیرشکین عه‌رزى سلای هه‌یه له خزمه‌ت ئێوه و ده‌ستتان ماچ ده‌کا و ئه‌گه‌ر هه‌زه‌تی خاتوون ئیزن بدا خۆی دیته خزمه‌تتان بۆ سه‌لام و ده‌ست ماچ کردنی و تا ئه‌و جیگه‌ی که زۆری شان و باهۆی له دووی بدا به‌ئێوه خزمه‌ت ده‌کا و هه‌رچی فه‌رمانی ئێوه‌ی له‌سه‌ر بێ، تا ئه‌نجامی نه‌دا ناسه‌روێ. به‌لام سانکۆ، ئامان که ده‌ راگه‌یاندنی ئه‌م په‌یامه‌دا وریای قسه‌کانت به‌و به‌پیتی عاده‌ت په‌ند و مه‌ته‌لی بێجی و بێ تام و خوێ ده‌گه‌ل قسه‌کانت تیکه‌ل نه‌که‌ی.» سانکۆ گوتی: «ئه‌ی ئه‌رباب، وا وێ ده‌چی نۆکه‌ری خۆت باش ناناسی! ئاخ‌ر چ لازمه ئه‌وه‌م پێ بلێی؟ مه‌گه‌ر جاری یه‌که‌مه که من بۆ خاتوونانی به‌رپێز په‌یام ده‌به‌م؟» دۆن کیشۆت گوتی: «بێجگه له‌و په‌یامه‌ی له‌ منه‌وه بۆ خاتوون دۆلسینه‌ت برد، هه‌یچی ترم پێ شک نایه، یا لانی که‌م له‌و ماوه‌یه‌دا که له‌ لای من بووی، بێجگه له‌و په‌یامه په‌یامیکت نه‌بردوه.» سانکۆ گوتی: «راسته، به‌لام ئه‌وه‌ی که حیسابی پاکه له‌ حیساب کیشانی چ باکه، هه‌روه‌ها گوتووینانه؛ له‌و ماله‌دا که که‌ییاووی کارزان هه‌یه، هه‌موو شتیک ده‌سه‌بجی ئاماده ده‌کری. به‌هه‌رحال ئه‌ربابی عه‌زیزم، من له‌ هه‌ر شته‌ی که‌میک ده‌زانم و بۆ هه‌ر کاریکیش به‌رپێزه‌ی خۆم به‌کار دێم.» دۆن کیشۆت گوتی: «ده‌تاسم سانکۆ، که‌وابوو هه‌ر ئیستا برۆ و خۆت وه‌دره‌نگی مه‌خه، که ده‌ستی خودات ده‌گه‌ل بێ.»

سانکۆ وه‌ک برووسکه ده‌رپه‌ری و به‌چوار ناله‌ که‌ره‌بۆزی به‌ره‌و خاتوونی نازداری راوچی وه‌ چه‌قله‌سه‌ما خست (*). له‌وێ دابه‌زی و له‌ به‌رامبه‌ر خاتووندا به‌کرنۆش که‌وته سه‌ر ئه‌زۆ و گوتی: «ئه‌ی خاتوونی جوانی به‌شان و شه‌وه‌که‌ت، ئه‌و پالّه‌وانه که له‌ دوور ده‌یبینی ئه‌ربابی منه و من مه‌یته‌ری ئه‌وم. ئه‌و خۆی پالّه‌وانی شیرشکینه و منیش له‌ لای ئه‌و سانکۆپانزاه ناوه. ئه‌م پالّه‌وانه شیرشکینه که چه‌ندیک له‌مه‌وبه‌ر پالّه‌وانی خه‌مگین روخساری ناو بوو منی ناردوه تا له‌ حزووری خاوه‌ن شکۆی ئێوه تکا بکه‌م که ئیزن بفه‌رمووی بپته خزمه‌ت و شانازی ناسینی ئێوه‌ی گه‌وره‌واری به‌نسیب بێ و ئاماده‌یی خۆی بۆ خزمه‌ت و فیداکاری به‌باره‌گای جوانی و جه‌مالی ئێوه راگه‌یه‌نی. ئه‌گه‌ر هه‌زه‌تی خاتوون ئیجازه‌ی پێ بدن، کاریکی باشتان کردوه که هه‌م به‌سوودی ئێوه‌یه و هه‌م ئه‌ربابی من نوقمی به‌حری که‌رم و ئیحسان و ده‌گه‌ل شادی و به‌خته‌وه‌ری تیکه‌لاوه‌ ده‌بێ.» خاتوون گوتی: «ئه‌ی مه‌یته‌ری نه‌جیب، ئاشکرایه که تۆ ئه‌رکی سه‌ر شانی خۆت زۆر به‌جوانی راپه‌راند و ئیسته هه‌سته و ئاوا به‌سه‌ر عه‌رزوه مه‌ینه، چون شایسته نییه که

مه‌یته‌ری به‌نرخ‌ی پالّه‌وانیکی ئه‌وا گه‌وره - پالّه‌وانیک به‌ناو‌داری پالّه‌وانی خه‌مگین روخسار که ده‌نگی ناو‌داری ئه‌و له‌و هه‌ریمه‌دا ته‌نیوه‌ته‌وه و به‌گوێ ئیمه‌ش گه‌یشتووه - ده‌ به‌رامبه‌ر ئیمه‌دا چۆک دا‌بدا. هه‌سته هاو‌رپێ، وه به‌ئه‌ربابی خۆت بلێ که قه‌ده‌می له‌سه‌ر سه‌رانه و جه‌نابی «دووک» هاوسه‌ری من و منیش خۆم له‌ رابوار‌دنگه‌یه‌که (*) که له‌و نزیکانه هه‌مانه په‌زیرایی لێ بکه‌ین و ده‌خزمه‌تیدا بێن.

سانکۆ که هه‌م له‌ جوانی و نازداری و هه‌م له‌ ئه‌ده‌ب و نه‌زاکه‌تی زیده له‌ چاوه‌روانیی ئه‌و خاتوونه خوین شیرینه سه‌ری سو‌رمابوو له‌ عه‌رزى هه‌ستا، وه سه‌رسو‌رمایی ئه‌و زۆتر له‌و لایه‌نه‌وه بوو که نیویانگی ئه‌ربابه‌که‌ی له‌ زبان ئه‌و خاتوونه‌وه ده‌بیست، ئه‌ویش به‌ناوی پالّه‌وانی خه‌مگین روخسار، نه‌ پالّه‌وانی شیرشکین، وه ئه‌وه‌ش له‌به‌رئه‌وه بوو که دۆن کیشۆت ئه‌م نازناوه‌ی تازه بۆ خۆی دانابوو. به‌ئێ جا، دۆشپس (*) (که به‌داخه‌وه بێجگه له‌م عینوانه ناویکی جوانتر له‌ومان وه ده‌ست نه‌که‌وتوو و ناوی راسته‌قینه‌ی ئیستا بۆ ئیمه نه‌ناسراوه) (٤٠١) له‌ سانکۆی پرسى: «باشه برا، ئه‌ی مه‌یته‌ری نه‌جیب، بلێ بزانه‌م، ئایا ئه‌م پالّه‌وانه که ئه‌ربابی تۆیه هه‌ر ئه‌وه نییه که باسی سه‌رگوزه‌شته‌که‌ی له‌ کتیبیکدا نووسراوه و به‌چاپ گه‌یشتووه؟ هه‌ر ئه‌وه نییه به‌نه‌جیب زاده دۆن کیشۆتی مانش ناوداره و دل‌به‌ره‌ جانا‌نه‌که‌ی خاتوون دۆلسینه‌ تۆبۆزۆی ناوه؟» سانکۆ گوتی: «به‌ئێ ئه‌ی خاتوونی من، ئه‌و هه‌مان پالّه‌وانه که به‌رپێزتان فه‌رمووتان و مه‌یته‌ره‌که‌ی که ده‌بێ ناوی له‌م کتیبه‌دا هاتبێ منم، که ئیستا ده‌ خزمه‌ت ئه‌مر و فه‌رمانی ئێوه‌دا ئاماده‌ی خزمه‌تم و ناوم سانکۆپانزایه، مه‌گه‌ر ئه‌وه‌ی له‌ چاپخانه‌دا نیویکی تریان له‌سه‌ر دانابم و لێیان گۆربیم.» خاتوون گوتی: «من له‌ ئاگه‌دار بوون له‌و گشته‌ بابه‌تانه‌دا زۆر خو‌شحالم. که‌وابوو، ئه‌ی برای من پانزا، برۆ به‌ئه‌ربابی خۆت بلێ که قه‌ده‌می له‌ ملک و ئه‌ملاکی مندا مباره‌ک بێ و هه‌یچ رووداو‌یک مومکین نه‌بوو به‌بارستای چاوپیکه‌وتنی ئه‌و زاته ئیمه شاد بکا.»

سانکۆ به‌م وه‌لامه‌ دلنشینه که له‌ خاتوونی دۆشپسی بیستبوو، شاد و به‌رزه ده‌ماخ گه‌راوه لای ئه‌ربابی خۆی و هه‌رچی له‌و خاتوونه به‌شه‌وه‌که‌ته‌ی بیستبوو، بۆ دۆن کیشۆتی گێراوه و به‌تایه‌تی ئه‌وه‌نده‌ی له‌مه‌ی جوانی و له‌ باری و نازداری و ئه‌ده‌ب و نه‌زاکه‌تی ئه‌و به‌زبانی ئاسایی و دێهاتیانه‌ی خۆی بۆ باس کرد که گه‌یاندیبه‌ ته‌شقی ئاسمان. دۆن ٤٠١- لێرده‌ا به‌ گوته‌ی کولمانسۆن و رودریگزمارن، شیکاری به‌ ناوبانگ، مه‌به‌ستی سێروانتیس له‌ دووک و دۆشپس، دۆن کارلۆس دۆبۆرزا don Carlos de Borja دۆنا ماریالویزا دۆنارگۆن dona Maria luisade Aragon دووک و دۆشپشی ویلاهورموزا بووه. (مۆریس باردۆن)

کیشۆت شکۆمه‌ندانه له‌سه‌ر خانی زین رۆنیشته و پیتی ده‌رکیف نا و نیقاب و کلاو‌خوودی خۆی ریکۆپیک کرد و مامزه‌ی له‌که‌له‌که‌ی رۆسی نانت دا و قیافه‌یه‌کی پیاوانه و وێچووی به‌خۆوه گرت و به‌ئهم‌زی ده‌سبۆسیی ده‌ش‌تایس به‌هه‌شتاوه‌که‌وته ری. له‌و لاشه‌وه‌خاتوون له‌و ساتانه‌دا که دۆن کیشۆت به‌ره‌وه‌پیش ده‌هات، شووی خۆی بانگ کردبووه‌وه و باسی په‌یامی پال‌ه‌وانی بۆ ده‌گی‌راوه. دووک و دۆش‌تایس هه‌ر دووکیان به‌شی یه‌که‌می داستانی دۆن کیشۆت‌یان خوێندبووه‌وه و له‌رووی ناوه‌رۆکی ئه‌و کتێبه‌وه ئاگاییان له‌ ئاکار و په‌فتاری شیتانه‌ی ئه‌و به‌ده‌ست هینابوو، له‌به‌رئه‌وه زۆر به‌تاسه‌وه چاوه‌روانی ئه‌م دیداره‌ بوون و زۆریان نیشته‌یا له‌وه‌ بوو له‌ نزیکه‌وه‌ بیناسن، وه‌ مه‌به‌ستیان له‌م ئاشنایییه‌ ئه‌وه‌ بوو که ئه‌خلاق و په‌فتار و کرداری ئه‌و بکه‌نه‌ ئامرازێ سهرگه‌رمی و رابواردنی خۆیان و ماوه‌یه‌که‌ به‌قه‌سه‌کانی سهرگه‌رم بن و که‌لکی لی‌ وه‌ر‌بگرن و تا چه‌ند رۆژیک له‌ لای خۆیان رای‌ بگرن و وه‌ک پال‌ه‌وانێکی سهرگه‌ردانی راستین هه‌لسوکه‌وتی ده‌گه‌ل بکه‌ن، وه‌ سه‌ره‌نجام چون خۆیان هۆگر و لایه‌نگرانی کتێبی پال‌ه‌وان بوون و زۆر کتێبی له‌و چه‌شنه‌یان خوێندبووه‌وه بریاریان دا‌بوو که هه‌موو رۆپه‌رسم و دا‌بونه‌ریتیک که‌ بۆ په‌زیرایی و هه‌ستان و دانیشتن ده‌گه‌ل پال‌ه‌وانان پێویسته، ده‌به‌ر چاوه‌ بگرن، شه‌رحی ئه‌م شتانه‌شیان به‌ته‌واوی له‌و کتێبانه‌دا خوێندبووه‌وه، وه‌ وایان دا‌نابوو هه‌موویان به‌نیسه‌ته‌ دۆن کیشۆت په‌چاوه‌ بکه‌ن.

له‌و کاته‌دا دۆن کیشۆت، که‌ نیقاب و کلاو‌خوودی لابر‌دوو، وه‌ده‌رکه‌وت و که‌ هات دا‌به‌زێ، سانکۆ ده‌سه‌به‌جێ ویستی له‌ که‌ره‌که‌ی دا‌به‌زێ تا بجێ ریکیفی بۆ بگه‌رێ و له‌ دا‌به‌زیندا یارمه‌تی‌ی دا، به‌لام له‌ چاره‌ره‌شیی لاقی ده‌ ته‌نگه‌ی که‌ره‌بۆزدا گیری کرد و وای لی‌ هات که‌ که‌ر رۆنیشته و ئه‌ویش به‌هه‌لاوه‌سراوی مایه‌وه و که‌ره‌که‌ی به‌سه‌ر زه‌ویدا رای‌ کیشا. دۆن کیشۆت که‌ به‌پیتی عاده‌ته‌ تا که‌سیک ریکیفی بۆ دا‌نه‌گرتبا دا‌نه‌به‌زی به‌و پێوابوونه (تصور) که‌ سانکۆ ریکیفی بۆ دا‌گرتووه‌ له‌ رۆسی نانت خۆی هاویشته‌ خوار و ئه‌م بێ ئیحتیاتییه‌ بوو به‌هۆی ئه‌وه‌ که‌ زینی رۆسی نانتیش که‌ باش قایم نه‌کرا‌بوو بکه‌وێته‌ خواره‌وه؛ پال‌ه‌وان به‌و پیشه‌هاته‌ زۆر شه‌رمی کرد و له‌ ژێر لی‌وی ده‌ستی کرد به‌په‌رته‌ و بۆله‌ و هه‌زار جنیوی به‌سانکۆی چاره‌ره‌ش دا. ئه‌وه‌ش له‌ کاتیکدا بوو که‌ لاقی ئه‌و به‌ده‌ب‌خه‌ته‌ هیشتا هه‌ر ده‌پال‌ان و ته‌نگه‌که‌دا ما‌بووه‌وه، دووک راوچییه‌کانی خۆی نارده‌ هاواریان. راوچییه‌کان دۆن کیشۆت‌یان له‌ عه‌رزێ به‌رز کرده‌وه و پال‌ه‌وان که‌ له‌و به‌عه‌رزدا که‌وته‌ زۆری سه‌ده‌مه‌ پێ گه‌یشته‌بوو، له‌نگان له‌نگان بۆ لای دووک و هاوسه‌ری جوانی رۆنیشته‌ به‌ره‌وه‌ تا له‌ به‌رامبه‌ریاندا چۆک دا‌دا، به‌لام دووک به‌و کاره‌ی رازی نه‌بوو، خۆی له‌ ئه‌سه‌په‌که‌ی

هاویشته‌ خواره‌وه و دۆن کیشۆتی ده‌ ئامیز گرت و گوتی: «ئهی‌ جه‌نابی پال‌ه‌وانی خه‌مگین روخسار، زۆرم پێ ناخۆش بوو که‌ یه‌که‌م دیداری به‌ریتان له‌ مال و ملکی من ده‌گه‌ل ئه‌م پیشه‌هاته‌ ناخۆشه‌ تیکه‌لاو بوو. به‌لام هه‌چ نا‌کرێ، ته‌مه‌لی و که‌مه‌ترخه‌می مه‌یته‌ران زۆر جار بووه‌ته‌ هۆی رووداوی زۆر ناخۆش.» دۆن کیشۆت گوتی: «ئهی‌ شازاده‌ی پایه‌به‌رز، رووداویک که‌ منی گه‌یاندووه‌ته‌ خزمه‌ته‌ ئێوه‌ی به‌ریت، هه‌رگیز نا‌کرێ به‌ناخۆش و ناله‌بار له‌ قه‌له‌م بدرێ و ته‌نانه‌ته‌ ئه‌گه‌ر له‌م که‌وته‌مه‌دا به‌قوولایی گه‌یژاوی مه‌رگا‌ویشدا (*). چووبایه‌مه‌ خواره‌وه، یه‌قینم هه‌یه‌ که‌ شانازی و حه‌زی دیداری ئێوه‌ به‌س بوو که‌ من له‌ خول و سووری ئه‌م گه‌یژاوه‌ رزگار بکا، مه‌یته‌ری من، ئه‌م خودا غه‌زه‌ب لی‌گرتووه‌ کاتیک بکه‌وێته‌ قه‌ره‌چه‌ناغی زبانی گه‌زیک درێژه، به‌لام کیفایه‌تی ئه‌وه‌ی نییه‌ که‌ ته‌نگه‌ی ئه‌سه‌پیک به‌ته‌واوی بکیشی و توندی بکا تا زین نه‌سوورێ و سواره‌که‌ی لی‌ نه‌که‌وێته‌ خواره‌وه. به‌لام من به‌هه‌ر باریکدا، یانی که‌وتبم یا راوه‌ستبم، سوار بم یا پیاده، هه‌موو کات له‌ خزمه‌ته‌ ئێوه‌ی خاوه‌ن شکۆ و خاتوونی جوان و به‌شان و شه‌وه‌که‌تی ئێوه‌دا دۆش‌تایسی به‌ریت، که‌ له‌ جوانی و جه‌مالدا له‌ هه‌موو که‌س سه‌رت‌تر و له‌ نه‌زاکه‌ته‌ و ئه‌ده‌بدا یه‌گانه‌ شازاده‌خانی جیهانه‌، ئاماده‌ و سه‌ر له‌ ری‌ دام.» دووک گوتی: «ئهی‌ حه‌زه‌تی دۆن کیشۆت، له‌سه‌ره‌خۆ به‌و توند مه‌رۆ، چون له‌و شوێنه‌دا که‌ هه‌ریمی گه‌وره‌یی و جوانی و جه‌مال و که‌مالی خاتوون دۆلسینه‌ دۆ تۆبۆزۆیه، هه‌چ که‌س ریتی نا‌که‌وێ، بگاته‌ ئه‌و دلبه‌ره‌ و په‌وا نییه‌ که‌ باسی جوانی و جه‌مالی که‌سیکی تر بکری.»

له‌وکاته‌دا که‌ سانکۆ‌پانزا لاقی له‌ ئالفه‌ی ته‌نگه‌ی کورتانه‌که‌ی هینابوو ده‌ره‌وه و خۆی گه‌یاندبووه‌ خزمه‌تیان، پیش ئه‌وه‌ی ئه‌رباب مۆله‌تی جواب دا‌نه‌وه‌ به‌ده‌ست بێنی، هه‌لی دایه‌ و گوتی: «ئه‌لبه‌ته‌ حاشاهه‌له‌گه‌ره‌ که‌ خاتوون دۆلسینه‌ دۆ تۆبۆزۆ له‌ را‌ده‌به‌ده‌ر جوان و نازداره‌ و ته‌نانه‌ته‌ من ئاماده‌م سویندی له‌سه‌ر بخۆم، به‌لام وه‌ک په‌ندیکی زۆر ناسراو ده‌لی: «له‌ جیگه‌یه‌که‌ که‌ هه‌چ پیت وانییه‌ نی‌چیریک هه‌یه، که‌ رویشک ده‌رده‌په‌ری» هه‌روه‌ها من بیستوومه‌ که‌ ئه‌و هۆکاره‌ی ناوی «سروشته» هه‌ک گۆزه‌که‌ریک وایه‌ که‌ کاسه‌ و گۆزه‌ و دیزه‌ی زۆر دروست ده‌کا و ئاشکرایه‌ که‌سیک بتوانی کاسه‌یه‌که‌ دروست بکا، ده‌توانی دوو، سی یا سه‌ت کاسه‌ی تری له‌و چه‌شنه‌ دروست بکا. به‌هه‌رحال مه‌به‌ستم ئه‌وه‌یه‌ عه‌رزتان بکه‌م که‌ خاتوونی ئێوه‌ هه‌چ له‌ خاتوون دۆلسینه‌ دۆ تۆبۆزۆ نامینیته‌وه‌ و زۆر جوانه‌.» له‌وکاته‌دا دۆن کیشۆت سه‌ری بۆ لای دۆش‌تایس وه‌رگه‌ی‌راو گوتی: «ده‌بی‌ حه‌زه‌تی خاتوون ئاگه‌دار که‌مه‌وه‌ که‌ له‌ دنیا‌دا هه‌چ پال‌ه‌وانێکی سه‌رگه‌ردان هه‌رگیز مه‌یته‌ریکی به‌شیرین

زبانى و پېتولېلى مه‌يته‌رى من نه‌بووه و نه‌گهر به‌رېزتان چهند رۆژيک ئيمه له خزمهت خۆتان رابگرن، نه‌وه‌تان به‌باشى بۆ روون ده‌بېته‌وه.» دۆشيس گوتى: «سانکۆ ميه‌ره‌بان هه‌رچه‌ندى زۆرتتر قسه‌خۆش و جه‌فه‌نگباز و شوخ بى، من زۆرتترم خۆش ده‌وى و زۆرتتر ئۆگرى ده‌بم و ئاگه‌دارى لى ده‌که‌م، چون قسه‌خۆشى و شوخى بازى نيشانه‌ى هۆش و زانايى نه‌وه. قسه‌خۆشى و له‌تيفه و شوخى به‌جېورئ، وه‌ک به‌رېزتان باش ده‌زانن، کارى پياوى وشک و بى زه‌وق و سه‌ليقه نيبه و چون سانکۆ خۆشه‌ويست گه‌ش سروشت(*) و روو به‌خه‌نده و قسه‌خۆشه من له‌مه‌ودوا به‌پياوئى به‌هۆش و خاوه‌ن چيژ و سه‌ليقه‌ى ده‌زانم.» دۆن كيشۆت گوتى: «هه‌روه‌ها چه‌نه‌درېژيشه(*) و زۆرى ده‌لى.» دووک گوتى: «چ باشتتر كه زۆر بلّيش(*) بى، چون زۆربه‌ى قسه‌ى خۆش و نوكته‌ى به‌تام له قسه‌ كورتى و كه‌م ويژيدا ناگونجى و پيوستى به‌زۆر بلّيه‌ى هه‌يه. به‌هه‌رحال بۆ نه‌وه‌ى كه ئيمه كاتى خۆمان به‌فره‌ويژى تېپه‌ر نه‌كه‌ين، باشتتر وايه بيزووين و جه‌نابى پالّه‌وانى خه‌مگين پوخساريش...» سانکۆ قسه‌ى دووكى برى و گوتى: «له‌مه‌ودوا جه‌نابى به‌رېزتان ده‌بى به‌ئه‌ربابى من بلّين «شېرشكين» چون به‌رېزيان ئىدى سيمى خه‌مگين يان نيبه و نيشانى نه‌و به‌رېزه له‌مه‌ودوا «شېر»». دووک له درېژه‌ى قسه‌كانى خويدا گوتى: «به‌لى پالّه‌وانى «شېرشكين» يش هاورئ ده‌گه‌ل ئيمه دېته قه‌سريك كه له‌و نزيكانه هه‌مانه و گه‌وره‌مان ده‌كا. له‌و قه‌سره‌دا په‌زيرابى و پيشوازيبه‌كى كه ده‌شان و شكۆى نه‌و پايه‌به‌رزهدا بى و نه‌نجام ده‌درئ و له‌ بنه‌رهدا من و دۆشيس له پيشكه‌ش كردنى هيچ جوژه خزمه‌تگوزارى و فيداكارى و په‌زيرابيه‌ك بۆ نه‌و پالّه‌وانه سه‌رگه‌ردانه‌ى ته‌شريفى دېنېته نه‌و قه‌سره و له‌وى داده‌به‌زئ كۆتايى ناكه‌ين.»

له مه‌ودايى نه‌و ساتانه‌دا سانکۆ زينى رۆسى نانتى له عه‌رزى هه‌لگرتبووه‌وه و له‌سه‌ر پشتى دانابووه‌وه و ته‌نگه‌شى مه‌حه‌كم كيشابوو. پالّه‌وان سوارى سواره‌به‌رى خۆى و دووكيش سوارى نه‌سپيكي به‌رزه ده‌ماخ و شوخ و شه‌نگ بوو و هه‌ر دووكيان خاتوون دۆشيسيان ده نيوان گرت و ريگه‌ى قه‌سريان گرتبه‌ر. دۆشيس سانکۆ بانگ كرده لاي خۆى و خواهيشى لى كرد شان به‌شانى بروا و قسه‌ى خۆشى بۆ بكا، چون دۆشيس زۆرى پى خۆش بوو، قسه‌ى خۆش و گالته بازيبه‌كانى سانکۆ ببيسى. سانکۆ ده‌سه‌به‌جى نه‌مرى خاتوونى به‌جى هينا و خۆى هاويشته نيوان نه‌و سى نه‌جيب زاده‌يه و ده قسه‌كانياندا بوو به‌به‌شدار و دۆشيس و دووكيش له‌و فه‌يز و به‌ره‌كه‌ته گه‌وره‌ى كه ده قه‌سرى خۆياندا له پالّه‌وانىكى سه‌رگه‌ردان و مه‌يته‌ره‌كه‌ى په‌زيرابى ده‌كهن، زۆر خۆشحال بوون.

له مه‌ر زۆر بابته‌ى گرینگ و سه‌رنج‌راکيش

سانکۆ به‌م دلخۆشيبه‌ كه هه‌ر چى له نيعمه‌ت و ناسووده‌ى له مالى دۆن ديه‌گۆ و بازىلى نه‌ويندار ديتوويه‌تى له مالى دۆشيسيشدا ده‌يبينى و له خۆشيبى نه‌وه‌ى كه خاتوون به‌گه‌رمى وه‌ريگرتوو و خۆى لى نزيك كردووته‌وه ئاگاي له خۆ برابوو، وه چون هه‌موو ده‌م شپت و شه‌يداي هه‌ز و خۆشى ژيانىكى ناسووده بوو ده‌گه‌ل دۆشيس لوتفيكى ده‌گه‌ل ده‌كرد و رووى خۆى ده‌دايه، نه‌و پيوه ده‌نووسا و نه‌وه‌نده‌ى ده‌ستى دابا كه‌لكى له ده‌رفه‌ت وه‌رده‌گرت. له داستاندا هاتوو كه پيش نه‌وه‌ى سواره‌كان بگه‌نه رابواردنگه‌ى دووک و دۆشيس، دووک به‌په‌له خۆى گه‌يانده‌وه قه‌سر و هه‌موو خزمه‌تكاره‌كانى له خۆى خپ كرده‌وه و پى گوتن ده‌بى چۆن ره‌فتار و چۆن په‌زيرابى بگه‌ن. هه‌ر كه دۆن كيشۆت و دۆشيس گه‌يشتنه به‌ر ده‌رگاي قه‌سر و دوو كه‌س له مه‌يته‌راني تايبه‌ت كه لىباسىكى هه‌ريرى سووريان تا به‌رى پى، ده به‌ر دابوو، له ده‌روازه‌ى قه‌سر وه‌ده‌ر كه‌وتن و دۆن كيشۆتيان ده ئاميز گرت و دايان به‌زانده‌ى پييانگوت: «ئىستا هه‌زه‌تى به‌رېزتان ده‌بى زه‌حه‌مت بكيشن و خاتوون له ماين دابه‌زىن. دۆن كيشۆت ئيتاعه‌تى نه‌مرى كرد و بۆ لاي ماينى خاتوون رۆيشته به‌ره‌وه. به‌لام پاش ته‌عاروف و ته‌قه‌لاى زۆر و هه‌زار جار تكا و ره‌جاي دۆن كيشۆت دۆشيس نه‌يه‌تشت پالّه‌وان ده ئاميزى بگرئ و داى به‌زىنئ. دۆشيس نه‌يده‌ويست بي‌جگه له ئاميزى مي‌ردى خۆى، دووک، ده ئاميزى كه‌سيكى تردا له سواره‌به‌ر بيته خوار و له‌م وارهدا بيانوى هيناوه كه ره‌وا نيبه بارىكى ئاوا قورس و بى بايه‌خ بكه‌ويته نه‌ستوى پالّه‌وانىكى به‌و پله و پايه به‌رزه. سه‌ره‌نجام دووك هاته به‌ره‌وه و خاتوونى له ماين هينا خوار، وه كاتىك هه‌موويان هاتنه ناو هه‌وشىكى گه‌وره و رازاوه دوو كيژى نازدار و له‌بار نزيك بوونه‌وه و شنيلىكى(*) ناسك و دريژى نه‌رخه‌وانى ره‌نگيان به‌شانى دۆن كيشۆتدا دا. له نه‌كاو له هه‌ر چوار لاي هه‌وشه‌كه‌وه له‌سه‌ر هه‌يوانه‌كانه‌وه، نوکه‌ران و خزمه‌تكارانى دووك وه‌ده‌رکه‌وتن و به‌ده‌نگى بليند گوتيان: «پيلاوى گولئى سه‌رچلى هه‌موو پالّه‌وانانى سه‌رگه‌ردانى جيهان له‌سه‌ر سه‌ران و له‌سه‌ر چاوان!» وه پاشان به‌گولاوپاشان گولاويان به‌سه‌ر ميوانان و خاوه‌ن مالاندا پزانده. نه‌م رپوره‌سمه به‌شكۆيه بوو به‌هۆى شادى و به‌رزه‌ده‌ماخى له راده‌به‌ده‌رى دۆن كيشۆت و نه‌و رۆژه بۆ يه‌كه‌م جار له ته‌مه‌نى خويدا

ده‌دیت که په‌زیرایی له‌و، به‌رئورهمسی سه‌رده‌می کۆن و به‌هه‌مان شیوه ده‌کرئ که ده کتیبه‌پال‌ه‌وانییه‌کاندا خویندبوویه‌وه و له‌پال‌ه‌وانانی سه‌رگه‌ردانی که‌ونارا ده‌کرا و هه‌ر به‌و ده‌لیله یه‌که‌مجار بوو که خۆی وه‌ک پال‌ه‌وانیکی سه‌رگه‌ردانی راستین ده‌هاته به‌ر چاو و له‌خه‌ون و خه‌یال هه‌والئیک نه‌بوو.

سانکۆ که‌ره‌بۆزی به‌هه‌وای خۆی به‌ر‌ه‌للا کردبوو و خۆی به‌دۆشیسه‌وه هه‌ل‌واسیبوو و هاته‌ناو کۆشک؛ به‌لام زۆری درێژه نه‌کیشا که به‌لای ویزدانی خۆیه‌وه خه‌جالت بووه‌وه و له‌وه که که‌ره‌که‌ی به‌ته‌نیا و بئ خاوه‌ن به‌جئ هیشتوو شه‌رم گرتی و له‌یه‌کێک له‌ نه‌دیمه به‌شان وشه‌وه‌که‌ته‌کانی خاتون که هاتبووه پيشوازی، نزیک بووه‌وه و به‌سرت به‌گوتیدا چرپاند: «هاهای، خاتون «گۆنزالیز» Gonzalez وه یا خاتون فلان ... ببووره که ناوتان نازانم...» نه‌دیمه گوتی: «ناوی من «دۆنا رۆدریگیزدۆ گریژالوا» Dona Rodriguez de Grijalva یه، به‌لام براکه‌م چ کاریکت به‌منه؟» سانکۆ گوتی: «ده‌مویست له‌حه‌زرتی به‌رێرتان تکا بکه‌م که له‌رێگه‌ی لوتفه‌وه تا به‌ر ده‌رگای قه‌سر ته‌شریف ببه‌ن، له‌وئ که‌رێکی لئ هه‌یه که که‌ری منه. له‌وئ ئه‌مر به‌رموو که یه‌کێک بچئ تاقه‌تی (*). بکا یا چه‌زرتی به‌رێرتان خۆتان بیه‌نه ته‌ویله، چون که‌ره‌که‌م زۆر شه‌رمیون و که‌م روه‌ه (*). و کاتیک ته‌نیا بئ، سه‌ری لئ ده‌شیوئ و نازانئ چ بکا.» نه‌دیمه گوتی: «ئه‌گه‌ر ئه‌ربابیش وه‌ک مه‌یته‌ر قه‌سه‌زان و پیتۆل و شوخ بئ ئه‌مرۆ شتیکی خراپمان ده‌ست نه‌که‌وتوو، برۆ کابرا! ملت بشکینه و دوا‌ی که‌رت که‌وه! قورم به‌دمی ئه‌و که‌سه‌دادا تۆی بۆ ئیمه هیناوه‌ته ئیره! بۆخۆت برۆ به‌که‌ره‌که‌ت رابگه. ئیمه، نه‌دیمه‌کانی ئه‌م قه‌سه‌ره بۆ ئه‌م کاره پیس و په‌ستانه ئافه‌ریده نه‌بووین.» سانکۆ گوتی: «زۆر باشه، به‌لام من له‌ئه‌ربابی خۆم که زانیاری ته‌واوی له‌می‌ژووی پال‌ه‌وانانی سه‌رگه‌ردان هه‌یه له‌و کاته‌دا که داستانی لانسۆتی ده‌گێراوه بیستم که ده‌یگوت کاتیک ئه‌و پال‌ه‌وانه له‌بیرناییه‌وه هات خاتوونه‌کان خۆیان ئاگه‌داری و خزمه‌تی ئه‌ویان ده‌کردو نه‌دیمه‌کانیان ده‌چوون کا و جۆیان بۆ سواره‌به‌ره‌که‌ی ده‌هینا و پتی راده‌گه‌یشتن، که‌ری منیش له‌و که‌رانه‌یه که به‌سه‌ت بارگینی لانسۆتی ناگۆرمه‌وه.» نه‌دیمه گوتی: «برا، ئه‌گه‌ر تۆ لۆتی (*). چه‌قۆ یا گالته‌بازی، قه‌سه قۆره‌کانت هه‌لگه‌ر بۆ ده‌رفه‌تیکی باشتر و سه‌بر بگه‌ر تا موشته‌ری و کپیرت بۆ په‌یدا بئ و له‌به‌رامبه‌ر ئه‌و قسانه‌دا شتیکت گیر که‌وئ، ده‌نا ئه‌رخه‌یان (*). به‌له‌منه‌وه بێجگه له‌ده‌نکه هه‌نجیریک هه‌یچ شتیکی ترت ده‌ست ناکه‌وئ.» سانکۆ گوتی: «لانی که‌م ئه‌و هه‌نجیره‌ی له‌جه‌نابتان به‌من ده‌گا به‌ته‌واوی شیرین و گه‌یشتوو و تپه‌په‌رینی مانگ و ساڵ باشی پوخته کردوو.» نه‌دیمه که زۆر تووره بوو،

به‌سه‌ریدا قیژاندی و گوتی: «جسنه سه‌گی زۆلی هه‌رامزاده! من ئه‌گه‌ر پیر بم یا جحیل کاری خودایه و حیسابی مانگ و سالی خۆم ده‌بئ بده‌مه‌وه به‌و، نه‌به‌تۆی دپهاتی سیرخۆزی زار بۆگه‌نیو!» ئه‌و جنیوانه ئه‌وه‌نده به‌ده‌نگی بلیند گوتران که به‌گوتی دۆسپش گه‌یشت. ئاو‌ری داوه و کاتیک نه‌دیمه‌که‌ی خۆی ئاوا تووره و سووره‌لگه‌راو چاو پئ که‌وت لئ پی‌رسی بۆ چی و تووره‌یه و شه‌ر و چه‌قه چه‌قی ده‌گه‌ل چ که‌سێکه. نه‌دیمه گوتی: «من له‌و کابرا پروته‌له‌ سه‌یانی یه‌ تووره‌م که به‌من ئه‌مر ده‌کا بچمه ده‌روه و که‌ری بۆ به‌رمه ته‌ویله و شاهید و به‌لگه‌م بۆ دینته‌وه که نازانم لانسۆت ناویک بووه که خاتوونان خزمه‌تی خۆیان کردوو و تیماریان کردوو و شیلایانه و نه‌دیمه‌کانیش بارگینه‌که‌یان تاقه‌ت کردوو و چی و چی و له‌ئاخری قه‌سه‌کانیشدا ته‌شه‌رم پیداده‌دا و به‌داچه‌کا (*). و پیرم ناو ده‌با.» دۆسپس گوتی: «ئاخ، ئه‌وه سووکایه‌تی پئ کردنه، ئه‌گه‌ر که‌سێک ئه‌وه به‌من بلئ جه‌رگم هه‌له‌ده‌قچئ!» ئه‌وجار رووی ده‌سانکۆ کرد و گوتی: «ئای، هاو‌رئ سانکۆ، بزانه و ئاگه‌دار به‌که‌ دۆنا رۆدریگیز هیشتا زۆر جحیل و ئه‌م کلاوه بلنده‌ی که به‌سه‌ریه‌وه ده‌بیینی زۆرت به‌حوکمی ئه‌رک و به‌رپرسیاره‌تیبه‌ک که هه‌یه‌تی له‌سه‌ر خۆی ده‌نئ و پتوه‌ندیه‌کی به‌پیری و جحیل‌یه‌وه نییه.» سانکۆ گوتی: «قوربان خودا ئه‌من مه‌فع کاته‌وه ئه‌گه‌ر به‌و مه‌به‌سته شتیکم پئ گوتی، بێجگه له‌وه‌ش ئه‌گه‌ر بئ ئه‌ده‌بییه‌کم کردبئ له‌به‌رئه‌وه بوو که که‌ره‌که‌م له‌باوکم خۆشتر ده‌وئ و پیم وانه‌بوو که‌سێکی باشتر له‌و خانمه‌م گیر ده‌که‌وئ که که‌ره‌که‌ی پئ بسپیرم.» دۆن کیشۆت که ته‌واوی ئه‌م قسانه‌ی گوتئ لئ بوو، له‌به‌ر نارمه‌تی نه‌یتوانی خۆی راگرئ و گوتی: «سانکۆ، ئه‌م قسانه بۆ ئیره نابن، ئیره شوینتیکی گه‌وره و شه‌ریفه، مه‌گه‌ر نازانی؟» سانکۆ گوتی: «ئه‌رباب، به‌پیتی قاعیده هه‌ر که‌س له‌هه‌ر چی پیداو‌یستی پتی هه‌یه قه‌سه ده‌کا. من لیره که‌وتمه بیری که‌ره‌که‌م و هه‌ر به‌و ده‌لیله‌ش باسی ده‌که‌م، وه ئه‌گه‌ر له‌ته‌ویله‌دا بیری که‌وتمه‌وه له‌وئ باسم ده‌کرد.» دووک گوتی: «قه‌سه‌کانی سانکۆ له‌جیی خۆی دایه و من شتیکی نابینم که جیگه‌ی سه‌رکۆنه و ئیراد گرتن بئ. به‌لام له‌بابه‌ت که‌ره‌که‌وه، با سانکۆ ئه‌رخه‌یان بئ که به‌شی کا و جۆی خۆی پئ ده‌گا و هه‌یچ نیگه‌ران نه‌بئ و بزانی که له‌که‌ره‌که‌شی وه‌ک خۆی په‌زیرایی ده‌کرئ.»

ده‌گه‌ل ئه‌و قسانه‌دا که بێجگه له‌دۆن کیشۆت ته‌واوی ناماده‌بووانی خۆشحال کردبوو، هه‌موو گه‌یشتنه نه‌ومی دووم و دۆن کیشۆتیان بۆ ناو تالاریکی گه‌وره رینۆینی کرد که دیواره‌کانی به‌کاغزی زپیرین و زپرباف رازاندرابوووه. شه‌ش کیژی له‌بار و نازدار وه ژوور که‌وتن و چه‌کوچۆلیان له‌پال‌ه‌وان کرده‌وه و وه‌ک خزمه‌تکار که‌وتنه ژپیر ئه‌مر و فره‌مانی

ئەو، دووک و دۆشپس دە پێشدا ئەو کیژانەیان پینوینی کردبوو که دەبی چ پەفتار و هەلسوکەوتیکیان هەبی و بەتەواوی فیر کرابوون که چۆن پەزیرایی بکەن تا دۆن کیشۆت پیی وایی که وەک پالەوانانی سەرگەردانی راستین پەفتاری دەگەڵ دەکری.

کاتیک چەکوچۆلی شەریان لە دۆن کیشۆت کردوو، تەنیا جلوبەرگیک که دەبەریدا مایهوه، شەلۆاری تەنگ و کولەجەیی پێستەبزن بوو. وە پالەوان، بەو چر و چاوه وشک هەلاتوو و لەشی کز و ئیسقانی و بەژن و بالایی بلند و باریک و لەر و لاواز و شەویلاکەیی پیکەوه نووساو و کولمەیی وەها تیکقوویاو که هەر دووک دە نیو زاریدا یەکتریان ماچ دەکرد، قیافەپەکی وەها سەیروسەمەرە و بەزەبزوین(*) و داتەکاوی بەخۆوه گرتبوو که ئەگەر ئەو کچانەیی دە خزمەتیدا بوون بەئەمر و فەرمانی ئەریایی خۆیان بەئەدب نەجوولابانەوه، لەبەر پیکەنین لەوانە بوو بەتەقن. کچەکان تکایان لە دۆن کیشۆت کرد که جلوبەرگی سەفەریش دابکەن تا کراسی تازەیی دەبەر بکەن، بەلام دۆن کیشۆت ئەم کارەیی نەکرد و گوتی: «بەهەمان ئەندازە که دلۆهەری و ئازایەتی لە پالەوانانی سەرگەردان جوانە، ئەدب و نەزاکەتیش هەر لەوان دەکالێتەوه؛» بەلام ئەمری کرد که کراسەکه بەدەن بەسانکۆ تا ئەو دەبەر ئەریایی خۆی بکا و کاتیک رۆیشتە ژووریک که تەختە خەویکی زۆر جوان و جیۆبانیکی شاهانەیان بۆ پارازاندبووهوه، لیباسی خۆی داکنند و کراسەکهیی دەبەر کرد. پالەوان کاتیک دەگەڵ سانکۆ تەنیا مایهوه پیی گوت: «باشە، ئەی لاساکەرەوهی مەسخەرە و ئەی نەزانی بی میشک، که باب و باپیرت لە جسناتی کەر بوون، بلێ بزانی ئایا رەوا بوو که بەنەدیمەپەکی ریزداری وەک ئەو خانمە بەشان و شەوکهتە سووکایەتی بکەیی و ناپەختی بفرموی؟! ئایا کاتی ئەوه بوو وەبیر کەری خاوەن مردووت بکەوینتەوه؟ ئایا ئەو بەرێزانە که وەک پادشا لە خۆمان پەزیرایی دەکەن، پیت و ابوو سوارەبەرەکانمان فرامۆش دەکەن و ئالیک(*) و ئاویان نادەن؟ سانکۆ بۆ خاتری خودا هیندیک عاقل بەو جسناتی پەستی خۆت ئەوهندە نیشان مەدە که بێن و ببینن تۆ لە قوماشتیکی زۆر نەعاملاوی(*) و ئەوهندە نانەجیبی. کەوابوو ئەی تاوانباری دلرەق بزانی و ئاگەدار بەکه ئەرباب هەرچەندی مەیتەری بەرێز و نەجیب و تیگەیشتووی زۆر بی، ئەوهندەش ریز و پایەیی دەچیتە بان، وە سەرەتی گەرەیی شازادەکان بەسەر باقیی ئەو خەلکەدا ئەوهیە که خزمەتکاران و مەیتەرانی ئەوان لە هیچ باریکەوه دەستی کەمی لە خۆیان نییە. ئەی بی عەقل که رۆژ لە رۆژ زیاتر من لە خۆت ناھومید دەکەیی، مەگەر نازانی کاتیک ئەو خەلکە تۆ بەپیاویکی کەر و نەفام تۆ بکەن، هەرواش دە من دەگەن و لایان وا دەبی منیش هەر وەک تۆ کەریکم لەو

دەشتە و بەدروۆ خۆم بەپالەوان لە قەلەم داوه؟ ئامان سەد ئامان، کاکە سانکۆ! وریا بە چی تر لەو رەوہزەبەردانە بەر نەدەیتەوه خوار با ملت نەشکی. کەسپیک که زۆری دەلی و پیتی زمانی خۆی بۆ ناگیڕی و خەلک بەگەمژە و بی عەقل و نەفامی تۆ گەیشتن زۆر زوو تیدا دەچی و لەبەر چاو دەکەوئی، کەوابوو هەمیشە زبانت دە ژیر دەسەلاتی خۆتدا پارگەر و پیتش ئەوهی قەسەپەک بکەیی، فکری لی بکەوه و هەموو لایەنەکانی هەلسەنگینە و کورد گوتەنی: «قەسە بی چێژە، بی پێژە، بی بیژە» و ئەم نوکتەت لەبەر چاو بی که ئیمە گەیشتووینە جیگەپەکه که بەلوتف و کەرەمی خودای مەزن و بەهیزی شان و پیلی من دەبی هەم لە باری ناویانگ و ناوبەدەرەویی و هەم لە باری مال و سامان و دەولەمەندییەوه بگەینە جیگەپەکه و قازانجی زۆر بکەین.»

سانکۆ زۆر بەدل و پڕ بەدل بەئینی بەئەریایی خۆی دا که هەر وەک ئەو دەفرموئی لەمەولا زبانی گری بدا و پیتش ئەوهی قەسەپەکی بیجی لە زاری بیته دەر، زبانی خۆی بگزی و دە پیتداگری لەسەر ئەم مەبەستەدا گوتی: «ئێوه دەتوانن لەمەودوا بەتەواوی ئەرخەیان بن و نیگەرانی لە دل وەدەر بنین. من هەرگیز نابمە هۆی ئەوه که کەس دە عەسل و نەسەبمان بگا.»

دۆن کیشۆت لیرەدا لە کاری لیباس دەبەر کردن تەوا، بووبوو؛ بەندی شمشیری حەمایەل(*) کرد و شمشیری لە کەمەر بەست و شنلی ئەرغەوانی رەنگی بەسەر شانی دادا و شەوکلۆیکی حەریری سەوز که کیژەکان پیتیان دابوو لەسەر خۆی دانا و بەو سەر و پۆتراکەوه رۆیشتە ناو تالاریکی گەرە که هەمان کیژەکان لە دوو پیزی سی بەسیدا راولەستابوون و هەموو گولاپاشیان بەدەستەوه بوو که پاش سلۆ کردن و کپنۆش بردن بەرێورەسمی تاییەت گولویان لە دەستی دۆن کیشۆت کرد، هەر پاش ئەو کارە دوازدە کەس که لە سەرۆکی هەمووانەوه سەرەدار راولەستابوو، لە دەرگا هاتنە ژوورەوه تا دۆن کیشۆت بۆ سەر سفرە پینوینی بکەن و عەرزیان کرد که خواوەندگارانێ کۆشک لەوی چاوەروانی پالەوانن. ئەم دەستەپە پالەوانیان دە نیو خۆیان گرت و بۆ تالاریکی تر رینوینیان کرد که لەویدا میزیکێ گەرەیی رەنگاوپرەنگ چندرابوو. لەسەر میزەکەش زۆرتر لە چوار دەوری دانەندرابوو. دووک و دۆشپس تا دەرگای تالار بۆ پیشوازایی پالەوان هاتنە بەرەوه، هاوپی ئەوان رۆحانییەکی وچووی بەشان و شکۆ دەهاتە پیتش، ئەویش لەو رۆحانییانە که چون خۆیان عەسل و نەسەپیکێ گەرەیان نییە لە ئاکامدا ناتوانن ری و شوینی رەسەنایەتی و نەجیبی و گەرەیی فییری ئەو کەسانە بکەن که عەسل و نەسەب

دارن. له وړځانیاڼه که دهیانهوئ گورهیی گورهپیاوان دهگهآل فکری چوکهی خوځیان ههآسهنگین، وه سهره‌نجام له وړځانیاڼه که کاتیک دهیانهوئ پوره‌سمی پیاوختی و دهستکراوهی فیری مندالانی گورهپیاوان و گوره‌مالان بکه‌ن و ئه‌وجار فیریان بکه‌ن که چون له دست بلاوی زور و ته‌خشان په‌خشان خو پپاریزن، شاگردکانی خوځیان وهک تاقمیکي رژد و خه‌سیس و دست قووجا و گه‌دا سروشت بار دین. (۴۰۲) یه‌کیک له وړځانیاڼه، هه‌مان وړځانی خو پپای له کن زور و به‌ویقار بوو که دهگهآل دووک و دوشپس هاتنه پيش‌سوازیی دون کیشوت. هه‌ر دووک لا هه‌زار جوړ ته‌عاروف و خوځ هاتنیان پیکه‌وه گورپیه‌وه و مه‌رجی حورمه‌ت و ریز گرتنیان نه‌نجام دا سهره‌نجام میوانداران دون کیشوتیان ده نیو خوځیان گرت و له‌سهر میزی شام دانیشن. دووک سهره‌وهی میزی بو دون کیشوت پیاوان کرد، وه هه‌رچند پال‌هوان ده پيشدا له قبول کردنی ئه‌و شانازییه عوزری خواست، به‌لام پپای چه‌قاندنی دووک نه‌ونده زور بوو که دون کیشوت ناچار قبولی کرد. کابرای ئاینی به‌رامبه‌ر به‌پال‌هوان و دووک و دوشپس له‌م لا و ئه‌و لای میز دانیشن. سانکو ئاگه‌داری ته‌واوی ئه‌م هه‌لسوکه‌وته بوو و له‌و گشته ریز و حورمه‌ته که له ئه‌ربابه‌که‌ی ده‌گیرا سهری سوړ ما‌بوو. ئه‌و له‌وکاته‌دا که دووک زور پیداکری ده‌کرد که دون کیشوت له سهروی هه‌مووان دابنیشی، هه‌ودای قسه‌ی به‌دهسته‌وه گرت و گوتی: «ئه‌گه‌ر به‌پیزان ئیزم بدن من داستانیکتان له‌مه‌ر ئه‌و له سهروو دانیشننه که له گوندی ئیمه رووی داوه، بو ئیوهی خاوه‌ن ریز ده‌گپرمه‌وه.»

هیشتا سانکو قسه‌که‌ی ته‌واو نه‌بوو‌بوو که دون کیشوت له ترسی ئه‌وهی دیسان مه‌یته‌ر قسه‌ی بی تام و نابه‌جی بکا و ئابرووی ئه‌وی پپای بچی، زهرده‌لگه‌را و تووشی له‌رزی و نارمه‌تی بوو. سانکو که به‌حالی ئه‌ربابی زانی و فکر و خه‌یالی خوینده‌وه رووی تی کرد و گوتی: «ئه‌ربابی عه‌زیزم، نیگه‌رانی به‌دلته‌ ری مه‌ده و پیت و نه‌بی که من له خو دهرده‌چم و قسه‌یه‌کی بیچی ده‌کم. من هیشتا نسحت و رینوینییه‌کانی جه‌نابتم له‌مه‌ر که‌م گوتن و چاک و خراپ گوتن، که چند سات له‌مه‌وبه‌ر فه‌رموتان، له بیر خو‌م نه‌بردوه‌ته‌وه.» دون کیشوت گوتی: «سانکو، من خو‌م شتیکم له‌بیر نه‌ماوه و توش هه‌ر چی ده‌ته‌وئ بیلی، به‌و شه‌رته زوو کوتایی پپای بیلی.»

۴۰۲- ده زه‌مانی سیروانتیتسدا له‌م جوړه وړځانیاڼه هه‌بوون که گوره‌ مال‌کانیان به‌رپوه‌ده‌برد، له‌و لومه‌ وتانوت و ته‌شه‌ره‌ی لیره‌دا سیروانتیتس ده‌ کاری هیناوه وئ ده‌چی ده‌گه‌ل یه‌کیک له‌و وړځانیاڼه ورده‌ حیسابی هه‌بی. (موريس باردون)

سانکو گوتی: «ئه‌وه‌ی من ده‌مه‌وئ عه‌رزتان بکه‌م، ئه‌ونده‌ راست و دروسته که به‌یه‌قین ده‌زانم ئه‌رباب که ته‌شريفی لیره‌یه وه‌درؤم ناخاته‌وه.» دون کیشوت گوتی: «سانکو، بو من چ بابه‌خیکي هه‌یه تو درؤ بکه‌ی یا نه‌که‌ی، تو هه‌ر چه‌ندی ده‌ته‌وئ درؤ بکه‌م، من پيش به‌و کاره‌ی تو ناگرم؛ من ته‌نیا ئه‌ونده‌ ده‌لیم ئاگات له قسه‌کانته‌ بی.» سانکو گوتی: «من ئه‌ونده‌م ئاگا له قسه‌کانی خو‌م هه‌یه و ئه‌ونده‌م سه‌نگ و سووک کردوون و هه‌موو لایه‌نه‌کانیم وه‌به‌ر چاوه‌ گرتووه که نه‌مجار به‌راشکاوئ ده‌توانم بلیم که خاتری جه‌نابت ئاسوده‌ بی، هه‌ر وهک به‌کرده‌وش ده‌بیین.» دون کیشوت رووی ده‌ میوانان کرد و گوتی: «به‌بروای من ئیوه به‌پیزان ئه‌و گه‌مژه‌یه لیره‌ وه‌دره‌ بنین، دنا له‌وانه‌یه هه‌زاران قسه‌ی قور و بی‌سه‌ر و بن هه‌ل‌پیزئ. دوشپس گوتی: «به‌گیانی دووک سویند ده‌خو‌م که سانکو نابی هه‌نگاویک له‌ من دوور بکه‌وته‌وه. من ئه‌وم زور خوځ ده‌وئ، چون ده‌زانم پیاویکی به‌هوش و قسه‌ خوځشه.» سانکو هاواری به‌رز بووه‌وه که: «گیانی خاتوونی پایه‌به‌رزم سلامته‌ بی؛ هوش و زانایی و تیگه‌یشتن تابه‌تی زاتی ئه‌و خاتوونه‌ پیروزه‌یه و من هه‌ر چه‌ند لایقی ئه‌و ته‌عریف و په‌سن دانه‌ نیم، به‌لام له‌ لوتفی به‌رز و بی‌پایانی ئیوه زور سپاس ده‌که‌م. به‌هه‌رحال ئه‌و حیکایه‌ته‌ی که ده‌مگوت ئه‌وه‌یه: «رؤژیک له‌ رؤژان یه‌کیکله نه‌جیب زاده‌کانی گوندی ئیمه که پیاویکی زور ده‌ولمه‌ند و به‌شان و شکو بوو و بنه‌چه‌کی ده‌چووه‌وه سه‌ر بنه‌ماله‌ی «ئالاموس دق میدینا - دپل کامپو Alamos de Medina del campo و ده‌گه‌ل «دونا مینسیادق کویوینیس» Dona Mencia de quiones کچی یه‌کیک له‌ پال‌هوانانی تافیه‌ی «سین ژاک» به‌ناوی «دون ئالونزودومارانون» زه‌ماوه‌ندی کردبوو و ئه‌م پال‌هوانه‌ش هه‌مان که‌سه که له‌ دورگی هیرادورادا خو‌ی ده‌ ئاو هاویشته‌ تا غه‌رق بی و بمری. به‌لی جا، چند سال له‌مه‌وبه‌ر له‌ گوندی ئیمه شه‌ریک له‌سه‌ر ئه‌م نه‌جیب زاده‌ به‌شه‌وکه‌ته هه‌لایسا و ئه‌گه‌ر به‌هه‌ل نه‌چوویم ئه‌ربابی من دون کیشوتیش له‌م شه‌رده‌ا به‌شدار بوو، له‌م شه‌ره‌ گوره‌ و گرانه‌دا هه‌تیویکی روته‌له‌ی خویری به‌ناوی «توما زیلو» Toma Sillo که کوری «بالباسترو Balbastro ی ناله‌ند بوو زور به‌سه‌ختی بریندار بوو... باشه، ئه‌ربابی خوځشه‌ویستم ئایا ئه‌وه‌ی گوتم هه‌مووی راست» نییه؟ تو گیانی خو‌ت بفرموو وایه یا وایه؟ ئه‌گه‌ر راست ده‌که‌م بفرموو با ئه‌و زاته به‌پیزانه‌ لایان وانه‌بی من بابایه‌کی درؤنم.» پیاوی ئاینی گوتی: «تا ئیره‌ من زور بله‌یی زورتر له‌ درؤنی ده‌ تودا ده‌بینم. ئیدی نازانم دوايه چ پروایه‌کم له‌سه‌ر تو ده‌بی.» دون کیشوت گوتی: «سانکو تو ئه‌ونده‌ت ناوی که‌سان له‌ قسه‌کانته‌دا به‌شاهید و به‌لگه‌ هیناوه که ناتوانم له‌ راستی قسه‌کانته‌دا شک بکه‌م و ناچار ده‌بی بلیم

هر چی گوشت راسته و درۆی تیدا نییه. فەرموو حیکایه‌ته‌که‌ت بگێرهوه، به‌لام تا ده‌توانی به‌کورتی، چون ئەو جوژه‌ی تۆ ده‌ستت پێ کردوو له‌وانه‌یه دوو روژی تریش ته‌واو نه‌بێ. «دۆشیس گوتی: «نه، نه، ئەگەر سانکۆ ده‌یه‌وێ که من له قسه‌کانی هه‌ز و خۆشی وه‌ر بگرم با به‌ته‌واوی قسه‌ی خۆی بکا و کورتی نه‌کاته‌وه، ئەگەر شه‌ش روژیش ده‌کیشی با بکیشی، چون روژانێکی که سه‌رفی بیستنی قسه و به‌سه‌رهاتی خۆش ده‌بێ له شیرینترین روژه‌کانی ته‌مه‌نی منه.» سانکۆ له درێژه‌ی داستانی خۆیدا گوتی: «عه‌رز به‌حزوری سه‌روه‌رانی به‌ریز که ئیوه بن، ئەو نه‌جیب زاده ده‌وله‌مه‌نده که من ئەوی زۆر باش ده‌ناسم – چون له مائی ئیمه تا مائی ئەوان له مه‌ودای تیره‌او‌پۆژیکی تفه‌نگ زۆتر نییه – روژیک جووت به‌ندیکی (*) هه‌زار، به‌لام پیاوچاکی بۆ شام خواردن بانگه‌یشت کرد...» کابرای ئابنی هاواری به‌رز بووه‌وه که؛ برا برو سه‌ر ئەسلی بابته، ده‌نا تا هه‌ستانه‌وه‌ی قیامته ناگه‌یه‌ته کۆتایی نه‌زیله‌که‌ت.» سانکۆ گوتی: «ئەگەر خودا بخوازی له نیوه‌ی ئەم رێگه‌یه‌ی فەرمووته داستانه‌که‌م ته‌واو ده‌بێ؛ که‌وابوو به‌عه‌رزتان ده‌گه‌یه‌نم کاتیک جووت به‌نده له مائی نه‌جیب زاده که خودا غه‌رقی ره‌حمه‌تی خۆی بکا وه‌ژوو که‌وت... وه ئەلبه‌ته ده‌بێ بلام که ئەو نه‌جیب زاده‌یه عومری درێژی بۆ ئیوه جی هیشتوو، نیشان به‌و نیشانه‌ی که ده‌لێن له گیانه‌ل‌لاداروخساریکی وه‌ک روخساری فریشته‌ی هه‌بوو، به‌لام من له‌و کاته‌دا به‌لايه‌وه نه‌بووم، چون له گوندی «تام بلیک» Tampleque سه‌پان (*) بووم و دروینه‌ی گه‌نم ده‌کرد...» کابرای ئابنی دیسان هاواری لێ بلیند بوو که: «تۆ قه‌بری ئەو باوکه‌ته له سه‌فه‌ری تام بلیک بگه‌ریوه و ئەگەر ده‌ته‌وێ زینده به‌گۆرمان نه‌که‌ی له داستانی به‌خاک ئەسه‌پاردنی نه‌جیب‌زاده‌ش بگه‌ری و له گێرانه‌وه‌ی باقیی داستانه‌که‌شته‌دا په‌له بکه.» سانکۆ گوتی: «ئەسلی داستان ئیره‌یه که ئەو کاته‌ی میوان و میواندار ده‌یانویست له پشت میزی شام دابنیشن... سوپخانه‌ل‌لا! من ئەو دیمه‌نه‌م ئەوه‌نده جوان له بیر ماوه هه‌ر ده‌لێ ئیستا له‌به‌ر چاومه و ئەوته‌تا ئەوان له‌به‌ر ده‌م دانیشتوون...» دووک و دۆشیس له‌وه‌ی که کابرای روچانی به‌فره‌ وێژی و لادانی سانکۆ له ئەسلی بابته زۆر تووره و نارمه‌ته ده‌هاته به‌رچاو و له حه‌ره‌کات و ئەدا و ئەتوار و راوه‌ستان و راگرتنی حیکایه‌ته‌که له لای سانکۆوه زۆر که‌یف ساز بوون و حه‌زیان ده‌برد و به‌تووره‌یی و قین و غه‌زه‌بی دۆن کیشوتیش که ناچار تووره‌ییی خۆی قووت ده‌داوه و هیچی نه‌ده‌رکاند، هینده‌ی تر که‌یفیان ساز ده‌بوو و رایان ده‌بوارد. سانکۆ درێژه‌ی به‌قسه‌کانی خۆی دا و گوتی: «عه‌رز خزمه‌تی ئیوه بکه‌م ئەو دوو که‌سه وه‌ک گوتم کاتیک ده‌یانویست له‌سه‌ر میزی شام دابنیشن، جووت به‌نده به‌پیداگری و

تکا و ره‌جای زۆره‌وه له نه‌جیب زاده‌ی ویست له لای سه‌ره‌وه دابنیشی و نه‌جیب زاده‌ش به‌بیانوی ئەوه که ئەم‌ری ئەو ده‌بی له مآدا ده کار بکری له جووت به‌نده‌ی ویست که له لای سه‌روو دابنیشی. به‌لام جووت به‌نده که زۆر به‌ئهدب بوو به‌هیچ جوژ ئیجازه‌ی به‌خۆی نه‌ده‌دا که وه‌سه‌ره‌وه‌ی میواندار بکه‌وێ، سه‌ره‌نجام سه‌بر و حه‌وسه‌له‌ی نه‌جیب زاده به‌سه‌ر چوو و هه‌ردووکه ده‌ستی له‌سه‌ر شانی میوان دانا و به‌زۆر له‌سه‌ر کورسیه‌که‌ی دانا و گوتی: «وای، کابرای خه‌رفاوی نه‌زان، دانیشه ئیدی! ئاخ‌ر من له هه‌ر شوینیک دانیشم دیسان هه‌ر له سه‌رووی تۆ ده‌بم.» ئەوه بوو داستانی من و به‌یه‌قین ده‌زانم که گێرانه‌وه‌ی لێرده‌دا جیگه‌ی خۆی بوو.»

دۆن کیشوت سه‌ور هه‌لگه‌را. و ره‌نگی هینا برد و ره‌ش هه‌لگه‌را، دووک و دۆشیس به‌زحمه‌ت پێشی پێکه‌نینی خۆیان گرت تا مه‌بادا دۆن کیشوت ده‌ره‌ه‌لێ (*) چون هه‌ردووکه ده‌یانزانی سانکۆ خه‌ریکی سه‌گه‌یه‌تی و ناجسنیه‌یه، بۆ ئەوه‌ی قسه‌کان بگۆرن و چی تر مه‌جالی که‌ره‌که‌ر و قسه‌ی ناحه‌زی پێ نه‌ده‌ن، دۆشیس رووی ده‌ دۆن کیشوت کرد و لێی پرسى که چ خه‌به‌ریکی تازه‌ی له خاتوون دۆلسینه دۆ تۆبۆزۆ هه‌یه و ئایا له‌و دوا‌ییانه‌دا دیاری و بارمه‌ته‌یه‌کی له دیوان و غوولان و رێگران و دز و درۆزنی شکست خواردووی ناردووته خزمه‌ت ئەو خاتوونه یا خێر، وه هیچ جیگه‌ی شک و گومان نییه که پال‌ه‌وان له‌و ماوه‌یه‌دا چه‌نای چه‌ن (*) غوول و خراپه‌کاری تری سه‌رکوت کردوو. دۆن کیشوت له وه‌لامی دۆشیتسه‌دا گوتی: «خاتوون هه‌ر چه‌ند چاره‌ره‌شی و به‌ده‌ب‌ه‌ختیه‌کانی من بێگومان سه‌ره‌تایه‌کیان هه‌بووه، به‌لام هیچ کۆتاییه‌کیان نییه و نابێ. به‌لێ من له‌م دوا‌ییانه‌دا چه‌ند که‌سیکم له دێو و درنجان به‌زانوووه و ته‌زانوووه و جه‌ماوه‌ریکم له رێگر و غوولی به‌رده‌ست کردوو، ناردووته خزمه‌ت خاتوون دۆلسینه، به‌لام چما ئەوانه تاونیویانه ئەو دل‌به‌ره نازداره بدۆزنه‌وه؟ چون ئەو له‌و دوا‌ییانه‌دا ته‌لیسم کراوه و به‌شکلێ ژنه دیته‌تیه‌کی وه‌ها ناحه‌ز و دزیو ده‌ره‌اتوووه که که‌س نایناسیته‌وه. سانکۆ هاته نیو قسه‌کان و گوتی: «یانی چی؟ من هیچ نازانم ئیوه ده‌لێن چی! له‌به‌ر چاوی من خاتوون دۆلسینه وه‌ک جوانترین ئافه‌ریده‌ی خودا خۆی نواند. وه یا لانی که‌م ده‌زانم که له باری چابوکی و سووکی و خۆ سه‌وراندن و هه‌لبه‌زینه‌وه ده‌گه‌ل ژنیکی سه‌ماکاری به‌ندباز (*), به‌رامبه‌ری ده‌کرد و له ئاستیکدا بوون، راستی خاتوون دۆشیتسه به‌و خوايه ئەو دۆلسینه نازداره وه‌ها خۆی داو‌پته سه‌ر زین به‌مه‌عان (*) وه‌ک گورپه‌ی چالاک ده‌چوو.» دووک پرسى: «سانکۆ تۆ هیچ کات دۆلسینه‌ته له کاتی ته‌لیسم کراویدا دیتوووه؟» سانکۆ گوتی: «هه‌لبه‌ت دیتووومه و له ئەسلدا بێجگه له من

کیتی که یهکهم جار له کاری سیحر و جادوودا موتالای کردبئی؟ بهلی دۆلسینه هه ئاوا تهلیسم کراوه که باوکی من کراوه.» کابرای ئاینی که باسی غوول و دیو و درنج و سیحر و جادووی گوئی لئی بوو له نهکاو شکی لئی پهیدا بوو که نهکا ئهم میوانه تازه هاتوو، ههمان دۆن کیشوتی مانش بئی که جهنابی دووک زۆر جار داستانی ئهوی دهخویندهوه و ئهویش بهبیانوی ئهوی که خویندهوهی کتیبی ئاوا پر و پوچ و بئی بنهما کاریکی بیهووده و زیانباره* ئهوی سه رکۆنه دهکرد. بهلی جا هه که شک و گومانی پیاوی ئاینی بوو بهیهقین، بهتوورپیی و دهرهلبوونیککی زۆرهوه رووی ده دووک کرد و گوئی: «پایهبرز تو له رۆژی قیامت و له بهر بارهگای خودای ئیمه عیسا مهسیحدا بهرپرسی کار و ئاکاری ئهم پیاوه بیچاره دهبی. ئهم دۆن کیشوت یا «دهنکه نۆک» یا دۆن قوزهلقۆرت یا نازانم چیت عهرز کهم، ئهوهندهی تو پیت وایه دپوانهش نییه، بهلام تو وای لئی دهکهی که خوئی له عالهمی شیتی بدا، وه دهرهفت و مهجالی ئهو کارهی بو پیک دینی و دنهی ددهی ههوسار بپسینی و بهقسه بئی مانا و هیچ و پووجهکانی درێژه بدا.» پاشان رووی بو لای دۆن کیشوت وهرگتپراو گوئی: «وه تو ئهی کابرای شیتی بئی میشک! چ که سیک، چ سهگباییک ئهوی ده میشکی تو رۆ کردوو که پالنهوانی سه رگهردانی و غوول و دپوهزمان دهبهزینی و دز و جهرده و ریکران قۆلبهست دهکهی؟ هیوادارم خوداوهند بو ریکهی راست رینوینیت بکا! برۆ بگه رپوه مالی خووت و نهگه منالت هه ن بهوان رابگه و پهروهردیهان بکه و ئاگات له ماک و مال و سامانی خووت بئی و زوورتر له وه وهک ویلگهردان* و بهرهلایان ئاوارهی چۆل و بیابان مه بهو عومری عهزیزی خووت بیهووده خهسار مه که و مه به شقهن و گالته جاری ئه و خه لکه! ناخر تو له کوئی دیوته یا بیستوته که له رۆژگاری کۆن و ئیستادا پالنهوانی سه رگهردان له دنیا دا بووین یا هه بن؟ له کام شوینی ئیسپانیادا غوول و دپوهز مه ده بیندیرین یا له کام جیکهی ولاتی مانشدا جهرده و ریکر له ئارادا هه ن؟ ئهم دۆلسینه تهلیسم کراوه له کوپیه و ئه و هه موو داستانه رشقهن و بئی سه روونه چیه که له توئی دهگتپرنه وه و مانای چیه؟»

دۆن کیشوت قسهکانی ئهم پیاوه بهرپزهی به سه رنجدان و بهوردی له بیدهنگی تهواوا گوئی دایه، بهلام چون ناخری ئهوی بهبیدهنگی و خامۆش چاو پئی کهوت بئی ئهوی، حورمهتی میوانداری بهرپزی خوئی رابگرئی، بهحالهتیککی هه رپهشه و بهروخساریکی که له بهر توورپیی و کین داگیرسابوو، له جیکهی خوئی راست بووه و تهواو قهه راوهستا و هاواری کرد... بهلام جوابی دۆن کیشوت بو ئهوه دهبی له بهشیککی تایبهتیدا بگوترئی.

له مهه جوابی دۆن کیشوت بو دژهکهی

و روودای گرینگ و شیرینی تر

بهلی دۆن کیشوت که تهواو قهه ههستابوو سه ر پئی، وهک فیدی لئی هاتبئی، سه رتاپا دهلهززی و بهدهنگیککی پر له قین و داخه وه بهئا ههنگیککی توند و ناشیرین گوئی: «بهدهختانه ریز و حورمهتی ئه و شوینه که ئیستا لئی راوهستاوم و پله و پایه ی ئه و بهرپزانه که ده حزوریان دام و ریز و حورمهتیک که هه موو کات بو پله و پایه ی ئاین و وهکانی* تو بوومه و ئیستاش هه مه، دست و پای ههستهکانمی بهستوو؛ کهوابوو بهو دهلیلانهی که ئیستا عه رزم کردی و بهخاتری روون کردنهوهی نوکتهیه که که هه موو خه لک دهیزانن، وه ئه ویش ئه وهیه که تنیا چهکی که شیشان و عه با پۆشان وهک ژنان زبانیانه و بهس، منیش له بهر بهرکهانی دهگه ل جهنابت تنیا له چهکی زبان که لک وهرده گرم تا چهکی ههردووک لمان، وهک یهک بئی، وه ئه وه جیکهی داخیککی گه ورهیه، چون زبانیک که دهبی له ریکهی رینوینی و هیدایهتی خه لکدا وه کار بکهوئی و په ن و نسحهتی جوان و بهکه لکی لئی دهرپه رئی ئیستا بو تانه و ته شهر و جوین و قسهی سووک و ناحهز که لکی لئی وهرده گیرئی. لۆمه و تانه و ته شه ریک که بو مه بهستیکی پیرۆز و پاک و خاوین دهبی له جیکهی تایبهتی خویدا و بهشپوه و شکلیکی تر، جیاواز له وهی تو کردت ئه نجام بدرئی، وه یا لانی کهم دهبی بلیم که تو، که من له بهر چاوی عالهمیک و بهو ناحهزی و نالهباریهی لۆمه دهکهی، له چوارچێوهی هیدایهت و رینوینی و ئاگه دار کردنهوه که کاریکی واجیبه و دهکارهتینانی بهزبانی نهرم و خو ش باشتتر بهرپوه دهچئی، له وهی قسهی ترش و تال هه لبرپزئی، چوویته دهر. ئه وه شایستهی پیاویکی وهک تو نییه که بئی ئه وهی له چۆنیهتی تاوان و گوناھی من ئاگه دار بی، بهتاوانبارم له قه لهم بدهیت و بهکه ر و شیت و پهتیارم بزانی. ناخر فه رموو بزانه تو تا ئیستا چ کاریکی شیتانه و کهرانهت بهمنه وه دیوه که بهخاتری ئه و کاره من سه رکۆنه دهکهی و بهشیت و بئی عه قلم دهزانی و بهمن ئه مر دهکهی که بگه رپه وه مالی خو م و بهژن و مندال و مال و ماکم رابگه م، ئه وهش له حالیکدا که نازانی ژن و مندالم ههیه یان نا؟ ئایا بیکجه له وه کاریک بو تو دست نه ده کهوت که بیهووده و له رووی ناچاریه وه خو ت ده مالی خه لک باوینیت و کاروباری خاوهن ماله کان بهرپوه بهری؟ تو که ده

حوجره‌یه‌کی ته‌نگ و تاریکی مه‌کته‌بدا ژیاوی و بی‌جگه له‌و خه‌لگه‌ی که بیست یا سی فهرسه‌خ دوور له شار ده‌ژین که‌سی ترت نه‌دیتوو، ئایا سزاواره پی له به‌په‌ی خۆت زۆرتتر راکیشی و قسه‌ی زیادی بکه‌ی و بۆ شوغلی پال‌هوانی یاسا و ریشوین دباری بکه‌ی و له‌سه‌ر پال‌هوانانرا دهربری و داوهری بکه‌ی؟ مه‌گه‌ر پیت وایه کاری پال‌هوانه‌تی شتیکی هه‌روا سووک و ئاسانه؟ مه‌گه‌ر ئه‌و کاتانه‌ی له عومری ئاده‌میزاد ده سه‌فه‌ر و دیتندا تئ ده‌په‌رئ زایه کردنی وهخت و دهرفه‌ته؟ ئه‌ویش نه به‌خاتری هه‌ز و خۆشی وه‌رگرتن، به‌لکو بۆ هه‌لگرتنی باری کویره‌وه‌ری و تپه‌په‌په‌ن به‌ناو درکه‌ زئ و که‌ندوله‌ندی ژياندا که پیاوچاکان و گه‌وره‌ گه‌وره‌کان بۆ گه‌یشتن به‌ترۆپکی به‌خته‌وه‌ری هه‌تا هه‌تایی رینگه‌ی ئاوا چر و ئه‌سته‌م ده‌گرنه‌ به‌ر. ئه‌گه‌ر پیاوانی ئازاده و نه‌جیب زاده و خه‌لکی به‌شان و شکۆی په‌سه‌ن و گه‌وه‌ر پاک منیان سه‌رکۆنه‌ کردبا، دلم ده‌سووتا و هه‌ستم ده‌کرد که سووکایه‌تییه‌کی قورسم پی کراوه، به‌لام له‌وه‌ی که که‌سانیکی خۆ پی گه‌وره و خۆ به‌زانا زان و نانه‌جیب که هه‌رگیز هه‌نگاوێکیان له رینگه‌ی پال‌هوانه‌تیدا هه‌لنه‌گرتوو هه‌من به‌دیوانه بزائن، پتکه‌نیم پیدان دئ و به‌که‌ریشیان نازانم و به‌قه‌ده‌ر سه‌ره‌ ده‌رزیه‌ک بایه‌خ بۆ قسه‌کانیان دانائیم. من پال‌هوانی سه‌رگه‌ردانم و ئه‌گه‌ر ئیراده‌ی خودای مه‌زن له‌سه‌ر ئه‌وه بی، هه‌ر ده‌و کاره‌دا ده‌مرم. ده‌سته‌یه‌ک له خه‌لک به‌رینگه‌ی پان و به‌رینی پتکه‌یشتن به‌په‌له و پایه‌ی به‌رزدا ده‌یکوتن و ده‌عیه و ئیفا‌ده و خۆبه‌زلزانی ده‌فرۆشن، تا‌قمیک رینگه‌ی کلکه سووته و جامه‌ لووسکی ده‌گرنه‌ به‌ر و خۆیان به‌نۆکه‌ر و غولامی ئه‌م و ئه‌و ده‌زانن، هیندیک به‌ریابازی و ده‌غه‌لکاری و ساخته‌چیتی ته‌مه‌ن تپه‌ر ده‌که‌ن و نانی فریو و که‌ر کردنی خه‌لک ده‌خۆن و له‌و نیوه‌شدا هیندیک راست و دروستکارن و رینگه‌ی دین و ئاین ده‌پتون. به‌لام من به‌رینوینی ئه‌ستیره‌ی به‌ختی خۆم، ده‌ کویره‌رپی ته‌نگ و باریکی پال‌هوانانی سه‌رگه‌رداندا هه‌نگاو هه‌لده‌گرم و بۆ ئه‌وه‌ی بتوانم سه‌رکه‌وتوو بم سه‌روه‌ت و نیعمه‌تی دنیا به‌هیچ ده‌گرم و گه‌وره‌یی و شه‌ره‌ف به‌گرینگ ده‌زانم، وه هه‌ر به‌و ده‌لیله‌یه که تا ئیستا توانیومه‌ تۆله‌ی زۆر که‌سان بکه‌مه‌وه و ده‌لابردنی زولم و بیدادگه‌ریدا سه‌ر بکه‌وم، بپشه‌رمی و بی‌حیایی و ره‌فتاری ناپیاوانه‌ سزا بده‌م و غولان و دیوان سه‌رکوت بکه‌م و ده‌گه‌ل جان‌وه‌ری درنده و تا‌پۆی زراوت‌قۆین مملانی بکه‌م. من ئه‌ویندارم، ئه‌وه‌ش له‌به‌رئه‌وه‌یه که هه‌موو پال‌هوانیکی سه‌رگه‌ردان ده‌بی عاشق بی و دل به‌سته‌ی دل‌به‌ریک بی؛ ئه‌وه‌ش بزانی باشه که من ئه‌گه‌ر ئه‌ویندارم له‌و که‌سانه نیم که هه‌وه‌سباز و بی‌به‌ند و بارن، من ئه‌وینداریکی داوینپاکی ئه‌فلاتوونیم. نیه‌تی من هه‌موو ده‌م له‌سه‌ر به‌نما‌ی خیر و

مه‌سه‌له‌ه‌ته، یانی ئاره‌زووم ئه‌وه‌یه چاکه ده‌گه‌ل هه‌موو که‌س بکه‌م و ئازارم به‌هیچ که‌س و هیچ بوونه‌وه‌ریک نه‌گا. ئیستا ئه‌گه‌ر که‌سیک ئاوا فکر بکاته‌وه و ئاوا ره‌فتار بکا و هه‌رده‌م تئ ده‌کۆشی نیه‌ت و ئاره‌زووی باشی خۆی به‌کرده‌وه ده‌کار بینئ، سزاواری ئه‌وه‌یه که به‌که‌ر و شیتی بزائن. من هیچت پی نائیم و عه‌رزیک ترم نیه‌ه و داوهری ده‌خه‌مه‌ سه‌ر ئینساف و مروه‌تی به‌پزانی گه‌وره، هه‌زه‌تی دووک و دۆشیس.»

سانکۆ هاواری کرد: «بژی، بژی! ئه‌ی ئه‌رباب و وه‌لی نیعمه‌تی گه‌وره‌واری من، ئیدی له‌وه زۆرتتر بۆ به‌رگری کردن له خۆت به‌و زیانه‌ پاراوه و به‌و گف‌ت و لفته‌ جوانه‌ درێژه به‌فه‌رمایشه‌کانت مه‌ده. چون ئیدی قسه‌یه‌ک نه‌ماوه نه‌تگوتبی و فکریک نه‌ماوه نه‌تکرده‌یتوه و شتیک له دنیا‌دا نیه‌ه که لایه‌نگریت لی نه‌کردبی. له‌وه‌ش تئ په‌رئ، ئه‌گه‌ر ئه‌و پایه‌به‌رزه‌ په‌له، و پایه‌ی پال‌هوانانی سه‌رگه‌ردانی حاشا لی کرد و گوتی که هه‌رگیز پال‌هوانیکی سه‌رگه‌ردان ده‌عالمدا نه‌بووه و نیه‌ه، هیچ جیگه‌ی سه‌رسورمان نیه‌ه، چون ئه‌و بۆ خۆی یه‌ک واژه له‌وه‌ی ده‌لیتی تئ ناگا.» پیاوی ئایینی له‌ سانکۆی پرسی: «برا، تۆ هه‌مان سانکۆپانزای مه‌شه‌هور نی که ئه‌ربابه‌کته‌ به‌لئینی دو‌رگه‌یه‌کی پی داوی؟» سانکۆ گوتی: «به‌لئ هه‌ر ئه‌وه‌م که ده‌لئئ؛ هه‌ر ئه‌وه‌م که وه‌ک هه‌موو که‌س لیم ده‌وه‌شیتوه خاوه‌نی ئه‌و دو‌رگه‌یه‌م. هه‌ر ئه‌وه که گوتوویناوه: «هه‌ر که‌س ده‌گه‌ل چاکان دانیشی ئاخری چاک ده‌بی»، هه‌روه‌ها گوتوویناوه: «هه‌ر که‌س له ژیر داری گه‌وره‌ دانیشی، سته‌به‌ری گه‌وره‌شی به‌سه‌ر ده‌کشئ» وه من ئیستا ده‌گه‌ل ئه‌ربابیکی مه‌زن هاو‌نشینم و چه‌ندین مانگه‌ ده‌ ژیر سایه‌ی ئه‌ودا دیم و ده‌چم و به‌هیوای خودا ده‌بم به‌یه‌کیکی وه‌ک ئه‌و. بژی ئه‌ربابی من و بژی بۆ خۆم! چون من به‌یه‌قین ده‌زانم که نه‌ بۆ ئه‌و، قاتی ئیمپراتۆری و ولاتانه‌ تا سه‌لته‌نه‌تیا‌ن به‌سه‌ردا بکا و نه‌ بۆ من قاتی دو‌رگه‌ و جه‌زیرانه‌ تا ده‌سه‌لاتدارییان به‌سه‌ردا بکه‌م.» دووک به‌هاو‌اره‌وه‌ گوتی: «هاو‌رئ سانکۆ، بی‌گومان بۆ هیچکام له‌ ئیوه‌ قاتی ولات و دو‌رگه‌ نیه‌ه و من ئاماده‌م به‌ناوی ناو‌به‌ده‌ره‌وه‌ی دۆن کیشۆت، ده‌سه‌لاتی دو‌رگه‌یه‌ک له‌ ملکه‌کانی خۆم که حالی حازر بی ده‌سه‌لاتداره‌ و داها‌تیشی که‌م نیه‌ه، بده‌مه‌ ده‌ستی تۆ.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ، برۆ له‌ خزمه‌ت هه‌زه‌تی دووکدا بکه‌وه‌ سه‌ر چۆک و به‌پاسی (*) ئه‌و مه‌رحمه‌ته‌ی که ده‌رحه‌ق تۆ ده‌یکا پای ماچ بکه.»

سانکۆ بۆ جیبه‌جیکردنی ئه‌مری ئه‌ربابی خۆی وه‌ په‌له‌ که‌وت. به‌چاو پتکه‌وتنیک ئه‌و دیمه‌نه‌ کابرای رۆحانی که بوو‌بووه‌ یه‌کپارچه‌ رق و توو‌ره‌یی و نه‌فره‌ت له‌ پشت میز هه‌ستا و روو به‌جه‌نابی دووک، به‌زیکه‌ زیق گوتی: «به‌و لیباسه‌ پیرۆزه‌ که له‌ به‌رمدا‌یه‌ تۆش وه‌ک

ئه‌وانه شپتی و می‌شکت ده سه‌ریدا نییه. ناخر له جیگه‌یه‌ک که عاقلان فتوای شپتی و دیوانه‌ییی ئه‌وانه‌یان داوه، چۆن ده‌کرێ دیوانه نه‌بن؟ هه‌روا باشتره که به‌ریزتان ده‌گه‌ل ئه‌وانه لیتره بمیننه‌وه؛ تا کاتیک ئه‌م شپت و ماخولیا‌یانه لیتره‌ن من له مائی خۆم یه‌ک هه‌نگاو نایه‌مه‌ ده‌ر و له درێژه‌دان به‌ئه‌نجامی کاروباریک که ئیدی ده‌تاقه‌تی مندا نییه، سه‌رکیشی ده‌که‌م.» کابرای رۆحانی ئه‌وه‌ی گوت و بێ ئه‌وه‌ی یه‌ک پارووی تر بخوا له تالار وه‌ده‌رکه‌وت و هه‌رچی حازرانی مه‌جلیس تکایان لێ کرد و ده‌به‌ریدا مردن و پسان(*) و ئه‌خت و چاریان کرد(*)، رانه‌وستا و وه‌ده‌رکه‌وت. گوتنی پێ ناوی که جه‌نابی دووک بۆ گه‌ی‌رانه‌وه‌ی که‌شیش زۆر پاپا نه‌بوو، چون ئه‌و له‌و توورپه‌یی و ده‌ره‌ه‌لبوونه و بێ ئه‌ده‌بیه‌کانی ئه‌و پایه‌به‌رزه وه‌ پیکه‌نین که‌وتبوو و ده‌یویست به‌مه‌یلی خۆی پێ بکه‌نی.

به‌لێ جا، کاتیک دووک به‌دلی خۆی پیکه‌نی، رووی ده‌ دۆن کیشۆت کرد و گوتی: «جه‌نابی پاله‌وانی شیرشکین، ئه‌له‌ق که به‌ریزتان جوابیکی وه‌ها سه‌رکه‌وتوانه‌ت به‌حه‌ریفی خۆت دایه‌وه که ئیدی هیچ مه‌جالیکت بۆ نه‌ه‌یشه‌وه و تۆله‌ی خۆت زۆر باش لێ وه‌رگرته‌وه، وه‌ ئه‌لبه‌ته قسه‌ی ناحه‌ز و جنیوه‌کانی ئه‌و کابرایه ره‌نگه به‌رواله‌ت جنیو، یا سووکایه‌تی بن، به‌لام له راستیدا وایه‌ و قسه‌کانی باری سووکایه‌تیان نییه، چون هه‌ر وه‌ک هه‌را و هوریا و جنیودانی ژنان وایه که به‌ته‌وه‌ین و سووکایه‌تی ناژمی‌دری.» دۆن کیشۆت گوتی: «راست ده‌فه‌رمووی و ده‌لیلی ئه‌و مه‌سه‌له‌ش ئه‌وه‌یه که هه‌ر که‌س له زاتی خۆیدا سووکایه‌تی هه‌لگر نه‌بێ، وتار و کرداریشی باری سووکایه‌تیان نابێ. ژنان و مندالان و که‌شیشان چون ناتوانن، ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر ده‌ستدریژیان پێ بکری، له خۆیان به‌رگری بکه‌ن، که‌وابوو هیچ کاریک به‌نیسه‌به‌تی ئه‌وان به‌ته‌وه‌ین داناندری. هه‌ر وه‌ک به‌ریزتان زۆر باشتر له من ئاگه‌دارن له نیوان ته‌وه‌ین و ده‌ستدریژیدا، ئه‌م جیاوازیه به‌رچاوه هه‌یه که ته‌وه‌ین له که‌سه‌یک سه‌ر هه‌لده‌دا که ده‌توانی ئه‌نجامی بدا و ده‌یکا و له پاشی(*) راده‌وه‌ستی؛ ده‌ستدریژی له هه‌ر که‌سه‌یک ده‌توانی روو بدا، بێ ئه‌وه‌ی کاری ده‌ستدریژکه‌ر بۆ ده‌ستدریژی پیکراو، هه‌موو ده‌م به‌ته‌وه‌ین بزاندری. بۆ نمونه عه‌رزتان ده‌که‌م که مه‌سه‌له‌ن که‌سه‌یک له کۆلاندای بێ فکر و خه‌یال به‌ریی خۆیدا ده‌روا؛ ده‌ پیاوی چه‌کدار له نه‌کاو تیی به‌رده‌بن و ده‌یکوتن، کابرا بۆ به‌رگری له خۆی ده‌ست ده‌داته شمشیر و به‌ئه‌رکی خۆی هه‌لده‌ستی. به‌لام ژماری دوژمنان له‌وه زۆرت‌ره که ئه‌و بیچاره‌یه به‌ئاره‌زووی خۆی بگا، یانی ئه‌و جوهری لازمه تۆله‌ی خۆی بکاته‌وه. ده‌بێ بیژین ئه‌م پیاوه ده‌ستدریژی پێ کراوه نه‌ ته‌وه‌ین. نمونه‌یه‌کی تر ئه‌م راستیه‌یه‌ باشتر روون ده‌کاته‌وه. کابرایه‌ک به‌ریدا ده‌روا،

یه‌کی تر له پشته‌وه داریک له‌سه‌ری راده‌کیشی؛ ئه‌وه‌ی داره‌که‌ی وه‌شاندووه ده‌ریاز ده‌بێ و له‌سه‌ر په‌رچه‌کرداری(*) حه‌ریف راناوه‌ستی. ئه‌وه‌ی داری وێ که‌وتوووه ده‌ستدریژی پێ کراوه نه‌ ته‌وه‌ین و بۆ ئه‌وه‌ی ئه‌و کاره به‌ته‌وه‌ین دابندری، ده‌بووایه کابرای وه‌شینهر له پای کاری خۆی رابوه‌ستی و ده‌ریاز نه‌بێ. ئیستا ئه‌گه‌ر وه‌شینهر، با حه‌ریفی خۆیشی غافلگیر کردبێ و زه‌بری ناجوامیرانه‌ی خۆی وه‌شاندبێ، ئه‌گه‌ر ده‌ریاز نه‌بێ و هه‌لکیشیته شمشیر و پیاوانه له به‌رامبه‌ر حه‌ریفدا راده‌ستی، ئه‌وه‌ی زه‌بری وێ که‌وتوووه هه‌م ده‌ستدریژی پێ کراوه و هه‌م ته‌وه‌ین. به‌پێی ئه‌وه‌ی عه‌رزم کردی، به‌پێی یاسا و په‌سم و رێسای شه‌ری ته‌ن به‌ته‌ن (دۆنیل) من لیتره ده‌ستدریژیم پێ کراوه نه‌ ته‌وه‌ین. له راستیدا مندالان و ژنان هه‌چکام هه‌ست به‌ته‌وه‌ین ناکه‌ن؛ ئه‌وان توانای ده‌ریاز بوون له ده‌ست حه‌ریفیان نییه و به‌و حاله ده‌لیلیکی نییه که چاوه‌روانی ده‌ست کردنه‌وه‌یه‌ک له لایه‌ن ئه‌وان بی. له‌مه‌ر رۆحانی و دینییه‌کانی ئیهمه‌شدا ئه‌وه راسته، چون ئه‌م سێ تاقمه چه‌کی په‌لامار دانیان نییه. که‌وابوو هه‌ر چه‌ند ژنان و منالان به‌پێی مافی سروشتی خۆیان مه‌جبوورن له‌سه‌ر خۆیان بکه‌نه‌وه، هه‌رگیز مه‌جبوور نین که ده‌ستدریژی بۆ که‌س بکه‌ن. به‌لێ جا، هه‌ر چه‌ند ئیستا عه‌رزم کردی که ره‌نگه به‌من ته‌وه‌ین کرابی، به‌لام ئیستا قسه‌ی خۆم وه‌رده‌گره‌وه و ده‌لێم که به‌هیچ کلۆجیک ته‌وه‌ینم پێ نه‌کراوه، چون که‌سه‌یک که خۆی ته‌وه‌ین وه‌رگر نه‌بێ، ناشتوانی به‌که‌سه‌یک ته‌وه‌ین بکا. به‌پێی ئه‌و شتانه‌ی که عه‌رزم کردی من پێم وایه‌ ئه‌و پایه‌به‌رزه هه‌چ ته‌وه‌ینیکی پێ کردیم. من ته‌نیا ده‌مویست هه‌ندیک راده‌ستابا تا تیی بگه‌یه‌نم که له‌م واره‌دا که پێی وایه پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردان هه‌رگیز نه‌بوون و ئیستاش هه‌ر له‌سه‌ر دنیا بوونیان نییه، تووشی هه‌له‌یه‌کی گه‌وره بووه. ئه‌گه‌ر ئامادیس یا یه‌کیک له هه‌زاره‌زیله‌ی(*) تۆرمه‌ی ئه‌و، ئه‌م کفر و قسه ره‌قانه‌ی بیسته‌بایه، پێم وایه ئه‌م پایه‌به‌رزه تووشی تیه‌به‌ل‌دان و گۆلمه‌ز(*) ده‌هات.» سانکۆ گوتی: «من سویند ده‌خۆم که به‌شمشیریکی وه‌هایان له ته‌پلی سه‌ری ده‌دا که وه‌ک هه‌نار یا کاله‌کی گه‌یشتوو له تۆقی سه‌ریه‌وه تا به‌ری پێی ده‌یانکرد به‌دوو له‌ت. ئه‌وان به‌بروای من که‌سه‌یک نه‌بوون که هه‌چ که‌س بویری گالته‌یان پێ بکا یا خۆیان تێ بگه‌یه‌نی. به‌نیشانه‌ی خاچ سویند ده‌خۆم که ئه‌گه‌ر پاله‌وانی ناو‌دار «رینۆ مۆنتویان» ئه‌و قسه قۆرانه‌ی له‌م کابرا ده‌م هه‌راشه بیسته‌بایه، مستیکی وای له ده‌می ده‌کوتا که نه‌یتوانیا تا سێ ساڵ ورته‌ی لێ بی. ئه‌گه‌ر باوه‌ر ناکه‌ن، ئه‌مر بکه‌ن با جه‌نابی به‌ریزبان ئه‌و جه‌فه‌نگانه ده‌گه‌ل ئه‌و لێیدا تا بزانی ده‌توانی به‌سلامه‌تی له ده‌ستانی رزگار بێ یا خیر.» دۆشیس به‌و قسانه‌ی سانکۆ یه‌ک به‌خۆی پێده‌که‌نی و قاقای لێ ده‌دا. ئه‌و

خاتوونه پایه‌به‌رزه لای و ابوو که سانکو زور له نهربابی خوی شوختر و شیرینتر و شیتتره، له و پوژانه‌دا زور که‌سی تریش له‌سەر ئەم باوهره بوون.

سەر‌ه‌ن‌ج‌ام دۆن کیشۆت ئارام بووه‌وه و نه‌هار له بارودۆخیکی ئارام و بی دهرده‌س‌ر‌دا خورا. له کاتی کۆ کردنه‌وه‌ی سفرده‌دا چوار کیژی جوان و ره‌زاسووک له دهرگا هاتنه ژووره‌وه؛ په‌کیان له‌گه‌نی زیوی به‌ده‌سته‌وه بوو، ئەوی تریش ئافتاوه‌ی زیوین؛ کیژی سییه‌م، دوو خاویلی سیی و به‌قیمه‌تی به‌سەر شانیه‌وه بوو و کیژی چوارم که قۆلی کراسی تا ئانیشکی هه‌لم‌آییبوو له ده‌سته سپیه‌کانی خۆیدا (که بیگومان ده‌بی زور سپی بووین) قانیه‌سابوونیکی کاری ناپلی پی بوو. کچی په‌که‌م نزیک بووه‌وه زور به‌ئارامی و بی ترس و سه‌له‌مینه‌وه له‌گه‌نی برده به‌ر چه‌ناگه‌ی دۆن کیشۆت، به‌لام پالنه‌وان بی ئەوه‌ی هیچ بلێ سه‌ری لی شیوا بوو، پیی و ابوو که رهنکه لی‌ره رهم وایی به‌جیگه‌ی ده‌ست ریشی میوان بشۆن. به‌لی جا، دۆن کیشۆت تا ئەو جیگه‌ی بۆی دهرگا ریشی برده به‌روه و کچی ئافتاوه به‌ده‌ست ئاوی پیدا کرد، کیژی سابوون به‌ده‌ستیش سابوونی له ریش و چه‌ناگه‌ی پالنه‌وان دا و مووی ریدینی وه‌ک به‌فری پیدا‌باریبی به‌که‌فی سابوون سپی هه‌لگه‌را، پاشان به‌وه‌نده رانه‌وستا و که‌م که‌م ته‌واوی دهم و چاوی سابوون لیدا به‌جۆریک که پالنه‌وان ناچار چاوی خۆی قووچاند. دووک و دۆشیس که ده‌پیشدا ئاگایان له‌و کاره نه‌بوو، به‌سه‌رنج و سه‌رسورمانه‌وه چاوه‌روانی سه‌ره‌نجامی ئەم شت و شوویه بوون. ئەو کچه‌ی که ریشی دۆن کیشۆتی ده‌شووشت، کاتیک هه‌موو دهم و چاوی ئەو بیچاره‌یه‌ی برده ژیر که‌ف، به‌بیانویی ئەوه‌ی که ئاو ته‌واو بووه، کچی ئافتاوه به‌ده‌ستی به‌دوای ئاودا نارد و تکای له پالنه‌وان کرد هیندیک سه‌بر بگری. کچی ئافتاوه به‌ده‌ست به‌دوای ئاو که‌وت و دۆن کیشۆت به‌و سه‌ر و گوێلاکه سه‌یر و پیکه‌نینیه‌وه که که‌س شتی وای تا ئیستا نه‌دیتبوو چاوه‌روان مایه‌وه، دانیشتوانی مه‌جلیس به‌چاوی زه‌ق و دهرپه‌ریو ده پالنه‌وان رامابوون و له‌وه‌ی که ئەویان به‌و مله باریک و کیشراوه ره‌شه‌وه و به‌چاوی قووچاو و سه‌ر و ریشی که‌ف‌اوییه‌وه ده‌دیت، به‌راستی مو‌ع‌ج‌یزه بوو که خۆیان راده‌گرت و له‌به‌ر پیکه‌نین نه‌ده‌پچکران. کچه‌ خرمه‌تکاره‌کان که مه‌عمووری گالته و پیکه‌نین بوون، چاویان به‌رادبووه‌وه و زاتیان نه‌بوو چاو له نهربابه‌کانی خۆیان بکه‌ن. نهربابه‌کانیش له‌به‌ر تووره‌یی و پیکه‌نین خنکابوون و نه‌یان‌ده‌زانی بی ئەده‌بی و بی شه‌رمی ئەو کچانه سزا بدن یا بۆ ئەو دیمه‌ن و حالته‌ته رشفه‌نه‌ی که پیکیان هینابوو، خه‌لاتیان بکه‌ن.

سه‌ره‌نج‌ام کچی ئافتاوه به‌ده‌ست ئاوی هینا و شووشتنی ریدینی دۆن کیشۆت ته‌واو بوو.

پاشان کچی خاوی به‌ده‌ست به‌ئه‌ده‌به‌وه سه‌ر و ریدینی پالنه‌وانی وشک کرده‌وه و هه‌ر چوار کچ به‌کرنووشه‌وه له تالار دهرکه‌وتن. به‌لام دووک له ترسی ئەوه‌ی دۆن کیشۆت و ابزانی ئەم کاره بۆ رشفه‌ن کردنی ئەو کاروه، کچی له‌گه‌ن به‌ده‌ستی بانگ کرد و گوتی: «وه‌ره منیش بشۆ، به‌لام ئاگات لی بی ئاو ته‌واو نه‌بی.» کچه‌که که هه‌م زورزان و هه‌م چالاک و ته‌رده‌ست بوو، به‌په‌له له‌گه‌نی له بن ریدینی دووکیش راگرت و هه‌ر چواریان به‌په‌له سه‌ر و ریدینیان بۆ شوشت و پاک و خاوین وشکیان کرده‌وه و کرنۆشیان کرد و له تالار چوونه دهره‌وه. پاشان روون بووه‌وه که دووک سویندی خواردبوو که ئەگه‌ر کچه‌کان ئەویشیان وه‌ک دۆن کیشۆت نه‌شوشتبايه هه‌موویانی به‌خاتری ته‌وه‌ین به‌میوان به‌سه‌ختی ته‌می ده‌کرد، به‌لام کچه‌کان به‌سابوون لیدان و شووشتنی ریش و روخساری دووک خه‌تای خۆیان قهره‌بوو کرده‌وه.

سانکو زور به‌سه‌رنجه‌وه ته‌ماشای رهمی سابوون لیدانی سه‌ر و ریدینی نهربابی خۆی ده‌کرد؛ به‌خۆی گوت: «یا چه‌زه‌تی مریه‌م، بلێی له‌م ولاته داب وایی که ریشی مه‌یته‌رانیش وه‌ک ریشی نهربابه‌کانیان بشۆن؟ به‌خودا قه‌سه‌م من زۆرم پیداویستی به‌م کاره هه‌یه و ته‌نانه‌ت ئەگه‌ر تیغیکیشم به‌ریشی دابین و لووس لووس بیناشن زۆرم پی خوش ده‌بی.» دۆشیس گوتی: «ها، سانکو له‌به‌ر خۆته‌وه ده‌لیتی چی؟» سانکو گوتی: «خانم، من عه‌رزت ده‌که‌م که دیتوومه و بیستوومه که له کۆشک و سه‌رای پادشایان و شازاده‌کاندا، پاش خواردن ئاو به‌ده‌ستی میوانان داده‌که‌ن به‌لام لی‌ره ده‌بینم که ریشی میوانه‌کان سابوون لی دهن. په‌ندیک هه‌یه ده‌لی: «چه‌ند خوشه‌ پیاو زور بزی بۆ ئەوه‌ی شتی سه‌یره‌سه‌مه‌ره زور ببینی. هه‌روه‌ها گوتوویانه؛ هه‌ر که‌س زور له دنیا‌دا بمینی، سات و کاتی دژوار زور ده‌بینی. به‌لام ئەم سه‌ر و ریدین شووشتنه نه‌ته‌نیا دژوار نییه، به‌لکو زۆریش خوشه.» دۆشیس گوتی: «هاوړی سانکو، نیکه‌ران مه‌به، من به‌خرمه‌تکاره‌کان ده‌لیم بین سه‌ر و ریشی تۆش بشۆن، ته‌نانه‌ت ئەگه‌ر پیویست بی به‌ده‌نیشت ده‌شۆن.» سانکو گوتی: «جاری با بین سه‌ر و ریشم بشۆن بۆ باقیی به‌ده‌نم خودا گه‌وره‌یه و ئەو خۆی ده‌زانێ چ ده‌بی و چ نابێ.» دۆشیس رووی له سفره‌دار کرد و گوتی: «ئای سفره‌دار، وه‌ره بزانه سانکو چ کاریکی هه‌یه بی مه‌حتله‌ی بۆی جیبه‌جی بکه‌ن.» سفره‌دار عه‌رزێ دۆشیسی کرد که هه‌رچی جه‌نابی سانکو ئەمر بکا به‌باشترین شیوه ئەنجام ده‌ری؛ ئەوه‌ی گوت و ده‌سه‌جی له تالار وه‌ده‌رکه‌وت و سانکو‌شی ده‌گه‌ل خۆی برد، به‌لام دۆن کیشۆت و میوانداران له سالۆنی خواردندا به‌جی مان و له هه‌ر باب‌ه‌تیک ده‌دوان و زۆرتی قسه‌کانیان باسی چه‌کوچۆل و شوغل و کاری پالنه‌وانانی سه‌رگه‌ردان بوو.

دۆشپس له دۆن كيشۆت تكای كرد كه چون بيرگه يه كى به هيز و توانای ههيه جوانى و نازدارى خاتوون دۆلسينه دۆ تۆبۆزۆ و تايبه تمه ندييه كانى ههيكه و بهژن و بالآى هينديك باس بكا و له م واره دا گوتى: «به پى ناوبانگ و دهنگ و باسك كه له مهر جوانى و دل به رى ئه و خاتوونه كه وتووته سهر زاران، من هاتوو مه سهر ئه و پروايه كه ئه و بيگومان جوانترين ئافه ريدى عالم و ته نانه ت جوانترين كه سى و لآتى مانشه.» دۆن كيشۆت كاتيك داخوازى دۆشپسى به پىزى گوئى لى بوو ئاخىكى هه لكيشا و له وه لامدا گوتى: «من ئه گه ر بمتوانيبايه دلى خۆم له ركه ي سينه ده ركيشم و له سهر ده ورىيه كى دابنيم و له بهر چاوى دۆشپس له سهر ئه و ميزه به جى بيلم، زبانى خۆم له زهحمه تى شهرح و به يانى ئه و شته ي كه ده چوارچى وه ي مه زهنده و گوماندا ناگونجى رزگار ده كرد، چون به پىزتان ده تاننوانى و پنه ي دل به ره خۆشه ويسته كه م له و دل شته دا ته ماشا بكن. به لام من ئىستا بۆ چى ده بى ئه و كاره دژواره ئه نجام بدهم، يانى جوانى و دل به رى نازهنينى بى هواتاى خۆم دۆلسينه، يه ك به يه ك باس بكم؟ حاشا كه هه لگرتنى ئه و باره گرانه ده تاقه تى شان به بى هيزه كانى مندا نيه و ده بى له سهر شانى كه سىكى تر بار بكرى؛ ئه وه كارىكه كه به قه له م مووى و پنه گه رانپكى (*) وهك «پاراسيوس» و «تيمان» (٤٠٣) و «ئاپيل» (٤٠٤) ئه نجام ده درى تا له سهر پارچه يا ته خته ره سمى بكن وه يا له قه له مى ئاسنينى «ليزيت» (٤٠٥) ده وه شته وه كه له سهر مهر مه ر يا مه فره ق هه لى كه نى وه يا تواناى به يانى و په يقه رى (*) «سيسرۆنى» و «ديمۆستينى» پىويسته تا بتوانى باسى دل به رى من، ئه و جوړه ي كه هه يه بكا.» دۆشپس

٤٠٣ - Parrhasius و پنه گه رى كۆنى يونانى كه له شارى «ئه فيز» له داىك بوو. «كۆتايى سه ده ي پىنجه مى پيش زاين» ئه و يه كىكه له نوينه رانى مه كته بى «ئيه وين» و ئاسه واره كه ي له روانگه ي ده بهر چا و گرتنى راستيه كان ناوبانگى هه يه. Timanthe و پنه گه رى يونانى كۆن «سه ده ي چواره مى پيش زاين» كه ره قىبىكى سهر سه ختى پاراسيوس بوو.

٤٠٤ - Apelle گه وره ترين و به ناوبانگ ترين و پنه گه رى دنياى كۆن له يونان كه له ده ربارى ئه سه كنده ردا ده ژيا و و پنه ي ئه و پاشايه ي كيشا وه ته وه. ئاپيل زۆر جار په رده ي و پنه كانى له مه يدانى شار هه لدا وه سى و خۆى له بن په رده كه دا هه شار ده دا تا راي خه لك ببىستى. رۆژيك كه وشى دارينى يه كىكه له كه سه كانى نيو په رده ي و پنه گه رى ئيرادى گرت و مامۆستاي و پنه گه ر ئه م ئيراده ي لابرډ. رۆژى دوايى هه مان كه وش دروو ئيرادى له جىگه ي ترى و پنه كه گرت، مامۆستاي و پنه گه ر له بن په رده هاته در و گوتى: «كاكه، هه قت نيه به جىگه له كه وش باسى به شه كانى تر به ي.»

٤٠٥ - له و پنه گه رانى يونانى قه ديم

پرسى: «جه نابى دۆن كيشۆت «ديمۆستينى» ماناى چيه؟ من ئه م واژه يه م به عومرى خۆم نه ببستوو.» دۆن كيشۆت گوتى: «هيزى به يانى ديمۆستينيانى قودره تى په يقينى كه سىك به ناوى «ديمۆستين» هه ر وهك قودره تى په يقينى سيسرۆنى ژى به واتاى تواناى به يان و په يقينى كه سىكه به ناوى سيسرۆن و ئه م دوو كه سه ش گه وره ترين په يقه رانى عالم بوون.» دووك گوتى: «خاتوون، مه تل به هه ر ئه وه بوو كه به پىز دۆن كيشۆت فه رموويان و جه نابىشت پرسىاره كه ت بىجى و نيشانه ي گىژ و ورى بوو؛ به لام به هه رحال ئه گه ر دۆن كيشۆتى به پىز باسى جوانى خاتوون دۆلسينه مان بۆ بكا، جىگه ي خۆشحالويه و يه قينم هه يه ئه گه ر زۆر به كورتىش ئه و باسه مان بۆ بكن باش ده بى و جوانترين ژنانى عالم تووشى سه سووى و ئيره يى بردن ده كا.» دۆن كيشۆت گوتى: «ئه گه ر ئه و به ده ختويه گه وره يه ي له م دوايىبانه دا پرووى ده دل به رى نازدارى من كردوو، نه خشى روخسارى جوانى ئه وى له ئاو پنه ي دلما پاك نه كردباوه، به ته واوى مه يله وه ئاماده بووم باسى جوانى ئه وتان بۆ بكم. ئيه وى به پىز بزنان كه من چه ند رۆژ له مه وه به رۆيشتم تا ده ستى گراوى خۆم راموسم و تكاى لى بكم ئيزنم بدا و دوعاى به خىرم بۆ بكا كه «ده ركه وتنى سىيه م» ئه نجام بدهم و هه ر فه رمانپكى هه يى جىبه جى بكم. به لام له چاره ره شى خۆم به جىگه ي ئه و كه سىكى ترم چا و پى كه وت. من گراوى خۆم به شكلىك ديه وه كه ته ليسم كرابوو يا باشته ر بلىم شك و هه يكه لى گۆردرابوو، يانى له شازاده خانمپكه وه هاتبووه سهر شكلى كچه دپه اتيه ك، له نوپنگه ي جه مال و جوانيه وه بۆ ناحه زى و ناله بارى له فره شته وه بۆ شه يتان و له خاتوونپكى بۆنخۆش و عه تراويرا بۆ ژنىكى بۆگه ن و دافه تاو، وه له خانمپكى ئادايزان و به شه وكه ترا بۆ قه ره چيه كى وه حشى و درنده و له مرۆفپكى سه نگين و به ويقاره وه بۆ بوونه وه رپكى جلف و سووك و چرووك و له نووره وه بۆ تاريكى و سه رتان نه يه شينم له دۆلسينه دۆ تۆبۆزۆرا بووبوو به كچه تيوپكى په تياره ي («ساياگۆبى»). دووك هاوارپكى له سينگى ده ربى و گوتى: «يا چه زره تى مه ريه م، كىيه ئه و وه حشىبه په ست و نانه جيه كه ئه و كاره ي كردوو؟ كىيه كه جوانى و جه مال يانى مايه ي شادى ئه و، عه قل و زانايى يانى ئامرازى هه ز و خۆشى ئه و، عيسمه ت و پاريزى ئه و، يانى هۆى سه ره رزى و شانازى ئه ويان، به تالآن بردوو؟» دۆن كيشۆت گوتى: «ده فه رموى كىيه ئه وه ي كردوو؟ بىجگه له جادووگه رپكى نگريسى ناپاك، له و تاقمه زۆره ي كه هه موو كات به دواى منه وه ن، ده توانى كى بى؟ يه كىك له و ره گه زه گلاوه ي كه هاتوونه ته سه ر دنيا تا دلاوه رى و هونه نوپنپه كانى چاكان و دلاوه ران ره ش بكن و له ناو به رن و ره نگ و بريقه بخه نه سه ر،

په‌شکاری(*) و خراپه‌کاری نابه‌کاران و نییته پیسان و شکلی شانازی و گه‌وره‌ییان پی بدن. به‌لی جادووگه‌ران هه‌رده‌م خه‌ریکی ئازار و ئه‌زیه‌تی من و له‌مه‌و پاشیش هه‌ر ئه‌و کاره‌یان ده‌بی تا رۆژیک که هه‌موو شانازی و هونه‌رنوینیه‌کانی من بخه‌نه گه‌ژاوی فه‌رامو‌شی. ئه‌وان باش ده‌زانن زه‌بری خو‌یان چون بوه‌شین و له‌کو‌یی جه‌سته‌می بدن تا زۆرتر له‌هه‌ر شو‌ینیک هه‌ست به‌ژان و ئیش بکه‌م، چون دل‌به‌ری خو‌شه‌ویستی پال‌ه‌وانیکی سه‌رگه‌ردان له‌ده‌ست ئه‌و ده‌ره‌ینان وه‌ک ئه‌وه‌یه‌ چاوی بکو‌لن و له‌رووناکی بی‌به‌ری بکه‌ن و له‌خو‌راکیک که ژیا‌نی ئه‌و دابین ده‌کا بی‌به‌شی بکه‌ن. نوکته‌یه‌که هه‌یه که من زۆر جار کوتومه و ئه‌وجاریش دوو‌پاتی ده‌که‌مه‌وه که پال‌ه‌وانی سه‌رگه‌ردانی بی‌گراوی، وه‌ک داری بی‌به‌رگ و به‌ر و وه‌ک ساختمانی بی‌سایه و سی‌به‌ر و بناغه وایه.» دۆش‌پس گوتی: «ئه‌لحه‌ق تو‌ ئه‌وه‌ی ده‌با بگوتری گوتت و هیچت تیدا نه‌ه‌یشته‌وه. به‌و حال‌ه‌شه‌وه، ئی‌مه ئه‌گه‌ر داستانی جه‌نابی دۆن کیشو‌ت که چه‌ند رۆژ له‌مه‌وبه‌ر بلا‌و بووه‌ته‌وه و له‌لایه‌ن جه‌میو‌وره‌ی(*) جه‌ماو‌ه‌روه‌ه پيشوازی لی‌کراوه به‌مو‌عه‌به‌ر بزانی، ده‌بی وه‌ک پال‌پشت باب‌ه‌ته‌کانی به‌گرینگ بزانی. که‌وابوو ئه‌گه‌ر به‌هه‌له‌ نه‌چوویم له‌و کتیب‌ه‌دا نووسراوه که به‌ریتان به‌عومری خو‌تان چاوتان به‌خاتوون دۆلسینه نه‌که‌وتوو و له‌بنه‌رتدا ئه‌و خاتوونه خه‌لکی ئه‌م جیهانه نییه و شکلی واقعی نییه و به‌ریتان له‌دنیا‌ی خه‌یالیدا ئه‌و په‌یکه‌ره جوانه‌تان دارشتوو و هه‌موو جیلوه‌ی جوانی و جه‌مالی دنیا‌تان تیدا کو‌ کردوو‌ته‌وه.» دۆن کیشو‌ت گوتی: «له‌م واره‌دا قسه‌ زۆرن. خودا خو‌ی ده‌زان‌ی که له‌م جیهانه‌دا ژنیک به‌ناوی دۆلسینه هه‌یه یا نییه وه‌ ئایا ژنیک له‌و حاله‌ و له‌و ره‌نگه‌ واقیعییه یا خه‌یالی، وه‌ زۆرتر له‌م جو‌ره‌ باب‌ه‌تانه‌دایه که قوول‌بوونه‌وه و ئاژنینه‌وه‌ی زۆر پیوست ناکا. من دل‌به‌ری خو‌شه‌ویستی خو‌م نه‌ئافران‌دوو، به‌لکو‌ ئه‌وی وه‌ک چۆن بووه و هه‌یه ده‌بینم و ته‌ماشای ده‌که‌م و وه‌ک خاتوونیک شایسته و به‌شه‌وه‌که‌ت ده‌یناسم که له‌کاتیکدا هیچ شتیک له‌ جوانی و جه‌مال‌ که‌م نییه، هیچ په‌له‌ی شه‌رم و شو‌وره‌یییه‌کی له‌سه‌ر داویننی نه‌نیشتوو، مه‌تین و به‌ویقار، به‌لام دوور له‌ئیفا‌ده و خو‌به‌زل زانی، عاشق به‌لام داوینپاک و خاوین، هه‌قناس و به‌نه‌زاکه‌ت، به‌ئه‌ده‌ب و خاوه‌نی هه‌ستی پاک و بی‌گه‌رده. وه‌ له‌وانه‌ش تی‌په‌رین گه‌وره و گه‌وره‌زایه، چون جوانی و جه‌مال‌ له‌سه‌ر روخساری ئینسانی ره‌سه‌ن و نه‌جیب، جه‌لا و جیلوه‌ی زۆرتره له‌وه‌ی که تۆر‌مه‌ په‌ست و نار‌ه‌سه‌ن و نانه‌جیبه. دووک گوتی: «ئه‌وانه هه‌مووی راست، به‌لام جه‌نابی دۆن کیشو‌ت ئیزنم پی‌بدن تا هه‌ستی‌ک که من له‌ خو‌یندنه‌وی داستانی ئه‌وان وه‌ده‌ستم هه‌تاوه و فکریک که له‌خو‌یندنه‌وه‌ی ئه‌و کتیب‌ه‌ده‌ستی

پی داوم به‌عه‌رزی ئیوه بگه‌یه‌نم. ئه‌لبه‌ته له‌هه‌مان کاتدا که قبو‌ل ده‌که‌م، خاتوونیک به‌ناوی دۆلسینه له‌شاری دۆتۆبۆزۆ یا له‌ده‌روه‌ی تۆبۆزۆ هه‌یه و به‌و ئه‌ندازه‌ش که جه‌نابت فه‌رمووت جوان و نازداره، ده‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا ده‌بی وه‌ک به‌لگه‌ و به‌پال‌پشتی ئه‌و کتیبه‌ بلیم که ئه‌و خاتوونه له‌روانگه‌ی عه‌سل و نه‌سه‌به‌وه ده‌گه‌ل ژنانیکی وه‌ک «ئوریان»(٤٠٦) و «ئالاستراژاره»(٤٠٧) و «مادازیم»(٤٠٨) و هه‌زاران خاتوونی نه‌جیب زاده‌ی تر که ناویان ده‌ کتیب‌ه‌پال‌ه‌وانیه‌کاندا هاتوو و جه‌نابیشته هه‌موویان ده‌ناسی، هه‌رگیز قابیلی هه‌لسه‌نگاندن نییه.» دۆن کیشو‌ت گوتی: «له‌م واره‌دا ده‌بی وه‌لامی به‌ریتان ئاوا بده‌مه‌وه که خاتوون دۆلسینه رۆله‌ی خه‌سه‌له‌ته‌کانی خو‌یه‌تی و شه‌ره‌ف و ته‌قوا و ئیمان‌داری، عه‌یب و ئیرادی عه‌سل و نه‌سه‌ب داده‌پۆشی و له‌بنه‌مادا که‌سیک که ره‌گه‌زی په‌ست و نار‌ه‌سه‌ن، به‌لام شه‌ریف و گه‌وره و خو‌پاریز بی، زۆرتر له‌که‌سیک که ره‌سه‌ن و نه‌جیب به‌لام فاسید و لاریشه شایسته‌ی قه‌در گرتن و ریز لی‌نانه. له‌لایه‌کیشه‌وه خاتوون دۆلسینه خاوه‌نی فه‌زیله‌ت و ئاکار و ره‌فتاری ئه‌وه‌نده به‌رزه که جیکه‌ی خو‌یه‌تی بگاته پله و پایه‌ی شارنیک خاوه‌ن ته‌خت و تاج و گو‌چانی سه‌لته‌نه‌تی، چون فه‌زیله‌ت و لیه‌توویی ژنیک ره‌نگه‌ تا ئه‌و جیکه‌یه بی که موعجیزه‌ی گه‌وره‌ی لی‌روو ب‌دا و پله و پایه و پیگه‌ی به‌رز بو‌ ئه‌و مسو‌گه‌ر بکا.» خاتوون دۆش‌پس گوتی: «جه‌نابی دۆن کیشو‌ت، من به‌ریتان خاترجه‌م ده‌که‌م که له‌ ته‌واوی ئه‌و فه‌رمایشانه‌دا حه‌ق به‌جه‌نابتانه و وه‌ک ده‌لین له‌گوته‌کانتاندا جیکه‌ی چۆن و بو‌چی و شک و گو‌مان نییه. که‌وابوو من له‌مه‌ودوا باوه‌ر ده‌که‌م که خاتوونیک به‌ناوی دۆلسینه له‌شاری تۆبۆزۆ هه‌یه و له‌حالی حازردا له‌ژیا‌ندایه و زۆریش جوان و نازداره و له‌بنه‌مال‌یه‌کی به‌رز و ره‌گه‌ز پاکه و شانی هه‌لده‌گرێ که پال‌ه‌وانیکی وه‌ک دۆن کیشو‌ت ده‌ خزمه‌تیدا بی و خزمه‌تی پی‌بکا و ئه‌وه‌ش ترۆیکی ستایش و تاریفیکه که ده‌توانم لی‌ی بکه‌م و حازرم ئه‌و بر‌وایه خو‌شم به‌هه‌موو ئه‌ندامانی بنه‌ماله‌ و ته‌نانه‌ت جه‌نابی دووکیش بسه‌لمینم. به‌و حال‌ه‌شه‌وه گرێبه‌که له‌دلمدا هه‌یه که تا راده‌یه‌ک پی‌وه‌ندی به‌سانکو‌پانزاه هه‌یه. وه‌ به‌لام گرێ دلم ئه‌وه‌یه که ئه‌گه‌ر به‌پی‌ی گه‌یرانه‌وه‌ی داستان که باس‌مان کرد بر‌وا بکه‌ین که سانکو‌پانزای ناوبراو له‌و کاتدا که نامه‌یه‌کی بو‌ دۆلسینه، ئه‌و خاتوونه ناوبراو، بر‌دوو، ئه‌وی له‌حالی‌کدا چاوی پی‌که‌وتوو که خه‌ریکی خاوین کردنه‌وه‌ی جه‌والیک گه‌نم

٤٠٦- Oriane - گراوی ئامادسی گول

٤٠٧- Alastrajaaree - کچی پال‌ه‌وانی ناودار ئامادسی یۆنان که دایکی زۆر جوان بوو.

٤٠٨- Madasime - کچی فامانگو مادانی دیوی ده‌ریاچه‌ی جۆشان بوو. (مۆریس باردۆن)

بووه، نیشان بهو نیشانه‌ی که ده‌لین گه‌نمه‌که گورگه‌شی(*) هه‌بووه، ئەم بابته من له ئاستی ره‌سه‌ن و بنه‌ماله‌بوونی ئەو خاتوونه ده‌خاته شک و گومانه‌وه. «دۆن کیشۆت گوتی: «خاتوونی خۆشه‌ویست، به‌پیزتان ده‌بێ بزائن که ته‌واو یا به‌شیک له‌و رووداوانه‌ی که بۆ من دینه‌ پێش، به‌و شیوه ئاساییه نییه که بۆ باقیی پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردان دینه‌ پێش؛ وه ئەوه یا له ئیراده‌ی نه‌گۆر و توکمه‌ی ته‌قدیر و چاره‌نووسه‌وه سه‌ره‌له‌ده‌دا یا هه‌ویه‌که‌ی ئەوه‌یه که جادووگه‌ریکی چه‌په‌ل و نگریس ده‌ست ده‌ کاروبارم وه‌رده‌دا و ئەو رووداوانه به‌که‌یفی خۆی به‌پێوه ده‌با. ئەم نوکته‌یه بۆ هه‌موو لایه‌ک روون بووه‌ته‌وه که هه‌ر کام له پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردانی جیهان فه‌زیه‌تیکی تایبه‌ت به‌خۆیان هه‌بووه؛ بۆ نمونه پالئه‌وانیک هه‌بووه که که‌س نه‌یتوانیوه ته‌لیسمی بکا، یه‌که‌یکی تر جه‌سته‌ی پۆلایین بووه و برینی هه‌له‌نگرتووه، وه‌ک رۆلانی ناودار، یه‌که‌یک له‌ دوازه‌ سواره‌ی فه‌ره‌نسی که ئەو فه‌زیه‌ته‌ی بوو و ده‌لین ته‌نیا له‌به‌ری پێی چه‌پیه‌وه، ئەویش به‌ده‌ره‌زییه‌کی ئەستور، ده‌کرا بریندار بکری، ده‌نا هیچ چه‌شنه چه‌که‌یکی تر کاری لێ نه‌ده‌کرد. هه‌ر له‌به‌رئه‌وه کاتیک که «بیرناردیل کاریپۆ» ویستی له‌ که‌لی «رۆنسه‌دو» بایکوژی چون ده‌یزانی که په‌یکان کاری له‌ جه‌سته‌ی ناکا، شیوه‌ی کوژرانی «ئانتیئۆن» Antion، ئەو دپوه ترسناکه، به‌ده‌ست هێرکولی که به‌رۆله‌ی زه‌وی ناودار بوو، وه‌بیر هاته‌وه و رۆلانی هه‌لگرت و ده‌بن هه‌نگلی(*) خۆی نا و خنکاندی. به‌لێ جا، له‌وه‌پرا که گوتم ده‌مه‌وی به‌و ئاکامه بگه‌م که ره‌نگه منیش خاوه‌نی یه‌که‌یک له‌و فه‌زیه‌تانه بم و ئەلبه‌ته ئەو فه‌زیه‌ته ئەوه نییه که هه‌رگیز بریندار نه‌بم، چون زۆر جار به‌تاقی کردنه‌وه بۆم روون بووه‌ته‌وه که به‌ده‌نم له‌ گۆشتی نه‌رم و ناسک دروست بووه و به‌هیچ کلۆجیک حاله‌تی پۆلایینی نییه؛ بێجگه له‌وانه واش نیم که هه‌رگیز ته‌لیسم نه‌کریم، چون من، ماوه‌یه‌ک له‌مه‌و پێش به‌چاوی خۆم دیتم که ده‌قه‌سه‌یان کردم و ئەگه‌ر ئەم کاره به‌هیزی سیحر و جادوو نه‌کرابایه ته‌واوی عاله‌میش کۆ بوویوناپه‌وه نه‌یانده‌توانی ده‌ست و پیم بیه‌ستن؛ به‌لام چون سه‌ره‌نجام له‌و به‌نده پزگاریم هات، یه‌قینم هه‌یه تازه هیچ هێزیک له‌ جیهان ناتوانی ئه‌سیرم بکا. به‌هه‌رحال ئەم جادووگه‌رانه چون ده‌بینن که ناتوانن تینه‌تی(*) چه‌په‌لی خۆیان و کاره ئەهریمه‌نییه‌کانیان ده‌گه‌ل شه‌خسی خۆم ئەنجام بدن، تو‌له‌ی خۆیان له‌و شتانه ده‌که‌نه‌وه که من خۆشم ده‌وین. مه‌سه‌له‌ن به‌ژه‌راوی کردنی ژیا‌نی دۆلسینه که ته‌نیا دلخۆشیی من له‌سه‌ر ئەم جیهانه‌یه و به‌خاتری ئەوه که زیندووم، ده‌یانه‌وی من بکوژن و له‌ ناوم به‌رن. که‌وابوو لیم سووره کاتیک مه‌یته‌ره‌که‌م په‌یامی منی بۆ برد، جادووگه‌ران فه‌وره‌ن شکل و قه‌یافه‌یان گۆری و به‌شکلی

ژنه دپهاتیه‌کیان ده‌ره‌ینا که به‌کاریکی ئاوا په‌سته‌وه، یانی خاوین کردنه‌وه‌ی گه‌نمه‌وه خه‌ریک بوو، له‌وه‌ش بگه‌رپین من له‌مه‌و پێش گوتوومه که ئەو گه‌نمه نه‌ گورگه بوو، نه چێودان و نه گه‌نمی سپیی به‌قیمه‌ت، به‌لکو هه‌مووی ده‌نکی مرواری و دوپی رۆژه‌لات بوون. بۆ سه‌لماندنی ئەم راستیه‌یه ده‌مه‌وی عه‌رزى جزووری به‌پیزان بگه‌م که چه‌ند رۆژ له مه‌و به‌ر کاتیک به‌شاری تو‌پۆژدا گه‌رام، هه‌رچی هه‌ولم دا و چاوم گێرا کۆشکی به‌شکوی دۆلسینه‌م نه‌دۆزییه‌وه. رۆژی دوا‌یی باوه‌کو مه‌یته‌ری من سانکۆ ئەوی له‌سه‌ر شکلی راستینی خۆی که جوانترین روخساری عاله‌می هه‌یه ته‌ماشادا ده‌کرد، له‌به‌ر چاوی من ژنه دپهاتیه‌کی چلکن و قیزه‌وه‌ن بوو که بیزم لێی هه‌له‌ده‌ستا و له‌وه‌ش خراپتر ئەو که ماکه‌ی ره‌سه‌نی و نه‌جیبیه‌ی، وه‌ک ژنه‌تیویکی جلف و بێشه‌رم و حه‌یا هاته به‌ر چاوم. به‌لێ جا من چون یه‌قینم هه‌یه که خۆم جادوو نه‌کراوم و هیچ ده‌لیلیکی نییه که که‌سیک بتوانی من ته‌لیسم بکا، که‌وابوو ئەوه که ته‌لیسم کراوه و که‌وتووته ژیر ئازار و ئەشه‌که‌نجه‌ی جادووگه‌ران و به‌دگۆر(*) بووه و کراوته بوونه‌وه‌ریکی تر، هه‌موو تو‌له‌یه‌کی من له‌و ده‌که‌نه‌وه و تا رۆژیک من ئەو نازداره به‌شکل و بێجمی جارن نه‌بینمه‌وه له‌ شیوه‌ن و گریان ده‌ست هه‌لناگرم. من ئەو هه‌موو قسه‌یه‌م بۆ ئەوه کرد که خه‌لک زۆر بپروا به‌قسه‌کانی سانکۆ نه‌که‌ن و بپروا به‌بێژینگ و گه‌نم خاوین کردنه‌وه و شتی وا نه‌که‌ن، چون کاتیک قبوول که‌ین که جادووگه‌ران روخساری دۆلسینه ده‌گۆرن و من به‌چاوی خۆم ئەو گۆرینه ده‌بینم جیگه‌ی سه‌ر سوورمان نییه که له‌و کاته‌دا ئەویان له‌به‌ر چاوی سانکۆش گۆریی. دۆلسینه ژنیکه نه‌جیب و خاوه‌ن سیفه‌تی باش و ره‌فتاری جوانه، ئەو یه‌که‌یکه له‌ بنه‌ماله‌ کۆن و ره‌سه‌نه‌کانی تو‌پۆژ. ئەو خانه‌دانه هه‌موویان کۆن و ریشه‌دار و قه‌دیمین. راسته که له خۆشناوی و ناویانگی ئەو خانه‌دانه ئەوه‌ندووکه‌ش وه‌به‌ر دۆلسینه‌ی بێ هاوتای من ناکه‌وی، به‌لام هه‌روه‌ک چون شاری ترۆوا به‌هیلین و ولاتی ئیسپانیا به‌«کاو» Cara ناویانگیان رۆشتوو، شاری تو‌پۆژۆش له‌ سه‌ده‌کانی داها‌توودا به‌ناوی دۆلسینه‌وه ناویانگ ده‌رده‌کا و ئەم ناویانگه‌ش به‌ناو و عینوانی باشتره‌وه ده‌بی، له‌ لایه‌کیشه‌وه من ده‌مه‌وی به‌پیزانی پایه‌به‌رز به‌ته‌واوی خاتره‌جهم بن که سانکۆپانزا یه‌که‌یک له‌ شو‌خی بازترین و نوکته‌زانتترین مه‌یته‌رانی ئەو دنیا‌یه‌یه که ده‌ خزمه‌ت پالئه‌وانانی سه‌رگه‌رداندا بوون. ئەو پیاوه جاری وایه ئەوه‌نده ساویلکه‌یی و گه‌مزه‌یی له‌ خۆی نیشان ده‌دا که هه‌موو که‌س واقعی و ده‌می‌نی و له‌ خۆیان ده‌پرسن که به‌راستی ئەم پیاوه یا که‌ره‌هه‌ر یا زۆر سه‌گ و هه‌رامزاده‌یه. سانکۆ کاری شه‌یتانیی تایبه‌ت به‌خۆی هه‌یه که به‌هۆی ئەوانه‌وه زۆر که‌س

به‌فیل‌باز و چاوبه‌ستی ده‌زانن و جاری واشه بیّ مبالاتی و ناگا له خوۆ نه‌ماوی بیّ له خوۆ نیشان دهدا که هه‌موو به‌گیل و خوۆل و بیّ عه‌قلی له قه‌له‌م دهدن. ئەو به‌نیسه‌ت هه‌موو شتی‌ک در‌دوۆنگ و به‌شکه و له هه‌مان کاتدا هه‌موو شتی‌کیش زوو باوه‌ر ده‌کا، به‌شکل‌یک که له‌و حاله‌ته‌دا که ده‌بینی نو‌قمی گه‌ژه‌بی و که‌ریه‌تی بووه، قسه‌ی وا به‌کا‌کل له‌و ده‌بیسی که له‌و که‌ریه‌تییه‌ ده‌ری دینی و ده‌یگه‌یه‌نیته ئاسمان.

به‌کورتی ئەگه‌ر سه‌رانه‌ی شار‌یکیشم پیّ بدن، من ئەو مه‌یته‌ره‌ی خوۆم ده‌گه‌ل ه‌یچ مه‌یته‌ریک له‌و جیهانه‌دا نا‌گۆرمه‌وه. به‌پی‌ی ئەو قسه‌انه‌ی عه‌رز‌م کردن، هه‌ر چه‌ند ه‌یندی‌ک دوو دلم که ئەو بنی‌رمه‌ سه‌ر ئەو دو‌رگه‌یه‌ی که به‌ری‌زت‌ان پی‌تان مه‌رحمه‌ت کردووه یا نه‌ینیرم، ده‌گه‌ل ئەوه‌شدا ئەو لی‌هاتوویییه‌ی تیدا ده‌بینم که بتوانی ده‌سه‌لاتداری بکا و وای تی ده‌گه‌م ئەگه‌ر ه‌یندی‌ک هه‌ستی ه‌وش و زیره‌کیی ئەو دنه‌ بدین، بتوانی وه‌ک سو‌لتانی‌ک که ده‌کاری هه‌لسو‌ورانی ره‌عیه‌ته‌کانی خویدا ناگا و زانایه، له‌ عۆده‌ی کاری ده‌سه‌لاتداری خوۆی بیته‌ ده‌ری. له‌ لایه‌کی تره‌وه ئی‌مه هه‌موومان به‌حو‌کمی ئەزموون و تاقیکاری زۆر که هه‌مانه‌ ده‌زانین که ده‌سه‌لاتداری نه‌ پیداو‌یستی به‌ه‌وش و ه‌وشیاری زۆر هه‌یه و نه‌ زانیاری و زانستی زۆر. ئی‌مه هه‌ر له‌م دورو‌به‌رانه‌دا سه‌دان حاکم و ده‌سه‌لاتدار ده‌ناسین که به‌رحمه‌ت کۆلکه‌ سه‌وادیکان هه‌یه یا نییه و به‌و حاله‌شه‌وه وه‌ک هه‌لۆ به‌سه‌ر کاروباری خویداندا زالن. ئەسلی مه‌ت‌لب ئەوه‌یه که ده‌سه‌لاتداران له‌ پی‌ی راست لانه‌دن و نییه‌تی خیریان هه‌بی و بیانه‌وی خزمه‌تی خه‌لک بکه‌ن و به‌یه‌قین هه‌میشه‌ راو‌پژگاری راستگۆ و چاو‌کراوه‌یان ده‌ خزمه‌تدا ده‌بی که ری‌نوینیان بکه‌ن و له‌ هه‌ر کاریکدا بو‌چوونی خیر و چاکیان هه‌بی و ببنه‌ ه‌وکاری ئەوه که ده‌سه‌لاتداره‌کان جوامیر و لی‌هاتوو بن، وه‌ ئەلبه‌ته نه‌وه‌ک قازییه‌کان که به‌ده‌ست جی نشینه‌کان و ئەندامه‌ به‌ده‌له‌کانی داو‌ده‌زگای خویدان داوهری ده‌که‌ن و حوکم دهدن. من نه‌سیحه‌تی ده‌که‌م که هه‌رگیز ریشه‌ نه‌ستینی و زۆرت له‌ مافی خوۆ داوا نه‌کا و له‌ هه‌مان کاتیشدا له‌ ه‌یچ مافیکی خوۆی چاوپۆشی نه‌کا. زۆر ورده‌ ری‌نوینی تریشم به‌لاوه‌یه که له‌ پاشان ده‌یکه‌م و فی‌ری ده‌که‌م که چۆن به‌سه‌ر ئەو دو‌رگه‌یه‌دا که پی‌ی دراوه، ده‌سه‌لاتداری بکا.

قسه و باس له‌ نیوان دۆش‌یس و دووک و پاله‌واندا گه‌یشتبووه ئیره‌ که له‌ نه‌کا و هه‌را و هوریا‌یه‌ک به‌گۆی گه‌یشت و ده‌نگی جه‌ماعه‌تیک که له‌ ژووری کاخدا زرم و کوتیان بوو، ده‌بیسترا. له‌ پی‌ سانکۆپانزا له‌ حالیکدا که کوته‌ ته‌لیسیکی چلک‌نی به‌به‌ر گه‌ردنییه‌وه هه‌لاوه‌سرابوو به‌ترس و له‌رزوه‌ له‌ ده‌رگای تالار هاته‌ ده‌ر و به‌داویدا عاله‌میکی زۆر یا

باشتره‌ بلیم شاگردانی بیّ ئەده‌ب و رووداما‌لوی ئاشپه‌زخانه هاتنه‌ ده‌روه و یه‌کیک له‌ وان ته‌شتیکی چلک‌لای چه‌ور و چلیکی ئاشپه‌زخانه‌ی که دیار بوو قاپ و که‌وچکی تیدا شو‌راوه، به‌ده‌سته‌وه بوو. شاگرد ئاشپه‌زی ته‌شت به‌ده‌ست وه‌دوای سانکۆ که‌وتبوو و ده‌یویست ئەو ته‌شته‌ چلک‌اوه له‌ بن چه‌نه‌گه‌ی سانکۆ را‌گری و یه‌کیکی تر وای ده‌نواند که ده‌یه‌وی سه‌ر و ری‌نی بشوا. دۆش‌یس پرسی: «برا ئەوه چ به‌زمیکه‌، چیتان له‌و پیاو به‌ریزه‌ گه‌ره‌که‌؟ مه‌گه‌ر نازانن ئەو هه‌ر ئیستا بو‌ ده‌سه‌لاتداری دو‌رگه‌یه‌ک ده‌به‌ر چاو گیراوه؟» شاگرد ئاشپه‌زی ری‌ن شو‌ر گوتی: «ئەم به‌ریزه‌ ئیجازه‌ نادا ئی‌مه سه‌ر و ری‌شی به‌مجۆره که ره‌سمه و به‌و شیوه‌ که ئەربابه‌که‌ی و جه‌نابی دووکیش شوشتیان، بشۆین؟» سانکۆ که تووریه‌ی و قین گه‌رووی گرتبوو گوتی: «بو‌چی، بو‌چی، من ده‌مه‌وی و زۆریشم پی‌ خو‌شه، به‌لام نه‌ به‌مجۆره، به‌لکو به‌خا‌ولی خاوی‌ن و ئاویکی ساف و پاک و ته‌شتیکی خاوی‌نتر و ده‌ستیک که ئەوه‌نده‌ش چلکن و چه‌ور نه‌بی. له‌ نیوان من و ئەربامدا ه‌ینده جیا‌و‌ازی نییه که ری‌ش و رو‌خساری ئەو به‌گولاوی فریشته^(٤٠٩) بشۆن و ری‌شی منیش به‌چلک‌لای ئاشپه‌زخانه، که ئەو شه‌یتانانه قاپ و که‌وچکیان تیدا شووشتوو، بشۆن. دا‌بونه‌ریتی و لات و کاخی شازاده‌کان زۆر باشتر و به‌رزتر له‌وه‌یه که ببیته ه‌وی نه‌فره‌ت و بی‌زاری میوانان، به‌لام ئەو ره‌سمی شوشتنه‌ که له‌ مالی ئیوه به‌ری‌وه‌ده‌چی زۆر خراپتره‌ له‌ ئەشکه‌نجه‌ی زیندانی و تۆبه‌کارانی سزادراو به‌کاری دژوار. ری‌شی من پاک و خاوی‌نه و نیازی به‌م شوشتنه نییه. هه‌ر که‌س بیته‌ به‌روه‌ که بمشوا، یا ده‌ست له‌ یه‌ک مووی سه‌رم... ببووره مووی ری‌نم بدا، مستیکی وای له‌ ته‌پلی سه‌ری ده‌ده‌م که ده‌ستم بجیته‌ نیو کاسه‌ی سه‌ری، چون ئەم سابوون لی‌دان و ئەم ته‌شریفاته‌ بی‌ مانایه‌ زۆرت‌ر وه‌ که‌له‌ک و گالته‌ی سه‌گانه ده‌چی تا به‌ری‌وره‌سمی میوانداری و ری‌ز گرتن.»

دۆش‌یس به‌دیتنی ئەو حاله‌ته‌ی تووریه‌ی و ده‌ر هه‌لبوویی سانکۆپانزا و به‌بیستنی قسه‌کانی له‌به‌ر پی‌که‌نین خه‌ریک بوو به‌عه‌رزیدا بکه‌وی، به‌لام دۆن کیشۆت له‌وه‌ی که ده‌یدیت ئەو هه‌لسوکه‌وته خراپه‌ ده‌گه‌ل مه‌یته‌ره‌که‌ی کراوه و ته‌لیسه‌ کۆنی چه‌ور و پی‌س و پۆخ‌لیان به‌ملیه‌وه هه‌ل‌واسیوه و ئەو هه‌موو گه‌ده و گو‌ده‌ی ئاشپه‌زخانه له‌ ده‌وری کۆ بوونه‌ته‌وه و

٤٠٩- «گولاوی فریشته» گولاویکی زۆر بۆن خو‌ش و ده‌ زمانی سیروانتی‌سدا زۆر ده‌کار ده‌کرا. ئەو گولاوه‌ له‌ گوله‌باخ و سووره‌ گول و گژنیژ و سیوه‌ره و ری‌شه‌ی عه‌شقیه و ئوستۆخودووس و پی‌چه‌ک و به‌هار نارنج و پنگه‌ی سه‌حرا و سو‌یسه‌نه و میخه‌ک و پی‌ستی پورته‌قال و نارنج دروست ده‌کرا. (مۆریس باردۆن)

چارپزبان کردووه، زۆری پئی تیک چوو، له‌به‌رئ‌هوه به‌روالته به‌ناوی ئه‌وهی که ده‌یه‌وئ له دووک و دۆشپس ئیجازه‌ی قسه‌کردن وهر‌بگرئ کرپنۆشیکی ته‌واوی بۆ ئه‌وان کرد و پاشان پرووی ده‌شاگرد ناشپه‌زه‌کان کرد و گوئی: «ئاهاى ئه‌ی به‌پزبان، له ئیوه‌ی به‌پزیز تکا ده‌که‌م ده‌ست له‌و لاره‌ی هه‌لبگر و بگه‌پنه‌وه شوینی خۆتان یا هه‌ر جیگه‌یه‌کی خۆتان پیتان خۆشه. مه‌یته‌ری منیش وه‌ک هه‌موو که‌سیکی تر پاک و خاوینه و ئه‌و ته‌شته بۆ ژیر چه‌نه‌ی ئه‌و نابئ. نه‌سیحه‌تی من عاقلانه گوئ بده‌نی و ده‌ستبه‌رداری بن چون من و ئه‌و هیچکامان ئه‌هلی ئه‌م شوخیه‌ی که‌رانه و گالته‌بازییانه نین.» سانکۆ قسه‌ی زاری ئه‌ربابی قۆسته‌وه و گوئی: «ده‌نا ئه‌گه‌ر راست ده‌که‌ن فه‌رموون وهرن ده‌گه‌ل منی وه‌ک ورج و به‌راز بچین ده‌جه‌واڵیکه‌وه تا هه‌مووتان تیک بشکینم. ئاخ‌ر ئیوه‌ی شانیه‌که‌ بپن و پيشی من به‌شانه‌ که‌ن، ئه‌گه‌ر شتیکتان تیدا دیته‌وه که‌ نیشانه‌ی پيسی و ناپاکی بئ، ته‌واوی مووی به‌ده‌نم به‌مقاش (*) هه‌لبکه‌ن.»

له‌و کاته‌دا دۆشپس که‌ هیشتا ده‌ستی له‌ شوخی و پیکه‌نین هه‌لنه‌گرتبوو، هاته‌ نیو قسه‌کانیان و گوئی: «سانکۆپانزا له‌و قسانه‌ی که‌ تا ئیستا کردوویه‌تی و له‌مه‌وپاش ده‌یکا به‌ته‌واوی به‌رحه‌قه؛ ئه‌و پیاویکی خاوین و ته‌میزه و شوشتنی پئی ناوئ و ئه‌گه‌ر دابونه‌ریتی مائی ئیمه‌ به‌مه‌یلی ئه‌و نییه، ئیختیار به‌خۆیه‌تی و ده‌توانئ گوئیان نه‌دائئ. ئیوه‌ش، ئه‌ی ئه‌وانه‌ی ده‌بئ خاوینی رابگرن، زۆرتان ته‌مه‌ه‌لی و که‌متر خه‌می کردووه و ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر پئویست بئ ده‌لیم که‌ بئ ئه‌ده‌بی و بپشه‌رمیتان نواندووه، چون بۆ شوشتنی ریشی ئاغایه‌کی ئاوا به‌پزیز به‌جیگه‌ی ئه‌وه‌ی ئافتاوه‌ی زپیرین و خاویلی هوله‌ندی بپن، ته‌شتی دارینی ئاشپه‌زخانه و ته‌لیسی چه‌ور و چه‌په‌لئ عه‌مبارتان هیناوه. به‌هه‌رحال ئیوه‌ی تاقمیکی په‌ست و بپشه‌رم و بئ ته‌ریه‌تن و وه‌ک جه‌رده و رپگران ناتوانن رق و تووره‌ییی خۆتان له‌ مه‌یته‌رانی پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردان بشارنه‌وه.»

شاگرد ئاشپه‌زه‌کان و سه‌ر ئاشپه‌زباشی بۆ خۆشی که‌ ئه‌و عاله‌مه‌ی کۆ کردبووه‌وه و ده‌ گیانی سانکۆی به‌ردابوون و تئ گه‌یشتن که‌ ئه‌م توند و تیژییه‌ی دۆشپس به‌راسته‌ییه، له‌به‌رئ‌هوه زۆر به‌په‌له‌ ته‌لیسیان له‌ ملی سانکۆ کرده‌وه و خه‌جاله‌تبار و شه‌رم گرتوو، سه‌ریان به‌رداوه و بۆی ده‌رباز بوون و ئه‌ویان به‌ته‌نیا له‌ تالاره‌که‌دا به‌جئ هپشت.

سانکۆ کاتیک له‌ ده‌ست ئه‌و گه‌ده و گوده‌یه و گالته‌ی بازیه‌که‌یان پزگاریی هات، رپوشته به‌روه‌وه و له‌ به‌رامبه‌ر دۆشپسدا کرپنۆشی کردو گوئی: «له‌ خاتونانی گه‌وره‌هه‌ردم لوتف و ئاو و ویدان چاوه‌روان ده‌کرئ. ئه‌و لوتفه‌ی به‌پزیزتان ده‌گه‌ل منتان کرد، هه‌رگیز له‌ بپیر

ناچپته‌وه و بۆ من قه‌ره‌بوو ناکرپته‌وه، مه‌گه‌ر ئه‌وه‌ی له‌به‌ر خودای گه‌وره‌ بپاریمه‌وه که‌ بمکاته‌ پالئه‌وانی سه‌رگه‌ردان و رپژانی ته‌مه‌نم ده‌ خزمه‌ت ئیوه‌ خاتونوی پایه‌به‌رزدا به‌رمه‌ سه‌ر. به‌ده‌بختانه‌ من وهرزپیرم و ناوم سانکۆپانزایه، من ژن و مندالم هه‌یه و کارم مه‌یته‌رییه؛ ئیستا ئه‌گه‌ر به‌و ناسیاوییه‌ که‌ له‌ منت هه‌یه کاریکم له‌ ده‌ست دئ بفه‌رموو تا ده‌سه‌به‌جئ وه‌خۆ که‌وم و ئه‌مری ئیوه‌ جپه‌جئ بکه‌م.» دۆشپس گوئی: «سانکۆ، تۆ له‌به‌ر ده‌ستی پیاویکی نه‌جیبی وه‌ک جه‌نابی دۆن کیشۆت، که‌ خۆی شیره‌ی شارستانه‌تی و گوئی گولزاری نه‌زاکه‌ت و ته‌شرفاته، تئ گه‌یشتنی، خودا ئه‌رباب و نوکهری ئاوا هه‌ر بپارپزئ. یه‌ک له‌به‌رئ‌هوه‌ی که‌ قوتب‌نوما‌ی پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردانی عاله‌مه‌ و ئه‌وه‌ی تر له‌به‌رئ‌هوه‌ی سه‌رتۆپی مه‌یته‌رانی وه‌فاداری جیهانه، باشه، هاوپرئ سانکۆ، له‌ عه‌رنی هه‌سته و بزانه‌ که‌ من به‌پاسی ئه‌و حه‌یا و ئه‌ده‌به‌ی تۆ کاریکمی و ده‌که‌م که‌ جه‌نابی دووک، وه‌لی نیعمه‌تی من، به‌قه‌ولی خۆی له‌مه‌ر پیدانی دورگه‌ به‌ئیوه‌ هه‌رچی زووتر وه‌فا بکا.»

وتووئ لپرده‌دا کۆتاییی پئی هات و دۆن کیشۆت به‌ئزمی خه‌وتن و پشوو‌دانی پاش نیوه‌رپۆ، رپوشته‌ ژووری خۆی. دۆشپس به‌سانکۆی گوت که‌ ئه‌گه‌ر خه‌وی نایه، بپته‌ تالاریکی زۆر فینک و چه‌ند ساعه‌تیک ده‌گه‌ل ئه‌و و خانمه‌کانی خزمه‌تکاری ئه‌ودا تپه‌ر بکا. سانکۆ جوابی داوه که‌ هه‌رچه‌ند عاده‌تی به‌خه‌وی پاش نیوه‌رپۆکانی هاوین گرتوو و هه‌موو رپژئ چوار تا پینج سه‌عات ده‌خه‌وئ، به‌لام به‌پاسی چاکه و لوتفی جه‌نابی خاتوون دۆشپس ئه‌مرۆ ئاماده‌یه نه‌هیلئ بۆ یه‌ک ساتیش بئ، خه‌و ده‌ چاوی بشکئ و به‌گیان و دل ئاماده‌ی خزمه‌ته. سانکۆ ئه‌وه‌ی گوت و له‌ ژووره‌که‌ وه‌ده‌رکه‌وت. دووک ئه‌مری تازهی بۆ په‌زیرایی له‌ دۆن کیشۆت وه‌ک پالئه‌وانیکی سه‌رگه‌ردانی راستین ده‌رکرد، هه‌موو ته‌قه‌لای دووک ئه‌وه‌ بوو له‌ رپوره‌سمی میوانداری بۆ دۆن کیشۆت پروه‌که‌یه‌ک کۆتایی نه‌کا و ته‌شرفات و رپوره‌سمیک که‌ له‌ کتپه‌پالئه‌وانییه‌کاندا له‌مه‌ر په‌زیرایی له‌ پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردانی پپشوو خویندبوویه‌وه، موو به‌موو ده‌کار بپنی.

مهيتهدارارى وهفادار و دلسۆز بووه. « دهگه‌ل بيسنتى ئەو قسانه، سانكۆ بى ئەوهى جواب بداتهوه، سه‌ره‌تا له‌سه‌ر كورسى هه‌ستا و به‌پشتى چه‌ماوه و قامك له‌سه‌ر لىو، بى هه‌ست و خوست به‌ژووهره‌كه‌دا گه‌پراو پشت په‌رده‌كانى چاو لى كرد و هه‌موو سووچ و قوژبنى پشكنين و پاشان گه‌پراوه سه‌ر جى خۆى و گوتى: «خاتوونى من، ئىستا كه هه‌موو شوپنكىم پشكنى و زانيم كه‌س گوتى هه‌لنه‌خستوووه و بيجگه له‌و خانمانه كه ته‌شريفيان لىره‌ حازره، كه‌س گوتى له‌ قسه‌كانمان نابى، بى ترس و نىگه‌رانى جوابى ئەم پرسىاره و هه‌ر پرسىارىكى ترى لىم بكه‌ن، ده‌ده‌مه‌وه، يه‌كه‌م بابته‌ى كه ده‌بى به‌عزى ئىوهى بگه‌يه‌نم ئەوه‌يه كه من ئەربابى خۆم، دۆن كيشۆت، به‌شيتىكى زنجىرى ده‌زانم كه ده‌بى ده‌ست و پى به‌ستن و هه‌رچه‌ندجاروبار قسه‌ى وا ده‌كا كه به‌پرواى من و ئەو كه‌سانه‌ى كه ده‌بىسن جوانتر و پىكوپىكتەر و به‌رى و جىتر به‌زارى كه‌سدا نه‌هاتوووه و ته‌نانه‌ت شه‌يتانىش ناتوانى له‌وه جوانتر بلى، به‌و حاله‌شه‌وه من به‌شيتى ده‌زانم كه هىچ عىلاجى ناكرى و له‌ راستىدا مه‌جنوونه و له‌وه‌دا هىچ شك و گومانم نىيه؛ وه چون پىوابوونى من له‌سه‌ر پالەوان ئەوهى جاروبار به‌پى نىياز و پىداويستى، وادارى ده‌كه‌م مه‌تلەبىك قبوول بكا كه هىچ بناغه و بنه‌مايه‌كى نىيه و سه‌ر و بنى درۆيه، جوابى دۆلسينه‌ش يه‌كىك له‌و درۆيانه بوو. هه‌روه‌ها بابته‌ىكى ترىش كه چەند رۆژ له‌مه‌و به‌ر پرواى دا و هىشتا له‌و كتيبه‌دا نه‌نوسراوه و ئەويش باسى ته‌لىسم كرانى خاتوون دۆلسينه‌ دۆ تۆبۆزۆيه، چون من بووم كه پىم گوت خاتوون دۆلسينه‌ ته‌لىسم كراوه، وه كاريكى وام كرد كه باوه‌ر بكا له‌ حالىكدا ئەو قسه‌يه درۆيه‌كى ته‌واوه و له‌و قه‌بيله‌يه بلى رۆيشتن به‌سه‌ر به‌رزايىيه‌كانى «ئۆبىدا» كاريكى ئاسانه.»

دۆشيس خواهيشى كرد كه سانكۆ داستانى ته‌لىسم كرانى دۆلسينه‌ى بۆ بگىرتته‌وه و ئەويش رووداوه‌كه‌ى به‌و جوهره كه پرواى دابوو نه‌قل كرد و حازرانى مه‌جليس هه‌موو پىيان خوش بوو و زۆرىش پىكه‌نين. ئەوجار دۆشيس ده‌ستى كرده‌وه به‌قسان و گوتى: «له ته‌واوى ئەو شتانه‌ى كه سانكۆى خوشه‌ويست گىرايه‌وه ديسانىش مه‌سه‌له‌يه‌ك له زه‌ينمدا ماوه كه وهك دروو له رۆحم راده‌چۆ و ده‌لئى يه‌كىك به‌گويمدا ده‌چرپىنى و ده‌لئى: «ئىستا كه دۆن كيشۆتى مانىش دىوانه‌يه‌كى زنجىرييه‌و بى عه‌قلىكه خه‌رفاو، كارى سه‌يروسه‌مه‌ره‌ى لى رووده‌دا و سانكۆپانزا باوه‌كو ئەربابى خۆى باش ده‌ناسى، به‌لام ديسانىش خزمته‌ى پى ده‌كا و ده خزمه‌تىدا ده‌چىته هه‌موو شوپنكىك و به‌لئى بى بنه‌ماكانى به‌گرىنگ ده‌زانى، ئەويش بى هىچ شك و گومانىك ده‌بى له ئەربابى خۆى دىوانه‌تر بى. ئەگه‌ر وابى ئەى

له مه‌ر وتووێژى شىرىنى خاتوون دۆشيس و ژنه خزمه‌تكاره‌كانى ده‌گه‌ل سانكۆپانزا كه ده‌بى هه‌موو وه‌بخوینين و له بىرمان بىنى

به‌لى جا، له داستانه‌كه‌دا هاتوووه كه سانكۆپانزا پاش نىوه‌رۆى ئەو رۆژه نه‌خه‌وت. به‌لكو به‌برده‌ سه‌رى به‌لئىنه‌كه‌ى، پاش نه‌هار رۆيشته خزمه‌ت دۆشيس و خاتوونىش ئەوه‌نده‌ى قسه‌ى سانكۆ پى خوش بوو كه له ته‌نىشت خۆى له‌سه‌ر كورسىيه‌ك داى نىشانى و هه‌ر چه‌ندى سانكۆ، بۆ ده‌به‌ر چاو گرتنى ئەده‌ب و نه‌زاكه‌ت، نه‌يوست له بن ده‌ستى دابنىشى، سوودىكى نه‌بوو. دۆشيس ئەمى پى كرد كه وهك حاكمى دورگه له خزمه‌تىدا دابنىشى، به‌لام وهك مه‌يته‌ر قسه‌ بكا و بۆى روون كرده‌وه كه به‌پى ئەم دوو عىوانه، ئەو شاپىسته‌ى ئەوه‌يه له‌سه‌ر كورسى «سىدرووى دىان»^(٤١٠)يش پال بداته‌وه. سانكۆ شانى دانه‌واند و ئەمى دۆشيسى به‌جى هينا و دانىشت. ته‌واوى ژنه خزمه‌تكاره‌كان و نه‌دىمه‌كانى دۆشيس به‌بىده‌نگىيه‌كى پر له ريز و حورمه‌ته‌وه له ده‌ورى به‌ئالقه دانىشتن و به‌سه‌رنجه‌وه چاويان ده‌ زارى برىبوو تا قسه‌كانى بىسن، به‌لام يه‌كه‌مجار دۆشيس هاته‌ گۆ و گوتى: «ئىستا كه خه‌لوه‌تمان كرده‌وه و كه‌س گوتى له قسه‌كانمان نىيه، من ده‌مه‌وى كه جەنابى ده‌سه‌لاتدار، هيندىك له شوپنه تارىك و مژاوييه‌كانى داستانى چاپ كراوى هه‌زه‌تى دۆن كيشۆتى گه‌وره كه من له خوينده‌وه‌ى داستانه‌كه‌دا تووشيان هاتووم و لىيان درۆنگم، بۆ من روون بكه‌نه‌وه و ئەوه‌ش يه‌كىكه لهو خاله‌ ته‌م و مژاويان كه لهو داستانه‌دا هه‌يه: چون سانكۆى ميه‌ره‌بان به‌عومرى خۆى دۆلسينه‌... ببووهره، خاتوون دۆلسينه‌ دۆ تۆبۆزۆى نه‌دىتوووه و نامى جەنابى دۆن كيشۆتى بۆ نه‌بردوووه و ئەو نامه‌يه ده‌باغه‌لى دۆن كيشۆت له چىاكانى سىرامۆرنا‌دا به‌جى ما‌بوو. چون زاتى كرد جوابىكى ئاوا سه‌ير له مئىشكى خۆيدا بۆ دۆن كيشۆت رىك بخا و بلى كه خاتوونى له حالى بىزىنگ دانى گه‌نمدا چاو پى كه‌وتوووه؟ ئەوه‌ش له حالىكدا كه ئەو جوابه‌هه‌مووى درۆ و گالته‌جارى بووه و زۆرى زيان و سه‌ده‌مه له كه‌سايه‌تى دۆلسينه‌ داوه و ئابرووى بۆ نه‌هيشتوووه و ئەو كارەش پىچه‌وانه‌ى ئەركى

٤١٠- ئەم كورسىيه له عاج دروست كراوه كه وهك ده‌لئى سىدروو به زۆر له عه‌لى مه‌موون پاشاى عه‌ره‌بى ولاتى مانشى ئەستاندبوو. (مۆرىس باردۆن)

خاتون دوشیس، تو له پژبازاری قیامه‌تدا، له خزمهت باری ته‌عالا، وه‌لامدیره‌وه ده‌بی که بو چی حکومتی دؤرگه‌یه‌ک ده‌دیه ده‌ست سانکۆپانزای دپوانه و بی‌عقل، چون که‌سیک که نه‌توانی خوئی به‌پویه‌بری و نه‌توانی به‌سهر عقل و ئیراده‌ی خویدا زال بی، چون ده‌توانی کاروباری خه‌لکی تر به‌پویه به‌ری؟» سانکۆ هاواری لی بلند بو که: «سوبحانه‌للا خاتون دوشیس به‌راستی ئه‌و ئیراده‌ی گرتت به‌ته‌واوی له جیی خوئی دایه. به‌لام له لایین منه‌وه به‌و که‌سه‌ی ئه‌و قسانه به‌گویتدا ده‌چرپینی بلین که ده‌توانی له‌وه‌ش روونتر و بی‌په‌رده‌تر قسه‌ی دلّی خوئی ده‌رببری، چون من قسه‌کانی ده‌سه‌لمینم و حقه به‌وه و به‌راستی من ئه‌گه‌ر به‌قه‌درایی ده‌نکه هه‌رزینک عه‌قلم هه‌بوویه ده‌بوو زور له مه‌و به‌ر ئه‌ربام به‌جی هیشتا و رویشتابم، به‌لام ده‌گه‌ل ته‌قدیر و چاره‌نوس هیچ ناکری. من ناچارم هه‌میشه به‌دوایدا برۆم و هیچ چاره‌ش نییه؛ ئیمه هه‌ردووکان خه‌لکی هه‌رمیکین، من نان و نمه‌کی ئه‌وم کردوه و زورم خووش ده‌وی و ئه‌و پیاویکی ئه‌مه‌گناس و به‌وه‌فایه و جاشه که‌ره‌کانی خوئی به‌من به‌خشیه، له‌وانه‌ش تی‌په‌رین من پیاویکی وه‌فادارم. که‌واوو پیت وانه‌بی هیچ رووداویک بتوانی ئیمه له یه‌کتري جودا بکاته‌وه، مه‌گه‌ر ئه‌وه‌ی پاچ و پیمه‌ره جیویانی هه‌تا هه‌تاییمان بو هه‌لکه‌نی. ئه‌گه‌ر حه‌زرتی به‌ریزتان ناتانه‌وی ده‌سه‌لاتی دورگه‌یه‌ک ده‌نه ده‌ست من قه‌یدی نییه. له‌بنه‌رته‌دا خودا منی که‌م رسق ئافرانده‌وه و له‌وانه‌یه ئه‌و به‌شیمان بوونه‌وه‌ی به‌ریزتان له‌وه‌ی دورگه‌یه‌ک به‌من بدن به‌خیر و مه‌سه‌له‌ه‌تی من ته‌واو بی. من به‌و هه‌موو که‌وده‌نی و بی‌عقلییه‌ی خو‌مه‌وه ده‌مانای ئه‌و په‌نده ده‌گه‌م که ده‌لی: «خال و خه‌تی خاسه که‌و ده‌بیته هوی کوشتنی.» هیچ به‌دور نییه که سانکۆ مه‌یتر زور زووتر له سانکۆ ده‌سه‌لاتدار بجیته به‌هه‌شت. له په‌ند و مه‌ته‌لندا هاتوه: «بو هه‌ر شوینیک بجی ره‌نگی ئاسمان هه‌ر شینه» وه هه‌روه‌ها گوتویانه: «به‌شه‌و گورپه ره‌نگی سموره‌ی هه‌یه؛ به‌دبخت ئه‌و که‌سه‌ی که به‌شیک له شه‌و تی‌په‌ریوه و هیشتا نانی به‌یانی نه‌خواردوه؛ گه‌ده (مه‌عه‌ده) کان هه‌موو یه‌کسانن و هیچ گه‌ده‌یه‌ک نییه بستیک له گه‌ده‌کانی تر گوشادتر بی و نه‌کری به‌واته‌ی مه‌عروف به‌کا و وینجه بی ئاخنی؛ خودا بو هه‌موو که‌س پژی په‌سانه، هه‌روه‌ها خواجه له تایی ئاوریشمدا و ئیمه له بن به‌رده؛ هه‌روه‌ها، پیاو که مرد چ له‌سهر خاکی سه‌خت و چ له‌سهر نه‌رمی ته‌خت؛ دیسان گوتویانه، ته‌رمی پاپ و ته‌رمی مجیوری کلیسا هه‌ر دووکیان ده‌چن ده‌گه‌زه خاکیکه‌وه، هه‌رچه‌ند یه‌کیان گه‌وره‌تر و پایه‌به‌رتر بی له وی تر، چون بو ئه‌وه‌ی ده‌گورمان رابکه‌ن، ریکمان ده‌گوشن و ویکمان دین و ئیتر عه‌رزیکم نییه و وه‌سه‌سه‌لام، نامه ته‌مام. با بگه‌ریمه‌وه سه‌ر قسه‌کانم و بلیم

ئه‌گه‌ر حه‌زرتی خاتون به‌تۆمه‌تی ئه‌وه‌ی که من زور که‌ر و نه‌فامم، دورگه به‌لین دراوه‌که‌م پی نه‌دن، من وه‌ک که‌سیکی عاقل و زانا له‌م پیشه‌هاته به‌خووشی پیشوازی ده‌که‌م. من بیستومه‌وه ده‌لین له پشت خاچ شه‌یتان خوئی مات داوه و هه‌روه‌ها بیستومه‌وه که هه‌ر سمیل سووریک هه‌مزاغا نییه (هه‌ر خریک گوین نییه)؛ هه‌روه‌ها ده‌گینه‌که که وه‌رزیریکی فه‌قیریان به‌ناوی وامبا^(٤١١) له پشت جووت و گاسنه‌وه برده سه‌ر ته‌ختی پادشایی ئیسپانیا به‌لام سولتان رۆدریگ یان له نیو خه‌ز و ئه‌تله‌سی پادشایه‌تییه‌وه ده‌رکیشا و ئه‌گه‌ر ناوه‌رۆکی ته‌رانه کۆنه‌کان دروست بن، بردیان ده‌رخواردی مارانیان دا. «له‌و کاته‌دا دؤنا رۆدریگری نه‌دیمه که یه‌کیک له بیسه‌ران بو، هاته قسه و گوتی: «مه‌به‌ستی له‌وه‌ی که ئه‌گه‌ر ناوه‌رۆکی ته‌رانه کۆنه‌کان راست بی چییه؟ ئیمه ته‌رانه‌یه‌کی زور کۆنمان هه‌یه که ده‌لی سولتان رۆدریگیان^(٤١٢) به‌زیندوویی ده‌که‌ندالیک پر له مار و سووسمار هاویشت و پاش دوو رۆژان، پادشا له بنه‌بانی قوولکه‌وه به‌ده‌نگیکی کز نالاندی و گوتی: «ئهی هاوار، ئه‌و مار و دوویشک و سووسمارانه زورتر ئه‌ندامیک له له‌شی من ده‌خۆن که زورترم گوناھ پی کردوه» که‌واوو به‌راستی حه‌ق به‌و پادشایه‌یه که ده‌لی ئه‌گه‌ر قه‌رار بی جی و جانه‌وه‌ری بیس و ناحه‌ز بمخۆن باشتتر وایه وه‌رزیریکی فه‌قیر بم و پاشا نه‌بم.»

دوشیس له ساده‌یی و خووش باوه‌ریی نه‌دیمه‌ی خوئی نه‌یتوانی خو له پیکه‌نین ببویری و له‌ولاشه‌وه چون له قسه و په‌نده‌کانی سانکۆپانزا سه‌ری سورمابوو پی گوت: «سانکۆ میه‌ره‌بان ده‌بی بزانی که وه‌ختیک پالنه‌وانیک وه‌عه‌ده‌یه‌کی به‌که‌سیک دا به‌هه‌موو توانایه‌وه تی ده‌کووشی وه‌عه‌ده‌کی وه‌دی بین، جا با به له‌ده‌ستدانی گیانیشی ته‌واو بی. می‌ردی من دووک، پیاویکه نه‌جیب زاده و په‌سه‌ن و هه‌رچه‌ند له زومره‌ی پالنه‌وانانی سه‌رگه‌ردان نییه به‌لام ده‌ستی که‌میشی له‌وان نییه، که‌واوو یه‌قینه که ئه‌و به‌په‌یچه‌وانه‌ی حه‌سه‌ودی و شه‌یتانی خه‌لک، وه‌عه‌ده‌ی خوئی ده‌باته سه‌ر. تو ئه‌ی سانکۆ، دلّت به‌هیز که و بزانه له‌و

٤١١- وامبا، Wamba که له ٦٧٢ تا ٦٨٠ ی زاینی به سه‌ر ئیسپانیا ده‌سه‌لته‌نه‌تی کرد، به قسه‌ی یه‌کیک له میژووژانان وه‌رزیر نه‌بوو، به‌لکوو نه‌جیب زاده‌یه‌ک بوو له بنه‌ماله‌ی «ویزیکۆت» (مۆریس باردۆن)

٤١٢- سولتان رۆدریگ تاج و ته‌ختی ئیسپانیا به‌ خاتری ئه‌وینی ژینگ به‌ ناوی «قه‌حبه‌ Cava» له ده‌ست دا و له سالی ٧١١ یا ٧١٢ له شه‌ری «گوادالته» دا شکستی هینا. دوژمه‌نه‌کانی به‌ زیندوویی ده‌ چالوویی پر له ماریان هاویشت و ماره‌کان ده‌پیشدا دلیان خوارد. (مۆریس باردۆن)

کاته‌دا که که‌مترین چاوه‌روانیت نییه، خۆت به‌حاکمی دورگه ده‌بینی و له‌سه‌ر ته‌ختی ده‌سه‌لاتداره‌تی دورگه‌ی خۆت پال ده‌ده‌یه‌وه، مه‌گه‌ر ئه‌وه‌ی خۆت ئه‌و دورگه‌یه‌ بده‌یته‌ ده‌ست یه‌کی له‌ خۆت ده‌وله‌مه‌ندتر. ده‌مه‌وی نسه‌ه‌تیکت بکه‌م، ئه‌ویش ئه‌وه‌یه‌ که‌ ئاگات له‌ ره‌عیه‌ته‌کانی خۆت بی، چون ئه‌وانه‌ هه‌موویان پیاوی نازاده و به‌که‌لکن، «سانکۆ گوتی: «له‌ مه‌ر باش به‌رپه‌ بردنی کاروبار هیچ نیازتکم به‌رنه‌وینی نییه، چون من به‌سروشته‌ پیاویکی خه‌رخواز و چاکه‌کارم و به‌نیه‌سه‌به‌ته‌ فه‌قیران دلسۆز و دلۆفانم. په‌ندیکی مه‌عرووف هه‌یه‌ ده‌لی، چه‌ه‌قۆ ده‌سکی خۆی نابری، به‌لام به‌گیانی ئه‌ربابی گه‌وره‌ی خۆم قه‌سه‌م هه‌چ ره‌عیه‌تیکیش ناتوانی فیلم لی بکا و کلام له‌سه‌ر دانی. من له‌و پیره‌ سه‌گه‌ کۆنه‌کارانه‌م و له‌ «جیک و پیکی» (* هه‌موو کاریک زۆر باش ئاگه‌دارم. من زۆر چاک ده‌توانم چاوه‌ه‌کانم هه‌لگوشم و نه‌ه‌لیم ته‌م و دووکه‌ل کۆیرم بکا، چون ده‌ کاری خۆمدا شاره‌زا و چاو کراوه‌م و ده‌زانم کۆ تۆز و خۆلم بۆ به‌رز ده‌کاته‌وه‌. کورته‌ی که‌لام، ده‌ستی من هه‌میشه‌ بۆ لای پیاو چاکان درێژ و ده‌رگای مالم به‌روویاندا کراوه‌ ده‌بی، به‌لام هه‌چ خراپه‌کار و نامه‌ردیک ریگه‌ی مالم نابێ پێ بزانی. به‌بروای من ده‌کاری ده‌سه‌لاتداریدا مه‌ته‌ل‌ه‌بی گرینگ ده‌ست به‌کار بوونه‌ و هه‌چ دوور نییه‌ که‌ من پاش یازده‌ رۆژ مه‌شق و کار کردن، زۆرتر له‌وه‌ی که‌ ده‌کاری کشتوکاڵدا لیه‌هاتووم، له‌ ده‌سه‌لاتداریدا کارامه‌یی و زانسته‌ وه‌ده‌سته‌ بێنم. له‌ حالیکدا من وه‌رزێر له‌ دایک بووم و تا ئیستاش له‌و ریگه‌وه‌ ژیانی خۆم دایه‌نکردوه‌.»

دۆشپس گوتی: «هه‌ق به‌تۆیه‌ سانکۆ، ئاده‌میزاد هه‌چ کات به‌وه‌ستایی له‌ زگی دایکی خۆی نایه‌ته‌ ده‌ر، وه‌ک په‌ندیکی مه‌شه‌وور ده‌لی: له‌ ئاده‌میزاده‌ که‌ ده‌کرێ ئۆسقه‌ف دروست بکه‌ین نه‌ک له‌ دار و به‌رد. به‌هه‌رحال ده‌گه‌ریمه‌وه‌ سه‌ر ئه‌و قسانه‌ی هه‌ر وا ساتیک پیش ئیستا له‌مه‌ر خاتوون دۆلسینه‌وه‌ ده‌مانکرد و ده‌لیم که‌ ئه‌م رووداوه‌ به‌ته‌واوی راست و دروسته‌ و له‌ دروستی ئه‌ودا هه‌چ شک و گومانیک نییه‌. تۆ ئه‌گه‌ر پیت وایه‌ ژنه‌ دیهاتیه‌کت به‌درۆ به‌جی دۆلسینه‌ به‌ئه‌ربابی خۆت ناساندوه‌، خۆت له‌ هه‌له‌دای. چون ئه‌گه‌ر ئه‌ربابی تۆ نه‌یتوانی خاتوون دۆلسینه‌ ببینی نه‌ک له‌به‌رئه‌وه‌ بوو که‌ ئه‌و ژنه‌ خاتوون دۆلسینه‌ نه‌بوو، به‌لکو له‌به‌رئه‌وه‌ بوو که‌ جادووگه‌ران ئه‌ویان ته‌لیسم کردبوو. دیسان دووپاتی ده‌که‌مه‌وه‌ که‌ ئه‌م باسه‌ به‌ته‌واوی دروسته‌ و جادووگه‌رانیک که‌ شه‌و و رۆژ به‌دوای نازاز و ئه‌زیه‌تی دۆن کیشۆته‌وه‌ن ئه‌م به‌لایه‌یان به‌سه‌ر گراوی ئه‌و هه‌یناوه‌. به‌راستی من باش ده‌زانم ئه‌و ژنه‌ی که‌ ئاوا چوست و چالاک خۆی هاویشه‌ سه‌ر پشتی گویدرێژ، هه‌مان دۆلسینه‌ بوو، وه‌ ئه‌گه‌ر تۆ، ئه‌ی سانکۆ میه‌ره‌بان پیت وایه‌ که‌ ئه‌ربابی خۆت فریو داوه‌، ده‌بی پیت بلیم که‌

ئه‌وه‌ تۆی که‌ فریوت خواردوه‌ نه‌ ئه‌ربابه‌که‌ت. ئه‌مه‌ راستیه‌کی حاشا هه‌له‌گه‌ره‌ که‌ مرۆف نابێ له‌ هه‌موو شتی‌کدا، ته‌نانه‌ت ئه‌و شتانه‌ی که‌ به‌عومری خۆی نه‌یدیتوون شک و گومان بکا، به‌رپز سانکۆپانزای ده‌سه‌لاتداری دورگه‌ ده‌بی شتی‌ک زۆر باش بزانی و ئه‌ویش ئه‌وه‌یه‌ که‌ ئیمه‌ هه‌ر له‌م ده‌وربه‌رانه‌ی خۆماندا جادووگه‌رانیکمان هه‌ن که‌ خه‌یر و سه‌لاحی ئیمه‌یان ده‌وی و هه‌رگیز خه‌یانه‌تمان پێ ناکه‌ن و هه‌ر شتی‌کی له‌ جیهاندا روو ده‌دا بێ خۆ میلکاندن (*). به‌ئیمه‌ی ده‌لین. به‌رپز جه‌نابی سانکۆ قسه‌کانم باوه‌ر به‌رموون و بزانی که‌ ئه‌و ژنه‌ی خۆی بۆ پشت که‌ره‌که‌ هه‌وا داوه‌ دۆلسینه‌ دۆ تۆبۆزۆ بوو که‌ جادووگه‌ران ئه‌ویان ته‌لیسم کردبوو. هه‌چ دوور نییه‌ له‌ کاتیکدا ئیمه‌ هه‌چ چاوه‌روان نین، ئه‌و به‌شکلی راستینی خۆی ببینیوه‌ و ئه‌و ده‌م به‌رپز سانکۆ له‌ به‌هه‌له‌دا چوون رزگاری دێ. سانکۆ ده‌نگی به‌رز کرده‌وه‌ که‌: «ته‌واوی ئه‌م بابه‌تانه‌ له‌وانه‌یه‌ راست بن و من ئیستا قسه‌کانی ئه‌ربابی خۆم که‌ ده‌یگوت خاتوون دۆلسینه‌ی هه‌ر به‌و شکل و قه‌یافه‌ و لیباس و هه‌مان سه‌ر و وه‌زعی‌ک که‌ من به‌شۆخی و مه‌سخه‌ره‌ و گالته‌ وه‌ک ژنیکی ته‌لیسم کراو نیشانم دا، له‌ غاری مۆنته‌زینوسدا دیتوه‌ باوه‌ر بکه‌م. به‌هه‌رحال ئه‌ی خاتوونی عه‌زیم، هه‌ر وه‌ک جه‌نابی به‌رپزتان فه‌رمووتان کاره‌کان ده‌بی هه‌موو به‌راوه‌ژوو بووبه‌وه‌، چون له‌ عه‌قلی که‌م و ناته‌واوی من چاوه‌روانی نه‌ده‌کرا که‌ به‌چاو ترووکانی‌ک درۆ و فیله‌بازییه‌کی ئاوا گه‌وره‌ دروست بکا، هه‌روه‌ها پیم وایه‌ ئه‌ربابی من ئه‌وه‌نده‌ شیت بی که‌ له‌ وه‌تی بی سه‌ر و بنی من ئه‌وه‌نده‌ فریو بخوا و شتیکی که‌ تا ئه‌م بارستایه‌ له‌ یاسا و بنه‌مای گشتی دنیا دووره‌، باوه‌ر بکا. به‌و حاله‌ش، ئه‌ی خاتوونی به‌رپز، تۆ نابێ سیبه‌ری لوتف و که‌ره‌مت له‌سه‌ر من لابه‌ری و من به‌پیاویکی دل‌ره‌ش و به‌د نییه‌ت بژمیری، چون که‌ریکی وه‌ک من ئه‌و جه‌وه‌هه‌ر و غیره‌ته‌ی نییه‌ که‌ ده‌گه‌ل جادووگه‌رانی بی شه‌رم و نگریس هاوړا و هاواداستان بی و له‌ کاری شه‌یتانی و ناجسنیدا ده‌گه‌لیان هاوکاری بکا. من ئه‌و که‌له‌که‌م (*). بۆیه‌ لی دا که‌ خۆم له‌ شه‌ری لپرسینه‌وه‌ و تووره‌ بوونی ئه‌ربابم دۆن کیشۆت نه‌جات بده‌م، ده‌نا به‌هه‌چ کلۆجیک قه‌ستی سووکایه‌تی پێ کردن و فریودانی ئه‌وم نه‌بوو، ئیستا ئه‌گه‌ر ئاکامه‌که‌ ئاوه‌ژوو بووته‌وه‌ و به‌ره‌مه‌یی ناخۆشی لی که‌وتوه‌ته‌وه‌، خودا له‌ ئاسماندا هه‌موو شت ده‌بینی و ئاگای له‌ ده‌روونی هه‌موو که‌س هه‌یه‌.» دۆشپس گوتی: «ئافه‌رین، قسه‌که‌ت زۆر به‌جی و رییه‌، به‌لام سانکۆ، تۆ له‌ مه‌ر غاری مۆنته‌زینوس چ ده‌لیتی؟ من زۆرم پێ خۆشه‌ بزانی بیرواری تۆ له‌م واردا چییه‌؟» سانکۆ ده‌ستی به‌قه‌سه‌ کرد و هه‌رچی له‌ مه‌ر ئه‌و غاره‌ و باقی رووداوه‌کانی که‌ پێوه‌ندیان به‌و غاره‌وه‌ هه‌بوو، بۆ دۆشپسی گێراوه‌.

دۆشپس پاش بیستنی داستانه‌که‌ی سانکۆ گوتی: «که‌وابوو ده‌توانین له‌و داستانه‌ئه‌و ئاکامه‌ وهربرگین که‌ چون‌ حه‌زهرتی دۆن کیشۆتی گه‌وره‌ ده‌لی که‌ ژنیکی له‌و دنیای ژیرینه‌دا به‌همان شکل و قه‌یافه‌ دیتوو که‌ سانکۆ له‌ کاتی ده‌رکه‌وتن له‌ گوندی دۆ تۆبۆزۆ دیتبوی، هیچ گومانی تیدا نییه‌ که‌ ئه‌و ژنه‌ هه‌مان خاتوون دۆلسینه‌ بووه‌ و جادووگه‌رانی دانیشنووی ده‌وروبه‌ر ئه‌گه‌ر چی هینده‌ کون پشکن و به‌لاف و گه‌زافن، راستیان گوتوو.»

سانکۆ گوتی: «به‌لام من ده‌لیم که‌ ئه‌گه‌ر خاتوون دۆلسینه‌ به‌راستی ته‌لیسم کرابی، چاوی ده‌ری، من هیچ حازر نیم به‌خاتری ئه‌و، ده‌گه‌ل دۆژمانی ئه‌ربابم که‌ هه‌م زۆرن و هه‌م به‌دغه‌ی و شه‌روورن به‌شه‌ی بێم. یانی راستی ئه‌وه‌یه‌ که‌ ئه‌وه‌ی من له‌ ده‌ره‌وه‌ی ده‌روازه‌ی دۆ تۆبۆزۆ دیتم، ژنیکی دیهاتی بوو، من ئه‌وم به‌ژنیکی دیهاتی چاوی پیکه‌وت و هه‌میشه‌ ئه‌و به‌ژنیکی دیهاتی ده‌زانم، ئیستا ئه‌گه‌ر ئه‌و خاتوون دۆلسینه‌ بووی، هیچ پێوه‌ندییه‌کی به‌منه‌وه‌ نییه‌ و من زامنی (*) به‌هشت و دۆزه‌خی ئه‌و نیم، ده‌نا تا هه‌ستانه‌وه‌ی قیامه‌ت ده‌ست له‌سه‌ر من هه‌لناگرن و هه‌موو شت ده‌خه‌نه‌ سه‌ر ئه‌ستۆی من و له‌ هه‌ر واریکدا ده‌لین؛ سانکۆ گوتی، سانکۆ کردی، سانکۆ وابوو، سانکۆ واچوو؛ وه‌ک ئه‌وه‌ی سانکۆ شاخی لی‌ روایی و ئیدی ئه‌و سانکۆیه‌ نه‌ماوه‌ که‌ چوار قورنه‌ی دنیا ده‌گه‌را و ناوی وه‌ک سامسۆن کاراسکۆ ده‌لی له‌ کتیبه‌کاندا هاتوو، ئاخ‌ر ئه‌م سامسۆن کاراسکۆیه‌، که‌م پیاویک نییه‌ و هیچ نه‌بی زانکۆی سالامانکی ته‌واو کردوو و ئه‌مجۆره‌ مرۆفانه‌ تا مه‌سه‌له‌ه‌ت و قازانجیکی تیدا نه‌بی درۆ ناکه‌ن. که‌وابوو ئه‌وه‌ چ ده‌رده‌سه‌ریکه‌ که‌ من بۆ خۆمی دروست ده‌که‌م؟ وه‌ چون له‌ ئه‌ربابی خۆم بیستوو که‌ «ناویانگی چاکه‌ له‌ که‌مه‌ریه‌ندی زێر باشتره‌» ئه‌و کلاوی ده‌سه‌لاتدارییه‌م له‌سه‌ر بنین تا زۆر موعجیزه‌ ببین، چون هه‌ر که‌س مه‌یته‌ریکی باش بووی، ده‌شتوانی حاکمیکی باش بی.» خاتوون دۆشپس گوتی: «ئه‌وه‌ی که‌ سانکۆی میه‌ره‌بان تا ئیستا گوتی، یا دروست هه‌مان قسه‌ کورته‌کانی «کاتون» یا لانی که‌م له‌ نیو جه‌رگ و دل و پرخۆله‌ی خودی «میش‌لویرینۆ» (٤١٣)

ده‌رکی‌شه‌راون؛ وه‌ بۆ ئه‌وه‌ی منیش وه‌ک سانکۆم قسه‌ کردبی، ده‌لیم؛ زۆر ئاره‌ق خۆری په‌تیاره‌ ده‌چن، ده‌ عه‌با و مه‌ندیلی پیاوی به‌دین و ئیمان.» سانکۆ گوتی: «خاتوونی خۆشه‌ویست، راستیه‌که‌ی ئه‌وه‌یه‌ من به‌عومری خۆم جامیکم له‌ رووی مه‌کر و قیل‌ه‌وه‌ نه‌خواردووته‌وه‌ و ئه‌گه‌ر خواردبیتمه‌وه‌ بێگومان زۆر تینوو بووم، چون له‌ مندا به‌قه‌ده‌ر

٤١٣ – Michel Verino منالیکی سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ بوو که‌ له‌ مندا لیدا کتیبیکی له‌ سه‌ر ئاین نووسی و له‌ ته‌مه‌نی هه‌فته‌ سالی‌دا مرد. (مۆریس باردۆن)

سه‌ری ده‌رزیش رپاکاری و فیل‌بازی نییه‌. من کاتیک ده‌خۆمه‌وه‌ که‌ هه‌وه‌س بکه‌م، یا ئه‌گه‌ر هه‌وه‌سیش نه‌که‌م، ئه‌گه‌ر جامیکم بده‌نه‌ ده‌ست، ده‌یخۆمه‌وه‌، بۆ ئه‌وه‌ی نه‌لین له‌ خۆبایی و نه‌عاملاوه‌. کاتیک جه‌ماعه‌تیک جامی خۆیان به‌سلامه‌تی که‌سیک بل‌ند ده‌که‌ن، پیاو ده‌بی دلی له‌به‌ردی مه‌ر مه‌ر بی تا بتوانی نه‌بیته‌ هاوپیا له‌یان. من هه‌ر چه‌ند گۆزه‌وی ده‌به‌ر ده‌که‌م، به‌لام هه‌رگیز پیسیان ناکه‌م. له‌ لایه‌کی تره‌وه‌ مه‌یته‌رانی پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردان، بێجگه‌ له‌ ئاو هیچی تر نانۆشن، چون هه‌میشه‌ له‌ کێوان یا لیره‌وار و جه‌نگه‌لاندا دین و ده‌چن و مه‌حزی ره‌زای خوداش، قومیکیان شه‌راب ده‌ست ناکه‌وی.» دۆشپس گوتی: «من به‌ته‌واوی پروام به‌قه‌سه‌که‌ت هه‌یه‌، به‌لام سانکۆ، ئیستا باشتره‌ بچی هیندیک به‌سه‌نییه‌وه‌ پاشان تیر و ته‌سه‌ل له‌م واره‌دا قسان ده‌که‌ین و کاریکی وا ده‌که‌م، به‌قه‌ولی خۆت ئه‌م کلاوی ده‌سه‌لاته‌ت له‌سه‌ر بنین.»

سانکۆ جاریکی تریش ده‌ستی خاتوون دۆشپسی ماچ کرد و خواهیسی کرد که‌ لوتف و که‌رم بغه‌رموون و ده‌ستور بدن له‌ «بۆزه‌» که‌ی که‌ نوری چاویه‌تی باش ئاگه‌داری بکه‌ن. دۆشپس پرسی: «مه‌به‌ستت له‌ بۆزه‌ چیه‌؟» سانکۆ گوتی: «مه‌به‌ستم که‌ره‌که‌مه‌ که‌ ره‌نگی بۆزه‌ و بۆ ئه‌وه‌ی ناوی که‌ر نه‌هینم به‌ «بۆزه‌» یادی ده‌که‌م. من کاتیک هاتمه‌ ناو کاخ له‌م خانم نه‌دیمه‌یه‌م خواهیشت کرد که‌ ئاگه‌داری لی‌ بکا، به‌لام خانم وه‌هام لی‌ تووره‌ بوو که‌ ده‌تگوت من پیم گوتوو پیر و ناحه‌زه‌! به‌و حاله‌شرا پیم وا باشتر بوو نه‌دیمه‌کان له‌ جیاتی ئه‌وه‌ی ده‌ تالاره‌کاندا به‌له‌نجه‌ و لار بێن و بچن به‌که‌ره‌کان رابگه‌ن. یا حه‌زهرتی مریه‌م! به‌راستی که‌ یه‌کیک له‌ نه‌جیب زاده‌کانی ولاتی ئیمه‌ چنده‌ی رق له‌و نه‌دیمانه‌ بوو!» خاتوون دۆنا رۆدریگری نه‌دیمه‌ گوتی: «ئه‌ویش دیهاتییه‌کی که‌ر بووه‌ وه‌ک تۆ! چون ئه‌و ئه‌گه‌ر نه‌جیب زاده‌ و له‌ بنه‌ماله‌یه‌کی شه‌ریف بوویه‌ قه‌در و قوتبی نه‌دیمه‌کانی ده‌گه‌یاند به‌رزایی مانگ.» دۆشپس گوتی: «باشه‌، باشه‌، له‌سه‌ری مه‌رۆن، دۆنا رۆدریگز با خه‌فه‌ بی و جه‌نابی سانکۆش له‌سه‌ره‌خۆ بی. ئاگه‌داری و پیراگه‌یشتنی که‌ره‌بۆزی سانکۆ له‌ عۆده‌ی منه‌ و چون ئه‌و که‌ره‌ جگه‌رگۆشه‌ی سانکۆی ئازیزه‌ من ئه‌و له‌سه‌ر چاوی خۆم داده‌نیم.» سانکۆ گوتی: «نه‌خیر، نه‌خیر، هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ به‌سه‌ که‌ «بۆزه‌» ی من له‌ ته‌ویله‌دا بمینیته‌وه‌، چون به‌خۆی و به‌خاوه‌نی و به‌بابی خاوه‌نه‌که‌شییه‌وه‌ رێیان ناکه‌وی ساتیک له‌سه‌ر چاوی حه‌زهرتی به‌رێزتان جی بگرن. قبوولی ئه‌و که‌رم و گه‌وره‌یییه‌ که‌ که‌ره‌که‌م له‌سه‌ر بیلبیلی چاوتان دابنن بۆ من ئه‌وه‌نده‌ تاله‌ وه‌ک ئه‌وه‌ وایه‌ که‌ خه‌نجه‌ریک ده‌ جه‌رگم راکه‌م. هه‌ر چه‌ند به‌واته‌ی ئه‌ربابی من له‌ ده‌رپینی نه‌زاکه‌ت و ئه‌ده‌بدا ئه‌ندازه‌ راگرتن مه‌رج نییه‌ و زۆره‌که‌ی

له كهمهكهی باشته، بهلام له ریزگرتن له كهراندا دهیی ئەندازه رابگیرئ. «دۆشپیس گوتی: «زۆر باشه سانكۆ، كهوابوو تۆ دهتوانی كه رهكەت بهریتە شوینی دەسهلاتی خۆت و تا دهتوانی پهزیرایی لئ بکهیت و میوانداری بکهی و تهنا ته مووچهی خانه نشینی و له کار كهوتوویشی بۆ دیاری بکهی.» سانكۆ گوتی: «خاتوون دۆشپیس، تکیه شوخی مهفهرموون، من ئیستا زۆتر له دوو كهرم دیتوون كه چونه ته شوینی دەسهلات و ئەگەر منیش كهری خۆم بهرم شتیکی تازه نییه.» ئەم قسانه دیسان بوونه هۆی كه یفخۆشی و پیکه نینی دۆشپیس. سه ره نجام دۆشپیس سانكۆی ئیزن دا بچئ بخوائ و بچه سیته وه و خۆشی رویشته وه خزمهت دووک و ئەوی له گه ریان و تووێژه كانی دهگه ل سانكۆ ئاگه دار كرده وه. پاشان ههردووکیان خه ریکی و تووێژ و راوێژکاری بوون تا چهند به زمی پر له سه ره گه رمی و پیکه نین كه دهگه ل یاسای پالنه وانه تی یه ك بگرنه وه بۆ دۆن كیشۆت ساز بکه ن و له راستیشدا چهند كایه و گالته ی تریان دارشت كه به سه ر پالنه وانیان هینا كه باس كردن یان بئگومان شیرینترین و خۆشترین رووداوه كانی ئەم داستان هه وه به دینه ئەژمار.

له مه ر دۆزینه وه ی ریکه به ك بۆ شانكۆ ته لیسه ی دۆلینه ی بی هاوتا
و ئەو باسه ش یه كیکه له رووداوه كانی گرینگی ئەم کتیبه

دووک و دۆشپیس له قسه كردن و ههستان و دانیشتن دهگه ل دۆن كیشۆت و سانكۆ پانزا تیر نه ده بوون، به لام شتیك كه زۆر مایه ی سه ره سوپمانی دۆشپیس بوو، خۆش باوه ری و ساویله كه یی سانكۆ بوو كه له سنووری ئاسایی تی په ریبوو، تا ئەو جیکه ی كه باوه ری به ته لیسه کرانی خاتوون دۆلینه کردبوو، ئەوهش له کاتی کدا كه خۆی سازنده و به دیهینه ری ئەو به زمه سهیره بوو نه كه سی تر. به لئ جا دووک و دۆشپیس کاتیک لئ بران كه چهند به لای تر له وانی كه بۆنی رووداوی پالنه وانیان لئ دئ، به سه ر میوانانی خۆیان بێنن له داستانی غاری مۆنته زینووس كه دۆن كیشۆت بۆی گیرابوونه وه، ئیلهامیان وه رگرت و گه لاله ی به زمیکه ی پیکه نینی و سه رریان دارشت. ئەوان پاش ئەوه ی ئەو کارانه ی ده بوایه ئە نجام بدرئ به نوکەر و ده ستوپیوه ندانیان گوت، پالنه وانیان ده گه ل ده سته یه ك راوچی به ئە زموون و چالاک و ره وه یه ك سه گی راو بۆ راوی ئیچیری گه وه گه وه ده گه ل خۆیان برد و داووده زگایه ك به گه وه ربه ی داووده زگای راوی پادشایان بۆ دۆن كیشۆت رازانداوه. ره ختی راوێکی زۆر جوانیان له ماهووتی سه وز كه پارچه كه ی زۆر زه ریف و بی هاوتا بوو، بۆ دۆن كیشۆت و سانكۆ هینا. دۆن كیشۆت به بیانوی ئەوه كه ده بی را به ر و دا به ری هه بی و ئەرکی سه ختی پالنه وانی ده ست پئ بکاته وه و بۆ ئەو مه یسه ر(*) نابئ كه هه موو کات چه مه دانیکه پر له لیبا سه هه ل بگرئ، له وه رگرتن و ده به رکردنی ئەو لیبا سه خۆی دزییه وه، به لام سانكۆ به مه یله وه لیبا سی خۆی وه رگرت، به و خه یاله كه له یه كه م ده رفه تدا بیفرۆشئ و بیكا به نه غدینه.

هه ر ده گه ل رۆژه لات دۆن كیشۆت جلوه رگی شه ری پۆشی و سانكۆ ره ختی راوی ده به ر کرد، وه باوه کو ئە سپیک بۆ ئەو ده به ر چاو گیرابوو، چون نه یده ویست له «بۆزه» ی خۆی دوور كه ویته وه سواری كه ری بۆز بوو و خۆی ده گه ل راوچییه كان خست، دۆشپیس به هه زار قه له م ئارایشته وه په یدا بوو، دۆن كیشۆت هه ر به نه زا که ت و ئە ده بی هه میشه ییه وه جله وی ماینی ئەوی به نیشانه ی ریز و حورمه ت گرت و هه رچی دووک حه ولی دا پئش به و کاره ی بگرئ، سوودی نه بوو. سه ره نجام گه یشتنه جه نگه لیک كه ئەم لاو ئە ولای کتو بوو. پاشان

جی راویان گرت و کوپره ریگه‌کانیان خسته ژیر چاوه‌دیری و راویان دابه‌شی و سهر‌راو به‌راو، پایاویان لی دانا و به‌رگه گیران و راوچییه‌کان به‌شه‌پیوور و زورپنا و که‌رنا و هه‌را هه‌را ده‌ستیان کرد به‌ته‌قاندنی (*) جه‌نگه‌ل و وه‌ره‌ی سه‌گ و هاواری راوچی به‌ری عاسمانی گرتبوو و که‌سیش ناگای له که‌س نه‌بوو. دوشی‌س له ماینی خوئی دابه‌زی و نیزه‌یه‌کی تیژی تاییه‌تی راوی به‌رازی به‌ده‌سته‌وه گرت و له شوینیکدا که ده‌یزانی به‌رازی پیدا هه‌لدی، به‌رگه‌ی گرت. دووک و دۆن کیشوتیش دابه‌زین و له‌م لاو لای خاتوون جیگیر بوون. سانکۆ بی‌ئوه‌ی له که‌ره‌که‌ی دابه‌زی له پشت سهری هه‌موو راوچییه‌کان راوه‌ستا و له ترسی ئه‌وه‌ی به‌لایه‌ک به‌سهر که‌ره‌بوژ بی، زاتی نه‌بوو لئی دوور که‌وئته‌وه.

دووک و دوشی‌س و دۆن کیشوت تازه له جیی خویمان دامه‌زرا بوون. عاله‌میکی زۆریان له خو خری کردبووه‌وه که چاویان به‌به‌رازیکی گه‌وره که‌وت، راوچی به‌دوایه‌وه بوون و سه‌گه‌کان برستیان لی بریبوو. به‌رازه‌که که شفره‌ی (*) درپه‌راندبوو، ددانی ده‌سوو، به‌و حاله‌وه یه‌کراسه‌ت به‌ره‌و رووی ئه‌وان ده‌هاته پیش و که‌فی له زاری ده‌رژا. دۆن کیشوت هه‌لی کیشایه شمشیر و مه‌تالی به‌ده‌سته‌وه گرت و به‌نازایه‌تییه‌کی بی‌وینه به‌ره‌و به‌راز رویشته. دووکیش به‌نیزه‌وه هه‌ر ئه‌و کاره‌ی کرد، دوشی‌س هه‌روه‌ها، ئه‌گه‌ر دووک پیشی پی نه‌گرتبا، له‌وان زووتر ده‌گه‌یشته سهر به‌راز، ته‌نیا سانکۆ بوو که ده‌گه‌ل چاوی به‌به‌راز که‌وت خوئی له‌سهر بوژه‌وه فری دا و هه‌لات و ویستی به‌داریک هه‌لابچی، به‌لام ئه‌و لقه‌ی ده‌ستی پی گرتبوو له به‌دبه‌ختیی مه‌یته‌ر شکا. سانکۆ سهره‌وبن که‌وته خواره‌وه و به‌لقیکی تره‌وه هه‌لاوه‌سرا.

سانکۆ که خوئی له‌و حاله‌ته‌دا چاو پی که‌وت، پی و ابوو لیباسه‌ جوانه‌که‌ی ده‌دی و هه‌ستی به‌وه‌ش کرد که هه‌ر ئیستا ئه‌و درنده زراوت‌وقینه ده‌گاته سهری و ده‌یداته به‌ر شه‌قۆن، له‌به‌رئوه‌ کردی به‌هاوار و داد و بیدادیک که ته‌واوی ئه‌وانه‌ی له‌وی بوون لایان و ابوو درنده‌یه‌کی گه‌وره تیئی به‌ربوووه و هه‌لدی هه‌لدی ده‌کا.

سهره‌نجام به‌راز به‌و هه‌موو نووکه نێزه‌ی که ده‌له‌شی ده‌چه‌قی و به‌و هه‌موو برینه‌ی که هه‌لی ده‌گرت له پی که‌وت و ئه‌وجار دۆن کیشوت که ده‌نگی هاوار هاواری سانکۆی بیستبوو، سهری وه‌رگیرا و دیتی که مه‌یته‌ر سهره‌ونخوون به‌لقه داره‌وه هه‌لواسراوه و بوژه‌ش به‌کزی له لای راوه‌ستاوه و به‌جیی نه‌هیشتووه. سه‌ید حامید له‌م واره‌دا ده‌لی که که‌متر و ابووه سانکۆ بی که‌ره‌بوژ و که‌ره‌بوژی بی سانکۆ دیتی. به‌لی دۆستی و نزیکاتی ئه‌و دووانه به‌مجۆره بوو، وه‌فادارییه‌که‌یان بو یه‌کتر له ئه‌ندازه به‌ده‌ر بوو. دۆن کیشوت

خوئی گه‌یاند و سانکۆی له دار کرده‌وه، ئه‌و بیچاره‌یه کاتیک هه‌ستاوه سهرپی و زانیی که پای له‌سهر عه‌رزه، چاوی به‌لیباسه دراهه‌که‌ی که‌وت و ده‌ردیکی کوشنده هه‌موو گیانی داگرت، چون ئه‌و پی و ابوو به‌پوولی ئه‌و لیباسه ده‌توانی ملکیک بو خوئی بکری.

سهره‌نجام به‌رازه گه‌وره‌یان سواری پشتی ئیستریکی بارکیش کرد و راوچییه‌کان پاش ئه‌وه‌ی که لای به‌رازیان به‌لقوپیوی داری ئیکلیل و پنچی «مۆرد» داپۆشی، ئه‌ویان برده لای ئه‌و خپه‌وته سه‌حرا بییانه که له جه‌نگه‌لدا به‌ریا کرابوون و ده‌تکوت ده‌سه‌که‌وتیکی گه‌وره‌یان به‌ده‌ست هیناوه. له‌وی سفره‌یه‌کی گه‌وره و شاهانه به‌هه‌موو ته‌عامیکه‌وه ناماده کرابوو، سفره‌یه‌کی وه‌ها گه‌وره و رهنگین که له گه‌وره‌یی و جه‌لال و شکۆی خاوه‌نه‌کانی حیکایه‌تی ده‌کرد.

سانکۆ له حالیکدا هه‌لدی راهه‌کانی لیباسه‌کانی به‌دوشی‌س نیشان ده‌دا، گوتی: «ئه‌گه‌ر ئه‌و به‌زمه بو چاوی که‌رویشک یا نیچییری چووک گیرا با ئه‌و کولوچه نازنه‌ینه‌ی من ناوا نه‌ده‌درا و ئه‌و حال و پۆزه‌ی نه‌ده‌بوو. من به‌راستی نازانم ئه‌وکاره کوپی خوشه که جه‌ماعه‌تیک سهره‌دی به‌جانه‌وه‌ریکی خوفاک (*) بگرن، جانه‌وه‌ریک که ئه‌گه‌ر بگاته سهریان به‌شفره و ددانه تیژه‌کانی هه‌موویان هه‌لدی پی و ره‌وانه‌ی ئه‌و لایان ده‌کا؟ من له بیرمه زه‌مانیک ته‌پانه‌یه‌کیان ده‌گوت و ئه‌ویش ئه‌وه بوو: «خودایه، تۆش وه‌ک «فاویلا» ناودار ورچ بتخوا.» دۆن کیشوت گوتی: «ئه‌و یه‌کیک له پادشاکانی «گه‌ت» بوو که بو چاوی رویشته چیا و له وی ورچ خواردی.» سانکۆ گوتی: «مه‌به‌ستی منیش ئه‌وه‌یه؛ من نامه‌وی شا و شازاده‌کان خویمان ده‌گه‌ل مه‌ترسیی ناوا رووبه‌روو بکه‌نه‌وه و به‌دوای سهرگه‌رمیه‌کدا برۆن که به‌هیچ کلۆجیک سهرگه‌رمی نییه، چون ئه‌و راواردنه بریتییه له کوشتنی گیانداریکی به‌سته‌زمان که هیچ تاوانیکی نه‌کردووه.» دووک گوتی: «سانکۆ، ئه‌وه‌ی گوتت راست نییه و پیچه‌وانه‌که‌ی دروسته، چون راوکردنی گیانداریکی درنده بو شا و شازاده‌کان کاریکی پیوسته، ئه‌و چه‌شنه راهه وینه‌یه‌که له شه‌ی و له‌و کاره‌دا هه‌موو را و ته‌گبیریکی شه‌ی ده‌کار ده‌کری. وه فی‌ل و ته‌له‌که و داوانانه‌وه و فریودان و به‌هه‌له‌ بردن دینه‌ ناراهه. داو دادنه‌ریته‌وه، که‌مین ده‌کن، بۆسه ده‌گرن، نه‌خسه ده‌کیشن تا بی ئه‌وه‌ی تووشی مه‌ترسی بن، دوژمن به‌زین؛ له‌و کاره‌دا گه‌رمای سووتینه‌ر و سهرمای سه‌خت تووش ده‌بن و ده‌بی تاقه‌ت بینین و ته‌مه‌لی و له‌شگرانی وه‌لابنیدین؛ بیجگه له‌وانه‌ش ئه‌و کاره وه‌رنشیکی زۆر باشه که زۆران تییدا به‌شدار ده‌بن و خووشی راهه‌بوین و زیانیش به‌که‌س ناگا. بیجگه له‌وه‌ش باشیه‌کی تری ئه‌م کاره ئه‌وه‌یه که وه‌ک باقیی راهه بی بایه‌خه‌کان له ده‌ست هه‌موو

که‌سیک نایه و وهک راوی بآلنده تیژفیره‌کان(*) تایبه‌تی شا و شازاده‌کان و نه‌جیب زاده پایه‌بهرزه‌کانه. که‌وابوو ئه‌ی سانکو، رای خۆت بگۆره و کاتیک بووینه حاکم، کاتی خۆت به‌راوی گه‌وره رابویره.

ئهو دهم ده‌زانی ئهو کاره چ‌ه‌ز و خۆشییه‌کی هه‌یه. «سانکو گوتی: «نه‌خیر، نه‌خیر، وا نییه؛ حاکمی باشیش ده‌بێ وهک خانمی باش‌قه‌له‌می پای خۆی بشکینێ و له‌ مآلدا بمینیته‌وه. به‌راستی سه‌یره‌ خه‌لک به‌هه‌زار گرفتاری و داماوویه‌وه بینه‌ لای حاکم و ئه‌ویش له‌ جه‌نگه‌لدا خه‌ریکی راوکردن و رابواردن بێ. به‌مجۆره کاروباری ده‌سه‌لاتداری ده‌شیوێ و کاره‌کان راده‌وه‌ستن، به‌بروای من، ئه‌ی جه‌نابی دووک، راو یا سه‌رگه‌رمی و رابواردن بۆ خه‌لکی بێ کاره و ته‌مه‌ب‌ل باشته‌ نه‌ک بۆ حاکم و ده‌سه‌لاتداران.

من پیم وایه که له‌ زهمانی ده‌سه‌لاتداریدا، سه‌رگه‌رمی و رابواردنم ته‌نیا ئه‌وه‌نده بێ که چوار رۆژی پشوودانی جیژنی پاک، به‌کایه‌ی «حوکم»^(٤١٤) رابویرم و له‌ رۆژانی یه‌ک شه‌مه‌مه و جیژنه‌کانیشدا تۆپه‌راکردین(*) بکه‌م. راو و شکار، جا هه‌رچی بێ، ده‌گه‌ل میزاج و ئه‌خلاقی من سازگار نین و ده‌گه‌ل ویژدان و هه‌ستیا‌ری من یه‌ک ناگرنه‌وه. «دووک گوتی: «ئه‌ی سانکو، خودا بکا و بێ، به‌لام له‌ وتاره‌وه تا کردار مه‌ودایه‌کی زۆره. «سانکو گوتی: «جا ئه‌وه ده‌یبینی و تا‌قیم ده‌که‌یه‌وه و ئه‌وه‌ی حیسابی پا‌که له‌ لێپرسینه‌وه‌ی بێ با‌که؛ به‌خته‌وه‌ری هه‌ر له‌ لای خوداوه دێ و ئه‌گه‌ر خودا لوتف و ئی‌حسانی خۆی به‌سه‌ر که‌سی‌کدا باراند، ته‌واوه و هه‌روه‌ها گوتوویانه که ریخۆله و گه‌ده راگری پان، نه‌ پا، راگری ریخۆله و گه‌ده؛ مه‌به‌ستم له‌و په‌ند و مه‌ته‌لانه ئه‌وه‌یه ئه‌گه‌ر لوتفی خودای چاوی به‌سه‌ر منه‌وه بێ و منیش ئه‌رک و کاری خۆم باش راپه‌رینم، بێ شک و گومان باشتر له‌ هه‌لۆی سولتانی ده‌سه‌لاتداری ده‌که‌م ده‌نا قامکم ده‌ زاری بێ بزانه گه‌زه‌گه‌زه‌ی ده‌زانم.» دۆن کیشۆت هاواری لێ به‌رز بووه‌وه که: «ئه‌ی سانکو غه‌زه‌ب لێگیراوا! غه‌زه‌بی خودا و هه‌موو پیاوانی خودات به‌سه‌ردا ببارێ. هه‌ر وه‌ک هه‌زار جارم پێ گوتووی، ئه‌دی که‌ی ئه‌و زهمانه ده‌گا که من قسه‌ی تۆ ببیسیم و ئه‌و هه‌موو په‌ند و مه‌ته‌ل و خوازه(*) و کینایه و سه‌ج و سه‌راویه‌ی(*) تیدا نه‌بێ؟ ئیوه ئه‌ی سه‌روه‌رانی به‌رپێز و خۆشه‌ویست، بۆ خاتری خودا له‌و که‌ره‌پیاوه بگه‌رپین ده‌نا رۆحتان ده‌ نێو دوو نه‌خیر و دوو هه‌زار په‌ندی بێ تام و بێ مانادا ده‌هاری و

٤١٤- کایه‌ی حوکم Jouer a la fariomphe جوێرک کایه‌ی وهره‌ق «په‌ر» که‌ ره‌نگیک له‌ ره‌نگه‌کانی تر ده‌باته‌وه.

هه‌مووشیان ئه‌وه‌نده به‌جیگه و رێگه و دروستی ده‌کار دینێ که خودا روحم به‌و که‌سه بکا که گوتیان پێ ده‌دا. «دۆشیس گوتی: «په‌نده‌کانی سانکو پانزا ئه‌گه‌ر له‌ په‌ند و مه‌ته‌له‌کانی شیکاری(*) به‌ناواینگی^(٤١٥) یونانی زۆرتیش بن له‌ روانگی ساده‌یی و کورتیی که‌لامه‌وه، هه‌یچ له‌وان نامینیته‌وه و ته‌نانه‌ت بۆ من له‌ ته‌واوی قسه‌ی نه‌سته‌ق و په‌نده‌کانی تر خۆشتر و دلچه‌سپترن، هه‌ر چه‌ند په‌ندی دیتران مناسبت‌ر و به‌ناوه‌رۆکتیش بن.»

ده‌گه‌ل ئه‌م قسانه و زۆر وتووێژی تر دا که به‌هه‌مان ئه‌ندازه شیرین و سه‌رگه‌رم که‌ر بوون، هه‌موویان له‌ چادر و خێوه‌تان هاتنه‌ دهر و چوونه‌وه ناو جه‌نگه‌ل و باقیی ئه‌و رۆژه‌ش به‌راو و شکار تیپه‌ر بوو. شه‌و که‌م که‌م داها‌ت و باوه‌کوو نیوه‌ی هاوین بوو و ده‌بوویه هه‌وا ساف و بێ گه‌رد بێ، به‌لام ئه‌و شه‌وه هه‌ندیک تاریک و گه‌رفته بوو، نه‌وعیک رووناکی تیگه‌لوه به‌تاریکی، به‌سه‌ر جه‌نگه‌لدا زال بوو و هه‌ر ئه‌و حاله‌ته بۆ ده‌کار کردن و به‌رپه‌ بردنی پیلانه شه‌یتانییه‌کان که بۆ دۆن کیشۆت گه‌لاله‌ کرابوون، بارودۆخیکی له‌ باری پێک هه‌ینابوو. به‌لێ جا کاتیک شه‌و داها‌ت، هه‌ندیک به‌ر له‌ ناوایوونی رۆژ وا ها‌ته به‌رچاو که هه‌موو ده‌ورویه‌ری جه‌نگه‌ل ئاوری تی به‌ربووه. پاشان له‌م لا و لای جه‌نگه‌ل، له‌ پاش و له‌ پیش و له‌ چه‌پ و راست ده‌نگی شه‌پوور و هه‌زاران سازی شه‌ر به‌گوێ گه‌یشت و هه‌روه‌ها خرمه‌ی سمی ئه‌سپی ده‌سته‌ی سواران و ته‌قه‌ی نالی یه‌کسمان بیسترا، وا ده‌زانرا هه‌زاران سوار به‌ته‌ره‌ختن و چوار ناله‌ له‌و جه‌نگه‌له‌دا دین و ده‌چن. نووری ناگر و ده‌نگی شه‌پوور و که‌ره‌نا چاو و گوێی حازرانی مه‌جلیس و ته‌واوی ئه‌وانه‌ی له‌ جه‌نگه‌لدا بوون کوێر و که‌ر کردبوو. زۆری پێ نه‌چوو که‌ هاوار و زه‌نا زه‌نایه‌کی گه‌وره و هه‌راسینه‌ر به‌شیوه‌ی نه‌عه‌ته‌ی له‌شکره‌کانی عه‌ره‌ب که له‌ سه‌ره‌تای هه‌رشدا ده‌یکیشن گه‌یشته‌ گوێ.

ترکه و ریمبه‌ی ته‌پل و و ده‌هۆلان به‌رز بووه‌وه و ده‌نگی زورنا و شه‌پوور و که‌ره‌ناشی ئاوپته‌ بوو، به‌جوێرک هه‌رکه‌س بیستبای شیت ده‌بوو وه ئه‌گه‌ر شیت نه‌بوویه دیاره عه‌قلی ده‌ سه‌ریدانه‌بوو. دووک ره‌نگی به‌روخساره‌وه نه‌ما، دۆشیس وه له‌رزین که‌وت، دۆن کیشۆت هه‌ستی کرد که‌ حالێ گۆراوه و تیک چووه؛ سانکو پانزا له‌ ترسان ددانی ددانی نه‌ده‌گرت(*) و ته‌نانه‌ت ئه‌وانه‌ش که‌ ناگایان له‌ پلان بوو، ترسیان پێ نیشته‌، ترس و بێده‌نگی به‌سه‌ر هه‌موواندا زال بوو، له‌و هه‌نگامه‌یه‌دا په‌یامه‌په‌نه‌رێک که‌ سه‌رتاپای هه‌یکه‌لی خۆی به‌شکل و

٤١٥- مه‌به‌ست هه‌مان Herman Nunez de Guzman زانا و زبان ناسی یۆنانیه که له‌ سه‌ره‌تای سه‌ده‌ی ١٢ دا له‌ زانکۆی سا‌لامانک زبانه‌کانی یۆنانی ولاتین و مه‌نتیق و ئوسلی دهرس ره‌گوته‌وه. (مۆریس باردۆن)

قه‌یافه‌ی شه‌یتان پازاندبووه و به‌جیگه‌ی شه‌یپوور ده بووقیکی گه‌وره‌ی بی قه‌واره‌ی ده‌تووراند و بانگ و سه‌دایه‌کی سه‌یر و زراوتوقینی لی هه‌لده‌ستا، له به‌رامبه‌ریان تی په‌ری. دووک هاواری کرد که: «ها، ئە‌ی برای من، ئە‌ی په‌یامه‌ینەر، چ که‌سی و بۆ کوئی ده‌چی و ئە‌م له‌شکره که به‌و جه‌نگه‌له‌دا ده‌پۆن کین؟ په‌یام هینەر به‌ئاوایه‌کی ناخۆش و ناحه‌ز گوتی: «من شه‌یتانم و به‌دوای دۆن کیشۆتی مانشدا ده‌گه‌ریم؛ ئە‌وانه‌ی بی‌رده‌دا تی ده‌په‌رن شه‌ش ده‌سته جادووه‌گه‌رن که دۆلسینه دۆ تۆبۆزۆی بی هاوتایان له‌سه‌ر عاره‌به‌یه‌کی جه‌نگی داناه و ده‌یبه‌ن. ئە‌و به‌ته‌لیسم کراوی، ده‌گه‌ل پال‌هوانی ناودار فه‌رانسوا مۆنته‌زینووس هاوسه‌فه‌ره و مۆنته‌زینووس بۆیه هاووه که فیری دۆن کیشۆتی مانش بکا که چۆن ده‌بی ئە‌و خاتوونه بی ئە‌نوایه له ته‌لیسم رزگار بکا.» دووک گوتی: «ئه‌گه‌ر تۆ به‌پراستی شه‌یتان بووبای به‌یه‌که‌م نیگا دۆن کیشۆتت ده‌ناسیبه‌وه، چون ئە‌و هه‌ر ئیستا له به‌رامبه‌ر تۆدا پراوه‌ستاوه.» شه‌یتان گوتی: «به‌گیانی خۆم و به‌شه‌ره‌فی خۆم سویند ده‌خۆم که ئە‌وم نه‌دی‌تووه، هۆش و حه‌واسی من ئە‌وه‌نده به‌شتی جۆراوجۆره‌وه مه‌شغووله که له بابته‌ی سه‌ره‌کیانی ئە‌و مه‌به‌سته‌ی که به‌دوایدا هاویداهه‌تومه ئیره غافل بووم.» سانکۆ هاواری لی بلند بوو که: «دیگومان ئە‌م شه‌یتانه به‌ریزه پیاویکی شه‌ریف و مه‌سیحیه‌کی مۆمه‌ن، چون ئە‌گه‌ر وانه‌بوایه به‌ویژدان و گیانی خۆی سویندی نه‌ده‌خوارد، ئیستا بۆم روون بووه‌وه که له دۆزه‌خیشدا پیاوی شه‌ریف و کارچاک هه‌ن.»

شه‌یتان بی ئە‌وه‌ی دابه‌زی چاوی بۆ لای دۆن کیشۆت سووراند و گوتی: «ئە‌ی پال‌هوانی شیرشکین (سه‌د بریا شیر تیکی شکانده‌ی!) مۆنته‌زینووس پال‌هوانی چاره‌ره‌ش و بی ئە‌نوا، به‌لام دلیر و توانا، منی نارده‌وته لای تۆ تا پیت بلیم له هه‌ر جیگه‌یه‌که چاوم پیت کهوت وه‌مینی و چاوه‌روانی هانتی ئە‌و بی، چون ئە‌و ژنیک دینتته لات که ناوی دۆلسینه دۆ تۆبۆزۆی له‌سه‌ره، زۆر ئاره‌زوومه‌نده که ریگه‌ی شکانده‌ی ئە‌و ته‌لیسمه‌ فیری تۆ بکا. من هه‌ر بۆ ئە‌وه‌نده هاویداهه‌تومه ئیره که چاوم پیت بکه‌وی و ئە‌وه‌ت پی بلیم، ئیستا ئیتر کارم پیت نه‌ماوه و ده‌بی برۆم. هیوادارم که ده‌ستی شه‌یتانه‌کانی وه‌ک من، پشت و په‌نات بی و سایه‌ی لوتف و که‌ره‌می فریشته کارخاسه‌کان و هه‌روه‌ها سیبه‌ری ئاو‌لیدانه‌وه و ئاگه‌داریی ئە‌م به‌پیزانه له‌سه‌رت که‌م نه‌بیته‌وه.» شه‌یتان پاش ئە‌و قسانه دیسان ده شه‌یپووره‌که‌ی خۆی تووراند و رووی وه‌رگه‌یراو بی ئە‌وه‌ی چاوه‌روانی جوابی که‌سیک بی، به‌ریی خۆیدا پۆیشت!

هه‌موو سه‌ریان سوپ مابوو، به‌تایبه‌تی سانکۆ و دۆن کیشۆت له هه‌مووان زۆرتتر واقیان

ورمابوو. سانکۆ زۆر له‌و باره‌وه گه‌یژ بووبوو که ئە‌و عاله‌مه ده‌یانویست و حه‌ول و ته‌قه‌لایان ده‌دا که به‌په‌چه‌وانه‌ی واقع، باسی ته‌لیسم بوونی خاتوون دۆلسینه به‌ئهم‌ری واقع دابین و سه‌ر سووماوی دۆن کیشۆتیش له‌و‌پرا بوو که هینشتا باشی نه‌ده‌زانی و له شک و په‌قیندا بوو که ئە‌وه‌ی له غاری مۆنته‌زینووسدا دیتوویه‌تی و ئە‌وه‌ی به‌سه‌ری هاووه راست بوون یا خیر. به‌لی جا، له‌و کاته‌دا که پال‌هوان ده‌و فکرانه‌دا نوقم بووبوو دووک لی پرسی: «ئایا حه‌زه‌تی به‌ریزتان ده‌تانه‌وی چاوه‌روانی دیداری مۆنته‌زینووس بمیننه‌وه؟» دۆن کیشۆت گوتی: «بۆ ده‌بی نه‌بم؟ ئە‌لبه‌ته من به‌ئیراده‌ی پته‌وه، به‌دایکی پر له ئازایه‌تی لیره‌دا چاوه‌روانی ده‌م. ئە‌گه‌ر ئاگری دۆزه‌خیشم به‌سه‌ردا بباری.» سانکۆ گوتی: «به‌لام من ئە‌گه‌ر شه‌یتانیکه‌ی تر وه‌ک ئە‌وه‌ی ئیستا دیتم، ببینم و ببیسم که ده شه‌یپووریکه‌ی تری وه‌ک شه‌یپووری شه‌یتانی ئە‌وه‌ل ده‌توورینێ له جیاتی ئە‌وه‌ی لیره بمینمه‌وه، هه‌لدیم و تا «فلاندر» به‌ند نام.»

له‌و کاته‌دا شه‌و به‌ته‌واوی داها‌توو و له‌و تاریکیه‌دا و له نیو هه‌لم و غوباری زه‌ویدا، ترووسکه و برووقه برووقی رووناکایی له‌م لای جه‌نگه‌له‌وه بۆ ئە‌ولا ده‌بیندران. له هه‌مان کاتدا ده‌نگیکه‌ی ترسینەر، له‌و ده‌نگه‌ و شکانه‌ی که له سوورانی چه‌رخه‌ی گه‌وره‌ی عاره‌به‌له‌ده‌ستێ – عاره‌به‌یه‌کی زۆر گه‌وره که گای تی ده‌که‌ن – به‌گه‌وئ گه‌یشت، وه ئە‌وه هه‌ر ئە‌و ده‌نگه‌یه ئە‌گه‌ر گورگ و به‌راز گوییان لیتی بی، خۆیان بۆ راناگیرێ و له‌به‌ری هه‌لدین. توفانیکه‌ی تریش له‌و هه‌موو توفانه‌ی زیادتی کرد که هه‌یبه‌ت و سامناکی هه‌مووانی سه‌د قات زۆرتتر کرد. وای لی هات ده‌تگوت له هه‌ر چوار گۆشه‌ی جه‌نگه‌له‌دا شه‌ر و هه‌نگامه‌یه‌کی گه‌وره له ئارادایه. له لایه‌ک ده‌نگی کپ و بۆله‌ی شه‌ری تۆپخانه ده‌هاته گه‌وئ و له لایه‌کی تریشه‌وه شمخالیکه‌ی زۆر خه‌ریکی هاویشتن بوون؛ هیندیک له نزیکتر بانگ و هه‌رای شه‌رکه‌ران به‌رز بووبوووه و هیندیک دورتر هه‌له‌له و هه‌رای عه‌ره‌بی به‌ر به‌ر ده‌هات. سه‌ره‌نجام ده‌نگی شه‌یپوور و که‌ره‌نا و بووق و ته‌فنگ و هاواری عه‌ره‌ب و ده‌نگی گویدرینی چه‌رخه‌ی گه‌وره‌ی عاره‌به‌تیکه‌لاو بوون و زه‌نا زه‌نا و هه‌نگامه‌یه‌کی وه‌ها به‌ریا بوو که دۆن کیشۆت ناچار بوو هه‌رچی غیره‌ت و ئازایه‌تییه له خۆیدا کۆ بکاته‌وه تا وه له‌رزین نه‌که‌وی. به‌لام سانکۆ له ترسان له هۆش چوو و که‌وته ژیر پای دۆش‌تیس. دۆش‌تیس ئە‌وی راکیشا سه‌ر داوینی خۆی و ئاوی ساردی به‌سه‌ر و ریشیدا کرد. سانکۆ به‌و ئاو پیدا کردنه هاته‌وه هۆش و ئە‌وه‌ش دروست له‌و کاته‌دا بوو که عاره‌به‌ی قورس و گران که‌یشتبووه ئاستی ئە‌و. چوار گای زه‌به‌لاح و گه‌وره عاره‌به‌یان ده‌کیشا که به‌سه‌ر هه‌ر

کامیاندا کوئینکی (*) رهشیان کیشابوو و مهشعهلئکی هه لکراویش له شاخی هه کامیان بهسترابوو. لهسهه عاره به جیگه یه کی وهک تهختی پادشایان ساز کرابوو، لهسهه ئه و تهختهش پیره پیاویکی بهویقار، که ریشه سپیهه کی دهگه یشته سهه که موری، دانیشتبوو. که وایه کی دریژی قه دهکی (*) ده بهر دابوو، وه چون له عاره به که دا مه شخه لی زور دایسان، ته وای ئه سپا باتی نیو عاره به که ش به جوانی ده بیدران. دوو شهیتانی زور ناحهز و نگرسی عاره به که بیان لی ده خوری که لی باسیکی رهشیان له جیسنی هه ئه و قه ده که له بهر دابوو، روخساریان ئه وهنده ناحهز بوو که سانکو هه دووک چاوی خوی قووچاند بو ئه وهی نه یانینیی.

به لی جا، کاتیک عاره به گه یشته ناستی ئه و شوینه ی که یاران له وی بوون، پیره پیاوی بهویقار له جیگه ی به رزی خوی هه ستا و به دهنگی بلیند ئاوی گوت: «من لیرگانده -Lirgand ee ی هه کیمم.» و بی ئه وهی قسه یه کی تر بکا عاره به که ی وه ریشتن که وته وه. به دوی ئه ودا عاره به یه کی تری هه له و حالته و له و رهنکه هات که ئه ویش پیره پیاویکی بهویقاری تیدا دانیشتبوو. ئه ویش کاتیک گه یشته عاره به و داووده زگای خوی گه یانده ناستی یاران، وهک پیره پیاوی یه که م به دهنگی بۆر و تووره وه گوتی: «من ئه لکیف Alquife ی هه کیم و دۆستی گه وری «ئورگاندا» Urgande ی نه ناسراوم. ئه ویش به ریگه ی خویدا ریشتن. زوری پی نه چوو عاره به یه کی تر وهک دوو عاره به که ی تر گه یشته به رده می یاران. به لام ئه وهی له سهه ری دانیشتبوو، وهک ئه وانی تر پیر نه بوو، به لکو نیره زه لامیکی سه هه تگران و لۆزهنده ریکی چوارشانه بوو که سهه و گویلاکی نه فرته و غه زه بی لی ده باری. ئه ویش هه ستا سه ری و گوتی: «من ئارکالووس Arcaleus ی جادووگه رم و دۆزمنی قه سته سه ری ئامادسی گۆل و توره مه ی ئه وم.» ئه ویش پاش ئه و قسانه تیره بوو.

هه سیک عاره به هیندیک و اهتر له شوینی یاران، راوهستان و دهنگی گویدرین و ناخۆشی چه رخی عاره به کان کۆتایی پی هات. هیندیک دواتر سهه روه سدا و هه را و هوریاکانی تریش خامۆش بوون و ته نیا زایه له ی دهنگی مۆسیقایه کی خۆش ده هاته گوی. سانکو به ییستنی ئه و دهنگه خۆشه هیندیک هاته وه سه رخۆ و به دۆشپس که ساتیک لی دوور نه که وتبووه وه، ئاوی گوت: «ئه ی خاتوونی من، ئه و جیگه یه ی دهنگی مۆسیقای لی به رز بیته وه، هه رگیز مومکین نییه شتی خراپی لی هه بی.» دۆشپس له جوابدا گوتی: «وای، وانیه! ئاگر نوور ده پرژیننی و کووره گه رمی ددا به ده ور به ر و ئه م مه سه له یه هه ر ئیستا له و مه شخه لانه ی ده ور به رماندا ده بیدری و به و حاله شه وه رهنکه هه ر ئه م مه شخه لانه

بمانسووتین و بمانکه نه خۆله میش، به لام مۆسیقا هه میشه مایه ی شادی و که یفخۆشی و جیژن و میوانیه.» دۆن کیشۆت که وتووژی ئه وانی ده بیست گوتی: «وهک ده بیین» که وهک به شی داها تووی ئه م داستانه ده یسه لینی حه ق به و بوو.

«من مېرلېن ئەو جادووگەرە بەتوانايەم كە بەپېي رېوايەتگەلى مېژووھەكان و داستانهكان، باوكم شەيتانە، (درۆيەك كە تەنيا بەتتېپەرىنى زەمان ئىعتىبارى وەدەست ھىناوہ) من شازادەى سىحر و جادوو، سولتانى خاوەن دەسلەلاتى رەھا(*) و خەزىنەى زانستى زەردەشتىم^(۴۱۶). من حەرىف و ھاوئەبەردى(*) زەمان و سەدە و دەورانم، چون، زەمان و دەوران دەلېن كە ھونەرنوئىنى و قارەمانەتتى پالەوانانى سەرگەردان دەژىر خاك دەنن و خاكى فەرامۆشيان بەسەر دادەكەن. بەلام من ھەموو كات چاكەم دەگەل پالەوانانى سەرگەردان كەردووہ و لەمەو پاشيش دەيكەم. ھەرچەند خولق و خووى سىحركار و جادووگەران و موغان ھەموو كات توند و ترش و تالە، بەلام خولق و خووى من نەرم و عاشقانە و مېھرەبانە و پىم خۆشە دەرھەق بەھەموو كەس چاكە بكەم.

لە غارە تارىكەكانى «دەيت»^(۴۱۷) لەو شوئىنەدا كە رۆحى من خەرىكى رەسم كەردنى پىت و شكۆ و وئىنەى جادووى بوو، نالەى سووتتەنەر و جەرگ برژىنى دۆلسىنە دۆتۆبۆزۆى جوان و بى ھاوتا دەھاتە گويم.

من بەبەدبەختى و نامرادىي ئەوم زانى و تى گەيشتم كە تەلىسم كراوہ و لە خاتوونىكى بەشان و شەوكەترا كراوہتە ژنىكى خەپلە و ئەستورى دىھاتى، زگم پىي سووتا، بەزەبىم پىداھات و زۆرى بۆ خەمبار بووم، پاشان فكر و رۆحى خۆم لە نىو ئەم قابەناحەز و نەفرت ھىنەدا زىندانى كرد و پاش ئەوھى رۆپەرەكانى سەدان ھەزار كىتېم كە لەمەر زانستى شەيتانى و بى ماناي خۆمدا نووسرابوون، ھەلدايەو، دەرمانى دەردى ئەو چارەپەشەم وەگىرخست و ئىستا ھاووم تا بۆ ئەو دەرد و غەمە گەرەبە دەرمانىكتان پى بناسىنم.

بەتۆ، ئەى شەرەف و شانازى ئەو كەسانەى كە لىباسى شەر لە پۆلا و ئاسن دەپۆشن، بەتۆ، ئەى رۆوناكى، ئەى فانوس، ئەى رىنوئىن و ئەى قوتب نوماى(*) تەواوى ئەو كەسانەى كە خەوى قورسى نىو پەرى قوو، فەرامۆش دەكەن و رۆو دەكارى سەخت و تاقەت شكىنى پالەوانى دەكەن و چەك و سىلاحى قورس و خوئىناوى ھەلدەگرن.

۴۱۶ – ئەوروپايى يانى كۆن، زەردەشتيان بە باوكى سىحر و جادوو دەزانى و ئەم ھەلەپە لەو پىرا پەيدا بووہ كە لايمان وابووہ «موغ»ەكان يانى پياوہ ئاينى يەكانى دىنى زەردەشت، سىحركار و جادووگەرن.

۴۱۷ – Dite لە قەبى Pluton خواوئەندى نەھمەكانى دۆزەخە. (مۆرىس باردۆن)

لەمەر ھەوا ئىك كە دۆن كيشۆت

لە شكانى تەلىسىمى خاتوون دۆلسىنە بىستى و باقىي رۆوداوەكان

ئەوجار دىتيان كە عارەبەپەك، لەو عارەبانەى خەلك پىي دەلېن عارەبەى «سەرگەوتن» بەھەمان ئاھەنگى خۆشى مۆسقىقاوہ نزىك بووہوہ. ئەم عارەبە، شەش ئىستىرى بۆرەى تىكرابوون، كە سەرتاپايان بەپارچەى سىي داپۆشرابوو و لەسەر پشتى ھەر كام لە ئىستىرەكانىش تۆپەكارىكى سەرتاپا سىي پۆش كە ھەر كام مەشخەلېكىيان بەدەستەوہ بوو، سوار بوو بوون. ئەم عارەبەپە دوو تا سى قات لە وانى تر گەورەتر بوو. لەسەر ئەم عارەبەش دوازە تۆپەكارى تر بەلىباسى سىي و مەشخەلى ھەلكراوہوہ دانىشتبوون؛ ئەم بەزمە بۆ ئەوہ ساز درابوو كە ترس و خۆف و ھەراسانى و سەرسورماوى وەدى بىن، لەسەر تەختىك كە لە ناوہراستى عارەبەكە دانرابوو، پەريزادەپەكى وەك مانكى شەوى چارە دانىشتبوو كە ئەندامى خۆى بەسەد پارچەى ناسكى پوولەكەدارى برىقەدار داپۆشبوو و ھەش نىشانى دەدا كە ژنىكى جوان و خاوەن زىر و زەمبەرە. تۆرىكى ناسكى ئاورىشمىن بەسەر پەريزادە دانرابوو كە زۆر ناسك و رۆون بوو، لە پشت ئەم تۆرەوہ رۆخسارى جوانى كچىكى نازدار و ئىسك سووك دەھاتە بەرچاوى، نوورى توندى مەشخەلەكان، ھىلى رۆخسار و تەمەنى كىزى جوانى نىشان دەدا و ئاشكرا بوو كە تەمەنى لە حەقدە تى پەريوہ، بەلام نەگەبەتە بىست. لە تەنىشت ئەو پەريزادەپە كەسىك دانىشتبوو كە سەرتاپاى خۆى بەلىباسىكى مەخمەرى درىژ و رۆخسارىشى بەنىقابىكى رەش داپۆشبوو.

لەو ساتەدا كە عارەبەگەيشتە ئاستى شوئىنى دانىشتنى دۆن كيشۆت و دووك، دەنگى كەرەنا و شەپپووران خامۆش بوو و پاشان دەنگى عوود و سازىكىش كە لەسەر عارەبەوہ لىيان دەدا، بىدەنگ بوو. ئەوجار ئەو كەسەى كە كەواى درىژى دەبەردابوو لە جىي خۆى ھەستا و ئاتەگى كەواى لادا و نىقابى سەر و رۆخسارىشى لابرەد و رۆخسارى ناھەز و زراوتۆقىنى عفرىتى مەرگ وە ديار كەوت. دۆن كيشۆت رەنگى بەرۆخساروہ نەما و سانكۆ لە ترسان ھەلدەلەرزى و دووك و دۆشپىس نىشانەى ترس و خۆف كەردنىان تىدا ديارى دەدا. ئەم «مەرگ»ە زىندووہ كاتىك بەپىوہ راولەستا بەئاھەنگىكى كز و لەرزۆك بەمجۆرە دەستى پى كرد:

بهتۆ، ئەى پالەوانى دلاور، كه كهس نهیتوانیوه بهباشى و بهتهواوى وهسفى تۆ بكا. بهتۆ ئەى دۆن كيشۆت كه ههم زانای ههم توانا، بهتۆ ئەى شهوكهت و شانازى مانش، ئەى ئەستیرهى ئاسمانى ئىسپانيا، بهئاشكرا پیت دهلیم ئەگه دهخاوى دۆلسینهى بى هاوتا لهو تهلیسمه رزگار بى و بپتهوه سهه شكى و بپچمى جارن، دهبى سانكۆى مهپتهرى تۆ ههر دوو سمته قهلهوهكهى پرووت بكا و سى ههزار و سېسهه زهبرى تازيانهى لى بدهن تا ئەو جیگهى كه سمتى وهژان دهكهوئى و شوینی تازيانهى لهسهه دیارى بكا. تهنیا بهمجوره خاتونى چارههersh لهو تهلیسم و چهرمهسهریهه رزگارى دئ. وه من ئەى بهریزان تهنیا بۆ راگهیاندى ئەو مهبهسته هاتومهته ئیره.»

سانكۆ هاوارى لى بلند بوو كه: «عهجب! سى ههزار زهبرى تازيانه، ئەم كابرايه یا قهت تازيانهى وئى نهكهوتوو هیا حیساب نازانى. من بهرگهى سى زهبريش ناگرم. عهمرت نهمینى بۆ تهلیسم شكاندنیش! ئاخر قوونى من چ پپوهندیهكى بهسیحروه هیه؟ سوپحانهللا! خودا شاهیده ئەگه جهنابى مپرلین رپگهیهكى تر بۆ بهتال كردنى ئەو تهلیسمه نهدۆزیتوه، خاتون دۆلسینه ناچار دهبى بهو تهلیسمهوه بچپته بن گۆ.» دۆن كیشۆت بهسهه سانكۆدا گوراندى كه: «ئەى بۆره پیاوى دیهاتى نهفام! ئەى سیر و پیواز خۆرى خهرا (*). و بى تهربیهت. من بهزۆر دهتگرم و دهپیت له پى دادهكهم و پرووتوقوت له دارت دهبهستم و نه تهنیا سى ههزار و سېسهه بهلكو شهه ههزار و شهه سهت زهبرى تازیانهت وها بهقهو له قوونى دهم كه ئەگه سى ههزار و سېسهه، جار خۆت بادهى و پپچ بدهى نهتوانى له دارهكه جیا بپتهوه. ئەوهشت پى بلیم، حهقت نییه یهك قسهه دهگهل بكهى دهن دهترینم.» كاتیک مپرلین ئەو قسهانهى بیست، گوته: «نا، نا، پالەوان نابى وابكهى. دهبى ئەو زهبرانهى له سمتى سانكۆى خۆشهویست دهرئ بهرزهانهندى خۆى بى، بهبى هیچ جور زۆر و ملهپۆرى. تهناهت ئەو كاره دهبى زهانیک بكرئ كه سانكۆ خۆى دیارى دهكا و كهس نابى دمهخالهتى تیدا بكا. ئەوجار سانكۆ دهتوانى نیوهى ئەو جهریمهیه بهپول بكرپتهوه و نیوهكهى تریشى بهدهستى كهسێكى بیگانه، تهناهت ئەگه دهستیشى قورس بى، لى بدرئ. سانكۆ گوته: «هیچ دهستیك له خزم و ئاشنارا بگره تا دهگاته بیگانه، نابى دهستیان وه من بكهوئى. مهگه ئەمن زاوم و دۆلسینه خاتونم دهرفراندوو كه ئیستا دهبى تاوانى چاوهجوانهكانى من بیدهمهوه? ئەمكاره ئەركى ئەربابى من جهنابى دۆن كیشۆته كه خۆى بهپارهى جهرگی ئەو دهزانى، چون له ههر ههنگاوێكدا كه دهنى دهلى دۆلسینه پۆح و گیان و پشت و پهناى منه. ئەربابى من دهتوانى و دهبى بهعیشقى ئەو

تازیانهى وئى بكهوئى و ههر كارىكى بۆ شكاندنى تهلیسمى ئەو لازم بى ئەجمامى بدا. تازیانه له من بدهن? له من? العیاذ بالله من الشيطان الرجيم!)

هیشتا سانكۆ قسهكانى تهواو نهكردبوو كه پهریزادهى زیوینهپۆش كه له تهنیش رۆى مپرلین دانیشتبوو ههستا سهپی و روویهندى ناسكى لهسهه روخسارى خۆى لادا و دم و چاویكى ئەوهنده جوان و نازهنین وهدهركهوت كه هیچ كهس بهعومرى خۆى شتى ئاواى چاو بپ نهكهوتبوو، پاشان بهدهنگیکى نیرانه و ئەدا و ئەتوارى پیاوانه كه كهمتر وه دهنگ و بزوتنهوهى ژنان دهچوو، سانكۆی بهرهدنگ (*). کرد و گوته: «ئەى مهپتهرى ئاخشره، ئەى تۆ كه دللى مریشك و پۆخى مهفرهقت ده سنگى دابه، تۆ كه رپخۆله و گهدهت له خیز و بهرده، ئەگه بهتۆیان ئەمر كرده كه لهسهه بورجیكى بلندهوه خۆ باوییه خوارهوه، ئەگه له تۆ ئەى دۆزمنى نهوعى بهشهر، ویستبایان كه دوازه بۆق و چوار سووسمار و سى و شهه مار بخۆى، ئەگه له تۆیان ویستبا كه ژن و مندالی خۆت بهدهستى خۆت و تیغهى شمشیری خوین خۆر بنیرینه دنیاى نهبون، جیگهى سههسورمان نهبوو كه نیوچاوانت تیک نابا و پرووت گرژ كردها و سهپیچی له فرمان بكهى، بهلام بهویكهوتنى سى ههزار و سى سهه زهبرى تازیانه گرینگی دان، كه ههر خویندكاریک، چ ناجسن و سهركیش، چ باش و عاملو، له مانگدا ئەوهندهى وئى دهكهوئى و دهنگ ناكا، له لایه تۆ ئیستا جیگهى سههسورمانه، له داهاتووشدا، له سهردهم و سهههكانى داهاتووشدا ههر كهس بیبیسى له شهрман و له واق و پماوى دل و رپخۆلهى دیته دهرهوه. ها، ئەى چهیوانى فهلهك زدهدى (*). چارههersh و دلرهق، ئەو چاوه ناحهزانهت كه وهك چاوى ئیستر مات و تاریكن، ده چاوى جوان و بریقهدارى من بیره تا ببینی كه چۆن « فرمیسكى خوینینم دلۆپ دلۆپ و جۆگهله بهجۆگهله هلهدەرژئ و جۆگه و جۆبار و شوین و هیل دهنه سهر باغى روخسارم. ئاخر ئەى جانهوهرى مهكربازى دهروون رهش، بهزهیهت بهمندا بى، منیک كه هیشتا دوو ده سالیله تهمن تى نهپهیراندوو. (بهراستى تهمنم نۆزدهیه و هیشتا نهچوم ده بیستهوه) وه بهو جوانیهمهوه و بهو تهمنه كهمهوه، ده قالم و قاپۆرى ژنیکى دیهاتى ناخهز و سهردهوه (*). دا دهسووتیم و دتهویمهوه و دهرپرووکیم و دهژاکیم. تۆ ئەگه دهبنى كه من ئیستا لهسهه شكلى ژنه دیهاتییهكى ناخهز نیم، بههۆى لوتف و كههمى تاییهتى مپرلینى جوامیرهویه كه دهرهق بهمن کردویهتى، ئەویش تهنیا لهبهرنهویهه كه بهلكو جوانى نازهنینی و رهزاسووكی من دلله بهردهكهى تۆ نهرم بكا. چون گوتوویمان فرمیسكى كه له چاوى دلبریکى نازهنین هلهدەرژئ رهوهزهبردان دهكاته پهمو و پلینگان دهكاته مهه. تۆ

ئەى حەيوانى درندەى ومحشى، لەو گوشتە قەلەوانەى لەشى خۆت راكيشە، غيرەت و پياوھتییەك كە تەنيا بۆ ناخينى زگ و زارت دە كارى دىنى، راپەرينە و نەرم و نۆلى و ناسكىي لەش و پىستى جوانى من لەو چوارچۆپوھ و پىستە رەق و ئەستووورە دىھاتىيە نەجات بەدە، شيرين رەفتارى و ناز و غەمزە و لەخت و لارەكەم بەدوھ دەستى خۆم. تۆ ئەگەر ناتەوئى لەبەر دلى من عەقلىت بىننيتەوھ بەر خۆ و نەرم بى، لانى كەم بەخاترى ئەم پالەوانە بى ئەنوا فەلەك زەدەيە كە لە تەنیشتت راپوھستاوھ نەرم بە، بەخاترى ئەربابى خۆت كە من ھەر ئىستا رۆحى ئەو دەبينم، نیشان بەو نیشانە كە ھەر ئىستا گيانى ئەو ھاتووھتە ناو گەرووى و گەيوھتە پىنج شەش قامكىي لىوھەكانى و تەنيا چاوپروانى جوايىكى ئال يا شيرين لە لىوى تۆيە كە لە حالەتى يەكەمدا لە زارى دىتە دەر و لە حالەتى دووھمدا دەچىتەوھ ناو لەشى.»

بەبىستنى ئەو قسانە، دۆن كيشۆت دەستى بردە ژير گەرووى خۆى و تاقىي كەردوھ و پاشان رووى دە دووك كرد و گوتى: «جەنابى دووك، بەخوا قەسەم كە دۆلسينە راستى گوت. چون ئەوھتا وەك گوتىزىك دەگەرودما گيرى كەردوھ. دۆشيس پرسى: «هان، سانكۆ، لەم وارەدا دەلئى چى؟» سانكۆ گوتى: «قسەى من ھەر ئەوھيە كە عەرزەم كردن. لەمەر تازيانە خواردينش گوتم ئەلەيەرزوبىلا.» سانكۆ دەبى بلئى ئەلەيەرزوبىلا، ئەوھى تۆ دەيلئى غەلەتە.» سانكۆ گوتى: «جەنابى دووك، تەكايە ئىوھ دەست بەردارى من بن، من ئىستا لە حال و ھەوايەكدا نيم كە دل و دەروونى قسەى زەلام و ميرزايانەم ھەبى. چون ئەو تازيانەى دەبى وىم كەوئى يا خۆم لە خۆمى بەدەم، ھۆش و ھەواسى پى نەھىشتبووم و نازانم چ دەلئيم و چ دەكەم. بەلام ئيزنم بەدەن من لە جەنابى ھەرزەتى سەركار خاتوون دۆلسينە دۆتۆبۆزۆ بپرسم كە ئەم شىوھ جوان داواكردنەى لە كى فير بوو. ئەو ئىستا لە منى ويستووھ كە لەشى خۆم بەتازيانە بريندار و زامار بكەم و پاشان پىي گوتووم كە دلى مريشكىكم دە سنگى داىوھ جانەوھريكى درندەى ومحشىم و يەك عالەمە جنىوى ئاودارى ترى ھەوالە كەردووم كە شەيتانىش تاقەتى بىستنى قسە و جنىوى ئەوتۆى نىيە. مەگەر لای وايە گوشتى بەدەنى من لە مەفرەقە؟ مەگەر لەوھى ئەو دە تەليسمدا بى يا نەبى شتىك بەمن دەگا؟ ئاخىر بۆ ئەوھى دلم نەرم بكا، دەپيشدا سەوھتەى پر لە جلوبەرگ و مەخمەرەى بۆ ناردووم؟ خانم لە جياتى ديارى و سەوقات، ھەزار جنىوى پى دام، ئەوھش لە حالىكدايە كە ئاگاي لەو پەندە مەشھوورە ھەيە كە لەم ولاتەدا لە سەر زارانە، ئەويش ئەوھيە «كەريش بەبارى تەلآ تيژتر دەبرئ سەربالآ» و مەسەلەيەكى تريش

دەلئى: «زير لە سەر پۆلا دانئى، نەرم دەبى بەئانى» وە ديسان دەلئى «نان ئەو نانە، ئەمرو لە خوانە» و ھەروھە «چۆلەكەى ناودەستان باشترە لە بازى تەشقى ئاسمان» لەوھش تى پەرين، ئەربابى من بەجىگەى ئەوھى دەستم بەسەرى داينئى و بملاوئىتەوھ و دلم نەرم بكا، ھەرەشەم لى دەكا لە دارم بەستى و دوو ھىندەى دەلئى تازيانەم لى بدا. باشە، مەگەر ئەو ھەرزەتە دلۆقان و ميھرەبانە نازانى لە حاكمىكى ويستووھ تازيانە ويكەوتن قبوول بكا، نە لە مەيتەريك؟ وە ئەوھ ھەمان شتە كە دەلئى «بەدەختى لە سەر بەدەختى» ئاخىر ئەو ئاگاگەل و خانم گەلە وا باشە برون دەپيشدا شىوھى خواھىشت كردن و داواكردن فير بين و رەسمى نەزاكەت و ئەدەب بزائن. چون كات و ساتەكان ھەردەم وەك يەك نين و مرووف ھەميشە لە سەر حالتيك نىيە. دلى من ئىستا لە غەمى كولۆجەى مەخمەرى دپاومدا خويئە و ئەوجار بەريزان دىن و لە منيان دەوئى خۆم بەتازيانە ليدان ھىلاك بكەم، لە حالىكدا دە ئارەزووى گەيشتن بەدەسەلاتدا خەريكە گر دەگرم.» دووك گوتى: «زۆر باشە سانكۆ، بەلام با پىت بلئيم ئەگەر وەك ھەرمىي گەيشتوو خوت نەرم نەكەى بەحكومەتى دورگە ناگەى، بەراستى ھىندە شىت نيم كە حاكمىكى دلرەق و بى بەزە و زالم لە سەر دانىشتوانى دورگەى خۆم بكەمە گوپال. حاكمىك كە دەروونى لەبەرد سەختتر بى لە بەرامبەر فرمىسكى جەرگ رووشينى ماتەم زەدەدا و پارانەوھ و لالانەوھى جادووگەريكى دلئۆز و ميھرەبان و لە ھەمبەر دەسەلات و كارتىكردنى واتايى فيلسوفانى پير و بەسالچوودا، بەزەى نەبزوى و رۆحمىك بەحالى ئەوانە نەكا، چون بۆ حاكم دەبى؟ بەھەر حال سانكۆ تۆ دەبى يا بەدەستى خۆت تازيانە لە خۆت بەدى يا يەككىتير لىت بدا، دەنا دەستت بەدورگە راناگا.» سانكۆ گوتى: «جەنابى دووك دەكرى دوو رۆزانم مۆلت بەدەن تا بزائم دەبى قورى كوئى بەسەر خۆمدا كەم؟ ميرلئىنى جادووگەر گوتى: «خير، خير، بەھىچ جور ئەم مۆلتەت پى نادرى، چون ئەم شتە دەبى ھەر ئىستا و ليرە و زۆر زوو جىبەجى بكرى؛ يا دۆلسينە دەبى بگەرينەوھ غارى مۆنتەزىنووس و بىتەوھ سەر شكلى ھەمان ژنە خەپلە نالەبارە دىھاتىيەكە. يا ھەر بەم حالەتە كە ھەيە بىريئە باغى بەھەشت تا چاوپروانى تەواوبوونى كارى تازيانە ليدان بى.» دۆشيس گوتى: «ئاه، ئەى سانكۆى ميھرەبان، غيرەت و ئازايەتت ھەبى و ھەقى نان و نمەكيك لە لە سەر سفردى دۆن كيشۆت خواردووتە بەدوھ و بزائە كە ئيمە ھەموومان دەبى خزمەتى ئەربابى تۆ بكەين و ئەوھمان بەخاترى سيفەتى باش و پەسند و ھونەرنوئينىيە بەرزەكانى كە لە خۆى نیشان داوھ، خۆش بوئى. ھان، ئەى كورى من، رازى بە و ئەو ئەشكەنجەيە قبوول بكە، لى گەرى

که له‌عنه‌تی شه‌یتان له سهر شه‌یتان بمینیت‌ه‌وه و ترس و خوږیگری به‌نسیب پیاوی ترسه‌نۆک بئ. چون هه‌روه‌ک خۆت ده‌زانی، به‌دبه‌ختی له به‌رامبه‌ر دلکی دلۆقان و به‌به‌زه‌دا ده‌که‌وینته سه‌رچۆک.»

سانکۆ له جیاتی ئه‌وه‌ی جوابی ئه‌و قسانه‌ بده‌ته‌وه ده‌ستی لئ تیکه‌ل بوو، رووی ده‌ میرلین کرد و گوتی: «ئه‌ی جه‌نابی میرلین، کاتیک شه‌یتانی په‌یام هینهر گه‌یشته لامان، بۆ ئه‌ریابی من په‌یامیکی له لای مۆنته‌زینووس هینا که گوتبووی پال‌ه‌وان دۆن کیشۆت هه‌ر لیره‌ چاوه‌روانی من بئ تا بئیم و پریگه‌ی به‌تال کردنه‌وه‌ی ئه‌م ته‌لیسمه‌ی پئ فیر بکه‌م. به‌لام تا ئیستا نه‌ هه‌واڵیک له مۆنته‌زینووس هه‌یه و نه‌ که‌سیک له سهر شکلی ئه‌و هاتوه‌.»

میرلین گوتی: «هاوړئ سانکۆ، شه‌یتان ئه‌حمه‌ق و نه‌فامی وه‌ک خۆی که‌مه و گه‌ریده‌یه‌کی به‌ره‌لایه و زۆر په‌ست و نانه‌جیبه. ئه‌و من ناردمه لای پال‌ه‌وان و په‌یامه‌که‌ش له لای منه‌وه بوو. چون مۆنته‌زینووس هه‌ر ئیستا له غاره‌که‌ی خۆیدا یه و چاوه‌روانی ئه‌و ته‌لیسمه‌یه که کلکی ئه‌ویشی تیدا به‌ته‌له‌وه بووه، ئه‌گه‌ر تۆ شتیکت له‌وه‌ی کاریکت به‌ه‌یه من حازرم ئه‌و بئیمه لای تۆ و له هه‌ر شوینیک ده‌ته‌وئ بیده‌مه ده‌ست تۆ. به‌لام ئیستا ئه‌م ئه‌شکه‌نجیه‌یه قبوول بکه و باوه‌رم پئ بکه که ئه‌م کاره بۆ له‌ش و گیانی تۆ، بۆ هه‌ر دووکیان زۆر به‌قازانجه. فایده‌ی بۆ رۆحی تۆ ئه‌وه‌یه که هه‌ستی ره‌حم و خۆشه‌ویستی مه‌سیحایی تۆی بۆ قبوول کردنی ئه‌م جه‌زبه‌هان داوه، و بۆ جه‌سته‌شت ئه‌و قازانجه‌ی هه‌یه، تۆ چون میزاجت گه‌رمه ئه‌گه‌ر هیندیک خوین له له‌شت برواته دهر زهره‌ر ناکه‌ی.»

سانکۆ گوتی: «به‌هه‌ه! ته‌بیب و هه‌کیمی چۆن له‌وه‌ دنیا‌یه‌دا په‌یدا بوون و کار گه‌یه‌وته کوئ که جادووگه‌ره‌کانیش ده‌ست ده‌ کاری ته‌بابه‌ت وهرده‌دن! زۆر باشه، ئیستا که به‌هه‌مووتان پیتان چه‌قاندوه و داوا له من ده‌کن، گه‌رچی خۆم ده‌لیلیک بۆ ئه‌م کاره نابینم، به‌لام رازی بووم به‌وه‌ی سئ هه‌زار و سیسه‌د زه‌بری تازیانه له خۆم بده‌م، و به‌و شه‌رته‌ خۆم له خۆمی بده‌م و هه‌رکات و هه‌ر چۆنیک و بیستم ئه‌و کاره بکه‌م و که‌س نابئ رۆژ و سه‌عاتم بۆ دابنئ. منیش قه‌ول ده‌ده‌م هه‌رچی زووتر ئه‌و قه‌رزه بده‌م تا هه‌موو عاله‌م له جوانی و جه‌مالی خاتوون دۆنا دۆلسینه دۆتۆبۆزۆ حه‌ز وهرگرئ، چون به‌پێچه‌وانه‌ی ئه‌وه‌ی من پئیم وابوو دهرده‌که‌وئ که خاتوون دۆلسینه به‌راستی جوان و نازداره. مه‌رجی ترم ئه‌وه‌یه مه‌جبورم نه‌کن، به‌زه‌بری تازیانه خوین له به‌ده‌نی خۆم دهرییم و ئه‌گه‌ر جاروبار زه‌بری واش له خۆم بده‌م که ته‌نیا بۆ فراندنی می‌ش باش بئ، ئه‌ویشم بۆ به‌حیساب بگرن. ئه‌وجار ئه‌گه‌ر من ده ژماردنی زه‌بره‌کاندا، به‌هه‌له‌ چووم. جه‌نابی میرلین

ده‌هه‌موو کاره‌کاندا زانا و شاره‌زایه. زه‌حمه‌تی ئه‌ژماردنه وه‌عه‌ده بگرن و که‌م و زۆر بوونه‌که‌ی به‌من بلین.» میرلین گوتی: «سه‌رنجدان به‌ئه‌ژماردنی زه‌بره‌کان، به‌تایبه‌تی له ترسی ئه‌وه‌ی زیاده له ئه‌ندازه‌ی دیاریکراو بئ، پیویست نییه. چون تۆ کاتیک ئه‌وه‌نده زه‌بره‌ی که قه‌رار دراوه، له خۆت دا، ته‌لیسمی خاتوون دۆلسینه ده‌سته‌بجئ ده‌شکئ و ئه‌و خاتوونه وه‌ک ژنیکی ئه‌مه‌گناس خۆ ده‌گه‌یه‌نیته لای تۆ تا سپاست بکا و پاداشت بده‌ته‌وه. که‌ه‌وابوو هه‌چ ده‌ فکری زۆر و که‌می ژماره‌ی تازیانه‌دا مه‌به، وه‌ خوداش من له‌وه‌ تاوانه بگه‌ریته‌وه که به‌مه‌وئ که‌سیک ته‌نانه‌ت بۆ تاقه‌ تالکی مووی بئ قابیله‌ت فریو بده‌م.» سانکۆ گوتی: «که‌ه‌وابئ به‌هیوای خودا با ده‌ست پئ بکه‌ین؛ من ئه‌و ئه‌شکه‌نجیه‌یه قبوول ده‌که‌م، یانی به‌و مه‌رجانه‌ی که به‌عهرزم گه‌یاندی، ئه‌م چله‌کیشیه‌یه ده‌که‌م.»

هینتا سانکۆ قسه‌کانی ته‌واو نه‌کردبوو که دیسان ده‌نگی ساز و موسیقا به‌رز بووه‌وه و له هه‌ر لاره‌ تفه‌نگ ئاور دران. دۆن کیشۆت ده‌ستی ده‌ ملی مه‌یته‌ری خۆشه‌ویست کرد و هه‌زار جار نیوچاوان و پشت ئه‌ستۆی ماچ کرد. دووک و دۆشیس و حازران له مه‌جلیس گوتیان که له‌وه‌ پایانه خۆشه‌ی رووداوه‌کان شادی و خۆشییه‌کی بئ سنوور و ئه‌ندازه هه‌ست پئ ده‌کن. سه‌ره‌نجام عاره‌به‌که‌وته سهر پئ خۆی و دۆلسینه له ئاستی دووک و دۆشیس کړنۆشی کرد و سه‌ری کړنۆشی له هه‌موان زۆرتر بۆ سانکۆ دانه‌واند.

له‌وه‌ کاته‌دا کازیه‌ی گولرنگ و خه‌ندان خه‌ریکی ئه‌نگوتن بوو. گولئ سه‌حرا هه‌موو سه‌ریان هه‌لینا. جۆگه‌له ئاوه‌کان به‌زایه‌له‌ی زه‌مه‌مه به‌نیو ورده به‌ردی سپی و خاوندی به‌زولایی چاوی قه‌رژال په‌وان بوون تا به‌شی خۆیان ده‌ رووبار هه‌لرین. زه‌وی شادی و خۆشحالی لئ هه‌له‌قه‌ولئ و ئاسمانی رووناک و هه‌وای ئارام و رووناکی ساف و بئ غوبار و غه‌ش هه‌مووی شایه‌دییان ده‌دا که رۆژیکی گه‌ش و شاد ده‌پێشدايه. دووک و دۆشیس که له‌راوی و له‌وه‌ی که پلانه‌که‌یان به‌جوانترین شیوه به‌رپه‌وه‌چووه زۆر که‌یفخۆش بوون و که‌رانه‌وه کاخ و بریاریان دا به‌و شوخی و گالته‌جاریانه که زۆرتر له هه‌ر کایه و گالته‌یه‌کی تر خۆشحالی کردبوون، درێژه بده‌ن.

دەكەمەوۋە كە من نامەيەكى تىر و تەسەلم بۇ خىزانم نووسىوۋە تا لەو رووداوانەى كە لەو دەمەوۋە لىي جويى بوومەتەوۋە بەسەرم ھاتوون ئاگەدارى بگەمەوۋە. ئەو نامە ئىستا دەباغەلم دايە و ھەر ماوۋە شوپىن و نىشانەكەى لە سەر بنووسم. من پىم خۆشە بەپىزتان زەھمەت بكىشن و جارېك بىخوئىننەوۋە، چون من واى تى دەگەم كە ئىنشاي نامەكەم لە شىوۋە و سەبكى تايپەتەى دەسەلاتداران و ھاكمان دەرچوۋە. دۆشپس پرسى: «ئىنشاي نامەكە ھى كىيە؟» سانكۆ گوتى: «بىجگە لە مالىپرانىكى ۋەك خۆم دەتوانى ھى كى بى؟» دۆشپس گوتى: «نامەكەت بەخەتەى خۆت نووسىوۋە؟» سانكۆ گوتى: «خىر، من نەمنووسىوۋە، چون سەوادى نووسىن و خوئىندىم نىيە، تەنيا دەتوانم ئىمزا بگەم.» دۆشپس گوتى: «زۆر باشە، نامەكەت بدە با بىبىنم و دەزانم تۆ بارستاي فام و تىگەيشتوويىي خۆت دە ئىنشاكەيدا نىشان داوۋە.»

سانكۆ لە باغەلى خۆى نامەيەكى سەر ئاۋەلاى دەر كىشا و دۆشپس دەستى كرد بەخوئىندەوۋەى كە ئەوۋەش دەقەكەى بوو؛

نامەى سانكۆپانزا بۇ تىزىزاي خىزانى

«ئەگەر ئەو جۆرەى دەبوۋايە تازىيانەيان لە جەستەم دابايە، راست و پتەو لە سەر سوارەبەر دادەنىشتم و ئەگەر ئىستا دەستم گەيوۋەتە دەسەلاتىكى باش پاداشى تازىيانەى پىر ئىش و ئازارە كە وىم كەوتوۋە. ئەلبەتتە تىزىزى خۆشەويىستىم، تۆ ئىستا ھىچ شتىك لەم قسانەى من تى ناگەى، بەلام جارېكى تر دە مەعناكەيان دەگەى. كەوابوۋ ئەى تىزىزى، بزانه كە من بىرپارىكى بى ئەم لاۋ ئەولام داوۋە، ئەويش ئەوۋەيە كە تۆ بەكالىسكە ھاتوچۆ بگەى. مەتلەبى گرېنگ ئەمىرۆ ھەر ئەوۋەيە كە گوتىم دەنا ھاتوچۆ بەھەر شكىلك، بىجگە لە سوار بوونى كالىسكە ۋەك ئەوۋە وايە چوار دەستويى بەرىگادابرىۋى. تۆ ئەمىرۆ خىزانى ھاكىمىكى و بزانه ئايا كەسىك ھەيە بگاتە گويىزىنگى پات؟ ھاورى دەگەل ئەو نامەيە دەستىك جلوبەرگى راۋ لە مەخمەرى سەوز كە ھەزرەتى خاتوونى بەرىز دۆشپس پىي مەرحەمەت فەرمووم، بۇ تۆم نارد. ھەول بدە نيوتەنە و داۋىنكىكى جوانى بۇ كچەكەمان لى دەرىنى. ئەربايم دۆن كيشۆت، ۋەك من لىرە لەم ولاتە بىستوومە ديوانەيەكى فەرزانەيە و نەفامىكە شىرىن و مەجلىس خۆش: ۋەك دەللىن منىش دەستى كەمىكەم لە ئەرباب نىيە. ئىمە پىكەوۋە چوۋىنە ناۋ غارى

لەمەر رووداۋى عەجايىي دۆلورىدى نەدىمە

يا بەواتايكى تر كۆنتىسى تريفالىدى، ۋە لەمەر

نامەيەك كە سانكۆپانزا بۇ خىزانى خۆى تىزىزاي پانزاي نووسى

دووك پىشكارىكى بوو زۆر زىت و زىرەك. ھەر ئەو بوو كە دەورى مىرلىنى جادوۋگەرى كايە كرد و بەزىمى ئەو رووداۋە سەير و سەمەرانەى كە لە بەشى رابردوۋا يادمان لى كردن پىك ھىنا و شىئەرى بۇ ئەو بەزىمە دانا و يەككىك لە خزمەتكارەكانى وادار كرد كە دەورى دۆلسىنە بگىرى. ئەو بەئەمرى ئەربابەكانى خۆى دەسبەجى دەست بەكارى گىراني بەزىكى تر بوو كە شىرىنتر و سەيرتر لەوۋە بەفكرى ھىچ مرقىكىدا تى نەپەرىبوو.

بەيانى ئەو پۆۋە دۆشپس لە سانكۆى پرسى كە ئايا دەورەى ئەشكەنجە و چلەكىشىيەكى كە بۇ شكاندىن تەلىسىمى خاتوون دۆلسىنە ۋە عۆدەى گرتوۋە دەستى پى كردوۋە يا نە. سانكۆ گوتى: «لە راستىدا دەستم پى كردوۋە، چون ھەر ئەمشەو پىنج زەبرم لە خۆم داوۋە.» دۆشپس پرسى: «ئەو زەبرانەت بەچى لە خۆت دا؟» سانكۆ گوتى: «بەدەست.» دۆشپس گوتى: «عەجەب! كەوابوۋ تۆ شەپلاغەت لە خۆت داوۋە نە تازىيانە، من پىم وايە مىرلىنى ھەكىم لەم پەيمان شكىنى و سەركىشىيەى تۆ توۋرە بىي. دەبى سانكۆى خۆشەويىست تازىيانەيەكى لە دەستان خۆش لە چەرمىكى باش بۇ خۆى دروست بكا و بەھەر نووكى رىشوۋى چەرمىكەۋەش وردە گزمولەى(*) ئاسنى پىۋە بىستى تا لەشى بخاتە ئىش. چون ۋەك گوتوۋايانە زانست دەگەل خويىن دەچىتە ناوۋە و رىزگارىي خاتوونىكى بەشان و شكۆى ۋەك دۆلسىنە بەخۇرايى مەيسەر نابى.» سانكۆ گوتى: «زۆر باشە، كەوابوۋ لە بەپىزتان تىكا دەكەم تازىيانەيەكى باش بەچەند قايشى چەرمىنەوۋە بۇ من نامادە بفرمىوون. ئەلبەتتە من بەو تازىيانە لە خۆم دەدەم، بەو مەرجەى زۆرم ئىش پى نەگەيەنى، ئاخىر وا مەزانه چون من پىوايىكى دىھاتىم پىستىم ۋەك چەرمى كەلى ئەستورە. بەپىچەۋانەوۋە من گۆشتم دەللى ھورەى لۆكەيە(*) و خودا بەردار نىيە بەخاترى يەكى تر ئەو لەشە ناسكەى خۆم شەقار شەقار بگەم.» دۆشپس گوتى: «بەچاۋان، ھەر سبەى دەللىم تازىيانەيەكى باش و مناسب كە بەدەردى تۆ بخوا و دەگەل گۆشت و پىستى ناسكى تۆ ۋەك خوشكى دلسۆز وابى، بۇ تۆ بىن.» سانكۆ گوتى: «جارى، ھەزرەتى بەپىزتان كە خاتوونى دل و گىيانى منى، ئاگەدار

مۆنتەزىنوس و ئىستا مىرلىنى ھەكىم لە منى دەوى سى ھەزار و سىسەدى پىنچ كەم زەبرى تازىانە لە خۆم بەدەم تا تەلىسىمى دۆلسىنە دۆتۆبۆزۇق كە لە گوندى ئىمە بە «ئالدىنۇ لۆرىنزا» دەناسرى، بشكى. لەم بارەو ھىچ شتىك بەھىچ كەس مەللى. چون ھەك پەندى مەشھوور دەللى: لىمان بەبەنىيەو ھەكەن و سەد ئەوھەندە پىوھ دەننن. من تا چەند پوژى تر دەچمە شوئىنى دەسەلاتدارى خۆم و زۆر ئارەزوومەندم كە لەوى كىسەى خۆم لە نەغدىنە پر بگەم، چون ھەك بەمنیان گوتووه ھەر ھاكىمىكى دەچىتە شوئىنى دەسەلات، تەنيا بۆ ئەو مەبەستە دەچى و ھىچى تر. لەمەر بارودۇخى دەسەلات و شوئىنى كارى خۆم، لىكۆلىنەوھى پىويست دەكەم و ھەوالت بۆ دەنپرمەوھە كە بىتتە لای من يا نەبەى. ھالى كەرەبۆزەكەم زۆر باشە ئارەزوومەندە تۆ دوغای بەخىرى بۆ بگەى. من ھاكىم كە ھىچ، ئەگەر بىمە سولتانی ئەستەمبولىش، خەپالم نىيە لەو كەرە نازەننەم جوئ بىمەوھە. خاتوون دۆشپس ھەزار جار دەستى تۆ ماچ دەكا و تۆش دوو ھەزار جار دەستى ئەو رامووسە، چون ھەك ئەربابى من دەللى، ھىچ شتىك بەئەندازەى موعامەلەى ئەدەب و نەزاكەت قازانجى لى ھەئناوهرى. خودا نەيوست كە جارىكى تر جانتايەكى ھەك ئەوھى سەد ئەشەرفى تىدا بوو ھەگىر من بگەوئتەوھە، بەلام تىزى خۆشەويست، لەم بارەوھە نارەحت مەبە، چون ئەگەر خودا خودا بى، دەزانى چۆن خودايى بكا، ھە بزانە كە لە شوئىنى دەسەلاتى تازە بارودۇخ بەمرادى ئىمە دەبى. تەنيا غەمىكى كە ھەمە ئەوھى كە لىرە و لەوى گويم لى دەبى، خەلك باسى شادى و خۆشى لە رادەبەدەرى من دەكەن و دەللىن كە تامى ئەو ھكومەتە ئەوھەندە بەلایى فلان كەسەوھە شىرنە كە لە وانەبە قامكەكانى پىوھ بخوا و ئەگەر وابى ھىندە بۆ من ھەرزان تەواو نابى و دە ھوكمى سواكەرانىكى بى دەست و لاقداد دەبم كە بۆ سەدەقە كۆ كەردنەوھە كاهىن نشىنكىيان* داگىر كەردى. بەلام ھەر چۆنىك بى تۆ دەولەمەند دەبى و ئاخىرت ھە خىر دەگەرئى. ھىوادارم خوداوەند ئەو جوړە كە تەنيا خۆى دەتوانى تۆ ئاقىبەت بەخىر و منىش بۆ خىزمەت كەردن بەتۆ راوھستاو بكا. نووسرا لەم كۆشكەدا بەرىكەوتى بىستەمى ژوولای سالى ۱۶۱۴ مېردى تۆ، ھاكىمى دوږگە، سانكۆپانزا.

كاىك دۆشپس نامەكەى تەواو خويئندەوھە، بەسانكۆى گوت: «ھاكىمىكى باش و مېھربانى ھەك تۆ سانكۆ، لە دوو شوئىنى ئەم نامەبەدا لە رىگەى راست لای داوھ. يەكەم ئەوھى گوتوويەتى كە ئەم دووږگەيان لە جىاتى ئەو شىلاق لىدانەوھە پى داوھ، لە ھاىلكدا باش دەزانى كاىك شووى من دووك ئەم دووږگەبەى پى داوھ ھەوالتىك لە تازىانە لىدان لە ئارادا نەبوو و خۆشى ئەمە باش دەزانى و ناتوانى ھاى لى بكا. دووھم ئەوھى كە خۆى تا رادەبەك بەتەماع و مالىپەرسى نىشان داوھ و من پىم خۆش نەبوو لەم وارەدا خۆى ئاوا نىشان بدا، چون ھەك گوتوويانە: «تەماع ھەمبانە دەپرئ و ھاكىمى بەتەماع بەجىگەى ئەوھى ھەدلى و دادپەروھرى پەرە پى بدا، بازرگانى پىوھ دەكا.» سانكۆ گوتى: «ئەى خاتوون، مەبەستى من بەھىچ كلۆجىك ئەوھە نەبوو. ئەگەر بەراى بەرپىزتان نامەكەم خراب نووسىوھە، دەپىرئىم و يەكى تر دەنووسم، ئەوھش با بلىم ئەگەر نووسىنى نامەبەكى تر بەدەتە دەست ھەقلى و شعورى من لەوانەبە لە يەكەمىش خراپتر بى.» دۆشپس گوتى: «نا، نا، ھەر ئەوھە باشە و من دەمەوى بەدووكى نىشان بەدەم.» پاش ئەو قىسانە ھەموويان ھەستان و بەرەو باغىك كە قەرار بوو نەھار لە وئى بخۆن، وەرئى كەوتن.

دۆشپس نامەى سانكۆى بەدووك نىشان دا و ئەو خويئندەوھە و زۆر پىكەنى. نەھار خورا و كاىك سىفرە خى كراوھ، چەند ساتىك بەقسەى خۆش تىپەر بوو، لە نەكاو دەنگى تىز و گوئى رووشىنى بلوئىرىك دەگەل رىمبەو نركەى تەپلىكى نامىزان بەگوئى گەشىت. وا دەھاتە بەرچاو كە ھەموو حازران بەو ئاھەنگەى شەر و دەنگە نامىزان و ناخۆشە تووشى شلەزاوى بوون. بەتايبەتى دۆن كىشۆت ھەا شىوا بوو كە نەيدەتوانى لە سەر كورسىيەكەى خۆى ئوقرە بگىرئ. ھە بەلام لەمەر سانكۆوھە پىويست بەگوتن ناكا كە دىسان لە ترسان پەناى برە بەر تەشك و داوئىنى دۆشپس كە پەناگەبەكى ھەمىشەبىى خۆى بوو. چون ئەو ئاھەنگەى بەگوئى دەگەشىت بەراستى ترسناك و پەژارەپژىن بوو. لەو واق ورمابويە كە بەسەر ھەموواندا زال بووبوو و لەو بىدەنگىيە قورسەدا كە كەوتبووھە سەر ھەموو لايەك لە نەكاو چاويان بەدووكەس كەوت كە جلوبەرگى رەشى عەزايان دەبەردابوو و لىباسكەشيان ئەوھەندە درىژ بوو كە لەبەرى پىيان دەخشا. ھەر دووكيان ھاتنە ناو باغ و بەرەو جەماعەت ھاتنە پىش. ھەر كام لەم دووانە تەپلىكى گەورەيان دەكوتا كە ئەوئىشان دە پارچەى رەشەوھە پىچابوو. شان بەشانى ئەوان بلوئىرەنەكەش كە جلوبەرگى رەشى لەبەر كەردبوو، بەقىافەبەكى نەس و نگرىسەوھە دەھاتە بەرەوھە. بەدووى ئەم سى كەسەوھە كە دەيانكوتا و لىيان دەدا كابرابەكى لۆزەندەرى زەلام دەھات، كە عەبايەكى رەشى گوشادى

بەسەر شانی خۆیدا دابوو و ئاتەگی ئەوەندە درێژ بوو کە بەدوایدا عەرزى دەمالی. لە سەر ئەم عەبایەوه کەمەربەندیکی پانی بەستبوو کە شمشیریکی دەمەپانی زەلامی پێوه هەلۆاسرابوو کە مشتوو و کالانەکەى ئەویش هەر رەش بوو. دەم و چاوی ئەو پیاوه دە ژێر نیقایی رەشدا شاردرابوووه. نیقابهکە لە پارچەى تەنکی تۆرى بوو کە دە ژێریدا ریشی درێژ و سپیتر لە بەفرى کابرا دیاری دەدا. ئەو کابرایە بەویقار و هەیبەتەوه بەئاهەنگی تەپلەکان هەنگاوی دەنا. بەکورتی، قەدی بلند و جەستەى زەلام و بەرگی رەش و رەفتاری سەیر و حالەتی هاوڕێیەکانی بووبوووه هۆی سەرسورمانی ئەو عالەمه کە دەیانیدیت و نەیاندهزانی چ کەسە. کابرا هەر بەو هەیبەت و هەیکەل و شیوه رەفتارە، بى ئەوهی دەنگیکی لێوه بى، بۆ لای دووک رویشت و لە بەرامبەریدا کەوتە سەر ئەژنۆ. بەلام دووک بەهیچ جور ئیزنی پى نەدا لەو حالەتەدا قەسەیهک بکا و دەبوایە هەستیتەوه سەر پى و ئەو دەم قەسەى خۆی دەربیرى. ئەو لۆزەندەرە ترسناکە ناچار ملی دا و نیقایی سەر روخساری خۆی لادا. ئەو دەم لە پشت ئەو نیقابهوه ریشیک کەوتە بەر چاوی کە تا ئەو رۆژه هیچ کەس شتی ئاوا ترسناک و درێژ و سپیی نەبینیبوو. کابرا لە قوولایی سینهیهوه بەدەنگیکی بولژن ئاسای ترسینەر لە حالیکدا چاوی لە دووک زەق کردبوو گوتی:

«ئەى سەرورەى پایەبەرز و توانا، بەمن دەلێن «تریفالدین» Trifaldin ی ریدین سپی و مەیتەرى حەزەرەتى خاتوونى بەرێژ «تریفالدی» Trifaldi یا بەواتەیهکی تر نەدیمه دۆلۆریدم، Doloride و ئەو خاتوونە منى بەراسپاردە نارووهته خزمەت ئیوه تا ئیزن بفرموى بیتە حزرور بۆ ئەوهی باسى بەدبەختی و چارەرهشیى خۆی، کە وینەى لە دنیادا کەس نەیبیستوو و نەیدیتوو، بۆ بەرێژتان باس بکا، بەلام پێش هەموو شتیک خاتوونى بەرێژى من دەیهوى بزانی ئایا پالەوانى گەوره و بەرێژ و دە شکان نەهاتوو، دۆن کیشۆتى مانش لە کاخی ئیوهدا تەشریفیان هەیه یا خیر، چون خاتوونى من لە هەرىمی «کاندایا» Candaya تا ملکی حەزەرەتى بەرێژتان بەپای پەتى و زبانی بەرۆژوو بۆ دۆزینەوهی پالەوان رێگەى پێواوه و ئەمەش کاریکە دەبى وهک سیحر و جادوو یا موعجیزە مەزەندە بکرى. ئەو ئیستا لەبەر ئەم قەلایە یا ئەم رابواردنگیە لە چاوه‌روانیدا راوهستاوه و تەنیا خوازىارى ئیزنى ئیوهیه کە بیتە حزرورتان. راسپاردە چىیان لە سەر نییه.» کابرای دێو پەیکەر ئەوهی گوت و بەکوڤه کوڤه دەستی بەریشی داھینا و چاوه‌روانى وهلامى دووک مایه‌وه.» دووک گوتی: «ئەى مەیتەرى نەجیب، ئەى تریفالدینی رەیش چەرموو، زۆر لە مێژە ئیمە لە داستانى بى مرادى و کلۆلى و رۆژەرەشیى خاتوونى تۆ کۆنتیس تریفالدی کە سیحرکاران و

جادووگەران مەجبوریان کردوو ناوی «نەدیمه دۆلۆرۆید» لە خۆى بنى، ئاگەدارین. ئەى مەیتەرى وهفادارى بیوتینە، تۆ ئیزنت هەیه بەخاتوونى خۆت بلێى تەشریف بىنى و مزگینى پى بەدى کە پالەوانى ئازا و قارەمان دۆن کیشۆت لەم قەسرەدایە و خاتوون دەتوانى چاوه‌روانى هەموو کەرەم و ئاورویدانیکى لە لایەن ئەو بەرێزه‌وه هەبیت. هەر وهها لە لایەن منەوه پى بلێ کە ئەگەر منیش کاریکم لە دەست بى، ئامادەى هەر چەشنە خزمەتیکم و درىغى ناکەم. چون، من بەحوکمی خەسلەتى پالەوانەتییى خۆم کە یارمەتیدانە بەژنان، بەتایبەتى نەدیمهى بچۆژن و پەرشان و ماتەمزەدهى وهک خاتوونى تۆ، بەئەرکی خۆمى دەزانم بگەمه هاواری.» تریفالدین بەبىستنى ئەم قسانە سەرى خۆى تا ئاستى ئەژنۆى هینایە خوار و ئەوجار ئیشارەى بەلوپێژەن و تەپل کۆتەکان کرد کە لى بدن و بەهەمان ئاهەنگ و شیوه کە هاتبووه ژور، دەرکەت و ئامادەبووانى مەجلیسى بەواق و پرماوى هێشتەوه.

ئەوجار دووک پرووى دە لای دۆن کیشۆت کرد و گوتی: «ئەى پالەوانى ناودار، رەشاییى شەیتانى و تینەت پیسى و نەزانی هەرگیز ناتوانى نوورى بوپى و ورەبەرزى و فەزىلەت داپۆشى و تەم و مزى تێوه بەالینى. من ئەم نوکتەم بۆیه عەرز کردى کە هێشتا شەش رۆژ لە مانەوهى ئەو پایە بەرزە سروشت پاکە لەم قەسرەدا تى نەپەریوه کە بى ئەنویان و لێقه‌وماوان لە گۆشه و کەنارى عالەمه‌وه و لە ولاتانى دووره دەست و نەناسراوه‌وه، دین بەو هیوايه کە چارەى بەدبەختی و مەینەتەکانیان لە شان و باهۆى بەتوانا و دۆژمن بەزینى بەرێژتان داوا بکەن. ئەک بەکالیسکە و ئەسپى خۆشبەز یا کەژاوه، بەلکو بەپای پەتى و پیاده و بەزبانى بەرۆژوویانەوه هاتوونە خزمەتت، وه ئەوانە هەمووى لەبەر هونەرنوینى و کارە بەرچاوه‌کانتانە کە ناو بانگی لە دنیادا تەنیوه‌تەوه.» دۆن کیشۆت گوتی: «ئەى جەنابى دووک، زۆر خۆش دەبوو ئەگەر ئەو کەشیشەى کە ئەو رۆژه لە سەر میزى خواردن ئەو هەموو قەسە ناحەزەى بەپالەوانانى سەرگەردان گوت و تاوانبارى کردن و ئەوى نەدەبا بیلێ گوتی، ئیستا لێرە حازر بووايه و تى گەیشتبایە کە بوونى پالەوانانى سەرگەردان لە دنیادا پێویستە یا خیر. ئەو دەیتوانى لانی کەم ئەم راستییه بەدو دەستی خۆى هەست پى بکا کە ئەوانەى غەم و پەژارەى بى برانەوه و بەدبەختی و داماوویان لە ئەندازە تى دەپەرى، لەو کاتەدا کە لەوپەرى بەدبەختی دان و لەوکاتەدا کە چەقق دەگاتە سەر ئیسقانیان و هیچ دەراوى روون شک نابەن، هەرگیز بۆ تەلەبى چارەسەرى کارى خۆیان ناچنە لای کەشیشانى عەبابەشانی خۆ بەزلزان یا مجپور و خادەمى کلیساکان یا نەجیبزادە بەفیس

و ئىفادەكان كە پايان لە سنوورى ملىكى خۆيان واوتر نەناو و دنيان نەديتووه، يا نەچوونەتە لای شارنشینانی لەش پەرور و خۆشگوزەران(*) كە پووداوهكانیان تەنيا بۆ كات رابواردن و حيكايەت كردن پى خۆشە و ھەرگيز حازر نين ھونەريک و پياوھتییەك لە خۆيان نیشان بەدن. دەرمانی دەرەكان و چارەسەر كردنی چارەپەشی و نامرادییەكان تەنيا بەدەست پالەوانانی سەرگەردان ئەنجام دەدری و بۆ ئەم مەبەستە ھەر ئەوانەن كە بەكار دین. كەوابوو من لەوھى كە پالەوانی سەرگەردانم شوكری خودای بەجى دینم و دە ئىجراى ئەم ئەرکە شەریف و مرۆفانوییەدا ھەرچى بەسەرم بى، بەپیرۆزی دەزانم و بەئامىزی ئاوالە پیشوازی لى دەكەم. ئیستا بفرموو با ئەو نەدیمە بێتە ژوور و ھەرچى پێویستە لە ئیمە داوا بکا. چارەى دەردى ئەو بەھیزی باسك و ورەبەرزى دللى ئازادى من كە بەرپۆھبەرى ئەو باسكانەمە زوو جیپەجى دەكرى.»

دریژەى رووداوى بەناوبانگی نەدیمە دۆلۆرۆید

دووک و دۆشپس لەوھى كە دیتیان دۆن كیشۆت بەو باشییە جوابی ویستی ئەوانی داوھتەو، زۆر شاد و كەیفخۆش بوون. لەو كاتەدا سانكۆ خۆی ھاویشتە نێوانى و گوتى: «ھىچ پىم خۆش نەبوو كە ئەم نەدیمە خانمە لە نەكاو پەيدا بى و كارى دەسەلانداریى من تەگەرە تى بخا(*)، چون من لە یەكێك لە عەتتارانى شارى تۆلدم بیستووھە كە لە ھەر جیپەك پای نەدیمەییەك بێتە نێوكاروباران، ھەموو شتێك لەنگ دەبى و پەكى دەكەوئ و ھىچ شتێك بەخیر و خۆشى كۆتاییى پى نایە. یا حەزرتى مریەم! ئەو عەتتارە چەندى رق لەو نەدیمانە دەبووھو! من لە قسەكانى ئەو، ئەم ئاكامە وەرەگرم كە كاتێك قەرار بى ھەموو نەدیمەكان بەھەر خووووخدە و پەوشتێك بن و لە ھەر توێژ و چین و پیزێكدا بن، خەلكى بێشەرم و حەیا و نارەحەت و بى چاوەروو بن، بزائن كە ئەوجار نەدیمەى بى دەرەتان و غەمناك(٤١٨) كە ئەم كۆنیتسە «سى كلک» یا «سى داوینە»ى ئیمە لەوانە، دەبى چ شتێك بى؟(٤١٩) بەھەر حال جیاوازی نییە، لە ولاتى ئیمە كلک و داوین، یا داوین و كلک ھەر دوو یەكن.

دۆن كیشۆت گوتى: «خەفە بە! ھاویرى سانكۆ، ئەم خانمە نەدیمەییە چون لە رپى دوورەو ھاتووھتە لام، لەو نەدیمانە نییە كە ناویان لە دەفتەرى عەتتارى شارى تۆلدا نووسراو و پاكیراوە. لەوھش تى پەرى ئەم نەدیمەییە كۆنیتسە و كاتێك كۆنیتسەكان وەك نەدیمە خزمەت بكەن، خزمەتى شارژن و ئیمپراتریسەكان دەكەن، یانى ئەوانیش لە مالى خۆیاندا خاتوون و خانمی خزمەتكارون و نەدیمە و خزمەتكار خزمەتیان دەكەن.

دۆنا رۆدریگیز كە لە مەجلیسدا حازر بوو، دەسبەجى وەقسە ھات و لە سەر قسەكانى دۆن كیشۆت رۆیشت و گوتى: «لێرە زۆر نەدیمە خزمەتى خاتوون دۆشپس دەكەن كە ئەگەر ویستی خودای لە سەر بووايە و بەخت یارى كردبايە ھەموویان كۆنیتس دەبوون، بەلام چ

٤١٨- ئاماژە بە ناوی «دۆلۆرۆید»ە كە مانای غەمناك دەدا.

٤١٩- ئاماژە بە واژەى «تریفالى» یە كە «ترى» بە مانای سى و «فالى» بە مانای داوینە و سانكۆ بەم جۆرەى مانا لێدەداتەو. (نۆریس باردۆن)

دهكهی ياساكان ئەو جۆره دەرۆنه پێش كه ویستی پادشاکانه. كه وابوو هیچكەس نابێ غەیبەتی نەدیمەكان بکا، بەتایبەتی نەدیمە پیرەكان و نەدیمە کیژەكان، چون من هەر چەند له هیچ کام لەم دوو دەستەیدا نیم، بەلام دەزانم نەدیمەیهکی کچ زۆری بەسەر نەدیمەیهکی بێوهژندا هەیه و ئەو جۆرهی كه دەلێن هەر كەس خراپەیی ئێمه بلێ، روورەشیی پێ دەمینی و هیچی تر.» سانكۆ گوتی: «دەگەل ئەوهشدا نەدیمەكان بۆیه دەبن هیندیك بەخراپە باسیان بکە و بەقەولی عەتتارەكەیی شاری ئێمه، بێدەنگەیان(*) لێ بکە باشتره، دهنه عەیب و عاریان گەلێك زۆره.» دۆنا رۆدریگیز گوتی: «مەیتەرەكان هەمیشە دوزمینی ئێمه بوون و هەن و وهك كۆلەكەكانی تالار و سەرسەرا چاویان دە ئێمه بریوه. چونكه ئەوان وهخت و سەعاتیان بەعیبادەتی خودا تێ ناپەرێن و وهختی بێکاریان زۆره و دايم خەریکی سەر كۆنه كردن و خراپە گوتنی ئێمەن، حەوت پشتمان له قەبری(*) دەر دێننەوه و ئابروو و حەيامان پێوه ناهێلن. با وابی، بەلام من بەم سەلکە بزوتانە(*)، بەو گەریدە خوێریانە دەلێم بەکوێراییی چاوی ئەوان ئێمه بەژیانی خۆمان له دنیادا و له گەرەمالاندا درێژه دەدەین، ئەگەر له برسانیش بمرین و هیچمان پێ نەدەن و هەزار بێ حورمەتیمان پێ بکەن دیسانیش له سەر پێی خۆمان راوهستاوین. بەو خودا بێ باکە سویند دەخۆم ئەگەر ئێزم هەبووایه یا کات و دەر فەت دەست كەوتبایه، نه ته نیا بهو كەسانه ی لێره دەنگم دەبیسن، بەلکو بەهەموو خەلکی دنیام دەسەلماند كه هیچ شەرەف و فەزێلەتێك نییه كه دە زاتی نەدیمەكاندا نەبێ.» ئەوجار دۆشپس دەستی بەقسان کرد و گوتی: «من یەقینم هەیه كه حەق بەدۆنا رۆدریگزی خۆشه ویستی من، بەلام ئەو دەبێ له كاتیکی گونجاوتردا له خۆی و باقی نەدیمەكان داكۆکی و بەرگری بکا و بیرورای چەپەلی ئەو عەتتارە پووچەل بکاتەوه و رەگ و ریشەیی له دلی سانكۆی مەزن دەر بکێشی.» سانكۆ گوتی: «لەو رۆژەوه بۆنی دەسەلاتم بەلووتی گەیشتوو، ئێتر هەوای مەیتەریم له سەرم دەر کردوو و تەواوی نەدیمەكان له دنیادا وهك هەنجیره كێویلكه ریشقەن دەكەم.»

ئەگەر ئەوجاریش دەنگی بلوێر و تەپڵەكان كه وه ژوو كەوتنی نەدیمە دۆ لۆرۆیدیان رادەگەیان بەگوێ نەگەیشتبایه، قسە كردن لەمەر نەدیمەكان هەروا درێژە دەبوو. دۆشپس پرسى چون نەدیمە دۆلۆرۆید عینوانی كۆنتیسی له سەرە و خاتوونێکی گەرە و شكۆمەندە نایا دەبێ پێشوازیی لێ بکری یا نه، بەلام پێش ئەوهی دووك لیوی هەلچری، سانكۆ هەلی دایه و گوتی: «لەو لایەنەوه كه ئەو خانمە عینوانی كۆنتیسی بەسەرەوهیه، پێویستە حەزەتی ئێوه پێشوازیی لێ بکەن، بەلام لەو روانگەوه كه نەدیمەیه وا باشتره له

جێی خۆتان نەبزوون.» دۆن كیشۆت گوتی: «سانكۆ كێ بەتۆی گوت لەم كارەدا دەخاڵت بکە؟» سانكۆ گوتی: «چۆن ئەرباب كێ بەمنی گوت؟ من خۆم دەخاڵت دەكەم و ئەلبەتە مافی دەخاڵتیشم هەیه، چون من مەیتەرێكم كه تەواوی یاسا و رێسا و ئەركەكانی مەیتەریم له مەكتەبی حەزەتی بەرێزتاندا كه بەئەدەبترین و بەنەزاکەتترین پالەوانی سەرگەردانی عالیەمن، فێر بووم. لەم جۆره بابەتانەدا، وهك له زبانی خۆتانەوه بیستووومە، مەرۆف بەخاڵێك زیاد یا بەخاڵێك كەم دەدۆرینی و وهك گوتوویمان: «پیاوی عاقل ئیشارەیهکی بەسە.» دووك گوتی: «ماکی قسە هەر ئەوهیه كه سانكۆ دەلی. ئێمه بەدیتنی هەیکەل و قیافەیی ئەم كۆنتیسی، تێ دەگەین كه تا چ رادەیهك شایانی ریز و حورمەت لێ كرتنە.»

لەم كاتەدا بلوێرژەن و دەهۆل كوتەكان وهك جاری یەكەم هاتنە ژوورەوه و نووسەر، ئەم بەشە كورتەیی لێرەدا كۆتایی پێ هیناوه تا بەشێکی تر دەست پێ بکا. بەشێك كه درێژەیی ئەم رووداوه سەیریه، كه له تەواوی رووداوهكانی تر سەیرتره، دەگێریتەوه.